

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΟΜΗΡΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ.

HOMERI

CARMINA.

— 24002 —

PARISIIS. — EXCUBEANT FIRMIN DIDOT FRATRES, VIA JACOB, 56.

— 24002 —

ΟΜΗΡΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΚΑΙ ΤΑ ΤΟΥ ΚΥΚΛΟΥ ΔΕΙΨΑΝΑ.

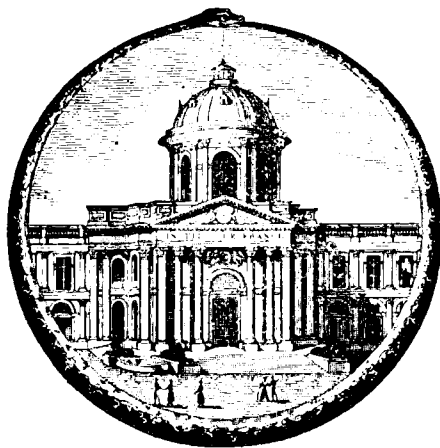
HOMERI CARMINA

ET CYCLI EPICI RELIQUIÆ.

GRÆCE ET LATINE

CUM INDICE

NOMINUM ET RERUM.

PARISIIS,

EDITORE AMBROSIO FIRMIN DIDOT,

INSTITUTI REGII FRANCIE TYPOGRAPHO,

VIA JACOB, 56.

M DCCC XLIII.

~~Department of Classics~~
~~University of California~~
~~Berkeley California 94720~~

GIFT OF
HENRY D. BRIDENBACH
AMSTERDAM

PRÆFATIO.

PA4023

A1
1843

MAIN

INCEPTUM nostrum, quo primi in Gallia Græcos scriptores in unius corporis æquabilitatem redigere aggressi sumus, commendatione et notis præfationum artibus egere non videtur; sed paucis dicendum est, unde ea quam elegimus edendi ratio pendeat. Dudum ægre tuleramus quod tot scriptorum editiones veteribus inquinatæ vitiis vulgo circumferrentur atque adeo sæpius repeterentur, dum exstarent eorundem scriptorum emendatæ et a summis criticis antiquo nitori restitutæ: annon oportuit illorum ingeniorum, quæ optimi quique nostratium laudibus et imitatione celebrarunt, opera popularibus nostris exhiberi pura, emendata, quantum fieri potest libera a depravatione barbariæ quam transierant? Hoc igitur primum et præcipue curamus, ut non solum ex optimis quæ exstant editionibus scriptorum quisque exprimatur, sed harum etiam multas criticis celeberrimis tradidimus denuo examinandas et emendandas; præterea, ubicumque res videtur postulare, Regiæ Bibliothecæ manuscriptos imus consultum. Altera cura est, ut ad intelligentiam quoque scriptorum in Collectione nostra præstamus quod prosit unicuique: quum enim adnotatio vel præstantissima ex arbitrio denique pendeat commentatoris, cui plana nonnunquam videbuntur quæ aliis obscura, *interpretationes latinas* e regione græcorum ponere decrevimus, utpote quæ prorsus omnia reddant, non locos selectos illustrent. Has vero, antequam tradantur typothetis, doctissimi viri severo examini subjectas accurate corrigunt; nonnullorum scriptorum plane novæ parantur. Denique multum augeri putavimus editionum nostrarum utilitatem, si boni *rerum nominumque indices* adderentur; nam vel ii qui scriptorem aliquem sæpe legerunt, nonnunquam haud satis meminere quo in libro ejus quove versu vel capite narretur res qua opus habent. Ceterum de cura unicuique scriptori impensa referetur in præfationibus.

HOMERI, ut nunc res sunt, *Wolfiana* dari debebat recensio, quam ex Gulielmi Dindorfii editione accurate expressimus. Interpretationes latinæ, bono ut nobis videtur consilio, in hoc antiquissimo poeta verbum verbo reddunt, nisi quod sæpe comtas posteriorum more periodos ingerunt, oppositionibus distinentes, causalibus particulis vincientes, quæ apud illum ingenue et libere procedunt. Præterea ipsis inhærent

veteris textus græci vitia, et alia quædam ex vertentium incuria nata, plurima denique in iis vocabulis commissa, quæ recentiorum demum criticorum et interpretum sollertia explicuit. In postremis ita versati sumus, ut, quæ dubitatione carere et firmis niti testimoniis viderentur, ea haud cunctanter repræsentaremus; at ubi dubitationis aliquid superesset, sequeremur potius antiquorum interpretationem eam quæ sententiæ aptissima esset. Hoc autem præsertim enisi sumus ut quam proxime posset latina lingua Græcorum vestigia legeremus, quo patris poetarum membra et motus omnes, quantum per latinam vestem licebat, conspiciendi præberentur; sed in tali incepto non potuit impediri, quin nonnulla quæ rarissime sibi indulserunt Latini, hæc translatio offerat frequentissime; nonnulla etiam quæ argenteam ætatem egrediuntur, recipi necesse erat: a barbaris tamen verbis et locutionibus sedulo cavimus. Ita, veteribus licet superstructa, hæc interpretatio pro nova esse possit.

Hymnis et Epigrammatibus Homeri nomine inscriptis subiecimus *Cycli epici fragmenta*: in quibus varie erratum erat, antequam F. G. WELCKERI doctrina et poetarum veterum mythicæque historiæ cognitio eximia Cyclum quoque ab omni parte illustraret, in libro germanice scripto, *Cyclus epicus sive Homerici poetæ*, Bonnæ 1835. Ibi videas exposita argumenta nostri carminum et fragmentorum ordinis, qui longe differt a priore Collectione C. G. Mülleri (Lips. 1829); præterea plus viginti fragmenta apud nos invenias, quæ in illa desiderantur. Thebaidem ex E. L. Leutschii, Cypria carmina ex R. J. F. Henrichsenii Collectionibus (Gottingæ 1830, et Havniæ 1828) recognitis expressimus.

Denique indices Homericos quum circumspiceremus, nullum potuimus invenire qui nostris usibus responderet; solus Damnius in «parte reali» idem fere nobis consilium secutus erat: at quam incondita hæc farrago! quam longis et insulsis disputationibus in immensum aucta! nihilominus, quod in tanta mole vix credas, desunt nonnunquam ea ipsa quæ in indice Homerico quæras; præterea res in Hymnis et Epigrammatibus memoratas consulto omiserat. Quæ quum ita essent, prorsus novum indicem non sine magno labore condidimus ipsi, cui ea quoque inserta leges quæ ex Cyclo nobis servata sunt.

Reliquum est, ut Tu, benevole Lector, operam huic volumini impensam æquo animo boni consulas. Vale nobisque fave.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Α.

Θεῶν ἀγορά. Ἀθηναῖς παραίνεσις πρὸς
Τηλέμαχον.

Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον, δὲ μάλα πολλὰ
πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν·
πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἶδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω·
πολλὰ δ' ὅγ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα ὃν κατὰ θυμόν,
ἀρνύμενος ἣν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἐταίρων.
Ἄλλ' οὐδ' ὥς ἐτάρους ἐρρύσατο, ἰέμενός περ·
αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο·
νήπιοι, οἳ κατὰ βοῦς Ὑπερίονος Ἥελίοιο
ῥῥσθιον· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ.
10 Τῶν ἀμόθεν γε, θεά, θύγατερ Διὸς, εἰπέ καὶ ἡμῖν.
Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες, ὅσοι φύγον αἰτῶν Ὀλεθρον,
οἴκοι ἔσαν, πόλεμόν τε πεφευγότες ἤδ' ἐθάλασσαν·
τὸν δ' ὅλον, νόστου κεχρημένον ἠδὲ γυναικὸς,
Νύμφῃ πότνι' ἔρυκε Καλυψώ, δια θεάων,
15 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι.
Ἄλλ' ὅτε δὴ ἔτος ἦλθε, περιπλομένην ἐνιαυτῶν,
τῷ οἱ ἐπεκλώσαντο θεοὶ οἰκόνδε νέεσθαι·
εἰς Ἰθάκην· οὐδ' ἐνθα πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων,
καὶ μετὰ ὧσι φιλοισι. Θεοὶ δ' ἑλέαιρον ἅπαντες,
20 νόσφι Ποσειδάωνος· ὃ δ' ἀσπερχές μενέαινε
ἀντιθέω Ὀδυσσῇ, πάρος ἦν γαῖαν ἰκέσθαι.
Ἄλλ' ὃ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἰόντας —
Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαΐαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν,
οἳ μὲν δυσομένου Ὑπερίονος, οἳ δ' ἀνιόντος —
25 ἀντιῶν ταύρων τε καὶ ἀρνείων ἑκατόμβης.
Ἐνθ' ὅγε τέρπετο δαίτῃ παρήμενος· οἳ δὲ δὴ ἄλλοι
Ζητὸς ἐνὶ μεγάροισιν Ὀλυμπίου ἀθροοὶ ἦσαν.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
μνήσατο γὰρ κατὰ θυμόν ἀμύμονος Αἰγίσθοιο,
30 τὸν β' Ἀγαμέμνονιδος τηλεκλυτὸς ἔκταν' Ὀρέστης·
τοῦ ὅγ' ἐπιμνησθεὶς ἔπε' ἀθανάτοισι μετήνδα·
Ὡ πόποι, ὅσον δὴ νῦν θεοὺς βροτοὶ αἰτιώωνται.
Ἐξ ἡμέων γὰρ φασὶ κάχ' ἔμμεναι· οἳ δὲ καὶ αὐτοὶ
σφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπέρμορον ἄλγε' ἔχουσιν.
35 Ὡς καὶ νῦν Αἰγισθος ὑπέρμορον Ἀτρεΐδαο
γῆμ' ἀλογον μνηστῆρ, τὸν δ' ἔκτανε νοστήσαντα,
εἰδὼς αἰτῶν Ὀλεθρον· ἐπεὶ πρό οἱ εἶπομεν ἡμεῖς,
Ἑρμεῖαν πέμψαντες, εὖσκοπον Ἀργεῖφρόντην,
μήτ' αὐτὸν κτείνειν μήτε μνάσθαι ἀκοῖτιν·
40 ἐκ γὰρ Ὀρέσταιο τίσις ἔσsetαι Ἀτρεΐδαο,
δοπρὸς ἂν ἡβήσῃ τε καὶ ἦς ἡμίρεται αἴης.
Ἐφαθ' Ἑρμείας· ἄλλ' οὐ φρονέας Αἰγίσθοιο
πεῖθ' ἀγαθὰ φρονέων· νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀπέτισεν.
Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
45 ὦ πατέρ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κραιόντων,
καὶ λίην κείνός γε ὁμοκίτι κείται Ὀλέθρου·
ὥς ἀπολοῖτο καὶ ἄλλος τις τοιαῦτ' ἀνέροι.

ODYSSEÆ I.

Deorum concilium. Minerva adhortatur
Telemachum.

Virum dic mihi, Musa, versutum, qui valde multum
erravit, postquam Trojæ sacram urbem evertit;
multorumque hominum vidit urbes, et mores cognovit:
plurimos autem ille in mari passus est dolores suo in animo,
querens servare suamque animam et reditum sociorum.
Sed neque sic socios servavit, cupiens licet;
sua enim ipsorum insipientia perierunt;
stulti, qui boves Hyperionis filii, Solis,
comederunt: sed hic iis abstulit reditus diem.
Ex his partim certe, dea, filia Jovis, dic et nobis.
Tum alii quidem omnes, quotquot effugerant gravem per-
niciem, domi erant, belloque elapsi atque mari;
hunc vero solum, reditus indigentem atque uxoris,
Nympha veneranda detinebat Calypso, divina inter deas,
in specubus cavis, cupiens sibi maritum esse.
Sed quando jam tempus venit, circumvolventibus annis,
quo ei destinarent dii domum redire
in Ithacam: ne tum quidem elapsus erat ærumnis,
vel domi apud suos amicos. Dii autem miserebantur omnes,
præter Neptunum: is vero indesinenter irascebatur
divino Ulyssi, antequam is suam in terram pervenisset.
Sed ille quidem Æthiopus adierat longe semotos,
(Æthiopus, qui bifariam divisi sunt, ultimi hominum,
alii quidem ad occidentem solem, alii vero ad orientem)
accepturus taurorumque et agnorum hecatombam.
Ibi ille delectabatur convivio assidens: at dii ceteri jam
Jovis in ædibus Olympii frequentes erant.
His autem sermones orsus est pater hominumque deumque;
recordabatur enim in animo eximii Ægisthi,
quem Agamemnonides inclytus occiderat Orestes:
hujus ille recordatus, verba inter immortales fecit:
Dii boni! quantum scilicet deos mortales culpant!
Ex nobis enim ajunt mala esse; ii vero etiam ipsi
sua stultitia præter fatum calamitates patiuntur.
Quemadmodum et nunc Ægisthus præter fatum Atridæ
duxit uxorem sponsam, ipsumque occidit reversum,
sciens grave exitium ipsi imminens: quoniam ei prædiximus
nos, Mercurio misso, speculatore Argicida:
ut neque ipsum occideret, neque ambiret ejus uxorem:
ex Oreste enim ultio erit Atridæ,
postquam puberitque et suam desiderarit ditionem.
Sic dixerat Mercurius; sed non menti Ægisthi
persuasit bona consulens: nunc vero cumulate omnia luit.
Huic autem respondit deinde dea cæsiis oculis Minerva:
o pater noster, Saturnie, summe regnantum,
etiam valde ille quidem merita jacet morte:
sic pereat et alius, quicunque talia fecerit!

Ἄλλα μοι ἄμψ' Ὀδυσῆϊ δαΐφρονι δαίεται ἦτορ,
 οὐμώρῳ, δς δὴ δῆθ' αὖτις φίλων ἀποπήματα πάσχει·
 50 νῆσῳ ἐν ἀμειβύτῃ, θῖτ' ὁμφραλός ἐστι θαλάσσης·
 νῆσος δενδρήεσσα, θεὰ δ' ἐν δώματα ναίει,
 Ἀτλαντος θυγάτηρ δλοφρόνος, ὅς τε θαλάσσης
 πάσης βένθεα οἶδεν, ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς
 μακράς, αἱ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶ ἔχουσιν.
 55 Τοῦ θυγάτηρ δύστηνον ὀδυρόμενον κατερύκει,
 αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἰμυλοῖσι λόγοισιν
 θέλει, ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς,
 ἰέμενος καὶ καπνὸν ἀποβούσκοντα νοῆσαι
 ἧς γαίης, θανέειν ἱμεῖρεται. Οὐδέ νυ σοὶ περ
 60 ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, Ὀλύμπιε. Οὐ νύ τ' Ὀδυσσεύς
 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ χαρίζετο ἱερὰ βέζων
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ; τί νύ οἱ τόσον ὠδύσαο, Ζεῦ;
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 τέκνον ἔμδν, ποῖόν σε ἔπος φύνεν ἔρκος ὀδόντων.
 65 Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θεοῖο λαβοίμην,
 δς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, πέρι δ' ἱρὰ θεοῖσιν
 ἀθανάτοισιν ἔδωκε, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν;
 ἀλλὰ Ποσειδάων γαίφροχος ἀσκελὲς αἰεὶ
 Κυκλώπος κεχολῶται, δν ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν,
 70 ἀντίθεον Πολύφῃμον, δου κράτος ἐστὶ μέγιστον
 πᾶσιν Κυκλώπεσσι· Θῶσσα δέ μιν τέκε Νύμφη,
 Φόρυκνος θυγάτηρ, ἄλδς ἀτρυγέτοιο μέδοντος,
 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι Ποσειδάωνι μιγεῖσα.
 Ἐκ τοῦ δὴ Ὀδυσῆα Ποσειδάων ἐνοστήθων
 75 οὔτι κατακτείνει, πλάζει δ' ἀπὸ πατρίδος αἴης.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς οἶδε περιφραζώμεθα πάντες
 νόστον, ὅπως ἔλθῃσι Ποσειδάων δὲ μεθήσει
 δν γόλον· οὐ μὲν γάρ τι δυνήσεται ἀντὶ πάντων
 ἀθανάτων ἀέκητι θεῶν ἐριδαινόμεν οἷας.
 80 Τὸν δ' ἡμέθετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
 εἰ μὲν δὴ νῦν τοῦτο φίλον μακάρεσσι θεοῖσιν,
 νοστήσαι Ὀδυσῆα δαΐφρονα ὄνδε δόμονδε·
 Ἑρμείαν μὲν ἔπειτα, διακτορον Ἀργεϊφόντην,
 85 νῆσον ἐς Ὀγυγίην ὀτρύνομεν, ὅφρα τάχιστα
 Νύμφῃ εὐπλοκάμῳ εἰπῇ νημερτέα βουλήν,
 νόστον Ὀδυσῆος ταλασίφρονος, ὥς κε νήηται.
 Αὐτὰρ ἐγὼν Ἰθάκην ἐξελεύσομαι, ὅφρα οἱ υἱὸν
 μᾶλλον ἐποτρύνω, καὶ οἱ μένος ἐν φρεσὶ θεῖω,
 90 εἰς ἀγορὴν καλέσαντα καρηχομῶντας Ἀχαιοὺς
 πᾶσι μνηστήρεσσιν ἀπειτέμεν, ὅττε οἱ αἰεὶ
 μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι καὶ εἰλίποδας ἑλικας βοῦς.
 Πέμψω δ' ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα,
 νόστον πευσόμενον πατὸς φίλου, ἣν που ἀκούσῃ,
 95 ἡδ' ἴνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃσι.
 Ὡς εἰποῦς ὑπὸ ποσσὶν ἐδῆσατο καλὰ πέδιλα,
 ἀμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὕγρην,
 ἡδ' ἐπ' ἀείφρονα γαῖαν, ἔμα πνοιῆς ἀνέμοιο.
 Ἐΐλετο δ' ἄλχιμον ἔγγος, ἀχαχμένον ὀξεί χαλκῷ,
 100 βριθὺ, μέγα, στιβαρόν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν
 ἡρώων, τοῖσιν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη.

Verum mihi de Ulyse prudenti cruciatur cor,
 infelice; qui jam diu procul ab amicis calamitates patitur
 insula in circumflua, ubi et umbilicus (*medium*) est maris :
 insula est silvosa; dea vero in ea domos habitat,
 Atlantis filia perniciose-cogitantis, qui maris
 omnes fundos novit, sustinetque columnas ipse
 longas, quæ terramque et cælum distinent.
 Hujus filia infortunatum lugentem detinet,
 semperque mollibus et blandis sermonibus
 demulcet, ut Ithacæ obliviscatur; verum Ulysses,
 cupiens vel fumum exsiliemem videre
 suæ terræ, mori desiderat. Neque tibi tandem
 commovetur carum cor, Olympie. Nonne tibi Ulysses
 Argivorum apud naves gratificabatur sacra faciendo
 Troja in lata? quid illi tantum irasceres, Jupiter?

Hanc autem respondens allocutus est nubes-cogens Jupiter:
 filia mea, quale tibi verbum excidit septo dentium!
 Quomodo subinde Ulyssis ego divini obliviscer?
 qui mente quidem superat mortales, abunde vero sacra diis
 immortalibus dedit, qui cælum latum tenent?
 verum Neptunus terram-continens ei assiduus semper
 ob-Cyclopem irascitur, quem oculo privavit,
 parem-deo Polyphemum, cujus robur est maximum
 inter-omnes Cyclopes: Thoosa vero eum peperit nympha,
 Phorcynis filia, maris infructuosi principis,
 in specubus cavis Neptuno mixta.
 Ex eo nempe Ulysem Neptunus terræ-concussor
 non occidit, sed errabundum-arceat a patria terra.
 Verum agite, nos ipsi dispiciamus omnes
 de-reditu ejus, ut revertatur; Neptunus autem remittat
 suam iram: neque enim quicquam poterit contra omnes
 immortales deos, iis invitis contendere solus.

Huic autem respondit deinde dea cæsiis-oculis Minerva:
 o pater noster, Saturnie, supreme regnantum,
 si quidem nunc hoc gratum est beatis diis,
 redire Ulysem prudentem suam domum,
 Mercurium quidem inde, internuntium Argicidam,
 insulam in Ogygiam jubeamus-ire, ut celerrime
 Nymphæ pulcris-comis edicat certam nostram sententiam,
 reditum Ulyssis audentis-animi, uti redeat.
 Atque ego in-Ithacam proficiscar, ut ei filium
 magis excitem, et huic robur in mente ponam,
 ut-in concionem vocatis capite-comantibus Achivis,
 cunctis procis interdicat, qui ei semper
 pecora plurima mactant et pedes-trahentes camuros boves.
 Mittam autem eum in Spartam et in Pylum arenosam,
 reditum sciscitaturum patris dilecti, sicubi audierit,
 atque ut ipsum gloria proba inter homines habeat.

Sic fata, pedibus subligavit pulcra talaria,
 immortalia, aurea, quæ ipsam ferebant tam super mare,
 quam super immensam terram, simul-cum flatibus venti.
 Sumsit et validam hastam, prefixam acuto ære,
 gravem, magnam, solidam, qua domat acies virorum
 heroum, quibus quidem irascitur forti-patre-nata.

Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμπιοι καρήνων αἶεσσα·
 σπῆ δ' Ἰθάκης ἐνὶ δῆμῳ ἐπὶ προθύροις Ὀδυσῆος,
 οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου· πάλαι μὲν δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος,
 105 εἰδομένην ξείνῳ, Ταφίων ἡγήτορι, Μέντῃ.
 Εὐρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγῆτορας· οἳ μὲν ἔπειτα
 πεσσοῖσι προπάροιθε θυράων θυμὸν ἔτερπον,
 ῥιμενοὶ ἐν βρῖοις βοῶν, οὐς ἔκτανον αὐτοί.
 Κήρυκες δ' αὐτοῖσι καὶ ὀτρῆροὶ θεράποντες
 110 οἳ μὲν ἄρ' οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρσι καὶ ὕδωρ,
 οἳ δ' αὖτε σπόγγοισι πολυτῆτοισι τραπέζας
 νίζον καὶ προτιθέντο, ἰδὲ κρέα πολλὰ दाτεῦντο.
 Τὴν δὲ πολλὸν πρῶτος ἶδε Τηλέμαχος θεοειδής·
 ἦτορ γὰρ ἐν μνηστῆρσι, φίλον τετιμημένον ἦτορ,
 115 ὁσσόμενος πατέρ' ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσὶν, εἵποθεν ἑλθὼν
 μνηστῆρων τῶν μὲν σκέδασιν κατὰ δώματα θείῃ,
 τιμῇ δ' αὐτὸς ἔχοι καὶ κτήμασιν οἷσιν ἀνάσσοι.
 Τὰ φρονέων, μνηστῆρσι μεθήμενος, εἰς δ' Ἀθήνην.
 Βῆ δ' ἰθὺς προθύροιο, νειμεσσήθη δ' ἐνὶ θυμῷ,
 120 ξείνων δηρὰ θυρήσιν ἐφρατάμεν· ἐγγύθι δὲ στάς
 χεῖρ' ἔλε δεξιτερὴν καὶ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Χαῖρε, ξεῖνε, παρ' αἰμὶ φίλῃσαι· αὐτὰρ ἔπειτα
 δαίπνου πασσάμενος μυθήσεται ὅττεό σε χρή.
 125 Ὡς εἰπὼν ἡγεῖθ', ἥ δ' ἔσπετο Παλλὰς Ἀθήνη.
 Οἳ δ' ὅτε δὴ β' ἔντοσθεν ἔσαν δόμου ὑψηλοῖο,
 ἔγχος μὲν β' ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρὴν,
 δοουροδόκῃς ἔντοσθεν ἐνὶ δόμῳ, ἐνθα περ ἄλλα
 ἔρχε' Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος Ἰστοτα πολλά·
 130 αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἰσεν ἄγων, ὑπὸ λίτα πετάσσας
 καλὸν, δαιδάλεον· ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν.
 Πὰρ δ' αὐτὸς κλισμὸν θέτο ποικίλον, ἔκτοθεν ἄλλων
 μνηστῆρων· μὴ ξείνος ἀνιθεὶς ὀρυμαγδῷ,
 δαίπνω ἀδδῆσειεν, ὑπερβιάλοισι μετελθὼν,
 135 ἥ δ' ἴνα μιν περὶ πατρός ἀποιχομένοιο ἔροιτο.
 Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχῶν ἐπέχευε φέρουσα,
 καλῇ, χρυσεῖν, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 νίφασθαι· παρὰ δὲ ἔσπτην ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 Σίτον δ' αἰδοίῃ ταμίῃ παρέθηκε φέρουσα,
 140 εἶδατα πολλὰ· ἐπιθείσα, χαριζομένη παρεόντων·
 [δαίτηρ δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν αἶρας
 παντοίων, παρὰ δὲ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα·]
 κῆρυξ δ' αὐτοῖσιν θάμ' ἐπώχετο οἶνοχοεύων.
 Ἔς δ' ἦλθον μνηστῆρες ἀγῆτορες· οἳ μὲν ἔπειτα
 145 ἐξείξῃς ἔζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.
 Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν·
 σίτον δὲ δμῳαὶ παρενήνεον ἐν κανέοισιν·
 κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέφανον ποτοῖο.
 Οἳ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοίμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
 150 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο
 μνηστῆρες, τοῖσιν μὲν ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα μεμῆλῃ,
 μολπή τ' ὀρχηστὺς τε· τὰ γὰρ τ' ἀναθήματα δαιτός.
 Κῆρυξ δ' ἐν χερσὶν κίθαριν περικαλλέα θῆκεν
 Φημίῳ, ὃς β' ἦειδε παρὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκῃ·
 155 ἦτοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν αἰεῖδεν.

Descendit autem ab Olympi verticibus concita :
 stetitque Ithacæ in populo ad vestibulum Ulyssis,
 limine in aulæ ; manu vero tenebat æream hastam,
 similis hospiti, Taphiorum ductori, Mentæ.
 Invenitque inde procos superbos : hi quidem tum
 talis ante januam animum oblectabant,
 sedentes in pellibus boum, quos occiderant ipsi.
 Præcones vero ipsis et seduli famuli,
 alii quidem vinum miscebant in crateribus et aquam,
 alii autem spongiis multiforis mensas
 abstergebant, et apponebant, et carnes multas distribuebant.

Hanc vero longe primus vidit Telemachus deo-similis ;
 sedebat enim inter procos, caro mæstus corde,
 cernens patrem strenuum in mente, si alicunde veniens
 procorum quidem dispersionem per ædes faceret,
 honorem autem ipse haberet, et bonis suis imperaret.
 Hæc cogitans, procis assidens, aspexit Minervam ;
 ivitque recta ad-vestibulum ; indignabatur vero in animo,
 hospitem diu ad-januam stare : prope autem stans,
 manum prehendit dextram, et accepit æream hastam,
 et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est :
 Salve hospes ; a nobis amice-excipieris : ac deinde
 cœna relectus loqueris, quid tibi opus-sit.

Sic fatus præibat, sequebaturque Pallas Minerva.
 Illi vero quum jam intra domum essent excelsam,
 hastam quidem *Telemachus* statuit ferens ad columnam lon-
 gam,] intra armarium bene-politum ; ubi quidem aliæ
 hastæ Ulyssis audentis-animi stabant multæ ;
 ipsam vero ad sellam ducens sedere-fecit, stragulo substrato,
 pulcro, artificioso : sub pedibusque scabellum erat.
 Juxta autem ipse sibi sedile posuit varium, seorsum ab-aliis
 procis ; ne hospitem, offensum tumultu,
 convivii læderet, cum-insolentibus congressum,
 atque ut ipsum de patre absente interrogaret.
 Aquam vero ancilla ex gutturnio profundeabat ferens,
 pulcro, aureo, super argenteum lebetem,
 ad-lavandum ; juxtaque politam stravit mensam.
 Panem vero veneranda proma apposuit ferens,
 fercula multa apponens, largiens de-præsentibus (*repositis*) ;
 [coquus autem carniū lances apposuit elevatas
 omnigenarum, atque ipsis apponebat aurea pocula :]
 præco vero eos sedulo obibat vinum-infundens.

Ingressi-sunt autem proci superbi ; qui quidem deinde
 ordine sedebant per sedilia sellasque.
 His vero præcones quidem aquam in manus fuderunt ;
 panemque ancillæ accumulabant in canistris :
 juvenes autem crateras coronarunt potu.
 Illi vero ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant
 proci, ipsis quidem in mente alia curæ-erant,
 cantus saltatioque : hæc enim sunt ornamenta convivii.
 Præco autem in manibus citharam perpulcrā posuit
 Phemio, qui canebat inter procos necessitate :
 atque is citharam-pulsans orsus-est pulcre canere.

Αὐτὰρ Τηλέμαχος προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνην,
 ἄγχι σῶν κεφαλῇν, ἵνα μὴ πειθοῖαθ' οἱ ἄλλοι·
 Ξεῖνε φίλ', ἥ καί μοι νειμῶσθαισσι ὅτι κεν εἴπω;
 τοῦτοισιν μὲν ταῦτα μέλει, κίθαρις καὶ αἰοδῇ,
 160 ρεῖ', ἐπεὶ ἄλλοτρίων βίοντον νήπιον ἐδουσιν,
 ἄνέρος, οὗ δὴ που λεύκ' ὄστιά πύθεται ὄμβρῳ,
 κείμεν' ἐπ' ἡπείρου, ἥ εἰν ἄλλ' κῆμα κυλινδεῖ.
 Εἰ κείνῳ γ' Ἰθάκηνδε ἰδοίαιτο νοστήσαντα,
 πάντες κ' ἄρησάιατ' ἐλαφρότεροι πόδας εἶναε
 165 ἢ ἀφνειότεροι χρυσοῖο τε ἐσθλῶτός τε.
 Νῦν δ' ὁ μὲν ὥς ἀπόλωλε κακὸν μόνον, οὐδέ τις ἡμῖν
 θαλπυρῇ, εἴπερ τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
 φῶσιν ἐλεύσεσθαι· τοῦ δ' ὤλετο νόστιμον ἦμαρ.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
 170 τίς πόθεν εἴς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς;
 ὁπποῖός δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο; πῶς δέ σε ναῦται
 ἤγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐγετόωνται;
 οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν οἶομαι ἐνθάδ' ἰκῆσθαι.
 Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅρ' εὖ εἰδῶ·
 175 ἢ ἐ νόν μεθέπεις, ἥ καὶ πατρώϊός ἐσσι
 ξείνος; ἐπεὶ πολλοὶ Ἰσάν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ
 ἄλλοι, ἐπεὶ καὶ κείνους ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 180 Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὐχομαι εἶναι
 υἱός, ἄταρ Τασίοισι φιληρέμοισιν ἀνάσσει.
 Νῦν δ' ὦδε ἔνν νηὶ κατήλυθον ἡδ' ἐτάροισιν,
 πλέων ἐπὶ οἶνοπα πόντον ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους,
 εἰς Τεμέσσην μετὰ χαλκῶν, ἄγω δ' αἰθωνα σιδήρον.
 185 Νηῦς δέ μοι ἦδ' ἔστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος,
 ἐν λιμένι Πείρω, ὑπὸ Νηῖω ὠλήεντι.
 Ξεῖνοι δ' ἀλλήλων πατρώϊοι εὐχόμεθ' εἶναι
 ἐξ ἀρχῆς, εἴπερ τε γέροντ' εἰρηαὶ ἐπελθὼν
 Λαέρτην ἦρωα· τὸν οὐκέτι φασὶ πόλινδε
 190 ἔρχεσθ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐπ' ἀγροῦ πῆματα πάσχειν,
 γρηῃ σὺν ἀμφιπόλῳ, ἥ οἱ βρώσιν τε πόσιν τε
 παρτιθεῖ, εὐτ' ἂν μιν κάματος κατὰ γυῖα λάθῃσιν,
 ἐρπύζοντ' ἀνὰ γουνὸν ἀλωῆς οἶνοπέδοιο·
 νῦν δ' ἦλθον· δὴ γάρ μιν ἔφαντ' ἐπιδήμιον εἶναι,
 195 σὸν πατέρ'· ἀλλὰ νυ τόνγε θεοὶ βλάβπτουσι κελεύθου.
 Οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
 ἀλλ' ἔτι που ζωὸς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ,
 νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ· χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν,
 ἄγριοι, οἳ που κείνον ἐρυκανόσ' ἀέκοντα.
 200 Αὐτὰρ νῦν τοι ἐγὼ μαντεύσομαι, ὥς ἐνὶ θυμῷ
 θάνατοι βάλλουσι καὶ ὥς τελέεσθαι ὀίω,
 οὔτε τι μάντις ἐὼν οὔτ' οἰωνῶν σάρα εἰδώς·
 οὔτοι ἔτι θηρόν γε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἵης
 ἔσεται, οὐδ' εἴπερ τε σιδήρεα δέσματ' ἔχῃσιν·
 205 φράσσεται ὥς κε νῆται, ἐπεὶ πολυμήχανός ἐστιν.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 εἰ δὴ ἐξ αὐτοῖο τόσος παῖς εἰς Ὀδυσῆος.
 Αἰνῶς γὰρ κεφαλὴν τε καὶ ὄμματα καλὰ εἰοικας
 κείνω· ἐπεὶ θαμὰ τοῖον ἐμισγόμεθ' ἀλλήλοισιν,

Verum Telemachus allocutus est caesiis-oculis Minervam
 prope admoto capite, ut ne audirent ceteri :

Hospes care, num etiam mihi irasceris, ob id quod dixero?
 his quidem haec curae sunt, cithara et cantus,
 facile : quoniam alienum cibum impune absumunt,
 viri, cujus jam alicubi alba ossa putrescunt imbre,
 vel jacentia in continenti, vel illa in mari fluctus volvit.
 Si illum utique in-Ithacam viderint reversum,
 omnes optarint celeriores pedibus esse,
 quam ditiores auroque vestibisque.

Nunc vero ille sic periit malo fato, neque ulla nobis
 recreatio est, etiamsi quis terrestrium hominum
 dicat reditum-esse; ejus vero periit reditus dies.
 Sed age, mihi hoc dic et vere enarra :
 quis et unde es hominum? ubi tibi urbs, ac parentes?
 quali autem in navi advenisti? quo-pacto te nautae
 duxerunt in Ithacam? quosnam se esse praedicant?
 neutiquam enim te pedibus existimo huc venisse.

Et mihi hoc dic vere, ut bene sciam :
 utrum recens adveneris, an etiam paternus sis
 hospes? quoniam multi adibant viri nostram domum
 alii; quippe etiam ille adire-solitus erat homines.

Hunc autem rursus allocuta est dea caesiis-oculis Minerva :
 enimvero ego tibi haec valde accurate narrabo.
 Mentem Anchiali bellicosi me-profiteor esse
 filium, ceterum Taphiis navigandi-studiosis impero.
 Nunc vero huc cum navi deveni atque sociis,
 navigans super nigrum pontum ad alienae-linguae homines,
 in Temesen ad-quaerendum aes : fero autem splendidum fer-
 rum.] Navis vero mihi illic stat ad agrum, seorsum ab-urbe,
 in portu Rhetro, sub Neio silvoso.

Hospites autem invicem paternos nos-ferimus esse
 ab initio, siquidem senem interrogas congressus
 Laerten heroem; quem non-amplius aiunt in-urbem
 venire, sed seorsum in agro dolores pati,
 vetula cum ancilla, quae illi cibumque potumque
 apponit, quoties ipsi defatigatio membra invaserit,
 reptanti per altum-solum areae vitibus-consitae.

Nunc autem veni; jam enim ipsum ajebant apud-suos esse
 tuum patrem : verum hunc dii fallunt de-via.
 Nondum enim mortuus-est in terra divinus Ulysses;
 sed adhuc alicubi vivus detinetur in-lato ponto,
 insula in circumflua; saevi autem ipsum viri tenent,
 feri, qui alicubi illum detinent invitum.
 Sed nunc tibi ego vaticinabor, quemadmodum animo meo
 immortales injiciunt et quemadmodum perfectum-iri puto,
 neutiquam vates licet-sim, neque auguriorum clare sciens :
 nequaquam adhuc diu cara a patria terra
 aberit, ne si ferrea quidem vincula eum detinerent;
 excogitabit nempe, quomodo redeat, quia sollertissimus est.
 Sed age mihi hoc dic, et vere enarrato,
 num vere ex ipso tantus filius sis Ulyse.

Vehementer enim capiteque et oculis pulcris similis-es
 illi : quippe frequenter ita nos-invisabamus invicem,

- 210 πρίν γε τὸν ἐς Τροίην ἀναβήμεναι, ἔνθα περ ἄλλοι
Ἄργεῖων οἱ ἀρίστοι ἔβαν κοίλης ἐπὶ νηυσίν·
ἐκ τοῦδ' οὐτ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἴδον οὐτ' ἐμὲ κείνος.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
215 Μήτηρ μὲν τ' ἐμέ φησι τοῦ ἔμμεναι, αὐτὰρ ἐγὼ γε
οὐκ οἶδ'· οὐ γάρ πώ τις ἐδὼν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.
Ὡς δὴ ἔγωγ' ὄφελον μάκαρός νύ τευ ἔμμεναι υἱὸς
ἀνέρος, δν κτεάτεσσιν ἐοῖς ἐπὶ γῆρας ἔτετμεν·
νῦν δ' ὅς ἀποτμότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων,
220 τοῦ μ' ἐκ φασὶ γενέσθαι· ἐπεὶ σὺ με τοῦτ' ἐρεῖνεις.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
οὐ μὲν τοι γενεήν γε θεοὶ νῦν μινον ὀπίσσω
θῆκαν, ἐπεὶ σέ γε τοῖον ἐγένετο Πηνελόπεια.
Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον·
225 τίς δαῖς, τίς δὲ θυμὸς δδ' ἔπλετο; τίπτε δέ σε χρεώ;
εἰλαπίνῃ ἢ γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστίν.
Ὡς τε μοι ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως δοκέουσιν
δαίνυσθαι κατὰ δῶμα· νεμεσσήσαιτό κεν ἀνὴρ
αἰσγὰ πολλὰ δρόν, ὅστις πινυτός γε μετέλθοι.
230 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
ξεῖν'· ἐπεὶ ἄρ δὴ ταῦτά μ' ἀνέρεαι ἠδὲ μεταλλάς·
μέλλεν μὲν ποτε οἶκος δδ' ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων
ἔμμεναι, ὅφρ' ἔτι κείνος ἀνὴρ ἐπιδήμιος ἦεν·
νῦν δ' ἐτέρως ἐβάλλοντο θεοὶ κακὰ μητιώντες,
235 οἳ κείνον μὲν αἶστον ἐποίησαν περὶ πάντων
ἀνθρώπων. Ἐπεὶ οὐ κε θανόντι περ ὧδ' ἀχαροίμην,
εἰ μετὰ οἷς ἐτάροισι δάμῃ Τρώων ἐνὶ δήμῳ,
ἠὲ φίλων ἐν χερσίν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπτευσεν·
τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί,
240 ἠδὲ κε καὶ ὦ παιδὶ μέγα κλέος ἦρατ' ὀπίσσω.
Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἀρπυιαὶ ἀνιρέϊψαντο·
ᾄγετ' αἶστος, ἄπυστος, ἔμοι δ' δδύνας τε γόους τε
κάλλιπεν· οὐδ' ἔτι κείνον ὀδυρόμενος στεναχίζω
οἶον, ἐπεὶ νύ μοι ἄλλα θεοὶ κακὰ κήδε' ἔτευξαν.
245 Ὅσοι γὰρ νῆσοισιν ἐπικρατέουσιν ἀριστοί,
Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ Ἰθάκῃ Ζακύνθῳ,
ἠδ' ὅσοι κραναὴν Ἰθάκην κάτα κοιρανέουσιν,
τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.
Ἥ δ' οὐτ' ἀρνεῖται συγερὸν γάμον οὔτε τελευτήν
250 ποῖσσι δύναιται· τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἐδόντες
οἶκον ἐμόν· τάχα δὴ με διαβράβεισσι καὶ αὐτόν.
Τὸν δ' ἐπαλαστήσασα προσήδα Παλλὰς Ἀθήνη·
ὦ πόποι, ἦ δὴ πολλὸν ἀποικομένου Ὀδυσῆος
δεῖν, ὅ κε μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφείη.
255 Εἰ γὰρ νῦν ἔλθων δόμου ἐν πρώτῃσι θύρῃσιν
σταίῃ, ἔχων πηλῆκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε,
τοῖος ἐὼν, οἶόν μιν ἐγὼ τὰ πρῶτ' ἐνόησα,
οἶκῳ ἐν ἡμετέρῳ πίνοντά τε τερπόμενόν τε,
εἰς Ἐφύρης ἀνιόντα παρ' Ἴλου Μερμερίδαο·
260 ᾄγετο γὰρ καὶ κείσε θοῆς ἐπὶ νῆος Ὀδυσσεύς,
φάρμακον ἀνδροφόνον διζήμενος, ὅφρα οἱ εἴη
ἰὺς γρίεσθαι χαλκήρεας· ἄλλ' ὁ μὲν οὐ οἶ
δῶκεν, ἐπεὶ βᾶ θεοὺς νεμεσίζετο αἰὲν ἐόντας·

antequam ille in-Trojam ascendisset; quo utique alii
Argivorum principes ierunt cavis in navibus :
ex hoc neque Ulyssem ego vidi, nec me ille.

Hanc autem rursus Telemachus prudens allocutus est :
enimvero ego tibi, hospes, valde vere enarrabo.
Mater quidem me ait ejus esse, at ego
nescio; nondum enim quisquam suum parentem ipse con-
gnovit.] Utinam sane ego felicius potius alicujus essem filius
viri, quem in bonis suis senectus deprehendisset :
nunc vero, qui infelicissimus est mortalium hominum,
ex hoc me dicunt natum-esse : quoniam tu me hoc interrogas.

Hunc autem rursus allocuta est dea caesiis-oculis Minerva :
non sane tibi genus dii ignobile in-posterum
dederunt, quum te talem peperit Penelope.
Sed age mihi hoc dic et vere enarrato :
quodnam epulum, quæve turba hæc est? quid vero te opus
tenet?] Itaque mihi superbientes contumeliose videntur
convivari per domum : indignaretur vir
hæc turpia multa videns, quicunque cordatus intervenisset.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
est:] hospes : quandoquidem me hæc interrogas ac percontar-
is:] debebat quidem aliquando domus hæc locuples et integra
esse, quamdiu adhuc ille vir in-populo suo erat :
nunc vero aliter statuerunt dii mala meditantes,
qui illum quidem ignarum reddiderunt supra omnes
homines. Nam ne ob mortuum quidem sic lugerem,
si inter suos socios interfectus-fuisset Trojanorum in populo ;
aut amicorum in manibus, postquam bellum confecisset :
tunc ei tumultum quidem fecissent universi-Achivi,
atque etiam suo filio magnam gloriam parasset in-posterum.
Nunc vero ipsum inglorie Harpyiæ abriperunt :
perit nulli-visus, nulli-auditus, mihi vero dolores fletusque
reliquit; neque amplius illum lugens defleo
solum, quoniam mihi alias dii malas curas struxerunt.
Quotquot enim insulis dominantur optimates,
Dulichioque, Samoque, et nemorosæ Zacyntho,
et quotquot per asperam Ithacam imperant,
tot matrem meam ambiunt, destruuntque domum.
Hæc autem neque abnuunt odiosas nuptias, nec finem
facere potest : hi vero dilapidant epulantes
domum meam; brevi certe me male-perdent et ipsum.

Hunc autem commiserata alloquebatur Pallas Minerva :
dii boni ! profecto multis absentis Ulyssis
indiges, qui procis impudentibus manus injiciat.
Si enim nunc veniens, domus in primis foribus
staret, habens galeam et scutum et duo hastilia,
talis, qualem ipsum ego primum vidi,
domo in nostra bibentemque seque-oblectantem,
ex Ephyra reversum ab Ilo Mermerida :
profectus erat enim et illuc celeri in navi Ulysses,
venenum mortiferum quaerens, ut ipsi esset
ad-sagittas ungendas æratas : sed ille quidem non ei
dedit, quoniam deos verebatur sempiternos :

ἀλλὰ πατὴρ οἱ δοῦκεν ἑμός· φιλέεσκε γὰρ αἰνῶς·
 285 τοῖος ἔων μνηστῆρσιν δμιλῆσειεν Ὀδυσσεύς,
 πάντες χ' ὠκύμοροι τε γενοίατο πικρόγαμοί τε.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κρείται,
 ἥ κεν νοστήσας ἀποτίσεται, ἥ δὲ καὶ οὐκί,
 οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι· σὲ δὲ φράζεσθαι ἀνωγα,
 290 ὅπως κε μνηστῆρας ἀπώσσει ἐκ μεγάροιο.
 Εἰ δ' ἄγε νῦν ξυνίει, καὶ ἐμῶν ἐμπάζω μύθων·
 αὐρίον εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιοὺς,
 μῦθον πέφραδε πᾶσι, θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἔστων.
 Μνηστῆρας μὲν ἐπὶ σφέτερα σκιδνάσθαι ἀνωχθί·
 295 μητέρα δ' εἰ οἱ θυμὸς ἐφορμᾶται γαμέεσθαι,
 ἀφ' ἴτω ἐς μέγαρον πατρὸς μέγα δυναμένοιο·
 οἱ δὲ γάμον τεύξουσιν καὶ ἀρτυνέουσιν ἐξέδαν
 πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἔπεσθαι.
 Σοὶ δ' αὐτῷ πυκινῶς ὑποθήσομαι, αἶ κε πίθηται·
 300 νῆ' ἄρσας ἐρέτησιν εἰκόσιν, ἥτις ἀρίστη,
 ἔρχεο πευσόμενος πατρὸς δὴν οἰχομένοιο·
 ἦν τίς τοι εἴπησι βροτῶν, ἥ ὅσσαν ἀκούσης
 ἐκ Διὸς, ἥτε μάλιστα φέρεי κλέος ἀνθρώποισιν.
 Πρῶτα μὲν ἐς Πύλον ἔλθε καὶ εἶρεο Νέστορα δῖον·
 305 κείθεν δὲ Σπάρτηνδε παρὰ ξανθὸν Μενέλαον·
 ὃς γὰρ δεύτατος ἦλθεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
 Εἰ μὲν κεν πατρὸς βίοντα καὶ νόστον ἀκούσης,
 ἦ τ' ἂν, τρυχόμενός περ, ἔτι τλαίης ἐνιαυτόν·
 εἰ δὲ κε τεθνηῶτος ἀκούσης μῆδ' ἔτ' ἔοντος,
 320 νοστήσας δὴ ἔπειτα φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν,
 σῆμά τέ οἱ χεῦται καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεῖται
 πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε, καὶ ἀνέρι μητέρα δοῦναι.
 Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ ταῦτα τελευτήσῃς τε καὶ ἔρξης,
 φράζεσθαι δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 325 ὅπως κε μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσιν
 κτείνης, ἥ δὲ δόλῳ ἢ ἀμφοδόν· οὐδέ τί σε γρὴ
 νηπιάας ὀχέειν, ἔπει οὐκέτι τληῖκος ἔσσι.
 Ἥ οὐκ αἶεις, οἷον κλέος ἔλλαβε δῖος Ὀρέστης
 πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, ἔπει ἔκτανε πατροφονῆα,
 330 Αἰγισθον δολομήτην, ὃς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα·
 καὶ σὺ, φίλος — μάλα γάρ σ' ὁρώω καλόν τε μέγαν
 ἄλκιμος ἔσσι, ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ. [τε —
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα θοὴν κατελεύσομαι ἤδη
 305 σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, καὶ ἐμῶν ἐμπάζω μύθων.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
 ξεῖν, ἦτοι μὲν ταῦτα φίλα φρονέων ἀγορεύεις,
 ὥστε πατὴρ ᾧ παιδί, καὶ οὔποτε λήσομαι αὐτῶν.
 Ἄλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, ἐπιγόμενός περ ὁδοῖο,
 310 ὅφρα λοεσάμενός τε, τεταρπόμενός τε φίλον κῆρ,
 δῶρον ἔχων ἐπὶ νῆα κίχης, χαίρων ἐνὶ θυμῷ,
 τιμῆην, μάλα καλὸν, ὃ τοι κειμηλίον ἔσται
 ἐξ ἐμεῦ· οἷα φίλοι ξεῖνοι ξείνοισι διδοῦσιν.
 Τὸν δ' ἡμέλειβ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 315 μὴ μ' ἔτι νῦν κατέρυκε, λιλαιόμενόν περ ὁδοῖο.
 Δῶρον δ' ὅττι κέ μοι δοῦναι φίλον ἦτορ ἀνίγει,
 αὐτίς ἀνερχομένη δόμεναι οἰκόνδε φέρεσθαι,

at pater illi dedit meus; amabat enim cum vehementer :
 talis inter precos si versaretur Ulysses ,
 omnes et brevis-fati fierent et amaris-nuptiis.
 Verum enimvero hæc deorum in genibus posita-sunt ,
 utrum reversus eos ulciscatur, an etiam non ,
 suis in ædibus : te vero considerare jubeo ,
 quomodo procos expellas ex ædibus.
 Verum age nunc attende et meam adverte orationem :
 cras in concionem ubi-vocaveris heroas Achivos ,
 orationem edissere omnibus ; dii vero testes adsint.
 Procos quidem ad sua quemque discedere jube ;
 matrem autem, si ei animus appetit nubere ,
 ea redeat in domum patris divitiis-præpotentis :
 illi vero nuptias conficiet et apparabunt dotem
 amplam admodum, quantam par-est caram filiam comitari
 Tibi autem ipsi prudenter consulam, siquidem parueris :
 nave instructa remigibus viginti, quæ sit optima,
 proficiscere sciscitaturus de-patre diu absente :
 si quis tibi dicat mortalium, aut rumorem audiveris
 ex Jove, qui potissimum fert famam hominibus.
 Primum quidem in Pylum abi, et interroga Nestorem divi-
 num ;] illinc autem Spartam ad flavum Menelaum :
 hic enim novissimus venit Achivorum ære-loricatorum.
 Si quidem patris vitam et redditum audieris ,
 tum sane, vexatus licet, adhuc perduraveris annum ;
 sin vero mortuum audieris, neque amplius superstitem ,
 reversus jam deinde caram in patriam terram ,
 tumulum illi aggere et parentalia perfice
 magna valde, qualia decet ; et viro matrem dato.
 Atque ubi jam hæc finieris et perfeceris ,
 considera deinde in mente et in animo ,
 quo-pacto procos in ædibus tuis
 interficias, sive dolo, sive palam : neutiquam te decet
 puerilia consecrari, quoniam non-amplius ea-ætate es.
 An non audis qualem gloriam consecutus-est divinus Orestes
 omnes apud homines, postquam interfecit patris-occisorem,
 Ægisthum dolosum, qui illi patrem inclytum interemerat ?
 et tu, amice (admodum enim te video pulcrumque magnum-
 que),] strenuus esto ; ut aliquis te etiam posterorum laudet.
 At ego ad navem celerem descendam jam ,
 atque ad socios, qui me fortasse perægre-ferunt expectantes :
 tibi vero ipsi istud curæ-sit, et meos observa sermones.
 Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est :] hospes, profecto quidem hæc amico animo dicis ,
 sicut pater suo filio ; et nunquam obliviscar eorum.
 Sed age nunc mane, accelerans licet iter,
 ut lotusque oblectatusque caro corde
 donum habens ad navem eas, gaudent in animo ,
 pretiosum, valde-pulcrum, quod tibi munus-reponendum erit
 ex me, qualia amici hospites hospitibus dant.
 Huic autem respondit deinde dea cæsiis-oculis Minerva :
 ne me amplius nunc detine, cupidum quidem itineris.
 Donum vero, quodcunque te mihi dare tuum cor jubet ,
 rursus redeunti da, domum ferendum,

καὶ μάλα καλὸν ἐλὼν· σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς.
 Ἦ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦς ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 320 ὄρνις δ' ὥς ἀνοπαῖα διέπτατο· τῇ δ' ἐνὶ θυμῷ
 θῆκε μένος καὶ θάρσος, ὑπέμνησέν τέ ἐ πατὴρ
 μάλλον ἐτ' ἢ τὸ πάροιθεν. Ὁ δέ, φρεσὶν ἦσι νοήσας,
 θάμβησεν κατὰ θυμόν· οἶσατο γὰρ θεὸν εἶναι.
 Αὐτίκα δὲ μνηστῆρας ἐπώχετο ἰσθθεὸς ζωῆς.
 325 Τοῖσι δ' αἰδοῖς ἀεῖδε περικλυτὸς, οἱ δὲ σιωπῇ
 εἶατ' ἀκούοντες· ὃ δ' Ἀχαιῶν νόστον ἀεῖδεν
 λυγρὸν, δν ἐκ Τροίης ἐπετεῖλατο Παλλὰς Ἀθήνη.
 Τοῦ δ' ὑπεριούθεν φρεσὶ σύνθετο θέσπιν ἀοιδὴν
 κούρην Ἰκαρίοιο, περὶ φρῶν Πηνελόπειαν·
 330 κλίμακα δ' ὕψιλ' ἔκασθετο οἷο δόμοιο,
 οὐκ οἶη, ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι δὺ ἔποντο.
 Ἦ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,
 στή βα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
 ἄντα παρειάων στρομένη λιπαρὰ κρήδεμνα·
 335 ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἐκάτερθε παρέστη.
 Δακρύσασα δ' ἔπειτα προσήυδα θεῖον ἀοιδόν·
 Φήμιε, πολλὰ γὰρ ἄλλα βροτῶν θελκτῆρια οἶδας,
 ἔργ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε, τά τε κλείουσιν ἀοῖδοι·
 τῶν ἐν γέ σφιν ἀεῖδε παρήμενος, οἱ δὲ σιωπῇ
 340 οἶνον πινόντων· ταύτης δ' ἀποπαύε' ἀοιδῆς
 λυγρῆς, ἥ τε μοι αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ
 τεύρει· ἐπεὶ με μάλιστα καθίκετο πένθος ἄλαστον.
 Τοίην γὰρ κεφαλὴν ποθέω, μεμνημένη αἰεὶ
 ἀνδρὸς, τοῦ κλέος εὐρύ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος.
 345 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 μήτερ ἐμή, τί τ' ἄρα φρονεῖς ἐρήθρον ἀοιδὸν
 τέρπειν, ὅππῃ οἱ νόος ὀρνυται; οὐ νύ τ' ἀοῖδοι
 αἴτιοι, ἀλλὰ ποθὶ Ζεὺς αἴτιος ὅστε δίδωσιν
 ἀνδράσιν ἀλγιστῆσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν, ἐκάστω.
 350 Τοῦτω δ' οὐ νέμεσις, Δαναῶν κακὸν οἶτον αἰδέειν·
 τὴν γὰρ ἀοιδὴν μάλλον ἐπικλείουσ' ἀνθρωποι,
 ἥ τις ἀκούοντεςσι νειωτάτῃ ἀμφιπέληται.
 Σοὶ δ' ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν·
 οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς οἷος ἀπώλεσε νόστιμον ἦμαρ
 355 ἐν Τροίῃ, πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι φῶτες ὄλοντο.
 Ἄλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε,
 ἱστόν τ' ἡλακάτην τε, καὶ ἀμφίπολοισι κέλευε
 ἔργον ἐποίχεσθαι· μῦθος δ' ἀνδρεςσι μελήτει
 πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ.
 360 Ἦ μὲν θαμβήσασα πάλιν οἰκόνδε βεβήκει·
 παῖδός γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἐνθετο θυμῷ.
 Ἔς δ' ὑπερῷ ἀναβᾶσα σὺν ἀμφίπολοισι γυναιξίν,
 κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν, ὅρα οἱ ὕπνον
 ἤδ' ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 365 Μνηστῆρες δ' ὁμάδῃσιν ἀνὰ μέγαρ σκίοεντα·
 πάντες δ' ἠρήσαντο παρὰ λεχέεσσιν κλιθῆναι.
 Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχετο μῦθων·
 Μητρός ἐμῆς μνηστῆρες, ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες,
 νῦν μὲν δαινύμενοι τερπώμεθα, μὴδὲ βοητὸς
 370 ἔστω· ἐπεὶ τόγε καλὸν ἀκούμεν ἔστιν ἀοιδῶ
 τοιοῦτ', οἷος δδ' ἐστὶ, θεοὶς ἐναλίγκιος αὐδῶν.

etiam valde pulcrum eligens : tibi vero dignum erit retributi-
 one.] Sic quidem locuta abiit cæsis-oculis Minerva :
 avis autem ut Anopæa avolavit ; huic vero in animo
 indidit robur et audaciam, recordarique eum fecit patris
 magis adhuc quam antea. Hic autem, mente sua considerans,
 obstupuit in animo ; suspicatus est enim deum esse.
 Continuo vero procos adibat deo-similis vir.

Illis autem cantor cantabat inclitus : ipsi vero tacite
 sedebant audientes ; ille autem Achivorum reditum canebat
 gravem, quem ex Troja *its* decreverat Pallas Minerva.

Hujus autem e-superiore-parte-domus animo advertit divi-
 num cantum] filia Icarii, prudens Penelope :
 scalamque altam descendit suæ domus,
 non sola, simul eam et ancillæ duæ sequebantur.
 Hæc vero quando jam ad-procos pervenerat, divina inter
 mulieres] stetit juxta postem domus affabre structæ,
 Genis prætendens tenuia capitis adfimbria :
 ancilla vero ei proba utrinque astabat.

Lacrimans autem deinde alloquebatur divinum cantorem :

Phemie, multa enim alia mortalium oblectamenta nosti,
 gesta hominumque deorumque, quæ celebrant cantores :
 horum unum ipsis cane assidens ; illi autem silentio
 vinum bibant : ab-hoc vero desine cantu
 tristi, qui mihi perpetuo in pectoribus carum cor
 affligit ; quippe me inprimis invasit luctus immensus.

Tale enim caput desidero, memor semper
 viri, cujus gloria lata est per Helladem et medium Argos.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] mater mea, quid igitur moleste-fers, jucundum canto-
 rem] oblectare, utcumque illi mens impellitur? non sane canto-
 res] in-causa sunt, sed fere Jupiter in causa est, qui dat
 dona viris ingeniosis ita, ut vult, unicuique.

Huic vero non reprehensio est Danaorum malam sortem ca-
 nere:] eum enim cantum magis celebrant homines,
 quicumque auditoribus novissimus adsit.

Tibi vero sustineat cor et animus audire ;
 non enim Ulysses solus perdidit reditus diem
 in Troja : multi vero et alii viri perierunt.

Sed in thalamum profecta, tua ipsius opera administra,
 telamque et colum, et ancillis impera

opus suum ut-obeant : sermo vero viris curæ-erit
 omnibus, maxime vero mihi ; hujus (mei) enim imperium est
 in-domo.] Illa quidem attonita, rursus in-thalamum ivit ;
 filii enim dictum prudens posuit in animo.

Ad superiorem autem domum ubi-ascenderat cum ancillis
 mulieribus,] flebat deinde Ulysses, carum maritum, donec ip-
 si somnum] dulcem palpebris immisit cæsis-oculis Minerva.

Proci vero tumultuabantur per ædes umbrasas ;
 omnes autem optabant juxta eam in lectis recumbere.

Illis vero Telemachus prudens incepit sermonem ;

Matris meæ proci, superba contumelia instructi,
 nunc quidem convivantes delectemur, neque clamor
 adsit : nam hoc honestum est, audire cantorem
 talem, qualis hic est, diis assimilis voce.

Ἡῶθεν δ' ἀγορήνδε καθεζόμεσθα κίοντες
πάντες, ἐν ὑμῖν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποείπω,
ἐξιέναι μεγάρων· ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαίτας,
375 ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους.
Εἰ δ' ὑμῖν δοκέει τόδε λυϊτερον καὶ ἄμεινον
ἔμμεναι, ἀνδρὸς ἐνὸς βίοντον νήποιον δλέσθαι,
καίρετ'· ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιτύσομαι αἰὲν ἐόντας,
αἱ κ' ἐποθὶ Ζεὺς δῶσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι·
380 νήποινοί κεν ἔπειτα δόμων ἔντοσθεν δλοισθε.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὁδᾶς ἐν χειλεσι φύντες
Τηλέμαχον θαύμαζον, δ' ἠορσαλέως ἀγόρευεν.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·
Τηλέμαχ', ἦ μάλα δὴ σε διδάσκουσιν θεοὶ αὐτοὶ
385 ὑφ' ἀγορῆν τ' ἔμμεναι καὶ ἠορσαλέως ἀγορεύειν·
μή σέγ' ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλῆα Κρονίων
ποιήσειεν· δ' τοι γενεῇ πατρώϊον ἔστιν.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
Ἀντίνο', ἦ καὶ μοι νειμίσσησαι ὅτι κεν εἴπω;
390 καὶ κεν τοῦτ' ἐθέλωμι, Διὸς γε διδόντος, ἀρίσθαι.
Ἦ φῆς τοῦτο κάκιστον ἐν ἀνθρώποισι τεύχθαι;
οὐ μὲν γάρ τι κακὸν βασιλευμένῳ αἰψά τέ οἱ δοῖ
ἀφενεὶν πέλεται, καὶ τιμησέστερος αὐτός.
Ἄλλ' ἦτοι βασιλῆες Ἀχαιῶν εἰσὶ καὶ ἄλλοι
395 πολλοὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, νέοι ἡδὲ παλαιοί·
τῶν κέν τις τὸδ' ἔρῃσιν, ἐπεὶ θάνε διὸς Ὀδυσσεύς·
αὐτὰρ ἐγὼν οἰκοῖο ἀναξ' ἔσομ' ἡμετέροιο
καὶ δμῶων, οὓς μοι ληίσσατο διὸς Ὀδυσσεύς. [δα·
Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίον ἤδ'·
400 Τηλέμαχ', ἦτοι ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κείται,
ὅστις ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλεύσει Ἀχαιῶν
κτῆματα δ' αὐτὸς ἔχοις καὶ δώμασιν οἷσιν ἀνάσσεις.
Μὴ γὰρ δγ' ἔλθοι ἀνὴρ, ὅστις σ' ἀέκοντα βίηφιν
κτῆματ' ἀπορῥαίσει, Ἰθάκῃς ἔτι ναιετάωσας.
405 Ἄλλ' ἐθέλω σε, φέριστε, περὶ ξεινοῖο ἐρέσθαι·
ὁππόθεν οὗτος ἀνὴρ, ποίης δ' ἐξ εὐχεται εἶναι
γαίης· ποῦ δὲ νύ οἱ γενεῇ καὶ πατρὶς ἄρουρα·
ἢ τί ν' ἀγγελίην πατὴρ φέροι ἐρχομένοιο,
ἢ ἐὼν αὐτοῦ χρεῖος ἐελδόμενος τὸδ' ἱκάνει;
410 οἷον ἀναίξας ἀφ' αὐτοῦ οἴχεται, οὐδ' ὑπέμεινεν
γνώμεναι· οὐ μὲν γὰρ τι κακῶ εἰς ὥπα ἐώκει.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
Εὐρύμαχ', ἦτοι νόστος ἀπώλετο πατὴρς ἑμοῖο·
οὐτ' οὖν ἀγγελίης ἐτι πείθομαι, εἶποθεν ἔλθοι,
415 οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἥτινα μήτηρ
ἐς μέγαρον καλέσασα θεοπρόπτον ξερέχεται.
Ξείνος δ' οὗτος ἑμὸς πατρώϊος ἐκ Τάφου ἐστίν·
Μέντης δ' Ἀγχιάλῳ δαίτῃρονος εὐχεται εἶναι
υἱός, ἀπὰρ Ταρφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσει. [νω.
420 Ὡς φάτο Τηλέμαχος· φρεσὶ δ' ἀθανάτην θεὸν ἔγ-
οἱ δ' εἰς ὄρχηστὸν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν
τρεψάμενοι τέρποντο· μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἔλθειν.
Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἔσπερος ἦλθεν·
δὴ τότε κακχείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος.
425 Τηλέμαχος δ', οἳ οἱ θάλαμος περικαλλέος αὐλῆς

Mane vero in-concionem considemus euntes
omnes : ut vobis sermonem audenter renuntiem,
exire ex-aedibus; alias vero parate dapes,
vestra bona edentes, alternantes per domos.
Si vero vobis videtur hoc satius et melius
esse, viri unius victum impune perdere,
absumite; ego vero deos invocabo sempiternos,
si quando Jupiter dederit vindicatum facta haec iri;
inulti forte deinde intra aedes perituri-sitis.

Sic ait : illi vero omnes mordicus in labiis haerentes
Telemachum admirabantur, quod audacter loqueretur.

Hunc autem rursus Antinous allocutus-est, Eupitheii filius.
Telemache, certe admodum te docuerunt dii ipsi
et grandiloquum esse, et audenter concionari :
ne te utique in circumflua Ithaca regem Saturnius
constituat; quod tibi genere paternum est.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
est :] Antinoe, an mihi irascersis, ob id quod dixerō?
Et hoc vellem, Jove utique dante, accipere.
An putas hoc pessimum inter homines esse?
neutiquam enim malum est, regem-esse? statimque ei domus
divres fit, et honoratior ipse.

Sed certe reges Achivorum sunt etiam alii
multi in circumflua Ithaca, juvenes et senes;
horum aliquis hoc munus habeat, siquidem mortuus-est divi-
nus Ulysses :] at ego domus dominus ero nostrae
ac servorum, quos mihi bello-acquisivit divinus Ulysses.

Hunc autem rursus Eurymachus, Polybi filius, contra allo-
cutus-est :] Telemache, nempe haec deorum in genibus posita-
sunt,] quisnam in circumflua Ithaca dominabitur Achivorum :
bona vero ipse habeas, et aedibus tuis imperes.

Ne enim talis veniat vir, qui te invitum violentia
bonis spoliaturus-sit, Ithaca adhuc habitata.
Sed volo te, optime, de hospite interrogare,
unde venerit ille vir, quali autem se-profiteatur esse
e-terra; ubinam ei genus et patrium solum;
an tibi nuntium patris affert venientis?
an suum ipsius debitum expetens huc venit?

ut exsiliens statim abiit, nec sustinuit,
ut-cognosceremus; nequaquam enim vilis hominis vultum
ferebat.] Hunc autem rursus Telemachus prudens contra
allocutus-est :] Eurymache, certe reditus perit patris mei :
neque itaque nuntio amplius credo, sicunde venerit :
nec vaticinium curo, si-quod mater
in domum vocato ex-vate sciscitetur.

Hospes vero hic meus paternus e Tapho est;
Menten Anchiali bellicosus se-profitur esse
filium; ac Taphiis navigandi-studiosus imperat.

Sic dixit Telemachus; mente vero immortalē deam agno-
vit.] Hi autem ad saltationem et suā cantum
conversi oblectabantur; expectabantque vesp̄um advenire.
His autem se-oblectantibus, niger vesp̄er supervenit;
tunc vero dormituri iverunt domum quisque.

Telemachus autem, ubi ei thalamus perpulchræ aulae

ὑψηλὸς δέδμητο, περισκέπτω ἐνὶ χώρῳ,
 ἐνθ' ἔβη εἰς εὐνὴν, πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων.
 Τῷ δ' ἄρ' ἄμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε κέν' εἰδυῖα
 Εὐρύκλει', Ὀπὸς θυγάτηρ Πεισηνορίδαο·
 430 τήν ποτε Λαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν ἐοῖσιν,
 πρωθήβην ἔτ' εἰσῶσαν, εἰκοσάβοια δ' ἔδωκεν·
 ἴσα δέ μιν κεδνῇ ἀλόχῳ τίεν ἐν μεγάροισιν,
 εὐνῇ δ' οὐ ποτ' ἐμικτο· γόλον δ' ἄλεινε γυναικός·
 ἥ οἱ ἄμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε, καὶ ἑ μάλιστα
 435 δμῳάων φιλέεσκε, καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα.
 Ὄϊζεν δὲ θύρας θαλάμου πύκα ποιητοῖο·
 ἔζετο δ' ἐν λέκτρῳ, μαλακὸν δ' ἐκδύνε χιτῶνα·
 καὶ τὸν μὲν γραΐης πυκιμηδέος ἐμβαλε χερσίν.
 Ἡ μὲν τὸν πτύξασα καὶ ἀσχίσασα χιτῶνα,
 440 πασσάλῳ ἀγκρεμάσασα παρὰ τρητοῖς λεχέεσσιν,
 βῆ δ' ἔμειν ἐκ θαλάμοιο· ὕρην δ' ἐπέρυσσε κορώνη
 ἀργυρέη· ἐπὶ δὲ κληῖθ' ἐτάνυσσεν ἱμάντι.
 Ἐνθ' ὄγε παννύχιος, κεκαλυμμένος οἶδς αὐτῷ,
 βούλευε φρεσὶν ἥσιν δδόν, τὴν πέφραδ' Ἀθήνη.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Β.

Ἰθακῆσιων ἀγορά. Τηλεμάχου
ἀποδημία.

Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἥως,
 ὥρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆϊν Ὀδυσσεὺς φίλος υἱός,
 εἴματα ἐσάμμενος περὶ δὲ ξίφος δῆυ θέτ' ὦμων·
 5 ποσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
 βῆ δ' ἔμειν ἐκ θαλάμοιο, θεῶν ἐναλίγκιος ἄντην.
 Αἶψα δὲ κηρύκεσσι λιγυφόδοι γοῖσι κέλευσεν
 κηρύσσειν ἀγορῇνδε καρθηκομῶντας Ἀχαιούς·
 οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὤκα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἠγερθεν διμηγερέες τ' ἐγένοντο,
 10 βῆ δ' ἔμειν εἰς ἀγορὴν, παλάμη δ' ἔχε χαλκεὸν ἔγχος,
 οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε κύνες πόδας ἀργοὶ ἔποντο·
 θεσπεσίην δ' ἄρα τῷγε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη.
 Τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θευῖντο·
 ἔζετο δ' ἐν πατρὸς θώκῳ, εἴξαν δὲ γέροντες.
 15 Τοῖσι δ' ἐπειθ' ἦρωκς Αἰγύπτιος ἦρχ' ἀγορεύειν,
 δε δὴ γῆραι κυρὸς ἦεν καὶ μυρία ἤδη.
 Καὶ γὰρ τοῦ φίλος υἱὸς ἄμ' ἀντιθέω Ὀδυσῆϊ
 Ἦλιον εἰς εὐπωλὸν ἔβη κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν,
 Ἀντίφος αἰχμητὴς τὸν δ' ἀγριὸς ἔκτανε Κύκλωψ
 20 ἐν σπηΐ γλαφυρῷ, πύματον δ' ὀπλίσσατο δόρπον.
 Τρεῖς δὲ οἱ ἄλλοι ἔσαν· καὶ δὲ μὲν μνηστῆρσιν δμῖλει,
 Εὐρύνομος, δύο δ' αἰὲν ἔχον πατρώϊα ἔργα·
 ἀλλ' οὐδ' ὥς τοῦ λήθετ', ὀδυρόμενος καὶ ἀχέων.
 Τοῖς ὄγε δακρυχέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 25 Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακῆσιοι, ὅττι κεν εἴπω·
 οὔτε ποθ' ἡμετέρῃ ἀγορῇ γένετ' οὔτε θόωκος

sublimis ædificatus-erat, conspicuo in loco,
 illic lectum conscendit, multa mente reputans.
 Simulque cum eo ardentes faces ferebat proba sciens
 Euryclea, Opis filia Pisenoridæ :
 quam olim Laertes emerat facultatibus suis,
 primum pubescentem, pretiumque-vingenti-boum dederat ;
 æque autem ipsam ac-pudicam uxorem honorabat in ædibus ;
 lecto vero nunquam ei mixtus est ; sed iram vitabat uxoris :
 hæc cum-eo-simul ardentes faces ferebat, et ipsum maxime
 ancillarum amabat, et enutrierat parvulum.
 Aperuit autem januas thalami firmiter structi :
 sedebat vero in lecto, mollemque exuebat tunicam ;
 et eam quidem ancillæ prudentis injectit manibus.
 Hæc quidem, plicata et aptata tunica,
 ad-paxillum suspensa juxta tornatos lectos,
 profecta-est ire e thalamo ; januum autem attraxit annulo
 argenteo : in eoque pessulum obtendit loro.
 Hinc ille per-totam-noctem, tectus ovis florida-lana,
 meditabatur mente sua iter, quod ipsi designaverat Minerva.

ODYSSEÆ II.

Ithacensium concio. Telemachi
profectio.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 surrexit inde e lecto Ulyssis dilectus filius, et
 vestes sibi-induit : ac gladium acutum suspendit ab-humero,
 pedibus autem sub nitidis ligavit pulcra calceamenta ;
 profectusque-est ire e cubiculo, deo similis coram.
 Continuo autem præcones argutos jussit
 convocare ad-concionem capite-comantes Achivos.
 Hi quidem convocabant : illi vero congregabantur perceleri-
 ter.] Ac postquam convenerant, in-unumque-congregati-erant,
 profectus-est ire in concionem ; manu autem tenebat æream ha-
 stam ;] non solus, simul eum canes pedibus veloces sequeban-
 tur :] divinam autem in-eum gratiam defundebat Minerva.
 Ipsum vero omnes cives advenientem admirabantur :
 consedit autem in patris sella ; cesserunt que ei senes.
 His vero deinde heros Ægyptius cœpit concionari,
 qui jam senio incurvus erat et plurima norat.
 Etenim hujus dilectus filius cum divino Ulyse
 ad Ilium generosis-equis-fecundum ierat cavis in navibus,
 Antiphus bellator : illum vero sævus interfecit Cyclops
 in spelunca cava, ultimamque sibi paravit cœnam.
 Tres vero ei alii erant : et unus quidem inter-procos versa-
 batur.] Eurynomus ; duo autem curabant paterna opera :
 sed neque sic illius oblitus-erat, lugens et dolens.
 His ille lacrimans concionatus-est, et dixit :
 Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcunque dixero ;
 neque unquam a-nobis concilium factum-est, nec consessus,

- ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς διὸς ἔβη κοιλῆς ἐνὶ νηυσίν.
 Νῦν δὲ τίς ᾧδ' ἤγειρε; τίνα χρεῖω τόσον ἔκει
 ἡ δὲ νέων ἀνδρῶν, ἡ οἱ προγενέστεροί εἰσιν;
 30 ἡ δὲ τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυεν ἐρχομένοιο,
 ἦν γ' ἡμῖν σάφα εἶποι, ὅτε πρότερός γε πύθοιτο;
 ἡ δὲ τι δῆμιον ἄλλο πιφάσκειται ἢ δ' ἀγορεύει;
 ἔσθλός μοι δοκεῖ εἶναι, ὀνήμενος. Εἶθε οἱ αὐτῷ
 Ζεὺς ἀγαθὸν τελέσειεν, ὅτι φρεσὶν ἦσι μενοινᾷ.
 35 Ὡς φάτο· χαῖρε δὲ φήμη Ὀδυσσεὺς φίλος υἱός,
 οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν ἦστο, μενοίνῃσεν δ' ἀγορεύειν
 σπῆ δὲ μέση ἀγορῇ· σκῆπτρον δέ οἱ ἐμβαλε χεῖρὶ
 κῆρυξ Πεισῆνωρ, πεπνυμένα μῆδεα εἰδώς.
 Πρῶτον ἔπειτα γέροντα καθαπτόμενος προσέειπεν·
 40 ὦ γέρον, οὐχ ἔκας οὗτος ἀνὴρ (τάχα δ' εἰσεαὶ αὐ-
 δας λὰν ἤγειρα· μάλιστα δέ μ' ἄλγος ἰκάνει. [τός),
 Οὔτε τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυον ἐρχομένοιο,
 ἦν γ' ἡμῖν σάφα εἶπω, ὅτε πρότερός γε πυθοίμην,
 οὔτε τι δῆμιον ἄλλο πιφάσκειται οὐδ' ἀγορεύω·
 45 ἀλλ' ἐμὸν αὐτοῦ χρεῖος, ὅ μοι κακὸν ἔμπησεν οἴκῳ,
 δοιά· τὸ μὲν πατέρ' ἐσθλὸν ἀπώλεσα, ὅς ποτ' ἐν ὑμῖν
 τοῖςδεσσιν βασιλευε, πατήρ δ' ὥς ἥπιος ἦεν·
 νῦν δ' αὖ καὶ πολὺ μείζον, ὃ δὴ τάχα οἶκον ἅπαντα
 πάγχυ διαβράσει, βίον δ' ἀπὸ πάμπαν ὀλέσσει.
 50 Μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέχραον οὐκ ἐθελούσῃ,
 τῶν ἀνδρῶν φίλοι υἱες, οἱ ἐνθάδε γ' εἰσὶν ἀριστοί·
 οἱ πατρός μὲν ἐς οἶκον ἀπεβρίγασιν νέεσθαι,
 Ἰκαρίου, ὥς κ' αὐτὸς ἐδιδώσαιτο θύγατρα,
 δοίη δ' ὧ κ' ἐθέλοι καὶ οἱ κεχαρισμένος ἔλθοι.
 55 οἱ εἰς ἡμέτερον πωλεούμενοι ἡμᾶτα πάντα,
 βούξ ἱερεύοντες καὶ τίς καὶ πίωνας αἴγας,
 εἰλαπινάουσι πίνουσι τε αἰθωπα ὄϊνον
 μασιδίῳ· τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται. Οὐ γὰρ ἔπ' ἀνὴρ,
 οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν, ἀρῆν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι.
 60 Ἡμεῖς δ' οὐ νό τι τοιοῖ ἀμυνόμεν — ἦ καὶ ἔπειτα
 λευγαλοί τ' ἐσόμεσθα καὶ οὐ δεδαηκότες ἀλκῆν —
 ἦ τ' ἂν ἀμυναίμην, εἰ μοι δύναμις γε παρείη.
 Οὐ γὰρ ἔτ' ἀνσχέτ' ἔργα τετεύχεται, οὐδ' ἔτι καλῶς
 οἶκος ἐμὸς διόλωλε· νεμεσσήθητε καὶ αὐτοί,
 65 ἄλλους τ' αἰδέσθητε περικτίνας ἀνθρώπους,
 οἱ περιναιετάουσι· θεῶν δ' ὑποδείσατε μῆνιν,
 μή τι μεταστρέψωσιν, ἀγασσάμενοι κακὰ ἔργα.
 Λίσσομαι ἡμὲν Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἠδὲ Θέμιστος,
 ἦτ' ἀνδρῶν ἀγοράς ἡμὲν λύει ἠδὲ καθίζει·
 70 σέσθε, φίλοι, καὶ μ' ὅσον ἔασατε πένθει λυγρῷ
 τερεσθ'· εἰ μή ποῦ τι πατήρ ἐμός, ἐσθλὸς Ὀδυσσεὺς,
 δυσμενέων κακ' ἔρεξεν εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς·
 τῶν μ' ἀποτινύμενοι κακὰ βέζετε δυσμενέοντες,
 τούτους ὀτρύνοντες. Ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη
 75 ἡμέας ἐσθήμεναι κειμηλίᾳ τε πρόβασιν τε·
 εἰ γ' ὑμεῖς γε φάγοιτε, τάχ' ἂν ποτε καὶ τίσις εἴη.
 Τόφρα γὰρ ἂν κατὰ ἄστου ποτιπτυσσοίμεθα μύθῳ,
 χρῆμα δ' ἀπατιζόντες, ἔως κ' ἀπὸ πάντα δοθείη·
 νῦν δέ μοι ἀπρήκτους δδύνας ἐμβαλάτε θυμῷ.
 80 Ὡς φάτο χυώμενος, ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ,

ex quo Ulysses divinus abiit cavis in navibus.

Nunc vero quis huc congregavit? quem necessitas tantum in-
 cessit] sive juniorum virorum sive eorum qui seniores sunt?
 an aliquem nuntium de-exercitu audivit veniente,
 quem nobis clare enarret, quum prior audiverit?
 an quippiam publicum aliud declarat et concionator?
 probus mihi videtur esse, utilis civis. Utinam ei ipsi
 Jupiter bonum perficiat, quodcunque mente sua cogitat!

Sic ait: gaudebat autem omine Ulyssis carus filius,
 nec inde diu sedit, sed cepit-impetum concionandi;
 stetitque in-media concione; sceptrum autem ei imposuit in-
 manum] præco Pisenor, prudentia consilia sciens.
 Primum deinde senem alloquens dixit:

O senex, non procul hic est vir (statim autem cognoscēs ip-
 se),] qui populum congregavi; potissimum autem me dolor in-
 cessit.] Neque ullum nuntium de-exercitu audivi veniente,
 quem vobis clare enarrem, quum prior audiverim:
 neque quicquam publicum aliud declaro nec concionor;
 sed meum ipsius negotium: quod mihi malum incidit domui,
 duplex: unum, quod patrem strenuum perdidici, qui olim inter
 vos] ipsos imperabat, paterque velut, mitis erat;
 nunc autem etiam longe majus, quod jam brevi domum omni-
 nem] prorsus evertet, victumque nostrum plane disperdet.
 Matri meæ proci ingruerunt nolenti,
 eorum virorum cari filii, qui hic quidem sunt principes:
 qui patris ipsius in domum reformidant ire
 Icarii, ut ipse dotet filiam,
 detque cui voluerit et qui ipsi gratus venerit.

Illi vero in nostram domum comeeantes diebus omnibus,
 boves mactantes, et oves, et pingues capras,
 splendide-convivantur, bibuntque nigrum vinum
 temere: nostra vero plurima absumuntur. Non enim adest
 vir,] qualis Ulysses erat, qui malum a domo arceat.
 Nos vero neutiquam sumus tales qui-arceamus: (profecto
 inde] ignavique reperiemur, ac non periti roboris:)
 aliter certe malum arcerem, siquidem mihi vis adesset.
 Non enim jam tolerabilia facinora patrata-sunt, neque honeste
 domus mea periit; indignemini et ipsi,
 aliosque revereamini vicinos homines,
 qui circumhabitant: deorum vero timete iram,
 ne-quid rependant, irati propter-mala facinora.
 Oro et per-Jovem Olympium, et per Themidem,
 quæ hominum concilia et solvit et cogit:
 abstinete, amici, et me solum sinite dolore morsto
 affligi: nisi forte quippiam pater meus, probus Ulysses,
 infensus malis affecit bene-ocreatos Achivos;
 quæ mihi rependentes, malis me afficite infensi,
 istos incitantes. Mihi vero satius esset,
 vos absumere opesque-reconditas proventumque:
 si vos comedissetis, fortasse olim etiam retributio foret.
 Tamdiu enim per urbem vos insectaremur verbis,
 bona repetentes, donec omnia reddita-essent:
 nunc vero mihi insanabiles dolores injicitis animo.

Sic ait iratus, ac sceptrum projecit in-terram,

δάκρυ' ἀναπρήσας ὄλκτος δ' ἔλε λαὸν ἅπαντα.
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν, οὐδέ τις ἔτλη
 Τηλέμαχον μύθοισιν ἀμείψασθαι χαλαιοῖσιν·
 Ἀντίνοος δέ μιν ὅς ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 63 Τηλέμαχ' ὑφαγόρη, μένος ἄσχετε, ποῖον λείπεις,
 ἡμέας αἰσχύνων· ἐθέλοισ δέ κε μῶμον ἀνάψαι.
 Σοὶ δ' οὔτι μνηστῆρες Ἀχαιῶν αἰτιοὶ εἰσιν,
 ἀλλὰ φῶλη μήτηρ, ἥ τοι πέρι κέρδεα οἶδεν.
 Ἦδη γὰρ τρίτον ἐστὶν ἔτος, τάχα δ' εἰσι τέταρτον,
 90 ἐξ οὗ ἀτέμβει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
 Πάντας μὲν ῥ' ἔλπει, καὶ ὑπάρχεται ἀνδρὶ ἐκάστω,
 ἀγγελίας προΐεσσα· νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ.
 Ἦ δὲ δόλον τόνδ' ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μερμήριζεν·
 στησαμένη μέγαν ἰσθὺν ἐνὶ μεγάροισιν ὑφαίνειν,
 96 λεπτὸν καὶ περιμετρον· ἄφαρ δ' ἡμῖν μετέειπεν·
 κοῦροι, ἔμοι μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε διὸς Ὀδυσσεύς,
 μέμνητε· ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰκόε φᾶρος
 ἐκτελέσω — μή μοι μεταμῶνία νήματ' ὀληται —
 Λαέρτη ἥρωϊ ταφῆϊον, εἰς ὅτε κέν μιν
 100 Μοῖρ' ὅλοη καθέλῃσι τανηλεγέας θανάτοιο·
 μή τις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιῶν νεμεσήσῃ,
 αἶ κεν ἄτερ σπείρου κῆται, πολλὰ κτεατίσσας.
 Ὡς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 Ἔνθα καὶ ἡματιή μὲν ὑφαίνεσκεν μέγαν ἰσθύν,
 106 νύκτας δ' ἀλλύεσκεν, ἐπὴν δαΐδας παραθεῖτο.
 Ὡς τριέτας μὲν ἔληθε δόλῳ καὶ ἐπείθεν Ἀχαιοὺς·
 ἄλλ' ὅτε τέτταρον ἦλθεν ἔτος καὶ ἐπήλυθον ὦραι,
 καὶ τότε δὴ τις εἶπε γυναικῶν, ἥ σάφα ᾔδῃ,
 καὶ τήνγ' ἀλλύουσιν ἐφεύρομεν ἀγαλὸν ἰσθύν·
 110 Ὡς τὸ μὲν ἐξετέλεσε, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὅπ' ἀνάγκη.
 Σοὶ δ' ὧδε μνηστῆρες ὑποκρίνονται, ἴν' εἰδῆς
 αὐτὸς σῶι θυμῷ, εἰδῶσι δὲ πάντες Ἀχαιοί.
 Μητέρα σὴν ἀπόπεμψον, ἀνωχθὶ δέ μιν γαμέεσθαι
 τῷ στεύῳ τε πατὴρ κελεταὶ καὶ ἀνδάνει αὐτῇ.
 115 Εἰ δ' ἐτ' ἀνήσει γε πολλὸν χρόνον ὕλας Ἀχαιῶν,
 τὰ φρονέουσ' ἀνὰ θυμὸν ἥ οἱ πέρι δῶκεν Ἀθήνη,
 ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα καὶ φρένας ἐσθλὰς,
 κέρδεά θ', οἷ' οὔπω τιν' ἀκούομεν οὐδὲ παλαιῶν,
 τῶν αἰ πάρος ἦσαν εὐπλοκαμίδες Ἀχαιοί,
 120 Τυρώ τ' Ἀλκμήνῃ τε εὐστέφανός τε Μυκῆνῃ·
 τῶν οὔτις ὁμοία νοήματα Πηνελόπειῃ
 ᾔδῃ· ἀτὰρ μὲν τοῦτό γ' ἐναΐσιμον οὐκ ἐνόησεν·
 τόφρα γὰρ οὖν βιστόν τε τὲν καὶ κτήματ' ἔδονται,
 ὅφρα καὶ κείνῳ τοῦτον ἔχῃ νόον, ὅτινά οἱ νῦν
 125 ἐν στήθεσσι τιθεῖσι θεοί· μέγα μὲν κλέος αὐτῇ
 ποιεῖτ', αὐτὰρ σοί γε ποθὴν πολλὸς βίοτοιο·
 ἡμεῖς δ' οὔτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν οὔτε πῇ ἄλλῃ,
 πρίν γ' αὐτὴν γήμασθαι Ἀχαιῶν ᾧ κ' ἐθέλῃσιν.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδ' ἔειπεν·
 130 Ἀντίνο', οὕτως ἐστὶ δόμων ἀέκουσιν ἀπῶσαι
 ἥ μ' ἐτεχ', ἥ μ' ἔθρεψε· πατὴρ δ' ἐμὸς ἀλλοθὶ γαίης,
 ζῶει ὅγ' ἡ τέθηκε· κακὸν δέ με πολλὰ ἀποτίνειν
 Ἰκαρίῳ, αἶ κ' αὐτὸς ἐκὼν ἀπὸ μητέρα πέμψωι.
 Ἐκ γὰρ τοῦ πατρὸς κακὰ πείσομαι, ἄλλα δὲ δαίμων

lacrimas profundens : commiseratio autem cepit populum omnem.] Tunc ceteri quidem omnes taciti erant, nec quisquam ausus est] Telemacho verbis respondere asperis; Antinous vero ipsum solus respondens allocutus est :

Telemache altoiloque, animi impotens, quid locutus es, nos dedecorans ! vis vero nobis maculam inferre. Tibi autem neutiquam proci Achivorum in-causa sunt, sed cara mater, quæ sane perquam versutias callet. Jam enim tertius est annus, citoque aderit quartus, ex quo eludit animum in pectoribus Achivorum.

Omnes quidem sperare facit, et promittit viris singulis, nuntios mittens; mens autem ei alia cogitat.

Ipsa vero dolum hunc alium in mente excogitavit :

exorsa magnam telam in ædibus texebat, subtilem et immensam; continuoque nos allocuta est : juvenes, mei proci, quandoquidem obiit divinus Ulysses, manete, urgentes meas nuptias, donec vestem perfecero (ne mihi vana fila pereant)

Laerti heroi sepulcralem; in tempus quo ipsum fatum triste abstulerit longum-sternentis inortis; ne-quæ me in populo mulierum-Achivarum culpet, si absque tegumento jaceat, multa qui-possedit.

Sic ait; nobis vero inde ei obsecutus est animus generosus.

Atque ibi interdiu quidem texebat magnam telam, per-noctes vero dissolvebat, postquam faces sibi-apposuerat. Sic triennio quidem latebat dolo, et persuadebat Achivis : sed quum quartus venit annus, et advenerunt hora, tum vero demum aliqua dixit mulierum, quæ bene norat, et ipsam dissolventem invenimus pulcræ telam.

Sic eam quidem perfecit, etiam nolens, per necessitatem.

Tibi vero sic proci respondent, ut scias ipse tuo animo, sciantque omnes Achivi.

Matrem tuam dimitte; jube autem ipsam nubere illi, cuicumque pater jusserit, et qui placuerit ipsi.

Si vero adhuc vexabit multo tempore filios Achivorum, ea cogitans in animo, quæ ei abunde dedit Minerva, operaque scire præpulcra, et mentem bonam, et versutias, quales nondum ullam audivimus nec veterum, earum quæ olim fuerunt pulcris-comis Achivæ,

Tyroque, Alcmenæque, pulcræque-coronam-gerens Mycene :] harum nulla similia commenta Penelopæ

norat : at hoc quidem probum non cogitavit : tandiu igitur victumque tuum et bona edent, quamdiu illa hunc habebit animum, quem illi nunc in pectoribus posuere dii : magnam quidem gloriam sibi comparat, at tibi desiderium multi victus (divitiarum) : nos vero nec ad negotia nostra prius ibimus, nec usquam alio, antequam ipsa nupserit Achivorum cuicumque voluerit.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est:] Antinoe, nullo-modo fas est ex-ædibus invitam expellere quæ me peperit, quæ me enatavit; pater autem meus allbi terræ,] vivit ille, vel mortuus est : durum vero me multa reddere] Icario, si ipse volens matrem dimisero.

Ex patre enim mala patiar, aliaque deus

- 135 δώσει· ἐπεὶ μήτηρ στυγεράς ἀρήσεται Ἐρινύς,
οἴκου ἀπερχομένη· νέμεσις δέ μοι ἔξ ἀνθρώπων
ἔσσεται· ὥς οὐ τοῦτον ἐγὼ ποτε μῦθον ἐνέψω.
Ἵμετέρος δ' εἰ μὲν θυμὸς νημεσίζεται αὐτῶν,
ἔξετέ μοι μεγάρων, ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαίτας,
140 ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους.
Εἰ δ' ὑμῖν δοκέει τόδε λωίτερον καὶ ἄμεινον
ἔμμεναι, ἀνδρὸς ἐνὸς βίοντι νήποιον ὀλέσθαι,
καίρετ'· ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιδῶσομαι αἰὲν ἔοντας,
αἶ κέ ποθι Ζεὺς δῶσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι·
145 νήποινοι κεν ἔπειτα δόμῳ ἐντοσθεν ὀλοισθε.
Ὡς φάτο Τηλέμαχος· τῷ δ' αἰετὸν εὐρύσπα Ζεὺς
ὑψόθεν ἐκ κορυφῆς ὄρεος προέηκε πέτεσθαι.
Τῷ δ' ἔως μὲν β' ἐπέτοντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο,
πλησίῳ ἀλλήλοισι τιτανιομένῳ περὺ γέσσιν·
150 ἀλλ' ὅτε δὴ μέσσην ἀγορῇν πολυφύμον ἱκέσθην,
ἐνθ' ἐπιδινηθέντε τιναξάσθην πετρά πολλὰ,
ἔς δ' ἰδέτην πάντων κεφαλὰς, ὅσσοντο δ' ὀλεθρον
δρυφαίμεν δ' ὀνύχῃσι παρειὰς, ἀμφὶ τε δειράς,
δεξιῷ χεῖρ' ἀνὰ τ' οἰκίαν καὶ πόλιν αὐτῶν.
155 Θάμβησαν δ' ὄρνιθας, ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
ὥρμηγαν δ' ἀνὰ θυμὸν ἄπ' ἐτελέσθαι ἔμελλον.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρον ἥρως Ἀλιθέρτης
Μαστορίδης· ὁ γὰρ οἷος δημηλικὴν ἐκέκαστο
ὄρνιθας γνῶναι καὶ ἐναίσια μυθήσασθαι·
160 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
Κέλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακῆσιοι, ὅττι κεν εἴπω·
μνηστῆρσιν δὲ μάλιστα πιπασκόμενος τάδε εἶπω.
Τοῖσιν γὰρ μέγα πῆμα κυλίνδεται· οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς
δὴν ἀπάνευθε φίλων ὦν ἔσσεται, ἀλλὰ που ἤδη
165 ἔγγυς ἔων τοῖδε σσι φόνον καὶ Κῆρα φυτεύει
πάντεσσιν· πολέσιν δὲ καὶ ἄλλοισιν κακὸν ἔσται,
οἳ νέμεσθ' Ἰθάκην εὐδελεον. Ἀλλὰ πολὺ πρὶν
φραζώμεσθ', ὥς κεν καταπαύσομεν· οἳ δὲ καὶ αὐτοὶ
παυέσθων· καὶ γὰρ σφιν ἄρα τόδε λωῖόν ἐστιν.
170 Οὐ γὰρ ἀπείρητος μαντεύομαι, ἀλλ' εὖ εἰδώς·
καὶ γὰρ ἐκέλευ' ἠμὶ τελευτηθῆναι ἅπαντα,
ὥς οἳ ἐμυθεόμην, ὅτε Ἴλιον εἰσανέβαινον
Ἀργεῖοι, μετὰ δὲ σφιν ἔξη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
φῆν, κακὰ πολλὰ παθόντ', ὀλέσαντ' ἀπο πάντας ἐταί-
175 ῳ· ἄγνωστον πάντεσσιν εἰκοστού ἑνιαυτῷ [ρους,
οἰκαδ' ἐλεύσεσθαι· τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίον ηὔ-
δ' ἄγε νῦν μαντεύεο σοῖσι τέκεσσιν, [δα·
οἰκαδ' ἰών, μή ποῦ τι κακὸν πάσχωσιν ὀπίσσω·
180 ταῦτα δ' ἐγὼ σέο πολλὸν ἀμείνων μαντεύεσθαι.
Ὅρνιθες δὲ τε πολλοὶ ὑπ' αὐγὰς Ἥelioιο
φοιτῶσ', οὐδέ τε πάντες ἐναίσιοι· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
ᾤετο τῇ· ὥς καὶ σὺ καταφθίσθαι σὺν ἐκείνῳ
ᾠφελές· οὐκ ἂν τόσσα θεοπροπίων ἀγόρευες,
185 οὐδέ κε Τηλέμαχον κεχολωμένον ἴδ' ἀνιέτης,
σὺν οἴκῳ δῶρον ποτιδέγμενος, αἶ κε πόρῃσιν.
Ἄλλ' ἐκ τοι ἔρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
αἶ κε νεώτερον ἄνδρα, παλαιὰ τε πολλὰ τε εἰδώς,

dabit; quippe mater odiosas imprecabitur Furiæ,
a-domo discedens; reprehensio vero mihi ex hominibus
erit: itaque nunquam hunc ego sermonem dicam.
Vester vero siquidem animus indignatur ipsorum,
exite mihi domo, aliasque parate dapes,
vestra bona comedentes, alternantes per domos.
Si vero vobis videtur hoc satius et melius
esse, viri unius victum impune perdere,
absumite; ego vero deos invocabo sempiternos,
si unquam Jupiter dederit vindictæ opera fieri:
inultus forte deinde intra domos perieritis.

Sic ait Telemachus: huic vero duas-aquilas late-sonans Jupi-
ter] ex-alto a vertice montis demisit volantes.
Hæ autem aliquamdiu quidem volabant cum flatibus venti,
propinquæ invicem, contendentes alis:
sed quum jam ad-mediā concionem clamosam pervenissent,
ibi in-gyrum-flexæ concusserunt alas densas,
aspereruntque omnium capita, portendebantque mortem:
atque ut-se-laniarant unguibus circa malas et colla,
ad-dextram volarunt perque ædes et per urbem ipsorum.
Admirati-sunt autem aves, postquam viderunt oculis,
agitaruntque in animo, quæ perfectum-iri imminabat.
Inter-hos vero et locutus-est senex heros Halitherses
Mastorides: hic enim solus aequales superabat
auguria dijudicando et fatalia edicendo:
hic ipsis bene-cupiens concionatus-est et dixit:

Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcunque dixerō:
procis vero potissimum significans hæc dico.
Illis enim ingens periculum imminet: non enim Ulysses
diu seorsum ab-amicis suis aberit; sed alicubi jam,
prope quum-sit, his eadem et fatum struit
omnibus; pluribus vero etiam aliis malum erit,
qui habitamus Ithacam undique-conspiciam. Sed longe ante
consideremus, quomodo ipsos compescamus: ii vero etiam
per-se] quiescant: etenim ipsis continuo hoc utilis est.
Non enim inexpertus vaticinor, sed bene sciens:
etenim illi dico perfecta-esse omnia,
ut ei narraveram, quando ad-Ilium ascendebant
Argivi, cumque ipsis abiit ingeniosus Ulysses:
dixi, eum mala multa passum, amissisque omnibus sociis,
incognitum omnibus, vicesimo anno
domum venturum: hæc jam nunc omnia perficiuntur.

Hunc rursus Eurymachus, Polybi filius, contra allocutus-
est:] o senex, eia age nunc vaticinare tuis liberis,
domum profectus, ne forte quid mali patiantur in-posterum:
hæc autem ego te longe sum præstantior vaticinatu.
Aves vero multæ sub radiis solis
volitant, neque omnes sunt fatales; ceterum Ulysses
periit procul: utinam etiam tu periisse cum illo
deberes: non tanta vaticinans concionareris,
nec Telemachum iratum sic incitares,
tuæ domui donum exspectans, si quod præbeat.
Sed tibi edico, quod et perfectum erit:
si juniorem virum, veteraque multa sciens,

παρφάμενος ἐπέεσσιν ἐποτρύνῃς χαλεπαίνειν,
 190 αὐτῷ μὲν οἱ πρῶτον ἀνιηρέστερον ἔσται·
 [πρῆξται δ' ἔμπης οὔτι δυνήσεται εἵνεκα τῶνδε·]
 σοὶ δέ, γέρον, θωὴν ἐπιθήσομεν ἥν κ' ἐν θυμῷ
 τίνων ἀσγάλλης· χαλεπὸν δέ τοι ἔσσεται ἀλγος.
 Τηλεμάχῳ δ' ἐν πᾶσιν ἐγὼν ὑποθήσομαι αὐτός·
 195 μητέρ' ἔην ἐς πατρός ἀνωγέτω ἀπονέεσθαι·
 οἱ δὲ γάμον τεύξουσιν καὶ ἀρτυνέουσιν ἔεδνα
 πολλὰ μάλ', ὅσσα εἴοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἐπεσθαι.
 Οὐ γὰρ πρὶν παύσεσθαι δόμοι υἷας Ἀχαιῶν
 μνηστῆρας ἀργαλέης· ἐπεὶ οὔτινα δεῖδιμεν ἔμπης,
 200 οὗτ' οὖν Τηλέμαχον, μάλᾳ περ πολὺμυθον ἰόντα·
 οὔτε θεοπροπίης ἐμπαζόμεθ', ἦν σὺ, γεραίε,
 μυθεῖαι ἀκράαντον, ἀπεχθάνει δ' ἐτι μᾶλλον.
 Χρήματα δ' αὐτὰ κακῶς βεβρώσεται, οὐδὲ ποτ' ἴσα
 ἔσσεται, ὅρρα κεν ἦγε διατρίβῃσιν Ἀχαιοὺς
 205 δν γάμον· ἡμεῖς δ' αὖ ποτιδέγμενοι ἤματα πάντα,
 εἵνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριδαίνομεν, οὐδὲ μετ' ἄλλας
 ἐρχόμεθ' ἅς ἐπισιχῆς ὀπνιέμεν ἐστὶν ἐκάστηρ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 Εὐρύμαχ' ἡδὲ καὶ ἄλλοι, ὅσοι μνηστῆρες ἀγαοί,
 210 ταῦτα μὲν οὐχ ὑμέας ἐτι λίσσομαι οὐδ' ἀγορεύω·
 ἦδη γὰρ τὰ ἴσασι θεοὶ καὶ πάντες Ἀχαιοί.
 Ἄλλ' ἄγε μοι δότε νῆα θοὴν καὶ εἵκος· ἑταίρους,
 οἳ κέ μοι ἐνθα καὶ ἐνθα διαπρήσσωσι κέλευθον.
 Εἴμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα,
 215 νόστον πευσόμενος πατρός δὴν οἰχομένοιο·
 ἦν τίς μοι εἴπῃσι βροτῶν, ἧ ὅσων ἀκούσω
 ἐκ Διὸς, ἥτε μάλιστα φέροι κλέος ἀνδρῶποισιν.
 Εἰ μὲν κεν πατρός βίοντα καὶ νόστον ἀκούσω,
 ἦ τ' ἂν, τρυχόμενός περ, ἔτι τλαίην ἐνιαυτόν·
 220 εἰ δέ κε τεῖνῳ ὅτος ἀκούσω μῆδ' ἔτ' ἐόντος,
 νοστήσας δὴ ἔπειτα φίλην ἐς πατρίδα γαίαν
 σῆμά τέ οἱ χεύω καὶ ἐπὶ κτέρσα κτερεῖζω
 πολλὰ μάλ', ὅσσα εἴοικε, καὶ ἀνέρι μητέρα δῶσω.
 Ἦτοι δ' ὧς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔλετο. Τοῖσι δ' ἀνέστη
 225 Μέντωρ, ὃς ῥ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἦεν ἑταῖρος,
 καὶ οἱ ἰὼν ἐν νηυσὶν ἐπέτρεπεν οἶκον ἅπαντα,
 πείθεσθαι τε γέροντι καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσειν·
 ὃ σφιν εὐφρονέειν ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακῆσιοι, ὅττι κεν εἴπω·
 230 μῆτις ἐτι πρόφρων, ἀγανὸς καὶ ἥπιος ἔστω
 σκηπτούχος βασιλεὺς, μῆδ' φρεσὶν αἰσιμα εἰδώς,
 ἀλλ' αἰεὶ χαλεπός τ' εἴη καὶ αἰσδύλα βέζοι.
 Ὡς οὔτις μέμνηται Ὀδυσῆος θείοιο
 λαῶν, οἷσιν ἄνασσε, πατὴρ δ' ὧς ἥπιος ἦεν.
 235 Ἄλλ' ἦτοι μνηστῆρας ἀγῆνορας οὔτι μαγαίρω
 ἔρδειν ἔργα βίαια κακοῖς ἀφίησι νόοιο·
 σπᾶς γὰρ παρθέμενοι κεφαλὰς κατέδουσι βίαιως
 οἶκον Ὀδυσῆος, τὸν δ' οὐκέτι φασὶ νέεσθαι.
 Νῦν δ' ἄλλω δῆμῳ νεμεσίζομαι, οἷον ἅπαντες
 240 ἦσθ' ἄνει, ἅτάρ οὔτι καταπτόμενοι ἐπέεσσιν
 παύρους μνηστῆρας κατερύκετε πολλοὶ ἐόντες.
 Τὸν δ' Εὐηνόριδης Λειώκριτος ἀντίον ἤδα·

deceptum verbis incitaveris ad-irascendum,
 ei quidem ipsi primum perniciosius erit ;
 [efficere autem omnino nihil poteris illorum gratia :]
 tibi vero, senex, multam infligemus, quam in animo
 luens ægre-feras : gravisque tibi erit dolor.
 Telemacho autem in primis ego suadebo ipse :
 matrem suam ad patris domum jubeat redire ;
 ei vero ibi nuptias facient, et parabunt dotem
 amplam valde, quantam convenit caram filiam comitari.
 Non enim antea quieturos puto filios Achivorum
 a-conjugii-ambitu molesto ; quia neminem timemus omnino,
 nec sane Telemachum, valde licet multiloquus sit :
 neque vaticinium curamus, quod tu, senex,
 loqueris irritum ; odio-eris autem adhuc magis.
 Bona vero rursus male absumentur, neque unquam paria
 erunt, dum hæc (Penelope) differat Achivos
 suis nuptiis ; nos vero rursus, exspectantes diebus omnibus,
 propter virtutem contendimus, neque ad alias
 imus, quas conveniens ducere est unicuique.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] Eury mache atque alii quotquot proci estis generosi,
 de-istis quidem non vos amplius oro, neque concionor :
 jamjam enim hæc sciunt dii et omnes Achivi.
 Sed age mihi date navem celerem, et viginti socios,
 qui mihi hinc et illinc pertranseant viam maris.
 Proficiscar enim in Spartam et in Pylum arenosam,
 reditum sciscitaturus patris diu absentis,
 si quis mihi dicat mortalium, aut rumore audiam
 ex Jove, quæ potissimum fert famam hominibus.
 Si quidem patris vitam et reditum audivero,
 sane, vexatus licet, adhuc perduraverim in-annum :
 si vero mortuum audivero, neque amplius superstitem,
 reversus jam inde caram in patriam terram,
 tumultum illi aggeram, et parentalia perficiam
 plurima, quanta decet, et viro matrem dabo,

Ille quidem sic locutus consedit. His autem surrexit
 Mentor, qui Ulyssis eximii erat sodalis ;
 et is ei proficiscens in navibus, commisit domum totam,
 utque-paterent seni, et ipse firme omnia custodiret :
 qui-ipsis bene-cupiens concionatus-est et dixit :

Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcunque dixerō :
 ne quis amplius benignus, mansuetus et mitis sit
 sceptriger rex, neque mente justa sciens,
 sed semper difficilisque sit, et injusta faciat.
 Adeo nullus recordatur Ulyssis divini
 civium, quibus præfuit, paterque velut mitis erat.
 Verum enimvero procos superbos nequaquam invidio
 committere facinora violenta malis-consiliis mentis :
 sua enim objectantes capita comedunt violenter
 domum Ulyssis, quem non-amplius putant reditum-esse.
 Nunc autem cetero populo succenseo, quod-adeo omnes
 sedeatis muti, ac neutiquam adorientes verbis
 pauciores procos compescatis, multi quum-sitis.

Hunc autem Evenorides Leocritus contra allocutus-est :

Μέντωρ ἀταρτηρὲς, φρένας ἤλεε, ποῖον ἔειπες,
 245 ἡμέας δτρύνων καταπαυμένον. Ἀργαλέον δὲ
 ἄνδράσι καὶ πλεόνεσσι μαχῆσθαι περὶ δαιτί.
 Εἴπερ γάρ κ' Ὀδυσσεὺς Ἰθακῆσιος αὐτὸς ἐπελθὼν
 δαινυμένους κατὰ δῶμα ἐὼν μνηστῆρας ἀγαυοὺς
 ἐξελάσαι μεγάραιο μενοινήσει' ἐνὶ θυμῷ,
 250 ἐλθόντ'· ἀλλὰ κεν αὐτοῦ ἀεικέα πότμον ἐπίσποι,
 εἰ πλεόνεσσι μάχοιτο· σὺ δ' οὐ κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Ἄλλ' ἄγε, λαοὶ μὲν σκίδνασθ' ἐπὶ ἔργα ἕκαστος·
 τοῦτ' αὖ δ' ὀτρυνέει Μέντωρ ὁδὸν ἧδ' Ἀλιθέρης,
 οἷτε οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρώϊοι εἰσιν ἑταῖροι.
 255 Ἄλλ', οἶω, καὶ δηθὰ καθήμενος, ἀγγελιάων
 πεύσεται εἰν Ἰθάκῃ, τελέει δ' ὁδὸν οὔποτε ταύτην.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰθήρην.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκιδναντο ἐὰ πρὸς δῶμαθ' ἕκαστος·
 μνηστῆρες δ' ἐς δῶματ' ἴσαν θεῖου Ὀδυσῆος.
 260 Τηλέμαχος δ' ἀπάνευθε κίων ἐπὶ θίνα θαλάσσης,
 χεῖρας νυψάμενος πολίης ἄλδς, εὐχετ' Ἀθήνῃ·
 Κλυθὶ μοι, ὃ χθιζὸς θεὸς ἦλυθες ἡμέτερον δῶ,
 καὶ μ' ἐν νηὶ κέλευσας ἐπ' ἡεροειδέα πόντον,
 ὅστων πευσόμενον πατρός δὴν οἰχομένοιο,
 265 ἔρχεσθαι· τὰ δὲ πάντα διατρίβουσιν Ἀχαιοί,
 μνηστῆρες δὲ μάλιστα, κακῶς ὑπερνηορέοντες.
 Ὡς ἔφατ'· εὐχόμενος· σχεδόνθεν δὲ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδὴν
 καὶ μιν φωνήσασ' ἔπειτα πετέρουετα προσήυδα·
 270 Τηλέμαχ', οὐδ' ὅπιθεν κακὸς ἔσσεια οὐδ' ἀνοήμων.
 Εἰ δὲ γὰρ τοι σοῦ πατρὸς ἐνέστακται ἄμενος ἦδ',
 οἷος ἐκαίνος ἔην τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε,
 οὐ τοι ἔπειθ' ἄλλῃ ὁδὸς ἔσσεια οὐδ' ἀτέλεστος·
 εἰ δ' οὐ κείνου γ' ἔσσι γόνος καὶ Πηνελοπείης,
 275 οὐ σέ γ' ἔπειτα ἔολπα τελευτήσῃν ἢ μενοινᾷς.
 Παῦροι γάρ τοι παῖδες ὁμοῖοι πατρὶ πέλονται·
 οἱ πλεόνες κακίους, παῦροι δὲ τε πατρός ἀρείους.
 Ἄλλ' ἔπει οὐδ' ὅπιθεν κακὸς ἔσσεια οὐδ' ἀνοήμων,
 οὐδέ σε πάγχυ γε μῆτις Ὀδυσσεύς προέλοιπεν,
 280 ἐλπυρῇ τοι ἔπειτα τελευτήσαι τάδε ἔργα.
 Τῷ νῦν μνηστῆρων μὲν ἕα βουλὴν τε νόον τε
 ἀφραδέων, ἔπει οὔτι νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι·
 οὐδέ τι ἴσασιν θάνατον καὶ Κῆρα μέλαιναν,
 ὃς δὲ σφι σχεδόν ἐστιν, ἐπ' ἡματι πάντας ὀλέσθαι.
 285 Σοὶ δ' ὁδὸς οὐκέτι δηρὸν ἀπέσσεια ἦν σὺ μενοινᾷς.
 Τοῖος γάρ τοι ἑταῖρος ἐγὼ πατρώϊός εἰμι,
 ὃς τοι νῆα θοὴν στελέω καὶ ἄμ' ἔφομαι αὐτός.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς δῶματ' ἴων μνηστῆρσιν ὁμίλει,
 • δπλίσσον τ' ἦτα καὶ ἀγγευσιν ἄρσον ἅπαντα,
 290 οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι, καὶ ἀλφίτα, μυελὸν ἀνδρῶν,
 δέρμασιν ἐν πυκνοῖσιν· ἐγὼ δ' ἀνὰ δῆμον ἑταίρους
 αἰψ' ἔθελοντῆρας συλλέξομαι· εἰσὶ δὲ νῆες
 πολλαὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, νέαι ἠδὲ παλαιαί·
 τῶν μὲν τοι ἐγὼν ἐπιόφομαι ἥτις ἀρίστη,
 295 ὥκα δ' ἐροπλίσσαντες ἐνήσομεν εὐρεῖ πόντι.
 Ὡς φάτ' Ἀθηναίη, κούρη Διός· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν

Mentor noxie, ingenio stolidæ, quale locutus-es,
 nos adhortans ut-compescant! Difficile vero erit
 245 viris etiam pluribus pugnare nobiscum de convivio.
 Etenim si Ulysses Ithacensis ipse adveniens
 convivantes per domum suam procos illustres
 expellere domo cogitaret in animo,
 non ipso lætaretur uxor, quantumvis valde desiderans,
 veniente; sed is ibi sævam mortem obiret,
 si cum-pluribus pugnaret; tu vero non recte locutus-es.
 Sed age, cives quidem dispergamini ad opera unusquisque;
 huic autem properabit Mentor iter, et Halitherses,
 qui ei a principio paterni sunt amici.
 Sed, puto, etiam diu sedens, nuntios
 percontabitur in Ithaca; perficiet vero iter hoc nunquam.
 Sic igitur locutus-est, solvitque concionem celerem.
 Atque hi quidem dispergebantur suam ad domum quisque:
 proci vero ad ædes iverunt divini Ulyssis.

Telemachus autem seorsum profectus ad litus maris,
 manus quum-lavisset e-cano mari, supplicabat Minervæ:

Audi me, qui heri deus venisti nostram domum,
 et me in navi jussisti per obscurum pontum,
 reditum sciscitaturum patris diu absentis,
 proficisci: hæc vero omnia impediunt Achivi,
 proci autem potissimum, male superbientes.

Sic ait precans: prope autem illum venit Minerva,
 Mentori similis tum corpore, tum etiam voce;
 et eum compellans verbis alatis allocuta-est:

Telemache, neque in-posterum ignavus eris, nec impru-
 dens.] Si quidem tibi tui patris instillatus-est animus fortis,
 qualis ille erat ad-perficiendum opusque dictumque,
 non tibi deinde vanum iter erit, neque irritum:
 si vero non illius es filius et Penelopes,
 non te-quidem deinde spero perfecturum-esse quæ moliris.
 Pauci etenim filii similes patri sunt;
 plerique pejores, pauci vero patre meliores.
 Sed quoniam neque in-posterum ignavus eris nec imprudens,
 nec te penitus prudentia Ulyssis reliquit,
 spes tibi deinceps est te perfecturum hæc opera.
 Ideo nunc procorum quidem sine consiliumque mentemque
 insipientium, quoniam nentiquam prudentes, nec justī sunt;
 neque omnino sciunt mortem, ac fatum atrum,
 quæ jam illis imminet, die uno omnes ut-percant.
 Tibi vero profectio non-amplius longe aberit quam tu moliris.
 Talis enim tibi amicus ego paternus sum,
 qui tibi navem celerem parabo, et simul comitabor ipse.
 Sed tu quidem ad domos profectus prociis intersis,
 apparaque viatica et vasis conde singula,
 vinum in amphoris, et farinam, medullam hominum,
 utribus in densis; ego vero per populum socios
 statim voluntarios colligam: sunt autem naves
 multæ in circumflua Ithaca, novæ et veteres:
 harum quidem tibi ego providebo eam quæ optima sit;
 statimque instructam deducemus in-latum mare.

Sic dixit Minerva, filia Jovis: neque amplius diu

Τηλέμαχος παρέμεινεν, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδὴν.
 Βῆ δ' ἱμεναὶ πρὸς δῶμα, φίλον τετιμημένον ἦτορ·
 εὔρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγῆνορας ἐν μεγάροισιν,
 300 αἶγας ἀνιμένους, σιάλους θ' εὔοντας ἐν αὐλῇ.
 Ἀντίνοος δ' ἰοὺς γελάσας κίε Τηλεμάχοιο·
 ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τηλέμαχ' ὑφαγόρη, μένος ἄσχετε, μή τι τοι ἄλλο
 ἐν στήθεσσι κακὸν μελέτω ἔργον τε ἔπος τε,
 305 ἀλλὰ μοι ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν, ὥς τὸ πάρος περ.
 Ταῦτα δέ τοι μάλα πάντα τελευτήσουσιν Ἀχαιοί,
 νῆα καὶ ἐξαιτούς ἐρέτας, ἵνα θάσσον ἵκηαι
 ἐς Πύλον ἡγαθήην μετ' ἀγαυοῦ πατρὸς ἀκούην.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδ' α·
 310 Ἀντίνο', οὐτως ἐστὶν ὑπερφιάλοισι μεθ' ὑμῖν
 δαίνυσθαι τ' ἀκέοντα καὶ εὐφραίνεσθαι ἔκῃλον.
 Ἦ οὐχ ἄλις ὥς τὸ πάροικεν ἐκείρετε πολλὰ καὶ ἐσὺλὰ
 κτήματ' ἐμὰ, μνηστῆρες, ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα;
 νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμὶ καὶ ἄλλων μύθον ἀκούων
 315 πυνθάνομαι, καὶ δὴ μοι ἀέξεται ἐνδοθὶ θυμὸς,
 πειρήσω ὥς κ' ὕμμι κακὰς ἐπὶ Κῆρας ἰήλω,
 ἢ Πύλονδ' ἔλθων, ἢ αὐτοῦ τῶδ' ἐνὶ δήμῳ.
 Ἔμμι μὲν — οὐδ' ἄλλη ὁδὸς ἔσταιται ἢν ἀγορεύω —
 ἔμπορος· οὐ γὰρ νηὶς ἐπήβολος οὐδ' ἐρέτας
 320 γίγνομαι· ὥς νύ που ὕμμιν ἔεσσο κέρδιον εἶναι.
 Ἦ βῆ, καὶ ἐκ χειρὸς χεῖρα σπάσας Ἀντινόοιο
 βεῖα· μνηστῆρες δὲ δόμον κατὰ δαῖτα πένοντο.
 Οἱ δ' ἐπελώδευσον καὶ ἐκερτόμενον ἐπέεσσιν·
 ὧδε δέ τις εἶπεσκε νέων ὑπερηνορέοντων·
 325 Ἦ μάλα Τηλέμαχος φόνον ἡμῖν μερμηρίζει·
 ἢ τις ἐκ Πύλου ἀεὶ ἀμύντορας ἡμαθόεντος,
 ἢ ὅγε καὶ Σπάρτηθεν· ἐπεὶ νύ περ ἵεται αἰνῶς·
 ἢ καὶ εἰς Ἐφύρην ἐθέλει, πείρειαν ἀρουραν,
 ἔλθειν, ὅρ' ἔνθεν θυμοφθόρα φάρμακ' ἐνείκη,
 330 ἐν δὲ βάλλῃ χρητῆρι καὶ ἡμέας πάντας ὀλέσσει.
 Ἄλλος δ' αὖτ' εἶπεσκε νέων ὑπερηνορέοντων·
 τίς δ' οἷδ' εἴ κε καὶ αὐτὸς ἰὼν κοίλῃς ἐπὶ νηὶς
 τῆλε φίλων ἀπολῆται, ἀλώμενος, ὥς περ Ὀδυσσεύς;
 οὕτω κεν καὶ μάλλον ὀφείλκειεν πόνον ἀμύνειν·
 335 κτήματα γὰρ κεν πάντα δασαίμεθα, οἰκία δ' αὖτε
 τούτου μητέρι δοίμεν ἔχειν ἢδ' ὅστις ὀπύοι.
 Ὡς φάν' ὁ δ' ὑφόροπον θάλαμον κατεβήσατο πατρός,
 εὐρὺν, οἷν νηὶς χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο
 ἐσθλὴς τ' ἐν χηλοῖσιν ἄλις τ' εὐῶδες ἔλαιον·
 340 ἐν δὲ πίθοι οἶνιο παλαιοῦ ἡδυπότσιο
 ἔστασαν, ἄκρητον θεῖον ποτὸς ἐντὸς ἔγοντες,
 ἐξείης ποτὶ τοῖχον ἀρηρότες· εἴ ποτ' Ὀδυσσεύς
 οἶκαδε νοστήσειε καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας.
 Κληῖσται δ' ἔπεσαν σανίδες πυκινῶς ἀραρυῖαι,
 345 δικλίδες· ἐν δὲ γυνὴ ταμὴν νύκτας τε καὶ ἡμῆρ
 ἔσχ', ἢ πάντ' ἐφύλασσε νόου πολυδιερείησιν,
 Εὐρύκλει', Ὡπὸς θυγάτηρ Πεισηνορίδαο.
 Τὴν τότε Τηλέμαχος προσέφη θάλαμῳδε καλέσας·
 Μαί', ἄγε δὴ μοι οἶνον ἐν ἀμφοροῦσιν ἀφυσσον
 350 ἢδ' ὅν, ὅτι μετὰ τὸν λαρώτατος δὴ σὺ φυλάσσεις,

Telemachus morabatur, postquam deae audiverat vocem.

Profectusque est ire ad domum, suo maestus animo :

invenit autem procos superbos in aedibus,

capras excoriantes, porcosque assantes in aula.

Antinous autem ridens obviam ivit Telemacho ;

inque ejus haesit manu, verbumque dixit et elocutus est :

Telemache altoique, animi impotens, ne-quid tibi aliud

in pectoribus malum sit-curae opusque verbumque,

sed mihi ede, et bibe, sicut antea quidem.

Ista autem tibi plane omnia perficient Achivi,

navem, et delectos remiges, ut ocyus pervenias

in Pylum divinam, ad-querendam inclyti patris famam.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-

est :] Antinoe, nequaquam licet insolentibus cum vobis

convivarique invitum, et laetari quietum.

An non satis est, quod antea absumsistis multas et eximias

possessiones meas, proci; ego autem adhuc infans eram?

Nunc vero quum jam adultus sum, et aliorum orationem

audiens] percipio, et jam mihi augescit intus animus,

tentabo, quomodo vobis malum fatum immittam,

sive Pylum profectus, sive hic, hoc in populo.

Proficiscar quidem (neque vanum iter erit, quod dico),

in-aliena-navi; neque enim navis compos, nec remigum

sio : sic utique vobis visum-est melius esse.

Dixit, et ex manu manum traxit Antinoi

facile : proci autem per domum convivium apparabant.

Hi vero cavillabantur et illudebant ei verbis :

sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium :

Profecto magnopere Telemachus caedem nobis molitur :

aut aliquos ex Pylō ducet auxiliatores arenosa,

aut ille etiam ex Sparta; quandoquidem sane cupit vehe-

menter ;] aut etiam in Ephyrā vult, pinguem terram,

proficisci, ut inde mortifera venena afferat,

injiciatque crateri, et nos omnes perdat.

Alius autem rursus dicebat juvenum superbientium :

quis vero scit, an non et ipse profectus cava in navi,

longe ab-amicis pereat, errans, sicut Ulysses?

Sic etiam magis augeret laborem nobis :

bona enim omnia divideremus, domum vero tum

illius matri daremus habendam, atque ei, qui illam duxerit.

Sic dixere : ille vero in-alte-tectum penum descendit pa-

tris,] amplum, ubi cumulatū aurum et aes jacebat,

vestisque in cistis, abundeque odoriferum oleum :

ibique dolia vini veteris dulcis-pota

stabant, merum divinum potum in-se continentia,

ordine ad murum aptata : si-quando Ulysses

domum reverteretur, etiam dolores multos passus.

Clausileae vero impositae-erant fores accurate aptatae,

bifores : intus autem mulier proma noctesque diesque

erat, quae omnia asservabat mentis magna-prudentia,

Euryclea, Opis filia Pisenoridae.

Hanc tum Telemachus allocutus-est, in-penum vocatam :

Nutrix, age jam mihi vinum in amphoris hauri

suave, quale post illud dulcissimum est, quod tu servas,

κείνον οἰομένη τὸν κάμμορον· εἶποθεν ἔλθοι
 Διογενὴς Ὀδυσσεὺς θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξας.
 Δώδεκα δ' ἐμπλήσον καὶ πώμασιν ἄρσων ἅπαντας.
 Ἐν δέ μοι ἄλφιτα χεῖον ἐϋβράφεισι δοροῖσιν·
 355 εἴκοσι δ' ἔστω μέτρα μυληφάτου ἀλφίτου ἀκτῆς.
 Αὐτὴ δ' οἷα ἴσθι· τὰ δ' ἀθρόα πάντα τετύχθω·
 ἔσπεριος γὰρ ἐγὼν αἰρήσομαι, ὁππότε κεν δὴ
 μήτηρ εἰς ὑπερῷ' ἀναβῇ κοίτου τε μέδεται.
 Εἴμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα,
 360 νόστον πευσόμενος πατρὸς φίλου, ἣν που ἀκούσω.
 Ὡς φάτο· κώκυσεν δὲ φίλῃ τροφῷ Εὐρύκλεια,
 καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τίπτε δέ τοι, φίλε τέκνον, ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
 ἐπλετο; πῇ δ' ἐθέλεις ἵνασι πολλὰν ἐπὶ γαίαν,
 365 μοῦνος ἑὼν ἀναπηγός; ὁ δ' ὤλετο τηλόθι πάτρης
 Διογενὴς Ὀδυσσεὺς ἀλλογνώτῳ ἐνὶ δήμῳ.
 Οἱ δέ τοι αὐτίκ' ἰόντι κακὰ φράσσονται ὀπίσσω,
 ὥς κε δόλῳ φθίης· τάδε δ' αὐτοὶ πάντα δάσονται.
 Ἀλλὰ μὲν' αὖθ' ἐπὶ σοίσι καθήμενος οὐδὲ τί σε γρη
 370 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον κακὰ πάσχειν οὐδ' ἀλάλησθαι.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦν·
 θάρσει, μαί'· ἐπεὶ οὗτοι ἄνευ θεοῦ ἤδε γε βουλὴ.
 Ἀλλ' ὅμοσον μὴ μητρὶ φίλῃ τάδε μυθήσασθαι,
 πρίν γ' ὅτ' ἂν ἐνδεκάτῃ τε δωδεκάτῃ τε γένηται,
 375 ἢ αὐτὴν ποθέσαι καὶ ἀφορμηθέντος ἀκούσαι·
 ὥς ἂν μὴ κλαίονσα κατὰ χροῶν καλὸν ἰάπτῃ.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ θεῶν μέγαν ὄρκον ἀπώμνυ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὅμοσέν τε τελευτήσέν τε τὸν ὄρκον,
 αὐτίκ' ἐπειτὰ οἱ οἶνον ἂν ἀμφιφορεῦσιν ἀφυσεν,
 380 ἐν δέ οἱ ἄλφιτα χεῖον ἐϋβράφεισι δοροῖσιν·
 Τηλέμαχος δ' ἐς δώματ' ἰὼν μνηστῆρσιν ὁμιλεῖ.
 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τηλέμαχ' ὁ εἰκυῖα κατὰ πτόλιν ὄρχετο πάντῃ,
 καὶ ῥα ἐκάστω φωτὶ παρισταμένη φάτο μῦθον·
 385 ἐσπερίους δ' ἐπὶ νῆα θοὴν ἀγέρεσθαι ἀνώγει.
 Ἥ δ' αὖτε Φρονόιοι Νοήμονα φαίδιμον υἱὸν
 ἤτεε νῆα θοήν· ὁ δὲ οἱ πρόφρων ὑπέδεκτο.
 Δύσετό τ' ἥελιος σκιδνώτό τε πᾶσαι ἀγυαί.
 Καὶ τότε νῆα θοὴν ἄλαδ' εἵρυσε, πάντα δ' ἐν αὐτῇ
 390 ὅπλ' ἐτίθει, τάτε νῆες εὖσσελμοι φορέουσιν.
 Στήσῃ δ' ἐπ' ἐσχατῇ λιμένος, περὶ δ' ἐσθλοὶ ἑταῖροι
 ἀθρόοι ἠγερθέντο· θεὰ δ' ὦτρυνεν ἕκαστον.
 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 βῆ δ' ἱμεναὶ πρὸς δώματ' Ὀδυσσοῦς θεοῖο·
 395 ἐνθα μνηστῆρεςσιν ἐπὶ γλυκύν ὕπνον ἔχευεν,
 πλᾶζε δὲ πίνοντας· χειρῶν δ' ἐκβαλλε κύπελλα.
 Οἱ δ' εὖδειν ὠρνευτο κατὰ πτόλιν· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 εἶατ', ἐπεὶ σφισιν ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐπιπτεν.
 Αὐτὰρ Τηλέμαχον προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 400 ἐκπροκαλεσασαμένη μεγάρων εὐναϊεταόντων,
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ αὐδὴν·
 Τηλέμαχ', ἦδη μὲν τοι εὐκνήμιδες ἑταῖροι
 εἶατ' ἐπῆρετμοι, τὴν σὴν ποτιδέγμενοι δρμήν·
 ἀλλ' ἵομεν, μὴ δηρὰ διατρίβωμεν ὁδοῖο.

illum exspectans infelicem, siquando venerit
 generosus Ulysses, mortem et fatum elapsus.
 Duodecim vero imple, et operculis apta omnes
 Ac mihi farinam infunde bene-consutis utribus :
 viginti autem sint mensurae molitae frumenti farinae.
 Ipsa vero sola scias : haec autem conferta omnia adsint :
 sub-noctem enim ego ea accipiam, quando jam
 mater in superna-conclavia ascenderit, somnumque cogitarit.
 Proficiscar enim in Spartam et in Pylum arenosam,
 reditum sciscitaturus patris cari, sicubi audiero.
 Sic dixit; ejulavit vero cara nutrix Euryclea,
 et lugens, verbis alatis eum allocuta est :
 Cur vero tibi, care fili, in mente haec cogitatio
 est? quonam autem vis ire multam per terram,
 solus quum-sis filius dilectus? ille vero perit longe a-patria,
 generosus Ulysses, alieno in populo.
 Hi vero tibi statim profecto mala machinabuntur posthac,
 ut dolo pereas; haec vero ipsi omnia dividunt.
 Verum mane hic, tuis insidens; neque omnino te oportet
 per pontum infructuosum mala pati, neque errare.
 Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] confide, nutrix: quippe nequaquam sine deo hoc consili-
 um est.] Sed jura, te non matri carae haec dicturam,
 priusquam quando undecimaque duodecimaque dies affuerit,
 aut ipsa desiderarit, et me-discsessisse resciverit :
 ut ne flens corpus pulcrum laedat.
 Sic igitur dixit; anus vero deorum magnum jusjurandum
 juravit.] Ac postquam juraverat, perfeceratque jusjurandum,
 statim inde illi vinum in amphoris hausit;
 atque ei farinam infudit bene-consutis utribus;
 Telemachus vero domos ingressus, cum-procis versabatur.
 Tum rursus aliud cogitavit dea caesis-oculis Minerva;
 Telemachoque assimilata urbem obibat quaquaversum,
 et singulis viris astans dicebat sermonem :
 vesperi vero ad navem celerem congregari jubebat.
 Ipsa autem porro Noemonem, Phronii clarum filium,
 poscebat navem celerem; ille vero ipsi lubens promisit.
 Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viae.
 Et tunc navem celerem in-mare protraxit, omniaque in ipsa
 armamenta posuit, quae naves bene tabulate ferunt;
 statuitque in extremitate portus; circum autem strenui socii
 frequentes congregabantur : deaque hortabatur singulos.
 Tunc rursus aliud cogitavit dea caesis-oculis Minerva :
 festinavit ire ad aedes Ulyssidis divini;
 ibi procis dulcem somnum infudit,
 fallebatque bibentes; e-manibusque ipsis excutiebat pocula.
 Hi autem dormitum festinabant in urbem, neque amplius diu
 sedebant, quia ipsis somnus palpebris incidebat.
 Sed Telemachum allocuta est caesis-oculis Minerva,
 evocatum ex-aedibus bene-habitatis,
 Mentori similis tum corpore, tum etiam voce :
 Telemache, jam quidem tibi bene-ocreati socii
 sedent ad-remigium, tuum exspectantes impulsus :
 sed eamus, ne diutius differamus iter.

- 405 Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη
καρπαλίμως· ὃ δ' ἔπειτα μετ' Ἴχνη βαίνει θεοῖο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἐπὶ νῆα κατῆλυθον ἡδὲ θάλασσαν,
εὖρον ἔπειτ' ἐπὶ θινὶ καρχομόωντας ἐταίρους.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε ἱερὴ Ἴς Τηλεμάχοιο·
- 410 Δεῦτε, φίλοι, ἥϊα φερώμεθα· πάντα γὰρ ἦδη
ἄθρο' ἐνὶ μεγάρῳ μῆτηρ δ' ἐμοὶ οὔτι πέπυσται,
οὐδ' ἄλλαι δμῳαί, μία δ' οἷ μῦθον ἄκουσεν.
- Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο.
Οἱ δ' ἄρα πάντα φέροντες εὐσσελμῳ ἐπὶ νηϊ
- 415 κάθουσιν, ὥς ἐκέλευσεν Ὀδυσσεύς φίλος υἱός.
Ἄν δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖν', ἤρχε δ' Ἀθήνη,
νηϊ δ' ἐνὶ πρύμνῃ κατ' ἄρ' ἔζετο· ἄγχυ δ' ἄρ' αὐτῆς
ἔζετο Τηλέμαχος· τοὶ δὲ πρυμνήσι' ἔλυσαν·
ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες ἐπὶ κληῖσι κάθιζον.
- 420 Τοῖσιν δ' ἔκμενον οὔρον ἱεὶ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
ἄκαρχῇ Ζέφυρον, κελάδοντ' ἐπὶ οἶνοπα πόντον.
Τηλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσεν
δμῳον ἄπτεσθαι· τοὶ δ' ὀτρύνοντες ἄκουσαν.
- Ἴσθον δ' εἰλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης
- 425 στήσαν ἀείραντες, κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδησαν·
ἔλκον δ' ἱστία λευκὰ εὐστρέπτοισι βοεῦσιν.
Ἐπρῆσεν δ' ἄνεμος μέσον ἱστίον, ἅμρ' δὲ κύμα
στεῖρην πορφύρεον μεγάλ' ἵαχε νηὸς ἰούσης·
ἥ δ' ἔθεεν κατὰ κύμα διαπρήσσουσα κέλευθον.
- 430 Δησάμενοι δ' ἄρα ὅπλια θοῇν ἀνὰ νῆα μελαιναν
στήσαντο κρητῆρας ἐπιστεφῆας οἶνοιο·
λεῖθον θ' ἀθανάτοισι θεοῖς αἰγιγενέτησιν,
ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Διὸς γλαυκῶπιδι κούρῃ.
Παννυχίη μὲν β' ἦγε καὶ ἡῷ πείρε κέλευθον.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Γ.

Τὰ ἐν Πύλῳ.

- Ἥελιος δ' ἀνόρουσε, λιπὼν περικαλλέα λίμνην,
οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον, ἴν' ἀθανάτοισι φανέη
καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζεῖδωρον ἄρουραν·
οἱ δὲ Πύλον, Νηληϊὸς εὐκτίμενον πτολίεθρον,
- 5 ἔξον· τοὶ δ' ἐπὶ θινὶ θαλάσσης ἱερὰ ῥέζον,
ταύρους παμμέλανας, Ἐνοσίχθονι κυανογαῖτη.
Ἐννέα δ' ἔθραι ἔσαν, πεντηκῶσιοι δ' ἐν ἐκάστῃ
εἶατο, καὶ προὔχοντο ἐκαστοθὶ ἑννέα ταύρους.
Ἐῴθ' οἱ σπλάγχχν' ἐπάσαντο, θεῶ δ' ἐπὶ μηρὶ ἔκταν,
- 10 οἱ δ' ἰθὺς κατὰγοντο, ἰδ' ἱστία νηὸς εἴσης
στεῖλαν ἀείραντες, τὴν δ' ὤρμισαν, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί·
ἐκ δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖν'· ἤρχε δ' Ἀθήνη.
Τὸν προτέρη προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Τηλέμαχ', οὐ μέν σε γρ' ἔτ' αἰδοῦς οὐδ' ἡβαιόν·
- 15 τούνεκα γὰρ καὶ πόντον ἐπέπλως, ὅρρα πύθηαι
πατὴρ, ὅπου κῦθε γαῖα καὶ θνῖνα πότμον ἐπέσπεν.
Ἄλλ' ἄγε νῦν ἰθὺς κίε Νέστορος ἱπποδάμοιο·

Sic igitur locuta præcessit Pallas Minerva
celeriter; ille autem continuo post vestigia ibat deæ.
Ac postquam ad navem de venerant et mare,
invenerunt deinde in litore capite-comantes socios.
Hos vero allocuta est divina vis Telemachi:

Adeste, amici, viatica afferamus: omnia enim jam
conferata sunt in domo: mater vero mea neququam scit,
neque aliæ ancillæ; una autem sola rem audivit.

Sic igitur locutus præcessit: illique simul sequebantur.

Ipsi vero inde omnia ferentes bene-tabulata in navi
deposuerunt, ut præcepit Ulyssis carus filius.
Inde Telemachus navem conscendit, præibat autem Minerva,
navisque in puppe consedit; prope autem eam
sedebat Telemachus: illi vero retinacula solverunt;
atque etiam ipsi nave conscensa in transtris considebant.
His vero secundum ventum misit cæsiis-oculis Minerva,
acrem Zephyrum, sonantem per obscurum pontum.
Telemachus autem socios ad hortatus jussit
armamenta tractare: hi vero adhortanti auscultaunt.
Malum autem abiegnum cavam intra basem
statuerunt elevatum, et rudentibus colligarunt:
trahebantque vela alba bene-tortis loris-bubulis.
Flatu autem implevit ventos medium velum; ac fluctus circa
carinam ater valde resonabat, nave eunte:
hæc vero currebat per fluctum conficiens viam.
Quumque ligassent inde armamenta celerem per navem ni-
gram,] statuerunt crateras, coronatos vino:
libabantque immortalibus diis sempiternis;
ex omnibus vero potissimum Jovis oculis-cæsiæ filiæ.
Per-totam-noctem quidem illa et mane conficiebat iter.

ODYSSEÆ III.

Quæ in Pylo facta.

Sol autem prorupit, relicto pulcro lacu,
cælum in æreum, ut immortalibus luceret,
et mortalibus hominibus super aliam terram:
illi autem ad-Pylum, Nelei bene-ædificatum oppidum,
pervenerunt; hi vero (Pylii) in litore maris sacra faciebant,
tauros totos-nigros, Neptuno cæruleis-capillis.
Novem autem consessus erant, quingeni vero in unoquoque
sedebant, et porriciebant in-singulis novem boves.
Quum hi viscera gustarunt, deoque femora incenderunt,
illi recta appellebant, atque vela navis æqualis
legerunt tollentes, ipsamque in-portu-statuerò, egressique-
sunt ipsi:] ac Telemachus nave egrediebatur: præibat autem
Minerva.] Illum prior allocuta est dea cæsiis-oculis Minerva:
Telemache, non tibi opus jam pudoris ne tantillum quidem:
ideo enim et pontum pernavigasti, ut audires
de-patre, ubi eum occultet terra, et quodnam fatum adierit.
Verum age nunc recta vade ad-Nestorem equum-domitorem:

- εἶδομεν ἤντινα μῆτιν ἐνὶ στήθεσσι κέκευθεν.
 Λίσσεσθαι δέ μιν αὐτὸν, ὅπως νημερτέα εἴπῃ·
 20 ψεύδος δ' οὐκ ἔρειν· μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστίν.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦύδα·
 Μέντορ, πῶς τ' ἄρ' ἴω πῶς τ' ἄρ' προσπύζομαι αὐτόν;
 οὐδέ τί πω μῦθοισι πεπειρήμαι πυκνοῖσιν·
 αἰδώς δ' αὖ νέον ἄνδρα γεραίτερον ἐξέρεεσθαι.
 25 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τηλέμαχ', ἄλλα μὲν αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ σῆσι νοήσεις,
 ἄλλα δὲ καὶ δαίμων ὑποθήσεται· οὐ γὰρ οἶω
 οὐ σε θεῶν ἀέκητι γενέσθαι τε τραφόμεν τε.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη
 30 χαρπαλίμως· ὁ δ' ἔπειτα μετ' Ἴγνια βαίνει θεοῖο.
 Ἴξον δ' ἐς Πυλίων ἀνδρῶν ἄγυριν τε καὶ ἔδρας.
 Ἐνὶ δ' ἄρα Νέστωρ ἦστο σὺν υἱάσιν· ἀμρὶ δ' ἑταῖροι
 δαίτ' ἐντυνόμενοι κρέα ὤπτων ἄλλα τ' ἔπειρον.
 Οἱ δ' ὥς οὖν ζέινουσ' ἴδον, ἀρρόοι ἦλθον ἅπαντες,
 35 γερσαῖν τ' ἡσπάζοντο καὶ ἐδρίασασθαι ἄνωγον.
 Πρῶτος Νεστορίδης Πεισίστρατος ἕγγυθεν ἐλθὼν
 ἀμφοτέρωιν ἔλε χεῖρα καὶ ἱδρυσεν παρὰ δαίτι,
 κώεσιν ἐν μαλακοῖσιν, ἐπὶ ψαμάθοις ἀλίησιν,
 πὰρ τε κασιγνήτῳ Θρασυμήδεϊ καὶ πατέρϊ ὦ.
 40 Δῶκε δ' ἄρα σπλάγχχνον μοίρας, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν
 χρυσεῖω δέπαϊ· δευδισκόμενος δὲ προσήύδα
 Παλλὰδ' Ἀθηναίην, κόουρην Διὸς αἰγιόχοιο·
 Εὐχέο νῦν, ὦ ζεῖνε, Ποσειδάωνι ἄνακτι
 τῷ γὰρ καὶ δαίτης ἠντήσατε δεῦρο μολόντες.
 45 Αὐτὰρ ἐπὶν σπέσιος τε καὶ εὐχαι, ἥ θέμις ἐστίν,
 δὸς καὶ τούτῳ ἔπειτα δέπας μελιηδέος οἴνου
 σπείσαι· ἐπεὶ καὶ τοῦτον ὀλομαι ἀθανάτοισιν
 εὐχέσθαι· πάντες δὲ θεῶν γατέουσ' ἄνθρωποι.
 Ἀλλὰ νεώτερός ἐστιν, ὀμηλικὴ δ' ἐμοὶ αὐτῷ·
 50 τούνεκα σοὶ προτέρῳ δώσω χρύσειον ἄλεισον.
 Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἡδέος οἴνου·
 χαίρε δ' Ἀθηναίη πεπνυμένῳ ἀνδρὶ δίκαιῳ,
 οὔνεκά οἱ προτέρῳ δῶκε χρύσειον ἄλεισον.
 Αὐτίκα δ' εὐχέτο πολλὰ Ποσειδάωνι ἄνακτι·
 55 Κλύθι, Ποσειδάων γαίητορ, μηδὲ μεγέρης
 ἡμῖν εὐχομένοισι τελευτῆσαι τάδε ἔργα.
 Νέστορι μὲν πρόωιστα καὶ υἱάσι κῶδος ὅπαζε·
 αὐτὰρ ἔπειτ' ἄλλοισι δίδου χαρίεσσαν ἀμοιβὴν
 σύμπασιν Πυλίοισιν ἀγακλειτῆς ἑκατόμβης.
 60 Δὸς δ' ἐτι Τηλέμαχον καὶ ἐμὲ πρῆξαντα νέεσθαι,
 οὔνεκα δεῦρ' ἰκόμεσθα θοῇ σὺν νηὶ μελαίνῃ.
 Ὡς ἄρ' ἔπειτ' ἤρᾱτο καὶ αὐτὴ πάντα τελεῦτα·
 δῶκε δὲ Τηλεμάχῳ καλὸν δέπας ἀμφικύπελλον.
 Ὡς δ' αὖτως ἤρᾱτο Ὀδυσσεύς φιλὸς υἱός.
 65 Οἱ δ' ἐπεὶ ὤπτησαν κρῆ' ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο,
 μοίρας δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖς ἄρα μύθων ἤρχε Γερῆνιος ἱππότα Νέστωρ·
 Νῦν δὴ καλλίων ἐστὶ μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι
 70 ζεῖνους οἰτινὲς εἰσιν, ἐπεὶ τάρπησαν ἐδωδῆς.
 Ὡς ζεῖνοι, τίνες ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὑγρὰ κέλευθα;

videamus, quodnam consilium in praecordiis absconditum habeat.] Ora autem eum ipsum, ut vera dicat : mendacium vero non dicet; valde enim prudens est.

Huic autem rursus Telemachus prudens contra locutus est : Mentor, quonam-modo jam accedam, quoque-modo salutato ipsum?] neutiquam adhuc sermonum peritus-sum prudentium;] pudor vero est, juvenem virum seniore interrogare.

Hunc vero rursus allocuta est dea caesiis-oculis Minerva : Telemache, alia quidem ipse in mente tua dispicies, alia vero et deus suggeret; non enim puto te diis invitis natumque-esse enutritumque.

Sic igitur locuta praevit Pallas Minerva celeriter : ille vero continuo post vestigia ibat dea. Venere autem in Pyliorum virorum congregationemque et consessus.] Ibi Nestor sedebat cum filiis; circumque socii convivium apparantes, carnes assabant, aliasque transfigebant.] Hi vero, ut hospites viderunt, conferti venerunt omnes, manibusque prehensabant, et considerare jubebant.

Primus Nestorides Pisistratus prope accedens, utrorumque prehendit manum ipsosque collocavit ad epulas, pellibus in mollibus, super arenas marinas, juxtaque fratrem Thrasydem, et patrem suum.

Præbuit autem inde viscerum partes, infundebatque vinum aureo poculo : propinans vero allocutus est Palladem Minervam, filiam Jovis ægidem-tenentis :

Supplica nunc, o hospes, Neptuno regi; hujus enim in-epulas incidistis, huc profecti. Ac postquam libaveris et supplicaveris, qua fas est, da et huic deinde poculum dulcis vini ad-libandum; quoniam et hunc puto immortalibus supplicare : omnes enim diis indigent homines. Sed junior est, ætasque-ejus-eadem mecum ipso : propterea tibi priori dabo aureum poculum.

Sic locutus in manibus deæ posuit poculum dulcis vini : gaudebat autem Minerva prudenti viro justo, eo-quod ipsi priori præbuerat aureum poculum. Statimque supplicavit multa Neptuno regi :

Audi, Neptune terram-continens, neu dedigneris nobis supplicantibus perficere hæc opera. Nestori quidem omnium-primo et filiis gloriam præbe : ac deinde ceteris da gratam remunerationem, cunctis Pyliis, ob-inclytam hecatombam.

Da vero etiam Telemachum et me re-confecta redire, cujus-gratia huc venimus celeri cum nave nigra.

Sic igitur jam precabatur, et ipsa omnia perficiebat; dedit vero Telemacho pulcrum poculum duplex. Eodemque ipso-modo supplicavit Ulyssis carus filius. Hi autem ut assarant carnes superiores et igni extraxerant partibus distributis, epulabantur splendidas epulas. Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant, illis inde sermonem exorsus est Gerenius eques Nestor :

Nunc jam decentius est inquirere et interrogare hospites quinam sint, postquam saturati-sunt cibo. O hospites, quinam estis? unde navigatis humidas vias?

ἥ τι κατὰ πρῆξιν ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε,
οἳά τε ληϊστῆρες, ὑπεῖρ ἄλλα, τοίτ' ἀλῶνται
ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες;
75 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα
θαροσῆσας· αὐτὴ γὰρ ἐνὶ φρεσὶ θάρσος Ἀθήνη
θῆχ', ἵνα μιν περὶ πατρὸς ἀπογοιμένοιο ἔροιτο·
[ἔδ' ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃσιν.]

Ἡ Νέστορ Νηληϊάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
80 εἶρεαι ὀππότεν εἰμέν· ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω.
Ἡμεῖς ἐξ Ἰθάκης ὕποντιον εἰλήλουθμεν·
πρῆξις δ' ἥδ' ἰδίη, οὐ δῆμιος, ἦν ἀγορεύω.
Πατρὸς ἐμοῦ κλέος εὐρὺ μετέρχματι, ἦν που ἀκούσω,
δίου Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος, δν ποτὲ φασιν
85 σὺν σοὶ μαρναμένον Τρώων πόλιν ἐξαλαπάζαι.
Ἄλλους μὲν γὰρ πάντας, ὅσοι Τρωσὶν πολέμιζον,
πευθόμεθ', ἥχι ἕκαστος ἀπώλετο λυγρῷ δλέθρῳ·
κεῖνον δ' αὖ καὶ δλεθρον ἀπευθέα θῆκε Κρονίων.
Οὐ γάρ τις δύναται σάφα εἰπόμεν, ὀππότ' ὀλωλεν·
90 εἶθ' ὅγ' ἐπ' ἡπείρου δάμῃ ἀνδράσι δυσμενέεσσιν,
εἴτε καὶ ἐν πελάγει μετὰ κύμασιν Ἀμφιτρίτης.
Τοῦνεκά νῦν τὰ σά γούναθ' ἱκάνομαι, αἶψ' ἐθέλῃσθα
κεῖνον λυγρὸν δλεθρον ἐνισπεῖν, εἴ που ὅπωπας
ὀρθαλμοῖσι τεοῖσιν, ἢ ἄλλου μῦθον ἀκούσας
95 πλαζόμενου· πέρι γάρ μιν οἷζυρὸν τέκε μήτηρ.
Μηδέ τί μ' αἰδόμενος μειλίσσεο μηδ' ἐλεαῖρων,
ἀλλ' εὖ μοι καταλέξον ὅπως ἦντησας ὅπωπῃς. [σεὺς,
Λίσσομαι, εἰποτέ τοί τι πατὴρ ἐμὸς, ἐσθλὸς Ὀδυσ-
ῆ ἔπος ἡέ τι ἔργον ὑποστάς ἐξετέλεσσεν

100 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅτι πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί·
τῶν νῦν μοι μνησθαι, καί μοι νημερτές ἐνισπε.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
ὦ γῆρ', ἐπεὶ μ' ἐμνησας οἷζυρος, ἦν ἐν ἐκείνῳ
δῆμῳ ἀνέκλημεν μένος ἄσγρει οὐές Ἀχαιῶν,
105 ἢ μὲν ὅσα ξὺν νηυσὶν ἐπ' ἡεροειδέα πόντον
πλαζόμενοι κατὰ ληϊδ' ὅπῃ ἄρξειεν Ἀχιλλεύς,
ἡδ' ὅσα καὶ περὶ ἄστῳ μέγα Πριάμοιο ἀνακτος
μαρναμέθ'· ἐνθα δ' ἔπειτα κατέχταθεν ὅσοι ἀριστοί·
ἐνθα μὲν Αἴας κείται Ἀρήϊος, ἐνθα δ' Ἀχιλλεύς,
110 ἐνθα δὲ Πάτροκλος, θεὸς ἦν μῆστωρ ἀτάλαντος·
ἐνθα δ' ἐμὸς φίλος υἱός, ἅμα κρατερὸς καὶ ἀμύμων,
Ἀντίλοχος, πέρι μὲν θείειν ταχὺς ἡδὲ μαχητής —
ἅλλα τε πολλὰ ἐπὶ τοῖς πάθομεν κακὰ· τίς κεν ἐκείνα
πάντα γε μυθήσαιο καταβητῶν ἀνθρώπων;

115 οὐδ' εἰ πεντάετες γε καὶ ἐξάετες παραμύμων
ἐξερέοις ὅσα κείθι πάθον κακὰ δίοι Ἀχαιοί·
πρὶν κεν ἀνιθελὶς σὴν παρτίδα γαῖαν ἴκοιο.

Εἰνάετες γάρ σφιν κακὰ βράπτομεν ἀμφιέποντες
παντοίοισι δόλοισι· μόγις δ' ἐτέλεσσε Κρονίων.

120 Ἐνθ' οὕτως ποτὲ μῆτιν ὀμυρωθήμεναι ἄντην
ἤελ', ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἐνίκαι δῖος Ὀδυσσεύς
παντοίοισι δόλοισι, πατὴρ τεός· εἰ ἐτεόν γε
κεῖνον ἐκγονός ἐστι· σέβας μ' ἔχει εἰσρόωντα.

Ἦτοι γὰρ μῦθοί γε ῥοιόκοτες, οὐδέ κε φαίης
125 ἀνδρὰ νεώτερον ὦδε ῥοιόκοτα μυθήσασθαι.

utrum ob aliquod negotium, an temere vagamini,
tanquam prædones, per mare; qui-quidem errant,
animas objectantes, malum alienis ferentes?

Hunc rursus Telemachus prudens contra allocutus-est,
confidens : ipsa enim ei in animo confidentiam Minerva
posuit, ut illum de patre absente interrogaret :
[et ut ipsum gloria insignis inter homines haberet :]

O Nestor Nelide, magna gloria Achivorum,
interrogas, unde sinus; ego vero tibi enarrabo.
Nos ex Ithaca sub-Neio sita venimus;

negotium autem hoc privatum est, non publicum, quod dico.
Patris mei famam latam inquiri, sicubi audiero,
divini Ulyssis audientis-animi; quem pridem aiunt,
una tecum pugnantem, Trojanorum urbem evertisse.

Alios enim omnes, quotquot cum-Trojanis pugnarunt,
audivimus, quo-in-loco unusquisque perierit sæva morte :
illius vero etiam mortem incognitam reddidit Saturnius.

Non enim quisquam potest clare dicere, ubinam perierit;
utrum ille in continenti domitus-sit a-viris infestis,
an etiam in pelago inter fluctus Amphitritæ.

Ideo nunc ad-tua genua venio, si velis
illius tristem mortem enarrare, sicubi videris
oculis tuis, aut alius orationem si-audiveris
errantis; valde enim ipsum ærumnosum peperit mater.

Nec quicquam mihi verecundans blandiaris, neu miserescens;
sed probe mihi narres, utcunque tibi-contigit videre.

Oro, si unquam tibi aliquod pater meus, strenuus Ulysses,
sive dictum, sive aliquod factum pollicitus perfecit
populo in Trojanorum, ubi passi-estis detrimenta Achivi :
horum nunc mihi memor-sis, et mihi verum dicas.

Huic autem respondit deinde Gerenius eques Nestor :
o amice : quoniam me recordari-facis calamitatis, quam in illo
populo passi-sumus robore indomiti filii Achivorum;
sive quanta cum navibus per obscurum pontum
errantes ad prædam, quacunque duceret Achilles;
sive quanta etiam circa urbem magnam Priami regis
prælia-fecimus; ibi vero inde occisi-sunt, quotquot optimi :
illic quidem Ajax jacet Mavortius, illic vero Achilles,
illic et Patroclus, diis belli auctor similis;
illic et meus dilectus filius, simul fortis et eximius,
Antilochus, supra-modum currendo velox ac pugnator;
aliaque multa præter hæc passi-sumus mala; quis illa
omnia enarraret mortalium hominum?

neque si vel quinquennio et sexennio hic-permanens
interrogaveris, quot illic passi-sunt mala divini Achivi :
prius tædio-affectus tuam ad-patriam terram perveneris.
Novennio enim ipsis mala machinati-sumus circumvenientes
omnigenis dolis : vix tandem finem-dedit Saturnius.

Ibi nullus unquam prudentia comparari contra
voluit, quippe valde multum eos superabat divinus Ulysses
omnigenis dolis, pater tuus; siquidem revera
illius gnatus es; admiratio me tenet aspicientem.
Profecto enim sermones quidem similes, nec putares
virum juniorem tantopere ipsi similiter loqui.

- Ἐνθ' ἦτοι ἔως μὲν ἐγὼ καὶ οἶος Ὀδυσσεὺς
οὔτε ποτ' εἰν ἀγορῇ δόχ' ἐβάλομεν οὔτ' ἐνὶ βουλῇ,
ἀλλ' ἕνα θυμὸν ἔχοντε, νόμι καὶ ἐπιφροσὶ βουλῇ
φραζόμεθ', Ἀργεῖοισιν ὅπως ὄγ' ἄριστα γένοιτο.
- 130 Αὐτὰρ ἐπεὶ Πριάμοιο πόλιν διεπέραμεν αἰπὴν,
βῆμεν δ' ἐν νήεσσι, θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιοὺς·
καὶ τότε δὴ Ζεὺς λυγρὸν ἐνὶ φρεσὶ μήδετο νόστον
Ἀργεῖοις· ἐπεὶ οὔτι νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι
πάντες ἔσαν· τῷ σφεων πολέες κακὸν οἶτον ἐπέσπον,
- 135 μῆνιος ἔξ ὁλοῆς Γλαυκῶπιδος ὀβριμοπάτρης,
ἥτ' ἔριν Ἀτρεΐδῃσι μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν.
Τῷ δὲ καλσσαμένῳ ἀγορὴν ἐς πάντας Ἀχαιοὺς,
μῆψ', ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐς ἥλιον καταδύντα —
οἱ δ' ἦλθον οἶνω βεβαρηότες υἱὲς Ἀχαιῶν —
- 140 μῦθον μυθεσθῆν, τοῦ εἵνεκα λαὸν ἀγείραν.
Ἐνθ' ἦτοι Μενέλαος ἀνώγει πάντας Ἀχαιοὺς
νόστου μιμησέσθαι ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης·
οὐδ' Ἀγαμέμνονι πάμπαν ἐνήδανε· βούλετο γάρ βα
λαὸν ἐρυκακέειν, βέβαι θ' ἱερὰς ἑκατόμβας,
- 145 ὥς τὸν Ἀθηναίης δεινὸν χόλον ἐξάκασαιτο
νήπιος, οὐδὲ τὸ ἦδη, δ' οὐ πείσεσθαι ἔμελλεν.
Οὐ γάρ τ' αἶψα θεῶν τρέπεται νόος αἰὲν ἑόντων.
Ὡς τῷ μὲν χαλεποῖσιν ἀμειβομένῳ ἐπέεσσιν
ἔστασαν· οἱ δ' ἀνόρουσαν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
- 150 ἡ/γ' ὁσπεσίῃ· δόξα δὲ σφισιν ἦνδανε βουλῇ.
Νύκτα μὲν ἄσασμεν, χαλεπὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντες
ἀλλήλοισ'· ἐπὶ γὰρ Ζεὺς ἥρτυε πῆμα κακοῖο.
Ἡῶθεν δ' οἱ μὲν νέας ἔλκομεν εἰς ἅλα δῖαν,
κτῆματά τ' ἐντιθέμεσθα, βαθυζώνους τε γυναῖκας.
- 155 Ἡμίσεες δ' ἄρα λαοὶ ἐρητύοντο μένοντες
αὐθι παρ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν·
ἡμίσεες δ' ἀναβάντες ἐλαύνομεν· αἱ δὲ μάλ' ὥκα
ἔπλεον· ἐστόρεσεν δὲ θεὸς μεγακῆτεα πόντον.
Ἐς Τένεδον δ' ἔλθόντες ῥέξαμεν ἱρὰ θεοῖσιν,
- 160 οἶκα δὲ ἴεμενοι· Ζεὺς δ' οὔπω μήδετο νόστον·
στέλιος, ὃς β' ἔριν ὥρσε κακὴν ἐνὶ δευτέρῳ αὐτίς.
Οἱ μὲν ἀποστρέψαντες ἔθαν νέας ἀμφιελίσσας
αὐτ' Ὀδυσῆα ἀνακτα δαΐφρονα, ποικιλομήτην,
αὐτίς ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἥρα φέροντες.
- 165 Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηυσὶν ἀολλίσιν, αἱ μοι ἔποντο,
φεύγον, ἐπεὶ γίγνωσκον, δὲ κακὰ μήδετο δαίμων.
Φεύγε δὲ Τυδεὸς υἱὸς Ἀρήϊος, ὥρσε δ' ἑταίρους·
ὥς δὲ δὴ μετὰ νῶϊ κίε ξανθὸς Μενέλαος,
ἐν Λέσβῳ δ' ἔκειχεν δολιχὸν πλόον ὀρμαίνοντας·
- 170 ἡ καλὴ πέρθε Χίοιο νεοίμεθα παιπαλοέσσης,
νήσου ἐπὶ Ψυρίης, αὐτὴν ἐπ' ἀριστερ' ἔχοντες,
ἡ ὑπένερθε Χίοιο, παρ' ἡνεμόεντα Μίμαντα.
Ἡτέροισιν δὲ θεὸν φῆναι τέρας· αὐτὰρ ὄγ' ἡμῖν
δείξε, καὶ ἡνώγει πέλαγος μέσον εἰς Εὐβοίαν
- 175 τέμνειν, ὅρρα τὰ χίιστα πῆχ' ἀχοκότητα φύγοιμεν.
Ἄρτο δ' ἐπὶ λιγυρῷ αὖρος ἀήμεναι· αἱ δὲ μάλ' ὥκα
ἰγρυθόντα κέλευθα διέδραμον· ἐς δὲ Γεραιστὸν
ἐννύχαια κατὰγοντο· Ποσειδάωνι δὲ ταύρων
πολλὰ ἐπὶ μῆρ' ἔθεμεν, πέλαγος μέγα μετρήσαντες.

Ibi nempe usque quidem ego et divinus Ulysses,
neque unquam in concione diverse dicebamus, nec in consilio,
sed eundem animum habentes, mente et prudenti consilio
consultabamus, Argivis ut quam optima fierent.
At postquam Priami urbem destruximus excelsam,
abivimusque in navibus, deusque dispersit Achivos :
tunc sane Jupiter tristem in mente moliebatur reditum
Argivis : quia nequaquam prudentes neque justii
omnes erant ; ideoque ipsorum multi malum fatum consecu-
ti-sunt,] ira ex pernicioso Minervæ forti-patre-natae,
quæ contentionem Atridas inter ambos posuit.
Hi vero convocatis ad concionem omnibus Achivis,
temere, at non ut decuerat, sub solem occidentem, *post ca-
nam*.] (ac venerant vino gravati filii Achivorum)
sermonem proferebant, cujus gratia populum congregarant.
Ibi nempe Menelaus jubebat omnes Achivos
reditus meminisse super lata dorsa maris :
nec-tamen Agamemnoni omnino placebat : volebat enim is
populum detinere, facereque sacras hecatombas,
ut illam Minervæ vehementem iram placaret ;
stultus, neque istud noverat, quod *is* non persuasurus esset.
Non enim subito deorum vertitur mens sempiternorum.
Sic hi quidem asperis sibi-vicissim-respondentes verbis
stabant : ac surrexere bene-ocreati Achivi,
clamore ingenti : bifariam autem ipsis placebat consilium.
Per-noctem quidem dormivimus, pernicioso mentibus cogi-
tantes] mutuo : in nos enim Jupiter parabat damnum mali.
Mane autem alii quidem naves deduximus in mare divinum,
resque imposuimus, profundeque-cinctas mulieres.
Dimidia vero inde pars-populi se-continuebat manens
illic, apud Atriden Agamemnonem, pastorem virorum :
dimidia autem conscensis *navibus* vela-dabamus ; hæc autem
valde cito] navigabant ; stravit autem deus vastum pontum.
In Tenedum inde quum-venissemus, fecimus sacra diis,
domum festinantes ; Jupiter vero nondum meditabatur re-
ditum:] infestus, qui contentionem concitavit malam secundo
iterum.] Alii quidem aversis iverunt navibus utrinque-recu-
vis,] qui circa Ulyssem *erant* regem prudentem, variis-con-
siliis-instructum,] rursus-Atridæ Agamemnoni gratificantes.
Sed ego cum navibus confertis, quæ me sequebantur,
fugi, quoniam cognoscebam, quod jam mala meditabatur
deus.] Fugit porro Tydei filius Mavortius, excivitque socios ;
sero vero tandem ad nos venit flavus Menelaus,
in Lesbo autem invenit de-longa navigatione deliberantes :
utrum supra Chium iremus asperam,
insulam versus Psyriam, ipsam a sinistris habentes ;
an infra Chium, propter ventosum Mimanter.
Rogabamus autem deum, ut-ostenderet signum ; atque nobis
ostendit, et jussit pelagus medium in Eubœam
secare, ut quam-celerissime infortunium effugeremus.
Ortus-est autem stridulus ventus spirare : *naves* vero valde
cito] piscosas vias percurrerunt, ad Geræstumque
nocturnæ deductæ-sunt : Neptuno autem taurorum
multa femora *igni* imposuimus, pelagus magnum cinensi.

- 160 Τέτρατον ἦμαρ ἔην, ὅτ' ἐν Ἀργεῖ νῆας εἵσας
 Τυδείδῃσι ἔταροι Διομήδεος ἱποδάμοιο
 ἕστασαν· αὐτὰρ ἔγωγε Πύλονδ' ἔχον· οὐδέ ποτ' ἔσθῃ
 οὔρος, ἐπειδὴ πρῶτα θεὸς προέηκεν αἶψαι.
 ὣς ἔλθον, φίλε τέκνον, ἀπευθὺς· οὐδέ τι οἶδα,
 185 κείνων οἳ τ' ἐσάωθην Ἀχαιῶν οἳ τ' ἀπόλοντο.
 Ὅσσα δ' ἐνὶ μεγάροισι καθήμενος ἡμετέροισιν
 πεύθομαι, ἥ θέμις ἐστὶ, δαήσεται οὐδέ σε κεύσω.
 Ἐὖ μὲν Μυρμιδόνας φάσ' ἐλθέμεν ἐγγεσιμώρους,
 οὓς ἄγ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου φάριδος υἱός·
 190 εὖ δὲ Φιλοκτήτην, Ποιάντιον ἀγλαὸν υἱόν·
 πάντας δ' Ἰδομενεὺς Κρήτην ἐξήγαγ' ἐταίρους,
 οἳ φύγον ἐκ πολέμου, πόντος δέ οἱ οὐτὶν' ἀπήυρα.
 Ἀτρεΐδην δὲ καὶ αὐτοὶ ἀκούετε νόσφιν ἐόντες,
 ὅς τ' ἦλθ' ὥς τ' Αἰγισθος ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον.
 195 Ἄλλ' ἤτοι κείνος μὲν ἐπισμυγεῖώς ἀπέτισεν.
 ὣς ἀγαθὸν καὶ παῖδα καταφθιμένοιο λιπέσθαι
 ἀνδρός· ἐπεὶ καὶ κείνος ἐτίσατο πατροφρονῆα,
 Αἰγισθὸν δολόμητιν, ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.
 Καὶ σὺ, φίλος—μᾶλα γάρ σ' ὁρώω καλὸν τε μέγαν τε—
 200 ἀλκιμος ἔσσι, ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 ὦ Νέστορ Νηληιάδῃ, μέγα κῆδος Ἀχαιῶν,
 καὶ λίην κείνος μὲν ἐτίσατο, καὶ οἱ Ἀχαιοὶ
 οἴσουσι κλέος εὐρὺ καὶ ἔσσομένοισι πυθέσθαι.
 205 Αἱ γὰρ ἐμοὶ τοσσάηδε θεοὶ δύναιμι παραθεῖν,
 τίσασθαι μνηστῆρας ὑπερβασίης ἀλεγεινῆς,
 οἷτε μοι ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανῶνται.
 Ἄλλ' οὐ μοι τοιοῦτον ἐπέκλιωσαν θεοὶ ὄλβον,
 πατρί τ' ἐμῷ καὶ ἐμοί· νῦν δὲ χρεὶ τελευτᾶμεν ἔμπηξ.
 210 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 ὦ φίλ'· ἐπειδὴ ταῦτά μ' ἀνέμνησας καὶ ἔειπες·
 φασὶ μνηστῆρας σῆς μητέρος εἵνεκα πολλοὺς
 ἐν μεγάροισι, ἀέκητι σέθεν, κακὰ μηχανάσθαι.
 Εἰπέ μοι, ἥ ἐκὼν ὑποδάμνασαι, ἥ σέγε λαοὶ
 215 ἐχθαίρουσ' ἀνὰ δῆμον, ἐπισπόμενοι θεῶν ὀμῆρ;
 τίς δ' οἶδ' εἰ κέ ποτέ σφι βίας ἀποτίσεται ἐλθὼν,
 ἥ γ' οὐ μόνος ἔδω, ἥ καὶ σύμπαντες Ἀχαιοί;
 εἰ γάρ σ' ὅς ἐθέλοι φιλέειν γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 ὡς τότε Ὀδυσσεὺς περικηδέτο κυδαλίμοιο
 220 δῆμῳ ἐνὶ Τρώϊον, ὅθι πάσχομεν ἄλγε' Ἀχαιοί—
 οὐ γάρ πω ἶδον ὠδε θεοὺς ἀναφανδὰ φιλεῦντας,
 ὡς κείνῳ ἀναφανδὰ παρίστατο Παλλὰς Ἀθήνη—
 εἰ σ' οὕτως ἐθέλοι φιλέειν κήδοιτό τε θυμῷ,
 τῷ κέν τις κείνων γε καὶ ἐκλεάλοιτο γάμοιο.
 225 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 ὦ γέρον, οὕτω τοῦτο ἔπος τελέεσθαι οἶω·
 λίην γὰρ μέγα εἶπες· ἄγῃ μ' ἔχει· οὐκ ἂν ἐμοίγε
 ἐλπομένῳ τὰ γένοιτ', οὐδ' εἰ θεοὶ ὡς ἐθέλοιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 230 Τηλέμαχε, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὁδόντων.
 Ῥεῖα θεός γ' ἐθέλῃω καὶ τηλόθεν ἀνδρὰ σῴωσαι.
 Βουλομένην δ' ἂν ἔγωγε, καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας,
 οἴκαδ' ἐ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι.

Quartus dies erat, quando in Argo naves æquales
 Tydidæ socii Diomedis equūm-domitoris
 statuere : atque ego Pylum versus *cursum* tenui ; nec unquam
 desiit] ventus, postquam primum deus dimisit flaturum.
 Sic veni, dilecte fili, inscius ; nec quicquam scio
 de illis, et qui servati-sint Achivorum, quique perierint.
 Quæcunque autem in ædibus sedens nostris
 audivi, qua fas est, doceberis, nec te celabo.
 Bene quidem Myrmidonas dicunt rediisse hastis-exercitatos,
 quos ducebat Achillis magnanimi præclarus filius :
 bene etiam Philocteten, Pæantis illustrem filium :
 omnes porro Idomeneus in-Cretam duxit socios,
 qui fugerunt ex bello, pontusque ei nullum abstulit.
 Atriden vero et ipsi auditis, procul quamquam estis,
 utque venit, utque Ægisthus ei molitus-est tristem interitum.
 Sed sane ille quidem graviter luit.
 Adeo bonum est, et filium interemti relictum-esse
 viri ; quoniam et ille ultus-est patris-occisorem
 Ægisthum dolosum, qui ei patrem inclutum interfecerat.
 Et tu, amice, (valde enim te video pulcrumque magnū)que
 fortis esto, ut aliquis tibi et posterorum bene dicat.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] o Nestor Nelide, magna gloria Achivorum,
 et abunde ille quidem ultus-est, et ei Achivi
 deferent gloriam amplam, quæ et posteris innotescat.
 Utinam enim mihi tantam dii potentiam edidissent,
 ut-ulciscerer procos de-injuria molesta,
 qui mihi contumeliose-agentes, improbiissima machinantur.
 Sed non mihi hujusmodi destinarunt dii felicitatem,
 patrique meo et mihi : nunc vero opus-est pati omnino.

Huic autem respondit deinde Gerenius Nestor :
 o amice : quandoquidem hæc me recordari-fecisti et protu-
 listi :] aiunt procos tuæ matris gratia multos
 in ædibus, invito te, mala machinari.
 Dic mihi, num lubens subigeris, an-te quidem cives
 odio-habent in populo, sequentes dei vocem?
 Quis vero scit, an non aliquando eorum violentiam ulciscatur
 reversus,] sive ipse solus, sive et universi Achivi?
 Si enim te sic vellet amare cæsiis-oculis Minerva,
 quemadmodum tunc Ulyssis curam gerebat gloriosi,
 populo in Trojanorum, ubi passi-sumus dolores Achivi
 (non enim unquam vidi usque-adeo deos manifeste amantes,
 quemadmodum illi manifeste astitit Pallas Minerva) :
 si te adeo vellet amare, curaretque animo,
 tum aliquis (quivis) illorum utique oblivisceretur nuptiarum.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] o senex, nunquam hanc rem perfectum-iri existimo :
 nimis enim magnum dixisti ; stupor me tenet ; non mihi-certo
 speranti ea contingerent, ne si quidem dii sic vellent.

Hunc vero rursus allocuta-est dea cæsiis-oculis Minerva :
 Telemache, quale tibi dictum effugit septum dentium !
 Facile deus, volens, etiam e-longinquo virum servavit.
 Malim vero ego, etiam dolores multos passus,
 domumque redire, et redivit diem videre,

ἢ ἑλθὼν ἀπολέσθαι ἐφέστιος, ὥς Ἀγαμέμνων
 235 ὦλε' ὑπ' Αἰγίσθοιο δόλῳ καὶ ἥς ἀλόχοιο.
 Ἄλλ' ἥτοι θάνατον μὲν ὁμοῖον οὐδὲ θεοὶ περ
 καὶ φίλῳ ἀνδρὶ δύνανται ἀλαλκέμεν, ὅπποτε κεν δὴ
 Μοῖρ' ὅλῳ καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδ' αὖ
 240 Μέντορ, μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα κηδόμενοι περ·
 κείνῳ δ' οὐκέτι νόστος ἐτήτυμος, ἀλλὰ οἱ ᾗδ' ἔδη
 φράσσαντ' ἀθάνατοι θάνατον καὶ Κῆρα μέλαιναν.
 Νῦν δ' ἐθέλω ἔπος ἄλλο μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι
 Νέστορ'· ἐπεὶ περιόιδε δίχας ᾗδ' ἐφρόνιν ἄλλων.
 245 Τρίς γάρ δ' ἡ μιν φασὶν ἀνάσθαι γένε' ἀνδρῶν·
 ὥς τε μοὶ ἀθάνατος ἰνδάλλεται εἰς ὁράσθαι.
 Ὡς Νέστορ Νηληϊάδῃ, σὺ δ' ἀληθὲς ἐνίσπε·
 πῶς ἔβαν Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων;
 ποῦ Μενέλαος ἦν; τίνα δ' αὐτῷ μήσατ' ὀλεθρον
 250 Αἰγίσθος δολόμητις; ἐπεὶ κτάνε πολλὸν ἀρείω.
 Ἦ οὐκ Ἄργεος ἦεν Ἀχαιϊκοῦ, ἀλλὰ πῃ ἄλλῃ
 πλάζετ' ἐπ' ἀνθρώπους, ὃ δὲ θαρσύνει κατέπεφνεν;
 Τὸν δ' ἡμέϊβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 τοίγάρ ἐγώ τοι, τέκνον, ἀληθέα πάντ' ἀγορεύσω.
 255 Ἦτοι μὲν τάδε κ' αὐτὸς οἶεαι, ὥς περ ἐτύχθη.
 Εἰ ζῶντι Αἰγίσθον ἐνὶ μεγάροισιν ἔτετμεν
 Ἀτρεΐδης Τροίηντι ἴων, ξανθοῖ Μενέλαος·
 τῷ κέ οἱ οὐδὲ θανόντι χυτὴν ἐπὶ γαίαν ἔχευαν,
 ἀλλ' ἄρα τόνγε κύνας τε καὶ οἰῶνοι κατέδ' ἔψαν,
 260 κείμενον ἐν πεδίῳ ἐκάς Ἄργεος· οὐδέ κέ τις μιν
 κλαῦσεν Ἀχαιϊάδων· μάλα γὰρ μέγα μήσατο ἔργον.
 Ἡμεῖς μὲν γὰρ κείθι πολέας τελέοντες αἰθλοῦς
 ἡμεῖθ'· ὃ δ' εὐκλῆος μυγῶ Ἄργεος ἱπποπόλοιο
 πολλὰ Ἀγαμέμνονέν ἄλοχον θέλγεσθ' ἐπέεσσιν.
 265 Ἦ δ' ἥτοι τὸ πρὶν μὲν ἀναινετο ἔργον αἰεὶ κίς,
 διὰ Κλυταιμνήστρην· φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαυῇ σιν·
 παρ δ' ἄρ' ἦν καὶ αἰοῖδος ἀνὴρ, ᾧ πολλὰ ἐπέτελλεν
 Ἀτρεΐδης, Τροίηνδε κίων, εἰρυσθαὶ ἄχοιτιν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μιν Μοῖρα θεῶν ἐπέδωκε δαμῆναι,
 270 ὃ τὸ τότε μὲν αἰοῖδον ἄγων ἐς νῆσον ἐρήμην
 κάλλιπον οἰωνοῖσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι·
 τὴν δ' ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν ὄνδε δόμονδε,
 πολλὰ δὲ μῆρ' ἔκχε θεῶν ἱεροὺς ἐπὶ βωμοῖς,
 πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν, ὑφάσματα τε χρυσόν τε,
 275 ἐκτελέσας μέγα ἔργον, δ' οὔποτε ἔλπετο θυμῷ.
 Ἡμεῖς μὲν γὰρ ἅμα πλέομεν, Τροίηντι ἰόντες,
 Ἀτρεΐδης καὶ ἐγὼ, φίλα εἰδότες ἀλλήλοισιν.
 Ἄλλ' ὅτε Σούνιον ἱρὸν ἀφικόμεθ', ἄκρον Ἀθηνέων,
 ἐνθα κυβερνήτην Μενελάου Φοῖβος Ἀπόλλων
 280 οἷς ἀγανοῖς βελέεσσι ἐποικιλόμενος κατέπεφνεν,
 πηδάλιον μετὰ χερσὶ θεούσης νῆος ἔχοντα,
 Φρόντιν Ὀνητορίδην, ὃς ἐκκίνυτο φῦλ' ἀνθρώπων
 νῆα κυβερνῆσαι, ὅπποτε σπερχοῖατ' ἄελλαι.
 Ὡς δ' ἐνθά κατέσχετ', ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο,
 285 ὅρρ' ἔταρον θάπτοι, καὶ ἐπὶ κτῆρα κτερίσειεν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ κείνους, ἴων ἐπὶ οἴνοπα πόντον
 ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι, Μαλαίαν ὁρὸς κίπυ

quam, reversus, perire ad-focum meum, ut Agamemno
 periit sub Ægisthi dolo et suæ uxoris.

Verum enimvero mortem omnibus-æque-gravem ne dii quidem
 ipsi] etiam ab-amato viro possunt arcere, quando eum
 fatum perniciosum corripuit longum-sternentis mortis.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est:] Mentor, ne-amplius hæc inter-nos-disseramus, mori
 quidem:] illi vero non-amplius reditus vixit, sed ei jam
 moliti-sunt immortales mortem et fatum alrum.

Nunc vero volo rem aliam inquirere et interrogare
 Nestorem: quoniam novit jura et prudentiam præ-aliiis.

Ter enim jam ipsum dicunt imperasse avis virorum:
 adeo mihi immortalis velut-videtur aspectu.

O Nestor Nelide, tu vero verum dic:

quomodo mortuus-est Atrides late-imperans Agamemno?
 ubi Menelaus erat? quam vero illi machinatus-est mortem
 Ægisthus dolosus? quoniam occidit se multo præstantiorem.

An non in-Argo erat Achaico Menelaus, sed alicubi alibi
 errabat apud homines, ille vero sumto-animo interfecit?

Huic autem respondit deinde Gerenius eques Nestor:
 profecto ego tibi, fili, vera omnia narrabo.

Nempe hoc ipse fere suspicaris, quemadmodum evenit.

Si viventem Ægisthum in ædibus deprehendisset

Atrides, a-Troja profectus, flavus Menelaus:
 sane ei nec mortuo superflusam terram injecissent,
 sed certe hunc canesque et aves dilaniassent,
 jacentem in campo procul ab-Argo; neque ulla ipsum
 deplorasset Achivarum: valde enim magnum molitus-erat fa-
 cinus.] Nos enim illic multa obeuntes certamina,
 sedebamus; ille vero securus in-secessu Argi equos-pascentis
 multum Agamemnoniam uxorem demulcebat verbis.

Hæc vero primo quidem abnuebat facinus indignum,
 divina Clytemnestra; mente enim utebatur bona:
 atque aderat etiam cantor vir, cui plurimum mandarat

Atrides, ad-Trojam proficiscens, ut-servet uxorem.
 Sed quum jam ipsum fatum deorum irretivit ut-domaretur,
 tum vero hunc quidem cantorem ducens in insulam desertam,

dereliquit avibus capturam et prædā futuram:
 ipsam vero volens volentem duxit suam in-domum;
 multa autem femora adolebat deorum sacris super aris,

multaque donaria suspendit, textiliaque, aurumque,
 perfecto magno opere, quod nunquam sperasset animo.

Nos quidem enim simul navigabamus, a-Troja profecti,
 Atrides Menelaus et ego, amice affecti invicem.

Sed quum ad-Sunium sacrum pervenissemus, promontorium
 Athenarum] illic gubernatorem Menelai Phæbus Apollo
 suis mitibus telis aggrediens occidit,
 clavum in manibus currentis navis tenentem,
 Phrontin Onetoriden; qui vincebat gentes hominum

nave gubernanda, quoties ingruébant procellæ.
 Sic ille quidem illic detentus-est, deproperans licet iter,
 ut socium sepeliret, et inferias faceret.

Sed quando jam et ille, profectus super obscurum pontum
 in navibus cavis, Malearum ad-montem excelsum

ἴξε θέων· τότε δὴ στυγερὴν δόδον εὐρύοπα Ζεὺς
 ἐρράσατο, λιγέων δ' ἀνέμων ἐπ' αὐτμένα χεύει,
 290 κύματά τε τροφόντα, πελώρια, ἴσα ὄρεσιν.
 Ἐνθα διατμήσας, τὰς μὲν Κρήτῃ ἐπέλασεν,
 ἥχῃ Κυδωνες ἐναίον, Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.
 Ἔστι δέ τις λισσὴ αἰπειά τε εἰς ἅλα πέτρῃ,
 ἐσχατιῇ Γόρτυνος, ἐν ἡρωειδῇ πόντῳ·
 295 ἐνθα Νότος μέγα κύμα ποτὶ σκαῖον ῥίον ὠθεῖ,
 ἐς Φαιστόν, μικρὸς δὲ λίθος μέγα κύμ' ἀποέργει.
 Αἱ μὲν ἄρ' ἐνθ' ἦλθον, σπουδῇ δ' ἥλυζαν ὀλεθρον
 ἄνδρες, ἀτὰρ νῆας γε ποτὶ σπλάδεςσιν ἔαζαν
 κύματ'· ἀτὰρ τὰς πέντε νέας κυανοπρωρεῖους
 300 Αἰγύπτῳ ἐπέλασσε φέρων ἀνεμὸς τε καὶ ὕδωρ.
 Ὡς δ' μὲν ἐνθα πολὺν βίοτον καὶ χρυσὸν ἀγείρων
 ἡλᾶτο ξὺν νηυσὶ κατ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους.
 Τόφρα δὲ ταῦτ' Αἰγισθος ἐμήσατο οἰκοῖσι λυγρὰ,
 κτείνας Ἀτρεΐδῃν δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ.
 305 Ἐπτάετες δ' ἦνασσε πολυχρύσοιο Μυκῆνης·
 τῷ δέ οἱ ὀγδοάτῳ κακὸν ἦλθε διος Ὀρέστis
 ἀψ' ἀπ' Ἀθηναίων, κατὰ δ' ἔκτανε πατροφονῆα,
 Αἰγισθον δολομητίν, ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.
 Ἦτοι δ' τὸν κτείνας δαῖνυ τάφον Ἀργείοισιν
 310 μητρός τε στυγερῆς καὶ ἀνάκλειδος Αἰγισθοῖο·
 αὐτῆμαρ δέ οἱ ἦλθε βοήην ἀγαθὸς Μενέλαος,
 πολλὰ κτήματ' ἄγων, ὅσα οἱ νέες ἄχθος ἄειραν.
 Καὶ σὺ, φίλος, μὴ δηθὰ δόμων ἀπο τῆλ' ἀλάλησο,
 κτήματά τε προλιπὼν ἄνδρας τ' ἐν σοῖσι δόμοισιν
 315 οὕτω ὑπερρφίλους· μή τοι κατὰ πάντα φάγωσιν
 κτήματα δασσάμενοι, σὺ δὲ τηϋσίην δόδον ἔλθης.
 Ἄλλ' ἐς μὲν Μενέλαον ἐγὼ κέλομαι καὶ ἄνωγα
 ἐλθεῖν· κείνος γάρ νέον ἄλλοθεν εἰλήλουθεν
 ἐκ τῶν ἀνθρώπων, θύεν οὐκ ἐλποῖτό γε θυμῷ
 320 ἐλθέμεν, θνῖναι πρῶτον ἀποσφῆλῳσιν ἀέλλαι
 ἐς πέλαιος μέγα τοῖον· θύεν τέ περ οὐδ' οἰωνοὶ
 αὐτότετες οἰχνεῦσιν, ἐπεὶ μέγα τε δεινὸν τε.
 Ἄλλ' ἴθι νῦν σὺν νηὶ τε σῇ καὶ σοῖς ἐτάροισιν·
 εἰ δ' ἐθέλεις πεζός, πάρα τοι οἴφρος τε καὶ ἵπποι,
 325 πὰρ δέ τοι υἱὲς ἔμοι, οἳ τοι πομπῆς ἔσονται
 ἐς Λακεδαίμονα δῖαν, θθὶ ξανθὸς Μενέλαος.
 Λίσσεσθαι δέ μιν αὐτόν, ἵνα νημερτέες ἐνίσπῃ·
 ψευδὸς δ' οὐκ ἔρεει· μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστίν.
 Ὡς ἔφατ'· ἥελιος δ' ἄρ' ἔδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 330 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ὦ γέρον, ἦτοι ταῦτα κατὰ μοῖραν κατέλεξας·
 ἀλλ' ἄγε, τάμεντε μὲν γλῶσσας, κεράσασθε δὲ οἶνον,
 ὄφρα Ποσειδάωνι καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν
 σπείσαντες κοῖτοιο μεδώμεθα· τοιοῦ γὰρ ὥρη.
 335 Ἦδη γὰρ φάος οἴχθ' ὑπὸ ῥόφον· οὐδὲ ἔτι κεν
 δηθὰ θεῶν ἐν δαιτὶ θαλασσίεμεν, ἀλλὰ νέεσθαι.
 Ἦ ῥα Διὸς θυγάτηρ· τοὶ δ' ἔκλυον αὐτῆσάσης.
 Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχουσιν,
 κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο·
 340 νόμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν
 γλῶσσας δ' ἐν πυρὶ βάλλον, ἀνιστάμενοι δ' ἐπέλειβον.

pervenit properans : tum vero invisum iter late-sonans Jupiter
 ei destinavit, stridorumque ventorum flatum immisit,
 fluctusque tumidos, ingentes, æquales montibus.

Illic disjunctis navibus, has quidem Cretæ admovit;
 ubi Cydones habitabant, Iardani circa fluenta.

Est autem quædam lævis excelsaque in mare *procurrens*
 petra,] ad-fines Gortynis, in obscuro ponto;

hic Notus ingentem fluctum ad sinistrum promontorium pel-
 lebat,] in Phæstum; parvulus autem lapis magnum fluctum

inhibet.][Hæ quidem eo venere: vix autem effugerunt mortem
 viri : at naves ad saxa *allisas* fregerunt

fluctus : sed quinque naves cæruleis-proris

Ægypto admovit ferens ventusque et unda.

Sic ille quidem ibi plurimum victum et aurum congregans
 errabat cum navibus apud alius-linguæ homines.

Interea vero ista Ægisthus molitus est domi tristia,
 occidens Atriden : subactus est autem populus sub illo.

Septennium vero *is* imperavit divitibus Mycenis ;

at octavo *anno* ei in-perniciem venit divinus Orestes

retro ab-Athenis ; atque interfecit patris-occisorem,

Ægisthum dolosum ; qui illi patrem inclytum interfecerat.

Atque hic quum hunc occidisset, dedit coram-sepulcralem

Argivis] matrisque invisæ et imbellis Ægisthi :

eodemque-die ei supervenit bello strenuus Menelaus,

plurima bona vehens, quantum ei naves onus ferre-poterant.

Et tu, amice, ne diutius a domo procul erres,

bonisque relictis virisque in tuis ædibus

adeo insolentibus : ne tibi omnia devorent

bona, inter-se-divisa, tu vero vanum iter feceris.

Sed ad Menelaum quidem ego adhortor et jubeo *te*

proficisci ; ille enim nuper aliunde venit

ex iis hominibus, unde non speraret animo

se reditutum, quemcunque primum abegerit procellæ

in pelagus vastum tantum : unde utique nec aves

intra-annum venire-possunt, quoniam magnumque horren-
 dumque.] Sed ito nunc cum nave tua et tuis sociis :

sin vero velis terrestri-itinere, aderit tibi currusque et equi,

aderuntque tibi filii mei, qui tibi duces erunt

in Lacedæmonem divinam, ubi *est* flavus Menelaus.

Ora autem eum ipsum, ut vera *tibi* dicat :

mendacium vero non dicet : valde enim prudens est.

Sic dixit : sol autem occidit et tenebræ supervenerunt.

Inter-hos vero et dixit dea cælis-oculis Minerva :

O senex, profecto hæc recte dixisti :

sed agite, secate quidem linguas, miscete autem vinum,

ut Neptuno et aliis immortalibus

ubi-libaverimus, de-cubitu cogitemus ; ejus enim hora *adest*.

Jam enim lumen ivit sub occasum ; nec decet

diu deorum in epulo sedere, sed abire.

Dixit Jovis filia ; hi vero auscultantur locutæ.

Ipsis autem præcones aquam manibus infuderunt ;

juvenes vero crateras coronarunt potu ;

distribueruntque inde omnibus, auspicantes poculis ;

linguas autem in igne conjecerunt, surgentesque libarunt.

Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ' ἐπὶόν ὃ δσον ἤθελε θυμὸς,
 δὴ τότε Ἀθηναίη καὶ Τηλέμαχος θεοειδὴς
 ἄμφω ἰσθῆν κοίλῃ ἐπὶ νῆα νέεσθαι.
 315 Νέστωρ δ' αὖ κατέρυκε καθαρπτόμενος ἐπέεσσιν·
 Ζεὺς τόγ' ἀλεξήσειε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 ὥς ὑμεῖς παρ' ἐμείοιο νῆα ἐπὶ νῆα κίοιτε,
 ὥστε τευ ἡ παρὰ πᾶμπαν ἀνείμονος ἤε πενιγροῦ,
 ὃ οὔτε γλαῖναι καὶ ῥήγεα πολλὰ ἐνὶ οἴκῳ,
 320 οὔτ' αὐτῷ μαλακῶς οὔτε ξεινοῖσιν ἐνεύδειν.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ πᾶρα μὲν γλαῖναι καὶ ῥήγεα καλὰ.
 Οὐ θῆν δὴ τοῦδ' ἀνδρὸς Ὀδυσσεὸς φίλος υἱὸς
 νηὸς ἐπ' ἱκρίοφιν καταλέγεται, ὅρρ' ἂν ἐγῶγε
 ζῶν, ἔπειτα δὲ παῖδες ἐνὶ μεγάροισι λίπωνται,
 325 ξεινοὺς ξεινίζειν, ὅστις κ' ἐμὰ δῶμαθ' ἔκηται.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 εἴ δὴ ταῦτά γ' ἔφηθα, γέρον φίλε· σοὶ δὲ εἴοικεν
 Τηλέμαχον πείθεσθαι, ἐπεὶ πολλὸν κάλλιον οὔτω.
 Ἄλλ' οὗτος μὲν νῦν σοὶ ἅμ' ἔβηται, ὅρρα κεν εὐδῇ
 330 σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· ἐγὼ δ' ἐπὶ νῆα μέλαιναν
 εἴμι, ἵνα διαρύνω θ' ἐσάρους εἴπω τε ἕκαστα.
 Οἷός γάρ μετὰ τοῖσι γεραίτερος εὐχομαι εἶναι·
 οἱ δ' ἄλλοι φιλότῃ νεώτεροι ἄνδρες ἔπονται,
 ὄντες δημηλικὴ μεγαθύμου Τηλεμάχου.
 335 Ἐνθα κε λεξάμενη κοίλῃ παρὰ νηὶ μελαίνῃ,
 νῦν· ἀτὰρ ἡδῶν μετὰ Καυκύνως μεγαθύμους
 εἴμι, ἐνθα χρεῖός μοι ὀφείλεται, οὔτι νέον γε,
 οὐδ' ὀλίγον· σὺ δὲ τοῦτον, ἐπεὶ τὸν ἔκετο δῶμα,
 πέμψον σὺν ὀϊρῷ τε καὶ υἱέϊ· δὸς δέ οἱ ἵππους,
 370 οἳ τοὶ ἐλαφρότατοι θείειν καὶ κάρτος ἄριστοι.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
 φήνῃ ἐειδομένη· θαμβὸς δ' ἔλε πάντας ἰδόντας.
 Θαύμαζεν δ' ὁ γεραίος, ὅπως ἰδὼν ὀφθαλμοῖσιν·
 Τηλεμάχου δ' ἔλε χεῖρα ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 375 ὦ φίλος, οὐ σε ἐόλπα κακὸν καὶ ἀνελκιν ἐσεσθαι,
 εἰ δὴ τοὶ νέω ὧδε θεοὶ πομπῆς ἔπονται.
 Οὐ μὲν γάρ τις δὲ ἄλλος Ὀλύμπια δώματ' ἐρχόντων,
 ἀλλὰ Διὸς θυγάτηρ, κυδίστη Τριτογένεια,
 ἥ τοι καὶ πατέρ' ἐσθλὸν ἐν Ἀργείοισιν ἐτίμα.
 380 Ἄλλὰ, ἄνασσ', Ὀθήθι, δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν,
 αὐτῷ καὶ παῖδῃσιν καὶ αἰδοῖσι παρακοίτι·
 σοὶ δ' αὖ ἐγὼ βέζω βοῦν ἦνιν, εὐρυμέτωπον,
 ἀδμήτην, ἣν οὔπω ὑπὸ ζυγὸν ἦγαγεν ἀνὴρ·
 τήν τοι ἐγὼ βέζω χρυσὸν κέρασιν περιγεύας.
 385 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη.
 Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ,
 υἱάσι καὶ γαμβροῖσιν, ἐὰ πρὸς δώματα καλὰ.
 Ἄλλ' ὅτε δώμαθ' ἔκοντο ἀγακλῆτα τοῖο ἄνακτος,
 ἐξείτης ἔζοντο κατὰ κλισίους τε ὀρόνους τε.
 390 Τοῖς δ' ὁ γέρον ἐλθοῦσιν ἀνὰ κρητῆρα κέρασεν
 οἶνον ἡδυπότοι, τὸν ἐνδεκάτῳ ἐνιαυτῷ
 ὥϊζεν ταμὴ καὶ ἀπὸ κρήδεμνον ἔλυσεν·
 τοῦ δ' ἡρώων κρητῆρα κέρασσατο· πολλὰ δ' Ἀθήνη
 εὐχετ' ἀποσπένδων, κούρῃ Διὸς αἰγιόχοιο.
 395 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ' ἐπὶόν ὃ δσον ἤθελε θυμὸς,

Ac postquam libarant, biberantque quantum cupiebat animus,] tum vero Minerva et Telemachus deo-similis ambo volebant cavam ad navem redire.

Nestor autem detinebat eos incessens verbis :

Jupiter hoc prohibeat, et immortales dii ceteri,
 ut vos a me celerem ad navem eatis,
 tanquam ab-aliquo vel prorsus vestis-carenti, aut pauperculo,
 cui nec lanae nec stragula multa sint in domo,
 quibus neque ipse molliter, neque hospites indormiant.
 At mihi sunt lanae et stragula pulcra.
 Nunquam certe hujus viri Ulyssis carus filius
 navis in tabulatis cubaverit, dum equidem
 vixero, deinde vero liberi mihi in aedibus relinquantur,
 hospites qui-excipiant, quicumque meam domum venerit.

Hunc autem rursus allocuta-est dea caesiis-oculis Minerva :
 bene sane haec dixisti, senex amice : tibi vero decet
 Telemachum parere, quoniam longe melius sic.
 Verum hic quidem nunc te sequetur, ut dormiat
 tuis in aedibus ; ego autem ad navem nigram
 ibo, ut confirmemque socios praecipiamque singula.
 Solum enim inter illos seniores me-profiteor esse ;
 at ceteri ob-amicitiam juniores viri nos comitantur,
 omnes aequales-aeate magnanimo Telemachio.
 Illic cubaverim cava in nave nigra,
 nunc : sed mane ad Cauconas magnanimos
 ibo, ubi debitum mihi debetur, non-sane recens,
 neque exiguum : tu vero hunc, quoniam tuam venit domum,
 deduc cum curru et filio : daque ei equos,
 qui tibi celerrimi sint currendo et robore fortissimi.

Sic igitur locuta abiit caesiis-oculis Minerva,
 aquilae similis : stupor vero cepit omnes videntes.
 Admirabatur autem senex, ut vidit oculis ;
 Telemachique prendit manum, verbumque dixit et elocutus-
 est :] O amice, haud te opinor ignavum et imbellem fore,
 siquidem te juvenem sic dii ductores comitantur.
 Non enim quisquam hic alius coelestes domos habitantium,
 sed Jovis filia, augustissima Tritogenia,
 quae tibi et patrem strenuum inter Argivos honorabat.
 At, regina, propitia-sis ; daque mihi gloriam eximiam,
 ipsi, et filiis, et venerandae uxori :
 tibi autem ego sacrificabo bovem anniculam, lata-fronte,
 indomitam, quam nondum sub jugum duxit vir :
 hanc tibi ego sacrificabo, auro cornibus circumfuso.

Sic dixit supplicans ; hunc vero audivit Pallas Minerva.
 Illos autem praebat Gerenius eques Nestor,
 filios et generos, suas ad aedes pulcras.
 Sed postquam ad-aedes venerant inclityas regis,
 ordine sedebant per sediliaque sellasque.
 His vero senex, ubi-advenerant, craterem miscuit
 vini dulcis-potu, quod undecimo anno
 aperuit proma, et operculum demisit :
 hujus senex craterem miscuit ; plurimum vero Minervae
 supplicabat libans, filiae Jovis aegidem-tenentis.

Sed ut libarant, biberantque quantum volebat animus,

οἱ μὲν κακχείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος
 τὸν δ' αὐτοῦ κοίμησε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ,
 Τηλέμαχον, φίλον υἱὸν Ὀδυσσεύος θεῖοιο,
 τρητοῖς ἐν λεχέεσσιν, ὅπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ·
 400 πᾶρ δ' ἄρ' ἐὺμμελίην Πεισίστρατον, ὄρχαμον ἀνδρῶν,
 ὃς οἱ ἔτ' ἡΐθεος παίδων ἦν ἐν μεγάροισιν.
 Αὐτὸς δ' αὖτε καθεῦδε μυγῶ δόμου ὑψηλοῖο·
 τῷ δ' ἄλοχος δέσποινά λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη βοδودάκτυλος Ἥως,
 405 ὥρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνήφει Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ.
 Ἐκ δ' ἑλθὼν κατ' ἄρ' ἔξετ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισιν,
 οἳ οἱ ἔσαν προσάροιθε θυράων ὑψηλῶν,
 λευκοί, ἀποστῆλθοντες ἀλεΐφατος· οἷς ἔπι μὲν πρὶν
 Νηλεὺς ῥεσκεν, θεόφιν μῆστορ ἄτάλαντος·
 410 ἀλλ' ὁ μὲν ᾗδ' Κηρὶ δαμῖς Αἰδόςδε βεβήκει·
 Νέστωρ αὖ τότε ἐπίτε Γερήνιος, οὗρος Ἀχαιῶν,
 σκῆπτρον ἔχων. Περὶ δ' οὐῖες ἀολλέες ἡγερέθοντο,
 ἐκ θαλάμῳ ἐλθόντες, Ἐχέφρων τε Στρατίος τε
 Περσεὺς τ' Ἀρητός τε καὶ ἀντίθεος Θρασυμήδης·
 415 τοῖσι δ' ἔπειθ' ἔκτος Πεισίστρατος ἦλυθεν ἥρως·
 πᾶρ δ' ἄρα Τηλέμαχον θεοεικέλον εἶσαν ἄγοντες.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤγγε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Κερπαλίμῳ μοι, τέκνα φίλα, κρήνηναι' ἐέλδωρ,
 420 ὅρρ' ἦτοι πρώτιστα θεῶν ἰάσσομ' Ἀθήνην,
 ἥ μοι ἐναργὴς ἦλθε θεοῦ ἐς δαῖτα θάλειαν.
 Ἄλλ' ἄγ', ὁ μὲν πεδίωνδ' ἐπὶ βοῦν ἴτω, ὅρρα τάχιστα
 ἐλθῶσιν, ἐλάσῃ δὲ βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·
 εἷς δ' ἐπὶ Τηλεμάχου μεγαθύμου νῆα μέλαιναν
 πάντας ἰὼν ἐτάρους ἀγέτω, λιπέτω δὲ δὺ' οἴους·
 425 εἷς δ' αὖ χρυσοχόον Λαέρκεια δεῦρο κελεύσθω
 ἐλθεῖν, ὅρρα βοὸς χρυσὸν κέρασιν περιχεύῃ.
 Οἱ δ' ἄλλοι μένεν' αὐτοῦ ἀολλέες· εἵπατε δ' εἰσω
 δμωῆσιν κατὰ δώματ' ἀγακλυτὰ δαῖτα πένεσθαι,
 ἔδρας τε ἕζα τ' ἀμφὶ καὶ ἀγλαὸν οἰσμένον ὕδωρ. [βοῶς
 430 ὧς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐποίνυνον· ἦλθε μὲν ἄρ'
 ἐκ πεδίου, ἦλθον δὲ θεῶς παρὰ νηὸς εἰσες
 Τηλεμάχου ἑταροὶ μεγαλήτορος· ἦλθε δὲ χαλκεὺς,
 ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, πεῖρατα τέχνης,
 ἀκμονὰ τε σφῦράν τ' εὐπόητόν τε πυράγρην,
 435 οἷσιντε χρυσὸν εἰργάζετο· ἦλθε δ' Ἀθήνη,
 ἱρῶν ἀντιόωσα· γέρων δ' ἱππηλάτα Νέστωρ
 χρυσὸν ἔδωχ'· ὁ δ' ἔπειτα βοὸς κέρασιν περιχεῦεν
 ἀσκήσας, ἦν' ἀγαλμα θεὰ κε·άροιτο ἰδοῦσα.
 Βοῦν δ' ἀγέτην κεράων Στρατίος καὶ διος Ἐχέφρων.
 440 Χέρνιβα δὲ σφ' Ἀρητός ἐν ἀνθεμόνετι λίσθητι
 ἦλυθεν ἐκ θαλάμοιο φέρων, ἐτέρῃ δ' ἔγεν οὐλάς
 ἐν κανέω· πέλεκυν δὲ μενεπτόλεμος Θρασυμήδης
 δέξυν ἔχων ἐν χερσὶ παρίστατο, βοῦν ἐπικόψων.
 Περσεὺς δ' ἀμνίον εἶχε· γέρων δ' ἱππηλάτα Νέστωρ
 445 γέρνιβά τ' οὐλοχύτας τε κατήρχετο· πολλὰ δ' Ἀθήνη
 εὖχετ' ἀπαρχόμενος, κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὐξάντο καὶ οὐλοχύτας προβάλλοντο,
 αὐτίκα Νέστορος υἱὸς, ὑπέρθυμος Θρασυμήδης,
 ἦλασεν ἄγχι στάς· πέλεκυς δ' ἀπέκοψε τένοντας

alii quidem decubitori abierunt domum quisque :
 hunc vero illic decumbere-fecit Gerenius eques Nestor,
 Telemachum, carum filium Ulyssis divini,
 tornatis in lectis, sub porticu sonora :
 juxta eum vero bellicosum Pisistratum, ducem virorum,
 qui ei adhuc caelebs filiorum erat in ædibus.
 Ipse autem dormivit in-recessu domus excelsa :
 huic vero uxor regina lectum paravit et cubile.
 Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 surrexit e lecto Gerenius eques Nestor.
 Egressusque consedit super politos lapides,
 qui illi erant ante fores excelsas,
 albi, resplendentes unguento ; quibus quidem antea
 Neleus insidebat, diis consiliarius par ;
 at ille quidem jam fato domitus ad-Orcum descenderat,
 Nestor autem tum insidebat Gerenius, custos Achivorum,
 sceptrum tenens ; circum autem filii frequentes congregaban-
 tur,] e thalamis egressi, Echephronque, Stratiusque,
 Perseusque, Aretusque, et deo-par Thrasymerdes :
 his vero deinceps sextus Pisistratus venit heros :
 juxta autem Telemachum deo-similem collocarunt ducentes.
 Illis vero sermones exorsus-est Gerenius eques Nestor :
 Celeriter mihi, filii cari, perficite voluntatem,
 ut scilicet omnium-primam inter-deos propitiem Minervam,
 quæ mihi manifesta venit dei ad convivium opiparum.
 Verum age, alius quidem rus ad-quærendam bovem eat, ut
 celerrime] veniat, adducatque eam boum bubulcus vir ;
 unus autem ad Telemachi magnanimi navem nigram
 profectus, omnes socios adducat, relinquit vero duos solos :
 unus porro aurificem Laerceum huc jubeat
 venire, ut aurum bovis cornibus circumfundat.
 At ceteri manete hic simul-omnes ; mandate autem intus
 ancillis per domum inclytam convivium apparare,
 sediliaque lignaque undique, et limpidam asferre aquam.
 Sic dixit ; illi autem omnes properabant : venit quidem bos
 ex agro, veneruntque celeri a nave equali
 Telemachi socii magnanimi : venit porro faber,
 arma in manibus tenens fabrilis, instrumenta artis,
 incudemque, malleumque, bene-factamque forcipem,
 quibus-quidem aurum elaborabat ; venit vero Minerva,
 sacris adfutura : senex autem eques Nestor
 aurum dedit : ille vero deinde bovis cornibus circumfudit,
 ubi-elaborarat, ut ornatum dea gauderet intuitu.
 Bovem autem ducebant cornibus Stratius et divinus Eche-
 phron.] Aquam vero ipsis Aretus in floribus-caeliatis-ornato le-
 bete] venit e thalamo ferens ; alteraque gestabat molas
 in canistro ; securim autem bellicosus Thrasymerdes
 acutum tenens in manibus astabat, bovem cæsurus.
 Perseus vero vas tenebat : senex autem eques Nestor
 aquamque molasque praelibabat : multumque Minerva
 supplicabat primitias-offerens, e-capite pilos in ignem conjici-
 ens.] Ac postquam precati-sunt, et molas projecerunt,
 statim Nestoris filius, magnanimus Thrasymerdes,
 ferit bovem prope stans : securis autem abscondit nervos

- 450 αὐχενίους, λῦσεν δὲ βοὸς μένος· αἱ δ' ὀλοῦξαν
θυγατέρες τε νοῦοι τε καὶ αἰδοίη παράκοιτις
Νέστορος, Εὐρυδίκη, πρέσβα Κλυμένηο θυγατρῶν.
Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀνελόντες ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
ἔσχον· ἀτὰρ σφάξεν Πεισίστρατος, ὄρχαμος ἀνδρῶν.
455 Τῆς δ' ἔπει ἐκ μέλαν αἶμα ῥύη, λίπε δ' ὄστέα θυμὸς,
αἶψ' ἄρα μιν διέχευαν· ἄραρ δ' ἐκ μηρία τάμον
πάντα κατὰ μοῖραν, κατὰ τε κνίσῃ ἐκάλυψαν,
δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν.
Καίε δ' ἐπὶ σχίζῃς ὁ γέρονι, ἐπὶ δ' αἰθῶπα οἶνον
460 λείβε· νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα χερσίν.
Αὐτὰρ ἔπει κατὰ μῆρ' ἐκάη καὶ σπλάγγν' ἐπάσαντο,
μίστυλλον τ' ἄρα τάλλα καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
ὥπτων δ' ἀκροπόρους ὀβελοὺς ἐν χερσὶν ἔχοντες.
Τόφρα δὲ Τηλέμαχον λούσεν καλὴ Πολυκάσθη,
465 Νέστορος ὀπλοτάτῃ θυγάτηρ Νηληιάδαο.
Αὐτὰρ ἔπει λούσεν τε καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ,
ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλεν ἡδὲ χιτῶνα,
ἐκ ῥ' ἀσαμίνθου βῆ, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος·
παρ δ' ὅγε Νέστορ' ἰὼν κατ' ἄρ' ἔζετο, ποιμένι λαῶν.
470 Οἱ δ' ἔπει ὥπτησαν κρεῖ ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο,
δαίνυνθ' ἐξόμενοι· ἐπὶ δ' ἀνέρες ἐσθλοὶ ὕροντο,
οἶνον ἐνοικοχοῦντες ἐνὶ γρυσέοις· δεπάεσσιν.
Αὐτὰρ ἔπει πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
475 Παιδες ἔμοι, ἄγε, Τηλεμάχῳ καλλίτριχας ἵππους
ζεύξασθ' ὑφ' ἄρματα ἄγοντες, ἵνα πρήσσησιν ὁδοῖο.
ᾧ ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἡδ' ἐπιθόντο·
καρπαλίμως δ' ἔξευζαν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους.
Ἐν δὲ γυνὴ ταμίη σίτον καὶ οἶνον ἔθηκεν,
480 ὅψα τε οἷα ἔδουσι Διοτρεφῆες βασιλῆες.
Ἄν δ' ἄρα Τηλέμαχος περικαλλέα βῆσαςτο δίφρον·
παρ δ' ἄρα Νεστορίδης Πεισίστρατος, ὄρχαμος ἀν-
ὲς δίφρον τ' ἀνέβαινε καὶ ἡνία λάζετο χερσίν· [ὄρῳν,
μάστιξεν δ' ἔλααν· τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην
485 ἐς πεδίον, λιπέτην δὲ Πύλου αἰπὺ πτολιέθρον·
οἱ δὲ πανημέριοι σείον ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες.
Δύσετό τ' ἥελιος σκιοῶντό τε πᾶσαι ἀγυαί·
ἐς Φηρὰς δ' ἵκοντο Διοκλῆος ποτὶ δῶμα,
υἱέος Ὀρσιλόχοιο, τὸν Ἀλφειὸς τέκε παῖδα.
490 Ἐνθα δὲ νύκτ' ἄεσαν· ὁ δὲ τοῖς παρ' ξεινία θῆκεν.
Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
ἵππους τε ζεύγνυντ' ἀνά θ' ἄρματα ποικιλ' ἔβαινον·
[ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου·]
μάστιξεν δ' ἔλααν· τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην.
495 Ἴξον δ' ἐς πεδίον πυρρηφόρον· ἐνθα δ' ἔπειτα
ἦγον ὁδόν· τοῖον γὰρ ὑπέκφερον ὠκέες ἵπποι.
Δύσετό τ' ἥελιος σκιοῶντό τε πᾶσαι ἀγυαί.

cervicales, solvitque bovis robur : et alte-precatae-sunt
filiaeque nurusque, et pudica uxor
Nestoris, Eurydice, maxima-natu Clymeni filiarum.
Hi quidem deinde tollentes bovem a terra spatiosa
tenebant : at mactavit Pisistratus, dux virorum.
Ex-illa autem ut niger sanguis fluxerat, reliqueratque ossa
animus,] cito dein ipsam dividere ; statimque femora excide-
runt] omnia rite, et adipe cooperuerunt,
hanc duplicantes ; super ea vero frusta-cruda-imposuere.
Adolebatque in lignis-fissis senex, insuperque nigrum vinum
libabat ; juvenes vero juxta eum tenebant verua-quinque-cu-
spidum manibus.] Sed ubi femora exusta-erant, et viscera gu-
starant,] minutatim-secuere cetera, et verubus transfixere,
assabantque, acuta verua in manibus tenentes.

Interea vero Telemachum lavit pulcra Polycaste,
Nestoris minima-natu filia Nelidae.

Ac postquam laverat, et unxerat pingui oleo,
eique indusium pulcrum circumjecerat et tunicam,
ipse e lavacro exiit, corpore immortalibus similis :
juxtaque Nestorem concessit, pastorem virorum.

Hi vero postquam assarant carnes superiores, et igni extra-
xerant,] epulabantur sedentes ; deinde viri praestantes eur-
gebant,] vinum infundentes in aureis poculis.

Ac quum potus et cibi desiderium exemissent,
illis dein sermones exorsus-est Gerenius eques Nestor :

Filii mei, agite, Telemacho pulcris-jubis equos
jungite sub currum ducentes, ut conficiat iter.

Sic dixit ; hi vero ei statim auscaltarunt ac paruerunt :
celeriterque junxere sub currum veloces equos.

Ac mulier proma panem et vinum imposuit,
obsoniaque, qualia edunt Jovis-alumni reges.

Inde Telemachus perpulcrum conscendit currum :
juxta eum vero Nestorides Pisistratus, dux virorum,
in currumque conscendit, et habenas cepit manu :
scuticaque-percussit equos ut-currerent : hi vero non inviti
volarunt] in campum, reliqueruntque Pyli excelsam urbem ;
ac per-totum-diem quatiebant jugum utrinque habentes.

Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viae :
ad Pheras autem venerunt, Dioclis ad domum,
filii Orsilochi, quem Alpheus genuit filium.

Ibi vero noctem dormiverunt : illeque iis hospitalia apposuit.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
equosque junxerunt, et currum varium conscenderunt ;
[eque vestibulo agitarunt, et e-porticu sonora :]
scuticaque-percussit equos ut-currerent : hi vero non inviti vo-
larunt.] Venerunt autem in campum frugiferum ; ibi vero inde
conficiebant iter : tantopere enim eos extulere veloces equi.
Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viae.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Δ.

ODYSSEÆ IV.

Τὰ ἐν Λακεδαιμόνι.

Quæ in Lacedæmone facta.

- Οἱ δ' ἔχον κοίλῃν Λακεδαίμονα κητώεσσαν·
 πρὸς δ' ἄρα δώματ' ἔλων Μενελάου κυδαλίμοιο.
 Τὸν δ' εὖρον δαινύντα γάμον πολλοῖσιν ἔτῃσιν
 υἷας ἡδὲ θυγατρὸς ἀμύμονος ὧ ἐνὶ οἴκῳ.
 5 Τὴν μὲν Ἀχιλλῆος ρηξήνορος υἷε πέμπεν
 ἐν Τροίῃ γάρ πρῶτον ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν
 δωσέμεναι τοῖσιν δὲ θεοὶ γάμον ἐξετέλειον.
 Τὴν ἄρ' ὄγ' ἐνθ' ἔπποισι καὶ ἄρμασι πέμπε νέεσθαι
 Μυρμιδόνων προτὶ ἄστυ περικλυτὸν, οἷσιν ἀνασσειν.
 10 Ἰτίε δὲ Σπάρτῃθεν Ἀλέκτορος ἦγετο κούρην,
 ὃς οἱ τηλύγετος γένετο κρατερὸς Μεγαπένθης
 ἐκ δούλης· Ἑλένη δὲ θεοὶ γόνον οὐκέτ' ἔφαινον,
 ἐπειδὴ τὸ πρῶτον ἐγέναιτο παῖδ' ἐρατινὴν.
 Ἑρμιόνην, ἣ εἶδος ἔχε χρυσέης Ἀφροδίτης.
 15 [Ὡς οἱ μὲν δαίνυντο καθ' ὑπερφερὲς μέγα δῶμα
 γείτονες ἡδὲ ἔται Μενελάου κυδαλίμοιο,
 τερπόμενοι· μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος ἄοιδῃς,
 φορμίζων· δούῳ δὲ κυδιστῇ τε κατ' αὐτοὺς
 μολπῆς ἐξάρχοντος ἐδίνεον κατὰ μέσσον.]
 20 Τῷ δ' αὖτ' ἐν προθύροισι δόμων αὐτῷ τε καὶ ἔππῳ,
 Τηλέμαχος ὁ' ἦρωας καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς,
 στήλυν· ὃ δὲ προμολῶν ἴδετο κρεῖων Ἑτεωνεὺς,
 ὀτρυνὸς θεράπων Μενελάου κυδαλίμοιο.
 Βῆ δ' ἱμεν ἀγγελέων διὰ δώματα ποιμένι λαῶν,
 25 ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος ἔπειτα περὶ νέντα προσηύδα·
 Ξείνων δὴ τινα τῷδε, Διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε,
 ἄνδρε δύω, γενεῇ δὲ Διὸς μεγάλῳ εἵκτον.
 Ἄλλ' εἴπ', εἰ σφωῖν καταλύσομεν οἰκίαν ἔππους,
 ἢ ἄλλον πέμπωμεν ἱκανέμεν, ὃς κε φιλήσῃ.
 30 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξενοῖος Μενέλαος·
 οὐ μὲν νήπιος ἦςθα, Βοηθίδῃ Ἑτεωνεῦ,
 τὸ πρίν· ἄτάρ μὲν νῦν γε παῖς ὥς νήπια βάζεις.
 Ἦ μὲν δὴ νῶϊ ξεινήϊα πολλὰ φαγόντε
 ἄλλων ἀνθρώπων δεῦρ' ἰκόμεθ' — αἶ κέ ποθι Ζεὺς
 35 ἐξοπίσω περ παύσῃ οἴζυος. Ἀλλὰ λυ' ἔππους
 ξείνων, ἐς δ' αὐτοὺς προτέρω ἄγε θοινηθῆναι.
 Ὡς φάθ'· ὃ δ' ἐκ μεγάροιο διέσσυτο, κέκλετο δ' ἄλλους
 ὀτρυνὸς θεράπωντας αἶ· ἐσπέσθαι εἰ αὐτῷ.
 Οἱ δ' ἔππους μὲν λῦσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἰδρωμένους·
 40 καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐρ' ἱππέεσσι κάπῃσιν,
 πᾶρ δ' ἔβαλον ζεῖας, ἀνὰ δὲ κρὶ λευκὸν ἐμίξαν·
 ἄρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα·
 αὐτοὺς δ' εἰσῆγον θεῖον δόμον· οἱ δὲ ἰδόντες
 θυμάζον κατὰ δῶμα Διοτρεφὸς βασιλῆος.
 45 Ὡς γὰρ ἡελίου αἴγλη πέλεν τῇ σελήνης,
 δῶμα καθ' ὑπερφερὲς Μενελάου κυδαλίμοιο.
 Αὐτὰρ ἔπειτα τάρπησαν δρώμενοι ὀφθαλμοῖσιν,
 ἐς ῥ' ἀσπείνουσ' βάντες εὐχέστας λούσαντο.
 Τοὺς δ' ἐπεὶ οὖν δμῳαὶ λούσαν καὶ χρίσαν ἑλαίῳ,

Hi autem pervenere in-cavam Lacedæmonem cavernasam;
 ad aedes vero agebant Menelai gloriosi.

Hunc invenere præbentem-epulum nuptiale multis socialibus,
 filii atque filiae eximiae, sua in domo.

Hanc quidem Achillis perrumpentis-agmina-virorum filio mit-
 tebat :] in Troja enim primum sponderat et annuerat se
 eam daturum : illis vero dii nuptias perficiebant.

Hanc igitur ipse illuc cum-equis et curribus mittebat, ut-iret
 Myrmidonum in urbem inclutam, quibus ille imperabat.

Filio autem e-Sparta Alectoris nuptum-dabat filiam,
 qui ei sero-natus erat, fortis Megapenthes,
 e serva : Helenæ autem dii prolem non-amplius dabant,
 ex-quo semel pepererat filiam amabilem,
 Hermionem, quæ speciem habebat aureæ Veneris.

[Sic hi quidem epulabantur per altam magnam domum,
 vicini atque amici Menelai gloriosi,
 oblectantes-se : inter eos vero cantabat divinus cantor,
 citharam-pulsans ; duoque saltatores inter eos,
 illo cantum auspicante, saltabant in medio.]

Hi autem in vestibulo ædium, ipsique et equi,
 Telemachusque heros, et Nestoris inclutus filius,
 steterunt : ac progressus vidit eos præstans Eteoneus,
 sedulus famulus Menelai gloriosi.

Invit autem annuntiaturus per aedes pastori virorum,
 propeque stans verbis alatis eum allocutus-est :

Hospites en quidam isti *adsunt*, Jovis-alumne o Menelae,
 viri duo, soboli vero Jovis magni similes-sunt.

Sed dic, utrum ipsis solvamus veloces equos,
 an ad-alium dimittamus ut-eant, qui eos amice-excipiat.

Hunc autem valde indignatus allocutus-est flavus Mene-
 laus :] non quidem stultus eras, Boethide Eteonen,
 antea : at nunc quidem, veluti puer, puerilia loqueris.
 Profecto jam nos, hospitalia multa postquam-comedimus
 aliorum hominum, hunc venimus : utinam Jupiter
 in-posterum quidem liberarit ab-ærumna. Sed solve equos
 hospitum, atque ipsos introduc ad-epulandum.

Sic dixit : ille vero e domo proruit, vocabatque alios
 sedulos famulos, una ut-sequerentur se ipsum.

Hi vero equos quidem solverunt sub iugo sudantes :
 et eos quidem alligarunt ad equina præsepia,
 apponebantque far, et hordeum album admiscuerunt :
 currus autem inclinarunt ad parietes collucentes :
 ipsos vero duxerunt-in augustam domum ; hi autem videntes
 admirabantur *euntes* per domum Jovis-alumni regis.

Instar enim solis splendor erat, sive lunar,
 domum per excelsam Menelai gloriosi.

At postquam satiati-sunt videndo oculis,
 ad labra descendentes perpolita, laverunt.

Hos vero postquam ancillæ laverant et unxerant oleo.

50 ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας οὐλας βάλλον ἤδ' ἑλκυστῶνας,
 ἔς βα θρόνους ἔζοντο παρ' Ἀτρεΐδην Μενέλαον.
 Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχῶν ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 νίψασθαι· παρὰ δὲ ξοστήν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 55 Σίτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
 εἶδατα πολλὰ ἐπιθείσα, χαρίζομένη παρεόντων.
 [Δαιτῆρ δὲ κρείων πίνακας παρέθηκεν αἰείρας
 παντοίων· παρὰ δέ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα.]
 Τῷ καὶ δεκνύμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 60 Σίτου δ' ἄπεισθον καὶ χαίρετον. Αὐτὰρ ἔπειτα
 δειπνοῦ πασσαμένω εἰρησόμεν' οἵτινές ἐστων
 ἀνδρῶν· οὐ γὰρ σφῶν γε γένος ἀπολλῶε τοκῆων,
 ἀλλ' ἀνδρῶν γένος ἐστὶ Διοτρεφῶν βασιλῆων
 σκηπτούχων· ἐπεὶ οὐ καὶ κακοὶ τοιούδ' ἐτέκοιεν.
 65 Ὡς φάτο· καὶ σπιν νῦτα βοὸς παρὰ πίονα ὄγχεον
 ὄπ' ἐν γερσίν ἔλων, τὰ βὰ οἱ γέρα πάρθεσαν αὐτῷ.
 Οἱ δ' ἐπ' οὐνεῖθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἔαλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε Νέστορος υἱόν,
 70 ἄγχι σκῶν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πειθοῖσθ' οἱ ἄλλοι·
 Φράζεο, Νεστορίδην, τῷ ἑμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
 χαλκοῦ τε στεροπῇ καδ δώματα ἤχηντα,
 χρυσοῦ τ' ἡλέκτρου τε καὶ ἀργύρου ἡδ' ἐλέφαντος.
 Ζητῶς που τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἐνδοθεν αὐλή.
 75 Ὅσσα τὰδ' ἄσπετα πολλὰ· σέβας μ' ἔχει εἰσροῶντα.
 Τῷ δ' ἀγορεύοντος ἔζυτο ξανθὸς Μενέλαος,
 καὶ σφεας φωνήσας ἔπεια πτερόεντα προσήυδα·
 Τέκνα φίλ', ἤτοι Ζηνὶ βροτῶν οὐκ ἂν τις ἐρίζοι·
 ἀθάνατοι γὰρ τοῦγε δόμοι καὶ κτήματ' ἔασιν·
 80 ἀνδρῶν δ' ἥ κέν τις μοι ἐρίσσεται, ἥ καὶ οὐκί,
 κτήμασιν· ἥ γὰρ πολλὰ παθὼν καὶ πολλὰ ἐπαληθεῖς
 ἡγαγόνην ἐν νηυσὶ καὶ ὁδοῶν ἔπει ἦλθον·
 Κύπρον Φοινίκην τε καὶ Αἰγυπτίους ἐπαληθεῖς,
 Αἰθιοπᾶς δ' ἰκόμεν καὶ Σιδονίους καὶ Ἐρεμβούς
 85 καὶ Λιβύην, ἵνα τ' ἄρνες ἄραρ κεραοὶ τελέθουσιν.
 Τρίς γὰρ τίκτει μῆλα τελεσφόρον εἰς ἑνιαυτόν.
 Ἐνθά μὲν οὔτε ἀναξ ἐπιδεύης οὔτε τι ποιμὴν
 τυροῦ καὶ κραιῶν, οὐδὲ γλυκεροῖο γαλακτος·
 ἀλλ' αἰεὶ παρέχουσιν ἐππετανὸν γάλα θῆσθαι.
 90 Ἔως ἐγὼ περὶ κείνῃ πολλὸν βίον συναιγείρων
 ἡλώμην, τείως μοι ἀδελφεὸν ἄλλος ἐπεφνεν,
 λάθρῃ, ἀνωϊστὶ, δόλῳ οὐλομένης ἀλόχοιο·
 ὥς οὔτι χαίρων τοῖσδε κτεάτεσσιν ἀνάσσω.
 Καὶ πατέρων τάδε μέλλετ' ἀκούεμεν, οἵτινες ὑμῖν
 95 εἰσὶν· ἐπεὶ μάλα πολλὰ ἔπαθον, καὶ ἀπώλεσα οἶκον,
 εἴ μ' ἀλά ταιετόντα, κεχανδότα πολλὰ καὶ ἐσθλά.
 Νῆν ὄφελον τριτάτην περ ἔχων ἐν δόμῳ μοῖραν
 νῆεν, οἳ δ' ἀνδρες σοὶ ἐμμεναι, οἳ τὸτ' ὄλοντο
 Τροίην ἐν εὐρείῃ, ἐκὰς Ἀργεὺς ἱπποβότοιο.
 100 Ἄλλ' ἐμπης πάντας μὲν οὐδ' ὀδυρόμενος καὶ ἀχέων —
 πολλάκις ἐν μεγάροισι καθήμενος ἡμετέροισιν,
 ἄλλοτε μὲν τε γῶφ' ὀφρὴν τέρπομαι, ἄλλοτε δ' αὖτε
 παύσομαι· αἰψήρως δὲ χόρος κρυεροῖο γόοιο —

et lacuas villosas circumjecerant ipsis atque tunicas :
 in sellis consederunt hi juxta Atriden Menelaum.
 Aquam autem ancilla gutturnio infundebat ferens,
 pulcro, aureo, super argenteo lebece,
 ad-lavandum : juxtaque politam extendit mensam.
 cibum vero veneranda proma apposuit ferens,
 fercula multa imponens, largiens de-præsentibus.
 [Coquus autem carniū lances apposuit elevatas
 diversarum : et eis apposuit aurea pocula.]
 Hosque dextera-prehendens allocutus-est flavus Menelaus :
 Cibumque gustate et gaudete. Ac deinde,
 cœnam quum-gustaveritis, interrogabimus, quinam sitis
 hominū : non enim vestrorum genus oblivione perit pa-
 rentum,] sed virorum genus estis Jovis-alumnorum regum,
 sceptriferrorum : quippe nequaquam ignavi tales genuerint.
 Sic dixit; atque ipsis terga bovis pinguis apposuit,
 assata, manibus prehensa, quæ ei in-honorem apposuerant
 ipsi. Hi vero ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 tum vero Telemachus alloquebatur Nestoris filium,
 prope admoto capite, ut ne audirent ceteri :
 Considera, Nestoride, meo carissime animo,
 ærisque splendorem per domum sonoram,
 aurique, electricque, et argenti, atque eboris.
 Jovis utique talis est Olympii intus aula.
 Quanta hæc infinita multa! admiratio me tenet intuentem.
 Hunc autem loquentem intellexit flavus Menelaus,
 et ipsos compellens, verbis alatis allocutus-est :
 Filii cari, cum-Jove quidem mortalium laud ullus con-
 tenderit:] immortales enim hujus sedes et possessiones sunt :
 hominum vero aut aliquis mihi contendat, aut etiam non,
 opibus : certe enim multa passus et multum vagatus
 adduxi hæc in navibus, et octavo demum anno veni :
 ad-Cyprum, Phœnicenque, et Ægyptios vagatus,
 Æthiopsque adii, et Sidonios, et Erembos,
 et Libyam, ubi agni protinus cornuti sunt.
 Ter enim ibi pariunt oves integrum per annum.
 Ibi quidem neque herus indigens est, neque omnino pastor,
 casei et carniū, neque dulcis lactis :
 sed semper præbent per-totum-annum lac mulgendum.
 Dum ego circa illa multas facultates colligeas
 errabam, interea mihi fratrem alius interfecit,
 clam, ex-improviso, dolo perniciosæ uxoris :
 adeo nequaquam gaudens hisce facultatibus impero.
 Et e-patris ista debetis audivisse, quicumque vobis
 sunt : quandoquidem valde multa passus-sum, et perldidi
 domum,] perquam habitantibus-commodam, continentem
 multa et pretiosa.] Quorum utinam vel tertiam habens in ædi-
 bus partem] habitarem, at viri salvi essent, qui tum periere
 Troja in lata, longe ab-Argo eques pascente.
 Sed tamen omnes quidem lugens et deflens,
 (crebro in ædibus desidens nostris,
 modo quidem luctu mentem oblector, modo autem rursus
 quiesco : cita vero venit! satiety tremendi luctus)

- τῶν πάντων οὐ τῶσσον ὀδύρομαι, ἀχρύνεός περ,
 106 ὡς ἐνός, ὅτε μοι ὕπνον ἀπεχθαίρει καὶ ἐδωδὴν
 μνωμένῳ· ἐπεὶ οὕτως Ἀχαιῶν τόσσ' ἐμόγησεν,
 ὅσσ' Ὀδυσσεὺς ἐμόγησε καὶ ἥρατο· τῷ δ' ἄρ' ἐμελλεν
 αὐτῷ κήδε' ἐσεσθαι, ἔμοι δ' ἄχος αἰὲν ἄλαστον
 κείνου, ὅπως δὴ δῆρὸν ἀποίχεται οὐδέ τι ἴδμεν
 110 ζῶει δγ' ἢ τέθνηκεν· ὀδύρονται νύ που αὐτὸν
 Λαέρτης θ' ὁ γέρων καὶ ἐξέφρων Πηνελόπεια,
 Τηλέμαχος θ', ὃν ἔλειπε νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα πατὴρ ὕφ' ἱμερον ὤρσε γόοιο.
 Δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε, πατὴρ ἀκού-
 115 χλαῖναν πορφυρέην ἀντ' ὀφθαλμοῖν ἀνασχῶν [σας,
 ἀμφοτέρῃσιν χερσίν· νόσησε δέ μιν Μενέλαος·
 μερμήριζε δ' ἐπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ἥέ μιν αὐτὸν πατὴρ ἐάσειε μνησθῆναι,
 ἢ πρῶτ' ἐξερέοιτο ἕκαστά τε πειρήσαιο.
 120 Ἔως δ' ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ἐκ δ' Ἑλένη θαλάμοιο θυώδους ὑψοφόροιο
 ἦλυθεν, Ἀρτέμιδι χρυσηλακάτῳ εἰκυῖα.
 Τῇ δ' ἄρ' ἄμ' Ἀδρήστη κλισίῃν εὐτυκτον ἔθηκεν·
 Ἀλκίππη δὲ τάπητα φέρον μαλακοῦ ἐρίοιο·
 125 Φυλῶ δ' ἀργύρεον τάλαρον φέρε, τὸν οἱ ἔδωκεν
 Ἀλκάνδρη, Πολύβοιο δάμαρ, ὃς ἐναί' ἐνὶ Θήβης
 Αἰγυπτίγης, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται·
 δς Μενελάῳ δῶκε δὴ ἀργυρέας ἀσάμινθους,
 δοιοὺς δὲ τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα·
 130 Χωρὶς δ' αὐθ' Ἑλένη ἀλοχὸς πόρε καλλιμα δῶρα·
 χρυσῆν τ' ἡλακάτην τάλαιρόν θ' ὑπόκυκλον ὅπασσεν
 ἀργύρεον, χρυσῷ δ' ἐπὶ χεῖρα κεκράαντο.
 Τὸν βὰ οἱ ἀμφίπολος Φυλῶ παρέθηκε φέρουσα,
 νηματοῖς ἀσκητοῖο βεβυσμένον· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
 135 ἡλακάτην τετάνυστο, ἰοδνεφές εἶρος ἐχουσα.
 Ἐξέτο δ' ἐν κλισίῳ, ὑπὸ δὲ θοῆνυς πόσιν ἦεν.
 Αὐτίκα δ' ἦγ' ἐπέεσσι πόσιν ἐρέεινεν ἕκαστα·
 Ἴδμεν δὴ, Μενέλαε Διοτρεφές, οἵτινες οἶδε
 ἀνδρῶν εὐχετόωνται ἱκανέμεν ἡμέτερον δοῖ;
 140 ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἐρέω; κέλεται δέ με θυμός.
 Οὐ γάρ πώ τίνα φημι εἰκοτά ὧδε ἰδέσθαι,
 οὔτ' ἀνδρ' οὔτε γυναῖκα — σέβας μ' ἔχει εἰς ὀρώσαν—
 ὡς ὅδ' Ὀδυσσεύς μεγαλήτορος υἱὸς εἰσινειν,
 Τηλεμάχῳ, τὸν ἔλειπε νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ
 145 κείνος ἀνὴρ, ὅτ' ἐμείο κυνώπιδος εἶνεκ' Ἀχαιοὶ
 ἦλθεθ' ὑπὸ Τροίην, πόλεμον θρασὺν ὀρμαινόντες.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 οὔτω νῦν καὶ ἐγὼ ναέω, γύναι, ὡς σὺ εἰσσεις·
 κείνου γὰρ τοιοῖδε πόδες τοιαῖδε τὴ χεῖρες,
 150 ὀφθαλμῶν τε βολαὶ κεφαλῇ τ' ἐφ' ὕπερθε τὴ χαῖται.
 Καὶ νῦν ἦτοι ἐγὼ μεμνημένος ἄμφ' Ὀδυσσῆϊ
 μυθεόμην ὅσα κείνος οἷζ' ὤσας ἐμόγησεν
 ἄμφ' ἐμοί, αὐτὰρ ὁ πικρὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβεν,
 χλαῖναν πορφυρέην ἀντ' ὀφθαλμοῖν ἀνασχῶν.
 156 Τὸν δ' αὖ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἀντίον ἦν ὅδ'·
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 κείνου μέντοι ὅδ' υἱὸς ἐτήτυμος, ὡς ἀγορεύεις·

horum omnium-*causa* non tantum lugeo, dolens licet,
 ut unius-*gratia*, qui mihi somnum invisum-facit et cibum,
 recordanti : quoniam nullus Achivorum tanta molitus-est,
 quanta Ulysses molitus-est et pertulit : huic autem destina-
 tum-erat] ipsi dolores ut-forent, mihi vero mæror semper gra-
 vissimus] de-*eo*, quoniam diu longe-abest; nec quicquam
 scimus,] vivatne ille, an mortuus-sit : desunt certe illum
 Laertesque senex, et prudens Penelope,
 Telemachusque, quem reliquit recens natum in domo.

Sic dixit: huic autem ob-patrem desiderium excitavit flus-
 tus.] Lacrimam vero a palpebris humi demisit, de-patre au-
 diens,] lænam purpuream oculis prætendens
 utraque manu : animadvertit autem ipsum Menelaus ;
 deliberavitque deinde in mente et in animo,
 utrum eum ipsum patris sineret meminisse,
 an prior interrogaret, singulaque exploraret.

Dum ille hæc deliberabat in mente et in animo,
 Helena ex thalamo odorifero alte-tecto
 egressa-est, Dianæ aureum-arcum-habenti similis.
 Huic autem illico Adrasta sellam bene-factam posuit :
 Alcippe vero tapetem ferebat mollis lænæ :
 Phylo autem argenteum calathum ferebat, quem illi dedit
 Alcandra, Polybi uxor, qui habitabat in Thebis
 Egyptiis, ubi plurimæ in ædibus possessiones jacent :
 qui Menelao dedit duo argentea labra,
 geminosque tripodas, decemque auri talenta.
 Seorsum vero rursus Helenæ uxor *ejus* dedit pulcra dona ;
 aureamque colum, calathumque infra-circinatum præbuit,
 argenteum, auro vero superius labia munita-erant.
 Hunc igitur ei ancilla Phylo apposuit ferens,
 filo elaborato repletum : ac super eum
 colus extensa-erat, violaceam lænam habens.
 Sedit autem in sella, et scabellum sub pedibus erat.
 Continuo vero hæc verbis maritum interrogabat singula :
 Scimusne jam, Menelæ Jovis-alumne, quosnam hi
 hominum se-profiteantur venisse nostram domum ?
 Mentiar, an verum dicam ? jubet autem me animus.

Non enim *me* ullum puto similem adeo vidisse
 nec virum nec mulierem, (admiratione me tenet adspicientem ;)
 ut hic Ulyssis magnanimi filio similis-est,
 Telemacho, quem reliquit recens natum in domo
 ille vir, quando mei impudentis gratia Achivi
 venistis sub Trojam, bellum sævum excitantes.

Hanc autem respondens allocutus-est flavus Menelaus :
 sic nunc et ego existimo, uxor, ut tu conjicis :
 illius enim ejusmodi *sunt* pedes, ejusmodique manus :
 oculorumque jactus, caputque, et superne comæ.
 Et nunc sane ego recordatus de Ulyse
 loquebar, quanta ille, ærumnas-patens, toleraverit
 pro me : atque hic amaram sub palpebris lacrimam stillabat,
 lænam purpuream oculis obtendens.

Hunc vero rursus Nestorides Pisistratus contra allocutus-
 est] : Atride Menelæ, Jovis-alumne, dux virorum,
 illius quidem hic filius *est* vere, quemadmodum dicis ;

ἀλλὰ σάοφρον ἐστὶ, νεμεσσάται δ' ἐνὶ θυμῷ,
 ὡδ' ἔλθων τὸ πρῶτον, ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν
 100 ἄντα σέθεν, τοῦ νοῦ θεοῦ ὡς τερπομέμθ' αὐδῇ.
 Αὐτὰρ ἐμὲ πρόερχε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ,
 τῷ ἅμα πομπὸν ἐπεσθαι· ἐέλδετο γὰρ σε ἰδέσθαι,
 ὄφρα οἱ ἤ τι ἔπος ὑποθήσεται ἡέ τι ἔργον.
 Πολλὰ γὰρ ἄλγε' ἔχει πατὴρ παῖς οἰχομένοιο
 165 ἐν μεγάροις, ὃ μὴ ἄλλοι ἀοσητῆρες ἔωσιν,
 ὡς νῦν Τηλεμάχῳ ὃ μὲν οἴχεται, οὐδέ οἱ ἄλλοι
 εἶσ', οἳ κεν κατὰ δῆμον ἀλάλοικεν κακότητα.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ φίλου ἀνέρος υἱὸς ἐμὸν δῶ
 170 ἴκεθ', ὃς εἶνεκ' ἐμείοι πολέας ἐμόγησεν ἀέθλους·
 καί μιν ἔφην ἔλθόντα φιλησάμεν ἔξοχον ἄλλων
 Ἀργείων, εἰ νῦν ὑπεῖρ ἅλα νόστον ἔδωκεν
 νηυσὶ θαῖσι γενέσθαι Ὀλύμπιος εὐρύσποα Ζεὺς.
 Καί κ' οἱ Ἀργεὶ νάσσα πόλιν, καὶ δώματ' ἔτευξα,
 175 ἐξ Ἰθάκης ἀγαγὼν σὺν κτῆμασι καὶ τέκεϊ ᾧ
 καὶ πᾶσιν λαοῖσι, μίαν πόλιν ἐξαλαπάξας,
 αἱ περιναϊετάουσιν, ἀνάσσονται δ' ἐμοὶ αὐτῷ.
 Καί κε θάμ' ἐνθάδ' ἐόντες ἐμιογόμεθ'· οὐδέ κεν ἡμέας
 ἄλλο διέκρινεν φιλέοντες τε τερπομένοιο τε,
 180 πρὶν γ' ὅτε δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν που μέλλεν ἀγασσέσθαι θεὸς αὐτὸς,
 ὃς κείνον δύστηνον ἀνόστιμον οἶον ἔθηκεν.
 Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὕψ' ἱμερον ὥρσε γόοιο.
 Κλαίει μὲν Ἀργεῖη Ἑλένη, Διὸς ἔχγεγαυῖα,
 185 κλαίει δὲ Τηλεμάχος τε καὶ Ἀτρεΐδης Μενέλαος·
 οὐδ' ἄρα Νέστορος υἱὸς ἀδακρύτω ἔχεν ὄσσε.
 Μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο,
 τὸν ῥ' Ἡοῦς ἔκτεινε φαιεινὴς ἀγλαὸς υἱός·
 τοῦ θγ' ἐπιμνησθεὶς ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 190 Ἀτρεΐδῃ, περὶ μὲν σε βροτῶν πεπνυμένον εἶναι
 Νέστωρ φάσθ' ὃ γέρων, ὅτ' ἐπιμνησάμεθα σεῖο·
 [οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι, καὶ ἀλλήλους ἐρέοιμεν·]
 καὶ νῦν, εἰ τί που ἔστι, πίθοίό μοι· οὐ γὰρ ἔγωγε
 τέμπομ' ὀδυρόμενος μεταδόρπιος· ἀλλὰ καὶ ἦώς
 195 ἔσσεται ἡριγένεια· νεμεσσῶμαι γε μὲν οὐδὲν
 κλαίειν, ὃς κε θάνῃσι βροτῶν καὶ πότμον ἐπίσπῃ.
 Τοῦτό νυ καὶ γέρας οἶον οἰζυροῖσι βροτοῖσιν,
 κείρασθαι τε κόμην βαλεῖν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν.
 Καὶ γὰρ ἐμὸς τέθνηκεν ἀδελφεός, οὔτι κάκιστος·
 200 Ἀργείων· μέλλεις δὲ σὺ ἰδεῖναι· οὐ γὰρ ἔγωγε
 ἦντησ' οὐδέ ἴδον· περὶ δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι
 Ἀντιλοχόν, πέρι μὲν θελαιν ταχὺν ἡδὲ μαχητήν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 ὦ φίλ'· ἐπεὶ τόσα εἶπες, ὅσ' ἂν πεπνυμένος ἀνὴρ
 205 εἴποι καὶ ῥέξειε, καὶ ὃς προγενέστερος εἴη —
 τοίου γὰρ καὶ πατὴρ, ὃ καὶ πεπνυμένα βάζεις·
 βεῖα δ' ἀρίγνωτος γόνος ἀνέρος, ὥτε Κρονίων
 ὄλθον ἐπικλῶσει γαμέοντί τε, γεινομένῳ τε,
 εἰς νῦν Νέστορι δῶκε διαμπερές ἤματα πάντα,
 210 αὐτὸν μὲν λιπαρῶς γηρασκέμεν ἐν μεγάροισιν,
 υἱέας αὖ πινυτούς τε καὶ ἔγγεσιν εἶναι ἀρίστους —

sed modestus est, indignumque putat in animo,
 huc profectus primum, interpellationes proferre
 coram te, cujus nos, dei tanquam, delectamur voce.
 Ceterum me misit Gerenius eques Nestor,
 hunc simul comes ut sequeretur; cupiebat enim te videre,
 ut ei aut sermonem aliquem suggereres, aut aliquod opus.
 Plurimos enim dolores habet de patre filius absente
 in domo sua, cui non alii auxiliores sunt;
 sicut nunc Telemacho hic quidem (*pater*) abest, neque ei alii
 sunt, qui in populo avertant *ab eo* calamitatem.
 Hunc autem respondens allocutus est flavus Menelaus:
 dii boni, certe perquam amici viri filius meam domum
 venit, qui mea gratia plurima exanclavit certamina:
 atque ipsum cogitabam *huc* profectum *me* amico-exceptorum
 [*præ aliis*] Argivis, si nobis super mare reditum dedisset
 navibus velocibus fieri Olympius late-sonans Jupiter.
 Et sane ei in Argo condidisset urbem, et ædes extruxissem,
 ex Ithaca advecto cum facultatibus et filio suo
 et omnibus civibus, una urbe evacuata,
 earum quæ circumhabitantur regunturque a me ipso.
 Et crebro, hic si-essemus, una-versaremur: nec nos
 aliud *quicquam* diremisset amantesque oblectantesque nos,
 antequam tandem mortis nigra nebula nos obtexisset.
 Sed hæc quidem futurum erat ut invideret deus ipse,
 qui illum infelicem non-redpceum solum reddidit.
 Sic dixit: his vero omnibus desiderium excitavit fletus.
 Flebat quidem Argiva Helena, Jove enata;
 flebat etiam Telemachusque et Atrides Menelaus;
 neque Nestoris filius absque lacrimis habebat oculos.
 Recordabatur enim in animo eximii Antilochi,
 quem Auroræ interfecit splendide inclutis filius:
 hujus ille recordatus verba alata dixit:
 Atride, supra quidem *alios* te mortales prudentem esse
 Nestor dicebat senex, quando mentionem faceremus tui:
 [ipsius in ædibus, et nos mutuo alloqueremur:]
 atque nunc, si qua licet, pareas mihi; non enim ego
 delector flens inter-cœnandum: sed et Aurora
 aderit mane-genita: gravior quidem neutiquam
 deflere *eum*, quicumque mortuus fuerit mortalium et fatum
 obierit. [Hic nimirum et honor solus *est* miseris mortalibus,
 comam tondere *amicos de mortuis*, profundereque lacrimas
 de-genis.] Etenim meus obiit frater, neutiquam ignavissimus
 Argivorum: debes autem tu nosse: non enim ego
 congressus sum, nec vidi: supra autem alios dicunt fuisse
 Antilochum, supra quidem *alios* currando velocem ac bellato-
 rem.] Hunc autem respondens affatus est flavus Menelaus:
 o amice: quandoquidem tanta dixisti, quanta prudens vir
 diceret et faceret, etiam qui major-natu esset:
 (talis enim et patris es, quare etiam prudenter loqueris:
 facile autem conspicua *est* proles viri, cui Saturnius
 felicitatem destinaverit et uxorem-ducenti et nascenti,
 quemadmodum nunc Nestori dedit perpetua diebus omnibus,
 ipsum quidem molliter senescere in ædibus,
 filios porro prudentesque et hastis (*bello*) esse optimos.)

- ἡμεῖς δὲ κλαυθμὸν μὲν ἑάσομεν, δὲ πρὶν ἐτύχῃ·
 ὀρόπου δ' ἐξαῦτις μνησώμεθα, χερσὶ δ' ἐφ' ὕδωρ
 γευάντων· μῦθοι δὲ καὶ ἡῶθ' ἐπὶ χεῖρας ἔχουσιν
 215 Τηλεμάχῳ καὶ ἐμοί, διαειπόμεν ἀλλήλοισιν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀσφαλίῳ δ' ἄρ' ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευεν,
 ὀτρυνὸς θεράπων Μενελάου κυδαλίμοιο.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἔκλινον.
 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησ' Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα·
 220 αὐτίκ' ἄρ' εἰς οἶνον βάλε φάρμακον, ἔθεν ἐπίνον,
 νηπενθές τ' ἄρολον τε, κακῶν ἐπιλήθον ἀπάντων.
 Ὅς τὸ καταβροῖεεν, ἔπην κρητῆρι μιγείη,
 οὐ κεν ἐφημέριός γε βάλοι κατὰ δάκρυ παρειῶν,
 οὐδ' εἰ οἱ καταθευαῖν μήτηρ τε πατήρ τε,
 225 οὐδ' εἰ οἱ προπαρόιθεν ἀδελφεὸν ἢ φίλον υἱόν
 χαλκῷ δηϊώων, ὃ δ' ὀφθαλμοῖσιν ὀρώτο.
 Τοῖα Διὸς θυγάτηρ ἔγε φάρμακα μνητιόεντα,
 ἔσθλα, τὰ οἱ Πολύδαμνα πόρην, Θυῖνος παράκοιτις,
 Αἰγυπτίῃ τῇ πλεῖστα φέρει λείδωρος ἄρουρα
 230 φάρμακα, πολλὰ μὲν ἔσθλα μεμιγμένα, πολλὰ δὲ
 ἱητρός δὲ ἔκαστος ἐπιστάμενος περὶ πάντων [λυγρὰ
 ἀνθρώπων· ἢ γὰρ Παιήνοός εἰσι γενέθλης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐνέηκε κελευσέ τε οἶνοχοῖσαι,
 ἐξαῦτις μύθοισιν ἀμειβομένη προσέειπεν·
 235 Ἄτρεϊδῃ Μενέλαε Διοτρεφές ἦδ' καὶ οἶδε
 ἀνδρῶν ἐσθλῶν παῖδες — ἀτὰρ θεὸς ἄλλοτε ἄλλω
 Ζεὺς ἀγαθὸν τε κακὸν τε διδοῖ· δύναται γὰρ ἅπαντα —
 ἥτοι νῦν δαίνυσθε, καθήμενοι ἐν μεγάροισιν,
 καὶ μύθοις τέρπεσθε· οἰκίατά γὰρ καταλέξω.
 240 Πάντα μὲν οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήσω,
 ὅσσοι Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος εἰσιν ἀεθλοῖ·
 ἀλλ' οἷον τόδ' ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερὸς ἀνὴρ
 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί.
 Αὐτόν μιν πληγῇσι δεικελίσει ἀρμάστας,
 245 σπείρα καὶ ἄμφ' ὤμοισι βαλὼν, οἰκῇ οἰκῶς,
 ἀνδρῶν δυσμενέων κατέδου πόλιν εὐρύφαιαν·
 ἄλλω δ' αὐτὸν φοιτὶ κατακρύπτων ἤσκειν,
 δέκτῃ, δὲ οὐδὲν τοῖος ἦν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν·
 τῷ ἱελοῦ κατέδου Τρώων πόλιν. Οἱ δ' ἀδάχσαν
 250 πάντες· ἐγὼ δὲ μιν οἷῃ ἀνέγνων τοῖον ἰόντα,
 καὶ μιν ἀνθρώπων· ὃ δὲ κερδοσύνη ἀλέεινεν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μιν ἐγὼ λόσον καὶ χρῖον ἔλαιῳ,
 ἀμφὶ δὲ εἵματα ἔσσα, καὶ ὤμοσα καρτερὸν ὄρκον,
 μὴ μὲν πρὶν Ὀδυσῆα μετὰ Τρώεσσ' ἀναρῆναι,
 255 πρὶν γε τὸν ἐς νῆας τε θοὰς κλισίας τ' ἀφικέσθαι·
 καὶ τότε δὴ μοι πάντα νόον κατέλεξεν Ἀχαιῶν.
 Πολλοὺς δὲ Τρώων κτεῖνας ταναΐκῃ χαλκῷ,
 ἤλαβε μετ' Ἀργεῖους· κατὰ δὲ φρόνιν ἤγαγε πολλήν.
 Ἐνθ' ἄλλαι Γραιαὶ λίγ' ἐκούον· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 260 χαῖρ', ἐπεὶ ἤδη μοι κραδίη τέτραπτο νέεσθαι
 ἀψ' οἴκονδ'· ἄτῃν δὲ μετέστενον, ἣν Ἀφροδίτῃ
 δῶχ', ὅτε μ' ἤγαγε κείσε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἵτης,
 παιδά τ' ἐμὴν νοσφισσαμένην, θάλαμόν τε πόσιν τε,
 οὐ τευ δευόμενον, οὐτ' ἄρ' φρένας οὔτε τι εἶδος.
 265 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·

nos vero sletum quidem sinamus, qui prius incidit :

cœnæ autem rursus memores-simus, manibusque aquam
 infundant : sermones autem etiam mane erunt
 Telemacho et mihi, ut-colloquamur inter-nos.

Sic dixit : Asphalion vero aquam manibus infundebat,
 sedulus famulus Menelai gloriosi.

Hi vero ad cibos paratos appositos manus extendebant.

Tum vero aliud cogitavit Helena, Jove enata :

protinus inde in vinum misit medicamen, unde bibebant,
 luctui-iræque-adversum, malorum oblivionem-inducens
 omnium.] Qui illud biberit, postquam crateri mixtum-fuerit,
 non tota-die profuderit lacrimam de genis,
 ne si quidem ei mortui-fuerint materque paterque;
 ne si quidem ei coram fratrem, aut carum filium
 ferro trucidarint, ipse vero oculis videret.

Talia Jovis filia habebat medicamina sollerter-excogitata,
 bona, quæ ei Polydamna præbuerat, Thonis uxor,
 Ægyptia; ubi plurima producit alma terra
 medicamina, multa quidem bona mixta, multa autem pern-
 ciosa:] medicus vero ibi unusquisque est peritus supra
 omnes] homines : sane enim Pæonis sunt ex-genere.

Ac postquam immiserat, jusseratque vinum-infundi,
 denuo verbis excipiens *maritum* allocuta-est :

Atride Menelæ, Jovis-alumne, atque etiam hi
 virorum fortium filii, (enimvero deus alias alii
 Jupiter bonumque malumque dat : potest enim omnia)
 sane nunc convivamini, sedentes in ædibus,
 et sermonibus delectamini : convenientia enim narrabo.
 Omnia quidem non ego enarrare-queam, nec nominare,
 quot Ulyssis audentis-animi sunt certamina :
 sed qualiter istud fecit, et sustinuit fortis vir
 populo in Trojanorum, ubi passi-estis ærummas Aclivi.
 Se ipsum plagis indecoris domans,
 pannos-viles circumjiciens humeris, servo similis,
 virorum hostium ingressus-est urbem latia-viis :
 alii vero se-ipsam viro celans assimilabat,
 mendico, qui neutiquam talis erat apud naves Achivorum :
 huic similis ingressus-est Trojanorum urbem. Illi *eum* igno-
 rabant] omnes : ego vero ipsum sola agnovi, talis licet-esset,
 et ipsum interrogabam : ille tamen astutia tergiversabatur.
 Sed quum jam ipsum ego lavissem et unxissem oleo,
 vestibusque induissem, et juravissem firmum jusjurandum,
 non prius *me* Ulyssem inter Trojanos prodituram,
 quam ipse ad naves veloces tentoriaque pervenisset :
 tum demum mihi omnem mentem aperuit Achivorum.
 Plurimos autem Trojanorum quum-interfecisset longo a-re,
 ivit ad Argivos : atque astutiæ *famam* reportavit multam.
 Ibi aliae Trojanæ stridule ejulabantur : sed meum pectus
 gaudebat : quippe jam mihi cor versum-erat ut-redirem
 rursus domum : noxam vero dessebam, quam Venus
 dederat, quando me duxit illuc cara a patria terra,
 filiamque meam post-me-relinquentem, thalamumque, mari-
 tumque,] nulla re mancum, nec mente, nec forma.

Hanc autem respondens allocutus-est flavus Menelaus :

καὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γύναι, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Ἴδῃ μὲν πολέων ἐδάην βουλὴν τε νόον τε
 ἀνδρῶν ἥρώων, πολλὴν δ' ἐπατήλυθα γαῖαν·
 ἀλλ' οὐπω τοιοῦτον ἐγὼν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
 270 οἷον Ὀδυσσεύς ταλασίφρονος ἔσκε φίλον κῆρ.
 Οἷον καὶ τόδ' ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερὸς ἀνὴρ
 ἵπῳ ἐνὶ ἔσσω, ἵν' ἐνήμεθα πάντες ἀρίστοι
 Ἀργεῖων, Τρώεσσι φόνον καὶ Κῆρα φέροντες.
 Ἥλθες ἔπειτα σὺ καί σ'· κελυσσόμεναι δέ σ' ἐμελλεν
 275 δαίμων, ὅς Τρώεσσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι·
 καὶ τοὶ Διήφοβος θεοεικέλος ἔσπετ' ἰούσῃ.
 Τρις δὲ περιστειξας κοῖλον λόγον ἀμφοφώσας,
 ἐκ δ' ὀνομακλήδην Δαναῶν ὀνόμαζες ἀρίστους,
 πάντων Ἀργεῖων φωνὴν ἴσκουσ' ἀλόχοισιν.
 280 Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ Τυδείδης καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
 ἤμενοι ἐν μέσσοισιν, ἀκούσαμεν ὡς ἐδόησας.
 Νῶϊ μὲν ἀμφοτέρω μενεήναμεν ὁρμηθέντες
 ἢ ἐξελθέμεναι, ἢ ἐνδοθεὶν αἰψ' ὑπακούσαι·
 ἀλλ' Ὀδυσσεύς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένῳ περ.
 285 [Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπὴν ἔσαν υἷες Ἀχαιῶν·
 Ἀντίκλος δὲ σέγ' οἷος ἀμείψασθαι ἐπέεσσιν
 ἤθελεν· ἀλλ' Ὀδυσσεύς ἐπὶ μάλιστα χερσὶ κίεζεν
 ῥωλεμέως κρατερῆσι, σώσας δὲ πάντας Ἀχαιούς·
 τόφρα δ' ἔχ', ὅφρα σε νόσφιν ἀπήγαγε Παλλὰς Ἀθήνη.]
 290 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 Ἄτρεϊδῃ Μενέλαε Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 ἀγχιον· οὐ γάρ οἱ τι τάγ' ἤρκεσε λυγρὸν θλεθρον,
 οὐδ' εἰ οἱ κραδίη γε σιδηρὴ ἐνδοθεν ἦεν.
 Ἄλλ' ἄγετ', εἰς εὐνὴν τράπεθ' ἡμέας, ὅρα καὶ ἦδη
 295 ὑπῶ ὑπο γλυκερῷ ταρπόμεθα κοιμηθέντες.
 Ὡς ἔρατ'· Ἀργεῖν δ' Ἑλένη δμῳῇσι κέλευσεν
 δέμαν' ὑπ' αἰθοῦσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ
 πορφύρε' ἐμβαλλεῖν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας,
 χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὐλας καθύπερθεν ἑσπασθαι.
 300 Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάρου, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι,
 δέμνια δὲ στορέσαν· ἐκ δὲ ζείνουσ' ἄγε κῆρυξ.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι κοιμήσαντο,
 Τηλέμαχος θ' ἥρωος καὶ Νέστορος ἀγαδὸς υἱός·
 Ἀτρεΐδης δὲ καθεῦδε μυχρὸν δόμου ὑψηλοῖο,
 305 πὰρ δ' Ἑλένη τανύπεπλος ἐλέξατο διὰ γυναικῶν.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 ὤρυστ' ἄρ' ἐξ εὐνῇ βοῇν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 εἴματα ἐσάμενος περὶ δὲ ἴφος δέξθ' ὦμῳ,
 ποσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέλδιλα·
 310 βῆ δ' ἵμεν ἐκ θαλάμοιο, θεῷ ἐναλίγκιος ἀντην,
 Τηλέμαχον δὲ παριζεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 τίπτε δὲ σε χρεῖν δεῦρ' ἤγαγε, Τηλέμαχ' ἥρωος,
 ἐς Λακεδαιμόνα διαν, ἐπ' εὐρέα νοῖτα θαλάσσης;
 δῆμιον, ἢ ἴδιον; τόδε μοι νημερτές ἐνίσπε.
 315 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 Ἄτρεϊδῃ Μενέλαε Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 ἤλυθον, εἰ τίνα μοι κληηδόνα πατρός ἐνίσποις.
 Ἑστίεται μοι οἶκος, ὀλωλε δὲ πῖονα ἔργα·
 δουρμένον δ' ἀνδρῶν πλείος δόμος, ὅτε μοι αἰεὶ

sane hæc utique omnia, uxor, recte dixisti.
 Jam quidem multorum cognovi consiliumque mentemque
 virorum heroum, multamque peragravi terram :
 sed nondum talem ego vidi oculis ,
 quale Ulyssis audente-animo erat carum cor
 Quale etiam hoc fecit et ausus est fortis vir
 equo in polito, ubi insidebamus omnes optimi
 Argivorum, Trojanis cædem et fatum ferentes.
 Venisti deinde tu illuc : jussisse autem te videbatur
 deus, qui Trojanis volebat gloriam præbere ;
 et te Deiphobus deo-similis sequebatur profectam.
 Ter autem circumlustrasti cavas insidias attractans ,
 et nominatim Danaorum appellabas optimos,
 omnium Argivorum vocem tuam assimilans uxoribus (uxo-
 rum vocibus).] At ego et Diomedes et divinus Ulysses ,
 sedentes inter medios, audivimus ut vocasti.
 Nos quidem ambo prompti-eramus exsistentes
 aut exire, aut intus protinus respondere :
 at Ulysses prohibuit et continuit quantumvis cupidos.
 [Ibi ceteri quidem omnes tacebant filii Achivorum :
 Anticlus vero te solus excipere verbis
 volebat ; sed Ulysses os manibus comprimebat
 indesiderenter robustis, servavitque omnes Achivos : quem
 tamdiu tenuit, donec te seorsum abduxisset Pallas Minerva.]
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est :] Atride Menelæe, Jovis-alumne, dux virorum ,
 durius est : nequaquam enim ei ista depulere tristem interi-
 tum,] ne si ei cor quidem ferreum intus esset.
 Sed agite, ad cubile dimittite nos , ut jam
 somno sub dulci delectemur cubantes.
 Sic dixit : Argiva autem Helena ancillis præcepit
 cubilia sub porticu ut-ponerent, et stragula pulcra
 purpurea injicerent, sternerentque supra tapetas,
 lænasque imponerent villosas superne quibus-integerentur.
 Illæ vero iverunt ex ædibus, facem in manibus habentes :
 cubillique stravere ; sed hospites ducebat præco.
 Atque hi quidem in vestibulo domus illic cubarunt,
 Telemachusque heros, et Nestoris inclitus filius ;
 Atrides vero dormiebat in-recessu domus excelsæ,
 juxtaque Helena sinuoso-peplo cubavit divina inter-mulieres.
 Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 surrexit e lecto bello strenuus Menelaus,
 vestesque sibi-induit, et gladium acutum suspendit-ab lu-
 mero,] pedibusque nitidis subligavit pulcros calceos :
 progressus est autem e thalamo, deo similis coram :
 Telemachoque assidebat, verbumque dixit et elocutus est :
 Quænam vero te necessitas huc duxit, Telemache heros ,
 ad Lacedæmonem divinam, per lata dorsa maria?
 publicane-res, an privata? hoc mihi vere dic.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est :] Atride Menelæe, Jovis-alumne, dux virorum ,
 veni, si quam mihi famam de-patre diceres.
 Comeditur mihi domus, pericruntque pingua opera :
 hostilium autem virorum plena est domus, qui mihi perperno

- 320 μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι καὶ εἰλιπόδας ἑλικας βοῦς,
μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες, ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες.
Τοῦνεκα νῦν τὰ σὰ γούναθ' ἰκάνομαι, αἶ κ' ἐθέλησθα
κείνου λυγρὸν θλεθρὸν ἐνισπεῖν, εἴ που ὅπωπας
ὀφθαλμοῖσι τεοῖσιν, ἢ ἄλλου μῦθον ἀκούσας
- 325 πλαζομένον· περί γάρ μιν οἷζυρον τέχε μήτηρ.
Μηδέ τί μ' αἰδόμενος μειλίσσεο μηδ' ἐλεάρων,
ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς.
Λίσσομαι, εἴ ποτέ τοι τὴ πατρίδ' ἐμὸς, ἐσθλὸς Ὀδυσσεύς,
ἢ ἔπος ἢ τὴ ἔργον ὑποστὰς ἐξετέλεσεν
- 330 δῆμῳ ἐν Τρώων, ὅθι πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί·
τῶν νῦν μοι μνῆσαι, καὶ μοι νημερτὲς ἐνίπτε.
Τὸν δὲ μέγ' ὀρθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
ἤθελον εὐνῆσθαι, ἀνάλκιδες αὐτοὶ ἐόντες.
- 335 Ὡς δ' ὅπote ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος κρατεροῖο λέοντος
νεβροῦς κοιμήσασα νεηνεῖας γαλαθηνούς,
κνημοῦς ἐξέρχεται καὶ ἀγκὰς ποίηεντα
βοσκομένη, ὃ δ' ἔπειτα ἐλὼν εἰς λυθὺν εὐνῇ,
ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν αἰεκέα πότμον ἐφῆκεν·
- 340 οἷς Ὀδυσσεύς κείνοισιν αἰεκέα πότμον ἐφῆσει.
Αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπολλων,
τοῖος ἔων, οἷος ποτ' εὐκτιμένη ἐν Λέσβῳ
ἐξ ἔριδος Φιλομηλείδῃ ἐπάλασεν ἀναστάς,
καδὲ δ' ἔβαλε κρατερῶς, χεῖρόν τοι δὲ πάντες Ἀχαιοί,
- 345 τοῖος ἔων μνηστῆρσιν ὀμλήσειεν Ὀδυσσεύς·
πάντες κ' ὠκυμόροί τε γονοῖατο πικρόγαμοί τε.
Ταῦτα δ' ἄ μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσεται, οὐκ ἂν ἐγώ γε
ἀλλὰ παρὲς εἴποιμι παρακλητὸν, οὐδ' ἀπατήσω·
ἀλλὰ τὰ μὲν μοι εἴπτε γέρον ἄλιος νημερτῆς,
- 350 τῶν οὐδὲν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος οὐδ' ἐπικεύσω.
Αἰγύπτῳ μ' ἔτι δεῦρο θεοὶ μεμαῶτα νέεσθαι
ἔσχον, ἐπεὶ οὐ σπιν ἔρεξα τελεγέσσας ἑκατόμβας.
[οἱ δ' αἰεὶ βούλοντο θεοὶ μεμνησθαι ἐφετμέων.]
Νῆσος ἔπειτα τις ἔστι πολυχλύστη ἐνὶ πόντῳ,
- 355 Αἰγύπτου προπάροιθε — Φάρον δὲ ἐκὼς ἵππουσιν —
τόσσον ἀνευθ', ὅσσον τε πανημερίη γλαφυρὴ νῆς
ἤνυσεν, ἥ λιγὺς οὖρος ἐπιπνεῖσθιν ὀπισθεν·
ἐν δὲ λιμὴν εὐορμος, ὅθεν τ' ἀπὸ νῆας εἰσας
εἰς πόντον βάλλουσιν, ἀφυσσάμενοι μέλαν ὕδωρ.
- 360 Ἐνθα μ' εἰκόσιν ἤματ' ἔχον θεοὶ, οὐδέ ποτ' οὖροι
πνεῖοντες φαίνονθ' ἄλιαές, οἳ βὰ τε νῆων
πομπῆς γίνονται ἐπ' εὐρέα νῦτα θαλάσσης.
Καὶ νῦν κεν ἦτα πάντα κατέφθιτο καὶ μέν' ἀνδρῶν,
εἰ μή τις με θεῶν ὀλοφύρατο, καί μ' ἐσάωσε,
- 365 Πρωτόεις ἰφθίμου θυγάτηρ, ἄλιος γέροντος,
Εἰδοθέη· τῇ γάρ βα μάλιστά γε θυμὸν ὄρινα,
ἦ μ' οἶω ἔρροντι συνήντετο νόσφιν ἑταίρων.
Αἰεὶ γάρ περὶ νῆσον ἀλωμένοισι ἱχθυάσσκον
γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν· ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός.
- 370 Ἢ δ' ἐμεῦ ἀγχι σπᾶσθα ἔπος φάτο φώνησέν τε·
Νήπιός εἰς, ὧ ξεῖνε, λίην τόσον, ἢ ἐχάλιφρων;
ἢ ἐκὼν μεθείεις, καὶ τέρπειαι ἄλγεα πάσχωιν,
ὥς δὴ δῆθ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύκεαι, οὐδέ τί τέκμυρ

pecora alia-post-alia mactant, et trahentes-pedes camuros bo-
ves,] matris meae proci, superbam contumeliam exercentes.
Propterea nunc ad-tua genua veni, si forte velis
illius saevam perniciem narrare, sicubi vidisti
oculis tuis, sive de ea alius sermonem audivisti
errantis: valde enim ipsum ærumnosum peperit mater.
Nec quicquam mihi verocundans blandiaris, neu miseresces,
sed plane mihi enarra, quemadmodum tibi-contigit videre.
Precor, si unquam tibi aliquod pater meus, strenuus Ulysses,
aut dictum, aut aliquod factum pollicitus effecit
populo in Trojanorum, ubi passi-estis æruinnas Achivi:
horum nunc m'hi memento, et mihi verum dic.

Hunc autem graviter ingemiscens allocutus-est flavus Me-
nelaus:] dii boni! profecto perquam fortis viri in cubili
volebant cubare, imbelles ipsi quum-sint.
Ut vero quando in lustris cerva fortis leonis
hinnulos ubi-collocarit recens-genitos, lactentes,
saltus investigat, et valles herbosas
pascens; ille vero deinde suum ingressus-est cubile,
utrisque autem illis duram mortem infert:
ita Ulysses illis durum fatum inferet.
Utinam enim, Jupiterque pater, et Minerva, et Apollo,
talis, qualis olim bene-condita in Lesbo
e contentione cum-Philomelide luctatus-est assurgens,
prostravitque eum fortiter, gavisī-sunt autem omnes Aclivi,
talis cum-procis quoque congredieretur Ulysses:
omnes brevisque-vitæ fierent amarisque-nuptiis.
De-istis vero quæ me interrogas et petis, non equidem
alia præter verum dixerim declinando, nec te decipiam:
sed quæ quidem mihi dixit senex marinus verax,
horum nullum tibi ego celabo dictum, neque occultabo.

In-Ægypto me etiamnum dii huc cupientem redire
detinebant, quoniam non ipsis feceram perfectas hecatombas.
[sed semper volebant dii nos meminisse præceptorum.]
Insula autem quædam est undoso in ponto,
Ægyptum ante, (Pharum autem ipsam vocant)
tantum semota, quantum spatii toto-die cava navis
confecerit, cui stridulus ventus aspiret a-puppi:
in ea autem portus est opportunus, unde naves æquales
in pontum deducunt, postquam-hauserunt nigram aquam.
Illic me per-viginti dies detinebant dii, neque unquam venti-
secundi] spirantes apparebant in-mare-flantes, qui navium
ductores sunt super lata dorsa maris.
Et jam vaticia omnia consumta-fuissent, et animi viro-
rum, nisi me aliqua deorum miserata-fuisset, et me servasset,
Protei potentis filia, marini senis,
Idothea: huic enim maxime sane animum commovet;
quæ mihi soli replanti occurrit, seorsum a-sociis.
Semper enim circa insulam vagantes piscabantur
curvis hamis: urgebat vero ventrem fames.
Hæc autem me prope stans, verbum dixit, locutaque-est:
Stultus es, o hospes, tantopere, an desipiens?
aut sponte cessas, et delectaris dolores ferens,
quod adeo diu in insula detineris, neque ullum lumen

εὔρέμεναι δύνασαι, μινύθει δέ τοι ἦτορ ἐταίρων·
 375 ὧς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ἐκ μὲν τοι ἔρέω, ἥτις σύ πέρ ἐστι θεῶν,
 ὡς ἐγὼ οὔτι ἐκὼν κατερύχομαι, ἀλλὰ νυ μὲλ' ὦ
 ἀθανάτους ἀλιτέσθαι, οἱ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 Ἀλλὰ σύ πέρ μοι εἰπέ — θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασιν —
 380 ὅστις μ' ἀθανάτων πεδῶα καὶ ἔδῃσε κελεύθου,
 νόστον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσεται ἰχθυόεντα.
 ὧς ἔφαμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμειβετο διὰ θεῶν·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ζεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Πωλεῖταιί τις δεῦρο γέρον ἄλιος νημερτής,
 385 ἀθάνατος Πρωτεύς Αἰγύπτιος, ὅς τε θαλάσσης
 πάσης βένθεα οἶδε, Ποσειδῶνος ὑποδμῶς·
 τόνδε τ' ἐμὸν φασιν πατέρ' ἔμμεναι ἡδὲ τεκῆσθαι.
 Τόνγ' εἰ πως σύ δύναιο λοχρσάμενος λελαθέσθαι,
 ὅς κέν τοι εἴησιν δόδον καὶ μέτρα κελεύθου,
 390 νόστον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσεται ἰχθυόεντα·
 καὶ δὲ κέ τοι εἴησι, Διοτρεφές, αἱ κ' ἐθέλησθα,
 ὅττι τοι ἐν μεγάροις κακὸν τ' ἀγαθὸν τε τέτυκται,
 οἰομένοιο σέθεν δολιχὴν δόδον ἀργαλήνην τε.
 ὧς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 395 αὐτὴ νῦν φράζου σύ λόγον θεῖοιο γέροντος,
 μὴ πῶς με προῖδων ἢ προδαίεις ἀλέηται·
 ἀργαλέος γάρ τ' ἐστὶ θεὸς βροτῶ ἄνδρι δαμῆναι.
 ὧς ἔφαμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμειβετο διὰ θεῶν·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ζεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 400 Ἥμος δ' ἥλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβέβηκει,
 τῆμος ἄρ' ἐξ ἄλός εἰσι γέρον ἄλιος νημερτής,
 πνοιῇ ὑπο Ζεφύροιο, μελαίνῃ φρικτὴ καλυφθείς·
 ἐκ δ' ἐλθὼν κοιμᾶται ὑπὸ στέσει γλαυροῖσιν·
 ἀμφὶ δέ μιν φῶκαι νέποδες καλῆς Ἀλοσύδνης
 405 ἀρόαι εὐδουσιν, πολίτῃς ἄλός ἐξανασσοῦσαι,
 πικρὸν ἀποπνεύουσαι ἄλός πολυδενθῆος ὀσμὴν.
 Ἔνθα σ' ἐγὼν ἀγαγοῦσα, ἄμ' ἡοὶ φαινομένην ἦν,
 εὐνάσω ἐξείης· σὺ δ' εὐ χρίνασθαι ἐταίρους
 τρεῖς, οἳ τοι παρὰ νηυσὶν εὐσσελμοῖσιν ἀριστοί.
 410 Πάντα δέ τοι ἔρέω ὀλοφῶνι τοῖο γέροντος.
 Φώκας μὲν τοι πρῶτον ἀριθμήσει καὶ ἔπεισιν·
 αὐτὰρ ἐπὴν πάσας πεμπᾶσθαι ἡδὲ ἰδῆται,
 λείξεται ἐν μέσσησι, νομεὺς ὡς πῶσις μῆλων.
 Τὸν μὲν ἐπὴν δὴ πρῶτα κατεννηθέντα ἰδῆσθε,
 415 καὶ τότε· ἔπειθ' ὑμῖν μελέτω χάρτος τε βίη τε·
 αὖθι δ' ἔρειν μεμαῶτα καὶ ἐσσύμενόν περ ἀλύξαι.
 Πάντα δὲ γιγνώμενος πειρήσεται, ὅσο' ἐπὶ γαῖαν
 ἔρπετα γίγονται καὶ ὕδωρ καὶ θεσπιδαῖες πῦρ·
 ὑμεῖς δ' ἀστεμέρως ἐχέμεν μᾶλλον τε πιέζειν.
 420 Ἀλλ' ὅτε κεν δῆ σ' αὐτὸς ἀνείρηται ἐπέεσσιν,
 τοῖος ἔων, οἷόν κε κατεννηθέντα ἰδῆσθε,
 καὶ τότε δὴ σγέσθαι τε βίης λῦσαι τε γέροντα,
 ἥρως· εἶρεσθαι δὲ θεῶν ὅστις σε χαλεπτεῖ,
 νόστον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσεται ἰχθυόεντα.
 425 ὧς εἶπ' οὖσα ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας, ὅθ' ἕστασαν ἐν ψαμάθοισιν,
 ἥτι· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κίοντι.

invenire potes; deficit autem tibi cor sociorum.

Sic dixit : sed ego ipsam respondens allocutus-sum :
 eloquar tibi, quaecunque tandem es dearum,
 quomodo ego neutiquam volens detinear, sed videor
 immortales offendisse, qui coelum latum habitant.
 Sed tu quidem mihi dic, (dii vero omnia sciunt)
 quisnam me immortalium impedit, et arceat ab-itinere,
 reditumque *dic*, ut per pontum proficiscar piscosum.

Sic dicebam : illa autem statim respondit, præstantissima
 dearum :] enimvero tibi, hospes, *hæc* valde vere enarrabo.
 Versatur quidam hic senex marinus verax,
 immortalis Proteus Ægyptius, qui-utique maris
 totius fundos novit, Neptuno subserviens :
 huncce meum aiunt patrem esse, ac *me* genuisse.
 Quem si quo-pacto tu possis insidiatus prendere,
 ille tibi dicat viam et mensuras itineris,
 reditumque, ut per mare proficiscaris piscosum ;
 ac præterea tibi dicat, Jovis-alumne, si velis,
 quodcunque tibi in ædibus malumque bonumque acciderit,
 absente te per-longam viam difficilemque.

Sic dixit : at ego ipsam vicissim allocutus-sum :
 ipsa nunc explica tu insidias divini senis,
 ne quo-pacto me prævidens, aut præsciens, effugiat :
 difficilis etenim est deus mortali homini domitus.

Sic dicebam ; illa vero continuo respondit, præstantissima
 dearum :] enimvero ego tibi, hospes, *has* valde vere enarrabo.
 Quando sol in-medium coelum ascenderit,
 tunc e mari emergit senex marinus verax,
 flatu sub Zephyri, nigra superficie-horrescentis-maris obte-
 ctus ;] egressusque decumbit sub specubus cavis :
 circa ipsum vero phocæ, progenies (*s. pisces*) pulcræ Halosyd-
 næ,] confertæ dormiunt, e cano mari egressæ,
 acerbum expirantes maris perprofundi odorem.
 Illuc te ego ducens, simul cum aurora illucescente,
 collocabo vos ex-ordine : tu vero diligenter elige socios
 tres, qui tibi apud naves bene-tabulatas optimi *sunt*.
 Omnes autem tibi enarrabo malas-astutias hujus senis.
 Phocas quidem primum numerabit, et obibit :
 ac postquam omnes per-quinos-numerarit et inspexerit,
 cubabit in mediis, pastor veluti in-gregibus ovium.
 Hunc quidem ubi primum decubuisse videritis,
 tum deinde vobis curæ-sit roburque visque :
 illic vero tēte obluctantem et nitentem licet elabi.
 Omnia vero ut-fiat, tentabit, quaecunque in terra
 reptilia oriuntur, et aqua, et immane-ardens ignis :
 vos autem firmiter tenete, magisque premitte.

Sed quando demum te ipse interrogaverit verbis,
 talis apparens, qualem decubuisse videritis,
 tum vero desiste a-vi, solveque senem,
 heros : interroga vero, deorum quisnam te affligit ;
 reditumque, ut per pontum proficiscaris piscosum.

Sic locuta, pontum subiit fluctuantem.
 At ego ad naves, ubi stabant in arenis,
 ibam : multa vero mihi cor in-profundo-agitabat eunti.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἡδὲ θάλασσαν,
 δόρπον θ' ὀπλίσάμεσθ', ἐπὶ τ' ἤλυθεν ἀμβροσίη νύξ·
 330 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ βρηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἥμος δ' ἤριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε δὴ παρὰ θίνα θαλάσσης εὐρυπόροιο
 ἦϊα, πολλὰ θεοὺς γουνούμενος· αὐτὰρ ἐταίρους
 τρεῖς ἄγον, οἷσι μάλιστα πεποίθεα πᾶσαν ἐπ' ἰθύν.
 335 Τόφρα δ' ἄρ' ἤγ' ὑποδύσα θαλάσσης εὐρέα κόλπον,
 τέσσαρα φωκῶν ἐκ πόντου δέρματ' ἐνεικεν·
 πάντα δ' ἔσαν νεόδαρτα· δολον δ' ἐπεμήδετο πατρί.
 Εὐνὰς δ' ἐν φαμάθοισι διαγλάψας· ἀλήσιν
 ἦστο μένουσ'· ἡμεῖς δὲ μάλα σχεδὸν ἤλθοιμεν αὐτῆς·
 340 ἐξείτης δ' εὐνῆσε, βάλεν δ' ἐπὶ δέρμα ἐκάστω.
 Κεῖθι δὴ αἰνότατος λόγος ἐπλετο· τείρε γὰρ αἰνῶς
 φωκῶν ἀλιотρεφῶν ὀλοῦντατος ὀδμή·
 τίς γάρ κ' εἰναλῶ παρὰ κῆτεϊ κοιμηθεῖη;
 ἀλλ' αὐτὴ ἐσάωσε καὶ ἐρράσατο μέγ' ὄνειαρ·
 345 ἀμβροσίην ὑπὸ θίνα ἐκάστω θῆκε φέρουσα,
 ἡδὺ μάλα πνεύουσαν, ὄλεσε δὲ κῆτεος ὀδμήν.
 Πᾶσαν δ' ἡοίην μένομεν τετληῖσι θυμῶ·
 Πᾶσαν δ' ἐξ ἄλδος ἤλθον πολλὰς αἰ μὲν ἔπειτα
 ἐξῆς εὐνάζοντο παρὰ βρηγμῖνι θαλάσσης.
 350 Ἐνδίκος δ' ὁ γέρον ἦλθ' ἐξ ἄλδος, εὖρε δὲ φώκας
 ζατρεφείας· πάσας δ' ἄρ' ἐπώγετο, λέκτο δ' ἀριθμόν.
 Ἐν δ' ἡμέας πρῶτους λέγε κῆτεσιν, οὐδέ τι θυμῶ
 ὠίσθη δολον εἶναι· ἔπειτα δὲ λέκτο καὶ αὐτός.
 Ἥμεῖς δὲ ἰάχοντες ἐπεσσύμεθ'· ἀμφὶ δὲ χεῖρας
 355 βάλλομεν· οὐδ' ὁ γέρον δολίης ἐπελήθετο τέχνης·
 ἀλλ' ἦτοι πρῶτιστα λέων γένετ' ἡγυῖνείος,
 αὐτὰρ ἔπειτα δράκων καὶ πόρδαλις ἡδὲ μέγας σῦς·
 γίγνετο δ' ὑγρὸν ὕδωρ καὶ δένδρεον ὑψιπέτηλον.
 Ἥμεῖς δ' ἀστεμνέως ἔχομεν τετληῖσι θυμῶ.
 360 Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀνίατ' ὁ γέρον, ὀλοφῶϊα εἰδώς,
 καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσιν ἀνείρόμενος προσέειπεν·
 Τίς νύ τοι, Ἀτρεΐος υἱέ, θεῶν συμφράσσατο βουλὰς,
 ὄφρα μ' ἔλοις ἔκοντα λοχησάμενος; τέο σε χρή;
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 365 οἶσθα, γέρον — τί με ταῦτα παρατροπέων ἀγορεύ-
 ῶς δὴ δῆθ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύχομαι, οὐδέ τι τέκμων εἰς —
 εὐρέμεναι δύναμαι, μινύθει δέ μοι ἔνδοθεν ἦτορ.
 Ἀλλὰ σύ περ μοι εἰπέ — θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασι —
 ὅστις μ' ἀθανάτων πεδά καὶ ἔδῃσε κελεύθου,
 370 νόστον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσομαι ἰχθυόεντα.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 ἀλλὰ μάλ' ὤρελλες Διὶ τ' ἀλλοισίν τε θεοῖσιν
 ῥέξας ἱερὰ κάλ' ἀναβαινέμεν, ὄφρα τάχιστα
 σὴν ἐς πατρίδ' ἴκοιο, πλέων ἐπὶ οἴνοισιν πόντον.
 375 Οὐ γάρ τοι πρὶν μοῖρα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 οἶκον εὐκτιμένον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν,
 πρὶν γ' ἂν Αἰγύπτῳ, Διυπετέος ποταμοῖο,
 αὐτίς ὕδωρ ἑλθῇς ῥέξης θ' ἱερὰς ἐκατόμβας
 ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν·
 380 καὶ τότε τοὶ δώσουσιν ὁδὸν θεοὶ, ἣν σὺ μενοινᾷς.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,

Ac postquam ad navem deveneram ac mare,
 cenamque apparavimus, et supervenit divina nox;
 tum vero dormivimus in litore maris.
 Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum vero ad litus maris late-potentis
 ivi, multum diis supplicans : atque socios
 tres ducebam, quibus potissimum confidebam omnem ad im-
 petum.] Interea autem illa ingressa maris latum sinum,
 quatuor phocarum e ponto pelles attulit;
 omnes vero erant recens-detractæ : dolum autem struebat
 patri.] Cubilia vero in arenis quum-exsculpisset marinis,
 sedebat expectans; nos autem valde prope venimus ipsam :
 ex-ordineque ea nos collocavit, injectitque corium unicuique.
 Illic sane molestissimæ insidiæ erant : affligebat enim graviter
 phocarum in-mari-nutritarum teterrimus odor :
 quis enim marinum apud cetum cubare-posset?
 sed ipsa nos servavit et excogitavit magnum auxilium :
 ambrosiam naribus unicuique supposuit afferens,
 dulce admodum spirantem, sustulitque ceti odorem.
 Totum autem mane expectabamus patienti animo :
 phocæ vero e mari venire confectæ : eæ quidem deinde
 ordine cubabant juxta litus maris.
 Meridianus autem senex exiit e mari, invenitque phocas
 obesæ : omnes vero obibat, recensuitque numerum.
 Ac nos primos recensuit inter-cetos, neque omnino animo
 suspicabatur dolum esse : deinde autem decubuit et ipse.
 Nos vero vociferantes irruimus ; circumque eum manus
 jecimus ; nec senex dolosæ obliviscebatur artis :
 sed primum quidem leo factus est bene-jubatus,
 ac deinde draco, et panthera, atque ingens sus ;
 factus est etiam liquida aqua, et arbor alto-vertice-comans.
 Nos vero firmiter eum tenebamus constanti animo.
 Sed quum jamangebatur senex, malas-versutias sciens,
 tum vero me verbis interrogans allocutus est :
 Quisnam tibi, Atrei filii, deorum contulit consilia,
 ut me caperes invitum insidiatus? cujus-rei tibi est-opus?
 Sic dixit : at ego ipsum respondens allocutus sum :
 scis, senex, (quid me ista decipiens interrogas?)
 quomodo jam diu in insula detineor, neque aliquem finem
 invenire queo, conficitur autem mihi intus cor.
 Sed tu saltem mihi dic, (dii vero omnia sciunt)
 quisnam me immortalium detineat, et arceat ab-itinere,
 reditumque dic, ut per pontum proficiscar piscosum.
 Sic dicebam ; ille vero me statim respondens allocutus est :
 atqui omnino debebas Jovique aliisque diis
 facere sacra pulcra et naves conscendere, ut citissime
 tuam in patriam venires, navigans per nigrum pontum.
 Non enim tibi prius fatum est amicosque videre et venire
 ad-domum bene-aedificatam, et tuam in patriam terram,
 quam quando Ægypti, a-Jove-fluentis fluvii,
 rursus ad-aquas redieris, fecerisque sacras hecatombas
 immortalibus diis, qui cælum latum tenent :
 et tunc tibi dabunt viam dii, quam tu cupis.
 Sic dixit ; at mihi confractum est carum cor,

οὐνεκά μ' αὖτις ἄνωγεν ἐπ' ἡεροσιδέα πόντον
 Ἀἴγυπτόνδ' ἰέναι, δολιγὴν δδὼν ἀργαλήν τε.
 Ἄλλὰ καὶ ὥς μιν ἐπεσιν ἀμειβόμενος προσεείπων·
 485 Ταῦτα μὲν οὕτω δὴ τελέω, γέρον, ὥς σὺ κελεύεις.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον,
 εἰ πάντες σὺν νηυσὶν ἀπήμονες ἦλθον Ἀχαιοί,
 οὓς Νέστωρ καὶ ἐγὼ λίπομεν Τροίηθεν ἰόντες,
 ἥέ τις ὦλετ' ὀλέθρῳ ἀδευκέϊ ἥς ἐπὶ νῆος,
 490 ἥε φίλων ἐν χερσίν, ἐπεὶ πολέμονι τολύπευσεν.
 Ὅς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὖτις ἀμειβόμενος προσεείπεν·
 Ἀτρεΐδῃ, τί με ταῦτα διέειπας; οὐδέ τί σε γρὴ
 ἴδμεναι, οὐδέ δαῖναι ἐμὸν νόον· οὐδέ σέ φημι
 δὴν ἀκλαυτον ἔσεσθαι, ἐπὶν εὖ πάντα πύθῃαι.
 495 Πολλοὶ μὲν γάρ τῶνγε δάμεν, πολλοὶ δὲ λίποντο·
 ἄρχοι δ' αὖ δύο μούνοι Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων
 ἐν νόστῳ ἀπόλοντο μάχῃ δέ τε καὶ σὺ παρῆσθα.
 Εἷς δ' ἔτι που ζωὸς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ.
 Αἶας μὲν μετὰ νηυσὶ δάμῃ δολιγῆρ' ἐτμοισιν.
 500 Γυρῆσιν μιν πρῶτα Ποσειδάων ἐπέλασεν,
 πέτρῃσιν μεγάλῃσι, καὶ ἐξεσάωσε θαλάσσης·
 καὶ νύ κεν ἔκφυγε Κῆρα, καὶ ἐρθόμενος περ Ἀθήνῃ,
 εἰ μὴ ὑπερβιάλον ἔπος ἔκθαλε, καὶ μέγ' ἀάσθη·
 φῆ β' ἀέκῃτι θεῶν φυγέειν μέγα λαΐτμα θαλάσσης.
 505 Τῷ δὲ Ποσειδάων μεγάλ' ἔκλυεν αὐδῆσαντος·
 αὖτις ἔπειτα τρίαῖναν ἐλὼν χερσὶ στιβαρῇσιν
 ἤλασε Γυραῖν πέτρην, ἀπὸ δ' ἔσχισεν αὐτήν·
 καὶ τὸ μὲν αὐτόθι μένει, τὸ δὲ τρυφὸς ἐμπέσε πόντω,
 τῇ δ' Αἶας τὸ πρῶτον ἐρεζόμενος μέγ' ἀάσθη·
 510 τὸν δ' ἐφόρει κατὰ πόντον ἀπείρονα κυμαίνοντα.
 [Ὅς ὁ μὲν ἐνὶ ἀπόλωλεν, ἐπεὶ πῖεν ἀλμυρὸν ὕδωρ.]
 Σὺς δὲ που ἔκφυγε Κῆρας ἀδελφεὸς ἡδ' ὑπάλυξεν
 ἐν νηυσὶ γλαυρυῇσι· σώσσε δὲ πόντινα Ἥρη.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἐμέλλε Μαλειῶν δρος αἰπὸ
 515 ἵζεσθαι, τότε δὴ μιν ἀναρπάξασα θύελλα
 πόντον ἐπ' ἱχθυόεντα φέρεν, μεγάλῃ στενάχοντα,
 ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιήν· οἷο δῶματ' αἰεὶ θεῶν
 τὸ πρὶν, ἀτὰρ τότε ἔναιε Θυεστιάδης Αἰγισθοῦ.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ κείμεν ἐφάνετο νόστος ἀπήμων,
 520 ἃς δὲ θεοὶ οὖρον στρέψαν, καὶ οἶκαδ' ἔκοντο·
 ἦτοι δὲ μὲν χαίρων ἐπεδῆσέτο πατρίδος αἵης,
 καὶ κύνει ἀπτόμενος ἦν πατρίδα· πολλὰ δ' ἀπ' αὐτοῦ
 δάκρυα θερμὰ γέοντ', ἐπεὶ ἀσπασίως ἴδε γαῖαν.
 Τὸν δ' ἄρ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε σκοπὸς, δν βα καθεῖσεν
 525 Αἰγισθος δολόμητις ἄγων· ὑπὸ δ' ἔσχετο μισθὸν,
 χρυσοῦ δοιὰ τάλαντα· φύλασσε δ' ὄγ' εἰς ἐνιαυτὸν,
 μὴ ἔλθοι παριῶν, μνήσαιτο δὲ θούριδος ἀλκῆς.
 Βῆ δ' ἴμεν ἀγγελέων πρὸς δῶματ' αἰεὶ ποιμένα λαῶν.
 Αὐτίκα δ' Αἰγισθος δολίην ἐφράσσατο τέχνην·
 530 κρινάμενος κατὰ δῆμον εἰκόσσι φῶτας ἀρίστους
 εἶσε λόγον, ἐτέρωθι δ' ἀνώγει δαῖτα πένεσθαι.
 Ὀτάρ δ' βῆ καλέων Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 ἥκιοισιν καὶ δαεσφιν, ἀεικέα μερμηρίζων.
 Τὸν δ' οὐκ εἰδὸτ' ὀλεθρον ἀνήγαγε, καὶ κατέπεφνεν
 535 δειπνίσσας, ὥς τις τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτῃ.

eo-quod me rursus jubebat per obscurum pontum
 in Ægyptum ire, longum iter difficileque.

Verum etiam sic ipsum verbis respondens allocutus-sum :
 Hæc quidem sic plane perficiam, senex, ut tu præcipis.

Sed age mihi hoc dic et vere enarra,
 si omnes cum navibus incolumes redierint Achivi,
 quos Nestor et ego reliquimus, a-Troja profecti,
 an aliquis periit morte inopinata, sua in nave,
 aut amicorum in manibus, postquam bellum confecerit.

Sic dicebam : ille vero me statim respondens allocutus-est :
 Atride, quid me hæc interrogas? nec quicquam te oportet
 scire, neque explorare meum animum; nec te puto
 diu absque-lacrimis fore, postquam bene omnia audieris.
 Multi enim illorum domiti-sunt, multi vero relict;
 duces autem duo soli Achivorum ære-loricatorum
 in reditu perire : pugnae vero etiam tu interfuisti.

Unus autem adhuc alicubi vivus detinetur lato in-ponto.
 Ajax quidem apud naves domitus-est longis-remis-instructus.

Gyris eum primum Neptunus admovit,
 petris magnis, et saluum-eduxit e-mari :
 et sane effugisset mortem, etiamsi invisus Minervæ,
 nisi superbum dictum protulisset, et in-magnum incidisset-
 peccatum : dixit vel invitis diis se evitaturum magnos flu-
 ctus maris.] Hunc vero Neptunus magna audivit jactantem :
 statim deinde, tridente sumto, manibus validis
 percussit Gyræam petram, et absceidit ipsam :
 et unum quidem illic manebat, alterum vero frustum incidit
 mari : cui Ajax primum insidens valde percussus erat ;
 eum autem ferebat in mare infinitum, undosum.

[Sic ille quidem ibi periit, postquam biberat salsam aquam.]
 Tuus vero utcumque effugit mortem frater et evitavit
 in navibus cavis : servavit enim eum veneranda Juno.

Sed quando jam statim erat ad-Malearum montem arduum
 perventurus, tum vero ipsum abreptum procella
 pontum per piscosum tulit, valde ingemiscentem,
 agri ad extremam-oram; ubi ædes habitabat Thyestes
 prius, at tunc habitabat Thyestiades Ægisthus.

Sed quum jam et illinc appareret reditus incolumis,
 retro vero dii ventum verterunt, et illi domum venerunt :
 sane ille quidem gaudens ingressus-est patriam terram,
 et osculabatur tangens suam patriam : multæ vero ab ipso
 lacrimæ calidæ fundebantur, quia lubenter vidit terram
 Hunc autem ex specula conspexit speculator, quem constitue-
 rat.] Ægisthus dolosus eo ducens : promisit autem mercedem,
 auri duo talenta : observabat vero hic in annum,
 ne ipsum lateret prætervehens, recordareturque Agamemno
 strenuæ fortitudinis.] Ivit autem nuntiaturus ad ædes pasto-
 ri virorum.] Statim vero Ægisthus dolosam excogitavit ma-
 chinam : electis per populum viginti viris optimis
 constituit insidias, et ab-altera-parte jussit convivium appa-
 rari.] At ipse ivit invitans Agamemnonem, pastorem virorum,
 cum-equis et curribus, nefanda animo-agitans.

Hunc autem ignarum perniciæ reduxit, et trucidavit
 convivio-exceptum, ut aliquis interfecerit bovem ad præsepe.

Οὐδὲ τις Ἀτρεΐδew ἐτάρων λίπεθ', οἳ οἱ ἔποντο,
οὐδὲ τις Αἰγίσθου· ἀλλ' ἔκταθεν ἐν μεγάροισιν.

Ῥς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλᾶσθη φίλον ἦτορ·
κλαῖον δ' ἐν ψαμάθοισι καθήμενος· οὐδὲ νύ μοι πῦρ
340 ἦθελ' ἐπὶ ζῶειν καὶ ὄρῃν φῶς ἡέλιου.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενός τ' ἐχορέσθην,
δὴ τότε με προσέειπε γέρον ἄλιος νημερτής·

Μηκέτι, Ἀτρεός υἱέ, πολλὸν χρόνον ἀσκελὲς οὕτω
κλαί', ἐπεὶ οὐκ ἄνυσίν τινα δήμεν' ἀλλὰ τάχιστα
345 πείρα, ὅπως κεν δὴ σὴν πατρίδα γαῖαν ἴκηαι.

Ἦ γάρ μιν ζῶον γε κίχῃσαι, ἥ κεν Ὀρέστης
κτείνειν ὑποθᾶμενος· σὺ δὲ κεν τάφου ἀντιβολήσῃς.

Ῥς ἔρατ'· αὐτὰρ ἔμοι κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήτωρ
αὕτις ἐνὶ στήθεσσι, καὶ ἀχνομένω περ, ἰάνθη·
350 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·

Τούτους μὲν δὴ οἶδα· σὺ δὲ τρίτον ἄνδρ' ὀνόμαζε,
ἔστις ἐτι ζῶὸς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ.

[ἢ ἐ θανάων· ἐθέλω δέ, καὶ ἀχνομένως περ, ἀκοῦσαι.]

Ῥς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
355 υἱὸς Λαέρτew, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων·

τὸν δ' ἴδον ἐν νήσῳ θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντα,
Νύμφης ἐν μεγάροις Καλυψίδος, ἥ μιν ἀνάγκη
ἴσχει· ὁ δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι.

Οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι,
360 οἳ κέν μιν πέμπουσιν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.

Σοὶ δ' οὐ θέσφατόν ἐστι, Διοτρεπὲς ὦ Μενέλαε,
Ἄργει ἐν ἱπποπότῳ θανέειν καὶ πότμον ἐπισπείν·
ἀλλὰ σ' ἐς Ἡλύσιον πεδίον καὶ πείρατα γαίης
ἀθάνατοι πέμπουσιν, ὅθι ξανθὸς Ῥαδάμανθυς·

365 τῇ περ ῥηϊστῇ βιοτῇ πελεῖ ἀνθρώποισιν·
οὐ νιφετὸς, οὔτ' ἄρ' χειμῶν πολλὸς οὔτε ποτ' ὄμβρος,
ἀλλ' αἰεὶ Ζεφύροιο λιγυρπνεύοντας ἀήτας
Ῥκαεανὸς ἀνίσχιν, ἀναψύχων ἀνθρώπους·
οὐνεκ' ἔχεις Ἑλένην, καὶ σφιν γαμβρὸς Διὸς ἐσσι.

370 Ῥς εἰπὼν, ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα.

Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἅμ' ἀντιθέοις ἐτάρουσιν
ἦϊα· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κίοντι.

Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἐπὶ νῆα καθήλομεν ἡδὲ θάλασσαν,
δόρπον ὃ' ὀπλισάμεσθ', ἐπὶ τ' ἡλυθεν ἀμβροσίη νύξ·

375 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ βρηγμῖνι θαλάσσης.

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
νῆας μὲν κάμπρωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἅλα διαν,
ἐν δ' ἱστοὺς τιθέμεσθα καὶ ἱστία νηυσὶν ἔισθαι·
ἀν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες ἐπὶ κληῖσι καθίζον·

380 ἐξῆς δ' ἐξόμενοι πολλὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.

Ἄψ δ' εἰς Αἰγύπτου, Διυπετέος ποταμοῖο,
στήσα νέας, καὶ ἔρεξα τεληέσσας ἐκατόμβας.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέπαυσα θεῶν χόλον αἰὲν ἐόντων,
γεῦ' Ἀγαμέμνονι τύμβον, ἴν' ἀσβεστον κλέος εἴη.

385 Ταῦτα τελευτήσας νεόμην· οἶδον δέ μοι οὔρον
ἀθάνατοι, τοῖ μ' ὤκα φίλῃν ἐς πατρίδ' ἐπεμψαν.

Ἄλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον ἐνὶ μεγάροις ἐμοῖσιν,
ὅρρα κεν ἐνδεκάτῃ τε δωδεκάτῃ τε γένηται·
καὶ τότε σ' εὖ πέμψω, δώσω δέ τοι ἀγλαὰ δῶρα,

Nec quisquam Atridae sociorum relictus est, qui eum seque-
bantur,] nec quisquam Egisthi; sed strati sunt in aedibus.

Sic dixit; at mihi concontractum est carum cor;

flebam autem in arenis sedens; nec mihi cor
volebat amplius vivere, et videre lumen solis.

At postquam flendoque volutandoque saturatus eram,
tum vero me allocutus est senex marinus verax:

Ne amplius, Atræi filii, longo tempore indesimenter sic
fleas, quoniam non remedium aliquod invenimus: sed ci-
tissime] tenta, quo jam tuam in-patriam terram pervenias.

Aut enim ipsum vivum deprehendes, aut Orestes
interfecit præveniens: tu vero sepulturæ occurreris.

Sic dixit: at mihi cor et animus generosus
rursus intra pectus, etiamsi mœsto, lætabatur:
et ipsum compellans verbis alatis allocutus sum:

Hos quidem jam novi: tu vero tertium virum nomina,
qui adhuc vivus detinetur in-lata mari.

[aut mortuus: volo autem, etiamsi mœstus, audire.]

Sic dicebam: ille vero me statim respondens allocutus est:
filius Laertæ, in Ithaca ædes habitans:

hunc vero vidi in insula uberes lacrimas fundentem,
Nymphæ in aedibus Calypsus, quæ ipsum necessitate
detinet: illeque non potest in-suam patriam terram pervenire.

Non enim ei adsunt naves remigio-instructæ, et socii,
qui ipsum devehant per lata dorsa maris.

Tibi vero non a-fato-decretum est, Jovis-alumne o Menelaë,
in Argo equos pascente mori et fatum obire:

sed te in Elysium campum et fines terræ
immortales mittent, ubi flavus Rhadamanthus est:

ubi quidem facillima vita est hominibus:

non nix, neque hiems multa, neque unquam imber,
sed semper Zephyri argute-spirantes auras

Oceanus emittit, ad-refrigerandum homines:

quoniam habes Helenam, et ipsis Jovis gener es.

Sic locutus, pontum subiit fluctuosum.

At ego ad naves simul cum divinis sociis
ivi; multa autem mihi cor in-profundo-agitabat eunti.

Ac postquam ad navem devenimus et mare,
cœnamque apparavimus, supervenitque divina nox:

tum denique dormivimus in litore maris.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
naves quidem omnium-primum deduximus in mare divinum,

et malos imposuimus et vela navibus aequalibus:

et ipsi porro ingressi in transtris consederunt;

ordine autem sedentes canum mare verberabant remis.

Rursus autem ad Ægypti regionem, a-Jove-fluentis fluvii,
constitui naves, et feci perfectas hecatombas.

Ac postquam sedaveram deorum iram sempiternorum,
aggressi Agamemnoni tumulum, ut inextincta ei gloria esset.

His peractis, rediit: dederuntque mihi ventum-secundum
dii, qui me celeriter caram in patriam deduxerunt.

Verum age nunc mane in aedibus meis,
donec undecimaque duodecimaque fuerit dies;

et tunc te bene dimittam, daboque tibi splendida dona,

690 τρεῖς ἵππους καὶ δίερρον εὐζῶον· αὐτὰρ ἔπειτα
 δώσω καλὸν ἄλειςον, ἵνα σπένδῃς θεοῖσιν
 ἀθανάτοισι, ἐμὲθεν μνημημένος ἥματα πάντα.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 Ἄτρεΐδῃ, μὴ δὴ με πολλὸν χρόνον ἐνθάδ' ἔρυκε.
 595 Καὶ γὰρ κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἐγὼ παρὰ σοίγ' ἀνεγοίμην
 ἥμενος, οὐδέ κέ μ' οἴκου ἔλοι πόθος οὐδὲ τοκῆων —
 αἰνῶς γὰρ μύθοισιν ἔπεσσι τε σοῖσιν ἀκούων
 τέρπομαι — ἀλλ' ἤδη μοι ἀνιάζουσιν ἑταῖροι
 ἐν Πύλῳ ἡγαυή· σὺ δέ με χρόνον ἐνθάδ' ἔρύκεις.
 600 Δῶρον δ' ὅτι κέ μοι δοῖς, κειμήλιον ἔστω·
 ἵππους δ' εἰς Ἴθάκην οὐκ ἄξιμαι, ἀλλὰ σοι αὐτῷ
 ἐνθάδε λείψω ἀγαλμα· σὺ γὰρ πεδίῳ ἀνάσσεις
 εὐρέος, ὃ ἐνὶ μένῳ πολλός, ἐν δὲ κύπειρον,
 πυροὶ τε ζεαὶ τ' ἥδ' εὐρυπυῆς χρὶ λευκόν.
 605 Ἐν δ' Ἰθάκῃ οὐτ' ἄρ' ὁρόμοι εὐρέες οὔτε τι λειμῶν·
 αἰγίβοτος, καὶ μᾶλλον ἐπήρατος ἵπποδότοιο.
 Οὐ γάρ τις νῆσων ἱππῆλατος οὐδ' εὐλείμων,
 αἰθ' ἄλλ' κεκλιταὶ Ἰθάκῃ δέ τε καὶ περὶ πασέων.
 Ὡς φάτο· μείδισεν δὲ βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 610 χειρὶ τὲ μιν κατέρεξεν ἔπος τ' ἔφατ' ἕκ τ' ὀνόμαζεν·
 Αἰψάτος εἰς ἀγαθοῖο, φίλον τέκος, ὃν ἄγορεύεις·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μεταστήσω· δύναμαι γάρ.
 Δῶρων δ' ὅσ' ἐν ἐμῷ οἴκῳ κειμήλια κεῖται,
 δώσω δ' ἀλλιστον καὶ τιμυέστατόν ἐστιν.
 615 Δώσω τοι χρητῆρα τετυγμένον· ἀργύρεος δὲ
 ἔστιν ἅπας, χρυσῷ δ' ἐπὶ χεῖλεα κεκράνται·
 ἔργον δ' Ἡφαίστοιο πόρεν δέ εἰ Φαίδιμος ἦρως,
 Σιδονίων βασιλεὺς, δὴ ἔος δόμος ἀμπεκαλῦψεν
 κεῖσέ με νοστήσαντα· τεινὸν δ' ἐθέλω τόδ' ὀπάσσαι.
 620 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Δαιτυμόνες δ' ἐς δώματ' ἴσαν θεοῦ βασιλῆος.
 Οἱ δ' ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ' εὐνόρα οἶνον·
 σίτον δέ σ' ἀλογοὶ καλλικηρόμενοι ἔπεμπον.
 Ὡς οἱ μὲν περὶ δαίπνον ἐνὶ μεγάροισι πένοντο. —
 625 Μνηστήρες δὲ πάροιθεν Ὀδυσσεὺς μεγάροιο
 δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέησιν ἰέντες,
 ἐν τυκτῷ δαπέδῳ, οὗ περ πάρος ὕβριν ἔγεσκον.
 Ἀντίνοος δὲ καθῆστο καὶ Εὐρύμαχος θεοειδής,
 ἄρχοι μνηστήρων, ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔσχα' ἀριστοί.
 630 Τοῖς δ' υἱὸς Φρονόιο Νοθήμων ἐγγύθεν ἔλθων
 Ἀντίνοον μύθοισιν ἀνείρόμενος προσέειπεν·
 Ἀντίνο', ἧ βρά τι ἴδμεν ἐνὶ φρεσίν, ἧ καὶ οὐκί,
 ὅππότε Τηλέμαχος νεῖτ' ἐκ Πύλου ἡμαθόεντος;
 νῆά μοι οἴγεται ἄγων· ἐμὲ δὲ χρεὴ γίγνεται αὐτῆς,
 635 Ἥλιδ' ἐς εὐρύχορον διαθήμεναι, ἐνθα μοι ἵπποι
 δώδεκα θήλειαι, ὑπὸ δ' ἡμίονοι ταλαεργοὶ
 αὐμῆτες· τῶν κέν τιν' ἐλασσάμενος δαμασαίμην.
 Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον· οὐ γὰρ ἔφρατον
 ἐς Πύλον οἶχσθαι Νηληϊόν, ἀλλὰ που αὐτοῦ
 640 ἀργῶν ἡμῆλοισι παρέμμεναι, ἧς σὺ βώτῃ.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·
 νημερτές μοι ἔνισπε, πότε ὥχετο καὶ τίνες αὐτῷ
 κούροι ἔποντ'; Ἰθάκης ἐξαιρέτοι ἧ εἰσι αὐτοῦ

tres equos et currum bene-politum : ac deinde
 dabo pulcrum poculum, ut libes diis
 immortalibus, mei memor per-dies omnes.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] Atride, ne sane me multo tempore hic detine.

Etenim in annum ego apud te certe perdurarem
 sedens, nec me domus caperet desiderium, nec parentum :
 vehementer enim sermonibus verbisque tuis auscultans,
 oblector : sed jam mihi tadio-afficiuntur socii
 in Pylo divina : tu vero me in-tempus hic detines.

Donum autem, quodcumque mihi dederis, sit quod-recondi-
 possit ;] equos vero in Ithacam non ducam, sed tibi ipsi eos
 hic relinquam oblectamentum : tu enim campo imperas
 lato, in quo quidem lotus multus, in quo cyperus,
 triticumque, et far, ac late-germinans hordeum album.

In Ithaca autem nec sane curricula lata, nec omnino pratum :
 capris-pascendis-apta est ; et magis ardua solo equos-pas-
 cente.] Nulla enim insularum equis-agendis-idonea nec-bon-
 nis-pratis-instructa, quæ mari incumbunt ; Ithaca vero etiam
 supra omnes.] Sic dixit : risit vero bello strenuus Menelaus,
 manumque eum demulsit, verbumque dixit et elocutus est :

Sanguinis es boni, care fili, quippe talia loqueris :
 atqui ego tibi hæc dona commutabo ; possum enim.
 Donorum autem, quæcunque in mea domo recondita jacent,
 dabo, quod pulcherrimum et pretiosissimum est.

Dabo tibi craterem elaboratum ; argenteus vero
 est totus, auro autem labra supra-munita-sunt ;
 opus vero est Vulcani : donavit autem eum mihi Phædi-
 mus heros.] Sidoniorum rex, quando ejus domus suscepit
 illuc me in-redditum-profectum : tibi autem volo id præbere.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 Convivatores autem in ædes ierunt divini regis :
 illique adducebant quidem oves, afferebantque validum vi-
 num :] panem vero ipsi uxores pulcris-vittis-in-capite intu-
 lerunt.] Sic illi quidem circa cœnam in ædibus occupabantur.

Proci vero ante Ulyssis domum
 discis delectabantur et hastilibus jaculantes ;
 in facto-arte pavimento, ubi antea insolentiam exercebant.
 Antinous vero consederat et Eurymachus divinæ-formæ,
 principes procorum ; virtute autem erant longe optimi.
 His autem filius Phronii Noemon prope accedens,
 Antinoom verhis interrogans allocutus-est :

Antinoe, numquid scimus in mente nostra, an etiam non,
 quando Telemachus redeat e Pylo arenosa?
 navem mihi abhuc abducens ; mihi vero opus est illa,
 Elidem in spatiosam ut-trajiciam, ubi mihi equæ
 duodecim feminae, subtus autem muli patientes-operis
 indomiti : ex-quibus aliquem adigens domarem.

Sic ait : illi vero in animo obstupescabant ; non enim pu-
 tabant] in Pylum eum abiisse Neleiam, sed alicubi illic
 in-agris, aut apud-oves esse, aut cum-subulco.

Hunc autem rursus Antinoom allocutus-est, Eupitheii fi-
 lius :] vere mihi dic ; quando abiit, et quinam illum
 juvenes sunt-secuti ? ex-Ithacane electi, an sui ipsius

θῆτες τε δμῳές τε; δύναίτο κε καὶ τὸ τελέσσαι.
 645 Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅρρ' εὖ εἰδῶ·
 ἥ σε βίη ἀέκοντος ἀπηύρα νῆα μέλαιναν,
 ἥ ἐκὼν οἱ δῶκα, ἐπεὶ προσπύζατο μῦθος;
 Τὸν δ' υἱὸς Φρονίου Νοήμων ἀντίον ἤυδα·
 αὐτὸς ἐκὼν οἱ δῶκα· τί κεν ῥέξειε καὶ ἄλλος,
 650 ὅππότε' ἀνὴρ τοιοῦτος, ἔχων μελεδήματα θυμῷ,
 αἰτίῃ; χαλεπὸν κεν ἀνήνασθαι δόσιν εἴη.
 Κῶροι δ' οἱ κατὰ δῆμον ἀριστεύουσι μεθ' ἡμέας,
 οἳ οἱ ἔποντ'· ἐν δ' ἄρχον ἐγὼ βαίνοντ' ἐνόησα
 Μέντορα, ἥ ἐθεόν, τῷ δ' αὐτῷ πάντα εἴκει.
 655 Ἀλλὰ τὸ θαυμάζω· ἴδον ἐνθάδε Μέντορα διόν
 χθιζόν ὑπῆριον· τότε δ' ἔμειν νῆϊ Πύλονδα.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη πρὸς δώματα πατρός.
 Τοῖσιν δ' ἀμφοτέροισιν ἀγάσσατο θυμὸς ἀγῆνωρ,
 μνηστῆρες δ' ἄμυδις κάθισαν καὶ παῦσαν ἀέθλων.
 660 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετάφη, Εὐπείθεος υἱός,
 ἀχνύμενος· μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι
 πίμπλαντ', ὅσπερ οἱ πυρὶ λαμπυρόμενοι ἔκτεν·
 Ὡ πόποι, ἥ μέγα ἔργον ὑπερφιάλως ἐτελέσθη
 Τηλεμάχῳ, ὁδὸς ἦδε· φάμεν δὲ οἱ οὐ τελέεσθαι.
 665 Ἐκ τούτων δ' ἀέκητι νῆος παῖς οἴχεται αὐτῳ,
 νῆα ἔρυσσάμενος, κρίνας τ' ἀνὰ δῆμον ἀρίστους.
 Ἄρξει καὶ προτέρῳ κακὸν ἔμμεναι· ἀλλὰ οἳ αὐτῷ
 Ζεὺς δλέσειε βίην, πρὶν ἡμῖν πῆμα φυτεῦσαι.
 Ἀλλ' ἄγε μοι δότε νῆα θοὴν καὶ εἰκός· ἐταίρους,
 670 ὅρρα μιν αὐτὸν ἰόντα λογήσομαι· ἡδὲ φυλάξω
 ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τὸ Σάμοιό τε παππαλοέσσης·
 ὡς ἂν ἐπισμυγεροῖς ναυτίλλεται εἵνεκα πατρός.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἧδ' ἐκέλευον·
 αὐτίκα' ἔπειτ' ἀνστάντες ἔβαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος.
 675 Οὐδ' ἄρα Πηνελόπεια πολὺν χρόνον ἦεν ἄπυστος
 μῦθων, οὐς μνηστῆρες ἐνὶ φρεσὶ βυσοδόμευον·
 κῆρυξ γάρ οἱ εἶπε Μείδων, δὲ ἐπαύθετο βουλάς,
 αὐλῆς ἐκτὸς ἑὼν· οἱ δ' ἐνδοθὶ μῆτιν ὑφαινον.
 Βῆ δ' ἔμεν ἀγγελῶν διὰ δώματα Πηνελόπειᾱ·
 680 τὸν δὲ κατ' οὐδοῦ βάντα προσήυδα Πηνελόπεια·
 Κῆρυξ, τίπτε δέ σε πρόσσαν μνηστῆρες ἄγανοί;
 ἥ εἰπέμεναι δμῳῆσιν Ὀδυσῆος θεῖοιο,
 ἔργων παύσασθαι, σφίσι δ' αὐτοῖς δαῖτα πένεσθαι;
 Μὴ μνηστεύσαντες μὴδ' ἄλλοθ' ὀμιλήσαντες
 685 ὕστατα καὶ πύματα νῦν ἐνθάδε δειπνήσειαν.
 Οἳ θάμ' ἀγειρόμενοι, βίον κατακείρετε πολλόν,
 κτῆσιν Τηλεμάχοιο δαΐφρονος. Οὐδέ τι πατρῶν
 ὑμετέρων τὸ πρόσθεν ἀκούετε, παῖδες ἰόντες,
 ὅας Ὀδυσσεὺς ἔσχε μεθ' ὑμετέροισι τοκεῦσιν,
 690 οὔτε τινα ῥέξας ἐξάισον οὔτε τι εἰπὼν
 ἐν δήμῳ; ἥ τ' ἐστὶ δίκη θεῶν βασιλῆων,
 ἄλλον κ' ἐχθαίρησι βροτῶν, ἄλλον κε φιλοῖη.
 Κείνος δ' οὔποτε κάμπαν ἀτάσθαλον ἄνδρα ἑώργει·
 ἄλλ' ὁ μὲν ὑμέτερος θυμὸς καὶ ἀεικέα ἔργα
 695 φαίνεται, οὐδέ τις ἐστὶ χάρις μετόπισθ' εὐεργέων.
 Τῇν δ' αὖτε προσέειπε Μείδων, πεπνυμένα εἰδώς·
 αἶ γὰρ δὴ, βασίλεια, τὸδε πλεῖστον κακὸν εἴη.

mercenarii que servique? potuerit etiam hoc perficere.

Et mihi hoc dic vere, ut bene sciam,
 utrum tibi vi invito abstulit navem nigram,
 an lubens ei dedisti, postquam adortus est te sermone?

Hunc autem filius Phronii Noemon contra allocutus est:
 ipse lubens ei dedi: quid fecerit etiam alius,
 quando vir talis, habens curas in animo,
 petat? difficile negare præbitionem foret.
 Juvenes autem, qui in populo excellunt apud nos,
 illi eum secuti sunt; ac ducem ego conscendentem vidi
 Mentorem, aut deum; illi vero ipsi in omnibus similis erat.
 Sed hoc miror: vidi hic Mentorem divinum
 heri sub auroram; tunc autem conscendit navem in Pylum.

Sic igitur locutus abiit ad domos patris.

His vero utrisque percussus est animus generosus;
 proci autem simul consedere, et cessarunt a certaminibus.
 Inter eos vero Antinous fatus est, Eupitheii filius,
 dolens: furore autem multum præcordia circumfusa nigro
 sanguine implebantur, oculi vero ei igni splendenti similes
 erant:] Dii boni! certe magnum facinus superbe patratum
 est! Telemacho, profectio hæc! dicebamus autem ei non
 perfectum iri.] Tot vero invitis juvenculus puer abiit sic,
 nave deducta, electisque per populum optimis.

Incipiet et ulterius malum esse: sed ei ipsi
 Jupiter perdat vim, antequam nobis malum severit.
 Verum agite, mihi date navem celerem et viginti socios,
 ut eum ipsum venientem insidiis excipiam, et observem,
 in freto Ithacæque Samique asperæ:
 ut cum sua pernicie naviget propter patrem.

Sic dixit; illi vero omnes laudabant atque hortabantur:
 statim deinde exsurgentes ibant in domum Ulyssis.

Neque inde Penelope per longum tempus fuit in scia
 sermonum, quos proci in mente profunde cogitabant;
 præco enim illi dixit Medon, qui audiebat consilia,
 extra aulam quum esset: illi vero intus consilium texebant.
 Ivit autem annuntiaturus per domos Penelopæ:

hunc autem in limine venientem allocuta est Penelope;
 Præco, cur vero te miserunt proci in clyti?

an ut dicas ancillis Ulyssis divini,
 a labore ut cessent, illisque ipsis convivium apparent?

Ne ambientes me neque alio decedentes,
 ultimum et postremum nunc hic cœment!
 Qui frequenter congregati, victum absumitis multum,
 possessionem Telemachi prudentis. Nec quisquam a patribus
 vestris pridem audiistis, pueri quum essetis,
 qualis Ulysses erat inter vestros parentes,
 neque ulli faciens injuriam, nec quicquam tale locutus
 in populo? qui utique est mos potentium regum,
 alium ut oderit quis mortaliū, alium amet.

Ille vero nunquam omnino malo quemquam affecit:
 sed vester quidem animus et indigna facinora
 apparent, neque ulla est in vobis gratia postea beneficiorum.

Hanc autem rursus allocutus est Medon, prudentia sciens:
 utinam enim sane, regina, hoc maximum malum esset.

Ἄλλὰ πολὺ μείζον τε καὶ ἀργαλειώτερον ἄλλο
 μνηστῆρες φράζονται, ὃ μὴ τελέσειε Κρονίων·
 700 Τηλέμαχον μεμᾶσαι κατακτάμεν ὀξείῃ χαλκῷ,
 οἷα δὲ νισσομένον· ὃ δ' ἔβη μετὰ πατρός Ἀχαιῶν
 ἐς Πύλον ἡγαθήν ἢ δ' ἐς Λακκαδαίμονα διαν.
 Ὡς φάτο· τῆς δ' αὐτοῦ λυτογούνατα καὶ φίλον ἦτορ·
 δὴν δέ μιν ἀμφασίῃ ἐπέων λάβε· τῷ δέ οἱ ὅσσε
 705 δακρυόφι πλῆσθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
 Ὅφρ' ἐδὲ δὴ μιν ἐπεσσιν ἀμειβομένη προσέειπεν·
 Κῆρυξ, τίπτε δέ μοι παῖς οἴχεται; οὐδέ τί μιν χρεὼν
 νηῶν ὠκυπόρων ἐπιβαινέμεν, αἴθ' ἄλλος ἵπποι
 ἀνδράσι γίνονται, περὶ οὗσι δὲ πούλιν ἐφ' ὑγρῇν.
 710 Ἥ ἴνα μὴ δ' ὄνομ' αὐτοῦ ἐν ἀνθρώποισι λίπηται;
 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Μένων, πεπνυμένα εἰδώς·
 οὐκ οἶδ' εἰ τίς μιν θεὸς ὥρροεν, ἥ καὶ αὐτοῦ
 θυμὸς ἐφωρμήθη ἱμεν ἐς Πύλον, ὅφρα πύθεται
 πατρός εἰς ἡ νόστον, ἢ ὅτινα πτόμον ἐπέσπεν.
 715 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κατὰ δῶμ' Ὀδυσσεύς.
 Τὴν δ' ἄγος ἀμφεχύθη θυμοφθόρον, οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
 δίφρῳ ἐφέζεσθαι, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων·
 ἀλλ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸς ἔζετο πολυχμήτου θαλάμοιο,
 οἵκτρ' ὀλοφυρομένη· περὶ δὲ θυμῷ μινύριζον
 720 πᾶσαι, ὅσαι κατὰ δῶματ' ἔσαν νέαι ἡδὲ παλαιαί.
 Τῆς δ' ἀδιδὸν γοῶσα μετῴδα Πηνελόπει·
 Κλυτε, φίλαι· περὶ γάρ μοι Ὀλύμπιος ἄλγε' ἔδωκεν
 ἐκ πασέων, ὅσαι μοι θυμὸς τράφεν ἢ δ' ἐγένοντο·
 ἢ πρὶν μὲν πόσιν ἐσθλὸν ἀπώλεσα θυμολέοντα,
 725 παντοίῃς ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν [γὰρ]
 [ἐσθλὸν, τοῦ κλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἀρ-
 γῶν αὐτῷ παῖδ' ἀγαπητὸν ἀντρείψαντο θύελλαι
 ἀκλῆα ἐκ μεγάρων, οὐδ' ὀρμηθέντος ἀκουσα.
 Σχέτλιαί, οὐδ' ὑμεῖς περ ἐνὶ φρεσὶ θέσθε ἐκάσθη
 730 ἐκ λεγέων μ' ἀνεγείραι ἐπιστάμεναι σάφα θυμῷ,
 ὅππῃς ἐκεῖνος ἔβη κοίλῃ ἐπὶ νῆα μέλαιναν.
 Εἰ γὰρ ἐγὼ πυθόμην ταύτην δόδν ὀρμαίνοντα,
 τῷ κε μάλ' ἢ κεν ἔμεινε, καὶ ἐσσύμενός περ ὁδοῖο·
 ἢ κέ με τεθνηκυῖαν ἐνὶ μεγάροισιν εἴλεπεν.
 735 Ἄλλὰ τις ὀτρυνῶς Δολλὸν καλέσειε γέροντα,
 δμῶι' ἐμὸν, ὃν μοι ἔδωκε πατήρ ἐτι δεῦρο κιοῦσῃ,
 καὶ μοι κῆπον ἔχει πολυδένδρεον· ὅφρα τάχιστα
 Λαέρτῃ τάδε πάντα παρεζόμενος καταλέξῃ·
 εἰ δὴ πού τινα κείνος ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ὑφίνας
 740 ἐξελλθὼν λαοῖσιν ὀδύρεται, οἳ μεμᾶσιν
 δν καὶ Ὀδυσσεύς φθίσαι γόνον ἀντιθέοιο.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλῃ τροφὸς Εὐρύκλεια·
 νύμφα φίλῃ, σὺ μὲν ἄρ με κατακτανε νηλείῃ χαλκῷ,
 ἢ ἔα ἐν μεγάροισιν μῦθον δέ τοι σὺκ ἐπιτεύσω.
 745 Ἦ δὲ ἐγὼ τάδε πάντα· πόρον δέ οἱ ὅσσ' ἐκέλευεν,
 σίτον καὶ μέθυ ἡδὺ· ἐμεῦ δ' ἔλετο μέγαν ὄρκον,
 μὴ πρὶν σοι ἔρεειν, πρὶν δωδεκάτην γε γενέσθαι,
 ἢ σ' αὐτὴν ποθέσαι, καὶ ἀφορμηθέντος ἀκοῦσαι·
 ὅς ἂν μὴ κλαίονσα κατὰ χροῖα καλὸν ἰάπτῃς.
 750 Ἄλλ' ὕδρηνά μιν, καθαρὰ χροῖ' εἰμαθ' ἑλοῦσα,
 εἰς ὑπερῷ ἀναβῆσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν,

Sed multo majusque et gravius aliud
 proci meditantur, quod ne perficiat Saturnius :
 Telemachum cogitant interficere acuto ere,
 domum revertentem; ille vero profectus est ad quaerendam
 patris famam.] in Pylum sacram et in Lacedæmonem divi-
 nam.] Sic ait; illi vero ibi soluta sunt genua et carum cor :
 diu autem ipsam inopia-vocis tenuit; atque ei oculi
 lacrimis impleti sunt, clara autem ei detenta est vox.
 Tandem vero ipsum verbis respondens allocuta est :
 Præco, cur vero mihi filius abiit? nec quicquam ipsum
 oportebat] naves celeres conscendere, quæ maris equi
 hominibus sunt, trajiciuntque immensum humidum.
 An ut ne nomen quidem ejus inter homines relinqueretur?
 Huic autem respondit deinde Medon, prudentia sciens :
 haud scio an aliquis ipsum deus impulerit, an et ipsius
 animus impetum-ceperit ire in Pylum, ut audiat
 patris sui aut reditum aut quodnam salum obierit.
 Sic igitur locutus abiit per domum Ulyssis.
 Illam autem dolor circumfudit animum-crucians, neque am-
 plius sustinuit] in-sella sedere, multæ in domo quæ-erant :
 verum super limine sedebat elaborati thalami,
 miserabiliter lamentans : circum autem ancillæ ejulabant
 omnes, quotquot in domibus erant juniores atque vetulae.
 Illas vehementer flens alloquebatur Penelope :
 Audite, amicæ; nimios enim mihi Olympias dolores dedit
 præ omnibus, quotquot una mecum nutritæ-ac natæ sunt :
 quæ anlea quidem maritum bonum amicum magnanimum,
 omnibus virtutibus ornatum inter Danaos :
 [eximium, cujus gloria lata per Helladem et medium Argos:]
 nunc rursus filium dilectum abriperunt procellæ
 inglorium ex sedibus, nec de-abente audiui.
 Infelices, ne vos quidem in animum ieduxistis unaquæque
 e lecto me suscitare, bene scientes animo,
 quando ille conscendit cavam navem nigram.
 Si enim ego intellexissem istud iter molientem,
 sane certe aut mansisset, quantumvis cupidus itineris ;
 aut me mortuam in sedibus reliquisset.
 Sed aliquis promte Dolium vocet senem,
 ministrum meum, quem mihi dedit jam pater hunc cuncti,
 et mihi hortum servat arboriferum : ut celerrime
 Laertæ hæc omnia assidens enarret :
 si forte aliquod ille in mente consilium texens
 progressus inter-cives deplorat, qui cupiunt
 ipsius et Ulyssis perdere prolem deo-paris.
 Hanc autem rursus allocuta est dilectaatrix Euryclea :
 puella cara, tu quidem me interficere sævo ere,
 vel sine in domo; sermonem vero te non celabo.
 Noveram ego ista omnia; præbui autem illi, quæcunque in-
 behat,] panem et vinum dulce : a-me autem exegi magnum
 jusjurandum,] non prius tibi me dicturam, quam duodecima
 adesset dies,] aut tu ipsa desiderares, et abissi se rescivisses ;
 quo ne flens corpus pulcrum lederes.
 Verum tu quando-lavaris, puris corpori vestibus sumtis,
 in supernam-domum conscendens cum ancillis mulieribus,

εὐχε' Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο·
 ἡ γὰρ κέν μιν ἔπειτα καὶ ἐκ θανάτοιο σάωσαι.
 Μηδὲ γέροντα κάκου κεκακωμένον οὐ γὰρ δῖω
 765 πάγχυ θεοὶ μακάρεςσι γονὴν Ἀρκεσιδάδο
 ἐγθέσθ'· ἀλλ' ἐτι πού τις ἐπέσσειται, ὃς κεν ἔρῃσιν
 δώματα θ' ὑπερφέα καὶ ἀπόπροθι πίονας ἀγρούς.
 Ὡς φάτο· τῆς δ' εὐνῆσε γόον, σγέθε δ' ὅσσε γόοιο.
 Ἡ δ' ὑδρηναιμένη, καθαρὰ χροὶ ἐμαῖθ' ἐλοῦσα,
 770 εἰς ὑπερῶν' ἀνέβαινε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναῖξιν
 ἐν δ' ἔθει' οὐλοχύτας κανέω, ἥρπτο δ' Ἀθήνη·
 Κλυθὶ μιν, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυταίνῃ,
 εἰποτὲ τοι πολύμητις ἐνὶ μεγάροισιν Ὀδυσσεύς
 ἢ βοὸς ἢ δῖος κατὰ πτόνα μῆρ' ἔκην,
 775 τῶν νῦν μοι μνήσαι, καὶ μοι φίλον ὕα σάωσον·
 μνηστῆρας δ' ἀπάλαλσε κακῶς ὑπερνηρόντας.
 Ὡς εἰποῦσ' ὀλολυξε· θεὰ δέ οἱ ἔκλυεν ἀρῆς.
 Μνηστῆρες δ' ὁμάδῃσαν ἀνὰ μέγαρον σκιώνετα·
 ὥδε δέ τις εἶπεσσε νέων ὑπερνηρόεσσιν·
 780 Ἡ μάλα δὴ γάμον ἄμμι πολυμήνησθι βασιλεία
 ἀρτύνει· οὐδέ τι οἶδεν, ὃ οἱ φόνος ὤϊ τέτυκται.
 Ὡς ἄρα τις εἶπεσκε· τὰ δ' οὐκ ἴσαν ὥς ἐτέτυκτο.
 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Δαιμόνιοι, μύθος μὲν ὑπερφιάλοισι ἀλέασθε
 775 πάντας ὁμῶς, μή πού τις ἐπαγγελίῃσι καὶ εἰσω.
 Ἀλλ' ἄγε, σιγῇ τοῖον ἀνασάντες τελέωμεν
 μῦθον, ὃ δὴ καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶν ἤραρεν ἥμιν.
 Ὡς εἰπὼν ἐκρίνατ' ἐείκοσι φῶτας ἀρίστους·
 βᾶν δ' ἐῖναι ἐπὶ νῆα βοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης.
 780 Νῆα μὲν οὖν πᾶμπρωτον ἄλδς βένθοσδε ἔρυσσαν·
 ἐν δ' ἰστόν τ' ἐτίθεντο καὶ ἰστία νηὶ μελαίνῃ,
 ἥρτύναντο δ' ἔρετμὰ τροποῖς ἐν δερματικῶισιν·
 [πάντα κατὰ μοῖραν, ἀνά θ' ἰστία λευκὰ πέτασσαν·]
 τεύχεα δέ σφ' ἤνεικαν ὑπέρθυμοι θεράποντες.
 785 Ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήνῃ ὄρμισαν, ἐν δ' ἔβαν αὐτοί·
 ἐνθα δὲ δόρπον ἔλοντο, μένον δ' ἐπὶ ἑσπερον ἔλθειν.
 Ἡ δ' ὑπερῶν αὐτὴ περιάρων Πηνελόπεια
 καίτ' ἄρ' ἄσιτος, ἄπαστος ἐδῆτύος ἠδὲ ποτῆτος,
 ὀρμαίνουσ', εἰ οἱ θάνατον φύγοι υἱὸς ἀμύμων,
 790 ἢ ὅγ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ὑπερπάλαιοισι δαμείη.
 Ὅσσα δὲ μερμήριζε λέων ἀνδρῶν ἐν ὁμίλῳ,
 δείσας, ὁππότε μιν δόλιον περὶ κύκλον ἄγωσιν
 τόσσα μιν ὀρμαίνουσιν ἐπήλυθε νῆδυμος ὕπνος·
 εὐδε δ' ἀνακλινθεῖσα· λυθεὶν δέ οἱ ἄψα πάντα.
 795 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 εἰδωλον ποίησε, δέμας δ' ἥϊκτο γυναῖκα,
 Ἰφθίμη, κούρη μεγάλῃτορος Ἰκαρίοιο,
 τὴν Εὐμηλος ὅπυιε, Φερῆς ἐνὶ οἰκίᾳ ναῖων.
 Πέμπε δέ μιν πρὸς δώματ' Ὀδυσσεύος θεῖοιο,
 800 εἰως Πηνελόπειαν ὀδυρομένην, γόοισαν,
 παύσειε κλυθυμοῖο, γόοιό τε δακρυόεντος.
 Ἐς θάλαμον δ' εἰσῆλθε παρὰ κληῖδος ἱμάντα,
 στή δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Εὐδοίε, Πηνελόπεια, φίλον τετιημένῃ ἦτορ;
 805 οὐ μὲν σ' οὐδὲ ἔωσι θεοὶ βρεῖα ζῶντες

supplica Minervæ, filię Jovis ægidem-tenentis :

hæc enim ipsum deinde et e morte ereptum servaverit.

Neu senem afflige afflictum : non enim existimo

penitus diis beatis sobolem Arcesiadæ

invisam-esse : sed adhuc fere aliquis supererit, qui habeat domos excelsas, et procul sitos pingues agros.

Sic dixit ; illiusque sedavit fletum, cohibuitque oculos a-

fletu.] Ipsa vero lota, puris corpori vestibus sumtis, in supernam-domum conscendit cum ancillis mulieribus ; imposuitque molas canistro, supplicavitque Minervæ :

Audi me, ægidem-tenentis Jovis filia, indomita,

si-unquam tibi ingeniosus in ædibus Ulysses

aut bovis aut ovis pinguis femora adolevit :

horum nunc mihi memento, et mihi carum æthum serva ;

procos vero averte male superbientes.

Sic locuta, ululavit ; dea autem ejus audivit preces.

Proci vero tumultuabantur per aedes obscuras :

sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium :

Profecto jam nuptias nobis multum-ambita regina

apparat ; neque omnino novit, quod suo cædes filio parata-est.

Sic igitur aliquis dicebat ; ea vero nesciebant, ut acta-erant.

Inter-eos autem Antinous concionatus-est et dixit :

Mirifici, sermones quidem insolentes fugite

omnes pariter, ne forte quis annuntiet etiam intus.

Sed age, silentio talem exsurgentes perficiamus

sermonem, qui jam etiam omnibus in mente placuit nobis.

Sic locutus, elegit viginti viros optimos :

perfectique-sunt ire ad navem velocem et litus maris.

Navem quidem omnium-primum maris in-altum traxerunt :

ac malum imponere et vela navi nigre ;

aptaruntque remos vertebis in coriaceis ;

[omnia, ut oportebat ; ac vela alba expanderunt ;]

arma autem ipsis tulerunt animosi famuli.

Alte vero in humido hanc stiterunt ; ingressique-sunt ipsi :

illic autem cornam sumserunt, exspectabantque vesperem super-

venientem.] Illa vero in superna-domo, prudens Penelope,

pacebat jejuna, non-gustans cibum, nec potum,

cogitans, si sibi mortem effugeret filius eximius,

an ille a procis insolentibus domaretur.

Quanta autem cogitat leo virorum in turba,

timens, quum ipsi dolosum circulum circumdant :

tanta ipsam agitantem corripuit dulcis somnus :

dormiebat vero recumbens ; solutique-sunt ei artus omnes.

Ibi autem aliud cogitavit dea cæcis-oculis Minerva ;

simulacrum effinxit, corpore autem assimilatum-erat mulieri,

Iphthimæ, filię magnanimi Icarii :

quam Eumelus duxerat, in Pheris aedes habitans.

Misit vero hanc ad domum Ulyssis divini,

dum Penelopen lamentantem, fientem,

compesceret a-fletu, ploratuque lacrimoso.

In thalamum vero ingressa-est ad seræ torum ;

stetitque ei supra caput, et ipsam sermone allocuta-est :

Dormis, Penelope, caro afflicta corde ?

nequaquam te sinunt dii facile viventes

κλαίειν, οὐδ' ἀκάλυπτον· ἐπεὶ ῥ' ἔτι νόστιμός ἐστιν
σὸς παῖς· οὐ μὲν γάρ τι θεοῖς ἀλιττήμενός ἐστιν.

Τὴν δ' ἡμέτερος· ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια,
ἥδ' ἄλλ' ἄνθρωποι· ἐν δόμοισι πολὺν χρόνον

810 Τίπτε, κασιγνήτη, δεῦρ' ἔλθεις; οὔτε πάρος γε
πώλῃ, ἔπει μάλ' ἀποπρόθι δώματα ναίεις·
καί με κέλει παύσασθαι διζυῖος ἡδ' ὀδυνῶν
πολλῶν, αἳ μ' ἐρέθουσι κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
ἢ πρὶν μὲν πόσιν ἐσθλὸν ἀπώλεσα θυμολέοντα,
815 παντοίῃσι ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν·
[ἐσθλόν, τοῦ κλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄρ-
γῶν αὖ παῖς ἀγαπητὸς ἔβη κοίτης ἐπὶ νηὸς, [γῶν]
νήπιος, οὔτε πόνων εὖ εἰδὼς οὔτ' ἀγοράων.

Τοῦ δὲ ἐγὼ καὶ μάλλον δούρομαι ἥπερ ἐκείνου·
820 τοῦ δ' ἀμφιτρομέω καὶ δεῖδια, μή τι πάθῃσιν,
ἢ ὅγε τῶν ἐνὶ δόμῳ, ἢ οἴχεται, ἢ ἐνὶ πόντῳ.
Δυσμενέες γὰρ πολλοὶ ἐπ' αὐτῷ μηχανώονται,
ἰέμενοι κτεῖναι, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέειπε εἰδῶλον ἄμαυρόν·
825 θάρσει, μηδὲ τι πάγῳ μετὰ φρεσὶ δεῖδιθι λήην.
Τοίη γάρ οἱ πομπὸς ἄμ' ἔσπεται, ἦντε καὶ ἄλλοι
ἀνέρες ἡρήσαντο παρεστάμεναι — δύναται γάρ —
Παλλὰς Ἀθηναίη· σὲ δ' ὀδυρομένην ἑλαίρει·
ἢ νῦν με προέηκε, τὲν τάδε μὴθυσάσθαι.

830 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
εἰ μὲν δὴ θεός ἐσσι, θεοὶ τε ἔκλυες αὐδῆς,
εἰ δ', ἄγε μοι καὶ κείνον οἴζυρον κατὰλεξον,
εἴπῃς ἔτι ζῶει καὶ δρᾷ φῶς ἡελίοιο,
ἢ ἤδη τέθνηκε, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν.

835 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέειπε εἰδῶλον ἄμαυρόν·
οὐ μὲν τοι κείνῳ γε διηνεκῶς ἀγορεύσω,
ζῶει δγ' ἢ τέθνηκε· κακὸν δ' ἀνεμώλια βάζειν.

Ὡς εἰπόν, σταθμοῖο παρὰ κλισίῃσιν ἵστασθαι
ἐς πνοιᾶς ἀνέμων· ἢ δ' ἔξ ὕπνου ἀνόρουσεν
840 κόρη· Ἰκαρίοιο φίλον δὲ οἱ ἦτορ ἰάνθη,
ὥς οἱ ἑναργῆς ὄνειρον ἐπέεσσιν ἀμολόγῃ.

Μνηστῆρες δ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα,
Τηλεμάχῳ φόνον αἰπὺν ἐν φρεσὶν δρμαίνοντες.
Ἔστι δὲ τις νῆσος μέσση ἄλλ' πετρήεσσα,
845 μεσηγυρὶς Ἰθάκης τε Σάμοιο τε πειταλοῆσσης,
Ἄστερις, οὐ μεγάλη· λιμένες δ' ἐνὶ ναύλοχοι αὐτῇ
ἀμφιδουμοὶ· τῇ τόνγε μένον λοχῶντες Ἀχαιοί.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ε.

Ὀδυσσεύς σχεδία.

Ἦώς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο
ὄρνυθ', ἐν ἀθανάτοισι φῶς φέροι ἡδὲ βροτοῖσιν·
οἱ δὲ θεοὶ θῶϊκόνδε καθίζανον, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, οὔτε κράτος ἔστι μέγιστον.
8 Τοῖσι δ' Ἀθηναίη λέγε κήδεα πολλὰ Ὀδυσῆος,

fere, neque afflictari : quoniam adhuc rediturus est
tuus filius : nequaquam enim diis peccato-obnoxius est.

Huic autem respondit deinde prudens Penelope,
suaviter admodum dormiens in somniorum portis :

Cur, soror, huc venisti? nequaquam ante quidem
ventitabas, quandoquidem valde procul ædes habitas :
et me jubes cessare ab-ærumna ac doloribus
multis, qui me irritant in mente et in animo :
quæ ante quidem maritum bonum amisi magnanimum,
omnibus virtutibus ornatum inter Danaos :
[eximium; cujus gloria lata per Helladem et medium Argos :]
nunc rursus filius dilectus abiit cava in nave,
puer, nec laborum probe gnarus, nec negotiorum.
Hujus-causa jam ego etiam magis lugeo, quam illius :
et ob-hunc contremisco et timeo, ne-quid patiat,ur
sive is eorum in populo, quo abiit, sive in ponto.
Hostes enim multi in ipsum *mala* machinantur,
cupientes occidere, antequam in-patriam terram pervenerit.

Hanc autem respondens allocutum-est simulacrum obscu-
rum :] confide, nec omnino in mente timeas tantopere.

Talis enim eum comes una sequitur, quam etiam alii
viri optarint sibi adesce (pollet enim),
Pallas Minerva : te vero lamentantem miseratur :
quæ nunc me demisit, tibi hæc ut-dicerem.

Hanc vero rursus allocuta-est prudens Penelope :
siquidem vere tu dea es, deæque audivisti vocem,
eia age mihi et de-illo ærumnoso enarra,
sicubi adhuc vivat et videat lumen solis,
an jam mortuus-sit, et in Plutonis ædibus.

Hanc autem respondens allocutum-est simulacrum obscu-
rum :] non tibi de-illo quidem continuo dicam,
vivate is, an mortuus-sit : malum vero vana loqui.

Sic locutum, januæ apud seram evanuit
in flatus ventorum : illa vero e somno exsiliit,
filia Icarii; carum autem ei cor exsultavit,
ut ipsi manifestum somnium supervenerat noctis conticinio.

Proci vero consensua nave navigabant humidias vias,
Telemacho cædem gravem in mente meditantés.
Est autem quædam insula medio in-mari petrosa,
media-inter Ithacamque Samumque asperam,
Asteris, non magna; portus vero navibus-apti insunt ipsi
utrinque-accessi : ibi hunc manebant insidiantes Achivi.

ODYSSEÆ V.

Ulyssis ratis.

Aurora autem ex lectis ab eximio Tithono
surgebat, ut immortalibus lucem ferret et mortalibus :
ac dii ad-consessum considebant; inter illos vero
Jupiter altitonans, cujus potentia est maxima.
Illis autem Pallas recensebat ærumnas multas Ulyssis,

μνησαμένη· μέλε γάρ οἱ ἐὼν ἐν δώμασι Νύμφης·
 Ζεῦ πάτερ, ἥδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἑόντες,
 μή τις ἐτι πρόφρων ἀγανὸς καὶ ἥπιος ἔστω
 σκηπτούχος βασιλεὺς, μηδὲ φρεσὶν αἴσιμα εἰδώς·
 10 ἄλλ' αἰεὶ χαλεπὸς τ' εἴη καὶ αἴσულα βέζοι.
 Ὡς οὔ τις μέμνηται Ὀδυσσεύος θεοίοιο
 λαῶν, οἷσιν ἀνασσε, πατὴρ δ' ὥς ἥπιος ἦεν·
 ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κεῖται κρατέρ' ἄλγας πάσγων,
 Νύμφης ἐν μεγάροις Καλυψούς, ἥ μιν ἀνάγκη
 15 ἴσχει· δ' δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι.
 Οὐ γάρ οἱ παρά νῆες ἐπήρεται καὶ ἑταῖροι,
 οἳ κεν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
 Νῦν αὖ παῖδ' ἀγαπητὸν ἀποκτείνει μεμάρσιν,
 οἴκαδε νισσόμενον· δ' δ' ἔβη μετὰ πατρὸς ἀκουήν
 20 ἐς Πύλον ἡγαθέην ἥδ' ἐς Λακεδαίμονα διαν.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων·
 οὐ γάρ δὴ τοῦτον μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτῇ,
 ὥς ἦτοι κείνους Ὀδυσεὺς ἀποτίσεται ἐλθών· [γάρ —
 25 Τηλέμαχον δὲ σὺ πέμψον ἐπισταμένους — δύναται
 ὥς κε μάλ' ἀσκηθῆς ἦν πατρίδα γαῖαν ἱκῆσθαι,
 μνηστῆρες δ' ἐν νηϊ παλιμπετέες ἀπονέωνται.
 Ἦ βα, καὶ Ἑρμείαν, υἱὸν Φίλων, ἀντίον ἦῶδα·
 Ἑρμεία· σὺ γάρ αὐτὲ τὰ τ' ἄλλα περ ἀγγελός ἐσσι·
 30 Νύμφη εὐπλοκάμῳ εἰπεῖν νημερτέα βουλήν,
 νόστον Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος, ὥς κε νήηται,
 οὔτε θεῶν πομπῇ οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων·
 ἀλλ' ὅγ' ἐπὶ σχεδὴς πολυδέσμου πῆματα πάσγων
 ἡματὶ κ' εἰκοστῇ Σχερίην ἐρίβωλον ἱκοίτο,
 35 Φαιήκων ἐς γαῖαν, οἳ ἀγγέλοις γεγάασιν·
 οἳ κεν μιν πῆρι κῆρι θεὸν ὥς τιμήσουσιν,
 πέμψουσιν δ' ἐν νηϊ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 χαλκὸν τε χρυσὸν τε ἄλλας ἐσθῆτάς τε δόντες,
 πολλὰ, θεῶν οὐδέποτε Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσεὺς,
 40 εἴπερ ἀπήμυν ἦλθε, λαχὼν ἀπὸ ληϊδὸς αἴσαν.
 Ὡς γάρ οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ ἔην ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε διάκτορος Ἀργεϊφόντης.
 Αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 45 ἀμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὕγρην,
 ἥδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο.
 Ἐλπετο δὲ βράβδον, τῇτ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,
 ὣν ἐθέλει, τοὺς δ' αὐτὲ καὶ ὑπνῶντας ἐγείρει·
 τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργεϊφόντης.
 50 Πιερίην δ' εἰσιβὰς, ἐξ αἰθέρος ἔμπησε πόντον·
 σούατ' ἔπειτ' ἐπὶ κύμα, λάρῃ θρυγνὶ οἰκῶς,
 δευτε κατὰ δεινὸς κόλπους ἄλδος ἀτρυγέτοιο
 ἰχθύς ἀγρώσων, πυκινὰ πτερὰ δεύεται ἄλμῃ·
 τῷ ἱκελὸς πολέεσσι δόξατο κύμασιν Ἑρμῆς·
 55 ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφίκετο τληθὲς εὐούσαν,
 ἐνθ' ἐκ πόντου βάς ἰοειδέος ἡπειρόνδε,
 ἦεν, ὅφρα μέγα σπέος ἱκετο, τῷ ἐνὶ Νύμφῃ
 ναίεν εὐπλοκάμῳ· τὴν δ' ἐνδοθὶ τέτμεν εὐούσαν.
 Πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχαρῶν μέγα καίετο, τληθὲς δ' ὀδμή

recordata; curæ-erat enim illi morans in domo Nymphæ :

Jupiter pater, atque alii beati dii sempiterni,
 nullus amplius benignus, mitis, et mansuetus sit
 sceptrifer rex, neque animo justa sentiens;
 sed semper durus sit, et injusta faciat.
 Adeo nemo memor-est Ulyssis divini,
 civium quibus præfuit, et quibus pater velut mitis erat;
 sed ille quidem in insula jacet graves dolores patiens,
 Nymphæ in ædibus Calypsus, quæ ipsum necessitate
 detinet; is vero non potest suam in-patriam terram venire.
 Non enim ei adsunt naves remigio-instructæ, et socii,
 qui ipsum deducant super lata dorsa maris.
 Nunc rursus filium dilectum occidere cupiunt,
 domum revertentem : ille vero abiit ad-quærendam patris far-
 mam] in Pylum sacram atque in Lacedæmonem divinam.

Hanc autem respondens allocutus-est nubes-cogens Jupiter:
 filia mea, quale tibi dictum excidit septo dentium!
 nonne enim hoc quidem excogitasti consilium ipsa,
 ut scilicet illos Ulysses ulciscatur reversus?
 Telemachum autem tu deduc prudenter (potes enim),
 ut plane incolumis suam in-patriam terram veniat,
 proci vero in nave retro iter-relegant.

Dixit, et Mercurium, carum filium, contra allocutus-est :
 Mercuri : tu enim itidem et in-aliis nuntius es :
 Nymphæ comis-pulcris dicito firmum nostrum consilium,
 reditum Ulyssis audenti-animo, ut redeat,
 nec deorum ductu, nec mortalium hominum ;
 sed is in rate multis-compacta-vinculis ærumnas patiens
 die vicesima ad-Scheriam glebosam perveniat,
 Phæacum ad terram, qui propinqui-diis sunt ;
 qui ipsum ex animo, veluti deum, honorabunt,
 deducuntque in nave caram in patriam terram,
 æsque aurumque abunde, vestemque ipsi quum-dederint,
 plurima, quanta nunquam e-Troja sustulisset Ulysses.
 etiam-si sine-detrimento venisset, sortitus e præda portio-
 nem.] Sic enim ei fatale est amicosque videre, et pervenire
 domum in excelsam, et suam in patriam terram.

Sic dixit; nec non-obsecutus-est internuntius Argicida.
 Statim deinde pedibus subligavit pulcros calceos,
 immortales, aureos, qui ipsum ferebant sive per mare,
 sive per immensam terram, una-cum flatibus ventī.
 Cepit etiam virgam, qua virorum oculos demulcet,
 quorumcunque vult, alios autem et dormientes excitat :
 hanc in manibus tenens volabat fortis Argicida.
 Pieriæ autem insistens, ex æthere incidit in-mare :
 festinabat deinde super fluctus, gaviæ avi similis,
 quæ circum magnos sinus maris infructuosi
 pisces venans, crebro alas sibi-mergit salsugine :
 huic similis multis superrectus-est fluctibus Mercurius :
 sed quando jam ad-insulam pervenit procul sitam,
 tum ex ponto egressus violaceo ad-litus,
 vadebat, donec ad-magnam specum pervenit, in qua Nym-
 pha] habitabat pulcris-comis; hanc vero intus invenit.
 Ignis quidem in focus magnus ardebat, procul vero odor

60 κέδρου τ' εὐκαέτοιο θύου τ' ἀνὰ νῆσον δόκωδαι,
 δαιομένων· ἥ δ' ἔνδον ἀοιδίους' ὅπλ' ἀλγῇ,
 ἱστόν ἐποικομένην, χρυσεὶ κερκιδ' ὕφαινεν.
 Ὑλῇ δὲ σπέος ἀμφὶ περὶ κύει τηλεθόουσα,
 κλήθηρ τ' αἰγείρος τε καὶ εὐώδης κυπάρισσος·
 65 ἔνθα δὲ τ' ὀρνίθες τανυσίπτεροι εὐνάζοντο,
 σκῶπές τ' ἱρκῆς τε, τανύγλωσσοί τε κορῶναι
 εἰνάλλαι, τῆσιν τε θαλάσσια ἔργα μέμνηεν.
 Ἦδ' αὐτοῦ τετάυυστο περὶ στείους γλαφυροῖο
 ἡμερὺς ἡβώουσα, τεθῆλει δὲ σταφυλῆσιν·
 70 κορῆναι δ' ἐξείης πύργους βέον ὕδατι λευκῷ,
 πλησαίαι ἀλλήλων τετραμμέναι Ἀλλιδις ἄλλῃ.
 Ἀμφὶ δὲ λειμῶνες μαλακοὶ ἰου ἡδὲ σελίνου
 θήλειον ἔνθα κ' ἐπειτα καὶ ἀθάνατος περ ἐπελθὼν
 θηήσκειτο ἰδὼν καὶ τερφθεὶ φρεσὶν ἦσιν.
 75 Ἐνθα στάς θηεῖτο διάκτορος Ἀργεϊφόντης.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα ἔω θηήσαστο θυμῷ,
 αὐτίκ' ἄρ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλυθεν· οὐδέ μιν ἄντην
 ἡγήνοισεν ἰδοῦσα Καλυψώ, διὰ θεάων —
 οὐ γάρ τ' ἀγνώτες θεοὶ ἀλλήλοισι κελόνται
 80 ἀθάνατοι, οὐδ' εἰ τις ἀπόπροθι δώματα ναίει —
 οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα ἔνδον ἔτετμεν,
 ἀλλ' ὅγ' ἐπ' ἀκτῆς κλαίει καθήμενος· ἔνθα πάρος περ,
 δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἀλγεσὶ θυμὸν ἐρέχθων,
 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο, δάκρυα λείβων.
 85 Ἑρμείαν δ' ἐρέεινε Καλυψώ, διὰ θεάων,
 ἐν θρόνῳ ἰδρύσασσα φαινήν, σιγαλόντι·
 τίπτε μοι, Ἑρμεία χρυσόρραπ'ι, εἰληλουθας,
 αἰδοῖός τε φίλος τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις.
 Αὐδὰ δ' τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
 90 εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.
 [Ἄλλ' ἔπειο προτέρω, ἵνα τοι πὰρ ξείνια θείω.]
 Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ παρέθηκε τράπεζαν,
 ἀμβροσίης πλησασα, κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν.
 Αὐτὰρ ὅ πινε καὶ ἦσθε διάκτορος Ἀργεϊφόντης.
 95 Αὐτὰρ ἔπει δέειπνε καὶ ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ,
 καὶ τότε δὴ μιν ἐπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Εἰρωτᾷς μ' ἑλθόντα, θεὰ, θεόν· αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπῆσω· κέλει γάρ·
 Ζεὺς ἑμέγ' ἠνώγει δεῦρ' ἑλθέμεν οὐκ ἐθέλοντα·
 100 τίς δ' ἂν ἐκὼν τοσσόνδε διαδράμοι ἄλμυρόν ὕδωρ
 ἀσπετον; οὐδέ τις ἄγχι βροτῶν πόλις, οἷα θεοῖσιν
 ἱερὰ τε βέβουσι καὶ ἑξαίτους ἑκατόμβας.
 Ἀλλὰ μάλ' οὕτως ἔστι Διὸς νόον αἰγιόχοιο
 οὔτε παρεξελθεῖν ἄλλον θεὸν οὔτ' ἀλιῶσαι.
 105 Φησὶ τοὶ ἄνδρα παρῆναι διζυρώτατον ἄλλον
 τῶν ἀνθρώπων, οἳ ἄστυ πέρι Πριάμοιο μάχωντο
 εἰνάετες, δεκάτῳ δὲ πόλιν κέραντες ἔβησαν
 οἰκαδ'· ἀτὰρ ἐν νόστῳ Ἀθηναῖν ἀλίτοντο,
 ἥ σφιν ἐπῶρα· ἀνεμὸν τε κακὸν καὶ κύματα μακρά.
 110 [Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέριθον ἐσθλοὶ ἐταῖροι·
 τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἀνεμὸς τε φέρον καὶ κύμα πέλασσαν.]
 Τὸν νῦν σ' ἠνώγει ἀποπεμπέμεν ὅττι τάχιστα·
 οὐ γάρ οἱ τῇδ' αἴσα φίλων ἀπονόσφιν ὀλέσθαι·

cedrique fissilis thiyæque per insulam redolebat,
 ardentium : ipsa vero intus cantillans voce pulcra,
 telam obiens, aureo radio texebat.
 Silva autem circa specum creverat virescens,
 alnusque, populusque, et bene-odorata cypressus :
 ibi vero et aves extensas-alas-habentes nidulabantur,
 buhones, accipitresque, latasque-linguas-habentes cornices
 marinae, quibus-quidem marina opera curæ-sunt.
 Atque ibidem extensa-erat circa speluncam cavam
 vitis pubescens, florebat vero uvis :
 fontes autem ex-ordine quatuor fluebant aqua limpida,
 vicini inter-se versi alio alius.
 Circum vero prata mollia violis atque apio
 virescebant : ibi subinde etiam immortalis si-accessisset,
 admiratus-esset intuens, et oblectatus-esset animo suo.
 Illic stans hæc admirabatur internuntius Argicida.
 Ac postquam omnia suo admiratus-erat animo,
 statim in amplam speluncam intravit : neque ipsum coram
 ignoravit conspiciata Calypso, nobilissima dearum,
 (non enim ignoti dii sibi-invicem sunt
 immortales, nec si quis longe procul ædes habitat) ;
 neque Ulyssem magnanimum intus invenit,
 sed is in litore flebat sedens ; ubi antea etiam,
 lacrimis et gemitibus et doloribus animum scindens,
 pontum in infructuosum prospiciebat ; lacrimas stillans.
 Mercurium autem interrogabat Calypso, nobilissima dea-
 rum,] in sella collocatum splendida, admiranda :
 Cur ad-me, Mercuri aureo-caduceo, venisti,
 venerandusque carusque? ante quidem neutiquam frequen-
 tabas.] Dic quod cogitas ; perficere autem me animus jubet,
 si possum quidem perficere, et si perfectus est.
 [Verum sequere ulterius, ut tibi hospitalia apponam.]
 Sic igitur locuta dea apposuit mensam,
 ambrosia repletam, miscuitque nectar rubrum.
 Atque ille bibeat et edebat, internuntius Argicida.
 Et postquam comaverat, et refecerat animum cibo,
 tum vero ipsam verbis respondens allocutus-est :
 Interrogas me huc profectum, dea, deum : atque ego tibi
 vere eum sermonem enarrabo ; jubes enim :
 Jupiter me jussit huc ire invitum :
 quis enim volens tantam percurreret salsam aquam,
 immensam? neque ulla prope est mortalium urbs, qui diis
 sacraque faciunt, et eximias hecatombas.
 Sed prorsus non est Jovis mentem ægidem-tenentis
 nec prætergredi alium deum, neque irritam-facere.
 Ait, tibi virum adesse ærumnosissimum præ-ceteris
 illis viris, qui circa urbem Priami pugnabant
 novennio ; decimo vero anno urbe excisa abierunt
 domum : at in reditu Minervam offenderunt,
 quæ ipsis excitavit ventumque malum et fluctus ingentes.
 [Ibi huic alii quidem omnes perierunt strenui socii,
 ipsum autem huc ventusque ferens et fluctus appulit.]
 Eum nunc te jubet dimittere quam celerrime :
 non enim ei hic sors est ab-amicis seorsum perire ;

- ἀλλ' ἔτι οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 115 οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ ἔην ἐς πατρίδα γαίαν.
 Ὡς φάτο· ῥίγησεν δὲ Καλυψώ, δια θεάων,
 καὶ μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Σχέτλιοι ἔσθε, θεοὶ, ζηλήμονες ἔξοχον ἄλλων,
 οὔτε θεαῖς ἀγάσθε παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι
 120 ἀμφοτέρην, ἣν τίς τε φίλον ποιήσεται ἀκοίτην.
 Ὡς μὲν, θ', Ὀρίων' ἔλετο βοδοδάκτυλος Ἥως,
 τόφρα οἱ ἠγάσθε θεοὶ βεῖα ζώνοντες,
 ἕως μιν ἐν Ὀρτυγίᾳ χρυσόβρονος Ἄρτεμις ἀγνή
 οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιοχόμενη κατέπεφνε.
 125 Ὡς δ' ὅπότε Ἰασίωνι εὐπλόκαμος Δημήτηρ,
 ᾧ θυμῷ εἴξασα, μίγην φιλοτῆτι καὶ εὐνῇ,
 νεῖω ἐνὶ τριπολῶ· οὐδὲ δὴν ἦεν ἄπυστος
 Ζεὺς, δὲ μιν κατέπεφνε βαλὼν ἀργῆτι κεραυνῷ.
 Ὡς δ' αὖ νῦν μοι ἀγάσθε, θεοὶ, βροτὸν ἄνδρα παρῆναι.
 130 Τὸν μὲν ἐγὼν ἐσάωσα περὶ τρόπιος βεβῶτα
 οἶον, ἔπει οἱ νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ
 Ζεὺς ἔλας ἐκέασσε μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
 [Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι·
 τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἀνέμωσθε φέρων καὶ κύμα πέλασσε.]
 135 Τὸν μὲν ἐγὼ φίλεόν τε καὶ ἔτρεφον, ἠδὲ ἔφρασκον
 θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἥματα πάντα.
 Ἄλλ' ἔπει οὐπὶς ἐστὶ Διὸς νόον αἰγιόχοιο
 οὔτε παρεξελθεῖν ἄλλον θεὸν οὐθ' ἀλιῶσαι·
 ἐρρέτω, εἰ μιν κείνος ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει,
 140 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον· πέμψω δέ μιν οὐπὴ ἐγωγε.
 Οὐ γάρ μοι πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι,
 οἳ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
 Αὐτὰρ οἱ πρόφρων ὑποθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω,
 ὥς κε μάλ' ἀσκηθῆς ἣν πατρίδα γαίαν ἔχεται.
 145 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργεϊφόντης·
 οὕτω νῦν ἀπόπεμπε, Διὸς δ' ἐποτίξω μῆνιν,
 μήπως τοι μετόπισθε κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κρατὺς Ἀργεϊφόντης·
 ἡ δ' ἐπ' Ὀδυσσεῖα μεγαλήτορα πότνια Νύμφη
 150 ἤϊ', ἐπειδὴ Ζηὺς ἐπέκλυεν ἀγγελιάων.
 Τὸν δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς εὖρε καθήμενον· οὐδέ ποτ' ὅσσε
 δακρυόφιν τέρσοντο· κατείθετο δὲ γλυκὺς αἰὼν
 νόστον ὀδυρομένη, ἔπει οὐκέτι ἦνδανε Νύμφη.
 Ἄλλ' ἦτοι νύκτας μὲν ἰαύεσκεν καὶ ἀνάγκη
 155 ἐν σπέσσι γλαυροῖσι παρ' οὐκ ἔβελων ἔβελούσῃ·
 ἥματα δ' ἐν πέτρῃσι καὶ ἡιόνεσσι καθίζων,
 [δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἀλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,]
 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο, δάκρυα λείδων.
 Ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη προσεφώνεε δια θεάων·
 160 Κάμμορε, μὴ μοι ἔτ' ἐνθάδ' ὀδύρεο, μηδὲ τοι αἰὼν
 φθινέτω· ἦδη γάρ σε μάλα πρόφρασσ' ἀποπέμψω.
 Ἄλλ' ἄγε, δούρατα μακρὰ ταμῶν, ἄρμόεο χαλκῷ
 εὐρεῖαν σχεδὴν· ἀτὰρ ἱκρία πῆξαι ἐπ' αὐτῆς
 ὑψοῦ, ὥς σε φέρῃσιν ἐπ' ἡεροειδέα πόντον.
 165 Αὐτὰρ ἐγὼ σίτον καὶ ὕδωρ καὶ ὄνον ἐρουρὸν
 ἐνθήσω μενοικέ, δ' κέν τοι λιμὸν ἐρύκοι·
 εἴματά τ' ἀμφιέσω· πέμψω δὲ τοι οὔρον ὅπισθεν,

sed adhuc ei fatale est amicosque videre, et pervenire domum in excelsam, et suam in patriam terram.

Sic dixit : exhorruit vero Calypso, nobilissima dearum, et ipsum compellans verbis alatis allocuta est :

Improbi estis, dii, invidi prae aliis !
 qui-quidem deabus invidetis cum viris dormire palam, si qua aliquem carum sibi fecerit maritum.
 Sic quidem, quando Orionem cepit roseis-digitis Aurora, tamdiu illi invidebatis dii facile viventes, donec ipsum in Ortygia aureum-solium-habens Diana casta suis mitibus sagittis aggrediens occidit.
 Sic etiam, quando cum-lasione pulcras-comas-habens Ceres, suo animo obsecuta, commixta-est amore et cubili, novali in tertiato; neque diu fuit ignarus Jupiter, qui ipsum nunc mihi invidetis, dii, mortalem virum adesse.
 Sic rursus nunc mihi invidetis, dii, mortalem virum adesse.
 Illum quidem ego servavi navis carinae innavigantem solum; quoniam ei navem celerem corusco fulmine Jupiter percussam diffiderat medio in nigro ponto.
 [Ibi huic alii quidem omnes perierunt strenui socii, ipsum vero hic ventusque ferens et fluctus appulit.]
 Hunc quidem ego amice-excipiebam et nutreiebam, ac dicebam me facturam immortalem, et senii-expertem per-dies omnes.
 Verum quandoquidem nequaquam est Jovis mentem ægidem-tenentis] nec prætergredi alium deum, neque irritam-facere; valeat, si eum ille impellit et ire jubet pontum per infructuosum : dimittam vero ipsum nusquam ego.] Non enim mihi adsunt naves remigio-instructæ, et socii, qui ipsum deducant super lata dorsa maris.

At ei lubens consulam, neque celabo, quomodo plane incolumis suam in-patriam perveniat.
 Hanc autem rursus allocutus-est internuntius Argicida :
 sic nunc dimitte, Jovisque respice iram, ne-for- te tibi in-posterum iratus succensuerit.
 Sic igitur locutus abiit fortis Argicida :
 ipsa vero ad Ulysssem magnanimum, veneranda Nympha, ibat, postquam Jovis audierat mandata.
 Illum autem in litore invenit sedentem : neque unquam oculi a-lacrimis siccabantur; consumebaturque ei dulcis ætas ob-re-ditum lugenti, quoniam non-amplius placebat Nympha.
 At sane nocte quidem dormiebat etiam necessitate in specubus cavis, nolens apud volentem :
 die vero in petris et litoribus sedens,
 [lacrimis et gemitibus et doloribus animam scindens,]
 pontum infructuosum prospiciebat, lacrimas stillans.
 Prope autem astans eum allocuta-est nobilissima dearum :
 Infelix, ne mihi amplius hic lugeas, neu tibi ætas consumatur; jam enim te perquam lubens dimittam.
 Verum age, lignis longis abscissis, compinge-tibi ære latam ratem : ac tabulata fige in ea alte, ut te ferat super obscurum pontum.
 Atque ego panem et aquam, et vinum rubrum imponam animo-gratum, quæ tibi famem arceant : vestesque induam; mittamque tibi ventum a-tergo,

ὡς κε μάλ' ἀσκηθῆς σὴν πατρίδα γαίαν ἔχαι,
αἱ κε θεοὶ γ' ἐθέλωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
170 οἳ μιν φέρτεροί εἰσι νοῆσαι τε χρῆναι τε.
Ἦς φάτο· ῥίγησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἄλλο τι δὴ σὺ, θεὰ, τόδε μήδεαι οὐδέ τι πομπήν,
ἥ με κέλεαι σχεδὴ περάαν μέγα λαΐτμα θαλάσσης,
175 δεινὸν τ' ἀργαλέον τε· τὸ δ' οὐδ' ἐπὶ νῆες ἔισαι
ὠκύποροι περώσιν, ἀγαλλόμεναι Διὸς οὐρῳ.
Οὐδ' ἂν ἐγὼν, ἀέκητι σέθεν, σχεδὴς ἐπιδαίην,
εἰ μή μοι τλαίης γε, θεὰ, μέγαν ὄρκον ὁμόσσαι,
μή τι μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
180 Ἦς φάτο· μείδῃσεν δὲ Καλυψώ, δῖα θεάων,
χειρὶ τέ μιν κατέρειξεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Ἥ δὴ ἀλιτρός γ' ἐσσι καὶ οὐκ ἀποφύλια εἰδούς·
οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεύσαι.
Ἴστω νῦν τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθεν,
185 καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅτε μέγιστος
ὄρκος δεινότητος τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσιν,
μή τι σοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
Ἀλλὰ τὰ μὲν νοέω καὶ φράσσομαι, ἄσ' ἂν ἐμοὶ περ
αὐτῇ μηδοίμην, σὺ με χρεῖω τόσον ἴχοι.
190 Καὶ γὰρ ἐμοὶ νόος ἐστὶν ἐνάσιμος, οὐδέ μοι αὐτῇ
θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος, ἀλλ' ἐλετήμην.
Ἦς ἄρα φωνήσασ' ἡγήσατο δῖα θεάων
καρπαλίμως· ὃ δ' ἔπειτα μετ' Ἴγνια βαίνει θεοῖο.
Ἴξον δὲ σπείους γλαφυρὸν θεὸς ἡδὲ καὶ ἀνὴρ·
195 καὶ ῥ' ὃ μὲν ἔνθα καθέζετ' ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἀνέστη
Ἑρμείας· Νύμφη δ' ἐτίθει πάρα πᾶσαν ἑδωδὴν,
ἔσθειν καὶ πίνειν, οἷα βροτοὶ ἄνδρες ἔδουσιν.
Αὐτὴ δ' ἀντίον ἵξεν Ὀδυσσεύς τοιόιο·
τῇ δὲ παρ' ἀμβροσίην δμῶπι καὶ νέκταρ ἔθηκαν.
200 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτόιμα προκειμένα χεῖρας ἱαλόν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐδητύος ἡδὲ ποτήτος,
τοῖς ἄρα μύθων ἤρχε Καλυψώ, δῖα θεάων·
Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
οὕτω δὴ οἰκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν
205 αὐτίκα νῦν θέλεις ἵεναι; σὺ δὲ χαίρει καὶ ἔμπης.
Εἵ γε μὲν εἰδείης σῆσι φρεσὶν, ὅσσα τοι αἶσα
κῆδε' ἀναπλῆσαι, πρὶν πατρίδα γαίαν ἰκέσθαι,
ἐνθάδε κ' αὖθι μένων παρ' ἐμοὶ τόδε δῶμα φυλάσσοις,
ἀθάνατός τ' εἴης ἱμερόμενός περ ἰδέσθαι
210 σὴν ἀλογον, τῆς αἰὲν ἐέλδεαι ἥματα πάντα.
Οὐ μὲν θῆν κείνης γε χερσίων εὐχομαι εἶναι,
οὐ δέμας, οὐδὲ φυήν· ἐπεὶ οὕτως οὐδὲ εἴκεν
θνητὰς ἀθανάτησι δέμας καὶ εἶδος ἐρίζειν. [σεύς
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
215 πότνα θεὰ, μή μοι τόδε χῶεο· οἶδα καὶ αὐτὸς
πάντα μάλ', οὐνεκα σείο περίφρων Πηνελόπεια
εἶδος ἀκιδνοτέρη μέγεθός τ' εἰκνάντα ἰδέσθαι·
ἥ μὲν γὰρ βροτὸς ἐστί, σὺ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρω.
Ἀλλὰ καὶ ὡς ἐθέλω καὶ ἐέλδομαι ἥματα πάντα
220 οἶκαδὲ τ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἡμᾶρ ἰδέσθαι.
Εἰ δ' αὖ τῆς βράχης θεῶν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,

ut plane incolunius tuam in-patriam terram pervenias,
si modo dii voluerint, qui cælum latum habitant,
qui me potiores sunt in-cognoscendoque perficiendoque.

Sic ait : cohorrui autem audens divinus Ulysses,
et ipsam compellans verbis alatis allocutus est :

Aliud quid jam tu, dea, in-hoc moliris, neutiquam dimissionem :] quæ me jubes rate trajicere ingentem voraginem maris,] horrendamque difficilemque; quam neque naves æquales veloces trajiciunt, gaudentes Jovis vento-secundo.

Neque ego, invita te, ratem conscenderim, nisi mihi sustinueris, dea, magnum jusjurandum jurare, nullum mihi ipsi damnum nialum structuram te aliud.

Sic ait; risit vero Calypso, nobilissima dearum, manuque ipsum demulsit, verbumque dixit et elocuta est :

Profecto improbus es, et non incallida sciens; qualem jam hunc sermonem induxisti-in-animum proloqui. Sciat nunc hoc Terra et Cœlum latum superne, et delabens Stygis aqua : quod quidem maximum jusjurandum gravissimumque est beatissimis diis : non ullum tibi ipsi damnum malum me structuram aliud. Sed ea quidem cogito, et suadebo, quæcunque mihi quidem ipsi suaderem, si-quando me necessitas tanta incesseret. Etenim mihi mens est æqua, neque mihi ipsi animus in præcordiis ferreus, sed misericors.

Sic igitur locuta, prævit augustissima dearum celeriter; ille vero deinde post vestigia ibat deæ. Pervenerunt autem ad-speluncam cavam, dea atque vir : et ille quidem ibi resedit in solio, unde surrexerat Mercurius : Nympha vero apposuit ei omnem cibum, ad-edendum et bibendum, qualia mortales viri edunt. Ipsa vero e-regione sedit Ulyssis divini; ipsique ambrosiam ancillæ et nectar apposuerunt. Hi vero ad cibos paratos appositos manus extendebant. Ac postquam saturati-sunt cibo et potu, inter-eos inde sermones exorsa-est Calypso, nobilissima dearum :] Generosissime Laertiade, sollers Ulysse, siccine vero domum caram in patriam terram protinus nunc vis proficisci? tu autem vale nihilominus. Siquidem scires tua mente, quantos tibi fatale est dolores implere, priusquam in-patriam terram pervenias, certe hic manens apud me hanc domum custodies, immortalisque esses, quantumvis cupidus sis videndi tuam uxorem, cujus usque desiderio-teneris dies omnes. Nequaquam certe illa inferiorem me-profiteor esse, nec corpore, neque habitu : quandoquidem minime decet mortales cum-immortalibus corpore et forma contendere.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses : veneranda dea, ne mihi ob-hoc succenseas; scio etiam ipso omnia omnino, quod te prudens Penelope forma deterior est, et magnitudine, coram aspectu : illa enim mortalis est, tu vero immortalis et senii-expers. Sed etiam sic volo, et desidero diebus omnibus, domumque redire, et reditus diem videre.

Si quis autem me pessumdet deorum in nigro ponto,

- τλήσομαι, ἐν στήθεσιν ἔχων ταλαπενθέα θυμόν·
ἤδη γὰρ μάλα πολλὰ ἔπαθον καὶ πολλὰ ἐμόγησα
κύμασι καὶ πολέμῳ· μετὰ καὶ τότε τοῖσι γενέσθω.
225 Ὡς ἔφατ'· ἥελιος δ' ἄρ' ἔδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν·
ἔλθόντες δ' ἄρα τῷγε μυχρῷ στείους γλαφυροῖο,
τερπέσθην φιλοτῇτι, παρ' ἀλλήλοισι μένοντες.
Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἥως,
αὐτὶχ' ὁ μὲν χλαϊνάν τε χιτῶνά τε ἔννυτ' Ὀδυσσεύς·
230 αὐτὴ δ' ἀργύρεον φῶρος μέγα ἔννυτο Νύμφη,
λεπτὸν καὶ χαρίεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἰζυῖ
καλὴν, χρυσεῖαν· κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην·
καὶ τότε Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μῆδετο πομπῇ.
Δῶκε μὲν οἱ πέλεκυν μέγαν, ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν,
235 χάλκεον, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
στευλιὸν περικαλλές ἐλάινον, εὖ ἐναρπρός·
δῶκε δ' ἔπειτα σκέπαρον ἐύζοον· ἦρχε δ' ὁδοῖο
νήσου ἐπ' ἔσχατις, θοὶ δένδρεα μακρὰ περύκει,
κλήθρη τ' αἰγιόρος τ', ἑλάτη τ' ἦν οὐρανομήκης,
240 αὖα παλαιοὶ, περίκμηλα, τὰ οἱ πλώοιεν ἐλαφρῶς.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ δειξέ, θοὶ δένδρεα μακρὰ περύκει,
ἡ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Καλυψῶ, διὰ θεάων.
Αὐτὰρ ὁ τάμεντο δοῦρα· θοῶς δέ οἱ ἦνυτο ἔργον.
Ἐικοσι δ' ἔκβαλε πάντα, πελέκῃσιν δ' ἄρα χαλκῶ,
245 ξέσσε δ' ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ σταθμῇ Ἴθυνεν.
Τόφρα δ' ἔνεικε τέρετρα Καλυψῶ, διὰ θεάων·
τέτρηνεν δ' ἄρα πάντα καὶ ἤρμωσεν ἀλλήλοισιν·
γόμεοισιν δ' ἄρα τήνγε καὶ ἄρμονῇσιν ἄρπεν.
Ὅσπον τίς τ' ἔδαφος νηὸς τορνώσεται ἀνήρ
250 φορτίδος εὐρείης, εὖ εἰδὼς τεκτοσυνάων,
τόσσον ἐπ' εὐρείαν σχεδὴν ποιήσας· Ὀδυσσεύς.
Ἰκρια δὲ στήσας, ἀραρῶν θαμέσι σταμίνεσσιν,
πολεῖ· ἀτὰρ μακρῇσιν ἐπηγεκνίδεσσιν τελευτά.
Ἐν δ' ἱστὸν ποιεῖ καὶ ἐπὶ κριν ἄρμενον αὐτῷ·
255 πρὸς δ' ἄρα, πεδάλιον ποιήσατο, ὄφρ' ἰθύνει.
Φράξε δέ μιν ῥίπεσσι διαμπερές οἰσίνησιν,
κύματος εἰλαρ ἔμειν· πολλὰ δ' ἐπεχεύατο ὕλην.
Τόφρα δὲ φάρε' ἔνεικε Καλυψῶ, διὰ θεάων,
ἱστία ποιήσασθαι· ὁ δ' εὖ τεχνήσατο καὶ τὰ.
260 Ἐν δ' ὑπέρας τε κάλους τε πόδας τ' ἐνέδθησεν ἐν αὐτῇ·
μοχλοῖσιν δ' ἄρα τήνγε κατεΐρυσεν εἰς ἄλλα διὰν.
Τέτρατον ἤμαρ ἔην, καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα·
τῷ δ' ἄρα πέμπτῳ πέμπ' ἀπὸ νήσου διὰ Καλυψῶ,
εἴματά τ' ἀμφιέσασα θυώδεα, καὶ λούσασα.
265 Ἐν δέ οἱ ἀσχὸν ἔθηκε θεὰ μέλας οἶνοιο
τὸν ἕτερον, ἕτερον δ' ὕδατος μέγαν· ἐν δὲ καὶ ἦια
κωρύκῳ· ἐν δέ οἱ ὅψα τίθει μενοεικέα πολλὰ·
οὐρον δὲ προέηκεν ἀπήμονά τε λιαρὸν τε.
Γηθόσυνος δ' οὐρ πέτασ' ἱστία διοὺς Ὀδυσσεύς.
270 Αὐτὰρ ὁ πεδάλῳ ἰθύνετο τεχνήντως,
ἤμενος· οὐδέ οἱ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐπιπτεν,
Πηϊάδας τ' ἐσορῶντι καὶ ὅψε δύνοντα Βοώτην,
Ἄρκτον θ', ἣν καὶ Ἀμαζαν ἐπὶ κληῖσιν καλέουσιν,
ἧτ' αὐτοῦ στρέφεται καὶ τ' Ὠρίωνα δοκεύει,
275 οἷν δ' ἀμμορός ἐστι λοστρῶν Ὠκεανοῖο.

patiar, in pectore habens sustinentem-ærumnarum animum :
jam enim valde multa passus-sum, et multa pertuli
fluctibus et bello : post illa et hoc quoque fiat.

Sic dixit ; sol vero occidit et tenebræ supervenerunt :
perfecti autem hi in-secessu speluncæ cavæ
oblectabantur amore, prope invicem manentes.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
continuo quidem lenamque tunicamque induit Ulysses :
ipsa vero candidam stolam magnam induit Nympha,
tenuem et venustam, et zonam circumposuit lumbis
pulcram, auream : capitique imposuit calyptram :
et tum Ulyssi magnanimo parabat dimissionem.

Dedit quidem ei securim magnam, habilem in manibus,
æream, utrinque acutam : atque in ipsa erat
manubrium perpulcrum, oleaginum, bene adaptatum :
dedit vero deinde asciam perpolitam ; duxque-erat viæ
insulæ ad extremam-oram, ubi arbores procerae creverant,
alnusque, populusque, abiesque erat in-cælum-pertingens,
aridæ dudum, valde-siccæ, quæ ei natarent leviter.

Ac postquam ostenderat, ubi arbores procerae creverint,
ipsa quidem rediit ad domum, Calypso, nobilissima dearum.

At ille cædebat ligna ; celeriterque ei perficiebatur opus.
Viginti autem dejecit arbores omnes, dolavitque inde are,
lævigavitque scite, et ad normam direxit.

Interea autem attulit terebras Calypso, nobilissima dearum :
terebravit vero ille omnia, et composuit inter-se ;
clavis autem eam (ratem) et compagibus coagmentavit.

Quantum aliquis fundum navis tornaverit vir
onerariae latæ, bene sciens fabrilis-artis,
in tantum latam ratem fecit Ulysses.

Tabulata vero erigens, coaptans densis trabibus,
faciebat ; sed longis asseribus perstruebat.

In ea autem malum fecit, et antennam congruentem ei :
prætereaque gubernaculum fecit, ut dirigeret.

Communivit quoque ipsam cratibus undique vimineis,
fluctuum propugnaculum ut-essent ; multamque ingessit ma-
teriam.] Interea vero lintea attulit Calypso, nobilissima dea-
rum,] ad-vela conficienda ; ille autem scite confecit et hæc.

Illigavit autem funesque rudentesque, pedesque in ea,
vectibusque deinde eam deduxit in mare divinum.

Quartus dies erat, et ei perfecta-erant omnia :
ac quinto dimisit eum ab insula divina Calypso,
vestibusque indutum odoratis, et lavatum.

Imposuit autem ei utrem dea nigri vini,
alterum, alterum vero aquæ magnum ; atque etiam vialica
in-pera ; imposuitque ei obsonia animo-grata multa :
ventum autem immisit innocuumque placidumque.

Lætus vero vento-secundo extendit vela divinus Ulyssea.

Atque is gubernaculo dirigebat artificiose,
sedens : neque ei somnus palpebris incidebat,
Pleiadasque contemplanti, et sero occidentem Booten,
Ursamque, quam et Currum vulgari-appellatione vocant,
quæ ibidem-usque vertitur, atque Orionem observat ;
sola vero expers est lotionum Oceani.

Τὴν γὰρ δὴ μιν ἄνωγες Καλυψὼ, δία θεάων,
 ποντοπορευόμεναι ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς ἔχοντα.
 Ἑπτὰ δὲ καὶ δέκα μὲν πλέεν ἤματα ποντοπορεύουν,
 ὀκτωκαιδεκάτῃ δ' ἐφάνη ὄρεα σκίοντα
 280 γαίης Φαιήκων, ὅθι τ' ἀγχιστον πέλεν αὐτῶ·
 εἶσατο δ', ὥς ὅτε ῥινὸν ἐν ἡεροιδεῖ πόντῳ.
 Τὸν δ' ἐξ Αἰθιοπῶν ἀνίων κρείων Ἐνόςτρου
 τηλόθεν ἐκ Σολύμων ὀρέων ἴδεν· εἶσατο γάρ οἱ
 πόντον ἐπιπλῶων· ὃ δ' ἔχυσατο κηρόθι μᾶλλον,
 285 κινήσας δὲ κάρη προτὶ δν μυθήσατο θυμόν·
 Ὡ πόποι, ἦ μάλα δὴ μετεδούλευσαν θεοὶ ἄλλως
 ἀμρ' Ὀδυσσῆϊ, ἐμεῖο μετ' Αἰθίοπεσσι δόντος·
 καὶ δὴ Φαιήκων γαίης σχεδόν, ἔνθα οἱ αἴσα
 ἐκφυγέειν μέγα πείραρ διζύος, ἦ μιν ἰκάνει·
 290 ἀλλ' ἔτι μὲν μιν φημι ἄδην ἔλάν κακότητος.
 Ὡς εἰπὼν σύναγεν νεφέλας, ἐτάραξε δὲ πόντον
 χειρσὶ τρίαιναν ἑλὼν· πάσας δ' ὁρόθυεν ἀέλλας
 παντοίων ἀνέμων· σὺν δὲ νεφέσσι κάλυψεν
 γαίαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὁρώρει δ' οὐρανὸν νύξ.
 295 Σὺν δ' Εὐρὸς τε Νότος τ' ἔπεσε Ζέφυρος τε δυσαῆς
 καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης, μέγα κῦμα κυλίνδων.
 Καὶ τότε Ὀδυσσεὺς λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δν μεγαλήτορα θυμόν·
 Ὡ μοι ἐγὼ δειλὸς, τί νύ μοι μήκιστα γέννηται.
 300 Δεῖδω μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἴπεν,
 ἦ μ' ἔφατ' ἐν πόντῳ, πρὶν πατρίδα γαίαν ἰκέσθαι,
 ἀλγε' ἀναπλήσειν· τὰδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
 Οἷοισιν νεφέεσσι περιστέφει οὐρανὸν εὐρὺν
 Ζεὺς, ἐτάραξε δὲ πόντον, ἐπιπτόρχουσι δ' ἀέλλαι
 305 παντοίων ἀνέμων. Νῦν μοι σῶς αἰπὺς δλεῖρος.
 Τριεμάκαρες Δαναοὶ καὶ τετράκις, οἱ τότε ὄλοντο
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, χάριν Ἀτρεΐδῃσι φέροντες.
 Ὡς δὲ ἔγον· ὅφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν
 ἡματι τῷ, ὅτε μοι πλεῖστοι χαλκήρεα δοῦρα
 310 Τρῶες ἐπέβριψαν περὶ Πηλεΐων θανόντι.
 Τῷ κ' ἔλαχον κτερέων καὶ μευ κλέος ἦγον Ἀχαιοί·
 νῦν δέ με λευγαλέω θανάτῳ εἴμαρτο ἁλῶναι.
 Ὡς ἄρα μιν εἰπόντ' ἔλασεν μέγα κῦμα κατ' ἄκρης,
 δεινὸν ἐπεσσύμενον, περὶ δὲ σχεδὴν ἐλέλιξεν.
 315 Ἴηλε δ' ἀπὸ σχεδῆς αὐτὸς πέσε· περὶ δὲ πηδάλιον δὲ
 ἐκ χειρῶν προέτηχε· μέσον δὲ οἱ ἰσθὺν ἔαζεν
 δεινὴ μισγομένη ἀνέμων ἑλθοῦσα θύελλα.
 Ἐηλοῦ δὲ σπείρον καὶ ἐπὶ κριον ἔμπεσε πόντῳ.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόβρυχα ὄηκε πολλὸν χρόνον, οὐδ' ἐδυνάσθη
 320 αἶψα μάλ' ἀνογχεῖν μέγαλον ὑπὸ κύματος ὁρυγῆς.
 Εἵματα γὰρ ῥ' ἐβάρυνε, τὰ οἱ πόρε δία Καλυψὼ.
 Ὅψε δὲ δὴ ῥ' ἀνέδου, στόματος δ' ἐξέπτυσεν ἄλμην
 πικρὴν, ἣ οἱ πολλὰ ἀπὸ κρατὸς κελάρυζεν.
 Ἄλλ' οὐδ' ὥς σχεδῆς ἐπελήθετο, τειρόμενός περ,
 325 ἀλλὰ μεθορηθεὶς ἐνὶ κύμασιν, ἔλλαβεν αὐτῆς·
 ἐν μέσση δὲ καθίζε, τέλος θανάτου ἀλειύνων.
 Τὴν δ' ἐβόρει μέγα κῦμα κατὰ ῥόον ἔνθα καὶ ἐνθα.
 Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης φορέσιν ἀκάνθας
 αἰ πεδίον, πυκινὰ δὲ πρὸς ἀλλήλησιν ἔχονται·

Ilanc etenim eum jussit Calypso, nobilissima dearum,
 ponto-navigare ad sinistram manum habentem.
 Septemdecim vero navigabat dies in-mari-iter-faciens,
 decima octava autem apparuerunt montes umbrosi
 terræ Phæacum, qua proximum erat illi :
 apparebat autem, veluti scutum in obscuro ponto.

Hunc vero ex Æthiopibus reversus potens Neptunus
 procul e Solymorum montibus conspexit; visus-est enim ei
 in-ponto navigans; ille vero iratus-est in-animo magis :
 quassansque caput ad suum dixit animum :

Dii boni! profecto jam statuerunt dii aliter
 de Ulysse, me apud Æthiopas absente :
 et jam Phæacum terræ prope est, ubi ei fatale
 effugere magnam metam ærumnarum, quæ ipsum occupant :
 sed adhuc quidem eum puto abunde miseriarum subitum.

Sic fatus collegit nubes, turbavitque pontum,
 manibus tridente sumto; omnesque concitavit procellas
 omnigenorum ventorum; ac nubibus operuit
 terram simul et pontum; ingruit autem a-cælo nox.
 Una vero Eurusque Notusque ruit, Zephyrusque vebemens,
 et Boreas serenus, magnum fluctum provolvens.
 Et tunc Ulyssis soluta-sunt genua et carum cor :
 ingemiscensque inde dixit ad suum magnum animum.

Heu me miserum, quid mihi in-futurum erit?
 Vereor, ne jam omnia dea vera dixerit :
 quæ me dicebat in mari, priusquam in-patriam terram perve-
 nerin,] dolores impleturum-esse; ea jam nunc omnia per-
 ficiuntur.] Qualibus nubibus circumtegit cælum latum
 Jupiter, turbavitque mare; ingruunt vero procellæ
 omnigenorum ventorum. Nunc mihi certum est grave
 tium.] Ter-beati Danaï et quater, qui tunc perierunt
 Troja in lata, Atridis gratificantes.
 Utinam ego mortuus fuissim, et fatum obissem,
 die illo, quando mihi plurimi æratas hastas
 Trojani iniecerunt circa Peliden mortuum.
 Tum sortitus-essem parentalia, et meam gloriam celebra-
 sent Achivi:] nunc vero me misera morte decretum-est perire.

Sic igitur ipsum locutum pepulit magnus fluctus a vertice,
 horrendum irruens, et ratem circumrotavit.
 Longe vero a rate ipse excidit; clavum autem
 e manibus dimisit; medium vero ei malum fregit
 horrenda commixtorum ventorum irruens procella.
 Longe autem velum et antenna inciderunt ponto.
 Ipsum vero sub-aqua detinuit fluctus longo tempore; nec po-
 tuit] cito admodum emergere, magni sub fluctus impetu.
 Vestes enim eum gravabant, quas illi dederat divina Calypso.
 Sero vero tandem emersit, et ore evomit salsuginem
 amaram, quæ ei multa a capite defluebat.
 Sed ne sic quidem ratis oblitus-est, tametsi afflictus,
 sed impetu-facto in fluctibus, apprehendit eam :
 in medio autem consedit, finem mortis evitans.
 Hanc autem ferebat magnus fluctus secundum cursum-aqua-
 rum huc et illuc.] Ut vero quum autumnalis Boreas fert spinas
 per campum, deusse autem inter se coherent :

330 ὡς τὴν ἄμ πέλαγος ἀνεμοὶ φέρον ἐνθα καὶ ἐνθα·
 ἄλλοτε μὲν τε Νότος Βορέη προβάλασκε φέρεσθαι,
 ἄλλοτε δ' αὖτ' Εὐρος Ζεφύρῳ εἴασκε διώκειν.
 Τὸν δὲ ἴδεν Κάδμου θυγάτηρ, καλλίσφυρος Ἰνώ,
 Λευκοθέη, ἥ πρὶν μὲν ἐπὶ βροτὸς αὐδοήσασα,
 335 νῦν δ' ἄλῳς ἐν πελάγεσσι θεῶν ἐξέμμορε τιμῆς.
 Ἦ ῥ' Ὀδυσσῆ' ἐλέησεν ἀλώμενον, ἀλγε' ἔχοντα·
 [αἰθυῖα δ' εἰκυῖα, ποτῇ ἀνεδύσατο λίμνης,]
 ἴξε δ' ἐπὶ σχεδῆς πολυδέσμου εἰπέ τε μῦθον·
 Κάμμορε, τίπτε τοι ὧδε Ποσειδάων ἐνοστήκων
 340 ὠδύσας· ἐκπάγλως, ὅτε σοι κακὰ πολλὰ φυτεύει;
 οὐ μὲν δὴ σε καταφθίσει, μάλα περ μενεαῖων.
 Ἄλλα μάλ' ὧδ' ἔρξαι, δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν·
 εἴματα ταῦτ' ἀπόδυσ, σχεδὴν ἀνέμοισι φέρεσθαι
 κάλλιπ'· ἀτὰρ χεῖρεσσιν νέων ἐπιμαίεο νόστου
 345 γαίης Φαιήκων, ὅτι τοι μοῖρ' ἐστὶν ἀλύξαι.
 Τῇ δὲ, τόδε κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοιο τανύσαι
 ἄμβροτον· οὐδέ τί τοι παθέειν δέος οὐδ' ἀπολέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπὶν χεῖρεσσιν ἐφάψεται ἡπείροιο,
 ἄψ ἀποδυσάμενος βαλέειν εἰς οἶνοπα πόντον,
 350 πολλὸν ἀπ' ἡπείρου, αὐτὸς δ' ἀπονόσσι τραπέσθαι.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ κρήδεμνον ἔδωκεν·
 αὐτὴ δ' ἄψ ἐς πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα,
 αἰθυῖα εἰκυῖα· μέλαν δέ ἑ κῦμα κάλυψεν.
 Αὐτὰρ ὁ μερμήριζε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεὺς,
 355 ὄρθησας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δὴ μεγάλητορα θυμόν·
 ὦ μοι ἐγὼ, μή τις μοι ὑφαίνῃσιν δόλον αὐτὲ
 ἀθανάτων, ὅτε με σχεδῆς ἀποθῆναι ἀνώγει.
 Ἄλλα μάλ' οὕτω πείσομαι· ἐπεὶ ἔκλες ὄφθαλμοῖσιν
 γαῖαν ἐγὼν ἰδοῦμαι, ὅτι μοι φάτο φύξιμον εἶναι.
 360 Ἄλλα μάλ' ὧδ' ἔρξω, δοκέει δέ μοι εἶναι ἄριστον·
 ὄφρ' ἂν μὲν κεν δούρατ' ἐν ἁρμονίῃσιν ἀρήρῃ,
 τόφρ' αὐτοῦ μενέει καὶ κλήσομαι ἀλγεα πύσχων·
 αὐτὰρ ἐπὶν δὴ μοι σχεδὴν διὰ κῦμα τινάξῃ,
 νήσομαι· ἐπεὶ οὐ μὲν τι πάρα προνοῆσαι ἄμεινον.
 365 ὦ Εὐκὺς ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ὦρσε δ' ἐπὶ μέγα κῦμα Ποσειδάων ἐνοστήκων,
 δεινὸν τ' ἀργαλέον τε, κατρεφέες ἤλασε δ' αὐτόν.
 Ὡς δ' ἄνεμος ζαῆς ἦϊων θημῶνα τινάξει
 καρφαλέων, τὰ μὲν ἄρ τε διεσκέδασ' ἀλλυδὶς ἄλλῃ·
 370 ὡς τῆς δούρατα μακρὰ διεσκέδασ'. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἄμφ' ἐνὶ δούρατι βαίνει, κελθ' ὡς ἵππον ἐλαύνων·
 εἴματα δ' ἐξαπέδυνε, τὰ οἱ πόρε δια Καλυψώ.
 Αὐτίκα δὲ κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοιο τάνυσσεν·
 αὐτὸς δὲ πρηνὴς ἄλ' κάππεσε, χεῖρε πετάσας,
 375 νηχόμενα μεμαῶς· ἴδε δὲ κρύων Ἑνοσίχθων,
 κινήσας δὲ χάρη προτὶ δὴ μυθήσατο θυμόν·
 Οὕτω νῦν κακὰ πολλὰ παθὼν ἀλώω κατὰ πόντον,
 εἰκόθεν ἀνθρώποισι Διοτρεφέεσσι μιγείης·
 ἀλλ' οὐδ' ὥς σε ἔολπα ὀνόσσεσθαι κακότητος.
 380 Ὡς ἄρα φωνήσας ἱμασεν καλλίτριχας ἵππους,
 ἔκετο δ' εἰς Αἰγὰς, ὅτι οἱ κλυτὰ δώματα ἔασιν.
 Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κόυρη Διὸς, ἀλλ' ἐνόησεν·
 ἦτοι τῶν ἄλλων ἀνέμων κατέδῃσε κελεύθους,

sic illam per mare venti ferebant huc atque illuc :
 interdum quidem Notus Boreæ obiectavit ferendum,
 interdum vero rursus Eurus Zephyro cessit persequendam.
 Hunc autem vidit Cadmi filia, pulcros-talos habens Ino,
 Leucothea, quæ ante quidem erat mortalis loquens ;
 nunc vero maris in æquoribus deorum sortita erat honorem.
 Hæc Ulyssem miserata est vagantem, dolores habentem :
 [mergo vero assimilata, volatu emersit e-gurgite,]
 seditque in rate multis-vinculis-compacta, dixitque verba :
 Infelix, quid tibi sic Neptunus, terræ concussor,
 iratus est vehementer, quod tibi mala multa struat ?
 nequaquam quidem te perdet, valde licet cupiens.
 Accipe omnino sic fac ; videris autem mihi non desipere :
 vestes has exue-et ratem ventis ferendam
 relinque ; at manibus natans quære reditum
 ad-terram Phæacum, ubi tibi fatale est effugere.
 Accipe autem hanc vittam, et sub pectore extendas
 immortalē : haud tibi ne-quid-patiaris timendum, nec, ne-
 pereas.] At postquam manibus contigeris litus,
 rursus exuens projice in nigrum pontum,
 longe a continente, ipse autem seorsum te-avertas.
 Sic igitur locuta dea vittam ei dedit :
 ipsa vero rursus pontum ingressa est fluctuantem,
 mergo assimilata : niger vero ipsam fluctus obtexit.
 Ac deliberavit audens divinus Ulysses,
 ingemiscensque inde dixit ad suum magnum animum :
 Heu mihi, ne-quis mihi struat dolum iterum alius
 immortalium, quando me a-rate discedere jubet !
 Sed omnino nondum parebo ; quoniam procul oculis
 terram ego vidi, ubi mihi dixit effugium esse.
 Sed omnino sic faciam, videturque mihi hoc esse optimum :
 quamdiu quidem ligna in compagibus cohaeserint,
 tandiu hic manebo et sustinebo dolores patiens :
 at posteaquam mihi ratem fluctus discusserit,
 natabo ; quandoquidem nihil adest prospectu melius.
 Dum ille hæc cogitabat in mente et in animo,
 immisit magnum fluctum Neptunus terræ-concussor,
 horrendumque, gravemque, excelsum : impulit autem ipsum.
 Ut vero quum ventus vehementer-spirans palearum acervum
 dissipat] aridarum, quas quidem dispergit alias alio :
 sic ipsius tabulata longa dispersit : verum Ulysses
 in unum lignum conscenderat, desultorium ut equum impel-
 lens ;] vestes vero exuit, quas ei dederat divina Calypso ;
 statimque vittam sub pectore extendit :
 ipse autem pronus in-mare cecidit, manibus extensis,
 natare paratus ; vidit vero potens-rex Neptunus,
 quassansque caput ad suum locutus est animum :
 Sic nunc mala plurima passus erra per mare,
 donec hominibus Jovis-alumnis misceris :
 sed neque sic te spero parvi-pensurum malum.
 Sic igitur locutus, impulit pulcris-jubis equos ;
 pervenitque ad Ægas, ubi ei inclytæ ædes sunt.
 Ac Minerva, filia Jovis, aliud excogitavit :
 nempe ceterorum ventorum obstruxit vias

παύσασθαι δ' ἐκέλευσε καὶ εὐνηθῆναι ἅπαντας·
 285 ὥρσε δ' ἐπὶ κραϊπνὸν Βορέην, πρὸ δὲ κύματ' ἔαζεν,
 ἕως ὅγε Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μιγείη
 Διογενὴς Ὀδυσσεύς, ὕνατον καὶ Κῆρας ἀλύξας.
 Ἐνθα δ' αὖ νύκτας δύο τ' ἤματα κύματι πηγῷ
 πλάζετο· πολλὰ δέ οἱ κραδίη προτιύσσετ' ὀλεθρον.
 390 Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἤμαρ εὐπλόκαμος τέλεσ' ἦώς,
 καὶ τότε ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἡδὲ γαλήνη
 ἔπλετο νημενίη· ὃ δ' ἄρα σκεδὸν εἰσιδε γαίαν,
 ὅξυ μάλ' αὖ προιδὼν, μεγάλου ὑπὸ κύματος ἀρθείς.
 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀσπάστος βίωτος παίδεσσι φανήη
 395 πατρός, δς ἐν νούῳ κείται κρατέρ' ἄλγεα πάσγων,
 ὀτρύν τηκόμενος, στυγερός δέ οἱ ἔχραε δαίμων,
 ἀσπασίον δ' ἄρα τόνγε θεοὶ καχόητος ἔλυσαν·
 ὡς Ὀδυσσῆ' ἀσπαστὸν ἔϊσατο γαῖα καὶ ὕλη.
 Νῆχε δ', ἐπειγόμενος ποσὶν ἡπείρου ἐπιβῆναι·
 400 ἄλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας,
 καὶ δὴ δοῦπον ἄκουσε ποτὶ σπιδάδεσσι θαλάσσης.
 Ῥόγθει γὰρ μέγα κύμα, ποτὶ ξερὸν ἡπείροιο
 δεινὸν ἐρευνόμενον· εἰλυτο δὲ πάνθ' ἄλλος ἄρην.
 Οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες, νῶν ὄχοι, οὐδ' ἐπιωγαί,
 405 ἄλλ' ἅκται προβλήτες ἔσαν σπιδάδες τε πάγοι τε,
 καὶ τότε Ὀδυσσεὺς λυτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 ὀρθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δν μεγάλητορα θυμόν·
 ὦ μοι, ἐπειδὴ γαῖαν ἀελπτέα δῶκεν ἰδέσθαι
 Ζεὺς, καὶ δὴ τότε λαίτμα διαμύχας ἐτέλεσσα,
 410 ἔκθαις οὐπὴ φαίνεθ' ἄλλος πολιοῖο ὑβράζε·
 ἔκτοσθεν μὲν γὰρ πάγοι ὀξέες, ἀμφὶ δὲ κύμα
 βέβρυχεν ῥόθιον, λισσῇ δ' ἀναδέδρομο πέτρῃ·
 ἀγχιβαθὴς δὲ θάλασσα, καὶ οὐπω ἐστὶ πόδεσσιν
 στήμεναι ἀμφοτέροισι καὶ ἐκφυγέειν καχόητα·
 415 μῆπως μ' ἐκθαίνοντα βάλλῃ λίθακι ποτὶ πέτρῃ
 κύμα μὲν ἄρπαξαν, μελέη δέ μοι ἔσεται ὀρμή.
 Εἰ δέ κ' ἐτι ποτέρω παρανήξομαι, ἦν που ἐρεῦρύ
 ἡτιόνας τε παραπλῆγας λιμένας τε θαλάσσης·
 δεῖδω μὴ μ' ἐξαῦτις ἀναρπάσῃσιν ὕελλα
 420 πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρη, βαρέα στενάχοντα·
 ἦ ἔτι μοι καὶ κῆτος ἐπισσεύη μέγα δαίμων
 ἐξ ἄλλος, οἷά τε πολλὰ τρέφει κλυτὸς Ἀμφιτρίτης·
 οἷα γὰρ ὥς μοι δῶδ' οὐσαι κλυτὸς Ἐννοσίγαιος.
 Ὡς ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 425 τόρρα δέ μιν μέγα κύμα φέρε τρηχεῖαν ἐπ' ἀκτίν.
 Ἐνθα κ' ἀπὸ ῥινούς δρύφθη, σὺν δ' ὅσπερ ἀράχθη,
 εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ἀμφοτέροισι δὲ χερσὶν ἐπεσσύμενος λάβε πέτρης,
 τῆς ἔχετο στενάχων, εἰς μέγα κύμα παρῆλθεν.
 430 Καὶ τὸ μὲν ὡς ὑπάλυξε· παλιρῥόθιον δὲ μιν αὖτις
 πλῆξεν ἐπεσσύμενον, τηλοῦ δέ μιν ἐμβαλε πόντω.
 Ὡς δ' ὅτε πούλυποδος, θαλάμης ἐξελκομένοιο,
 πρὸς κοτυληδονόφιν πυκινὰ λαίγγες ἔχονται·
 οἷς τοῦ πρὸς πέτρῃσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν
 435 ῥίνοι ἀδέρωφθεν· τὸν δὲ μέγα κύμα κάλυπεν.
 Ἐνθα κε δὴ δύστηνος ὑπέρμυρον ὦλετ' Ὀδυσσεύς,
 εἰ μὴ ἐπιφροσύνῃ δῶκε γλαυκῶπις Ἀθήνη.

et quiescere jussit, et consopitos-esse omnes
 incitavit autem velocem Boream, fluctusque præfregit,
 donec ille Phæacibus remigii-studiosis misceretur,
 generosus Ulysses, mortem et fatum elapsus.

Hic duas noctes, duosque dies in fluctu denso
 errabat : sæpe vero ei cor præsagiebat mortem.
 Sed quando jam tertiam diem comis-pulcris fecit Aurora,
 tum deinde ventus quidem quievit, atque serenitas
 erat tranquilla ; ipse vero inde prope conspexit terram,
 acute admodum prospiciens, magno a fluctu levatus.
 Ut autem quum grata vita filiis apparet
 patris, qui in morbo decumbit ingentes dolores patiens,
 diu contabescens, infestus autem ei ingruerat deus ;
 grate vero inde hunc dii a-malo liberarunt :
 sic Ulyssi grate apparuit terra et silva.
 Natabat vero, nitens pedibus continentem ut-conscenderet :
 sed quum tantum abesset, quantum exauditur vociferatus,
 tum vero sonitum audivit ad scopulos maris.
 Murnurabat enim magnus fluctus, ad aridam continentis
 horrendum eructans ; obducta vero erant omnia maris asper-
 gine.] Non enim erant portus, navium capaces, neque access-
 us ;] sed litora projecta erant, scopulique, saxaque ;
 et tunc Ulyssi soluta-sunt genua et carum cor ;
 ingemiscensque inde dixit ad suum magnum animum :
 Heu mihi, postquam terram insperatam dedit videre
 Jupiter, et jam has undas sulcatas penetravi,
 egressus nusquam apparet e-mari cano foras :
 extra enim stant saxa acuta, circumque fluctus
 fremit impetuosis, lavisque se-attollit petra ;
 prope autem profundum mare : et nullo-modo licet pedibus
 consistere ambobus, et effugere malum :
 ne-forte me egredientem jactet lapidosam ad petram
 fluctus magnus abripiens ; vanus vero mihi erit conatus.
 Sin vero adhuc ulterius præternatabo, sicubi inveniam
 litora obliqua, portusque maris,
 vereor, ne me rursus abripiens procella
 pontum in piscosum ferat, graviter gementem ;
 aut etiam mihi et cetum immittat magnum deus
 ex mari, qualia multa nutrit inclyta Amphitrite :
 novi enim, ut mihi infensus-sit inclytus Neptunus.
 Dum ille hæc deliberabat in mente et in animo,
 interea ipsum magnus aestus tulit asperum ad litus.
 Ibi cutem laceratus, simulque ossa confractus-fuisset,
 nisi in mentem ei hæc indidisset dea cæsiis-oculis Minerva :
 ambabus vero manibus immittat prehendit petram,
 cui adhærebat ingemiscens, donec magnus fluctus præteritis-
 set.] Et hunc quidem sic effugit : refluius autem fluctus ipsum
 rursus] percussit irruens, longeque ipsum injectit ponto.
 Sicut vero quum polypi, e-cubilli extracti,
 acetabulis multi calculi adhærescunt :
 sic hujus ad saxa fortibus a manibus
 cutis-partes direptæ-sunt : ipsum vero magnus fluctus obtexit.
 Ibi jam infelix præter-fatum periisset Ulysses,
 nisi prudentiam ei dedisset cæsiis-oculis Minerva.

- Κύματος ἐξαναδὺς, τὰτ' ἐρεύγεται ἡπειρόνδε,
 νῆχε παρῆξ, ἐς γαίαν δρώμενος, εἴ που ἐφεύροι
 440 ἥϊόνας τε παραπλήγας, λιμένας τε θαλάσσης.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ποταμοῖο κατὰ στόμα καλλιρόοιο
 ἔξε νέων, τῇ δὴ οἱ ἐέλιστο γῶρος ἄριστος,
 λείος πετρώων, καὶ ἐπὶ σκέπας ᾗν ἀνέμοιοι
 ἔγνω δὲ προρέοντα, καὶ εὗξάτο θν κατὰ θυμόν·
 445 Κλῦθι, ἀναξ, ὅτις ἐσσι· πολύλλιστον δέ σ' ἰκάνω,
 φεύγων ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνος ἐνιπάς.
 Αἰδοῖός μὲν τ' ἐστὶ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 ἀνδρῶν ὅστις ἔκηται ἀλώμενος, ὥς καὶ ἐγὼ νῦν
 σὸν τε βρόον, σά τε γούναθ' ἰκάνω, πολλὰ μογήσας.
 450 Ἄλλ' ἄλκιρε, ἀναξ· ἐκέτης δέ τοι εὐχομαι εἶναι.
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' αὐτίκα παῦσεν ἐὼν βρόον, ἔσχε δὲ κῦμα·
 πρόσθε δέ οἱ ποίησε γαλήνην, τὸν δ' ἐσάωσεν
 ἐς ποταμοῦ προγόας· ὁ δ' ἄρ' ἄμφω γούνατ' ἔκαμψεν,
 χεῖράς τε στιβαράς· ἄλτ' γὰρ δέδμητο φίλον κῆρ.
 455 Ὡδε δὲ χροά πάντα· θάλασσα δὲ κήκιε πολλή
 ἄν στόμα τε βινάς· ὁ δ' ἄρ' ἄπνευστος καὶ ἀναυδος
 κεῖτ' ὀλιγηπελέων, κάματος δέ μιν αἰνὸς ἔκτανεν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἄμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
 καὶ τότε δὴ κρήδεμνον ἀπὸ ἔο λῦσε θεοῖο·
 460 καὶ τὸ μὲν ἐς ποταμὸν ἀλιμυρήνετα μεθῆκεν·
 ἀψ' δ' ἔπερεν μέγα κῦμα κατὰ βρόον. Αἴψα δ' ἄρ' Ἴνω
 δέξατο χερσὶ φίλησιν· ὁ δ' ἐκ ποταμοῖο λιασθεὶς
 σχοίνῳ ὑπεκλίθη, κύσε δὲ ζείδιωρον ἄρουραν·
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς θν μεγαλήτορα θυμόν·
 465 Ὡ μοι ἐγὼ, τί πάθω, τί νύ μοι μῆκιστα γένηται.
 Εἰ μὲν κ' ἐν ποταμῷ δυσκρήδεα νύκτα φυλάξω,
 μή μ' ἀμυδὶς στίβη τε κακὴ καὶ θῆλος ἐέρση
 ἐξ ὀλιγηπελῆος δαμάσση κεκαφρότα θυμόν·
 αὐρὴ δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πνέει ἡῶθι πρό.
 470 Εἰ δέ κεν ἐς κλιτὺν ἀναβῶς καὶ δάσχιον ὕλην,
 θάμνοισι ἐν πυκνιοῖσι καταδράθω, εἰ με μεθείη
 ῥίγος καὶ κάματος, γλυκερὸς δέ μοι ὕπνος ἐπέλθῃ,
 δεῖδω μὴ θῆρεσσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γένωμαι.
 Ὡς ἄρα οἱ φρονέοντι δαδάσσατο κέρδιον εἶναι·
 475 βῆ β' ἵμεν εἰς ὕλην· τὴν δὲ σχεδὸν ὕδατος εὗρεν
 ἐν περιφαινομένῳ· δοιοὺς δ' ἄρ' ὑπήλυθε θάμνους,
 ἐξ ὁμόθεν πεφυῶτας· ὁ μὲν φυλῆς, ὁ δ' ἐλαίης.
 Τούς μὲν ἄρ' οὐτ' ἀνέμων διάει μένος ὑγρὸν ἀέντων,
 οὐδέ ποτ' Ἥλιος φαέθων ἀκτίσιν ἔβαλλεν,
 480 οὐτ' ὁμβρος περάσασκε διαμπερές· ὥς ἄρα πυκνοὶ
 ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμειβαδίς· οὐς ὑπ' Ὀδυσσεύς
 δύσσετ'· ἄφαρ δ' εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσὶ φίλησιν
 εὐρείαν· φύλλων γὰρ ἔην χύσις ἡλιθα πολλή,
 ὅσσον τ' ἡ δῶα ἡε τρεῖς ἀνδρας ἔρυσθαι.
 485 ὥρη χειμερὶν, εἰ καὶ μάλα περ χαλπεταῖνοι.
 Τὴν μὲν ἰδὼν γήθησε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 ἐν δ' ἄρα μέσση λέκτο, χύσιν δ' ἐπεχέυατο φύλλων.
 Ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ,
 ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατῆς, ᾗ μὴ πάρα γείτονες ἄλλοι,
 490 σπέρμα πυρὸς σώζων, ἵνα μὴ ποθεν ἄλλοθεν αὖθι·
 ὥς Ὀδυσσεύς φύλλοισι καλύψατο· τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη

E-fluctu ubi-emerserat, qua is eructatur ad-litus,
 tibi præternatabat, in terram spectans, sicubi inveniret
 litoraue obliqua, portusque maris.

Sed quando jam fluvii ad ostia pulcre-fluentis
 pervenerat natans, ibi demum ei visus-est locus optimus,
 lævis scopulorum, et receptus inerat a-vento;
 agnovit autem profluentem, et supplicavit suo in animo :

Audi, rex, quisquis es; exoptatissimum autem ad-te venio,
 fugiens ex ponto Neptuni minas.

Venerabilis quidem est etiam immortalibus diis,
 hominum quicumque venerit errans, quemadmodum ego nunc
 ad-tuum fluentum, tuaque genua accedo, plurima passus.
 Sed miserere, rex; supplicem vero tibi me profiteor esse.

Sic ait : ille vero continuo sedavit suum fluentum, continu-
 itque fluctum;] et ante ei fecit tranquillitatem, ipsumque ser-
 vavit] ad fluvii ostia : ille vero deinde ambo genua flexit,
 manusque validas; mari enim afflictus-erat caro corde.

Tumebat vero corpore toto; mare autem manabat copiosum
 per osque, naresque; ipse vero absque-anhelitu et -voce
 jacebat viribus-defectus : defatigatio autem eum vehemens
 incessit.] Sed quando jam respiravit et in mente animus col-
 lectus-est,] tum vero vittam a-se solvit deæ,

et ipsam in fluvium mari-se-miscentem immisit;
 retro autem illam ferebat magnus fluctus per fluentum. Illico
 vero Ino] suscepit eam manibus caris; ille autem ex fluvio
 secedens] junco incubuit, osculatusque est almam terram :
 ingemiscens autem inde dixit ad suum magnum animum :

Heu mihi, quid patiar? quid mihi in-futurum etiam fiet?

Si quidem in fluvio gravem per noctem excubavero,
 timeo, ne me simul frigusque malum et floridus ros
 præ imbecillitate conficiant exspirantem animum :

aura vero ex fluvio frigida spirat ante auroram.
 Si vero in clivum ascendens et umbrosam silvam,
 arbustis in densis dormiero, si me dimittat
 frigus et lassitudo, jucundus autem mihi somnus obreperet :

vereor, ne feris captura et præda fiam.
 Sic igitur ei deliberanti visum-est utilius esse :

profectusque-est ire in silvam; hanc autem prope aquam inve-
 nit] in conspicuo-loco; duo autem inde subiti arbusta,
 ex uno-loco enata, hoc quidem oleastri, illud autem oleæ.

Hæc quidem nec ventorum perflat vis humidum spirantium,
 neque unquam Sol lucidus radiis percutiebat,
 neque imber penetrabat penitus : sic sane densa
 invicem creverunt alterum-alteri-intertextum; quæ Ulysses
 subiit; statimque cubile congressit manibus caris

latum : foliorum enim erat lapsarum-copia satis magna,
 quantum vel duos, vel tres viros tegeret
 tempestate hiberna, etiamsi vel admodum ea sæviret.

Ille quidem conspecta gavisus-est audens divinus Ulysses :
 in medio autem decubuit, copiamque superingessit foliorum.
 Ut autem quum aliquis torrem in-cinere absconderit nigro,
 agri in extremitate, cui non adsunt vicini alii,
 semen ignis servans, ut ne qua aliunde incendat :

sic Ulysses foliis se-obtexit : huic autem Minerva

ὑπνον ἐπ' ὀμματαί χεῦ', ἵνα μιν παύσειε τάχιστα
δυσπνόους καμάτοιο, φίλα βλέφαρ' ἀμφοκαλύψας.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ζ.

Ὀδυσσεὺς ἄφιξις εἰς Φαίακας.

- Ὡς δ' μὲν ἐνθα καθεῦδε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
ὑπνῶ καὶ καμάτῳ ἀρημένος· αὐτὰρ Ἀθήνη
βῆ δ' ἐς Φαιήκων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε·
οἱ πρὶν μὲν ποτ' ἔναιον ἐν εὐρυχόρῳ Ὑπερείῃ,
5 ἀγχοῦ Κυκλώπων, ἀνδρῶν ὑπερηννορέοντων,
οἳ σφεας σινέσκοντο, βίηφι δὲ φέρτεροι ἦσαν.
Ἐνθεν ἀναστήσας ἄγε Νausίθοος θεοειδῆς,
εἶσεν δ' ἐν Σχερίῃ, ἐκὰς ἀνδρῶν ἀλφειστών·
ἀμφὶ δὲ τείχος ἔλασσε πόλει, καὶ ἐδείματο οἴκους,
10 καὶ νηοὺς ποίησε θεῶν, καὶ ἐδάσσατ' ἀρούρας.
Ἄλλ' ὁ μὲν ἦδη Κηρή δαμείς Ἀϊδόσδε βεβήκει·
Ἀλκινόος δὲ τότε ἦρχε, θεῶν ἀπο μήδεα εἰδώς.
Τοῦ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
νόστον Ὀδυσσῆι μεγάλητορι μητιόωσα.
15 Βῆ δ' ἵμεν ἐς θάλαμον πολυδαίδαλον, ᾧ ἐνὶ κούρῃ
κοιμᾶτ', ἀθανάτησι φυὴν καὶ εἶδος ὁμοίῃ,
Νausικαά, θυγάτηρ μεγάλῃτορος Ἀλκινόοιο·
παρ δὲ δὴ ἀμφίπολοι, Χαρίτων ἀπο κάλλος ἔχουσαι,
σταθμοῖν ἐκάτερθε· θύραι δ' ἐπέκειντο φαειναί.
20 Ἡ δ' ἀνέμου ὥς πνοιή ἐπέσσυτο δέμνια κούρης·
στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν,
εἰδομένη κούρῃ ναυσικλειτοιο Δύμνατος,
ἥ οἱ ὁμηλικὴ μὲν ἔην, κεχάριστο δὲ θυμῷ·
τῇ μιν εἰσαμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
25 Νausικαά, τί νύ σ' ὥδε μεθήμενα γείνατο μήτηρ;
εἴματα μὲν τοι κεῖται ἀκηδέα σιγαλόεντα·
σοὶ δὲ γάμος σχεδόν ἐστιν, ἵνα χρὴ καλὰ μὲν αὐτὴν
ἐννυσθαι, τὰ δὲ τοῖσι παρασχεῖν οἷ κέ σ' ἀγώνται.
Ἐκ γὰρ τοι τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει
30 ἐσθλή· χαίρουσιν δὲ πατήρ καὶ πότνια μήτηρ.
Ἄλλ' ἵομεν πλυνέουσai ἅμ' ἡοὶ φαίνομένηφιν·
καὶ τοι ἐγὼ συνέριθος ἅμ' ἔβομαι, ὅφρα τάχιστα
ἐντύναι· ἐπεὶ οὔτοι ἐτι δὴν παρθένος ἔσσειαι.
Ἡδὴ γάρ σε μνῶνται ἀριστῆες κατὰ δῆμον
35 πάντων Φαιήκων, ὅθι τοι γένος ἐστὶ καὶ αὐτῇ.
Ἄλλ' ἄγ', ἐπότερνον πατέρα κλυτὸν ἠῶθι πρὸ,
ἡμιόνους καὶ ἅμαξαν ἐροπλίσαι, ἥ κεν ἄγῃσιν
ζῶστρά τε καὶ πέπλους καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.
Καὶ δέ σοι ὧδ' αὐτῇ πολὺ κάλλιον ἢ πόδεσσιν
40 ἐργεσθαι· πολλὸν γάρ ἀπὸ πλυνοῖ εἰσι πόληος.
Ἡ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀνέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ὀλύμπόνδ', ὅθι φασι θεῶν ἔδος ἀσφαλές αἰεὶ
ἔμμεναι· οὗτ' ἀνέμοισι τινάσσεται οὔτε ποτ' ὄμβρῳ
δεύεται οὔτε χιὼν ἐπιπιλνεται, ἀλλὰ μάλ' αἴθρη
45 πέπταται ἀνέμελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη·

somnum in oculis fudit, ut is ipsum cessare-faceret citissime
a-difficili labore, caras palpebras obtegens.

ODYSSEÆ VI.

Ulyssis adventus ad Phæacas.

Sic is quidem illic dormiebat, audens divinus Ulysses,
somno et labore oppressus: verum Minerva
ivit ad Phæacum virorum populumque urbemque;
qui olim quidem aliquando habitabant in spatiosa Hyperea,
prope Cyclopes, viros superbientes,
qui ipsos infestabant, viribusque potiores erant.
Inde excitos illos deduxit Nausithous deo-similis,
collocavitque in Scheria, procul ab-hominibus sollertibus;
ac murum circumduxit urbi, et ædificavit domos,
et templa fecit deorum, et divisit agros.
Sed hic quidem jam fato domitus, ad-Orcum descenderat:
Alcinous vero tunc imperabat, a-diis consilia doctus.
Hujus quidem ivit ad domum dea cæsiis-oculis Minerva,
reditum Ulyssi magnanimo moliens.
Profecta-est autem ire ad thalamum multa-arte-factum, in quo
puella] cubabat, immortalibus habitu et forma similis,
Nausicaa, filia magnanimi Alcinoi;
juxta autem duæ ancillæ, a Gratiis pulcritudinem habentes,
ad-postem-forium utrinque; fores vero clausæ-erant splendide.] Ulla vero venti veluti flatus accessit ad-cubile puellæ:
stetitque supra caput, et ipsam sermone allocuta-est,
assimilans-se filiæ nautæ-celebris Dymantis,
quæ ei æqualis quidem erat, grataque animo;
huic se-quum-assimilasset, illam affata-est cæsiis oculis Minerva:] Nausicaa, quid te sic negligentem peperit mater?
vestes quoniam tibi jacent neglectæ splendidæ;
tibi vero nuptiæ propinquæ sunt, ubi oportet pulcras quidem
te ipsam] induere, alias autem illis præbere, qui te ducant.
Etenim ex his fama apud-homines oritur
bona; gaudent vero pater et veneranda mater.
At eamus loturæ cum aurora illucescente:
et te ego adiutrix una comitabor, ut celerrime
hec instruas; quoniam non amplius diu virgo eris.
Jam enim te ambiunt optimi in populo
omnium Phæacum, ubi tibi clarum genus est et ipsi
Verum age, hortare patrem inclytum sub auroram
mulos et currum ut-apparet, qui velat
cingulaque, et peplos, et pallia splendida.
Et vero tibi sic ipsi multo honestius est, quam pedibus
ire; multum enim absunt labra ab-urbe.
Hæc quidem sic locuta abiit, cæsiis-oculis Minerva,
ad-Olympum, ubi aiunt deorum sedem firmam semper
esse: nec ventis concutitur, neque unquam imbre
rigatur, nec nix ingruit; sed omnino serenitas
panditur innubis, candidusque ambit splendor:

τῶ ἐνὶ τέρπονται μάκαρες θεοὶ ἅματα πάντα.

Ἐνθ' ἀπέθη Γλαυκῶπις, ἐπεὶ διεπέραδε κούρη.

Αὐτίκα δ' Ἡὼς ἦλθεν εὐθρόνος, ἥ μιν ἔγειρεν
Ναυσικάαν εὐπεπλον ἄφαρ δ' ἀπεθαύμασ' ὄνειρον.

50 Βῆ δ' ἵμεναι κατὰ δώμαθ', ἵν' ἀγγεῖλαι τοιαῦσιν,
πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ· κινήσατο δ' ἔνδον ἑόντας.

Ἦ μὲν ἐπ' ἐσχάρῃ ἦστο, σὺν ἀμφιπόλοισι γυναῖξιν,
ἡλάκατα στρωφῶσ' ἀλιπόρφυρα· τῶ δὲ θύραζε
ἔρχομένῳ ξυμβλήτο μετὰ κλειτοῦς βασιλῆας

55 ἐς βουλὴν, ἵνα μιν κάλεον Φαίηκες ἀγαυοί.

Ἦ δὲ μάλ' ἄγχι στᾶσα φίλον πατέρα προσέειπεν·

Πάππα φίλ', οὐκ ἂν δὴ μοι ἐφοπλίσσεαις ἀπήνην
ὕψηλῃν, εὐκυκλον, ἵνα κλυτὰ εἴματ' ἄγῃμαι
ἐς ποταμὸν πλυνέουσα, τὰ μοι βερυπωμένα καῖται;

60 καὶ δέ σοι αὐτῶ ἔοικε μετὰ πρῶτοισιν ἑόντα
βουλὰς βουλευεῖν καθαρὰ χροὶ εἴματ' ἔχοντα.

Πέντε δέ τοι φίλοι ὕεσ' ἐνὶ μαγάρῳ γεγάασιν,
οἱ δὲ ὅπλιοντες, τρεῖς δ' ἤϊεσι θαλάσσοις·

οἱ δ' αἰεὶ ἐθέλουσι νεόπλυντα εἴματ' ἔχοντες
65 ἐς χορὸν ἔρχεσθαι· τὰ δ' ἐμῇ φρενὶ πάντα μέμηλεν.

Ὡς ἔρατ'· αἰδέτο γὰρ θαλαρὸν γάμον ἐξονομῆναι
πατρὶ φίλῳ· δὲ πάντα νόαι καὶ ἀμείβετο μῦθον·

Οὕτε τοι ἡμιόνων φθονῶ, τέκος, οὔτε τευ ἄλλου.

Ἔρχε· ἀτάρ τοι δμῶες ἐφοπλίσσουσιν ἀπήνην
70 ὕψηλῃν, εὐκυκλον, ὑπερτερὴν ἀραρυῖαν.

Ὡς εἰπὼν δμῶεσσιν ἐκέλετο· τοὶ δ' ἐπίθοντο.

Οἱ μὲν ἄρ' ἐκτὸς ἄμαξαν εὐτροχὸν ἡμιονεῖην
ὄπλεον, ἡμιόνους θ' ὕπαγον ζευξάν θ' ὑπ' ἀπήνη·

κούρη δ' ἐκ θαλάμοιο φέρεν ἐσθῆτα φαινήν,

75 καὶ τῇ μὲν κατέθηκεν εὐξέστωρ ἐπ' ἀπήνη·

μήτηρ δ' ἐν κίστῃ ἐτίθει μενοεικέ' ἔδωδὴν
παντοίην, ἐν δ' ἔφα τίθει, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν

ἄσκη ἐν αἰγείῳ — κούρη δ' ἐπεβῆσετ' ἀπήνης —
δῶκεν δὲ χρυσῆν ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον,

80 εἰὼς χυτλώσαιτο σὺν ἀμφιπόλοισι γυναῖξιν.

Ἦ δ' ἔλαβεν μᾶστιγα καὶ ἥνια σιγαλόεντα,
μᾶστιξεν δ' ἔλααν· καναχὴ δ' ἦν ἡμιονοῖν·

αἱ δ' ἄμοτον τανύοντο, φέρον δ' ἐσθῆτα, καὶ αὐτὴν,
οὐκ οἶον ἔμα τῆγε καὶ ἀμφίπολοι κίον ἄλλαι.

85 Αἱ δ' ὅτε δὴ ποταμοῖο ῥόον περικαλλὲς ἵκοντο,
ἐνθ' ἦτοι πλυνοὶ ἦσαν ἐπηετανοὶ, πολὺ δ' ὕδωρ

καλὸν ὑπεκπρορέει, μᾶλα περ ῥυπώοντα καθῆραι·
ἐνθ' αἰγ' ἡμιόνους μὲν ὑπεκπροέλυσαν ἀπήνης.

Καὶ τὰς μὲν σεῦαν ποταμὸν πάρα δινῆεντα,

90 τρώγειν ἄγρωςιν μελιθδέα· ταὶ δ' ἀπ' ἀπήνης
εἴματα χερσὶν ἔλυντο, καὶ ἐσφόρεον μέλαν ὕδωρ·

εἰστέβον δ' ἐν βόθροισι, θεοὶς ἐριθὰ προφέροισαι.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πλυνάν τε καθῆρᾶν τε ῥύπα πάντα,
ἐξείησε πέτασαν παρὰ θῖν' ἄλδος, ἥχι μάλιστα

95 λαίγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε θάλασσα.

Αἱ δὲ λοεσσάμεναι καὶ χρυσάμεναι λίπ' ἔλαιῳ,
δείπνον ἔπειθ' ἔλυντο παρ' ὄγθησιν ποταμοῖο·

εἴματα δ' ἡελίοιο μένον τερσῆμεναι αὐγῇ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ σέτου τάρφθεν θυμῶι τε καὶ αὐτῇ,

in quo delectantur beati dii diebus omnibus.

Eo abiit Minerva, postquam hæc suaserat puellæ.

Statim vero Aurora adventit in-pulcro-solio, quæ eam exci-
tabat,] Nausicaam pulcro-peplo; continuoque ea admirata-est
somnia.] Ivit autem per ædes, ut nuntiaret parentibus,

patri caro et matri : deprehenditque eos, intus dum-essent.

Illæ quidem ad focum sedebat, cum ancillis mulieribus,
pensa versans marina-purpura-incta : ipsum autem foras

egredientem convenit ad inclytos reges

in consilium, quo ipsum vocabant Phæaces nobiles.

Hæc autem valde prope stans carum patrem allocuta-est :

Pater care, non jam mihi apparaveris currum

excelsum, agilem-rotis, ut pulcras vestes agam

ad flumen, lotura, quæ mihi sordidatæ-jacent?

Et vero te ipsum decet inter primores versantem

consilia consulere, puras in-corpore vestes habentem.

Quinque autem tibi cari filii in ædibus sunt,

duo in-matrimonio, tres autem coelibes florentes :

hi vero semper volunt, recens-lotas vestes habentes,

ad choream ire; hæc autem meæ menti omnia curæ-sunt.

Sic dixit : verebatur enim floridas nuptias nominare

patri caro; ille vero omnia intelligebat, et respondit sermone :

Nequaquam tibi mulos invideo, filia, nec quicquam aliud.

Abi : ceterum tibi famuli apparabunt currum

altum, agilem rotis, sirpea instructum.

Sic locutus, servis præcepit; hi vero paruerunt.

Ii quidem foras currum agilem-rotis mulinum

instruebant, mulosque submiserunt, junxeruntque sub curru:

virgo autem e thalamo ferebat vestes pulcras;

et eas quidem deposuit bene-polito in curru;

mater vero in cista collocabat animo-gratum cibum,

varium, et obsonia imposuit, et vinum infudit

utre in caprino; (puella vero conscendit currum :)

dedit etiam aurea in ampallâ humidum oleum,

ut ungeretur cum ancillis mulieribus.

Illæ vero accepit scuticam et habenas pulcras,

percussitque, ut-inirent-currum; strepitus autem erat mulo-

rum;] hi vero impigre contendebant, ferebantque vestes, et

ipsam,] non solam; una cum-ea etiam ancillæ proficiscebantur

aliæ:] Hæc vero quum jam fluvii ad-alveum perpulcrum per-

venere,] ubi quidem labra erant perennia, multaue aqua

pulcra profuebat, etiam admodum sordidata quæ-purget :

ibi illæ mulos quidem solverunt-a curru.

Et eos quidem egerunt fluvium propter vorticosum,

ut-carperent gramen dulce : ipsæ vero a curru

vestes manibus sumserunt, et inferebant in-nigram aquam :

constipabantque in scrobibus, celeriter certamen proferentes.

Sed postquam lavarantque, purgarantque sordes omnes,

ordine eas explicuerunt ad litus maris, ubi potissimum

lapillos ad litus abluebat mare.

Ipsæ porro lotæ, et unctæ pingui oleo,

prandium inde sumserunt ad ripas fluvii :

vestes autem solis manebant dum-siccarentur splendore.

Ac postquam cibo saturatæ-sunt ancillæ-que et ipsa,

- 100 σφαίρη ταῖτ' ἄρ' ἐπαιζον, ἀπὸ κρήδεμνα βαλοῦσαι·
 τῆσι δὲ Ναυσικάα λευκώλενος ἤρχετο μολπῆς.
 Οἷη δ' Ἄρτεμις εἶσι κατ' οὐραοῖς ἰοχέαιρα,
 ἥ κατὰ Τηθύγετον περιμήκετον ἢ Ἐρύμανθον,
 τερπομένη κάπροισι καὶ ὠκείῃς ἐλάφοισιν·
 105 τῇ δέ θ' ἅμα Νύμφαι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
 ἀγρονόμοι παῖζουσιν· γέγηθε δέ τε φρένα Λητώ·
 πασάνων δ' ὑπὲρ ἤγε κάρη ἔχει ἠδὲ μέτωπα,
 βρεῖά τ' ἀριγνώτη πέλεται, καλαὶ δέ τε πᾶσαι·
 ὥς ἤγ' ἀμφιπόλοισι μετέπρεπε παρθένος ἀομῆς.
 110 Ἄλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἐμείλλε πάλιν οἰκόνδε νέεσθαι,
 ζεύξας' ἡμιόνους, πύξασά τε εἵματα καλὰ·
 ἐνὸ' αὐτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 ὃς Ὀδυσσεὺς ἔγροιοι, ἴδοι τ' εὐώπιδα κούρην,
 ἥ οἱ Φαιήκων ἀνδρῶν πόλιν ἡγήσαιοτο.
 115 Σφαίραν ἔπειτ' ἔρριψε μετ' ἀμφιπόλον βασιλεια·
 ἀμφιπόλου μὲν ἄμαρτε, βαθείη δ' ἐμβαλε δίνη·
 αἰδ' ἐπὶ μακρὸν αὔσαν.—Ὁ δ' ἔγρετο διὸς Ὀδυσσεύς·
 ἐξόμενος δ' ὤρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
 ὦ μοι ἐγὼ, τέων αὐτὲ βροτῶν ἐς γαῖαν ἰκάνω;
 120 ἢ ῥ' οἳ ὕβρισταί τε καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι,
 ἧς φιλόξενοι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεουδής;
 ὅσπερ με κούραων ἀμφηλυθε θῆλυς αὐτῇ,
 Νυμφάων, αἱ ἔχουσ' ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα,
 καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πῖσαα ποιήεντα.
 125 Ἦ νύ που ἀνθρώπων εἶμι σχεδὸν αὐδήντων;
 Ἄλλ' ἄγ', ἐγὼν αὐτὸς πειρήσομαι ἠδὲ ἰδῶμαι.
 Ὡς εἰπόν, θάμνων ὑπεδύσετο διὸς Ὀδυσσεύς·
 ἐκ πυκνῆς δ' ὕλης πτόρθον κλάσε χειρὶ παχεῇ
 φύλλων, ὥς ῥύσαιτο περὶ χροῖ μέλδεα φωτός.
 130 Βῆ δ' ἔμην, ὥστε λέων ὀρεσίτροπος, ἀλλὰ πεποικώς,
 δστ' εἶσ' ὁόμενος καὶ ἀήμενος· ἐν δέ οἱ ὅσσε
 δαίεται· αὐτὰρ ὁ βουσί μετέργχεται ἢ ὀέσσιν,
 ἧς μετ' ἀγροτέρας ἐλάφους· κέλεται δέ ἐ γαστήρ,
 μήλων περὶήσοντα καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἔλθειν·
 135 ὥς Ὀδυσσεὺς κούρησιν ἐυπλοκάμοισιν ἐμείλλεν
 μῖζεσθαι, γυμνὸς περ ἑὼν· χρεῖω γὰρ ἔκτανεν.
 Σμερδαλέος δ' αὐτῇσι φάνη, κεκακωμένος ἄλμη·
 τρέσσαν δ' ἄλλυδις ἄλλη ἐπ' ἡϊόνας προύχούσας·
 οἷη δ' Ἀλκινόου θυγάτηρ μένε· τῇ γὰρ Ἀθήνη
 140 θάρσος ἐνὶ φρεσὶ θῆκε, καὶ ἐκ δέος εἴλετο γυῖων.
 Στῆ δ' ἄντα σχομένη· ὁ δὲ μερμήριζεν Ὀδυσσεύς,
 ἢ γούνων λίσσοιτο λαβὼν εὐώπιδα κούρην,
 ἢ αὖτως ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μελιχίοισιν
 λίσσοιτο, εἰ δαίξειε πόλιν, καὶ εἵματα δοίη.
 145 Ἰδὲ ἄρα οἱ φρονέοντι δοῦσασατο κέρδιον εἶναι,
 λίσσεσθαι ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μελιχίοισιν,
 μή οἱ γούνα λαβόντι χολώσαιτο φρένα κούρη.
 Αὐτίκα μελιχίον καὶ κερδαλέον φάτο μῦθον·
 Γουνοῦμαί σε, ἄνασσα· θεὸς νύ τις ἢ βροτὸς ἐσσι.
 150 Εἰ μὲν τις θεὸς ἐσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 Ἄρτεμιδί σε ἔγωγε, Διὸς κούρη μεγάληοιο,
 εἰδὸς τε μέγεθός τε φυήν τ' ἄγχιστα εἶσχω·
 εἰ δέ τίς ἐσσι βροτῶν, τοὶ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσιν,

pila hæc inde ludebant, capitum-redimiculis depositis :
 illis vero Nausicaa pulcris-olnis exordiebatur ludum.
 Qualis autem Diana incedit per montem sagittis-gaudens,
 aut per Taygetum arduum, aut Erymanthum,
 oblectans-se apris, et velocibus cervis ;
 cum-illa autem simul Nymphæ, filæ Jovis ægidem-tenentis,
 agrestes ludunt ; gaudet vero mente Latona ;
 omnes autem ipsa capite supereminet ac fronte,
 facileque conspicua est, pulcræ vero omnes :
 sic illa inter-ancillas excellebat virgo indomita.
 Sed quum jam esset rursus domum reditura,
 junctis mulis, plicatisque vestibus pulcris :
 tunc iterum aliud excogitavit dea cæsis-oculis Minerva,
 ut Ulysses excitaretur, videretque pulcræ-oculis puellam,
 quæ ipsum Phæacum virorum ad urbem duceret.
 Pilam deinde jecit in ancillam regina ;
 ab-ancilla quidem aberravit, profundum autem incidit in-
 vorticem : illæ vero alte clamaverunt. Atque expectatus est
 divinus Ulysses,] sedensque cogitabat in mente et in animo :
 Heu mihi, quorum demum hominum in terram deveni ?
 anne hi injurii sunt et feroces, nec justii ?
 an hospitales, et ipsis mens est deorum-reverens ?
 ut me puellarum circumvenit femineus clamor,
 Nympharum, quæ habitant montium altos vertices,
 et fontes fluviorum, et palustria-loca herbosa.
 An jam alicubi homines sum prope vocales ?
 Verum age, ego ipse experiar ac videbo.
 Sic locutus, arbustis egrediebatur divinus Ulysses :
 ex densa autem silva ramum fregit manu robusta,
 cum-foliis, ut tegeret circa corpus pudenda viri.
 Profectus est autem ire, veluti leo in-montibus-nutritus, ro-
 bore confisus,] qui incedit complutus et ventos-passus ; in-
 tus vero ei oculi] ardentes : atque is boves invadit, aut oves,
 aut agrestes cervas ; jubet vero eum venter,
 pecudes tentaturum, etiam in densam domum ire :
 ita Ulysses puellis pulcras-comas-habentibus erat
 congressurus, nudus licet esset : necessitas enim urgebat.
 Horribilis vero ipsis apparuit, deturpatus salsugine :
 diffugerunt autem, alio alia, per ripas prominentes :
 sola vero Alcinoi filia mansit ; ei enim Minerva
 audaciam in mente posuit, et metum exemit e-membris.
 Stetit vero contra, continens-se : at deliberabat Ulysses,
 utrum genubus prehensis supplicaret pulcræ-oculis puellæ
 an sic ut erat verbis eminus-stans blandis
 eam precaretur, si ostenderet urbem, et vestes daret.
 Sic igitur ei deliberanti visum-est melius esse,
 precari verbis eminus-stantem blandis,
 ne ei genua prehendenti irasceret mente puella.
 Protinus blandum et sollertem dixit sermonem :
 Supplex-oro te, regina ; deane tu aliqua, an mortalis sis.
 Si quidem aliqua dea es, eorum qui cælum latum incolunt,
 Dianæ te ego, Jovis filiæ magni,
 formaque, staturaque, orisque-habitu, quam-proxime assi-
 milo :] sin aliqua es ex-hominibus, qui super terram habitant,

- τρικμάκαρες μὲν σοίγε πατὴρ καὶ πότνη μήτηρ,
 165 τρικμάκαρες δὲ κασίγνητοι· μάλα πού σφισι θυμὸς
 αἰὲν εὐφροσύνησιν λαίνετα· εἴνεκα σείο,
 λευσόντων τοιόνδε θάλας χορὸν εἰσιγυνεύσαν.
 Κεῖνος δ' αὖ πέρη κῆρι μακάρτατος ἔσχορον ἄλλων,
 ἔς κ' σ' ἐέδνοισι βρίσας οἰκόνδ' ἀγάγηται.
 160 Οὐ γάρ πω τοιοῦτον ἶδον βροτὸν ὀφθαλμοῖσιν,
 οὔτ' ἄνδρ' οὔτε γυναικα· σέβας μ' ἔχει εἰςροώντα.
 Δῆλ' ὅθι ποτε τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῶ
 φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα —
 ἦλλον γάρ καὶ καίσει, πολλὺς δέ μοι ἔσπετο λαὸς
 165 τὴν δόδον, ἥ δ' ἔμελλεν ἐμοὶ κακὰ κήδε' ἔσσεσθαι —
 ὥς δ' αὐτῶς καὶ κεῖνο ἰδὼν, ἐτεθήπεα θυμῷ
 δῆν' ἐπεὶ οὐπω τοῖον ἀνῆλυθεν ἐκ δόρυ γαίης·
 ὥς σε, γύναι, ἀγαμαὶ τε τέθηπά τε δεῖδιδά τ' αἰνῶς
 γούνων ἀψασθαι· χαλεπὸν δέ με πένθος ἰκάνει.
 170 Χθιζὸς ἐεικοστῇ φύγον ἤματι οἶνοπα πόντον·
 τόφρα δέ μ' αἰεὶ κῆμα φόρει, κραιπνὰι τε θύελλαι,
 νόησ' ἀπ' Ὀγυγίης· νῦν δ' ἐνθάδε κάβδαλα δαίμυν,
 ὄρρ' ἔτι που καὶ τῆδε πάθω κακόν. Οὐ γὰρ οἶω
 παύσεσθ'· ἄλλ' ἔτι πολλὰ θεοὶ τελέουσι πάροθεν.
 175 Ἀλλὰ, ἄνασσ', ἐλέαιρε· σέ γάρ κακὰ πολλὰ μογήσας
 ἐς πρώτην ἰκόμεν' τῶν δ' ἄλλων οὐτίνα οἶδα
 ἀνθρώπων, οἳ τήνδε πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσιν.
 Ἄστου δέ μοι δεῖξον, δὸς δὲ βράχος ἀμφιβαλέσθαι,
 εἰ τί που εἴλυμα σπείρων ἔχεις ἐνθάδ' ἰούσα.
 180 Σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοῖεν, ὅσα φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς·
 ἀνδρά τε καὶ οἶκον καὶ δημοπροσύνην ὁπάσειαν
 ἐσθλήν· οὐ μὲν γὰρ τοῦγε κρεῖσσον καὶ ἄρειον,
 ἢ δὴ δημοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχητον
 ἀνὴρ ἢ δὲ γυνή· πολλὰ ἄλγεα δυσμενέεσσιν,
 185 χάρματα δ' εὐμενέτησι· μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοί.
 Τὸν δ' αὖ Ναισικάα λευκώλενος ἀντίον ἤδα·
 ξεῖν'· ἐπεὶ οὔτε κακῷ οὔτ' ἄφρονι φωτὶ ἔοικας —
 Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει ὄλβον Ὀλύμπιος ἀνθρώποισιν,
 ἐσθλὸς ἢ δὲ κακοῖσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν, ἐκαστῷ·
 190 καὶ πού σοι τὰ γ' ἔδωκε, σὲ δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμψης —
 νῦν δ', ἐπεὶ ἡμετέρην τε πόλιν καὶ γαῖαν ἰκάνεις,
 οὔτ' οὖν ἐσθλὸς δευήσῃ οὔτε τευ ἄλλου,
 ὦν ἐπέοιχ' ἰκέτην ταλαπείριον ἀντιάσαντα.
 Ἄστου δέ τοι δεῖξω, ἔρεω δέ τοι οὔνομα λαῶν.
 195 Φαίηκες μὲν τήνδε πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσιν·
 εἰμὶ δ' ἐγὼ θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
 τοῦ δ' ἐκ Φαιήκων ἔχεται κάρτος τε βίη τε.
 Ἦ βα, καὶ ἀμφιπόλοισιν εὐπλοκάμοισι κελύεν·
 στήτε μοι, ἀμφιπόλοι· πόσε φεύγετε, φῶτα ἰδοῦσαι;
 200 ἦ μή μοι τίνα δυσμενέων φάσθ' ἔμμεναι ἀνδρῶν;
 Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ διερὸς βροτῶς, οὐδὲ γένηται,
 ἔς κεν Φαιήκων ἀνδρῶν ἐς γαῖαν ἰκηται,
 διοτρεῖτα φέρων· μάλα γὰρ φίλοι ἀθανάτοισιν.
 Οἰκέομεν δ' ἀπάνευθε, πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ,
 205 ἔσχατοι, οὐδέ τις ἄμμι βροτῶν ἐπιμίσγεται ἄλλος.
 Ἀλλ' ὅδε τις δύστηνος ἀλώμενος ἐνθάδ' ἰκάνει,
 τὸν νῦν χρὴ κομῆειν· πρὸς γὰρ Διὸς εἰσὶν ἅπαντες

ter-beati quidem tibi pater et veneranda mater,
 ter-beati et fratres; valde, credo, ipsis animus
 semper lætitia perfunditur, tui gratia,
 videntibus te tale germen choream ingredientem.
 Ille vero rursus in animo felicissimus præter ceteris,
 quicumque te, sponsalibus-donis præponderans, domum du-
 xerit.] Nondum enim aliqua talem vidi mortalem oculis,
 nec virum, nec mulierem; admiratio me tenet aspicientem.
 In-Delo sane aliquando tale, Apollinis juxta aram,
 palmæ recens germen succrescens vidi:
 (profectus enim eram etiam illuc, multusque me sequebatur
 populus[in-ea profectione, quæ demum erat mihi malum dam-
 num futura:]) eodem autem ipso-modo et illud conspicatus;
 obstupui animo] diu; quandoquidem nunquam tale succrevit
 lignum e terra:] ita te, mulier, admirorque, obstupeoque, ve-
 reorque admodum] genua prehendere: gravis autem me dolor
 occupat.] Heri vigesimo effugi die nigrum pontum:
 eousque vero me perpetuo fluctus ferebat, celerisque procel-
 læ,] insula ab Ogygia: nunc tamen huc me conjecit deus,
 ut adhuc fortasse et hic patiar malum. Non enim puto
 cessaturum; sed adhuc multa dii efficient prius.
 Verum, regina, miserere: te enim mala multa passus
 primam accessi; at ceterorum neminem novi
 hominum qui hanc urbem et terram incolunt.
 Urbem vero mihi ostende, daque pannum circumjiciendum,
 si quod forte involucrum pannorum habes, huc profecta.
 Tibi vero dii tanta dent, quanta animo tuo concupiscis;
 maritumque et familiam, et concordiam præbeant
 bonam: non enim hoc quicquam præstantius et melius est,
 quam quando concordēs animis domum teneant
 vir et uxor: tum oriuntur multi dolores malevolis,
 gaudia autem benevolis; maxime vero sentiunt ipsi.
 Hunc autem rursus Nausicaa candidis-ulnis contra allocuta-
 est:] hospes: quandoquidem neque ignavo, nec stulto viro
 similis es:] Jupiter vero ipse distribuit felicitatem Olympius
 hominibus,] bonis atque malis, prout voluerit, unicuique:
 et fere tibi istæc dedit, te autem oportet pati omnino:
 nunc vero, quum ad nostramque urbem et terram venisti,
 nec jam vestium indigebis, nec cujusquam alius rei,
 quarum decet supplicem miserum compotem fieri.
 Urbem autem tibi monstrabo, dicamque tibi nomen civium.
 Phæaces quidem hanc urbem et terram habitant:
 sum autem ego filia magnanimi Alcinoi;
 ex-quo Phæacum pendet et imperium et potentia.
 Dixit, et ancillis comas-pulcras-habentibus imperavit:
 sistite gradum mihi, ancillæ: quo fugitis, virum conspicatæ?
 an forte aliquem hostiliū putatis esse virorum?
 Non est ille vir vegetus homo, nec fere-nascetur,
 qui Phæacum virorum in terram veniat,
 hostilia inferens; valde enim cari sunt hi immortalibus.
 Habitamus autem seorsum, undoso in mari,
 extremi, nec quisquam nobiscum mortalium commercium-
 habet alius.] Sed hic aliquis infelix errans huc venit,
 quem nunc oportet curare: a Jove enim sunt omnes

ξεινοί τε πτωχοί τε· δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε.
 Ἄλλὰ δότ', ἀμφίπολοι, ξείνω βρώσιν τε πόσιν τε·
 210 λούσατέ τ' ἐν ποταμῷ, θβ' ἐπὶ σκέπας ἔστ' ἀνέμοιο.
 Ὡς ἔραθ'· αἱ δ' ἔσταν τε καὶ ἀλλήλησι κέλευσαν·
 καὶ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ εἶσαν ἐπὶ σκέπας, ὥς ἐκέλευσεν
 Ναυσικάα, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο·
 παρ δ' ἄρα οἱ φῆρος τε γιτώνᾳ τε εἴματ' ἔθηκαν·
 215 δῶκαν δὲ χρυσῆν ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον,
 ἥνωγον δ' ἄρα μιν λούσθαι ποταμοῖο ῥοῇσιν.
 Δὴ βὰ τότε ἀμφίπολοισι μετηύδα διὸς Ὀδυσσεύς·
 Ἀμφίπολοι, στήθ' οὕτω ἀπόπροθεν, ὅρρ' ἐγὼ αὐτὸς
 ἄλμην ὤμοισιν ἀπολούσομαι, ἀμφὶ δ' ἑλαίῳ
 220 χρῶσομαι· ἥ γὰρ δηρὸν ἀπὸ χροὸς ἔστιν ἀλοιγῆ.
 Ἄντην δ' οὐκ ἂν ἐγώ γε λοίσσομαι· αἰδέομαι γὰρ
 γυμνοῦσθαι, κούρησιν ἐυπλοκάμοισι μετελθών.
 Ὡς ἔραθ'· αἱ δ' ἀπάνευθεν ἴσαν, εἰπον δ' ἄρα κούρη.
 Αὐτὰρ δ' ἐκ ποταμοῦ χροὰ νίζετο διὸς Ὀδυσσεύς
 225 ἄλμην, ἥ οἱ νῶτα καὶ εὐρέας ἀμπεγεν ὤμους·
 ἐκ κεφαλῆς δ' ἔσμηγεν ἄλος γνόον ἀτρογέτοιο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα λοίσσατο καὶ λίπ' ἀλείψεν,
 ἀμφὶ δὲ εἴματα ἔσασθ', ἃ οἱ πόρε παρθένος ἀδμή·
 τὸν μὲν Ἀθηναίη θῆκεν, Διὸς ἐχέγραυτα,
 230 μεῖζον δ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα· καὶ δὲ κάρητος
 οὐλας ἦκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἀνθῷ δομαίᾳ.
 Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιγεύεται ἀργύρῳ ἀνὴρ
 ἰδὼς, δν Ἥφαιστος δέδαεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 τέγγην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελείει·
 235 ὥς ἄρα τῷ κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις.
 Ἐξέτ' ἔπειτ', ἀπάνευθε κιὼν ἐπὶ θίνα θαλάσσης,
 κάλλει καὶ χάρισι στίλβων· θηεῖτο δὲ κούρη·
 δὴ βὰ τότε ἀμφίπολοισιν ἐυπλοκάμοισι μετηύδα·
 Κλυτέ μευ, ἀμφίπολοι λευκώλενοι, ὅρρα τι εἶπω·
 240 οὐ πάντων ἀέκητι θεῶν, οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν,
 Φαιήκεσσ' ὅδ' ἀνὴρ ἐπιμύχεται ἀντιθεοῖσιν.
 Πρόσθεν μὲν γὰρ δὴ μοι αἰεκέλιος δέατ' εἶναι,
 νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικε, τοῖ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 Αἱ γὰρ ἐμοὶ τοιόδε πόσις κεκλημένος εἶη,
 245 ἐνθάδε ναιεταῶν, καὶ οἱ ἄδοι αὐτόθι μέμναι.
 Ἄλλὰ δότ', ἀμφίπολοι, ξείνω βρώσιν τε πόσιν τε. [το.
 Ὡς ἔραθ'· αἱ δ' ἄρα τῆς μάλα μὲν κλύον ἡδ' ἐπίθον·
 παρ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ ἔθεσαν βρώσιν τε πόσιν τε.
 Ἦτοι δ' πίνε καὶ ἥσθε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς
 250 ἀρπαλέως· δηρὸν γὰρ ἐδητύος ἦεν ἄπαστος.
 Αὐτὰρ Ναυσικάα λευκώλενος ἀλλ' ἐνόησεν·
 εἴματ' ἄρα πτύξασα τίθει καλῆς ἐπ' ἀπήνης,
 ζεύξεν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας· ἂν δ' ἔζη αὐτή.
 ὦτρυνεν δ' Ὀδυσσῆα, ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 255 Ὅρσο δὴ νῦν, ξεῖνε, πόλινδ' ἴμεν, ὅρρα σε πέμψω
 πατρὸς ἐμοῦ πρὸς δῶμα δαΐφρονος, ἐνθα σέ φημι
 πάντων Φαιήκων εἰδησέμεν ὅσοι ἀριστοί.
 Ἄλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρδειν· δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν·
 ὅρρ' ἂν μὲν κ' ἀγροῦς ἴομεν καὶ ἐργ' ἀνθρώπων,
 260 τόφρα σὺν ἀμφίπολοισι μεθ' ἡμιόνους καὶ ἅμαξαν
 καρπαλίμως ἐρχεσθαι· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω.

hospitesque et egeni : donum autem *ipsis* exiguumque gra-
 tumque est.] Verum date, ancillae, hospiti cibumque potum-
 que,] et lavate eum in fluvio, ubi receptus est a-vento.

Sic dixit; illae vero steterunt, et se-invicem hortatae-sunt :
 atque Ulyssem collocarunt in receptu, uti jusserat
 Nausicaa, filia magnanimi Alcinoi;
 atque ei palliumque tunicamque vestes apposuerunt :
 dederunt porro ei aurea in ampulla liquidum oleum,
 jusseruntque dein ipsum lavare-se fluvii in-fluente.

Ac tum ancillas allocutus-est divinus Ulysses :

Ancillae, state ita eminus, dum ego ipse
 salsuginem ab-humeris ablquam, circumque oleo
 ungam me : jam enim diu a corpore abest unctio.
 Coram vero haud ego lavero; vereor enim
 nudari, inter-puellas pulcris-comis versans.

Sic dixit; illae vero secesserunt, narraruntque inde puellae
 At ex flumine a-corpore abluebat divinus Ulysses
 salsuginem, quae ei terga et latos obtegebat humeros :
 e capite autem eluebat maris sordes infructuosi.
 Ac postquam usquequaque lavarat-se, et oleo unxerat,
 vestesque induerat, quas ei praebebat virgo indomita :
 illum quidem Minerva reddidit, Jove enata,
 majoremque aspectu, et crassiorē : a capite vero
 crispas demisit comas, hyacinthino flori similes.
 Ut autem quum quis aurum circumfundit argento vir
 sollers, quem Vulcanus docuerit et Pallas Minerva
 artem omnigenam; pulchra vero is opera perficit :
 sic in-hunc defudit gratiam in-capiteque et humeris.
 Considebat deinde, seorsum profectus ad litus maris,
 pulcritudine et gratia resplendens : admirabat autem puella :
 ac tunc ancillas pulcris-comis allocuta-est :

Audite me, ancillae candidis-ulis, ut aliquid dicam;
 non omnibus invitis diis, qui Olympum tenent,
 ad-Phaeacas hic vir pervenit similes-diis.
 Quippe antea quidem mihi indecorus videbatur esse,
 nunc vero diis similis-est, qui corum latum habitant.
 Utinam mihi talis maritus appellatus esset,
 hic habitans, et ipsi placeret hic manere.
 Verum date, ancillae, hospiti cibumque potumque.

Sic dixit; illae vero huic diligenter ausculturant et parue-
 runt :] et subinde Ulyssi apposuerunt cibumque potumque.
 Atque is bibebat et edebat, audens divinus Ulysses,
 rapaciter; diu enim cibum non-gustaverat.

Sed Nausicaa candidie-ulis aliud cogitavit;
 vestes jam plicatas posuit pulcrum in currum,
 junxitque mulos fortibus-ungulis, atque incendit ipsa.
 Adhortata-est autem Ulyssem, verbumque dixit, et elocuta-
 est :] Surge nunc jam, hospes, ad-urbem eamus, ut te de-
 ducam] patris mei in domum prudentis; ubi te puto
 omnium Phaeacum visurum-esse quotquot sunt optimi.
 Sed omnino sic facito; videris vero mihi non desipere :
 donec quidem per agros iverimus et culta hominum,
 tamdiu cum ancillis, post mulos et currum,
 celeriter ito; ego autem viae dux-ero.

Αὐτὰρ ἐπὴν πόλιος ἐπιβόλοισιν — ἦν περὶ πύργος
 ὑψηλός, καλὸς δὲ λιμὴν ἐκάτερθε πόλῃος,
 λεπτὴ δ' εἰς ἰθιμὴν νῆες δ' ὀδὸν ἀμφιέλισσαι
 265 εἰρύσονται· πᾶσιν γὰρ ἐπίστιόν ἐστιν ἑκάστω.
 Ἔνθα δέ τε σφ' ἀγορὴ καλὸν Ποσιδῆϊον ἀμφίς,
 ῥυτοῖσιν λάεσσι κατωρυχέσσ' ἀραρυῖα.
 Ἔνθα δὲ νῆών ὅπλα μελαινῶν ἀλέγουσιν,
 πείσματα καὶ σπείρα καὶ ἀποζύνουσιν ἐρετμά.
 270 Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι μέλει βιὸς οὐδὲ φαρέτρῃ,
 ἀλλ' ἴστοι καὶ ἐρετμά νῶν καὶ νῆες εἶσαι,
 ἦσιν ἀγαλλόμενοι πολὴν περὶ ὥσιν θάλασσαν —
 τῶν ἀλεείνω φῆμιν ἀδευκέα, μή τις ὅπισσω
 μωμευή — μάλα δ' εἰσὶν ὑπερφύλοιοι κατὰ δῆμον —
 275 καὶ νῦν τις ὧδ' εἴπῃσι κακώτερος ἀντιβολήσας·
 τίς δ' ὅδε Ναυσικάα ἔπεται καλὸς τε μέγας τε,
 ξείνος; πῶ δέ μιν εὖρε; πόσις νῦν οἱ ἔσsetαι αὐτῇ.
 Ἦ τινά που πλαγχθέντα κομίσσατο ἥς ἀπὸ νηὸς
 ἀνδρῶν τηλεδαπῶν· ἐπεὶ οὔτινες ἐγγυθεν εἰσὶν·
 280 ἢ τίς οἱ εὐδαμένη πολυάρητος θεὸς ἦλθεν,
 οὐρανὸθεν καταβάς, ἔξει δέ μιν ἡματα πάντα.
 Βέλτερον, εἰ κ' αὐτῇ περ ἐποιοχόμενη πόσιν εὖρεν
 ἄλλοθεν· ἢ γὰρ τοῦδε γ' ἀτιμάζει κατὰ δῆμον
 Φαίηκας, τοῖ μιν μνῶνται πολέες τε καὶ ἑσθλοί.
 285 Ὡς ἐρέουσιν, ἔμοι δέ κ' ὀνειδεα ταῦτα γένοιτο.
 Καὶ δ' ἄλλῃ νεμεσῶ, ἥ τις τοιαῦτα γε βέζοι,
 ἦτ' ἀέκῃ φιλῶν πατρός καὶ μητρός ἐόντων
 ἀνδράσι μίσσηται πρὶν γ' ἀμφάδιον γάμον ἔλθειν.
 Ξεῖνε, σὺ δ' ὧδ' ἐμέθεν ξυνεῖε ἔπος, ὅρα τάχιστα
 290 πομπῆς καὶ νόστοιο τύχης παρὰ πατρός ἐμοῖο.
 Δῆεις ἀγλαὸν ἄλσος Ἀθήνης ἀγχι κελεύθου,
 αἰγείρων· ἐν δὲ κρήνῃ νάει, ἀμφὶ δὲ λειμῶν·
 ἔνθα δὲ πατρός ἐμοῦ τέμενος τεθαλυῖα τ' ἄλῃ,
 τόσσον ἀπὸ πτόλιος, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας·
 295 ἔνθα καθεζόμενος μεῖναι χρόνον, εἰς ὅκεν ἡμεῖς
 ἄστῳδε ἔλθωμεν καὶ ἰκώμεθα δώματα πατρός.
 Αὐτὰρ ἐπὴν ἡμέας ἔλπε ποτὶ δώματ' ἀφίχθαι,
 καὶ τότε Φαιήκων ἱμεν ἐς πόλιν ἦδ' ἐρέεσθαι
 δώματα πατρός ἐμοῦ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.
 300 Ῥεῖα δ' ἀρίγνωτ' ἐστὶ καὶ ἂν παῖς ἡγήσαιο
 νήπιος· οὐ μὲν γὰρ τι ἰοικότα τοῖσι τέτυκται
 δώματα Φαιήκων, οἷος δόμος Ἀλκινόοιο
 ἥρωος. Ἄλλ' ὅπότ' ἂν σε δόμοι κεκύθωσι καὶ αὐλῇ,
 ὥκα μάλα μαγάραιο διελθέμεν, ὅφρ' ἂν ἔκηαι
 305 μητέρ' ἑμήν· ἢ δ' ἥσται ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ,
 ἡλάκατα στρωφῶν· ἀλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι,
 κίονι κεκλιμένη· ὁμοαὶ δὲ οἱ εἶατ' ὅπισθεν.
 Ἔνθα δὲ πατρός ἐμοῖο θρόνος ποτικέκλιται αὐγῇ,
 τῷ ὄγε οἶνοποτάζει ἐφ' ἡμέρας ἀθάνατος ὢς.
 310 Τὸν παραμειψάμενος μητρός ποτὶ γούνασι χεῖρας
 βάλλειν ἡμετέρης, ἵνα νόστιμον ἥμαρ ἰδῇαι
 χαίρων καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐσσί.
 [Εἴ κέν τοι κείνῃ γε φίλα φρονέσῃ· ἐνὶ θυμῷ,
 ἔλπωρὴ τοι ἔπειτα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 315 οἶκον εὐκτίμενον καὶ σῆν ἐς πατρίδα γαῖαν.]

At postquam ad urbem ascenderimus : circa quam murus
 altus, pulcer vero portus ab-utraq-ue parte urbis,
 arctus autem introitus; naves vero per-viam utrinque-recurvæ
 subductæ sunt : omnibus enim *navis* ibi statio est singulis.
 Ibi porro et ipsis forum *est* pulcrum Neptunium circa *tem-*
plum,] vectitiis lapidibus profunde-immissis exstructum.
 Ibi vero navium armamenta nigrum curant,
 rudentes, et spiras : et acuunt remos.
 Non enim Phæacibus curæ-est arcus, nec pharetra,
 sed mali, et remi navium, et naves æquales,
 quibus læti canum trajiciunt mare.
 Horum evito famam amaram, ne-quis a-tergo
me carpat : valde enim sunt insolentes per vulgus :
 et fortasse quis sic dicat vilior obviā-factus :
 Quis vero ille *qui* Nausicaam sequitur, pulcerque magnusque,
 hospes? ubi illum nacta-est? maritus utique ei erit ipsi.
 Aut aliquem forte vagatum excepit sua a navi
 virorum longinquorum : quippe nulli prope sunt :
 aut aliquis ei supplicanti multum-exoptatus deus advenit,
 e-cœlo delapsus; habebit vero ipsum dies omnes.
 Rectius *fecit*, si etiam ipsa quærens maritum invenit
 aliunde : certe enim hos quidem spernit in populo
 Phæacas, qui ipsam ambiunt multique et nobiles.
 Sic dicent; mihi vero probra hæc essent.
 Et verò alii succensuerim, quæcunque talia quidem fecerit,
 quæ invitis caris patre et matre viventibus,
 viris misceatur, priusquam palam nuptiæ advenerint.
 Hospes, tu vero ita meum observa verbum, ut celerrime
 deductione et reditu potiaris a patre meo.
 Invenis pulcrum lucum Minervæ, prope viam,
 ex-populis; ibi autem fons effluit, circa vero *est* pratium :
 ibi vero patris mei *est* prædium, et florentes horti,
 tantum ab urbe, quantum *aliquis* auditur clamans :
 ibi desidens mane aliquamdiu, donec nos
 ad-urbem accesserimus, et pervenerimus ad-ædes patris.
 Ac postquam nos putaveris ad ædes pervenisse,
 tunc Phæacum eas in urbem, ac require
 ædes patris mei magnanimi Alcinoi.
 Facile vero conspicuæ sunt, et vel puer duceret
 infans : neque enim omnino similes illis sunt
 ædes Phæacum, qualis domus Alcinoi
 herois. Ac postquam te ædes occulerint et aula,
 celeriter valde ædes transi, donec perveneris
 ad-matrem meam; illa autem sedet ad focum in ignis splen-
 dore,] pensa versans purpurea, mirabile visu,
 columnæ acclinata; ancillæ vero illi sedent a tergo.
 Ibi autem patris mei solium acclinatum-est loco :
 cui ille vinum-potat insidens, immortalis instar.
 Hoc præterito matris ad genua manus
 extende nostræ, ut reditus diem videas
 gaudens cito, etiamsi valde procul hinc sis.
 [Si tibi illa quidem bene cupierit in animo,
 spes tibi deinde amicosque videndi, et perveniendi
 ad domum pulcre-ædificatam, et tuam in patriam terram.]

Ὡς ἄρα φωνήσας ἴμασεν μᾶστιγι φαεινῇ
 ἡμιόνους· αἱ δ' ὅκα λίπον ποταμοῖο βέεθρα·
 αἱ δ' εὖ μὲν τρώγων, εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσιν.
 Ἦ δὲ μάλ' ἡνιόγειεν, ὅπως ἅμ' ἐπόιατο πεζοὶ
 320 ἁμφίπολοι τ' Ὀδυσσεύς τε· νόῳ δ' ἐπέβαλλεν ἱμάσιν·
 Δύσετό τ' ἥελιος καὶ τοὶ κλυτὸν ἄλσος ἱκοντο
 ἱρὸν Ἀθηναίης, ἵν' ἄρ' ἔζετο διὸς Ὀδυσσεύς.
 Αὐτίκ' ἔπειτ' ἤρᾳτο Διὸς κούρη μέγαλοιο·
 Κλυθὶ μευ, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη·
 325 νῦν δὴ πέρ μευ ἄκουσον, ἐπεὶ πάρος οὔ ποτ' ἄκουσας
 βραιομένου, ὅτε μ' ἔρραϊε κλυτὸς Ἑννοσίγαιος.
 Δός· μ' ἐς Φαίηκας φίλον ἔλθειν ἡδ' ἔλσεινόν.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη·
 αὐτῷ δ' οὕτω φαίνεται· ἐναντίη· αἶδετο γάρ βα
 330 πατροκασίγνητον· ὃ δ' ἐπιτρεφελῶς μενέαιενεν
 ἀντιθέω Ὀδυσσῆϊ, πάρος ἦν γαίαν ἱκέσθαι.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Η.

Ὀδυσσεύς εἰσὸδος πρὸς Ἀλκίνοον.

Ὡς δὲ μὲν ἐνθ' ἤρᾳτο πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς·
 κούρην δὲ προτὶ ἄστρῳ φέρον μένος ἡμιονοῖν. ●
 Ἦ δ' ὅτε δὴ οὐ πατὴρ ἀγακλυτὰ δώμαθ' ἵκανεν,
 στήσεν ἄρ' ἐν προθύροισιν· καθίγνητο δὲ μιν ἀμφίς
 5 ἴσαντ', ἀθανάτοισι ἐναλίγκιοι· οἳ β' ὅτ' ἀπήνης
 ἡμιόνους ἔλυσον, ἐσθῆτά τε ἔσπερον εἰσω.
 Αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον ἐὼν ἦϊε· δαίε· δαίε· οἱ πῦρ
 γρηῆς Ἀπειραΐης, θαλαμηπόλος Εὐρυμέδουσα,
 τήν ποτ' Ἀπειρήθεν νέες ἤγαγον ἀμφιελίσσαι·
 10 Ἀλκινόῳ δ' αὐτὴν γέρας ἔξελον, οὔνεκα πᾶσιν
 Φαιήκεσσιν ἀνάσσει, θεοῦ δ' ὥς δῆμος ἄκουεν·
 ἡ τρέφε Νηυστικαῖαν λευκώλενον ἐν μεγάροισιν.
 Ὡς οἱ πῦρ ἀνέκαϊε, καὶ εἰσὼ δόρπον ἐκόσμηε. [Θήνη
 Καὶ τότε Ὀδυσσεύς ὥρτο πολινδ' ἵμεν· αὐτὰρ Ἀ-
 15 πολλὴν ἥερα χεῦε, φίλα φρονέουσ' Ὀδυσσῆϊ,
 μή τις Φαιήκων μεγαθύμων ἀντεβολήσας
 κερτομέοι τ' ἐξέεσσι καὶ ἐξερέοιθ', ὅτις εἴη.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἐμαλλε πολὺν δύσεσθαι ἐραννὴν,
 ἐνθα οἱ ἀντεβολήσας θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 20 παρθενικῇ εἰκυῖα νεήνιδι, κάλπιν ἐχούσῃ·
 στή δὲ πρόσθ' αὐτοῦ· ὃ δ' ἀνείρετο διὸς Ὀδυσσεύς·
 Ὡς τέκος, οὐκ ἂν μοι δόμον ἀνέρος ἡγήσαιο
 Ἀλκινόου, ὅς τοιςδε μετ' ἀνθρώποισιν ἀνάσσει;
 καὶ γὰρ ἐγὼ ξείνος ταλαπεριρὸς ἐνθάδ' ἱκάνω,
 25 τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης· τῷ οὔτινα οἶδα
 ἀνθρώπων, οἱ τήνδε πολὺν καὶ ἔργα νέμονται.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε πάτερ, δόμον, ὃν με κελεύεις,
 δεῖξω· ἐπεὶ μοι πατὴρ ἀμύμονος ἐγγυθὶ ναίει.
 30 Ἀλλ' ἴθι σιγῇ τοῖον· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω·
 μηδὲ τίιν ἀνθρώπων προτιώσσοο μηδ' ἐρέεινε.

Sic igitur locuta, percussit scutica splendida
 mulos; hi vero celeriter reliquerunt fluvii fluentia :
 ii autem bene currebant et bene alternabant pedes.
 Illa autem sedulo aurigabatur, ita ut simul sequerentur pe-
 dibus] ancillæque Ulyssesque; mente (arte) vero impinge-
 bat scuticam.] Occidebatque sol, et illi inclytum ad-lucum
 pervenere] sacrum Minervæ, ubi proinde consedit divinus
 Ulysses.] Statim deinde supplicabat Jovis filia: magni :
 Audi me, agidem-tenentis Jovis filia, indomita :
 nunc tandem me exaudi, quoniam antea nunquam exaudisti
 jactatum, quando me jactabat inclytus Neptunus.
 Da me ad Phæacas gratum venire ac miserandum.
 Sic dixit supplicans; eum autem auditv Pallas Minerva
 ipsi vero nondum apparebat palam; verebatur enim etiam
 patrum; is autem vehementer irascebatur
 divino Ulyssi, antequam is suam ad-terram perveniret.

ODYSSEÆ VII.

Ulyssis ingressus ad Alcinoium.

Sic quidem ibi supplicabat audens divinus Ulysses ;
 puellam vero ad urbem ferebat robur mulorum.
 Illa vero quando jam sui patris ad-inclytas aedes pervenerat,
 stetit in vestibulo : fratres vero eam undique
 circumstabant, immortalibus similes; qui a curru
 mulos solverunt, vestemque portarunt intro.
 Ipsa vero ad thalamum suum ibat; accendebat autem ei ignem
 anus Apireæ, cubicularia Eurymedusa,
 quam olim ex-Apira naves duxerunt utrinque-recurvæ :
 Alcinoos autem eam munus elegerant, eo-quod omnibus
 Phæacibus imperabat, deoque veluti populus ei auscultabat :
 quæ enutrierat Nausicaam pulcris-olnis in ædibus.
 Hæc ei ignem accendebat, et intus conam adornabat.
 Et tunc Ulysses surrexit ad-urbem iturus; ac Minerva
 multam ei caliginem infudit, bene cupiens Ulyssi,
 ne-quis Phæacum magnanimorum obviam-factos,
 conviciareturque verbis, et interrogaret, quisnam esset.
 Sed quum jam esset urbem ingressurus amœnam,
 tum ei obviam-facta-est dea cæsiis-oculis Minerva,
 virgini similis juvenulæ, urnam gestanti;
 stetitque ante eum : interrogabat autem divinus Ulysses :
 O filia, nonne me ad-domum viri deduxeris
 Alcinoi, qui hosce inter homines imperat?
 etenim ego hospes multa-passus huc veni,
 procul e longinqua terra : quare neminem novi
 hominum, qui hanc urbem et hæc opera inhabitant.
 Hunc autem rursus allocuta-est dea cæsiis-oculis Minerva :
 enimvero ego tibi, hospes pater, domum, quam me jubes,
 monstrabo; quoniam meum prope patrem eximium habitat.
 Verum eas tacite sic; ego vero viam monstrabo :
 neu quenquam hominum aspice, neu interroga.

Οὐ γὰρ ξείνους οἶδε μάλ' ἀνθρώπους ἀνέχονται,
οὐδ' ἀγαπαζόμενοι φιλέουσ', ὅς κ' ἄλλοθεν ἔλθοι.
Νηυσὶ βοῇσιν τοῖγε πεποισθότες ὠκείησιν
35 λαΐτμα μέγ' ἐκπερόωσιν, ἐπεὶ σπρίσι δῶκ' Ἐνοσίχθων
τῶν νέες ὠκείαι ὥς τε πτερόν τῃ νόημα.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη
καρπαλίμως· ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἱχνία βαίνει θεοῖο.
Τὸν δ' ἄρα Φαίηκες ναυσικλυτοὶ οὐκ ἐνόησαν
40 ἐρχόμενον κατὰ ἄστυ διὰ σφέας. Οὐ γὰρ Ἀθήνη
εἰς ἑυπλόκαμος, δεινὴ θεός· ἥ βρά οἱ ἀγλὺν
θεσπεσίην κατέχευε, φίλα φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ.
Θαύμαζεν δ' Ὀδυσσεὺς λιμένας καὶ νῆας ἑῷας,
αὐτῶν θ' ἡρώων ἀγοράς καὶ τείχεα μακρὰ,
45 ὑψηλὰ σκολόπεσσιν ἀρηρότα, θαῦμα ἰδέσθαι.
Ἄλλ' ὅτε δὴ βασιλῆος ἀγακλυτὰ δώμαθ' ἴκοντο,
τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

Οὗτος δὴ τοι, ξεῖνε πάτερ, δόμος, ὃν με καλεύεις
πεφραδέμεν· δῆεις δὲ Διοτρεφῆος βασιλῆας,
50 δαίτην δαινυμένους· σὺ δ' ἔσω κίε μῆδ' τι θυμῷ
τάρβει· θαρσαλέος γὰρ ἀνὴρ ἐν πᾶσιν ἀμείνων
ἐργοῖσιν τελέθει, εἰ καὶ ποθεν ἄλλοθεν ἔλθοι.
Δέσποιναν μὲν πρῶτα κίχῃσσαι ἐν μεγάροισιν·
Ἀρήτην δ' ὄνομ' ἔστιν ἐπώνυμον, ἐκ δὲ τοκῆων
55 τῶν αὐτῶν, ὅππῃ τέκον Ἀλκίνοον βασιλῆα.

Ναυσίθοον μὲν πρῶτα Ποσειδάων ἑνοσίχθων
γείνατο καὶ Περίβοια, γυναικῶν εἶδος ἀρίστη,
ὀπιστάτῃ θυγάτηρ μεγάλῃτορος Εὐρυμέδοντος·
ὅς ποθ' ὑπερβύμοισι Γιγάντεσσιν βασιλευεν·
60 ἀλλ' ὁ μὲν ὤλεσε λαὸν ἀτάσθαλον, ὤλετο δ' αὐτός.
Τῇ δὲ Ποσειδάων ἐμίγη καὶ ἐγένεατο παῖδα
Ναυσίθοον μεγάλθυμον, ὃς ἐν Φαίῃσιν ἀνασσεύ·
Ναυσίθοος δ' ἔτεκεν Ῥηξήνορα τ' Ἀλκινόον τε.
Τὸν μὲν, ἀκουρον ἐόντα, βάλ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
65 νυμφίον ἐν μεγάρῳ, μίαν οἷον παῖδα λιπόντα
Ἀρήτην· τὴν δ' Ἀλκίνοος ποιήσας ἔκοιτιν,
καὶ μιν ἔτισ', ὥς οὔτις ἐπὶ χθονὶ τίεται ἄλλῃ,
δοῦσαι νῦν γε γυναῖκες ὑπ' ἀνδράσιν οἶκον ἔχουσιν.

Ὡς κείνη πέρι κῆρι τετιμῆται τε καὶ ἔστιν
70 ἔκ τε φίλων παίδων ἔκ τ' αὐτοῦ Ἀλκινόοιο
καὶ λαῶν, οἳ μὲν βᾶ θεὸν ὥς εἰσρόοντες,
δειδέσθαι μύθοισιν, ὅτε στείχῃσ' ἀνὰ ἄστυ.
Οὐ μὲν γὰρ τι νόου γε καὶ αὐτῇ δεύεται ἐσθλοῦ·
οἷσιν τ' εὖ φρονέησι καὶ ἀνδράσι νείκεα λύει.
75 Εἰ κέν τοι κείνη γε φίλα φρονέησ' ἐνὶ θυμῷ,
ἐλπωρὴ τοι ἔπειτα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
πόντον ἐπ' ἀτρυγέταν· λίπε δὲ Σχερίην ἑρατεινήν·
80 ἔκετο δ' ἐς Μαραθῶνα καὶ εὐράρηναιαν Ἀθήνην,
δῦνε δ' Ἐρεχθῆος πυκινὸν δόμον. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ἀλκινόου πρὸς δόματ' ἔκλυτά πολλαῖα δὲ οἱ κῆρ
ᾤριμιν ἱσταμένῳ, πρὶν χάλκεον οὐδὲν ἰκέσθαι.

Ὡς τε γὰρ ἡελίου αἴγλη πέλεν ἡ σελήνης,
85 δῶμα καθ' ὑπερφερές μεγάλῃτορος Ἀλκινόου.

HOMERUS.

Non enim hospites hi valde homines colunt,
nec amice-excipientes amplectuntur, qui aliunde venerit.
Navibus velocibus hi freti celeribus,
voraginem maris magnam trajiciunt; quippe ipsis hoc dedit
Neptunus:] horum naves veloces veluti ala sive cogitatum.

Sic igitur locuta, praeibat Pallas Minerva
celeriter: ille vero inde post vestigia ibat deae.
Hunc autem Phaeaces nauta-inclyti non adverterunt
gradientem in urbe per ipsos. Non enim Minerva
sinebat pulcris-comis, potens dea, quae ei caliginem
divinam offuderat, bene ei cupiens in animo.
Mirabatur autem Ulysses portus et naves aequales,
ipsorumque heroum fora, et moenia longa,
sublimia, vallis munita, mirabile visu.
Sed quando jam regis ad-inclytas domos pervenerant,
inter-eos sermones exorsa-est dea caesiis-oculis Minerva:

Haec jam tibi, hospes pater, domus est quam me jubes
monstrare; invenies vero Jovis-alumnos reges
epulas epulantes: tu autem intro eas, neu quicquam anium
timeas: audax enim vir in omnibus potior
operibus est, etiam sicunde aliunde venerit.

Reginam quidem primo invenies in aedibus:
Arete vero nomen est inditum ei: ex parentibus autem
iisdem est, qui-quidem genuerunt Alcinoum regem.
Nausithooum quidem primum Neptunus terrae-concusor
genuit, et Periboea, mulierum forma prestantissima,
minima-natu filia magnanimi Eurymedontis,
qui olim superbis Gigantibus imperabat:

verum hic quidem perdidit populum scelestum, peritque
ipse.] Cum-illa vero Neptunus mixtus-est, et genuit filium
Nausithoou magnanimum, qui inter Phaeaces imperabat:
Nausithoos vero genuit Rhexenoremque, Alcinooumque.
Illum quidem, prole-mascula-carentem, interemit argenteo-
arcu Apollo,] ducta-recens-uxore, in regia, unica sola filia
relicta] Arete; hanc vero Alcinoos duxit uxorem,
et ipsam honoravit, ut nulla super terra honoratur alia,
quotquot nunc mulieres sub viris domum habent.

Sic illa ex animo honoraturque, et est honorata
et a caris liberis, et ab ipso Alcinoou,
et civibus, qui ipsam veluti deam suspicientes,
excipiunt vocibus faustis, quum incedit per urbem.
Neque enim omnino mente et ipsa eget bona;
quibus quidem bene velit, his viris etiam lites solvit.
Si tibi illa quidem bene velit in animo,
spes tibi deinde amiceque videndi, et perveniendi
in domum excelsam, et tuam in patriam terram.

Sic igitur locuta, abiit caesiis-oculis Minerva
pontum super infructuosum; reliquitque Scheriam amabi-
lem:] venit autem ad Marathona, et latas-vias-habentes Athe-
nas,] ingressaque-est Erechthei bene-munitam domum. At
Ulysses] Alcinoi ad domos ibat inclytas: multa vero ei cor
agitabat stanti, priusquam aereum ad-limen venisset.
Instar enim solis splendor erat, aut lunae,
domum per excelsam magnanimi Alcinoi.

Χάλκεοι μὲν γὰρ τοῖχοι ἐρηρέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
 ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ· περὶ δὲ θριγκὸς κυάνιοι·
 χρύσειαι δὲ θύραι πυκινὸν δόμον ἔντος ἔεργον·
 ἀργύρεοι δὲ σταθμοὶ ἐν χαλκίῳ ἑστασαν οὐδῶ,
 90 ἀργύρεον δ' ἐφ' ὑπερθύριον, χρυσήν δὲ κορώνην.
 Χρῦσειοι δ' ἐκάτερθε καὶ ἀργύρεοι κύνες ἦσαν,
 οὓς Ἥφαιστος ἔτευξεν ἰδυίῃσι πραπίδεςσιν,
 δῶμα φυλασσέμεναι μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
 ἀθανάτους ὄντας καὶ ἀγήρωσ ἥματα πάντα.
 95 Ἐν δὲ θρόνοι περὶ τοῖχον ἐρηρέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
 ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῖο διαμπερές· ἐνθ' ἐνὶ πέπλοι
 λεπτοὶ εὐνήντοι βεβλήατο, ἔργα γυναικῶν.
 Ἐνθα δὲ Φαιήκων ἡγήτορες ἐδρίωντο,
 πίνοντες καὶ ἐδόντες· ἐπηετανὸν γὰρ ἔχεσκον.
 100 Χρῦσειοι δ' ἄρα κοῦροι εὐδμήτων ἐπὶ βωμῶν
 ἑστασαν, αἰδομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες,
 φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσιν.
 Πεντήκοντα δὲ οἱ δμῳαὶ κατὰ δῶμα γυναῖκες,
 αἱ μὲν ἀλειτουργοὶ μύλης ἐπὶ μήλοπα καρπὸν,
 105 αἱ δ' ἱστοὺς ὑφάουσι καὶ ἡλάκατα στρωφώσιν,
 ἤμεναι, οἷά τε φύλλα μακροδνῆς αἰγείροιο·
 καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον.
 Ὅσσην Φαίηκες περὶ πάντων ἱδρίες ἀνδρῶν
 νῆα θοῇ ἐνὶ πόντῳ ἐλαυνέμεν, ὥς δὲ γυναῖκες
 110 ἱστὸν τεχνῆσαι· πέρι γάρ σφισι δῶκεν Ἀθήνη
 ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα καὶ φρένας ἑσθλάς.
 Ἐκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυράων
 τετράγυος· περὶ δ' ὄρχος ἑλθαταὶ ἀμφοτέρωθεν.
 Ἐνθα δὲ δένδρεα μακρὰ πεφυκὲι τηλεθώοντα,
 115 ὄχλαι καὶ ῥοαὶ καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι,
 συκαὶ τε γλυκεραὶ καὶ ἐλαΐαι τηλεθώουσαι.
 Τάων οὐποτε καρπὸς ἀπόλλυται οὐδ' ἀπολείπει
 χεῖματος οὐδὲ θέρεος, ἐπετήσιος· ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
 Ζεφυρίη πνεύουσα τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει.
 120 Ὅγῃν ἐπ' ὄγῃν γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μῆλῳ,
 αὐτὰρ ἐπὶ σταφυλῇ, σταφυλῇ, σῦκον δ' ἐπὶ σύκῳ.
 Ἐνθα δὲ οἱ πολύκαρπος ἄλῃη ἐρρίζωται·
 τῆς ἕτερον μὲν θειλόπεδον λευρῶ ἐνὶ χώρῳ
 τέρσεται ἡελίῳ, ἑτέρας δ' ἄρα τε τρυγώουσιν,
 125 ἄλλας δὲ τραπέουσι· παρόιθε δέ τ' ὁμφρακές εἰσιν,
 ἄνθος ἀφίεισαι, ἕτεροι δ' ὑποπερχάουσιν.
 Ἐνθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ παρὰ νεάτοιν ὄρχον
 παντοῖαι πεφύασιν, ἐπηετανὸν γανώουσαι·
 ἐν δὲ δῶα κρῆναι, ἡ μὲν τ' ἀνὰ κτῆπον ἅπαντα
 130 σκιδνάται, ἡ δ' ἐτέρωθεν ἐπ' αὐλῆς οὐδὸν ἵησιν
 πρὸς δόμον ὑψηλὸν, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται.
 Τοῖ' ἄρ' ἐν Ἀλκινόοιο θεῶν ἑσαν ἀγλαὰ δῶρα.
 Ἐνθα στάς θηεῖτο πολύτλας Δίος Ὀδυσσεύς.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα ἐὼν θήησατο θυμῷ,
 135 καρπαλίμως ὑπὲρ οὐδὸν ἐβῆσατο δώματος εἴσω.
 Εὐρε δὲ Φαιήκων ἡγήτορας ἡδὲ μέδοντας
 σπένδοντας δεπάεσσιν εὐσκόπῳ Ἀργεῖφόντῃ,
 ᾧ πυμᾶτω σπένδεσκον, ὅτε μνησάταο κοῖτου.
 Αὐτὰρ δὲ βῆ διὰ δῶμα πολύτλας Δίος Ὀδυσσεύς.

Ærei etenim parietes ducti erant hinc et illinc,
 ad intimum-secessum a limine: circum autem corona ex cyano :
 aureæ vero fores firmam domum intus claudiebant :
 argentei autem postes in aereo stabant limine,
 argenteumque superliminare, aureus autem annulus.
 Aurei porro utrinque et argentei canes erant,
 quos Vulcanus fecerat peritis præcordiis,
 domum ut-custodirent magnanimi Alcinoi,
 immortales qui-sunt et senii-expertes per-dies omnes.
 Intus vero solia circa parietem firmata-erant hinc et illinc,
 ad intimum-secessum a limine usque : ibi pepli
 tenues bene-texti instrati-erant, opera mulierum.
 Hic autem Phæacum primates sedebant,
 bibentes et edentes ; perpetuo enim *epulas* habebant.
 Aurei vero juvenes bene-structas super aras
 stabant, ardentes faces in manibus tenentes,
 illucentes noctu per domum convivis.
 Quinquaginta porro ei ancillæ per domum mulieres ;
 aliæ quidem molunt in mola flavum frumentum ;
 aliæ vero telas texunt et fusos versant
 sedentes, *mobiles* qualia folia excelsæ populi :
 textilibus autem a-linteis distillat humidum oleum.
 Quantum Phæaces supra omnes periti *sunt* homines
 navem celerem per pontum dirigendi, tantum etiam mulieres
 telam texendi ; supra-modum enim illis dedit Minerva
 operaque scire perpulcra, et ingenium *habere* bonum.
 Extra vero aulam magnus est hortus prope januas
 quatuor-jugerum : circa autem *eum* septum ductum-est
 utrinque.] Ibi vero arbores proceræ creverant virentes,
 piri, et mali-punicæ, et mali pulcro-fructu,
 ficusque dulces, et oleæ virescentes.
 Ex-his nunquam fructus perit, nec deficit
 hieme, neque æstate, perennis ; sed omnino semper
 Zephyrus spirans, alia quidem crescere-facit, alia vero ma-
 turescere.] Pirus post pirum senescit, malumque post ma-
 lum,] ac post uvam uva, ficusque post ficum.
 Ibi porro ei fructuum-plena vinea fundata-est :
 hujus alterum quidem apricum-solum plano in loco
 siccatur sole ; alias autem *uvæ* vindemiant,
 alias vero calcant ; ante autem, *uvæ* immaturæ sunt,
 florem emittentes, aliæ vero submaturescunt.
 Ibi porro cultæ leguminum-areolæ ad extremum ordinem
 omnigenæ consitæ-sunt, perenne florentes :
 insunt autem duo fontes, alter quidem per hortum totum
 dispergitur, alter vero ex-altera-parte sub aulae limen fluit
 ad domum excelsam, unde aquabantur cives.
 Talia igitur in Alcinoi *domo* deorum erant splendida dona.
 Ibi stans hæc admirabatur audens divinus Ulysses.
 Ac postquam omnia suo admiratus-erat animo,
 celeriter super limen ingressus-est intra domum.
 Invenit autem Phæacum ductores atque principes
 libantes poculis speculatori Argicidæ ;
 cui ultimo libabant, quando cogitabant de-lecto.
 Verum ivit per domum audens divinus Ulysses,

140 πολλὴν ἤερ' ἔχων, ἣν οἱ περίεχεν Ἀθήνη,
 ὄφρ' ἔκετ' Ἀρήτην τε καὶ Ἀλκίνοον βασιλῆα.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' Ἀρήτης βάλε γούνασι χεῖρας Ὀδυσσεύς.
 Καὶ τότε δὴ β' αὐτοῖο πάλιν χυτο θέσφατος ἀήρ.
 Οἱ δ' ἄμφω ἐγένοντο δόμον κάτα, φῶτα ἰδόντες·
 145 θαύμαζον δ' ὁρώντες· ὁ δ' ἑλλιτάνευεν Ὀδυσσεύς·
 Ἀρήτη, θυγάτηρ Ῥηξήνορος ἀντιθέοιο,
 σὺν τε πόσιν σά τε γούναθ' ἱκάνω, παλλὰ μογήσας,
 τοῦσδε τε δαιτυμόνας· τοῖσιν θεοὶ ὀλβία δοῖεν
 ζῶμεναι, καὶ παισὶν ἐπιτρέψειεν ἕκαστος
 150 κτήματ' ἐνὶ μεγάροισι γέρας θ', ὅ τι δῆμος ἔδωκεν.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ πομπὴν ὀτρύνετε πατρίδ' ἱεσθαι
 θάσσον· ἐπειδὴ δηρὰ φίλων ἀπο πῆματα πάσχω.
 Ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσιν,
 παρ πυρὶ· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκλὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 155 Ὅμῃ δὲ δὴ μετῆκε γέρον ἦρος Ἑχένης,
 δς δὴ Φαιήκων ἀνδρῶν προγενέστερος ἦεν
 καὶ μῦθοισι κέκαστο, παλαιὰ τε πολλὰ τε εἰδώς·
 ὃ σπιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετῆκεν·
 Ἀλκίνο', οὐ μὲν τοι τόδε κάλλιον οὐδὲ ῥοικεν
 160 ξεῖνον μὲν χαμαὶ ἦσθαι ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσιν·
 οἶδε δὲ σὺν μῦθον ποτιδέγμενοι ἰσχανώννται.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ ξεῖνον μὲν ἐπὶ θρόνῳ ἀργυροῦλου
 εἴσω ἀναστήσας· σὺ δὲ κηρύκασσι κλέουσιν
 οἶνον ἐπικρῆσαι, ἵνα καὶ Διὶ τερπικραύῳ
 165 σπείσομεν, ὃςθ' ἱκέτησιν ἄμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ·
 δόρπον δὲ ξείνῳ ταμὴν δόσω ἔνδον ἰόντων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο,
 χεῖρὸς ἰδὼν Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην
 ὥρσεν ἄπ' ἐσχαράφιν καὶ ἐπὶ θρόνου εἶσε φαινοῦ,
 170 υἱὸν ἀναστήσας, ἀγαπήνορα Λαοδάμαντα,
 ὃς οἱ κλισίον ἴξε, μάλιστα δέ μιν φιλέσκειν.
 Χέρνιθα δ' ἀμφίπολος προχῶν ἐπέχει φέρουσα
 καλῇ, χρυσεῖα, ὑπὲρ ἀργυροῖο λείητος,
 νύμφασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάναςσε τράπεζαν.
 175 Σίτον δ' αἰδοῖα ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
 εἶδατα πολλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων.
 Αὐτὰρ ὁ πῖνε καὶ ἦσε πολύτλας διὰς Ὀδυσσεύς·
 καὶ τότε κήρυκα προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·
 Ποντόνοε, κρητῆρα κερασσάμενος μέθυ νεῖμον
 180 πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, ἵνα καὶ Διὶ τερπικραύῳ
 σπείσομεν, ὃςθ' ἱκέτησιν ἄμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.
 Ὡς φάτο· Ποντόνοε δὲ μελλόφρονα οἶνον ἐκίρνα·
 νόμισεν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενος δεπάεσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ' ἐπὶ σὺν θ' ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 185 τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετῆκεν·
 Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Νῦν μὲν δαισάμενοι κατακείμετε οἶκαδ' ἰόντες·
 ἡῶθεν δὲ γέροντας ἐπὶ πλέονας καλέσαντες
 190 ξεῖνον ἐνὶ μεγάροισι ξεινίσσομεν ἡδὲ θεοῖσιν
 βέβομεν ἱερὰ καλὰ· ἐπαιτα δὲ καὶ περὶ πομπῆς
 μνησόμεθ', ὥς χ' ὁ ξείνος ἀνευθε πόνου καὶ ἀνίης
 πομπῇ ὑφ' ἡμετέρῃ ἦν πατρίδα γαίαν ἱκῆται

multam caliginem habens, quam ei circumfuderat Minerva,
 donec perveniret ad Aretenque et Alcinoou regem.
 Circumjecit autem Aretæ genubus manus Ulysses.
 Et tum demum rursus dissipata est divinitus-offusa nebula.
 Illi vero muti facti sunt per domum, virum conspicati :
 admirabanturque intuentes : sed supplicabat Ulysses :
 Arete, filia Rhexenoridis paris-deo,
 ad-tuum maritum, et ad-tua genua veni, multa passus,
 et ad-hosce convivas; quibus dli feliciter dent
 vivere, et liberis transmittat unusquisque
 possessiones in ædibus, honoremque, quem populus dedit.
 At mihi deductionem parate, in-patriam ut-perveniam
 ocyus : quoniam diu *procul* ab-amicis ærumnas patior.
 Sic fatus, resedit ad focum in cineribus,
 juxta ignem; illi vero omnes obmutuerunt silentio.
 Seroque tandem inter-eos-fatus-est senex heros Echeneus
 qui sane Phæacum virorum maximus-natu erat,
 et sermonibus præstabat, priscæque et multa sciens :
 qui inter-eos benevolens concionatus-est et dixit :
 Alcinoe, non sane tibi hoc honestius, nec convenit,
 hospitem quidem humi sedere ad focum in cineribus :
 hi vero tuum sermonem expectantes continent-æe.
 Verum age jam hospitem in sede argenteis-clavis-distincta
 colloca erectum : tu vero præcones jube
 vinum infundere, ut et Jovi fulmine-gaudenti
 libemus, qui supplices una venerandos comitatur :
 conam vero hospiti proma det ex-intus reconditis.
 Ac postquam hoc audivit sacra vis Alcinoi,
 manu prehensum Ulyssem prudentem, versutum,
 erexit a'foco, et in sedem collocavit splendidam,
 filio surgere-jusso, virtutis-amante Laodamante,
 qui ei proximus sedebat; maxime autem ipse eum diligebat.
 Aquam vero ancilla gutturnio infudit ferens
 pulcro, aureo, super argenteum lebetem,
 ad-lavandum; juxtaque politam extendit mensam.
 Panem vero venerabilis proma apposuit ferens,
 fercula multa apponens, largiens de-præsentibus.
 Atque ille bibebat et edebat, audens divinus Ulysses :
 et tum præconem allocuta-est vis Alcinoi :
 Pontonoe, cratere mixto vinum distribue
 omnibus per domum; ut et Jovi fulmine-gaudenti
 libemus, qui supplices una venerandos comitatur.
 Sic dixit; Pontonoe autem dulce vinum miscebat;
 distribuitque omnibus, auspiciatus poculis.
 Ac postquam libarantque biberantque, quantum volebat ani-
 mus,] illis dein Alcinoos concionatus-est et dixit :
 Audite, Phæacum ductores atque principes,
 ut dicam quæ me animus in pectoribus jubet.
 Nunc quidem epulati cubetis domum profecti :
 mane vero senibus pluribus advocatis,
 hospitem in ædibus hospitaliter-excipiemus, ac diis
 faciemus sacra pulcra : deinde autem et de deductione
 cogitabimus, ut hic hospes sine labore et molestia
 deductione sub nostra soam in-patriam terram perveniat,

χαίρων καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐστίν·
 195 μῆδ' ἐ μεσσηγύς γε κακὸν καὶ πῆμα πάθῃσιν,
 πρὶν γε τὸν ἥς γαίης ἐπιδῆμναι· ἔνθα δ' ἔπειτα
 πείσεται, ἄσσα οἱ Ἀῖσα Κατακλῶθές τε βαρεῖαι
 γεινομένων νῆσαντο λίνω, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.
 Εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰληλουθεν,
 200 ἄλλο τι δὴ τὸδ' ἔπειτα θεοὶ περιμηχανώνονται.
 Αἰεὶ γὰρ τὸ πάρος γε θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς
 ἡμῖν, εὖτ' ἔρδωμεν ἀγαλκλειτὰς ἐκατόμβας·
 δαίνυνται τε παρ' ἄμμι καθήμενοι, ἔνθα περ ἡμεῖς.
 Εἰ δ' ἄρα τις καὶ μῦθος ὢν ζυμβληται ὁδότης,
 205 οὔτι κατακρύπτουσιν· ἐπεὶ σφισιν ἐγγύθεν εἰμέν,
 ὥσπερ Κύκλωπες τε καὶ ἄγρια φύλα Γιγάντων. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 'Ἄλλοι', ἄλλο τί τοι μελέτω φρεσὶν· οὐ γὰρ ἐγωγε
 ἀθανάτοισιν ἔοικα, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 210 οὐ δέμας οὐδὲ φῦν, ἀλλὰ θνητοῖσι βροτοῖσιν·
 οὐστίννας ὑμεῖς ἴστε μάλιστ' ὀχέοντας διζῦν
 ἀνθρώπων, τοῖσιν κεν ἐν δλγεσιν ἰσώσαίμην.
 Καὶ δ' ἔτι κεν καὶ μάλλον ἐγὼ κακὰ μυθήσαιμην,
 ὅσα γε δὴ ζυμπαντα θεῶν ἰότητι μόγησα.
 215 'Ἄλλ' ἐμὲ μὲν δορπῆσαι ἐάσατε, κηδόμενόν περ.
 Οὐ γάρ τι στυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο
 ἐπλετο, ἥτ' ἐκέλευσεν ἔο μνήσασθαι ἀνάγκη,
 καὶ μάλα τειρόμενον, καὶ ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔχοντα.
 Ὡς καὶ ἐγὼ πένθος μὲν ἔχω φρεσὶν· ἡ δὲ μάλ' αἰεὶ
 220 ἐσθόμεναι κίλεται καὶ πινέμεν· ἐκ δέ με πάντων
 ληθάνει, ὅσ' ἔπαθον, καὶ ἐνιπλήσασθαι ἀνώγει.
 Ὑμεῖς δ' ὀτρύνεσθαι ἄμ' ἡοὶ φαινομένηφιν,
 ὥς κ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐμῆς ἐπιδῆσετε πάτρης,
 καί περ πολλὰ παθόντα· ἰδόντα με καὶ λίποι αἰὼν
 225 κτῆσιν ἐμὴν, δρωῖάς τε καὶ ὑπερφεῖς μέγα δῶμα.
 Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντας ἐπήνεον ἡδ' ἐκέλευον
 πεμπτέμεναι τὸν ξεῖνον, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ στείσαν' ἑπὶ οὐδ' ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 οἱ μὲν κακχείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἑκαστος.
 230 Αὐτὰρ δ' ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο δῖος Ὀδυσσεύς,
 πᾶρ δέ οἱ Ἀρήτη τε καὶ Ἀλκίνοος θεοειδῆς
 ἥσθη· ἀμφίπολοι δ' ἀπεκόμενον ἔντα δαιτός·
 τοῖσιν δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἤρχετο μύθων·
 ἔγνω γὰρ φθῶρος τε χιτῶνά τε, εἴματ' ἰδοῦσα
 235 καλὰ, τὰ β' αὐτῇ ταῦτε σὺν ἀμφίπολοις γυναιξίν·
 καὶ μιν φωνήσας· ἔπειτα πτερόεντα προσηύδα·
 Ξεῖνε, τὸ μὲν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτή·
 τίς πόθεν εἴς ἀνδρῶν; τίς τοι τάδε εἴματ' ἔδωκεν;
 οὐδὲ φῆς ἐπὶ πόντον ἀλώμενος ἐνθάδ' ἰκέσθαι;
 240 Τῇ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 'ἀργαλέον, βασιλεῖα, διηγεκέως ἀγορεύσαι [σεύς·
 κήδε', ἐπεὶ μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ Οὐρανίωνες·
 τοῦτο δέ τοι ἐρέω, ὅ μ' ἀνέρεαι ἡδὲ μεταλλῆς.
 Μυργιγὴ τις νῆσος ἀπόπροθεν εἰν ἄλλ' κεῖται,
 245 ἐνθα μὲν Ἀτλαντος θυγάτηρ, δολόεσσα Κάλυψο,
 ναεῖ ἐυπλόκαμος, δεινὴ θεός· οὐδὲ τις αὐτῇ
 ὤμογεται, οὔτε θεῶν οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.

gaudens, celeriter, etiam si valde procul sit :
 neu quod interea malum et damnum patiatur,
 antequam ipse suae terrae appellat : ibi vero deinde
 patietur quaecunque ei Fatum Parcaeque graves
 nascenti neverunt filo, quando ipsum peperit mater.
 Sin autem quis immortalium utique de caelo venit,
 aliud quippiam hoc deinceps dii molliuntur.
 Semper enim pridem certe dii apparent manifesti
 nobis, quando facimus inclytas hecatombas;
 convivanturque apud nos sedentes, ubi quidem nos.
 Si vero quis et solus profectus occurrerit viator,
 nequaquam hoc occultant; quoniam ipsos prope sumus,
 quemadmodum Cyclopesque et feroces gentes Gigantum.
 Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
 Alcinoe, aliud quid tibi curae sit in animo; non enim ego
 immortalibus similis sum, qui caelum latum teneant,
 non corpore, nec oris habitu, sed mortalibus hominibus;
 quoscumque vos nostis maxime subeuntes miseriam
 hominum, hisce in doloribus equipararer.
 Et adhuc etiam plura ego mala narrarem,
 quae jam cuncta deorum voluntate pertuli.
 Verum me quidem cenare sinite, dolentem licet.
 Non enim odiosum praeter ventrem importunius aliud
 est, qui jubet sui recordari necessitate,
 etiam valde afflictum, et in animo dolores habentem.
 Sic et ego dolores quidem habeo in animo; hic vero omnino
 semper] edere jubet et bibere; et me omnium
 oblivisci facit, quaecunque passus sum, et repleti postulat.
 Vos autem festinate simul cum aurora illucescente
 ut me infaustum meam deducatis in patriam,
 quamvis multa passum; conspiciat me vel relinquit vita
 possessionem meam, famulosque, et altam magnam domum.
 Sic dixit: illi autem omnes approbabant, et hortabantur
 deducere hunc hospitem, quoniam recte locutus erat.
 Ac postquam libarantque biberantque quantum volebat ani-
 mus, illi quidem decubitari iiverunt domum unusquisque.
 At in aedibus relinquebatur divinus Ulysses,
 apud ipsum autem Areteque et Alcinoos deo-par
 sedebant: famule autem auferebant vasa convivii:
 inter eos vero Arete candidis ulnis exordiebatur sermones:
 agnovit enim pallium et tunicam, vestimenta videns
 pulcra, quae quidem ipsa fecerat, cum ancillis mulieribus;
 et ipsum compellans alatis verbis allocuta est
 Hospes, hoc quidem te primum interrogabo ipsa:
 quis es unde es hominum? quis tibi haec vestimenta dedit?
 an non dicis, per mare errantem te huc venisse?
 Hanc autem respondens affatus est ingeniosus Ulysses:
 difficile est, regina, penitus enarrare meas
 aerumnas: quandoquidem mihi multas dederunt dii coelestes:
 hoc vero tibi dicam, quod me interrogas et inquiris.
 Ogygia quaedam insula procul in mari jacet,
 ubi quidem Atlantis filia, dolosa Calypso,
 habitat pulchra comis, potens dea: nec quisquam cum ipsa
 versatur, nec deorum, nec mortalium hominum.

Ἄλλ' ἐμὲ τὸν δόστηνον ἐφέστιον ἡγάγε δαίμων
οἶον, ἐπεὶ μοι νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ
250 Ζεὺς ἑλᾶσε ἐκέασσε μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι·
αὐτὰρ ἐγὼ τρώπιν ἀγκὰς ἐλὼν νέος ἀμφιελίσσης
ἐννῆμαρ φερόμεν· δεκάτῃ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ
νῆσον ἐς Ὀγυγίην πέλασαν θεοὶ, ἔνθα Καλυψὶ
255 ναίει εὐπλόκαμος, δεινὴ θεός· ἥ με λαβοῦσα,
ἐνδυκέως ἐφιλεῖ τε καὶ ἔτρεφεν ἡδὲ ἐφασκεν
θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἥματα πάντα·
ἀλλ' ἐμὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθεν.
Ἐνθα μὲν ἐπτάετες μένον ἔμπεδον, εἴματα δ' αἰεὶ
260 δάκρυσι δούεσκον, τὰ μοι ἀμβροτα δῶκε Καλυψὶ.
Ἄλλ' ὅτε δὴ ὄρνυον μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθεν,
καὶ τότε δὴ με κέλευσεν ἐποτρύνουσα νέεσθαι,
Ζηνὸς ὑπ' ἀγγελίης, ἥ καὶ νόος ἐτράπετ' αὐτῆς.
Πέμπε δ' ἐπὶ σχεδὴς πολυδέσμου· πολλὰ δ' ἔδωκεν,
265 σίτον καὶ μέθυ ἡδὺ καὶ ἀμβροτα εἴματα ἔσσαν·
οὔρον δὲ προέηκεν ἀπήμονά τε λιαρόν τε.
Ἐπτά δὲ καὶ δέκα μὲν πλέον ἥματα ποντοπορεύων,
ὀκτωκαίδεκάτῃ δ' ἐφάνη ὄρεα σκιοέντα
γαίης ὑμετέρης· γῆθησε δέ μοι φίλον ἥτορ,
270 δυσμόρῳ· ἥ γὰρ ἔμελλον ἔτι ξυνέεσθαι οἴζϊ
πολλῇ, τὴν μοι ἐπῴρσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
ὅς μοι ἐφορμήσας ἀνέμους κατέδησε κέλευθα,
ὥρινεν δὲ θάλασσαν ἀθέφατον· οὐδέ τι κύμα
εἶα ἐπὶ σχεδὴς ἀδινὰ στενάγοντα φέρεσθαι.
275 Τὴν μὲν ἔπειτα θύελλα διεσκέδασ'· αὐτὰρ ἐγὼ γε
νηχόμενος τόδε λαῖτμα διέτμαγον, ὅφρα με γαίῃ
ὑμετέρῃ ἐπέλασσε φέρων ἀνέμος τε καὶ ὕδωρ.
Ἐνθα κέ μ' ἐκβαίνοντα βῆσατο κύμ' ἐπὶ γέρσου,
πέτρης πρὸς μεγάλησι βαλὼν καὶ ἀτεροπτεῖ χώρῳ·
280 ἄλλ' ἀναχασσάμενος νῆχον πάλιν, ἕως ἐπ' ἦλθον
ἐς ποταμόν, τῇ δὴ μοι εἰσατο χώρος ἄριστος,
λεῖος πετράων· καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο.
Ἐκ δ' ἔπεισον θυμῷ γερέων· ἐπὶ δ' ἀμβροσίῃ νύξ
ἦλυθ'· ἐγὼ δ' ἀπάνευθε Διυπετέρος ποταμοῖο
285 ἐκβάς ἐν θάμνοισι κατέδραθον· ἀμφὶ δὲ φύλλα
ἠφυσάμην· ὕπνον δὲ θεὸς κατ' ἀπείρονα χεῦεν.
Ἐνθα μὲν ἐν φύλλοισι, φίλον τετιμημένον ἥτορ,
εὖδον παννύχιος καὶ ἐπ' ἡῷ καὶ μέσον ἥμαρ·
δύσετό τ' ἥελιος καὶ με γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.
290 Ἀμφιπόλους δ' ἐπὶ θινὶ τεῆς ἐνόησα θυγατρὸς
παῖδουσας, ἐν δ' αὐτῇ ἦν εἰκυία θεῆσιν.
Τὴν ἰκέτευς· ἥ δ' οὔτι νηῆματος ἡμβροτεν ἐσθλοῦ,
ὥς οὐκ ἂν ἔλποιο νεώτερον ἀντίασαντα
ἐρξέμεν· αἰεὶ γάρ τε νεώτεροι ἀφραδέουσιν.
295 Ἡ μοι σίτον ἔδωκεν ἄλις ἡδ' αἰθότα οἶνον,
καὶ λαοῦσ' ἐν ποταμῷ, καὶ μοι τὰδε εἴματ' ἔδωκεν.
Ταῦτά τοι ἀγνύμενός περ ἀληθεῖην κατέλεξα.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμειβετο φωνήσεν τε·
ξεῖν, ἦτοι μὲν τοῦτό γ' ἐναῖσιμον οὐκ ἐνόησεν
300 παῖς ἐμῇ, οὐνεκά σ' οὔτι μετ' ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν
ἦγεν ἐς ἡμέτερον· σὺ δ' ἄρα πρῶτην ἰκέτευσας.

Sed me infelicem ad-focum ejus duxit deus
solum, postquam mihi navem velocem candenti fulmine
Jupiter percussam diffiderat medio in nigro mari.
Ibi reliqui quidem omnes periere boni socii :
at ego, carina ulnis comprehensa navis utrinque-recurvæ,
novem-diebus ferebar : decima autem me nocte nigra
insulam ad Ogygiam appulerunt dii, ubi Calypso
habitat pulcris-comis, potens dea ; quæ me susceptum
sedulo amice-tractabat, et alebat, et dicebat se
facturam immortalē et senit-expertem per-dies omnes :
sed meum nunquam animum in pectoribus flectebat.
Illic quidem septem-annos manebam perpetuo, vestes autem
semper] lacrimis rigabam, quas mihi divinas dedit Calypso.
Sed quum jam octavus mihi revolutus annus venit,
tum demum me jussit hortans redire,
Jovis e jussu, sive etiam animus mutatus-est ipsius.
Misit vero me in rate multis-vinculis-juncta : multa autem de-
dit,] panem et vinum suave ; et divinas vestes induit :
ventumque misit innocuumque placidumque.
Septem et decem autem navigabam dies per-mare-iter-faciens,
decima-octava vero mihi apparuerunt montes umbrosi
terræ vestræ ; lætatum vero est mihi carum cor,
infelici : certe enim eram adhuc conflictaturus ærumulis
multis, quas mihi immisit Neptunus terræ-concussor ;
qui mihi incitatis ventis impeditit iter,
commovitque mare immensum ; neque ullo-pacto me fluctus
sinebat in rate vehementer ingemiscētem veli.
Hanc quidem deinde procella dispersit : atque ego
natans hanc voraginem emensus-sum, donec me terræ
vestræ appulit ferens ventusque et aqua.
Ibi me egredientem allisisset fluctus ad terram,
petras ad magnas jaciens et ingratum locum :
sed recedens nabam retro, donec veni
ad fluvium, ubi demum mihi visus-est locus opportunissimus,
lævis petrarum ; et receptus ibi-erat a-vento.
Excidi autem animum-collecturus : ac divina nox
supervenit : ego autem seorsum ab divinitus-fluente fluvio
egressus in arbustis dormivi : circumquaque vero folia
congessi : somnum autem deus immensum in me defudit.
Ibi quidem in foliis, caro afflicta corde,
dormiebam per-totam noctem, et ad auroram et meridiem ;
occidebatque sol, et me dulcis somnus dereliquit.
Ancillas vero in litore tuæ vidi filiae
ludentes : inter eas autem ipsa erat similis deabus.
Ei supplicavi : illa vero neutiquam a-mente aberrabat bona,
ut non sperares juniorem obviam-factum
acturum : semper etenim juniores desipiunt.
Quæ mihi cibum dedit affatim, et nigrum vinum,
et lavit in flumine, et mihi has vestes dedit.
Hæc tibi, tametsi afflicta, ex-vero enarravi.
Huic autem rursus Alcīnōus respondit, dixitque :
hospes, enimvero hoc quidem decens non advertit
filia mea, quod te neutiquam cum ancillis mulieribus
duxit in nostram domum : tu vero illi primæ supplicaveras.

- Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ῆρος, μή μοι τοῦνεκ' ἀμύμονα νείκεε κούρη· [σεύς.
 ἡ μὲν γάρ με κέλευε σὺν ἀμφιπόλοισιν ἔπεσθαι·
 306 ἄλλ' ἐγὼ οὐκ ἔβελον, δείσας αἰσχυρόμενός τε,
 μήπως καὶ σοὶ θυμὸς ἐπισκύσσαιτο ἰδόντι·
 δούζηλοι γάρ τ' εἰμὲν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
 ξεῖν', οὐ μοι τοιούτων ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ
 310 μαψιδίως κεχολώσθαι· ἀμείνω δ' αἶσιμα πάντα.
 Αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
 τοίος ἔων, οἷός ἐσσι, τὰ τε φρονέων, ἅ τ' ἐγὼ περ,
 παῖδά τ' ἐμὴν ἐχέμεν καὶ ἐμὸς γαμβρὸς καλέεσθαι,
 αὐθι μένων· οἶκον δέ τ' ἐγὼ καὶ κτήματα δοίην,
 315 εἰ κ' ἐθέλων γε μένοις· ἀέκοντα δέ σ' οὔτις ἐρύξει
 Φαιήκων· μὴ τοῦτο φίλον Διὶ πατρὶ γένοιτο.
 Πομπῇ δ' ἐς τόδ' ἐγὼ τεκμαίρομαι, ὄφρ' εὖ εἰδῆς,
 αὐρίων ἐς τῆμος δέ σὺ μὲν δεδμημένος ὑπνῷ
 λήξαι· οἱ δ' ἐλώσι γαλήνην, ὄφρ' ἂν ἔκηαι
 320 πατρίδα σὴν καὶ δῶμα, καὶ εἰ πῶς τοι φίλον ἐστίν·
 εἴπερ καὶ μάλα πολλὸν ἐκαστέρω ἔστ' Εὐβοίης·
 τήν περ τηλοτάτω φάσ' ἔμμεναι, οἳ μιν ἰδόντο
 λαῶν ἡμετέρων, ὅτε τε ξανθὸν Ῥαδάμανθυν
 ἦγον, ἐποφύμενον Τίτυον, Γαιήϊον υἱόν·
 325 καὶ μὲν οἱ ἐνθ' ἦλθον, καὶ ἄτερ καμάρτοιο τέλεσσαν
 ἡματι τῷ αὐτῷ καὶ ἀπήνυσαν οἴκαδ' ὀπίσσω.
 Εἰδῆσαις δέ καὶ αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶν, ὅσων ἀρισταὶ
 νῆες ἐμαὶ καὶ κούροι ἀναρβήπτειν ἄλα πηδῶ.
 Ὡς φάτο· γῆθήσων δὲ καλύτλας διὸς Ὀδυσσεύς·
 330 εὐχόμενος δ' ἄρα εἶπεν ἔπος τ' ἔφατ' ἅ τ' ὀνόμαζεν·
 Ζεῦ πάτερ, αἰθ', ὅσα εἶπε, τελευτήσεις ἅπαντα
 Ἀλκίνοος, τοῦ μὲν κεν ἐπὶ ζεῖδωρον ἀρουραὶν
 ἀσβεστον κλέος εἴη, ἐγὼ δέ κα πατρίδ' ἰκοίμην.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 335 Κέλετο δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἀμφιπόλοισιν
 δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι καὶ ῥήγεα καλὰ
 πορφύρε' ἐμβαλέειν στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας
 χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὐλας καθύπερθεν ἑσθαιαι.
 Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάρου, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι.
 340 Αὐτὰρ ἐπεὶ στορέσαν πυκινὸν λέχος ἐγκονέουσai,
 ὥτρυνον Ὀδυσῆα παριστάμεναι ἐπέεσσιν·
 Ὅρσο κλέων, ὧ ξεῖνε· πεποίηται δέ τοι εὐνή.
 Ὡς φάν· τῷ δ' ἀσπαστὸν εἰείατο κοιμηθῆναι.
 Ὡς ὁ μὲν ἐνθα καθέυδε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς
 345 τρητοῖς ἐν λεχέεσσιν, ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῃ.
 Ἀλκίνοος δ' ἄρα λέκτρο μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο·
 παρ δέ γυνὴ δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν.

Hunc autem respondens affatus est ingeniosus Ulysses :
 heros, ne mihi ideo eximiam reprehende puellam :
 ipse enim me jussit cum ancillis subsequi ;
 sed ego nolui, timens reveritusque,
 ne qua et tibi animus irasceret conspicato :
 suspicaces etenim sumus in terra genera hominum.

Huic autem rursus Alcinoos respondit, dixitque :
 hospes, non mihi tale in præcordiis carum cor,
 temere ut irascar : potiora autem mihi sunt honesta omnia.
 Utinam enim, Jupiterque pater, et Minerva et Apollo,
 talis quum sis qualis es, eaque sentiens quas ego et ipse,
 filiamque meam habere velles, et meus gener vocari,
 hic manens ; domum autem ego et bona darem,
 si modo volens maneres, invitam vero te nemo detinebit
 Phæacum : ne hoc gratum Jovi patri sit.
 Deductionem vero in hoc tempus ego constituam, ut bene
 scias,] crastinam ; tam diu autem tu quidem domitus somno
 decumbes ; illi vero remigabunt per tranquillum, donec per-
 veneris in patriam tuam, et domum, et scubi tibi gratum sit,
 etiam si valde multo longius absit quam Eubœa :
 eam quidem longissime aiunt abesse, qui eam viderunt
 civium nostrorum, quando flavum Rhadamanthum
 duxerunt, invisurum Tityum, Terræ filium :
 atque illi quidem illuc venere, et absque labore perfecērunt
 iter die eodem, et finierunt domum retro venientes.
 Cognoscet vero et ipse in mente, quam optimæ
 naves meæ et juvenes ad torquendum mare gubernaculo.

Sic dixit, gavisus est autem audens divinus Ulysses :
 precansque deinde ait, verbumque dixit et elocutus est :
 Jupiter pater, utinam, quæcunque dixit, perficeret omnia
 Alcinoos : cujus quidem per almam terram
 immortalis gloria esset ; ego autem in patriam pervenirem.

Sic illi quidem talia ad se invicem loquebantur.
 Jussit autem Arete candidas ulnas habens ancillas
 cubilia sub porticu ponere, et stragula pulcra
 purpurea injicere, insternereque desuper tapetas,
 lænasque imponere villosas, superne ut indueretur.
 Illæ vero iverunt ex ædibus, facem in manibus tenentes.
 Ac postquam straverant densum lectum accelerantes,
 hortabantur Ulyssem adstantes verbis :

Surge decubiturus, o hospes : paratus vero est tibi lectus.
 Sic dixerunt : huic vero gratum visum est dormire.
 Sic is quidem ibi dormiebat, audens divinus Ulysses,
 tornatis in lectis, sub porticu personante.
 Alcinoos vero decubuit in penetrali domus excelsæ ;
 juxta vero uxor regina lectum paravit et cubile.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Θ.

ODYSSEÆ VIII.

Ὀδυσσέως σύστασις πρὸς Φαίακας.

Ulyssis conciliatio cum Phæacibus.

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
 ὥρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆς ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο·
 ἂν δ' ἄρα Διογενὴς ὦρτο πολίπορθος Ὀδυσσεύς.
 Τοῖσιν δ' ἠγεμόνευ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο
 5 Φαιήκων ἀγορήνδ', ἣ σφιν παρὰ νηυσὶ τέτυκτο.
 Ἐλθόντες δὲ κάθισαν ἐπὶ ξestoῖσι λίθοισιν
 πλησίον· ἣ δ' ἀνὰ στυγερῷ Παλλὰς Ἀθήνη,
 εἰδομένη κήρυκι δαΐφρονος Ἀλκινόοιο,
 νόστον Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μητιόωσα·
 10 καὶ ῥα ἐκάστω φῶτι παρισταμένη φάτο μῦθον·
 Δεῦτ' ἄγε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 εἰς ἀγορὴν ἵεναι, ὅφρα ξείνοιο πύθῃσθε,
 δεῖν ὅν Ἀλκινόοιο δαΐφρονος ἔκετο δῶμα,
 πόντον ἐπιπλάγχθει, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος.
 15 Ὡς εἰποῦς ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστον.
 Καρπαλλίμω δ' ἐμπλήντο βροτῶν ἀγοραί τε καὶ ἔδραι
 ἀγρομένων· πολλοὶ δ' ἄρα θήσαντο ἰδόντες
 υἱὸν Λαέρταο δαΐφρονα. Τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη
 θεσπεσίην κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις·
 20 καὶ μιν μακρότερον καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι,
 ὥς κεν Φαιήκεσσι φίλος πάντεσσι γένοιτο,
 δεινὸς τ' αἰδοῖός τε, καὶ ἐκτελέσειεν ἀέθλους
 πολλοὺς, τοὺς Φαίηκες ἐπειρήσαντ' Ὀδυσῆος.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' ῥ' ἤγερθεν δηγερές τ' ἐγέροντο,
 25 τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 ὅφρ' εἰπω τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Ξείνος δδ', οὐκ οἶδ' ὅστις, ἀλώμενος ἔκετ' ἐμὸν δῶ,
 ἧς πρὸς ἡοίαν ἦ ἑσπερίων ἀνθρώπων·
 30 πομπὴν δ' ὀτρύνει καὶ λίσσεται ἐμπέδον εἶναι.
 Ἥμεῖς δ' ὥς τὸ πάρος περ ἐποτρυνώμεθα πομπήν.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος, ὅστις κ' ἐμὰ δῶμαθ' ἔχεται,
 ἐνθάδ' ὀδυρόμενος δηρὸν μένει εἵνεκα πομπῆς.
 Ἀλλ' ἄγε, νῆα μελαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἑλᾶ διαν
 35 πρωτόπλοον· κούρω δὲ δῶα καὶ πεντήκοντα
 κρινάσθων κατὰ δῆμον, ὅσοι πάρος εἰσιν ἀριστοί.
 Δησάμενοι δ' εὔ πάντες ἐπὶ κληῖσιν ἑρετμὰ
 ἔχβητ'· αὐτὰρ ἔπειτα θοὴν ἀλεγύνετε δαῖτα,
 ἡμέτερόνδ' ἔλθόντες· ἐγὼ δ' εὔ πᾶσι παρέω.
 40 Κούροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι· αὐτὰρ οἱ ἅλλοι
 σκεptrιγῶχοι βασιλῆες ἐμὰ πρὸς δῶματα καλὰ
 ἔρχεσθ', ὅφρα ξείνον ἐνὶ μεγάροισι φιλέωμεν
 μηδέ τις ἀρνεῖσθω· καλέσσασθε δὲ θεῖον αἰοδόν,
 Δημόδοκον· τῷ γάρ ῥα θεὸς περίδωκεν αἰοδῆν,
 45 τέρεπιν, ὅππῃ θυμὸς ἐποτρύνῃσιν αἰδεῖν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο
 σκηπτοῦχοι· κῆρυξ δὲ μετώχετο θεῖον αἰοδόν.
 Κούρω δὲ κρινθέντε δῶα καὶ πεντήκοντα
 βήτην, ὥς ἐκέλευσ', ἐπὶ θῖν' ἄλδος ἀτρύγετοιο.

Quando vero mane genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 surrexit e lecto sacra vis Alcinoi;
 surrexit porro divinus urbium-eversor Ulysses.
 Illis vero præibat sacra vis Alcinoi
 Phæacum ad-concionem, quæ ipsi apud naves constituta erat.
 Ingressi autem considebant in politis lapidibus
 prope invicem: sed per urbem obibat Pallas Minerva,
 assimilans-se præconi prudentis Alcinoi,
 reditum Ulyssi magnanimo meditans:
 atque unicuique viro astans dixit verbum:
 Huc age, Phæacum ductores et principes,
 ad concionem ite, ut de-hospite audiat, qui recens Alcinoi prudentis venit domum,
 ponto pererrato, corpore immortalibus similis.

Sic locuta, incitavit robur et animum uniuscujusque.
 Cito vero implebantur hominibus foraque et sedilia
 congregatis: multi vero admirati sunt conspecti
 filium Laertæ prudentem. In-eum vero Minerva
 divinam defudit gratiam, in-caputque et humeros;
 et ipsum proceriorem et crassiorē reddidit aspectu,
 ut Phæacibus gratus omnibus fieret,
 gravisque et venerabilis, et ut perficeret certamina
 multa, quibus Phæaces experiebantur Ulyssē.
 Ac postquam convenerant, unaque-congregati erant,
 inter-eos Alcinoi concionatus est et dixit:

Audite, Phæacum ductores atque principes,
 ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet.
 Hospes hic, nescio quis, errans venit meam domum,
 sive ab orientalibus, sive occidentalibus hominibus;
 deductionemque flagitat et precatur ratam esse.
 Nos vero, ut antea quidem, maturemus deductionem.
 Neque enim quisquam alius, quicunque meam domum per-
 venerit,]: hic lugens diu hæret propter deductionem.
 Sed age, navem nigram deducamus in mare divinum
 recentem: juvenes autem duo et quinquaginta
 eligantur per populum, quicunque pridem sunt optimi.
 Ligatis autem bene omnēs ad transtra remis
 exite: ac deinde subitum apparate convivium,
 ad-nostram domum profecti; ego autem laute omnibus præ-
 bebo.] Juvenibus quidem hæc præcipio: at ceteri
 sceptrigeri reges meam ad domum pulcram
 veniatis, ut hospitem in aedibus amice-excipiamus;
 neu quis recuset: advocate vero divinum cantorem,
 Demodocum: huic etenim deus excellenter dedit cantum,
 ut oblectet quandocumque animus eum impellit ad-canen-
 dum.] Sic igitur locutus prævit; ac simul sequebantur
 sceptrigeri: præco autem arcessebat divinum cantorem.
 Juvenes vero electi duo et quinquaginta
 ierunt, ut præceperat Alcinoi, ad litus maris infructuosi.

601 Αὐτὰρ ἔπει ῥ' ἐπὶ νῆα κατηλυθον ἡδὲ θάλασσαν,
 νῆα μὲν οἷγε μέλαιναν ἄλδς βένθοδε ἔρυσσαν·
 ἐν δ' ἱστὸν τ' ἐτίθεντο καὶ ἱστία νηὶ μελάνῃ,
 ἡρτύναντο δ' ἑρετὰ τροποῖς ἐν δερματίνουσιν,
 πάντα κατὰ μοῖραν ἀνά θ' ἱστία λευκὰ πέτασσαν.
 65 Ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήνῃ ὤρμισαν· αὐτὰρ ἔπειτα
 βάν ῥ' ἱμεν Ἀλκινόοιο δαΐφρονος ἐς μέγα δῶμα.
 Πλῆντο δ' ἄρ' αἰθουσαί τε καὶ ἔρκεα καὶ δόμοι ἀνδρῶν.
 [ἀγρομένων πολλοὶ δ' ἄρ' ἔσαν νέοι ἡδὲ παλαιοί.]
 Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος δυσκαίδεκα μῆλ' ἱέρευσεν,
 66 ὅκτω δ' ἀργύδοντας βας, δύο δ' εἰλιπόδας βοῦς·
 τοὺς δέρον, ἀμφὶ θ' ἔπον τετύκοντό τε δαῖτ' ἐρατεινῇν.
 Κῆρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν, ἄγων ἐρίηρον αἰδῶν,
 τὸν πέρι Μοῦσ' ἐφίλησε, δίδου δ' ἀγαθὸν τε κακὸν τε·
 ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἡδεῖαν αἰοιδῇν.
 67 Τῷ δ' ἄρα Ποντόνοος θῆκε θρόνον ἀργυρόηλον
 μέσσω δαιτυμόνων πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας·
 καδ δ' ἐκ πασσαλόφῃ κρέμασεν φόρμιγγα λίγειαν,
 αὐτοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ ἐπέφραδε χερσὶν ἐλέσθαι
 κῆρυξ· πὰρ δ' ἐτίθει κἀνεον καλὴν τε τράπεζαν,
 70 πὰρ δὲ δέπας οἶνοιο, πιεῖν στε θυμὸς ἀνώγει.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνεῖαθ' ἐτοῖμα προκειμένα χεῖρας ἱαλλον.
 Αὐτὰρ ἔπει πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Μοῦσ' ἄρ' αἰδῶν ἀνῆκεν ἀειδέμεναι κλέα ἀνδρῶν,
 οἴμης, τῆς τότε ἄρα κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἔκτανεν·
 75 νεῖκος Ὀδυσσεὺς καὶ Πηλεΐδην Ἀχιλλεύς,
 ὥς ποτε θηρίσαντο θεῶν ἐν δαίτῃ θαλεῖῃ
 ἐκπάγλους ἐπέεσσιν· ἀναξ δ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 χαῖρε νόῳ, στ' ἀρίστοι Ἀχαιῶν δηριῶντο.
 Ὡς γὰρ οἱ χεῖρων μυθήσατο Φοῖβος Ἀπόλλων
 80 Πυθοὶ ἐν ἡγαθέῃ, θθ' ὑπέρθε λαΐνον οὐδὸν
 χρησόμενος· τότε γὰρ βα κυλινδέτο πῆματος ἀρχὴ
 Τρωαί τε καὶ Δαναοὶσι Διὸς μεγάλου διὰ βουλὰς. [σεύς
 Ταῦτ' ἄρ' αἰδὼς ἀείδε περικλυτός· αὐτὰρ Ὀδυσ-
 πορφόρεον μέγα φῆρος ἑλὼν χερσὶ στιβαρήσιν
 85 καὶ κεφαλῆς εἵρυσσε, κάλυψε δὲ καλὰ πρόσωπα·
 αἶδετο γὰρ Φαίηκας ὅπ' ὀφρύσι δάκρυα λείβων.
 Ἦτοι στε λήξειεν αἰδῶν θεῖος αἰδοῖς,
 δάκρυ' ὁμορξάμενος κεφαλῆς ἀπο φῆρος ἔλεσκεν
 καὶ δέπας ἀμφικύπελλον ἐλὼν στείσασκε θεοῖσιν.
 90 Αὐτὰρ στ' ἀψ' ἀρχοίτο, καὶ δτρύνειαν αἰδεῖν
 Φαίηκων οἱ ἀρίστοι· ἐπεὶ τέρποντ' ἐπέεσσιν·
 ἀψ' Ὀδυσσεὺς κατὰ κῆρτα καλυψάμενος γόασκεν.
 Ἔνθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων,
 Ἀλκίνοος δέ μιν οἷος ἐπεφράσατ' ἡδ' ἐνόησεν,
 95 ἥμενος ἀγχι· αὐτοῦ· βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσεν.
 Αἴψα δὲ Φαίηκεσσι φιληρέτμοισι μετήδα·
 Κέλευτε, Φαίηκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες·
 ἦδη μὲν δαιτὸς κακορήμεθα θυμὸν ἔϊσης
 φόρμιγγός θ', ἥ δαίτῃ συνθήροδ' ἐστι θαλεῖη·
 100 νῦν δ' ἐξέλθωμεν καὶ ἀέθλων περὶ ᾧδμεν
 πάντων· ὥς γ' ὁ ξεῖνος ἐνίσπη οἷσι φίλοισιν
 οἴκαδ' ἐνοστήσας, ὅσσην περιγυγνόμεθ' ἄλλων
 πύξ τε παλαιουσύνῃ τε καὶ ἄλυσιν ἡδὲ πόδεσσιν.

Ac postquam ad navem devenerant ac mare,
 navem quidem ipsi nigram maris in-profundum deduxere :
 imposueruntque malum, et vela navi nigræ,
 aptaruntque remos vinculis in coriaceis,
 omnia rite ; atque vela alba expanderunt.
 Atte vero in humido ipsam stiterunt : ac postea
 profecti sunt ire Alcinoi prudentis ad magnam domum.
 Implebantur autem porticusque, et septa, et domus viris.
 [congregatis : multi vero erant juvenes ac senes.]
 Illis vero Alcinous duodecim oves mactavit,
 octoque albis-dentibus sues, duosque pedes-trahentes boves.
 quos excoriarunt curaruntque pararuntque epulas gratas.
 Præco autem prope venit, ducens amabilem cantorem :
 quem eximie Musa dilexit, et dedit bonumque malumque :
 oculis quidem privavit, dedit autem dulcem cantum.
 Huic vero inde Pontonous posuit sedem argenteis-clavis-dis-
 tinctam,] in-medio convivarum, columnæ longæ acclinans :
 et e paxillo suspendit citharam argutam,
 ipsius supra caput, et monuit, *quomodo* manibus prehendam,
 præco ; juxtaque ponebat canistrum, pulcramque mensam,
 juxta etiam poculum vīni, ut-biberet, quando animus juberet.
 Illi vero ad cibos paratos appositos manus extenderunt.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 Musa jam cantorem excitavit, ut-caneret laudes virorum,
 e-cantione, cujus tunc utique gloria ad-cælum latum pervenit :
 contentionem Ulyssis ac Pelidæ Achillis,
 ut quondam contenderunt, deorum in convivio celebri,
 acribus verbis : rex autem virorum Agamemmo
 gaudebat animo, quum optimi Achivorum contenderent.
 Sic enim ei vaticinans prædixerat Phœbus Apollo
 Pytho in divina, quando supergressus-est lapideum limen
 oraculum-petiturus : tunc enim devolvebatur mali principium
 Trojanisque et Danaïs, Jovis magni propter consilia.
 Hæc igitur cantor cantabat inclytus : at Ulysses
 purpuream magnam vestem prehensam manibus robustis,
 super caput traxit, obtexitque pulcram faciem :
 verecundabatur enim Phæacæas, sub supercilliis lacrimas stil-
 lans.] Verum quando desierit canere divinus cantor,
 lacrimis absterais, a capite vestem demebat,
 et poculo duplici sumto, libabat diis.
 Sed quando rursus incipiebat, et hortabantur *eum*, ut cane-
 ret,] Phæacum optimates : quippe oblectabantur *illius* car-
 minibus :] rursus Ulysses, capite obvoluto, flebat.
 Ibi alios quidem omnes latebat lacrimas stillans,
 Alcinoi vero ipsum solus animadvertit et observavit.
 sedens prope ipsum ; graviter autem suspirantem audivit.
 Continuo vero inter-Phæacæas remigii-studiosos loquebatur :
 Audite, Phæacum doctores atque principes :
 jam quidem convivio saturavimus animum æquo
 citharaque, quæ convivio comes est lauto :
 nunc vero exeamus, et certamina experiamur
 omnia ; ut hospes narret suis amicis,
 domum reversus, quantum superemus alios
 nugillatue, luctaque, et saltu, atque cursu.

106 Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσαντο τοὶ δ' ἄμ' ἔποντο.
 Κῆδ' δ' ἐκ πασσαλόφει κρέμασεν φόρμιγγα λίγειαν,
 Δημόδοκον δ' ὤλε χεῖρα καὶ ἔξαγεν ἐκ μεγάροιο
 κήρυξ· ἦρχε δὲ τῷ αὐτῇν ὁδόν, ἦνπερ οἱ ἄλλοι
 Φαιήκων οἱ ἀρίστοι, ἀέθλια θαυμαρύνοντες.
 Βὰν δ' ἴμεν εἰς ἀγορὴν, ἅμα δ' ἔσπετο πούλυς ὄμιλος,
 110 μυρία· ἂν δ' ἴσαντο νέοι πολλοὶ τε καὶ ἑσθλοί.
 Ὡρτο μὲν Ἀκρόνεός τε καὶ Ὀκύαλος καὶ Ἐλατρεὺς,
 Ναυτεύς τε Πρυμνεύς τε καὶ Ἀγχίαλος καὶ Ἐρετμεύς,
 Ποντεύς τε Πρωρεύς τε, Θόων, Ἀναβησινεύς τε,
 Ἀμφιάλῃς θ', υἱὸς Πολυνήου Τεκτονίδαο·
 115 ἂν δὲ καὶ Εὐρύαλος, βοροτοιογῶ ἴσος Ἀργί,
 Ναυβολίδης θ', ὃς ἀριστος ἔην εἰδὸς τε δέμας τε
 πάντων Φαιήκων μετ' ἀμύμονα Λαοδάμαντα,
 ἂν δ' ἴσταν τρεῖς παῖδες ἀμύμονος Ἀλκινόοιο,
 Λαοδάμας θ' Ἀλιδίς τε καὶ ἀντιθέος Κλυτόνηος·
 120 οἱ δὴ τοι πρῶτον μὲν ἐπειρήσαντο πόδεσσιν.
 Τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος· οἱ δ' ἅμα πάντες
 καρπαλίμως ἐπέτοντο κόνιοντες πεδίοιο.
 Τῶν δὲ θέειν ὄχ' ἀριστος ἔην Κλυτόνηος ἀμύμων·
 ὅσσον τ' ἐν νειῷ οὖρον πέλαι ἡμιονοῖν,
 125 τόσσον ὑπεκπροθέων λαοὺς ἵκεθ', οἱ δ' ἔλιποντο.
 Οἱ δὲ παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς πεπρήσαντο·
 τῇ δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπακύντο πάντας ἀρίστους.
 Ἄλματι δ' Ἀμφιάλος πάντων προφερέστατος ἦεν
 δίσχω δ' αὖ πάντων πολλὸν φέρτατος ἦεν Ἐλατρεὺς·
 130 πῶς δ' αὖ Λαοδάμας, ἀγαθὸς παῖς Ἀλκινόοιο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντας ἐτέρφθησαν φρέν' ἀέθλοισι,
 τοῖς ἄρα Λαοδάμας μετέφη παῖς Ἀλκινόοιο·
 Δεῦτε, φίλοι, τὸν ξεῖνον ἐρώμεθα, εἴ τιν' ἀέθλων
 οἶδέ τε καὶ δαδάχα· φυήν γε μὲν οὐ κακὸς ἐστίν,
 135 μηρούς τε κνήμας τε καὶ ἀμφοῖν χεῖρας ὑπερθεῖν
 αὐχένα τε στιβαρὸν μέγα τε σθένος· οὐδὲ τι ἥβης
 δεύεται, ἀλλὰ κακοῖσι συνέβρηκται πολέεσσιν.
 Οὐ γὰρ ἐγὼ γέ τί φημι κακώτερον ἄλλο θαλάσσης
 ἄνδρα τε συγχεῖναι, εἰ καὶ μάλα καρτερός εἴη.
 140 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμειβετο φώνησέν τε·
 Λαοδάμα, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Αὐτὸς νῦν προκαλέσσαι ἴων καὶ πέφραδε μῦθον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσ' ἀγαθὸς παῖς Ἀλκινόοιο,
 στῇ β' ἐς μέσσον ἴων καὶ Ὀδυσσῆα προσέειπεν·
 145 Δεῦρ' ἄγε καὶ σὺ, ξεῖνε πάτερ, πείρησαι ἀέθλων,
 εἴ τινα που δαδάχα· ἴσκει δέ σ' ἴδμεν ἀέθλους.
 Οὐ μὲν γὰρ μεῖζον κλέος ἀνέρος ὄφρα κεν ᾗσιν,
 ἢ δ' τι ποσσίν τε ῥέξει καὶ χερσὶν ἔῃσιν.
 Ἄλλ' ἄγε, πείρησαι, σκέδασον δ' ἀπὸ κήδεα θυμοῦ·
 150 σοὶ δ' ὁδὸς οὐκέτι θηρὸν ἀπέσσεται, ἀλλὰ τοι ᾗδῃ
 νῆυσ' τε κατεῖρυσται, καὶ ἐπαρτίες εἰσὶν ἑταῖροι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 Λαοδάμα, τί με ταῦτα κελεύεις κερτομόνους; [σεύς·
 κήδεά μοι καὶ μάλλον ἐνὶ φρεσὶν ἤπερ ἀέθλοι,
 155 ὃς πρὶν μὲν μάλα πόλλ' ἔπαθον καὶ πόλλ' ἐμὸ γήσα·
 νῦν δὲ μεθ' ὑμετέρῃ ἀγορῇ νόστοιο χατίζων
 ἤμηναι, λισσόμενος βασιλῆά τε πάντα τε δῆμον.

Sic igitur locutus, praeivit; illi vero una secuti sunt.
 Atque e paxillo suspendit citharam argutam,
 Demodocum vero prehendit manu, et eduxit ex aedibus
 praeco; praebat autem ei eandem viam, quam et alii
 Phaeacum optimates *iverant*, certamina admiraturi.
 Profecti sunt autem ire ad forum, simulque sequebatur multa
 turba, innumeri; ac surgebant juvenes multique et fortes.
 Surrexit quidem Acroneosque, et Ocyalus, et Elatreus,
 Nauteusque, Prymneusque, et Anchialus, et Eretmeus,
 Ponteusque, Proreusque, Thoon, Anabesineosque,
 Amphialusque, filius Polynei Tectonidae:
 surrexit etiam Euryalus, homicidae similis Marti,
 Naubolidesque, qui optimus erat specieque corporeque
 omnium Phaeacum, post egregium Laodamantem:
 surrexerunt porro tres filii eximii Alcinoi,
 Laodamasque, Halisusque, et deo-par Clytoneus.
 Hi vero primum quidem periculum fecerunt pedibus.
 Eis autem a carceribus extensus erat cursus; ac simul omnes
 celeriter volabant pulverem excitantes per campum.
 Horum autem currendo longe optimus erat Clytoneus eximius:
 quantumque in novali spatium est mularum-duarum,
 tantum praecurrens ad-cives venit; illi vero relictissimi sunt.
 Alii autem luctae molestae periculum fecerunt:
 in hac vero Euryalus vicit omnes optimos.
 Salto autem Amphialus omnium eminentissimus erat:
 disco rursus omnium praestantissimus erat Elatreus:
 pugilatu denique Laodamas, eximius filius Alcinoi.
 Ac postquam omnes oblectarant animum certaminibus,
 inter-eos jam Laodamas locutus est, filius Alcinoi:
 Agite, amici, hospitem rogemus, si quod certamen
 novitque et didicit: habitu-corporis quidem non malus est,
 femoribusque, et cruribus, et ambabus manibus superne,
 cerviceque firma, magnoque robore: nec vigore-juvenili
 caret; at malis confractus est multis.
 Non enim equidem aliquid existimo pejus aliud esse mari
 ad-hominem confringendum, etiam si valde fortis sit.
 Huic autem rursus Euryalus respondit, dixitque:
 Laodama, sane hoc verbum recte dixisti.
 Ipse nunc *eum* provoca profectus, et admone sermone.
 Ac postquam hoc audivit strenuus filius Alcinoi,
 stetit in medium progressus, et Ulyssem allocutus est:
 Huc age etiam tu, hospes pater, periculum-fac certaminum,
 si quod forte didicisti; par vero est, te scire certamina.
 Non enim major gloria hominis, quoad fuerit,
 quam quod pedibus strenue agat et manibus suis.
 Verum age, fac-periculum; pelle autem moestitiam ab animo:
 tibi vero profectio non-amplius diu aberit, sed tibi jam
 navisque deducta est, et parati sunt socii.
 Hunc autem respondens affatus est ingeniosus Ulysses:
 Laodama, quid me haec jubetis, lacescentes?
 dolores mihi etiam magis in animo *sunt* quam certamina;
 qui antea quidem valde multa passus-sum, et multa pertuli;
 nunc vero in vestro consessu reditus indigens
 sedeo, precans regemque omnemque populum.

Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο νείκεσέ τ' ἀντην·
 οὐ γάρ σ' οὐδέ, ξεῖνε, δαίμονι φωτὶ εἴσκω
 160 ἄθλων, οἷά τε πολλὰ μετ' ἀνθρώποισι πέλονται·
 ἀλλὰ τῷ, θεῷ ἅμα νηὶ πολυχλῆϊδι θαμίζων,
 ἀρχὸς ναυτῶων, ὅτε πρηκτῆρες ἑσιν,
 φόρτον τε μνήμων καὶ ἐπίσκοπος ἥσιν ὁδαίων
 κερδέων θ' ἀρπαλέων· οὐδ' ἀθλητῆρι εἰσικας.
 165 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ξεῖν, οὐ καλὸν εἶπες· ἀτασθαλὴ ἀνδρὶ εἰσικας. [σεύς·
 Οὗτως οὐ πάντεσσι θεοὶ χαρίεντα διδοῦσιν
 ἀνδράσιν οὔτε φυὴν οὔτ' ἄρ' φρένας οὔτ' ἀγορητύν.
 Ἄλλος μὲν γάρ τ' εἶδος ἀκιδνότερος πελεῖ ἀνὴρ,
 170 ἀλλὰ θεὸς μορφῇν ἔπεισι στέφει· οἱ δέ τ' ἐς αὐτὸν
 τερπόμενοι λεύσσουσιν· ὃ δ' ἀσφαλὲς ἀγορεύει
 αἰδοὶ μελιγίη, μετὰ δὲ πρέπει ἀγορμένοισιν·
 ἐργόμενον δ' ἀνὰ ἄστου θεὸν ὥς εἰς ὁρώσων.
 Ἄλλος δ' αὖτ' εἶδος μὲν ἀλγικίος ἀθανάτοισιν·
 175 ἄλλ' οὐ οἱ χάρις ἀμφοτεροστέφεται ἐπέεσσιν.
 Ὡς καὶ σοὶ εἶδος μὲν ἀριπρεπές, οὐδέ κεν ἄλλως
 οὐδέ θεὸς τεύξει· νόον δ' ἀποφωλίσῃ ἐσσι.
 Ὡρινάς μοι θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φιλοισιν
 εἰπὼν οὐ κατὰ κόσμον· ἐγὼ δ' οὐ νῆϊς ἀέθλων,
 180 ὥς σύγε μυθεῖαι, ἀλλ' ἐν πρώτοισιν ὅτω
 ἔμμεναι, ὅρρ' ἦβη τε πεποθεα χερσὶ τ' ἐμῇσιν.
 Νῦν δ' ἔχομαι κακότητι καὶ δλγεσι· πολλὰ γάρ ἔτλην,
 ἀνδρῶν τε πτολέμους ἀλεγεινά τε κύματα πείρων.
 Ἄλλα καὶ ὥς κακὰ πολλὰ παθὼν πειρήσομ' ἀέθλων·
 185 θυμοδακῆς γὰρ μῦθος· ἐπώτρυνας δέ με εἰπῶν.
 Ἦ βα καὶ αὐτῷ φάρεϊ ἀναίξας λάβε δίσκον
 μέλωνα καὶ πάχετον, στιβαρώτερον οὐκ ὄλγιον περ,
 ἢ ὅλω Φαίηκης ἐδίσκων ἀλλήλοισιν.
 Τὸν βα περιστρέψας ἦκε στιβαρῆς ἀπὸ χειρός·
 190 βόμβησεν δὲ λίθος· κατὰ δ' ἔπτηξαν ποτὶ γαίῃ
 Φαίηκης δολιχῆρταιμοι, ναυστάλυτοι ἄνδρες,
 λίθος ὑπὸ βριπῆς· ὃ δ' ὑπέριπτατο σήματα πάντα,
 ῥίμφα θέων ἀπὸ χειρός· ἔθηκε δὲ τέρματ' Ἀθήνη,
 ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα· ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 195 Καὶ κ' ἀλαός τοι, ξεῖνε, διακρίνει τὸ σῆμα
 ἀμφοφών· ἐπεὶ οὔτι μειμιγμένον ἐστὶν διμῶι,
 ἀλλὰ πολὺ πρῶτον· σὺ δὲ θάρσει τόνδε γ' ἀέθλων·
 οὔτις Φαίηκων τόνγ' ἔζεται οὐδ' ὑπερῆσει.
 Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 200 χαίρων οὐνεχ' ἑταῖρον ἐνθάδε λεῦσσαν ἐν ἀγῶνι.
 Καὶ τότε κουφότερον μετεφώνεε Φαίηκεσσιν·
 Τοῦτον νῦν ἀφίκεσθε, νέοι· τάχα δ' ὕστερον ἄλλον
 ἦσιν ἢ τοσσούτον ὀμοῖαι ἢ ἔτι μᾶλλον.
 Τῶν δ' ἄλλων θνίνα κραδίη θυμός τε κεύει,
 205 δεῦρ' ἄγε, πειρηθῆτω, ἐπεὶ μ' ἐχολώσατε λίην,
 ἢ πῶς ἢ ἐπ' αὐτῇ καὶ ποσὶν, οὔτι μεγαίρω,
 πάντων Φαίηκων πλὴν γ' αὐτοῦ Λαοδάμαντος.
 Ξεῖνος γάρ μοι δδ' ἐστὶ· τίς ἂν φιλέοντι μάχοιτο;
 ἀφρων δὴ κεῖνός γε καὶ οὔτιδανός πελεῖ ἀνὴρ,
 210 ὅστις ξεινοδόκῳ ἔριδα προφέρηται ἀέθλων,
 δῆμῳ ἐν ἀλλοδαπῷ· ἐο δ' αὐτοῦ πάντα κολοῦει.

Huic vero rursus Euryalos respondit, objurgavitque palam :
 non enim te, hospes, perito viro assimilo
 certaminum, qualia utique multa inter homines sunt ;
 sed illi, qui navem multis-transstris-instructam frequentans,
 princeps nautarum, qui quidem negotiatores sunt,
 onerisque memor, et inspector sit mercium,
 lucrique raptο-acquisiti ; neque athletas similia-es.

Illum autem torve intultus affatus-est ingeniosus Ulysses :
 hospes, non honeste dixisti ; protervo viro similia-es.
 Ita non omnibus dii amabilia munera donant
 hominibus, nec formam, nec ingenium, nec eloquentiam.
 Alius etenim specie deterior est vir,
 at deus formam verbis (eloquentia) ornat : alii vero in ipsum
 oblectati spectant : hic autem secure loquitur
 modestia cum suavi, eminetque-inter congregatos ;
 incedentemque eum per urbem, deum veluti, aspiciunt.
 Alius vero rursus forma quidem similis immortalibus :
 verum haud ei gratia circum-affunditur sermonibus.
 Sic et tibi species quidem per decora, neque aliter
 ne deus quidem fingeret ; mente vero rudis es.
 Irritasti mihi animum in praecordiis caris,
 locutus non decenter : ego vero non ignarus sum certaminum,
 ut tute fabularis, verum inter primos puto
 fuisse me, donec juventa fretus-fui, manibusque meis.
 Nunc vero teneor aerumna et doloribus : multa enim passus-
 sum.] virorumque bella, aevosque fluctus penetrans.
 Sed etiam sic, mala multa passus, periculum-faciam certami-
 num ;] mordax enim sermo furus ; impulsisti autem me, locutus.

Dixit, et cum-ipsa veste impetu-facto prehendit discum
 majorem et crassum, gravioremque non paulo quidem,
 quam quali Phaëaces ludebant inter-se.
 Hunc utique circumrotatum misit valida e manu :
 insonuit vero lapis ; inclinaverunt autem se ad terram
 Phaëaces longis-remis-utentes, navigatione-celebres viri,
 lapidis ab impetu : is vero supervolavit signa omnia (jactuum
 ceterorum),] rapide ruens a manu : posuit vero signa Minerva,
 viro corpus assimilata ; verbumque dixit, et elocuta-est :

Etiam cæcus tibi, hospes, distinxerit signum
 palpando ; quandoquidem neutiquam mixtum-est multitudini,
 sed est longe primum : tu vero confide hoc quidem in-certa-
 mine :] nullus Phaëacum ad-hoc perveniet nec transmittet.

Sic dixit, lætatus-est vero audens divinus Ulysses,
 gaudens quod solum benignum videret in circo.
 Et tunc levius allocutus-est Phaëacas :

Hunc nunc assequimini, juvenes ; brevi autem denuo alium
 me missurum-esse aut tantum puto, aut adhuc longius.
 E-ceteris vero, quemcumque cor animusque jubet ;
 huc age, periculum-faciat, quoniam me irritastis valde,
 aut pugilatu, aut lucta, aut etiam cursu, nihil recuso,
 ex-omnibus Phaëacibus, præter ipsum Laodamantem.
 Hospes enim mihi ille est ; quis cum-amico-excipiente pugna-
 verit ?] insipiens vero ille et nullus-preti est vir,
 quicumque cum-hospite contentionem proferat certaminum,
 populo in alieno ; sui vero ipsius omnia clauda-reddidit.

Τῶν δ' ἄλλων οὐ πέρ τιν' ἀναίνομαι οὐδ' ἀθερίζω,
 ἄλλ' ἐθέλω ἴδμεν καὶ πειρηθῆμενα ἀντην.
 Πάντα γὰρ οὐ κακὸς εἰμι, μετ' ἀνδράσιν ὅσοι δεθλοί.
 115 Εὐ μὲν τόξον ὁδα ἐύτροον ἀμφαφάσθαι·
 πρῶτος κ' ἄνδρα βάλοιμι, διστεύσας ἐν δμῳ
 ἀνδρῶν θυμμένων· εἰ καὶ μάλα πολλοὶ ἑταῖροι
 ἄγχι παρασταῖεν καὶ τοξαζοῖατο φωτῶν.
 Οἷος δὴ με Φιλοκτήτης ἀπακάνυτο τόξῳ,
 120 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅτε τοξαζοίμεθ' Ἀχαιοί·
 τῶν δ' ἄλλων ἐμέ φημι πολὺ προφερέστερον εἶναι,
 ὅσοι νῦν βροτοὶ εἰσιν ἐπὶ γθονί σίτον ἔδοντες.
 Ἄνδράσι δὲ προτέροισιν ἐρίζεμεν οὐκ ἐβέλῃσω
 οὐθ' Ἡρακλῆϊ, οὐτ' Εὐρύτῳ Οἰχαλῆϊ,
 125 οἱ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἐρίζεσκον περὶ τόξων·
 τῷ ῥα καὶ αἰψ' ἔθανεν μέγας Εὐρύτος, οὐδ' ἐπὶ γῆρας
 ἔκει· ἐνὶ μεγάροισιν χολωσάμενος γὰρ Ἀπόλλων
 ἔκτανεν, οὐκ ἄν μιν προκαλίζετο τοξάζεσθαι.
 Δουρὶ δ' ἀκοντίζω, ὅσον οὐκ ἄλλος τις διστῷ.
 130 Οἷοισιν δεῖδοικα ποσὶν μή τις με παρέλθῃ
 Φαιήκων· λήν γὰρ ἀεικαλῶς ἰδαμῶσθην
 κύμασιν ἐν πολλοῖς· ἐπεὶ οὐ κοιμῶ κατὰ νῆα
 ἦεν ἐπηετανός· τῷ μοι φίλα γυῖα λάλυνται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκτὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
 135 Ἀλκίνοος δέ μιν οἷος ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Ξεῖν', ἐπεὶ οὐκ ἀχάριστα μεθ' ἡμῖν ταῦτ' ἀγορεύεις,
 ἄλλ' ἐθέλεις ἀρετὴν σὴν φαίνεμεν, ἥ τοι ὀππδεῖ,
 χαῖόμενος ὅτι σ' οὗτος ἀνὴρ ἐν ἀγῶνι παραστάς
 νείκεσεν· ὥς ἂν σὴν ἀρετὴν βροτὸς οὐτις ὄνοιτο,
 140 ὅστις ἐπίσταίτο ἥσι φρεσὶν ἀρτία βάζειν·
 ἄλλ' ἄγε, νῦν ἐμέθεν ζυνεῖε ἔπος, ὅφρα καὶ ἄλλω
 εἴπῃς ἡρώων, ὅτε κεν σοῖς ἐν μεγάροισιν
 δαινύῃ παρὰ σῇ τ' ἀλόχῳ καὶ σοῖσι τέκεσσιν,
 ἡμετέρης ἀρετῆς μνησθῆνός, οἷα καὶ ἡμῖν
 145 Ζεὺς ἐπὶ ἔργα τίθῃσι διαμπερές ἐξέτι πατρῶν.
 Οὐ γὰρ πυγμᾶχοι εἰμὲν ἀμύμονες οὐδὲ παλαιστοί,
 ἀλλὰ ποσὶ κραιπνῶς ῥέομεν καὶ νηυσὶν ἀριστοί·
 αἰεὶ δ' ἡμῖν δαῖς τε φίλη κίθαρις τε χοροὶ τε,
 εἰματὰ τ' ἐξημιόβη λοετρὰ τε θερμὰ καὶ εὐναί.
 150 Ἄλλ' ἄγε, Φαιήκων βητάρμονες, ὅσοι ἀριστοί,
 παῖσατε· ὥς χ' ὁ ξείνος ἐνίσπῃ οἷσι φίλοισιν,
 οἰκαδὲ νοστήσας, ὅσπον περιγυγνόμεθ' ἄλλων
 ναυτιλῇ καὶ ποσσὶ καὶ ὀρχηστῷ καὶ αἰοδῇ.
 Δημόδοκῳ δὲ τις αἶψα κίων φόρμιγγα λίγειαν
 155 οἰσέτω, ἥ που καῖται ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν.
 Ὡς ἔφατ' Ἀλκίνοος θεοεικέλος· ὦρτο δὲ κῆρυξ,
 οἷσων φόρμιγγα γλαφυρὴν δόμου ἐκ βασιλῆος.
 Αἰσυμνήται δὲ κριτοὶ ἐννέα πάντες ἀνέστησαν
 δῆμιοι, οἱ κατ' ἀγῶνας εὐπρήσσεσκον ἕκαστα·
 160 λείψαν δὲ χορὸν, καλὸν δ' εὐρύταν ἀγῶνα.
 Κῆρυξ δ' ἀγγύθεν ἦλθε, φέρων φόρμιγγα λίγειαν
 Δημόδοκῳ· ὁ δ' ἔπειτα κ' ἐς μέσον· ἀμφὶ δὲ κοῦροι
 πρῶτῃ βαίον· ἴσαντο, δαήμενες ὀρχηθῆμοι·
 πέπληγον δὲ χορὸν θεῖον ποσσὶν αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 165 μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν, θαύμαζε δὲ θυμῷ.

Ceterorum autem haudquaquam ullum rejicio, nec despicio;
 sed volo cognoscere et periculum-facere palam.

In-omnibus enim non ignavus sum, inter homines quotquot
 certamina sunt.] Bene quidem arcum novi perpolitum tracta-
 re:] primus virum contingerem, sagitta-missa in turba
 virorum infestorum: etiam si valde multi socii
 juxta astarent, et sagittas-mitterent in-viros.

Solus vero me Philoctetes vincebat arcu,
 populo in Trojanorum, quando arcum-tendebamus Achivi;
 ceteris vero me aio longe praestantiorum esse,
 quotquot nunc mortales sunt in terra panem edentes.

Cum-viris autem priscis contendere nolo,
 neque cum-Hercule, neque cum-Euryto [Echaliensi;
 qui etiam cum-immortalibus contendeant de arcum-peritia:
 ideo etiam subito mortuus-est magnus Eurytus, neque ad sene-
 ctutem] pervenit in aedibus; iratus enim eum Apollo
 occidit, quia ipsum provocarat ad-arcum-tendendum.

Hasta vero jaculor, quantum non alius quisquam sagitta.

Solis timeo pedibus, ne quis me superet

Phaeacum: nimis enim improbe domitus-sum
 fluctibus in multis; quoniam non commeatus apud navim
 erat perpetuus; ideo mihi cara membra soluta-sunt.

Sic dixit; illi vero omnes obmutuerunt silentio:

Alcinous autem ipsum solus respondens allocutus-est:

Hospes, quandoquidem non ingrata inter nos haec concio-
 naris,] sed vis virtutem tuam ostendere, quae te comitatur,
 iratus, quod te hic vir in certamine astans
 objurgavit; ut tuam virtutem mortalis nullus vituperaret,
 quicumque norit sua mente idonea loqui:

verum age, nunc meum intellige sermonem, ut etiam alii
 dicas heroum, quando tuis in aedibus

epuleris apud tuamque uxorem et tuos liberos,

nostrae virtutis recordatus, qualia etiam nobis

Jupiter opera praebuit perpetuo jam-inde a-majoribus.

Non enim pugiles sumus Inolyti, nec luctatores,

sed pedibus celeriter currimus, et navibus optimi sumus:

semper autem nobis conviviumque gratum, citharaque, cho-
 rique,] vestesque mutatoriae, lavacraque calida, et cubilia.

Verum age, Phaeacum saltatores, quotquot optimi,

ludite; ut hospes dicat suis amicis,

domum reversus, quantum superemus alios

rei-nauticae-peritia, et pedibus, et saltatione, et cantu.

Demodoco vero aliquis statim profectus citharam argutam
 afferat, quae alicubi jacet in nostris aedibus.

Sic dixit Alcinous deo-similis: surrexit autem praeco,

allaturus citharam cavam e domo regis.

Moderatores autem ludorum lecti novem omnes surrexere,
 publici, qui in certaminibus ordinabant singula:

complanarunt autem aream, pulcrumque dilataverunt circum.

Praeco vero prope venit, ferens citharam argutam

Demodoco; is autem deinde ivit in medium: circum vero ju-
 venes] primum-pubescentes stabant, periti saltationis:

quatiabant vero circum divinum pedibus: at Ulysses

mirationem admirabatur pedum, stupecebatque animo.

Αὐτὰρ ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν δαΐδειν,
 ἄμφ' Ἄρεος φιλότῆτος εὖστεφάνου τ' Ἀφροδίτης·
 ὡς τὰ πρῶτα μίγησαν ἐν Ἥφαιστοιο δόμοισιν
 λάθρη· πολλὰ δ' ἰδωκα, λέχος δ' ἤσχευε καὶ εὐνὴν
 270 Ἥφαιστοιο ἀνακτος· ἄφαρ δέ οἱ ἄγγελος ἦλθεν
 Ἥλιος, ὃ σφ' ἐνόησε μιγαζομένους φιλότῃτι.
 Ἥφαιστος δ' ὡς οὖν θυμαλγέα μῦθον ἀκουσεν,
 βῆ β' ἱμεν ἐς χαλκεῖονα, κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεύων·
 ἐν δ' ἔθετ' ἀμφοτέρω μέγαν ἀκμονα, κόπτε δὲ δεσμούς·
 275 ἀβρήχτους, ἀλύτους, ὅφρ' ἐμπεδον αὖθι μένοιεν.
 Λυτὰρ ἐπειδὴ τεῦξε δόλον, κεχολωμένος Ἄρει,
 βῆ β' ἱμεν ἐς θάλαμον, ὅθι οἱ φίλα δέμν' ἔκειτο·
 ἄμφ' δ' ἄρ' ἐρμίσιν χεῖς δέσματα κύκλω ἀπάντη·
 πολλὰ δὲ καὶ καθύπερθε μελαθρόφιν ἐξεκέχυντο,
 280 ἧτ' ἀρχάνια λεπτὰ, τάχ' οὐ κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο,
 οὐδὲ θεῶν μακάρων· πέρι γὰρ δολόεντα τέτυκτο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα δόλον περὶ δέμνια χεῖεν,
 εἰσὰτ' ἱμεν ἐς Αἴημον, εὐκτίμενον πτολίεθρον,
 ἧ οἱ γαϊάων πολλὸν φιλότῃτι ἐστὶν ἀπασάνων.
 285 Οὐδ' ἀλαοσκοπὴν ἔχε χρυσήνῃ Ἄρης,
 ὡς ἴδεν Ἥφαιστον κλυτοτέχνην νόσφι κιάνας·
 βῆ δ' ἱμεναι πρὸς δῶμα περικλυτοῦ Ἥφαιστοιο,
 ἰσχανόων φιλότῆτος εὖστεφάνου Κυθερείης.
 Ἦ δὲ νέον παρὰ πατρός ἐρισθενέος Κρονίωνος
 290 ἐρχομένη κατ' ἄρ' ἔλθε· ὃ δ' εἰσω δώματος ἦει
 ἐν τ' ἄρα οἱ πῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Δεῦρο, φίλη, λίκτρονδε τραπέοιμεν εὐνήθεντες.
 Οὐ γὰρ ἔθ' Ἥφαιστος μεταδήμιος, ἀλλὰ που ἥδη
 οὐχέται ἐς Αἴημον μετὰ Σίντιας ἀγριοφώνου.
 295 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἀσπαστὸν εἰσατο κοιμηθῆναι.
 Τῷ δ' ἐς δέμνια βάντε κατέδραθον· ἄμφ' δὲ δεσμοὶ
 τεχνήεντες ἔχυντο πολύφρονος Ἥφαιστοιο·
 οὐδὲ τι κινήσαι μελίων ἦν οὐδ' ἀναεῖραι.
 Καὶ τότε δὴ γίγνωσκον, θε' οὐκ ἐτι φυκτὰ πέλοντο.
 300 Ἀγχίμολον δὲ σφ' ἦλθε περικλυτὸς Ἀμφιγυγίης,
 αὐτὶς ὑποστρέφας, πρὶν Αἴημον γαῖαν ἰκέσθαι·
 Ἥλιος γάρ οἱ σκοπὴν ἔχεν εἰπεῖ τε μῦθον.
 [Βῆ δ' ἱμεναι πρὸς δῶμα, φίλον τετιμημένος ἦτορ·]
 Ἔσθ' ἔν' ἐν προθύροις, χόλος δὲ μιν ἄγριος ἦρει·
 305 σμερδαλέον δ' ἐβόησε γέγωνέ τε πᾶσι θεοῖσιν·
 Ζεῦ πάτερ ἦδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἔόντες,
 δεῦθ' ἵνα ἔργα γαλαστὰ καὶ οὐκ ἐπεικτὰ ἰδῇσθε·
 ὡς ἐμὲ χυλὸν ἔοντα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 αἰὲν ἀτιμάζει, φιλεῖ δ' αἰδῆλον Ἄρηα·
 310 οὐνεχ' ὃ μὲν καλὸς τε καὶ ἀρτίπος, αὐτὰρ ἐγώ γε
 ἤπεδανός γε γέγονα· ἄταρ οὕτω μοι αὐτὸς ἄλλος,
 ἀλλὰ τοκῆς δύω· τῷ μὴ γαῖνασθαι ὀφείλων.
 Ἄλλ' ὄψεσθ', ἵνα τῶγε καθευδένον ἐν φιλότῃτι,
 εἰς ἐμὰ δέμνια βάντες· ἐγὼ δ' ὁρώων ἀνάχημαι.
 315 Οὐ μὲν σφας ἐτ' ἔοπα, μινυνθά γε, κειμένον οὕτω
 καὶ μάλα περ φιλέοντα· τάχ' οὐκ ἐβελήσεται ἄμφω
 εὐδεν· ἀλλὰ σφω δόλος καὶ δεσμός ἐρύξει,
 εἰσέκε μοι μάλα πάντα πατὴρ ἀποδώσει ἔεδνα,
 ὅσσα οἱ ἐγγυαλίξα κυνώπιδος εἵνεκα κούρης·

Sed ille (*Demodocus*) citharam pulsans orsus est pulcre canere,] de Martis amore pulcraque corona-cinctae Veneris, ut primum coierint in Vulcani aedibus
 clam : plurima autem dedit, lectumque dedecoravit et cubile Vulcani regis : statim vero illi nuntius venit
 Sol, qui ipsos observavit sese-miscentes amore.
 Vulcanus autem, simulac tristem sermonem audiverat, profectus est ire in officinam, mala animo intimo-moliens : imposuitque incudis-stipiti magnam incudem, cudebatque vincula] infragilia, insolubilia, ut firmiter illic manerent.
 Ac postquam struxerat dolum, iratus Marti, profectus est ire in thalamum, ubi ei cara cubilia strata erant circumfudit autem *lecti* fulcris vincula circulo undique : multa autem et desuper e-fastigio effusa erant, tanquam aranearum-fila tenuia, quae nemo ne cerneret quidem, nec deorum beatorum : perquam enim dolosa facta erant.
 Ac postquam omnem dolum circa lectum fuderat, simulavit-se ire in Lemnum, pulcre-aedificatum oppidum, quae illi terrarum multo carissima est omnium.
 Nec caecam-speculationem habebat aureis-frenis-utens Mars, ut vidit Vulcanum inclytum-artificem seorsum profectum ; profectus est autem ire ad domum inclyti Vulcani, cupiens amoris pulcra-corona-redimitae Veneris.
 Haec vero recens a patre praepotente Saturnio veniens jam desidebat : ille autem intra domum ivit, inque manu ei haesit, verbumque dixit, et elocutus est :
 Huc-age, cara, ad-lectum convertamur decumbentes.
 Non enim amplius Vulcanus inter-nos est, sed puto jam abiit in Lemnum, ad Sintias barbara-lingua.
 Sic dixit : illi autem gratum visum est cubare.
 Hi vero lectum ingressi concumbebant ; sed vincula fabrefacta circumfundebantur prudentis Vulcani ; neque ullum movere erat membrorum, neque attollere.
 Et tum demum agnoscebant, quod non-amplius effugium erat.
 Prope autem eis venit inclytus Vulcanus, iterum reversus, antequam ad-Lemni terram venisset ; Sol enim ei speculationem habebat, narravitque rem.
 [Profectusque est ire ad domum, caro afflictus corde.]
 Stetit autem in vestibulo, iraque ipsum saeva cepit : horrendumque clamavit, ut-audiretur omnibus diis :
 Jupiter pater, atque alii beati dii sempiterni, venite, ut opera ridicula et non tolerabilia videatis : ut me, claudus quum-sim, Jovis filia Venus semper ignominia-afficit, amatque perniciosum Martem : eo-quod ille quidem pulcerque et sanis-pedibus, at ego imbecillissim sum : ac neutiquam mihi in-causa alius est, quam parentes duo ; qui me non genuisse debebant.
 Sed videte, ubi illi dormiunt in amore, meum lectum ingressi ; ego vero aspiens contristor.
 Non quidem illos amplius puto, vel paululum, dormituros ita, etiamsi valde amantes : cito non volent ambo dormire : sed ipsos dolus et vinculum detinebit, donec mihi prorsus omnia pater retribuatur sponsalia, quaecunque ei praebui impudentis gratia puella :

320 οὐνεκά οἱ καλὴ θυγάτηρ, ἀτὰρ οὐκ ἐχέθυμος.

Ἦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀγέροντο θεοὶ ποτὶ χαλκοδατὲς δῶ·

ἦλθε Ποσειδάων γαῖήχορος ἦλθ' ἐριούνης

Ἑρμείας ἦλθεν δὲ ἀναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων.

Θηλύτεραι δὲ θεαὶ μένον αἰδοὶ ὀλοὶ ἐκάστη.

125 Ἔσταν δ' ἐν προθύροις θεοὶ, δωτῆρες ἑών·

δοθεὶς δ' ἄρ' ἐνώρτο γέλωας μακάρεσσι θεοῖσιν,

τέχνας εἰσροῶσι πολύφρονος Ἥφαιστοιο.

Ἦδε δὲ τις εἶπεσεν ἰδὼν ἐς πηλοῖον ἄλλον·

Οὐκ ἀρετὰ κακὰ ἔργα· κίχάνει τοι βραδὺς ὠκύν·

330 ὥς καὶ νῦν Ἥφαιστος ἑὼν βραδὺς εἶλεν Ἄρῃα,

ὠκυτότατον περ ἰόντα θεῶν, οἱ Ὀλύμπῳ ἔχουσιν,

χωλὸς ἑὼν, τέχνησι· τὸ καὶ μοιχάγρι' ὀφείλει.

Ἦς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.

Ἐρμῆν δὲ προσέειπεν ἀναξ, Διὸς υἱός, Ἀπολλων·

335 Ἡρμεία, Διὸς υἱέ, διάκτορε, δῶτορ ἑών,

ἧ ῥά κεν ἐν δεσμοῖς ἐθέλοις κρατεροῖσι πισθεῖς

εὐδεν ἐν λέκτροισι παρὰ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ;

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα διάκτορος Ἀργειφόντης·

αἱ γὰρ τοῦτο γένοιτο, ἀναξ ἐκατηβόλ' Ἀπολλων.

340 Δεσμοὶ μὲν τρεῖς τόσσοι ἀπείρονες ἀμφὶς ἔχουσιν,

ὕμεις δ' εἰσροῶτε θεοὶ πᾶσαι τε θέαναι·

αὐτὰρ ἐγὼν εὐδοίμῃ παρὰ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.

Ἦς ἔφατ'· ἐν δὲ γέλωας ὥρ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.

Οὐδὲ Ποσειδάωνα γέλωας ἔχε, λίσσεται δ' αἰεὶ

345 Ἥφαιστον κλυτοεργόν, σπῶας λύσειεν Ἄρῃα·

καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Λῦσον· ἐγὼ δέ τοι αὐτὸν ὑπὸ χρομαί, ὥς σὺ καλεῖς,

τίσιν αἵσιμα πάντα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περικλυτὸς Ἀμφιγυγής·

350 μὴ με, Ποσειδαῶν γαῖήχορ, ταῦτα κέλευ·

δειλαὶ τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγυῶν ἐγγυάσθαι.

Πῶς ἂν ἐγὼ σε δέοιμ' μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν,

εἰ κεν Ἄρης οἴχοιτο, χρέος καὶ δεσμὸν ἀλύξας;

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Ποσειδάων ἐνοστήθων·

355 Ἥφαιστ', εἴπερ γάρ κεν Ἄρης χρεῖος ὑπαλύξας

οἴχεται φεύγων, αὐτὸς τοι ἐγὼ τάδε τίσω.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυγής·

οὐκ ἔστ' οὐδὲ βουέμεν τὸν ἔπος ἀρνήσασθαι.

Ἦς εἰπὼν δεσμῶν ἀνίει μένος Ἥφαιστοιο.

360 Τὼ δ' ἔπει ἐκ δεσμῶν λύθεν, κρατεροῦ περ ἰόντος,

αὐτίκ' ἀναΐξαντε, δὲ μὲν Θρηάκηνδε βεδήκει,

ἧ δ' ἄρα Κύπρον ἔκανε φιλομειδῆς Ἀφροδίτη,

ἐς Πάφον· ἐνθα δὲ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις·

ἐνθα δὲ μιν Χάριτες λούσαν καὶ χρίσαν ἑλαίῳ

365 ἀμβρότῳ, οἷα θεοὺς ἐπενήνοθεν αἰὲν ἰόντας·

ἀμφὶ δὲ εἵματα ἔσαν ἐπήρατα, θαῦμα ἰδῆσθαι. [σεῦς

Ταῦτ' ἄρ' οἰδὸς δαΐδε περικλυτὸς· αὐτὰρ Ὀδυσ-

τέρπετ' ἐνὶ φρεσὶν ᾗσιν ἀκούων ἠδὲ καὶ ἄλλοι

Φαίηκες δολιχῆρετμοι, ναυσίκλυτοι ἄνδρες.

370 Ἀλκίνοος δ' Ἄλιον καὶ Λαοδάμαντα κέλευσεν

μουνὰς ὀρχήσασθαι, ἔπει σφισιν οὕτως ἔριζεν.

Οἱ δ' ἔπει οὖν σφαίραν καλὴν μετὰ χερσὶν ἔλοντο,

πορφυρέην, τὴν σφιν Πολύβος ποίησε δαΐφρων·

quoniam illi pulchra erat filia, at non animi-continens.

Sic dixit; ac congregati sunt dii ad ære-fundatam domum:

venit Neptunus terræ-concussor: venit utilium-auctor

Mercurius; venit etiam rex jaculator Apollo.

Feminae vero deæ manebant præ-pudore domi singulae.

Stabant autem in vestibulo dii, datores bonorum;

immensusque inde exortus-est risus diis beatis,

artificia insipientibus prudentis Vulcani.

Sic autem aliquis dicebat intuitus proximum alium:

Non bene-succedunt mala opera: assequitur vero tardus ce-

lerem:] ut nunc Vulcanus, qui-est tardus, cepit Martem,

velocissimum licet deorum, qui Olympum tenent.

claudus ipse, artificio: eo et adulterii-mulctam debet.

Sic illi quidem talia inter se loquebantur.

Mercurium autem allocutus-est reχ, Jovis filius, Apollo:

Mercuri, Jovis filii, internuntie, dator bonorum,

nunquid in vinculis vellet fortibus compressus

dormire in lectis, apud auream Venerem?

Huic autem respondit deinde internuntius Argicida:

utinam enim hoc fieret, rex longe-jaculans Apollo.

Vincula quidem ter tanta infinita circumjecta me tenerent;

vos autem inspiceretis dii, omnesque deæ:

at ego dormirem apud auream Venerem.

Sic dixit; risus autem exortus-est inter-immortales deos.

Non-vero Neptunum risus tenebat, precabatur autem is usque

Vulcanum inclytum-artificem, ut solveret Martem:

et ipsum allocutus verba alata dicebat:

Solve; ego vero tibi ipsum spondeo, ut tu jubes,

repensurum-esse æqua omnia inter immortales deos.

Hunc autem rursus allocutus-est inclytus Vulcanus:

ne me, Neptune terræ-concussor, hæc jube:

debiles utique pro-debilibus etiam sponsones ad-sponden-

dum.] Quo-pacto ego te obligarim inter immortales deos,

si Mars abierit, debito et vinculis elapsus?

Hunc autem rursus allocutus-est Neptunus terræ-concus-

sor:] Vulcane, etiamsi enim Mars debito elapsus

abierit fugiens, ipse tibi ego hæc persolvam.

Huic autem respondit deinde inclytus Vulcanus:

non licet, neque decet, tuam orationem abnuere.

Sic locutus, e-vinculis eos solvit robor Vulcani.

Illi vero postquam e vinculis soluti-erant, fortia licet essent,

statim prosilientes, ille quidem in-Thraciam ivit;

hæc autem in-Cyprum pervenit, risum-amans Venus,

in Paphum; ibi vero ei locus est araque odorata;

ibique ipsam Gratia lavarunt, et unxerunt oleo

immortali, qualia diis gratiam-addunt sempiternis;

ac vestesque ei induerunt desiderabiles, mirabile visu.

Hæc igitur cantor cantabat inclytus: at Ulysses

oblectabatur in mente sua audiens, atque etiam alii

Phæaces longis-remis-utentes, re-nautica-inclyti viri.

Alcinous autem Halium et Laodamantem jussit

solos tripudiare, quoniam cum-ipsis nemo certabat.

Hi igitur postquam pilam pulcram in manibus acceperant,

purpuream, quam ipsis Polybus fecerat prudens:

τὴν ἑτερος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιάοντα,
 375 ἰδνωθεὶς ὀπίσω· ὃ δ' ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀερθεῖς,
 ῥηιδίως μεθέλασκε, πάρος ποσὶν οὔδας ἰκέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σφαῖρην ἀν' ἰθὺν περὶήσαντο,
 ὠρχέισθην δὴ ἔπειτα ποτὶ χθονὶ πούλυδοτειρῇ,
 ταρφέ' ἀμειβομένω· κοῦροι δ' ἐπαλήθεον ἄλλοι,
 380 ἑσταότες κατ' ἀγῶνα, πολλὸς δ' ὑπὸ κόμπος ὀρώρει.
 Δὴ τότε δρ' Ἀλκίνοον προσεφώνεε διὸς Ὀδυσσεύς·
 Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 ἧ μὲν ἀπελῆσας, βητάρμονας εἶναι ἀρίστους,
 ἧ δ' ἄρ' ἐτοῖμα τέτυκτο· σέβας μ' ἔχει εἰσορόοντα.
 385 Ὡς φάτο· γῆθησεν δ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο·
 αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα·
 Κέλκυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες·
 ὃ ξείνος μάλα μοι δοκεῖ πεπνυμένος εἶναι.
 Ἄλλ' ἄγε οἱ δῶμην ξεινήϊον, ὥς ἐπιεικές.
 390 Δώδεκα γὰρ κατὰ δῆμον ἀριπρεπέες βασιλῆες
 ἀρχοὶ κραίνουσι, τριχαιδέκατος δ' ἐγὼ αὐτός·
 τῶν οἱ φῆρος ἑκαστός· εὐπλυνὲς ἡδὲ χιτῶνα
 καὶ χρυσοῖο τάλαντον ἀνεῖκατε τιμῆντος·
 αἶψα δὲ πάντα φέρωμεν ἀλλήλες, ὅρρ' ἐνὶ χερσὶν
 395 ξείνος ἔχων, ἐπὶ δόρπον ἱη χαίρων ἐνὶ θυμῷ.
 Εὐρύαλος δέ ἐι αὐτὸν ἀρεσσάσθω ἐπέεσσιν
 καὶ δῶρ'· ἐπεὶ οὔτι ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπεν.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἡδ' ἐκλείον·
 δῶρα δ' ἄρ' οἰσέμεναι πρόεσαν κήρυκα ἑκαστός.
 400 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο φωνήσεν τε·
 Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 τοιγὰρ ἐγὼ τὸν ξείνον ἀρεσσόμηναι, ὥς σὺ κελεύεις·
 δῶσω οἱ τόδ' ἄρ' παγχάλκειον, ᾧ ἐπὶ κώπη
 ἀργυρῆ, καλεδνὸν δὲ νεοπρίστου ἐλέφαντος
 405 ἀμυιδεδίνηται· πολλὸς δέ οἱ ἔξων ἔσται.
 Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει ξίφος ἀργυρόηλον,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα πτερόεντα προσηύδα·
 Χαῖρε, πάτερ ὦ ξεῖνε· ἔπος δ' εἴπερ τι βέβακται
 δεινόν, ἄφαρ τὸ φέροιν ἀναρπάξασαι δέλλαι.
 410 Σοὶ δὲ θεοὶ δλοχόν τ' ἰδέειν καὶ πατριδ' ἰκέσθαι
 δοῖεν· ἐπειδὴ δηθὰ φίλων ἀποπήματα πάσχεις· [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 καὶ σὺ, φίλος, μάλα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι δλοχὰ δοῖεν,
 μηδὲ τί τοι ξίφεός γε ποθὲ μετόπισθε γένοιτο
 415 τούτου, θ' δὴ μοι δῶκας, ἀρεσσάμενος ἐπέεσσιν.
 Ἦ ῥα καὶ ἀμφ' ὤμοισι θέτο ξίφος ἀργυρόηλον.
 Δύσετό τ' ἥελιος, καὶ τῷ κλυτὰ δῶρα παρήεν·
 καὶ τάγ' ἐς Ἀλκινόοιο φέρον κήρυκες ἀγαυοί·
 δεξάμενοι δ' ἄρα παῖδες ἀμύμονος Ἀλκινόοιο,
 420 μνητρί παρ' αἰδοίῃ ἔθεσαν περικαλλέα δῶρα.
 Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο·
 ἐλθόντες δὲ κάθισον ἐν ὑψηλοῖσι θρόνοισιν.
 Δὴ ῥα τότε Ἀρήτην προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·
 Δεῦρο, γύναι, φέρε χηλὸν ἀριπρεπέ', ἥ τις ἀρίστη·
 425 ἐν δ' αὐτῇ θές φῆρος εὐπλυνὲς ἡδὲ χιτῶνα.
 Ἀμφὶ δέ οἱ πυρὶ χαλκὸν ἱήνατε, θέρμετε δ' ὕδωρ,
 ὅφρα λουσάμενός τε ἰδὼν τ' εἴ κείμενα πάντα

hanc alter jactabat ad nubes umbras,
 flexus retro; alter autem a terra in-altum elatus
 facile receptabat, antequam pedibus ad-solum venisset.
 At postquam pila in rectum *jacienda* periculum-locerant,
 saltabant jam deinde in terra alma,
 frequenter alternantes; juvenes vero applaudebant ceteri,
 stantes in consessu-spectalorum: multus autem strepitus or-
 tus-est.] Tum vero Alcinoou allocutus-est divinus Ulysses:

Alcinoe rex, omnium clarissime civium,
 sane quidem pollicitus-es, tripudiatore esse optimos;
 sane vero inde *hæc* effecta sunt: stupor me tenet insipientem.

Sic dixit; lætata-est autem sacra vis Alcinoi;
 statimque Phæacas remigii-studiosos allocutus-est:

Audite, Phæacum ductores atque principes:
 hospes valde mihi videtur prudens esse.

Verum ago, ei demus hospitale-munus, uti par est.

Duodecim enim in populo præclari reges
 principes imperant, tertius-decimus vero ego ipse;
 horum ei vestem singuli beno-lotam, et tunicam,
 et auri talentum ferte pretiosi:

statim vero omnia portemus conferti, ut in manibus
hæc hospes habens, ad cenam veniat gaudens in animo.

Euryalus autem eum ipsum placet verbis,
 et dono; quoniam nequaquam verbum decenter locutus-est.

Sic dixit: illi autem omnes approbabant, et hortabantur;
 dona-que apportatum miserunt præconem singuli.

Huic autem rursus Euryalus respondit, dixitque:

Alcinoe rex, omnium illustrissime civium,
 enimvero ego hospitem placabo, sicut tu jubes:
 dabo ei hunc ense[m] totum-aereum, cui inest manabrium
 argenteum, vagina autem recens-aecti eboris
 circum-tornata-est: magni vero ei pretii erit.

Sic fatus, in manibus posuit ense[m] argenteis-clavis-dis-
 tinctum,] et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est:

Gaude, pater o hospes! verbum vero si quod temere-di-
 ctum-est] grave, statim illud auferant abreptum procellæ.

Tibi autem dii uxorem videre, et in-patriam pervenire,
 dent; quoniam diu procul ab amicis ærumnas pateris.

Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses:
 et tu, amice, valde gaude; dii vero tibi felicia dent;

neque ullum tibi ensis desiderium posthac fiat
 hujus, quem jam mihi dedisti, ubi-placaras verbis.

Dixit et circa humeros sibi-posuit ense[m] argenteis clavis-
 distinctum.] Occidebatque sol, et ei inclyta dona aderant:

et hæc in domum Alcinoi ferebant præcones illustres:
 suscepta autem filii eximii Alcinoi,

matrem juxta venerandam posuerunt perpulcra dona.

Illis autem præibat sacra vis Alcinoi;

accedentes vero consederunt in altis solliis.

Tunc vero Areten allocuta-est vis Alcinoi:

Huc-age, mulier, fer arcam luculentam, quæ *sic* optima;
 inque ea pone vestem bene-lotam et tunicam.

Et ei in igne ahenum calefacite, tepefaciteque aquam;
 ut ubi-laveritque-se, et viderit bene posita omnia

δῶρα, τὰ οἱ Φαίηκες ἀμύμονες ἐνθάδ' ἐνεικαν,
 δαιτί τε τέρπηται καὶ δοιδῆς ὕμνον ἀκούων.
 430 Καὶ οἱ ἐγὼ τόδ' ἄλειςον ἐμὸν περικαλλῆς ὀπάσσω,
 χρύσειον, ὅφρ' ἐμέθεν μεινυμένους ἥματα πάντα
 σπένδῃ ἐνὶ μεγάρῳ Δίῃ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν.
 Ὡς ἔφατ'. Ἀρήτη δὲ μετὰ δμῶσιν ἔειπεν,
 ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν ὅτι τάχιστα.
 435 Αἱ δὲ λοετρογόνον τρίποδ' ἴστασαν ἐν πυρὶ κηλέῳ·
 ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχεαν, ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον ἐλοῦσαι.
 Γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμπετε, θέρμετο δ' ὕδωρ.
 Τόφρα δ' ἄρ' Ἀρήτη ξείνῳ περικαλλῆα χηλὸν
 ἐξέφερεν θαλάμοιο, τίθει δ' ἐνὶ κάλλιμα δῶρα,
 440 ἐσθῆτα χρυσὸν τε, τὰ οἱ Φαίηκες ἔδωκαν·
 ἐν δ' αὐτῇ φᾶρος θῆκεν καλόν τε χιτῶνα
 καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα πτερόεντα προσεῦδα·
 Αὐτὸς νῦν ἴδε πῶμα, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἦλθον,
 μή τις τοι καθ' ὁδὸν δηλήσεται, ὁκπότ' ἂν αὖτε
 445 εὐδῆσθα γλυκὺν ὕπνον, ἰὼν ἐν νηὶ μελαίνῃ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε πολύτλας Διὸς Ὀδυσσεὺς,
 αὐτίκ' ἐπήρτει πῶμα, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἦλθεν
 ποικίλον, ὃν ποτὲ μιν δέδασε φρεσὶ πότνια Κίρκη.
 Αὐτόδιον δ' ἄρα μιν ταμὴν λούσασθαι ἄνωγεν,
 450 ἔς β' ἀσάμινθον βάνθ'· ὃ δ' ἄρ' ἀσπασίως ἴδε θυμῷ
 θερμὰ λοετρ', ἐπεὶ οὐτὶ κομιζόμενός γε θάμιζεν,
 ἐπειδὴ λίπε δῶμα Καλυπτοῦς ἡχικόμοιο·
 τόφρα δὲ οἱ κομιδὴ γε θεῶ ὥς ἐμπέδος ἦεν.
 Τὸν δ' ἐπεὶ οὖν ὁμοῖα λούσαν καὶ χρίσαν ἑλάμρ,
 455 ἀμφὶ δὲ μιν χλαῖναν καλὴν βάλον ἡδὲ χιτῶνα,
 ἔκ β' ἀσάμινθου βὰς ἀνδράς μετὰ οἰνοποτήρας
 ἦτε· Ναυσικάα δὲ θεῶν ἀπο κάλλος ἔχουσα
 στήθεα παρὰ σταθμὸν τέγος πύκα ποιητοῖο·
 θαύμαζεν δ' Ὀδυσῆα ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀρώσα
 460 καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα πτερόεντα προσεῦδα·
 Χαῖρε, ξεῖν', ἴνα καὶ ποτ' ἐὼν ἐν πατρίδι γαίῃ
 μνήσῃ ἐμεῖ, ὅτι μοι πρώτη ζωάγρ' ὀφείλεις.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 Ναυσικάα, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο, [σεύς.
 465 οὕτω νῦν Ζεὺς θεΐη, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,
 οἰκαδέ τ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι·
 τῷ κέν τοι καὶ κεῖθι θεῶ ὥς εὐχετοῦμην
 αἰεὶ ἥματα πάντα· σὺ γάρ μ' ἐδίωσας, κόουρη.
 Ἦ βὰ καὶ ἐς θρόνον ἵξε παρ' Ἀλκίνοον βασιλῆα.
 470 Οἱ δ' ἤδη μοῖρας τ' ἐνεμον κερώνων τε οἶνον.
 Κῆρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν ἄγων ἐρίηρον δοῖδον
 Δημόδοκον, λαοῖσι τετιμένον· εἶσε δ' ἄρ' αὐτὸν
 μέσσω δαιτυμόνων, πρὸς κίονα μακρὸν ἑρείας.
 Δὴ τότε κήρυκα προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 475 νότου ἀποπροταμῶν — ἐπὶ δὲ πλεῖον ἐξέλειπτο —
 ἀργυρόδοντος ὁδὸς, θαλερῇ δ' ἦν ἀμφὶς ἀλοιφῇ·
 Κῆρυξ, τῇ δὴ, τοῦτο πόρε κράς, ὅφρα φάγησιν,
 Δημόδοκον, καὶ μιν προσπτεύξομαι, ἀχνυμένον περ.
 Πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐπιχθονίοισιν δοῖδοι
 480 τιμὴς ἐμμοροὶ εἰσι καὶ αἰδοῦς, οὐνεκ' ἄρα σφέας
 οἶμας Μοῦσ' ἐδίδαξε· φίλησε δὲ φύλον ἀοιδῶν.

dona, quæ ei Phæaces eximii huc tulerunt,
 convivioque oblectetur, et cantilenæ modos audiens.
 Atque ei ego hoc poculum meum perpulcrum præbebo,
 aureum, ut mei memor diebus omnibus
 libet in domo Jovique, aliisque diis.

Sic ait; Arete autem inter ancillas dixit,
 in igne ut-ponerent tripodem magnum quam celerrime.
 Hæc vero lavacri tripodem posuerunt in igne ardenti :
 et aquam infuderunt, subtusque ligna accendebant allata.
 Alvum quidem tripodis ignis ambibat, calefiebatque aqua.
 Interea vero Arete hospiti perpulcram arcam
 efferebat e-thalamo, imposuitque pulcra dona,
 vestes, aurumque, quæ ei Phæaces dederant :
 inque ea pallium posuit, pulcramque tunicam ;
 et ipsum compellans verbis alatis allocuta-est :

Ipse nunc vide de-operculo, statim vero vinculum inde,
 ne-quis tibi in itinere damnum-afferat, quando tum
 dormieris dulcem somnum, iter-faciens in nave nigra.

Ac postquam hoc audierat audens divinus Ulysses,
 statim aptavit operculum, celeriterque vinculum indidit
 varium, quod olim cum docuit mentis veneranda Circe.
 Illico autem ipsum mulier-œconoma lavari jussit,
 in balneum ingressum; ille vero libenter vidit animo
 calida lavacra; quoniam neutiquam curatus erat-frequenter,
 ex-quo liquerat domum Calypso pulcris-comis :
 tunc autem ei curatio, tanquam deo, perpetua erat.
 Hunc vero postquam ancillæ laverant et unxerant oleo,
 circaque ipsum lenam pulcram jecerant ac tunicam,
 e balneo egressus viros ad vini-potores
 ibat: Nausicaa vero, a diis pulcritudinem habens,
 stetit juxta postes tecti firmiter fabricati :
 admirabatur autem Ulyssem in oculis aspiens,
 et ipsum compellans verbis alatis allocuta-est :

Salve, hospes, ut etiam olim, quando-eris in patria terra,
 memineris mei, quod mihi primæ vitæ-conservatae-pretium
 debes.] Hanc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulys-
 ses:] Nausicaa, filia magnanimi Alcinoi,
 sic nunc Jupiter det, altitonans maritus Junonis,
 domumque ut-veniam, et reditus diem videam :
 ut tibi etiam illic, deæ veluti, vota-fecerim
 semper diebus omnibus: tu enim me servasti, puella.

Dixit, et in solio consedit juxta Alcinoi regem.
 Hi vero jam portiones distribuebant, miscebantque vinum.
 Præco autem prope venit, ducens amabilem cantorem,
 Demodocum, populo honoratum; sedereque-fecit ipsum
 in-medio convivarum, ad columnam longam acclinatum.
 Tunc vero præconem allocutus-est ingeniosus Ulysses,
 a-tergo parte abscissa (multum vero supererat)
 albis-dentibus suis, florida autem erat circum pinguedo :

Præco, accipe jam, hanc præbe carnem, ut comedat,
 Demodoco; et ipsum complectar, mæstus licet.
 Apud-omnes enim homines terrestres cantores
 honoris compotes sunt et reverentiæ; eo-quod ipsos
 cantus Musa docuit; amavit autem ea genus cantorum.

Ὡς ἄρ' ἔφη· κῆρυξ δὲ φέρων ἐν χερσὶν ἔθηκεν
 ἦρωι Δημόδοκῳ· ὃ δ' ἰδέσθαι, χαίρει δὲ θυμῷ.
 Οἱ δ' ἐπ' οὐνείαθ' ἐτοίμα προκειμένα χεῖρας ἱαλλον.
 485 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 δὴ τότε Δημόδοκον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Δημόδοκ', ἔσχα δὴ σε βροτῶν αἰνέζομαι ἀπάντων·
 ἢ σέγε Μοῦσ' ἐδίδασκε, Διὸς παῖς, ἢ σέγ' Ἀπόλλων.
 Λήν γὰρ κατὰ κόσμον Ἀχαιῶν οἶτον αἰεῖεις,
 490 ὅσσ' ἔρξαν τ' ἐπαθόν τε καὶ ὅσσ' ἐμόγησαν Ἀχαιοί·
 ὥστε που ἢ αὐτὸς παρεὼν ἢ ἄλλου ἀκούσας.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ μετάβηθι καὶ ἵππου κόσμον αἰέσον
 δουρατέου, τὸν Ἑπειὸς ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ,
 ὃν ποτ' ἐς ἀκρόπολιν δόλον ἤγαγε Διὸς Ὀδυσσεύς,
 495 ἀνδρῶν ἐμπλήσας, οἱ Ἴλιον ἐξαλάπαξαν.
 Αἶ κεν δὴ μοι ταῦτα κατὰ μοῖραν καταλέξῃ,
 αὐτίκ' ἐγὼ πᾶσιν μυθήσομαι ἀνθρώποισιν,
 ὥς ἄρα τοι πρόφρων θεὸς ὥπασε θέσπιν ἀοιδῇν.
 Ὡς φάθ'· ὃ δ' ὀρμηθεὶς θεοῦ ἤρχετο, φαῖνε δ' ἀοιδῶν,
 500 ἔνθεν ἑλὼν, ὥς οἱ μὲν εὐσελμῶν ἐπὶ νηῶν
 βάντες ἀπέπλειον, πῦρ ἐν κλισίῃσι βαλόντες,
 Ἀργεῖοι· τοὶ δ' ἤδη ἀγακλυτὸν ἄμφ' Ὀδυσῆα
 εἶατ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ, κεκαλυμμένοι ἵππῳ·
 αὐτοὶ γάρ μιν Τρῶες ἐς ἀκρόπολιν ἐρύσαντο.
 505 Ὡς ὃ μὲν ἐστίκει· τοὶ δ' ἄκριτα πολλὰ ἀγόρευον,
 ἥμενοι ἄμφ' αὐτόν· τρέχα δὲ σφισιν ἦνδανε βουλή,
 ἢ ἐ διατμήξει κοῖλον δόρυ νηλεὲς χαλκῷ,
 ἢ κατὰ πετρῶν βαλῆειν ἐρύσαντας ἐπ' ἀκρης,
 ἢ εἰσὶν μέγ' ἀγᾶλμα θεῶν θελκτήριον εἶναι·
 510 τῆπερ δὴ καὶ ἔπειτα τελευτήσεσθαι ἔμελλον.
 Αἶσα γὰρ ἦν ἀπολέσθαι, ἔπην πόλις ἀμφικαλύψῃ
 δουράτῳ μὲγαν ἵππον, θθ' εἶατο πάντες ἄριστοι
 Ἀργείων, Τρῶεςσι φόνον καὶ Κῆρα φέροντες.
 ἦεν δ' ὡς ἔστυ διέπραθον υἱὲς Ἀχαιῶν,
 515 ἱππόθεν ἐχύμενοι, κοῖλον λόχον ἐκπρολιπόντες.
 Ἄλλον δ' ἄλλη εἶδε πόλιν κερατίζεμεν αἰπὴν·
 αὐτὰρ Ὀδυσῆα προτὶ δῶματ' ἀμφόδοιο
 βήμεναι ἦντο Ἀργαὶ σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ.
 Κεῖθι δὴ αἰνότατον πόλεμον φάτο πολμήσαντα,
 520 νικήσαι καὶ ἔπειτα, διὰ μεγάρῳ μιν Ἀθήνην. [σεῦς
 ταῦτ' ἄρ' ἀοιδὸς αἶειδε χειρικλυτός· αὐτὰρ Ὀδυσ-
 τήκετο δάκρυ δ' ἔδευεν ὑπὸ βλεφάροισι παρειάς.
 Ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃσι φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα,
 ὅστε εἴς πρόσθεν πόλιος λαῶν τε πέσσειν,
 525 ὅσπερ καὶ τελέεσσιν ἀμύνων νηλεὲς ἦμαρ·
 ἢ μὲν τὸν θνήσκοντα καὶ ἀσπάρωντ' ἐξιδούσα,
 ἄμφ' αὐτῷ χυμένη λίγα κωκυῖ· οἱ δὲ τ' ὕπισθεν
 κόπτοντες δούρεσσι μεταφρενον ἠδὲ καὶ ὦμους,
 εἴρερον εἰσανάγουσι πόνον τ' ἐχέμεν καὶ δίκυν·
 530 τῆς δ' ἄλγεινός τ' ἄλγος φθινύθουσι παρειαί·
 ὥς Ὀδυσσεὺς ἄλγεον ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶδεν.
 Ἐνθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείδων,
 Ἀλκίνοος δὲ μιν ὅλος ἐπεφράσατ' ἠδ' ἐνόησεν,
 ἥμενος ἄγχι αὐτοῦ, βαρὺ δὲ στενάχοντος ἀκούσεν·
 535 αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα·

Sic igitur dixit; præco autem ferens in manibus posuit
 heroi Demodoco: is autem accepit, gaudebatque animo.
 Illi vero ad cibos paratos appositos manus extendebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 tum vero Demodocum affatus est ingeniosus Ulysses:

Demodoce, longe sane te supra-mortales laudo omnes:
 sive te Musa docuit, Jovis filia, sive te Apollo.
 Valde enim accurate Achivorum fatum canis,
 quanta fecerint passique sint, et quanta laborarint Achivi:
 tanquam alicubi aut ipse præsens fueris, aut ab alio præsen-
 te audieris.] Verum age jam alio transi et equi apparatus
 canta] lignei, quem Epeus fecit cum (auxiliante) Minerva,
 quem quondam in arcem, dolum, duxit divinus Ulysses,
 viris impletum, qui Ilium destruxerunt.
 Si jam mihi hæc accurate enarraveris,
 inde ego omnibus edicam hominibus,
 quod sane tibi benignus deus præbuerit divinum cantum.

Sic dixit: ille vero concitus a-deo incipiebat, exhibebatque
 cantum,] inde aggressus, quomodo alii quidem bene-taba-
 latus in naves] ingressi enavigarunt, igne in tentoria injecto,
 Argivi: alii vero jam inclytum circa Ulyssem
 sedebant in Trojanorum cætu, tecti equo:

ipsi enim eum Trojani in arcem protraxerant.
 Sic ille quidem stabat; hi autem incerta multa concionaban-
 tur,] sedentes circa ipsum: trifariam autem ipsis placebat
 consilium,] aut discindere cavum lignum sævo æro,
 aut de petris dejicere protractum in summitatem,
 aut sinere magnum simulacrum deorum placamen esse;
 qua utique sententia etiam postea peractum-iri decretum-
 erat.] Fatale enim erat ut-perirent, quando urbs intra-se-con-
 clusisset] ligneum magnum equum, ubi sedebant omnes
 optimi] Argivorum, Trojanis cædem et fatum ferentes.
 Canebat porro, ut urbem depopulati-sint filii Achivorum,
 ex-equo effusi, cavis insidiis relictis.

Alium autem alias canebat urbem diripere excelsam;
 at Ulyssem ad ædes Deiphobi
 ivisse, tanquam Martem, cum pari-deo Menelao.
 Illic jam gravissimam pugnam dicebat ausum,
 vicisse etiam deinde, per magnanimam Minervam.

Hæc igitur cantor cantabat eximius; at Ulysses
 tabescebat; lacrima autem rigabat sub palpebris genas.
 Ut vero femina flet dilectum maritum, ei circumvoluta,
 qui suam ante urbem populumque ceciderit,
 urbi et liberis arcens sævum diem;
 hæc quidem illum morientem et palpitantem intuita,
 super illum fusa stridule ejulat; illi vero pone
 cædentes hastis tergum, atque etiam humeros civium,
 servitutes inducunt, laboremore sustinendum et ærumnam;
 hujus autem miserabilissimo dolore tabescunt genæ:
 sic Ulysses miserabilem sub palpebris lacrimam stillabat.
 Ibi alios quidem omnes latebat lacrimas fundens,
 Alcinous autem ipsum solus animadvertit et observavit,
 sedens prope ipsum, graviterque ingemiscientem audivit:
 statim vero Phæacibus remigii-studiosis dicebat:

Κέλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες·
 Δημόδοκος δ' ἤδη σχεθέτω φόρμιγγα λήγειαν·
 οὐ γάρ πω πάντεσσι χαρίζομενος τὰδ' αἰεῖδι.
 Ἐξ οὗ δορπτόμεν τε καὶ ὥρορε θεῖος αἰδώς,
 110 ἐκ τοῦδ' οὐπω παύσατ' οἷζυροῖο γόοιο
 δ' ξείνος· μάλα πού μιν ἄγος φρένας ἀμυβέβηκεν.
 Ἄλλ' ἄγ', ὃ μὲν σχεθέτω, ἴν' ὁμῶς τερπόμενα πάντες,
 ξεινοδόχοι καὶ ξείνος· ἐπεὶ πολὺ κάλλιον οὕτω.
 Εἵνεκα γὰρ ξείνοιο τὰδ' αἰδοῖοιο τέτυκται,
 145 πομπὴ καὶ φίλα δῶρα, τὰ οἱ δίδομεν φιλέοντες.
 Ἄντι κασιγνήτου ξείνος θ' ἱκέτης τε τέτυκται
 ἀνέρι, δοτ' ὀλίγον περ ἐπιψαύῃ πραπίδεςσιν.
 Τῷ νῦν μῆδ' σὺ κεῦθε νοήμασι κερδαλέοισιν,
 ὅτι κέ σ' εἰρωμαι· φάσθαι δέ σε κάλλιον ἔστιν.
 150 Εἴπ' ὄνομ', ὅτι σε κείθι κάλειον μήτηρ τε πατήρ τε,
 ἄλλοι θ', οἱ κατὰ ἄστυ καὶ οἱ περιναϊετάουσιν.
 Οὐ μὲν γάρ τις πάμπαν ἀνώνυμός ἐστ' ἀνθρώπων,
 οὐ κακὸς οὐδὲ μὲν ἐσθλός, ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται·
 ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι τίθενται, ἐπεὶ κε τέκωσι, τοκῆς.
 155 Εἰπέ δέ μοι γαῖάν τε τεῖν δῆμόν τε πόλιν τε·
 ὅρρα σε τῇ πέμπωσι τιτυσκόμεναι φρεσὶ νῆς.
 Οὐ γὰρ Φαιήκεσι κυβερνητῆρες ἔασιν,
 οὐδέ τι πηδάλι' ἔσσι, τὰτ' ἄλλαι νῆες ἔχουσιν·
 ἀλλ' αὐταὶ ἴσασι νοήματα καὶ φρένας ἀνδρῶν,
 160 καὶ πάντων ἴσασι πόλιας καὶ πῖονας ἄγρους
 ἀνθρώπων καὶ λαῖτμα τάχισθ' ἄλδος ἐκπερώσων,
 ἡέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένα· οὐδέ ποτέ σφιν
 οὔτε τι πημανθῆναι ἔπι δέος οὐδ' ἀπολέσθαι.
 Ἄλλα τόδ' ὥς ποτε πατὴρ ἐγὼν εἰπόντος δκκουσα
 165 Ναυσιθόου, ὃς ἔφρασκε Ποσειδάων' ἀγάσασθαι
 ἡμῖν, οὐνεκα πομποὶ ἀπήμονές εἰμεν ἀπάντων.
 Φῆ ποτὲ Φαιήκων ἀνδρῶν εὐεργέα νῆα
 ἐκ πομπῆς ἀνιῶσαν ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ
 βρασιόμεναι, μέγα δ' ἡμῖν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψειν.
 170 Ὡς ἀγόρευ' ὃ γέγων· τὰ δὲ κεν θεὸς ἡ τελέσειεν,
 ἥ κ' ἀτέλεστ' εἶη, ὅς οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 ὅππῃ ἀπεπλάγχθης τε καὶ ἄστινας ἔξω χώρας
 ἀνθρώπων αὐτοῦ τε πόλεις τ' εὖ ναιετάωσας·
 175 ἢ μὲν ὅσοι χαλεποὶ τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι·
 οἳ τε φιλόξενοι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεοудής.
 Εἰπέ δ' ὃ τι κλαίεις καὶ οὔδρεαι ἐνδοθὶ θυμῷ,
 Ἀργείων, Δαναῶν, ἢδ' Ἰλίου οἴτον ἀκούων.
 Τὸν δὲ θεοὶ μὲν τεύξαν, ἐπεκλώσαντο δ' ὀλεθρον
 180 ἀνθρώποις, ἵνα ᾗσι καὶ ἔσσομένοισιν αἰοδῇ.
 Ἦ τίς τοι καὶ πηδὸς ἀπέφθιτο Διόθι πρῶ,
 ἐσθλὸς ἐὼν γαμβρὸς ἢ πενθερὸς, ὅτε μάλιστα
 κῆδιστοι τελέθουσι, μεθ' αἰμά τε καὶ γένος αὐτῶν;
 ἢ τίς που καὶ ἑταῖρος ἀνὴρ κεχαρισμένα εἰδώς,
 185 ἐσθλός; ἐπεὶ οὐ μὲν τι κασιγνήτοιο χερσίων
 γίγνεται, βς κεν ἑταῖρος ἐὼν πεπνυμένα εἰδῇ.

Audite, Phæacum ductores atque principes,
 Demodocus vero jam cohibeat citharam argutam;
 nequaquam enim omnibus gratificans hæc cantat.
 Ex quo cornavimusque, et exorsus est divinus cantor,
 ex hoc nunquam cessavit a-luctuoso flectu
 hospes; valde certe ipsi dolor mentem circumdedit.
 Sed age, illi quidem cesset, ut pariter oblectemur omnes,
 hospitio-suscipientes et hospes: quoniam multo satius ita.
 Propter hospitem enim hæc venerandum parata sunt,
 deductio et amica dona, quæ ei damus amice-excipientes.
 Instar fratris hospesque supplexque est
 viro, qui-utique vel paululum attingat mentem sanam.
 Ideo nunc neque tu cela ingenio versuto,
 quodcunque te percontatus fuero: dicere vero te satius est.
 Dic nomen, quo te illic vocabant materque paterque,
 alique, qui in urbe tua, et qui circum-habitant.
 Non enim quisquam omnino sine-nomine est hominum,
 nec malus, nec bonus, postquam primum natus est:
 sed omnibus nomen imponunt, simul-ac genuerint, parentes.
 Dic etiam mihi terramque tuam, populumque, urbemque,
 ut te illuc mittant collimantes mente naves.
 Non enim Phæacibus navium-gubernatores sunt,
 neque omnino gubernacula sunt, quæ quidem aliæ naves ha-
 bent; sed ipsæ sciunt cogitata et mentes virorum,
 et omnium norunt urbes et pingues agros
 hominum; et voraginem celerrime maris tranant,
 caligine et nebula oblectæ; neque unquam ipsis
 nec damni quid subeundi inest metus, nec pereundi.
 Sed hoc ita quondam patrem ego locutum audivi
 Nausithou, qui dicebat Neptunum succensere
 nobis, quod deductores tuti sumus omnium.
 Dixit aliquando Phæacum virorum afflabre-factam navem
 ex deductione revertentem in obscuro ponto
 perditurum-esse eum, magnumque nobis montem urbi obdu-
 cturum.] Sic prædicabat senex: ea vero deus sive perfecit,
 sive imperfecta sint, ut ei placitum est animo.
 Verum age mihi hoc dic, et vere enarra,
 ubinam erraverisque, et ad-quasnam perveneris regiones
 hominum; enarra et ipsos, urbesque bene habitatas:
 vel quotquot sævique et feroces, nec just; quique
 hospitales sint, et ipsis mens est deorum-reverens.
 Dic vero etiam quidnam fleas et lugeas in animo,
 Argivorum, Danaorum, atque Ilia fatum audiens.
 Hoc autem dii quidem fecere, destinaruntque interitum
 hominibus, ut sit et posteris cantilena.
 Utrum aliquis tibi et cognatus perit ante Ilium,
 eximius qui-erat gener, aut socer, qui-quidem maxime
 curæ sunt, post sanguinem et genus nostrum ipsorum?
 an aliquis forte et socius vir, grata sciens,
 eximius? quoniam nequaquam quidem fratre inferior
 talis est, qui, socius, prudenti animo-sit.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ι.

Ἀλκίνου ἀπόλογοι. Κυκλωπεΐα.

Τὸν δ' ἀπαμειδόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Ἄλκινος κρεῖον, πάντων ἀριδεῖκετε λαῶν,
ἥτοι μὲν τόδε καλὸν ἀκούεμεν ἔστιν αἰδοῦ
τοιοῦδ', ὅς οὖδ' ἔστι, θεοὺς ἐναλίγκιος αὐδὴν.

5 Οὐ γὰρ ἐγὼ γέ τί φημι τέλος χαριέστερον εἶναι,
ἢ ὅτ' ἂν εὐφροσύνῃ μὲν ἔχῃ κάτα δῆμον ἅπαντα,
δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκούάζωνται αἰδοῦ,
ῥιμενοὶ ἐξείης, παρὰ δὲ πλήθους τράπεζαι
σίτου καὶ κρειῶν, μέθυ δ' ἐκ χρητῆρος ἀφύσσων

10 οἶνογῶς φορέῃσι καὶ ἐγγχείη δεπάεσσιν·
τοῦτό τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἶδεται εἶναι.
Σοὶ δ' ἐμὰ κῆδεα θυμὸς ἐπετράπετο στονόνενα
εἴρεσθ', ὅρρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζωι·
τί πρῶτόν τοι ἔπειτα, τί δ' ὑστάτιον καταλέξω;

15 κῆδε' ἐπεὶ μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ Οὐρανίωνες.
Νῦν δ' ὄνομα πρῶτον μυθήσομαι, ὅρρα καὶ ὑμεῖς
εἰδέτ'· ἐγὼ δ' ἂν ἔπειτα φυγὼν ὑπο νηλεῆς ἡμαρ
ὑμῖν ξείνος ἔω, καὶ ἀπόπροθι δώματα καίω.

Εἰμ' Ὀδυσσεὺς Λαερτιάδης, ὃς πᾶσι δόλοισιν
20 ἀνθρώποισι μέλω, καὶ μευ κλέος οὐρανὸν ἔχει.
Ναιετάω δ' Ἰθάκῃν εὐδείλειον· ἐν δ' ὄρος αὐτῇ,
Νήριτον εἰνοσφρύλλον, ἀριπρεπέες· ἀμφὶ δὲ νῆσοι
πολλαὶ ναιετάουσι μάλα σχεδὸν ἀλλήλησιν,
Δουλιχίον τε Σάμη τε καὶ Ἰλήεσσα Ζάκυνθος·
25 αὐτὴ δὲ ῥαυμαλὴ πανυπερτάτῃ εἰν ἄλλ' κεῖται
πρὸς Ῥόφον—αἰ δέ τ' ἀνευθε πρὸς Ἴω τ' Ἡελίον τε—
τρηχεῖ', ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος· οὗτοι ἐγὼ γε
ῆς γαίης δύναμαι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι.

Ἦ μὲν μ' αὐτόθ' ἔρourke Καλυψώ, δῖα θεάων·
30 [ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·]
ὥς δ' αὐτως Κίρκη κατερήτυεν ἐν μεγάροισιν
Αἰαίῃ, δολόεσσα, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·
ἀλλ' ἐμὸν οὐποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον.

ᾧς οὐδὲν γλύκιον ῆς πατρίδος οὐδὲ τοκῆων
35 γίγνεται, εἴπερ καὶ τις ἀπόπροθι πίονα οἶκον
γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ ναίει ἀπάνευθε τοκῆων.
Εἰ δ', ἄγε τοι καὶ νόστον ἐμὸν πολυκηδέ' ἐνίσπω,
ὅν μοι Ζεὺς ἐφέηκεν ἀπὸ Τροίῃθεν ἰόντι.

Ταῖσθην με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πελάσσειν,
40 Ἰσμάρῳ· ἐνθα δ' ἐγὼ πόλιν ἐπράθον, ὤλεσα δ' αὐτούς·
ἐκ πόλεος δ' ἀλόχους καὶ κτήματα πολλὰ λαβόντες
δασσάμεθ', ὥς μή τις μοι ἀτεμβόμενος κίρι ἴσῃς.
Ἐνθ' ἦτοι μὲν ἐγὼ διεγῶ ποδὶ φευγέμεν ἡμέας
ἠνώγεα· τοὶ δὲ μέγα νῆπιοι οὐκ ἐπίθοντο.

45 Ἐνθα δὲ πολλὸν μὲν μέθυ πίνετο, πολλὰ δὲ μῆλα
ἔσφαζον παρὰ θύνα καὶ εἰλίποδας ἑλικας βούς.
Τόρρα δ' ἄρ' οἰχόμενοι Κίκονες Κικόνεσσι γεγύνουν,
οἳ σφιν γείτονες ἦσαν ἅμα πλέονες καὶ ἀρείους,
ἥπειρον ναῖοντες, ἐπιστάμενοι μὲν ἄρ' ἵππων

ODYSSEÆ IX.

Alcinoi apologi. Cyclopea.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
Alcinoe rex, omnium illustrissime civium,
sane hoc pulcrum est, audire cantorem
talem, qualis hic est, diis similis voce.

Non enim equidem ullam puto rem gratiorem esse,
quam quando lætitia quidem detineat populum universum,
convivæque per domos audiant cantorem,
sedentes ordine; juxta autem plenæ sint mensæ
pane et carnibus; vinum autem ex cratere hauriens
pincerna afferat et infundat poculis;
hoc aliquid mihi pulcerrimum in mente videtur esse.

Tibi vero meas ærumnas animus institit luctuosas
sciscitari, ut adhuc magis lugens ingemiscam :
quid primum tibi jam, quid vero ultimum narrabo?
ærumnas quandoquidem mihi multas dedere dii cælestes.

Nunc vero nomen primum dicam, ut et vos
sciatis : ego vero deinde, postquam effugero sævam diem,
vobis hospes sim, etiam longe domos habitans.

Sum Ulysses Laertiades, qui ob-omnigenos dolos
hominibus in-animo-sum, et mea fama ad-cælum pervenit.
Habito autem Ithacam late-conspiciam : in ipsa vero mons est
Neritus, nemorosus, conspicuus : circum autem insule
multæ habitantur valde prope invicem,
Dulichiumque, Sameque, et nemorosa Zacynthus :

ipsa autem humilis longe-suprema in mari jacet
ad occasum (illæ vero seorsum Auroram versus Solemque) ;
aspera, sed bona juvenum-altrix ; neutiquam ego
propria terra possum dulcius aliud videre.

Sane quidem me apud-se detinebat Calypso, diva dearum ;
[in speculum cavis, cupiens me sibi maritum esse ;]
similiterque prorsus Circe me detinebat in ædibus
Æææ, dolosa, cupiens me sibi maritum esse :

sed meum nunquam animum in pectore flectebant.
Adeo nihil dulcius sua patria nec parentibus
est, etiam si quis procul divitem domum
terra in aliena habitat seorsum a-parentibus.

Si vero vis, age tibi et reditum meum lacrimosum narra-
quem mihi Jupiter immisit a Troja profecto.

Ab-Ilio me ferens ventus Ciconibus appulit,
ad-Isमारum : ibi autem ego urbem diripui, occidi-que ipsos (in-
colas) : ex urbe vero uxores et possessiones multas ubi-ce-
peramus,] divisimus, ut ne-quis mihi privatus abiret aquali
portione.] Tum vero ego quidem celeri pede fugere nos
hortabar ; illi vero valde stulti non parebant.

Hic vero multum quidem vinum bibebatur, multas autem oves
mactabant ad litus, et trahentes pedes camuros boves.

Interea vero abeuntes Cicones Ciconibus acclamabant,
qui ipsis vicini erant simul plures et meliores,
continentem habitantes, docti quidem ab equis

50 ἀνδράσι μάρνασθαι καὶ θῆναι χερὶ πῆδον ἔοντα.
 Ἰλίων ἐπειθ', ὅσα φύλλα καὶ ἄνθη γίνεται ὥρη,
 ἡέριοι· τότε δὲ βὰ κακὴ Διὸς Αἴσα παρῆσθη
 ἡμῖν αἰνομόροισιν, ἵν' ἀλγεα πολλὰ πάθοιμεν.
 Στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην παρὰ νηυσὶ θοῇσιν·
 55 βᾶλλον δ' ἀλλήλους χαλκῆρεσιν ἐγγείησιν.
 Ὅφρα μὲν ἡὸς ἦν καὶ αἴετο ἱερὸν ἥμαρ,
 τόφρα δ' ἀλεξόμενοι μένομεν πλεονάσας περ ἔοντας·
 ἦμος δ' Ἡέλιος μετενίσσετο βουλυτόνδε,
 καὶ τότε δὴ Κίκονες κλῖναν δαμάσαντες Ἀχαιοὺς.
 60 Ἐξ δ' ἄφ' ἑκάστης νῆος εὐκνήμιδες ἑταῖροι
 ὦλον· οἱ δ' ἄλλοι φύγομεν θάνατόν τε μῆρον τε.
 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν ἀκαχήμενοι ἦτορ,
 ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους.
 Οὐδ' ἄρα μοι προτέρω νῆες κίον ἀμυιέλισσαι,
 65 πρίν τινα τῶν δειλῶν ἐτάρων τρίς ἑκάστον αὔσαι,
 οἱ θάνον ἐν πεδίῳ, Κικόνων ὕπο δρυοθέτες.
 Νηυσὶ δ' ἐπ' ὧρσ' ἄνεμον Βορέην νεφεληγερέτα Ζεὺς
 λαίλαπι θεσπέσῃ, σὺν δὲ νεφέεσσιν καλύψεν
 γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὁρώρεῖ δ' οὐρανὸν νύξ.
 70 Αἱ μὲν ἐπεῖτ' ἐξέροντ' ἐπικάρσαι, ἱστία δέ σφιν
 τριχθὰ τε καὶ τετραχθὰ διέσχιεν ἱς ἀνέμοιο.
 Καὶ τὰ μὲν ἐς νῆας κάθεμεν, δέξαντες ὁλεθρον,
 αὐτὰς δ' ἐσσυμένως προερύσσαμεν ἡπειρόνδε.
 Ἐνθα δύο νύκτας δύο τ' ἡμέματα συνεχὲς αἶει
 75 κείμεθ', ὁμοῦ καμάτω τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἡμᾶρ εὐπλόκαμος τέλεισ' Ἦώς,
 ἱσταὺς στησάμενοι ἀνά θ' ἱστίᾳ λεύκῃ ἐρύσαντες
 ἡμέθεα· τὰς δ' ἄνεμος τε κυβερνῇται τ' ἴθουνον.
 Καὶ νῦν κεν ἀσκηθῆς ἰκόμεν ἐς πατρίδα γαῖαν,
 80 ἀλλὰ με κῆμα βόος τε περιγνάμποντα Μάλειαν,
 καὶ Βορέης ἀπέωσε, παρέπλαγξεν δὲ Κυθήρων.
 Ἐνθεν δ' ἐν νῆμαρ φερόμην ὁλοοῖς ἀνέμοισιν
 πόντον ἐπ' ἰχθυόεντ'· αὐτὰρ δεκάτῃ ἐπέδρημεν
 γαῖης Λωτοφάγων, οἷτ' ἀνίνων εἴδαρ ἔδουσιν.
 85 Ἐνθα δ' ἐπ' ἡπείρου βῆμεν καὶ ἀρυσσάμεθ' ὕδωρ·
 αἶψα δὲ δειπνον ἔλοντο θοῆς παρὰ νηυσὶν ἑταῖροι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιο τε πασσάμεθ' ἤδὲ ποτῆτος,
 δὴ τότε ἔγων ἐτάρους προΐεν πεύθεσθαι ἰόντας,
 ἀνδρὲ δύο χρίνας, τρίτατον κήρυχ' ἄμ' ὀπάσας,
 90 οἵτινες ἀνέρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ σίτον ἔδοντες.
 Οἱ δ' αἶψ' οἰχόμενοι μίγην ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν·
 οὐδ' ἄρα Λωτοφάγοι μῆδονθ' ἐτάροισιν ὁλεθρον
 ἡμετέροις, ἀλλὰ σφι δόσαν λωτοῖο πάσασθαι·
 τῶν δ' ὅστις λωτοῖο φάγοι μελιθήδεα καρπὸν,
 95 οὐκέτ' ἀπαγγεῖλαι· πάλιν ἦθελεν οὐδὲ νέεσθαι·
 ἀλλ' αὐτοὺς βούλοντο μετ' ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν
 λωτὸν ἐρεπτόμενοι μενέμεν νόστου τε λαθέσθαι.
 Τοὺς μὲν ἔγων ἐπὶ νῆας ἄγον κλαίνοντες ἀνάγκη,
 νηυσὶ δ' ἐν γλαφυρῇσιν ὑπὸ ζυγὰ δῆσα ἐρύσας.
 100 Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρίφρας ἑταίρους
 σπερχομένους νῶν ἐπιβαινέμεν ὠκειάων,
 μή πως τις λωτοῖο φαγὼν νόστοιο λάθῃται.
 Οἱ δ' αἶψ' εἰς βένκων καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθισον·

cum-viris pugnare, et ubi opus-erat, pedibus.
 Venerunt deinde, quot folia et flores nascuntur vere,
 matutini : tunc sane malum Jovis fatum astitit
 nobis infelicibus, ut dolores multos pateremur.
 Instituentes autem pugnam pugnabant ad naves veloces ;
 feriebantque se-invicem socii et Cicones aereis hastis.
 Quamdiu quidem tempus-matutinum erat, et augebatur sacra
 dies,] tamdiu nos-defendentes sustinebamus, plures licet es-
 sent :] quando vero Sol transibat vesperam-versus,
 tum vero Cicones inclinarunt domitos Achivos.
 Sex autem a singulis navibus bene-ocreati socii
 periere : ceteri vero effugimus mortemque fatumque.
 Illinc vero ulterius navigabamus, dolentes animo,
 lubentes ex morte, caris amissis sociis.
 Nec inde mihi ulterius naves procedebant utrinque recurvæ,
 priusquam miserorum sociorum ter unumquemque vocasse-
 mus,] qui perierunt in campo, a Ciconibus trucidati.
 Navibus autem immisit ventum Boream nubes-cogens Jupiter
 cum-procella ingenti, ac nubibus cooperuit
 terram simul et pontum ; ingruit vero e-cælo nox.
 Hæ quidem deinde ferebantur obliquæ ; vela autem ipsis
 in-tres et quatuor-partes discidit vis venti.
 Et ea quidem in naves demisimus, timeutes interitum ;
 ipsas vero festinanter subduximus in-continenter.
 Hic per-duas noctes duosque dies continenter usque
 jacebamus, simul laboreque et doloribus animum exedentes.
 Sed quando jam tertium diem pulcris-comis fecit Aurora,
 malis erectis, at velis albis explicatis,
 sedebamus : illas vero ventusque gubernatoresque dirigebant.
 Et jam incolumis pervenissem in patriam terram,
 sed me fluctus æstusque, circumflectentem Maleam,
 et Boreas depulit, et aberrare-fecit Cytheris.
 Hinc autem per-novem-dies ferebar perniciosis ventis
 pontum per piscosum : at decimo conscendimus
 terram Lotophagorum, qui-quidem floridum cibum edunt.
 Hic vero continenter ingressi-sumus et hausimus aquam ;
 statim autem prandium cepere celeres apud naves socii.
 Ac postquam cibum gustaveramus et potum,
 tum vero ego socios præmisi sciscitatum vadentes,
 viros duos electos, tertium præconem simul additum,
 quinam viri essent in terra panem edentes.
 Hi vero statim abeuntes congressi-sunt viris Lotophagis :
 neque Lotophagi parabant sociis mortem
 nostris, sed ipsis præbuerunt lotum gustandam :
 horum autem quicumque loti comedisset dulcem fructum,
 non-amplius renuntiare rursum volebat, nec redire ;
 sed illic volebant inter viros Lotophagos
 lotum edentes manere, reditusque oblivisci.
 Hos quidem ego ad naves duxi flentes necessitate,
 navibusque in cavis sub transtra ligavi tractos.
 At ceteros jussi dilectos socios
 festinantes naves conscendere veloces,
 ne-forle quis loto pastus reditus oblivisceretur.
 Hi autem statim ingrediebantur, et in transtris consedere ;

- ἔζῃς δ' ἐζόμενοι πολὺν ἄλα τύπον ἐρετμοῖς.
 105 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλόεμεν, ἀαχήμενοι ἤτορ.
 Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ὑπερριάλων, ἀθεμίστων,
 ἰχομεθ', οἳ βα θεοῖσι πεποθότες ἀθανάτοισιν,
 οὔτε φυτεύουσιν χερσὶν φυτὸν οὔτ' ἀρώσιν·
 ἀλλὰ τάγ' ἀσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται,
 110 πυροὶ καὶ κριθαὶ ἡδ' ἄμπελοι, αἵτε φέρουσιν
 οἶνον ἐριστάφυλον, καὶ σφιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει.
 Τοῖσιν δ' οὔτ' ἀγοραὶ βουληγόροι οὔτε θέμιστες·
 ἀλλ' οἷγ' ὑψηλῶν ὀρέων ναῖουσι κάρηνα
 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι· θεμιστεύει δὲ ἕκαστος
 115 παῖδων ἡδ' ἀλόχων, οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσιν.
 Νῆσος ἐπεὶτα λάχεια παρὲκ λιμένος τετάνυσται
 γαίης Κυκλώπων, οὐτε σχεδὸν οὔτ' ἀποτῆλου,
 ὑλήεσσ'· ἐν δ' αἶγες ἀπειρέσιαι γεγάασιν
 ἀγριαί· οὐ μὲν γὰρ πάτος ἀνθρώπων ἀπερύχει·
 120 οὐδὲ μιν εἰρὶν χνεῦσι κυνηγέται, οὔτε καθ' ὕλην
 ἀλγεα πάσχουσιν, κορυφὰς ὀρέων ἐφέποντες.
 Οὐτ' ἄρα ποίμνησιν καταίσχεται οὔτ' ἀρότοισιν,
 ἀλλ' ἤγ' ἀσπαρτος καὶ ἀνήροτος ἥματα πάντα
 ἀνδρῶν γηρεύει, βόσκει δέ τε μηκάδας αἶγας.
 125 Οὐ γὰρ Κυκλώπεσσι νέες παρά μιλτοπάρηοι,
 οὐδ' ἄνδρες νηῶν ἐνὶ τέκτονες, οἳ κε κάμοιεν
 νῆας εὐσσελμούς, αἳ κεν τελείοιεν ἕκαστα,
 ἄσπε' ἐπ' ἀνθρώπων ἰκνεύμεναι· οἳά τε πολλὰ
 ἄνδρες ἐπ' ἀλλήλους νηυσὶν περώσωσι θάλασσαν·
 130 οἳ κέ σφιν καὶ νῆσον εὐκτιμένην ἐκάμοντο.
 Οὐ μὲν γάρ τι κακὴ γε, φέροι δέ κεν ὅρια πάντα·
 ἐν μὲν γὰρ λειμῶνες ἄλός πολιοῖο παρ' ὄχθας
 ὑδρηλοὶ, μαλακοὶ· μάλα κ' ἀφθιτοὶ ἄμπελοι εἶεν.
 Ἐν δ' ἄροσις λείη· μάλα κεν βαθὺ λήϊον αἰεὶ
 135 εἰς ὥρας ἄμωφεν· ἐπεὶ μάλα πῖαρ ὕπ' οὔδα.
 Ἐν δὲ λιμὴν εὐρμος, ἐν' οὐ χρεῶ πείσματός ἐστιν,
 οὔτ' εὐνάς βαλέειν οὔτε πρυμνήσι' ἀνάψαι,
 ἀλλ' ἐπικύλσαντας μέναι χρόνον, εἰκόκε ναυτέων
 θυμὸς ἐποτρύνῃ καὶ ἐπιπνεύσῃσιν αἴηται.
 140 Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ,
 κρήνη ὑπὸ σπείους· περὶ δ' αἵγειροι πεφύασιν.
 Ἐνθα κατεπλόεμεν, καὶ τις θεὸς ἡγεμόνευεν
 νύκτα δι' ὀφραινῇ· οὐδὲ προὔφαινετ' ἰδέσθαι·
 αἴρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ ἦν, οὐδὲ Σελήνη
 145 οὐρανὸς προὔφαινε· κατείχετο δὲ νεφέεσσιν.
 Ἐνθ' οὕτως τὴν νῆσον ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν·
 οὔτ' οὐδ' οὐκ ἔμελλε μακρὰ κυλινδόμενα προτὶ χέρσον
 εἰσιδομέν, πρὶν νῆας εὐσσελμούς ἐπικέλσαι.
 Κελεύσασθαι δὲ νηυσὶ καθελομέναι ἴσθια πάντα·
 150 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ βῆγμινι θαλάσσης·
 ἔνθα δ' ἀποβρίξαντες ἐμείναμεν Ἡῶ διαν.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
 νῆσον θαυμάζοντας ἐδινέομεσθα κατ' αὐτήν.
 Ὡσαν δὲ Νύμφαι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
 155 αἶγας ὀρεσκάφους, ἵνα δειπνήσειαν ἑταῖροι.
 Αὐτίκα καμπύλα τόξα καὶ αἰγανέας δολιχαύλους
 ἐβλόμεθ' ἐκ νηῶν, διὰ δὲ τρίχα κοσμηθέντες

ordine vero sedentes canum mare verberabant remis.

Illinc autem ulterius navigabamus, dolentes corde.
 Cyclopum autem ad terram superborum, exlegum,
 venimus, qui quidem diis freti immortalibus,
 nec plantant manibus plantam, neque arant :
 sed hæcæ sine-semente et -aratione omnia proveniunt,
 triticum, et hordeum, ac vites, quæ ferunt
 vinum in-magnis-uvis, et iis Jovis imber incrementum-dat
 Ipsi vero nec conciones sunt consiliariæ, nec leges ;
 sed hi celsorum montium inhabitant cacumina,
 in speluncis cavis ; jus autem dat unusquisque
 liberis atque uxoribus ; neque se-invicem curant.

Insula deinde fossioni-apta præ portu obtenditur
 terræ Cyclopum, nec prope, nec remote,
 silvosa : in ea vero capræ innumerae nascuntur
 agrestes ; neque enim frequentatio hominum eas prohibet :
 neque ipsam ingrediuntur venatores, qui per silvam
 dolores patiuntur, juga montium lustrantes.
 Neque etiam gregibus occupatur, neque arationibus,
 sed ipsa sine-semente et inarata diebus omnibus
 viris caret ; pascit vero balantes capras.
 Non enim Cyclopihus naves adsunt rubris-proris,
 nec viri insunt navium fabri, qui conficiant
 naves bonis-transtis-instructas, quæ transmittant singula,
 ad urbes hominum euntes, (veluti crebro
 viri ad se-invicem navibus trajiciunt mare) ;
 qui ipsis et insulam bene-habitatam elaborarent.
 Neque enim omnino mala est ; ferret autem tempestiva omnia :
 insunt enim prata maris cani ad litus
 irrigua, mollia ; omnino ibi perennes vites essent.

In ea etiam aratio facilis esset ; valde altam segetem semper
 in suas anni-tempestates meterent ; quia valde pingue subest
 solum.] In ea porro portus est opportunus, in-quo non opus re-
 tinaculo est,] neque ancoris jactis, nec rudentibus alligatis ;
 sed qui-appulerint maneant aliquamdiu, donec nautarum
 animus impulerit, et aspirarint venti.

Sed in vertice portus fluit limpida aqua,
 fons sub specu : circum autem populi creverunt.
 Huc devehebamur, atque aliquis deus nobis dux-erat
 noctem per obscuram : nec-tamen apparebat conspectus :
 caligo enim circa naves densa erat, nec Luna
 de-cælo lucebat ; obtegebatur vero cælum nubibus.
 Ibi nullus hanc insulam vidit oculis ;
 nec sane fluctus magnos volutos ad litus
 vidimus, antequam naves bonis-transtis-instructæ appulis-
 sent.] Appulsis autem navibus, collegimus vela omnia :
 egressi autem et ipsi sumus in litus maris ;
 ibique obdormientes expectavimus Auroram divinam.

¶ Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 insulam admirantes, obambulabamus per eam.
 Excitarunt vero Nymphæ, filiæ Jovis ægidem-tenentis,
 capras montanas, ut prandium-sumerent socii.
 Continuo incurvos arcus et hastas longis-cuspidibus
 cepimus ex navibus ; in tres-partes autem dispositi

βάλλομεν· αἶψα δ' ἔδωκε θεὸς μενοεικέα θήρην.
 Νῆες μὲν μοι ἔποντο δυνώδεκα, ἐς δὲ ἐκάστην
 160 ἐννέα λάγχανον αἶγες· ἐμοὶ δὲ δέκα· ἔξελον οἶον.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ, ἐς ἥλιον καταδύντα,
 ἤμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἀσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
 Οὐ γάρ πω νῶν ἐξέφθιτο οἶνος ἐρυθρός,
 ἀλλ' ἐνέην· πολλὸν γὰρ ἐν ἀμφοφορεῦσιν ἕκαστοι
 165 ἠφύσαμεν, Κικόνων ἱερὸν πολίεθρον ἑλόντες.
 Κυκλώπων δ' ἐς γαίαν ἑλεύσομεν, ἐγγὺς ἐόντων,
 καπνὸν τ' αὐτῶν τε φθογγὴν οἶον τε καὶ αἰγῶν.
 Ἥμος δ' ἡέλιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ βρηγμῖνι θαλάσσης.
 170 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε ἔγῳ ἀγορῇ θέμενος μετὰ πᾶσιν ἔειπον·
 Ἄλλοι μὲν νῦν μένεντ', ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι·
 αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νῇ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἐτάροισιν
 175 ἔλθων τῶνδ' ἀνδρῶν πειρήσομαι, ὅτινές εἰσιν·
 ἢ β' ὅγ' ὕβρισται τε καὶ ἀγριοὶ οὐδὲ δίκαιοι,
 ἢ ἐφιλόξενοι, καὶ σπιν νόος ἐστί θουδήης.
 Ὡς εἰπὼν ἀνὰ νηὸς ἔβην· ἐκέλευσα δ' ἑταίρους
 αὐτοὺς τ' ἀμυδαίνειν ἀνὰ τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἶψ' εἰσβαίνον καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθισον·
 180 ἔξῃς δ' ἐξόμενοι πολὺν ἄλα τύπον ἐρετμοῖς.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸν χώρον ἀφικόμεθ', ἐγγὺς ἐόντα,
 ἔνθα δ' ἐπ' ἐσχατιῇ σπέος εἶδομεν, ἀγχι θαλάσσης,
 ὑψηλὸν, δάφνησι κατηρεφέ· ἔνθα δὲ πολλὰ
 μῆλ', διές τε καὶ αἶγες ἱάεσκον· περὶ δ' αὐλῇ
 185 ὑψηλῇ δέδμητο κατωρυχέεσσι λίθοισιν,
 μακρῇσιν τε πίτυσιν ἰδὲ ὄρουσιν ὑψικόμοισιν.
 Ἐνθα δ' ἀνὴρ ἐνίαιε πελώριος, ὃς βρά τε μῆλα
 οἶος ποιμαίνεσκεν ἀπόπροθεν· οὐδὲ μετ' ἄλλους
 190 πωλεῖτ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐὼν ἀθμεῖστιά ἡδῃ.
 Καὶ γὰρ θαῦμα' ἐτέτυκτο πελώριον· οὐδὲ ὥκει
 ἀνδρὶ γε σιστοφάγῳ, ἀλλὰ βίῳ βλήνenti
 ὑψηλῶν ὄρεων, ὅτε φαίνεται οἶον ἀπ' ἄλλων.
 Δὴ τότε τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρίηρας ἑταίρους
 αὐτοῦ παρ νῆι τε μένιν καὶ νῆα ἐρυσθαί·
 195 αὐτὰρ ἐγὼ κρίνας ἐτάρων δυσκαίδεα' ἀρίστους
 βῆν· ἀτὰρ αἶγεον ἀσχὸν ἔχον μελάνος οἶνοιο,
 ἡδέος, ὃν μοι ἔδωκε Μάρων, Εὐάνθεος υἱός,
 ἱρεὺς Ἀπόλλωνος, ὃς Ἰσμαρον ἀμφιβεδέχκει,
 οὐνεκά μιν σὺν παιδὶ περισχύομεθ' ἡδὲ γυναίκι
 200 ἀζόμενοι· ὥκει γὰρ ἐν ἄλσει δεινὸρ ἥεντι
 Φοῖβου Ἀπόλλωνος. Ὁ δὲ μοι πόρεν ἀγλαὰ δῶρα·
 χρυσοῦ μὲν μοι δῶμα' εὐεργέος ἑπτὰ τάλαντα·
 δῶκε δὲ μοι κρητῆρα πανάργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
 οἶνον ἐν ἀμφοφορεῦσι δυνώδεκα πᾶσιν ἀφύσσας
 205 ἡδὺν, ἀκηράσιον, θεῖον ποτόν· οὐδὲ τις αὐτὸν
 ἡεῖδῃ ὁμῶν οὐδ' ἀμφιπολῶν ἐνὶ οἴκῳ,
 ἀλλ' αὐτὸς ἀλογός τε φίλη ταμίη τε μί' οἴῃ.
 Τὸν δ' ὅτε πίνοιεν μελιτήδεα οἶνον ἐρυθρόν,
 ἐν δέπας ἐμπλήσας ὕδατος ἀνὰ εἴκοσι μέτρα
 210 χεῦ· ὁδμή δ' ἡδεῖα ἀπὸ κρητῆρος ὁδῶδει,
 θεσπεσίη· τότε ἂν οὗτοι ἀποσγέσθαι φίλον ᾔεν.

jaculabamur; statim vero dedit deus copiosam venationem.
 Naves quidem me sequebantur duodecim, in unamquamque
 autem] novem sortito-contingere capræ; mihi vero decem elegi
 soli.] Sic tum per-totum diem, ad solis occasum,
 sedebamus epulantes carnes immensas, et *bidentes* vinum
 dulce.] Nondum enim e-navibus absumtum-erat vinum ru-
 brum,] sed inerat : multum enim in amphoris singuli
 hausimus, Ciconum sacro oppido capto.

Cyclopum autem ad terram prospiciebamus, prope qui-erant,
 fumumque, ipsorumque vocem *audimus* oviumque et ca-
 prarum.] Quando autem sol occidit et tenebræ supervenero,
 tunc vero decubuimus in litore maris.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tunc ego concione instituta inter omnes dixi :

Alii quidem nunc manete, mihi dilecti socii;
 at ego cum navique mea et meis sociis
 profectus, hos homines explorabo, quinam sint :
 utrum illi flagitiosi et feroces, nec justī,
 an hospites, et ipsis mens sit deorum-reverens.

Sic fatus, navem conscendi; jussique socios
 ipsosque conscendere, et retinacula solvere.
 Hi vero continuo incendebant, et in transtris consedere;
 ordine autem sedentes canum mare verberabant remis.
 Sed quum jam in-eum locum perveneramus, prope qui-erat,
 ibi in extrema-parte speluncam vidimus, prope mare,
 excelsam, lauris contextam : ibi vero multa
 pecora, ovesque et capræ stabuliabantur; circum autem caula
 excelsa aedificata-erat excisis lapidibus,
 procerisque pinis, et quercubus alte-comantibus.
 Hic autem vir habitabat ingens, qui quidem pecora
 solus pascebat procul; neque cum aliis
 versabatur, sed seorsum manens nefario animo-erat.
 Etenim monstrum erat horrendum; nec similis-erat
 homini quidem pane-vescenti, sed cacumini silvoso
 excelsorum montium, quando apparet solum ab aliis.

Tum vero ceteros jussī dilectos socios
 illic apud navemque manere, et navem custodire :
 at ego, electis sociorum duodecim optimis,
 ivi; sed caprinum utrem habebam nigri vini,
 dulcis, quod mihi dederat Maron, Evanthei filius,
 sacerdos Apollinis, qui Ismarum tuebatur;
 quoniam ipsum cum prole tutati-sumus atque uxore,
 reverentes : habitabat enim in luco arborifero
 Phœbi Apollinis. Ille vero mihi dedit pulcra dona :
 auri quidem mihi dedit elaborati septem talenta;
 dedit autem mihi craterem totum-argenteum : ac deinde
 vinum in amphoris duodecim omnibus (*summd*) haustum,
 suave, incorruptum, divinum potum : nec quisquam illud
 norat famulorum, neque ancillarum in domo,
 sed ipseque uxorque cara, promaque una sola.
 Hoc autem quum bibebant dulce vinum rubrum,
 unum poculum qui-impleverat, aque ad viginti mensuras
 infundebat; odor autem dulcis a cratere spirabat,
 divinus : tum nequaquam abstinere gratum fuisset.

Τοῦ φέρον ἐμπλήσας ἀσχὸν μέγαν· ἐν δὲ καὶ χία
κυρώκην· αὐτίκα γάρ μοι ὄϊατο θυμὸς ἀγῆνωρ
ἄνδρ' ἐπελεύσεσθαι, μεγάλην ἐπείμενον ἀλκήν,
215 ἄγριον, οὔτε δίκας εὖ εἰδότα οὔτε θέμιστας. [δὼν

Καρπαλίμως δ' εἰς ἀντρον ἀφικόμεθ', οὐδὲ μιν ἐν-
εῦρομεν, ἀλλ' ἐνόμεισε νομὸν κατὰ πίονα μῆλα.

Ἐλθόντες δ' εἰς ἀντρον ἐθηύμεσθα ἕκαστα·
ταρσοὶ μὲν τυρῶν βριθόν, στείνοντο δὲ σηκοὶ
220 ἄρνων ἢ δ' ἐρίφων· διακεκριμένοι δὲ ἕκασται
ἔρχατο· χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι,
χωρὶς δ' αὖθ' ἔρσαι· ναῖον δ' ὄρω ἄγχα πάντα,
γαυλοὶ τε σκαφίδες τε, τετυγμένα, τοῖς ἐνάμελγεν.

Ἐνθ' ἐμὲ μὲν πρῶτισθ' ἔταροι λίσσοντ' ἐπέεσσιν,

225 τυρῶν αἰνυμένους ἰέναι πάλιν· αὐτὰρ ἔπειτα
καρπαλίμως ἐπὶ νῆα θοὴν ἐρίφους τε καὶ ἄρνας
σηκῶν ἐξελάσαντας, ἐπιπλεῖν ἀλμυρὸν ὕδωρ·
ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην — ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ᾔην —
ὄφρ' αὐτόν τε ἴδοιμι, καὶ εἰ μοι ξείνια δοίη·

230 οὐδ' ἄρ' ἐμελλ' ἐτάροισι φανείς ἐρατεινὸς ἔσεσθαι.

Ἐνθα δὲ πῦρ κείαντες ἐθύσαμεν· ἡδὲ καὶ αὐτοὶ
τυρῶν αἰνύμενοι φάγομεν· μένομέν τε μιν ἐνδόν
ἤμενοι, ἕως ἐπῆλθε νέμειον· φέρε δ' ὄβριμον ἄχθος
ὕλης ἀζαλέης, ἵνα οἱ ποτιδόρπιον εἴη.

235 Ἐκτοσθεν δ' ἀντροῖο βαλὼν ὀρυμαγδὸν ἔθυγεν·
ἡμεῖς δὲ δεισαντες ἀπεσσύμεθ' ἐς μυχὸν ἀντροῦ.
Αὐτὰρ θγ' εἰς εὐρὸν σπέος ἤλασε πίονα μῆλα,
πάντα μάλ', ὅσσ' ἤμελγε, τὰ δ' ἄρσενα λείπε θυρήφιν,
ἀρνεῖους τε τράγους τε, βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς.

240 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψόσ' αἶερας,
ὄβριμον οὐκ ἂν τόνγε δύω καὶ εἰκοσ' ἀμαζαὶ
ἑσθαί, τετράκυκλοι, ἀπ' οὐδὲος ὀγλίσσειαν·
τόσσην ἠλίστατον πέτρην ἐπέθηκε ὕρῃσιν.

Ἐξόμενος δ' ἤμελγεν οἷς καὶ μηχανὰς αἶγας,
245 πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὅτ' ἐμῆρυον ᾔχεν ἕκαστη.
Αὐτίκα δ' ἤμισυ μὲν ὀρέψας λευκοῖο γάλακτος,
πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμυσσάμενος κατέθηκεν·
ἤμισυ δ' αὖτ' ἔστησεν ἐν ἄγγεσιν, ὅφρα οἱ εἴη
πίνεῖν αἰνυμένω, καὶ οἱ ποτιδόρπιον εἴη.

250 Αὐτὰρ ἔπειδ' ἠσπύσειε πονησάμενος τὰ ἄεργα,
καὶ τότε πῦρ ἀνέκαμε καὶ εἰσίδεν, εἴρετο δ' ἡμέας·

ὦ ξείνοι, τίνας ἐστέ; πόθεν κλειῖθ' ὕγρὰ κέλευθα;
ἦ τι κατὰ πρῆξιν ἡ μαψιδῶς ἀλάλησθε,
οἷά τε λῆϊστῆρες ὑπεῖρ ἄλλα, τοίτ' ἀλῶνται

255 ψυχὰς παρθέμενοι, καχὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες;

ὣς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
δεισάντων φόβῳ γονε βαρύν, αὐτόν τε πέλωρον.

Ἀλλὰ καὶ ὥς μιν ἔπεσσαν ἀμειβόμενος προσέειπεν·

Ἥμεῖς τοι Τροίηνεν ἀποπλαγχθέντες Ἀχαιοὶ

260 παντοίοις ἀνέμοισιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
οἴκαδε ἰέμενοι ἄλλην ὁδὸν, ἄλλα κέλευθα
ἤλθομεν· οὕτω που Ζεὺς ἤθελε μητίσασθαι.

Λαοὶ δ' Ἀτρεΐδω Ἀγαμέμνονος εὐχόμεθ' εἶναι,
τοῦ δὴ νῦν γε μέγιστον ὑπουράνιον κλέος ἐστίν·

265 τόσσην γὰρ διέπερσε πόλιν καὶ ἀπώλεσε λαοὺς

Hujus ferebam impletum utrem magnum; insuper etiam viati-
ca] in-pera: statim enim mihi suspicatus-est animus genero-
sus,] virum superventurum, ingenti praeditum robore,
ferocem, nec jura bene scientem, nec leges.

Celeriter autem in antrum venimus, neque ipsum intus
invenimus; sed pascebat per pascua pingua pecora.
Ingressi vero antrum admirabamur singula :
calathi quidem caseis gravabantur; repleta-erant autem sta-
bula] agnorum atque haedorum : separati vero singuli
inclusi-erant; seorsum quidem grandiores, seorsum et a-late-
medii,] seorsum itidem recens-nati : natabant autem sero
vasa omnia,] mulcraliaque, scaphliaque elaborata, quibus im-
mulgebat.] Tum me quidem primum socii precabantur verbis,
e-caseis ut-sumeremus-et abiremus retro; ac deinde
confestim ad navem celerem haedosque et agnos
e-stabulis agentes, pernavigaremus salsam aquam;
sed ego non parui (certe multo satius fuisset),
donec ipsumque viderem, et experirer si mihi hospitalia
daret:] nec sane erat sociis visus amabilis futurus.

Tum vero igne accenso sacrificavimus; atque etiam ipsi
e-caseis sumentes comeditimus; expectabamusque ipsum in-
tus] sedentes, donec venit pascens: ferebat autem ingens onus
ligni aridi, ut ei ad-coenam esset.

Extra antrum autem dejiciens strepitum fecit :
nos vero perterriti disflugimus in recessum antri.
At ille in latam speluncam egit pingua pecora,
omnia prorsus, quae mulgebat : ac mares reliquit foris,
arietesque, hircosque, profundam extra caulam.
Ac deinde admovit operculum ingens alte sublatum,
grave : non illud duo et viginti currus
fortes, quaternis-rotis, a solo dimovissent :
tantam excelsam petram admovit ostio.

Sedens autem mulgebat oves et balantes capras,
omnia faciens rite, et fu-tum submisit singulis.
Statim autem dimidium ubi-coagularat albi lactis,
textilibus in calathis constructum reposuit :
dimidium vero rursus constituit in vasibus, ut sibi esset
ad-potandum sumenti, et sibi ad-coenam foret.

Ac postquam cito-expedierat obiens sua opera,
tunc ignem accendebat, et aspexit interrogabatque nos :
O hospites, quinam estis? an temere navigatis humidas vias?
nunquid ad negotiationem, an temere erratis,
tanquam praedones super mare, qui errant,
animas periculo-objectantes, malum alienigenis ferentes?

Sic dixit; nobis autem statim confractum-est carum cor,
timentibus sonitumque gravem, ipsumque monstrosium.
Sed etiam sic eum verbis respondens alloquebar :

Nos quidem a-Troja devii-acti Achivi
variis ventis super magnam voraginem maris,
domum petentes alia via, aliis itineribus
venimus : sic fere Jupiter voluit constituere.
Viros autem Atridae Agamemnonis nos-profitemur esse,
cujus sane nunc maxima sub-coelo gloria est :
tantam enim diripuit urbem, et perdidit populos

- πολλούς· ἡμεῖς δ' αὖτε κιχάνομενοι τὰ σά γούνα
 ἰκόμεθ', εἰ τι πόροις ξεινήϊον ἦε καὶ ἄλλως
 δοίης δαυτήν, ἦτε ξείνων θέμις ἐστίν.
 Ἄλλ' αἰδεῖο, φέριστε, θεούς· ἱκέται τέ τοί εἰμεν.
 270 Ζεὺς δ' ἐπιτιμῆτωρ ἱκετῶν τε ξείνων τε,
 ξείνιος, ὃς ξείνοισιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ·
 νήπιός εἰς, ὡς ξεῖν', ἣ τηλόθεν εἰληλουθας,
 ὃς με θεοὺς κέλεαι ἣ δειδόμεν ἣ ἀλέασθαι.
 275 Οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς αἰγίοχου ἀλέγουσιν,
 οὐδὲ θεῶν μακάρων· ἐπεὶ πολλὸν φέρτεροί εἰμεν.
 Οὐδ' ἂν ἐγὼ Διὸς ἔχθος ἀλευόμενος περιδοίμην
 οὔτε σεῦ οὔθ' ἐτάρων, εἰ μὴ θυμός με καλεῖται.
 Ἄλλα· μοι εἰρ', ὅπῃ ἔσχες ἰὼν εὐεργέα νῆα·
 280 ἣ που ἐπ' ἐσχατιῇς ἣ καὶ σχεδὸν, ὅρα δαεῖο.
 Ὡς φάτο περάζων· ἐμὲ δ' οὐ λάθην εἰδὼτα πολλά·
 ἀλλὰ μιν ἀφορρὸν προσέειπεν δολίοις ἐπέεσσιν·
 Νέα μὲν μοι κατέαξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 πρὸς πέτρῃσι βαλὼν ὑμῆς ἐπὶ πείρασι γαίης,
 285 ἄκρῃ προπελάσας· ἄνεμος δ' ἐκ πόντου ἐνεικεν·
 αὐτὰρ ἐγὼ σὺν τοῖςδε ὑπέκφυγον αἰτῶν ὀλεθρον.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ·
 ἀλλ' ὅγ' ἀναΐξας ἐτάροις ἐπὶ χεῖρας ἱαλλών·
 σὺν δὲ δύο μάρψας ὥστε σκυλακάς ποτ' γαίῃ
 290 κόπῃ· ἐκ δ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν.
 Τοὺς δὲ διαμελεῖστί ταμῶν ὠπλίσσατο δόρπον·
 ἦσθι δ' ὥστε λέων ὀρεῖτότροφος, οὐδ' ἀπέλειπεν
 ἔγκατὰ τε σάρκας τε καὶ ὀστέα μυελόεντα.
 Ἡμεῖς δὲ κλαίοντες ἀνεσχέθομεν Διὶ χεῖρας,
 295 σχέτλια ἔργ' ὀρόντες· ἀμυχανή δ' ἔχε θυμόν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωψ μέγαλιν ὠπλήσατο νηδύν,
 ἀνδρόμεια κρέ' ἔδων καὶ ἐπ' ἄκρῃτον γάλα πίνων,
 καί τ' ἔντοσθ' ἄντροιο ταυνοσάμενος διὰ μῆλων.
 Τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατὰ μεγλήτορα θυμόν,
 300 ὅσσον ἰὼν, ἕϊφος ὅξυ ἐρουσάμενος παρὰ μηροῦ
 οὐτάμεναι πρὸς στῆθος, ὅθι φρένες ἦπαρ ἔχουσιν,
 χεῖρ' ἐπιμασάμενος· ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρυκεν.
 Αὐτοῦ γάρ κε καὶ ἄμμες ἀπωλόμεθ' αἰτῶν ὀλεθρον·
 οὐ γάρ κεν δυνάμεσθα θυράων ὑψηλάων·
 305 χερσὶν ἀπώσασθαι λίθον ὄβριμον, ὃν προσέθηκεν.
 Ὡς τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν Ἠῶ διαν.
 Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε καὶ ἡμελγε κλυτὰ μῆλα,
 πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἐμβρυον ἦεν ἑκάστη.
 310 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα,
 σὺν δ' ὅγε δ' αὖτε δύο μάρψας ὠπλίσσατο δειπνον.
 Δειπνήσας δ' ἄντρου ἐξήλασε πῖονα μῆλα,
 ῥηϊδίως ἀφελὼν θυρεὸν μέγαν· αὐτὰρ ἔπειτα
 ἀψ' ἐπέθηχ', ὥσπερ τε φαρέτρῃ πῶμ' ἐπιθείη.
 315 Πολλῇ δὲ ῥοίῳ πρὸς ὅρος τρέπε πῖονα μῆλα
 Κύκλωψ· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην καχὰ βυσσοδομεύων,
 εἰ πως τισαίμην, δοῖή δέ μοι εὖχος Ἀθήνη.
 Ὅδε δέ μοι κατὰ θυμόν ἀρίστη φαίνεται βουλή.
 Κύκλωπος γὰρ ἔκειτο μέγα ῥόπαλον παρὰ στήκῳ,

multos : nos autem demum te assecuti, ad-tua genua
 venimus, si quod praebeas hospitale-munus, sive etiam aliter
 des donum, qui-utique hospitem mos est.

Sed verere, optime, deos; supplices tibi sumus :
 Jupiter autem ultor est supplicumque hospitemque,
 Hospitalis, qui hospites simul venerandos comitatur.

Sic dicebam : ille vero mihi rursus respondit saevo animo :
 stultus es, o hospes, vel e-longinquo adventasti,
 qui me deos jubes aut timere aut observare.

Non enim Cyclopes Jovem regidem-tenentem curant,
 nec deos beatos : quoniam multo potentiores sumus.
 Neque ego Jovis inimicitias evitans pepercerim
 nec tibi, nec sociis, nisi animus me-jubeat.

Sed mihi dic, ubi appuleris veniens fabrefactam navem,
 utrum alicubi ad extremam-oram, an prope, ut sciam.

Sic dixit tentans : me autem non latuit scientem multa ;
 sed ipsum vicissim allocutus-sum dolosis verbis :

Navem quidem mihi confregit Neptunus terrae-concussor,
 ad scopulos conjectam, vestrae ad fines terrae,
 promontorio impactam; ventus autem ex ponto tulit :
 at ego cum hisce effugi arduam perniciem.

Sic dicebam; ille autem mihi nihil respondit saevo animo ;
 sed ipse impetu-facto sociis manus inferebat ;
 simulque duos correptos, tanquam catulos, ad terram
 illidebat : ac cerebrum humi fluebat, irrigabatque terram.

His vero membratim dissectis sibi-apparavit cenam :
 vorabat autem, quemadmodum leo montanus, nec relinque-
 bat] intestinaque, carnesque, et ossa medullosa.

Nos vero fientes sustulimus Jovi manus,
 improba opera videntes; desperatio autem tenebat animum.
 Ac postquam Cyclops magnum impleverat ventrem,
 humanas carnes comedens, et insuper merum lac bibens,
 jacebat intra antrum extensus per pecora.

Hunc quidem ego volui in magno animo,
 propius accedens, gladio acuto stricto a femore
 vulnerare ad pectus, ubi praecordia jecur circumdant,
 manu admota : alius autem me animus retinebat.

Ibidem enim et nos perissemus saeva morte :
 non enim potuissemus ab-ostio excelso
 manibus amovere saxum grave, quod admovebat.
 Ita tum quidem ingemiscentes expectabamus Auroram di-
 vinam.] Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Au-
 rora,] tunc ignem accendebat et mulgebat egregia pecora,
 omnia rite, et festum submisit singulis.

Ac postquam cito-expedierat obiens sua opera,
 simul ille rursus duobus correptis sibi-apparavit prandium.
 Pransus autem, ex-anthro egit pingua pecora,
 facile amoto operculo ingenti : ac deinde
 rursus admovit, veluti si pharetræ operculum imponeret.
 Multo autem strepitu ad montem agebat pingua pecora
 Cyclops : at ego relictus-eram mala profunde-cogitans.
 si qua ulciscerer, daretque mihi votum Minerva.
 Hoc autem mihi in animo optimum vibebatur consilium.
 Cyclopi enim jacebat ingens clava ad stabulum

- 320 χλωρὸν, εἰλαίνεον· τὸ μὲν ἔκταμεν, ὅρα φοροίη·
αὐανθέν· τὸ μὲν ἄμμες εἰσχομεν εἰσορόωντες,
ὅσον θ' ἴσθον νηὸς εἰκοσόροιο μελαίνης,
φορτίδος, εὐρείης, ἥτ' ἔκπεράα μέγα λαίτμα·
τόσσον ἔην μῆκος, τόσσον πάχος εἰσοράσθαι.
- 325 Τοῦ μὲν ὅσον τ' ὄργυιαν ἐγὼν ἀπέκοφα παραστάς,
καὶ παρέθιχ' ἐτάροισιν, ἀποζῦναι δ' ἐκέλευσα.
Οἱ δ' ἑμαλὸν ποίησαν· ἐγὼ δὲ θόωσα παραστάς
ἄκρον, ἄραρ δὲ λαβὼν ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέω.
Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκα κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ,
- 330 ἥ ῥα κατὰ σπείους κέχυτο μεγάλ' ἤλιθα πολλή.
Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κλήρω πεπαλάχθαι ἄνωγον,
ὅστις τολμήσειεν ἐμοὶ σὺν μοχλὸν αἰέρας
δαίρει· ἐν ὀφθαλμῷ, ὅτε τὸν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι.
Οἱ δ' ἔλαχον, τοὺς ἄν κε καὶ ἤθελον αὐτὸς ἐλέσθαι,
- 335 τέσσαρες, αὐτὰρ ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην.
Ἑσπέριος δ' ἦλθεν καλλίτριχα μῆλα νομεύων·
αὐτίκα δ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε πῖονα μῆλα,
πάντα μάλ'· οὐδὲ τι λείπε βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς,
ἥ τοι δισάμενος, ἥ καὶ θεὸς ὥς ἐκέλευσεν.
- 340 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψὸς' αἰέρας,
ἐξόμενος δ' ἤμελγεν δις καὶ μηκάδας αἴγας,
πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἐμβρυον ἦκεν ἐκάστη.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἄεργα,
σὺν δ' ὅγε αὐτὲ δύω μάρψας ὠπλίσατο δόρπον.
- 345 Καὶ τότε ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδων ἄγχι παραστάς,
κισσὺδιον μετὰ χερσὶν ἐγὼν μέλανος οἴνιο·
Κύκλωψ, τῇ, πῖε οἶνον, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα·
ὄφρ' εἰδῆς, δῖόν τι ποτὶν τόδε νηὺς ἐκεκευθεῖ
ἡμετέρῃ· σοὶ δ' αὖ λοιπὴν φέρον, εἰ μ' ἐλεήσας
- 350 οἴκαδε πέμψεις· σὺ δὲ μαίνειαι οὐκέτ' ἀνεκτῶς.
Σχέτιε, πῶς κέν τις σε καὶ ὑπερὸν ἄλλος ἴκοιτο
ἀνθρώπων πολέων; ἐπεὶ οὐ κατὰ μοῖραν ἔρεξας.
ᾧ ἐφάμην· ὁ δὲ δέκτο καὶ ἔκπιεν· ἥσατο δ' αἰνῶς
ἡδὺ ποτὶν πίνων· καί μ' ἤτεε δεύτερον αὐτίς·
- 355 Δός μοι ἐτι πρόσφρων καί μοι τεὸν οὐνομα εἰπέ
αὐτίκα νῦν, ἵνα τοι δῶ ξείνιον, ὃ κε σὺ χαίρης.
Καὶ γὰρ Κυκλώπεςσι φέρει ζείδωρος ἄρουρα
οἶνον ἐριστάφυλον, καὶ σπιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει·
ἀλλὰ τόδ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀπορρώξ.
- 360 ᾧ ἐφατ'· αὐτὰρ οἱ αὐτίς ἐγὼ πόρον αἴθοπα οἶνον·
τρὶς μὲν ἔδοξα φέρων, τρὶς δ' ἔκπιεν ἀφραδίῃσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωπα περὶ φρένας ἤλυθεν οἶνος,
καὶ τότε δὴ μιν ἔπεσον προσηύδων μελιγχοῖσιν·
Κύκλωψ, εἰρωτᾶς μ' ὄνομα κλυτὸν; αὐτὰρ ἐγὼ τοι
- 365 ξερεῶ· σὺ δέ μοι δὸς ξείνιον, ὥσπερ ὑπέστης.
Οὕτις ἔμοιγ' ὄνομα· Οὕτιν δέ με κυκλήσκουσιν
μήτηρ ἡδὲ πατὴρ ἡδ' ἄλλοι πάντες ἐταῖροι.
ᾧ ἐφάμην· ὁ δὲ μ' αὐτίκ' ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ·
Οὕτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἐτάροισιν,
- 370 τοὺς δ' ἄλλους πρόσθεν· τὸ δέ τοι ξεινήϊον ἔσται.
Ἥ καὶ ἀνακλινθεὶς πένεν ὕπτιος· αὐτὰρ ἔπειτα
κεῖτ' ἀποδογμώσας παχλὺν αὐχένα· καδὲ δέ μιν ὕπνος
ῥῆρι πανδαμάτωρ· φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος

viridis, oleagina; hanc quidem exciderat, ut ferret arefactam; eam nos assimilabamus inspicientes, quantus malus est navis viginti-remis-agitatae nigrae, onerariae, latae, quae trajicit magnam voraginem-maris: tanta erat longitudo, tanta crassitudo aspectu.

Ab-hac quidem quantum ulnam ego abscondi astans, et apposui sociis, laevigareque jussi.

Hi vero laevem fecerunt; ego autem acui astans summum: statimque prehensam adurebam in igni ardente.

Et hanc quidem bene deposui reconditam sub stercore, quod per speluncam fustum-erat admodum dense multum.

Ac ceteros sorte sortiri jussi, quinam auderet mecum vectem sublatum terere in oculo, quando eum dulcis somnus occuparet.

Hi autem sorte-electi-sunt, quos et voluissim ipse eligere, quatuor, at ego quintus cum his delectus-sum.

Vespertinus autem rediit pulcris-velleribus pecora pascens: continuo vero in latam speluncam egit pinguis pecora, omnia prorsus; neque ullum relinquebat profundam extra caulam,] sive quid suspicatus, sive etiam deus sic jusserat.

Ac deinde admovit operculum ingens alte sublatum; sedensque mulgebat oves et balantes capras, omnia faciens rite, et foetum submisit singulis.

Ac postquam cito-expedierat obiens sua opera, simul ille rursus duobus correptis sibi-paravit cœnam.

Et tum ego Cyclopem alloquebar prope astans, poculum in manibus tenens nigri vini:

Cyclops, accipe, bibe vinum, postquam comedisti humanas carnes:] ut scias, qualem quandam potum hunc navis condebat] nostra; tibi autem libamen ferebam, si me miseratus] domum mitteres: tu vero furis non-amplius tolerabiliter.] Inique, quomodo quisquam ad-te et in-posterum alius accedat] ex-hominibus multis? quoniam non recte fecisti.

Sic dicebam: is autem accepit et ebibit, delectatusque-est vehementer] dulcem potum bibens; et a me petebat secundo rursus:] Da mihi adhuc lubens, et mihi tuum nomen dic statim nunc, ut tibi dem hospitale-munus, quo tu gaudeas.

Etenim Cyclopibus fert alma terra vinum in-magnis-uvis, et iis Jovis imber dat-incrementum; verum hoc ambrosiae et nectaris est surculus.

Sic dixit; at ei rursus ego dedi nigrum vinum; ter quidem praebui ferens, ter autem is ebibit stultitia.

Ac postquam Cyclopi circa mentem venit vinum, tunc vero ipsum verbis alloquebar blandis:

Cyclops, interrogas me nomen inclutum; ut ego tibi dicam; tu autem mihi da hospitale-munus, uti pollicitus-es.

Nemo mihi nomen est; Neminem vero me vocant mater atque pater et alii omnes sodales.

Sic dixi; ille vero mihi statim respondebat saevo animo; Neminem ego postremum edam post suos socios, ceteros autem prius; hoc tibi hospitale-munus erit.

Dixit, et recumbens cecidit supinus; ac deinde jacebat inflexa crassa cervice: atque eum somnus capiebat omnium-domitor; e-guttura vero erumpebat vinum,

ψωμοί τ' ἀνδρόμεοι· δ' ἔρευγετο οἶνοχρείων.
 375 Καὶ τότε ἔγωγ' τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς,
 εἰως θερμαίνοντο ἔπεσσι τε πάντας ἑταίρους
 θάρσυνον, μή τις μοι ὑποδείσας ἀναδύη.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τάχ' ὁ μοχλὸς ἐλάϊνος ἐν πυρὶ μέλλεν
 ἄψεσθαι, χλωρός περ ἐὼν, διαφάνειτο δ' αἰνῶς,
 380 καὶ τότε ἔγωγ' ἄσπον φέρον ἐκ πυρός, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 ἴσταντ'· αὐτὰρ θάρσος ἐνέπνευσεν μέγα δαίμων.
 Οἱ μὲν μοχλὸν ἐλόντες ἐλάϊνον, ὃζ' ἐπ' ἄκρῳ
 ὀφθαλμῷ ἐνέρεισαν· ἐγὼ δ' ἐφύπερθεν ἀερελὶς
 δίνεον. Ὡς ὅτε τις τρυπῶ δόρυ νήϊον ἀνῆρ
 385 τρυπάνῳ, οἱ δέ τ' ἐνερθεν ὑποσειοῖσιν ἱμάντι
 ἀνάμενοι ἐκάτερθε, τὸ δὲ τρέχει ἐμμένεις αἰεὶ
 ὡς τοῦ ἐν ὀφθαλμῷ πυρίηκα μοχλὸν ἐλόντες
 δινέομεν, τὸν δ' αἶμα περιῖβρε θερμὸν ἑόντα.
 Πάντα δέ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εὔσεν αὐτῇ,
 390 γλῆνης καιομένης· σπαραγέυντο δέ οἱ πυρὶ ρίζαι.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν ἤε σκέπαρνον
 εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτῃ μεγάλη ἰάχοντα,
 φαρμάσσων· τὸ γὰρ αὐτὲ σιδήρου γε κράτος ἐστίν·
 ὡς τοῦ σίξ' ὀφθαλμὸς ἐλαϊνέῳ περὶ μοχλῷ.
 395 Σμερδαλέον δὲ μέγ' ὥμιζεν· περὶ δ' ἴαγε πέτρῃ·
 ἡμεῖς δὲ δέισαντες ἀπεσσύμεθ'. Αὐτὰρ ὁ μοχλὸν
 ἐξέρυσ' ὀφθαλμοῖο, πεφυρμένον αἵματι πολλῷ·
 τὸν μὲν ἔπειτ' ἔρριπεν ἀπὸ τοῦ χερσὶν ἄλυνον.
 Αὐτὰρ ὁ Κύκλωπας μεγάλ' ἤπυσεν, ὃς ῥά μιν ἀμφὶς
 400 ὥκεον ἐν σπῆεσσι δι' ἄκριας ἡμεοῦσσας·
 οἱ δὲ βοῆς αἰόντες ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος·
 ἰσταμένοι δ' εἶροντο περὶ σπέος, ὅτι ἐκ χήδοι·
 Τίπτε τόσον, Πολύφημ', ἀρήμενος ὦδ' ἐβόησας
 νύκτα δι' ἀμβροσίην, καὶ αὐπνοῦς ἄμμε τίθησθαι;
 405 ἢ μή τις σευ μῆλα βροτῶν ἀέκοντος ἐλαύνει;
 ἢ μή τις σ' αὐτὸν κτείνει δόλῳ ἢ βίηφι; [μο·
 Τοῦς δ' αὖτ' ἐξ ἄντρου προσέφη κρατερὸς Πολύφη-
 ὦ φίλοι, Οὐτὶς με κτείνει δόλῳ, οὐδὲ βίηφι.
 Οἱ δ' ἀπαμειβόμενοι ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον·
 410 εἰ μὲν δὴ μή τις σε βιάζεται, ὅλον ἑόντα,
 νοῦσόν γ' οὐπὺς ἐστὶ Διὸς μεγάλου ἀλέασθαι·
 ἀλλ' σύ γ' εὖχεο πατρὶ Ποσειδάωνι ἀνακτι.
 Ὡς ἄρ' ἔφην ἀπιόντες· ἐμὸν δ' ἐγέλασσε φίλον κῆρ,
 ὡς ὄνομ' ἐξαπάτησεν ἐμὸν καὶ μῆτις ἀμύμων.
 415 Κύκλωψ δὲ στενάχων τε καὶ ὠδίνων ὀδύνησιν,
 χερσὶ ψηλαφῶν, ἀπὸ μὲν λίθον εἶλε θυράων·
 αὐτὸς δ' εἰνὶ θυρῇσι καθέζετο, χεῖρε πετάσσας,
 εἰ τινα ποῦ μετ' ἔοσι λάβοι στεῖχοντα θύραζε·
 οὕτω γάρ ποῦ μ' ἤλπετ' ἐνὶ φρεσὶ νήπιον εἶναι.
 420 Αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον, ὅπως ὅχ' ἄριστα γένοιτο,
 εἰ τιν' ἑταίροισιν θανάτου λύσιν ἦδ' ἐμοὶ αὐτῷ
 εὐροίμην· πάντας δὲ δούλους καὶ μῆτιν ὕφαινον,
 ὥστε περὶ ψυχῆς· μέγα γὰρ κακὸν ἐγγύθεν ἦεν.
 Ὅδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλὴ.
 425 Ἄρσενες διες ἦσαν εὐτρεφεές, δασύμαλλοι,
 καλοὶ τε μεγάλοι τε, ἰοδνεφεές εἶρος ἔχοντες·
 τοὺς ἀκλὸν συνέεργον εὐστρεφεέσσι λύγοισιν.

frustaque-carnis humanæ; ipse autem eructabat vino-gravatus.] Et tunc ego vectem sub cinerem immisi multum, donec calefieret; verbisque omnes socios confirmabam, ne-quis mihi subveritus defugeret. Sed quum jam brevi vectis oleaginus in igne erat arsurus, viridis licet esset, candebatque vehementer, tum ego eum propius afferebam ex igne, circum autem socii stabant: atque audaciam inspiravit magnam deus. Hi quidem vectem prehensum oleaginum acutum in summo oculo infixerunt; ego autem superne arrectus versabam. Ut vero quum quis terebat lignum navale vir terebra, alii autem infra torquent loro apprehensam utrinque: hæc autem circumvolvitur assiduo semper:] sic ejus in oculo ignea-acie vectem prehensum versabamus; hunc autem sanguis circumfluebat calentem. Omnes vero ei palpebras circum et supercilia cremavit vapor, pupilla ardente: crepitabant autem ei igne radices. Veluti autem quum vir faber securim magnam, aut asciam, in aqua frigida mergit valde stridentem, temperans; hoc enim deinde ferri robur est: sic ejus stridebat oculus oleaginum circa vectem. Horrendum autem magnum ejulavit; insonuitque petra: nos vero perterriti diffugimus. At ille vectem extraxit oculo fudatum sanguine multo illum quidem deinde abiecit a se manibus dolore-furens. Atque Cyclops magno clamore-vocabat, qui circa ipsum habitabant in speluncis per promontoria ventosa: illi autem clamorem audientes accurrebant aliunde alius; stantesque interrogabant circa speluncam, quidnam ipsum affligeret:] Cur tantum, Polypheme, læsus sic clamasti noctem per divinam, et insomnes nos facis? num quis a-te oves mortalium invito abigit? an melius ne-quis te ipsum occidat dolo aut vi? Hos autem rursus ex antro allocutus-est fortis Polyphemus:] o amici, Nemo me occidit dolo, neque viribus. Illi vero respondentes verba alata dicebant: si quidem revera nullus tibi vim-infert, solus quum-sis, morbum sane nullo-modo licet Jovis magni effugere: sed tu-quidem supplica patri Neptuno regi. Sic dixerunt abeuntes; meum autem risit carum cor, quod nomen eos decepisset meum et consilium eximium. Cyclops autem ingemiscensque, et cruciatus doloribus, manibus palps, amovit quidem lapidem ab-ostio; ipse vero in ostio considerat, manibus extensis, si quem forte inter oves deprehenderet exeuntem foras; adeo enim videlicet me putabat in mente stultum esse. At ego deliberabam, quomodo hæc omnium optime fierent, si quam sociis mortis liberationem, ac mihi ipsi invenirem: omnes vero dolos et consilium omne texebam, utpote de vita; magnum enim malum prope erat. Hoc vero mihi in animo optimum videbatur consilium. Mares oves erant bene-nutriti, densis-velleribus, pulcrique, magnique, violaceum vellus habentes; hos tacite colligabam bene-tortis viminibus,

τῆς ἐπὶ Κύκλωψ εὔδε πέλωρ, ἀθεμίστια εἰδώς,
 σύντρεϊς αἰνύμενος· δὲ μὲν ἐν μέσῳ ἄνδρα φέρεσκεν,
 130 τῷ δ' ἐτέρω ἑκάτερθεν ἴτην, σώνοντες ἑταίρους.
 Τρεῖς δὲ ἕκαστον φῶτ' οἷες φέρον· αὐτὰρ ἔγωγε —
 ἄρνεϊος γὰρ ἔην, μήλων δ' ἄριστος ἀπάντων —
 τοῦ κατὰ νῶτα λαβών, λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἔλυσθεις
 κείμην· αὐτὰρ χερσὶν αὐτοῦ θεσπεσίῳ
 135 νωλεμέως στρεφθεὶς ἐχόμεν τετληότι θυμῷ.
 Ὡς τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν Ἠῶ διαν.
 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε ἔπειτα νομόνδ' ἐξέσσυτο ἄρσενα μῆλα,
 θήλειαι δ' ἐμέμχον ἀνήμελχοι περὶ σπηλούς·
 140 οὐθατα γὰρ σφαραγεύοντο. Ἄναξ δ' ὀδύνῃσι κακῆσιν
 τειρόμενος, πάντων οἷων ἐπεμαίετο νῶτα
 ὀρθῶν ἐσταότων· τὸ δὲ νήπιος οὐκ ἐνόησεν,
 ὥς οἱ ὑπ' εἰροπόκων οἷων στέρνοισι δέδεντο.
 Ὅστατος ἄρνεϊός μῆλων ἔστειχε θύραζε,
 145 λάγῳ σταινόμενος καὶ ἐμοί, πυκινὰ φρονέοντι.
 Τὸν δ' ἐπιμασάμενος προσέφη κρατερὸς Πολύφημος·
 Κρίε πέπον, τί μοι ὦδε διὰ σπέος ἔσσυτο μῆλων
 ὕστατος; οὔτι πάρος γε λειψυμένους ἔρχεαι οἷῳ,
 ἀλλὰ πολὺ πρῶτος νέμειαι τέρεν' ἀνθεα ποίης,
 150 μακρὰ βιβιάς· πρῶτος δὲ βόας ποταμῶν ἀφικάνεις·
 πρῶτος δὲ σταθμόνδε λιλαίεαι ἀπονέεσθαι
 ἐσπέριος· νῦν αὖτε πανύστατος — ἦ σὺγ' ἀνακτος
 ὀφθαλμὸν ποθέεις; τὸν ἀνὴρ κακὸς ἐξαλάωσεν
 σὺν λυγροῖς ἐτάροισι, δαμασάμενος φρένας οἴνω,
 155 Οὔτις, δν οὐπω φημί πεφυγμένον εἶναι δλεῖρον.
 Εἰ δὴ δημοφρονέεις ποτιφρονήεις τε γένοιο
 εἰπεῖν, ὅππῃ κείνος ἐμὸν μένος ἡλασκάζει·
 τῷ κέ οἱ ἐγκεφαλός γε διὰ σπέος ἀλλυδὶς ἄλλη
 θεινομένου βράϊτο πρὸς οὐδεὶ· καὶ δέ κ' ἐμὸν κῆρ
 160 λωφῆσαι κακῶν, τὰ μοι οὐτιδανὸς πόρεν Οὔτις.
 Ὡς εἰπὼν τὸν κρῖον ἀπὸ ἑο πέμπε θύραζε.
 Ἐλθόντες δ' ἡβαιὸν ἀπὸ σπείους τε καὶ αὐλῆς,
 πρῶτος ὑπ' ἄρνεϊοῦ λυόμην, ὑπέλυσα δ' ἑταίρους.
 Καρπαλλίμω δὲ τὰ μῆλα ταναῦποδα, κίονα δημῷ,
 165 πολλὰ περιτροπέοντες ἐλαύνομεν, ὅρ' ἐπὶ νῆα
 ἰκόμεθ'· ἀσπάσιοι δὲ φίλοις ἐτάροισι φάνημεν,
 οἱ φύγομεν θάνατον· τοὺς δὲ στενάχοντο γοῶντες.
 Ἄλλ' ἐγὼ οὐκ εἶπον, ἀνὰ δ' ὀφρύσι νεῦον ἑκάστω
 κλαίειν· ἄλλ' ἐκέλευσα θῶς καλλίτριχα μῆλα
 170 πολλὰ ἐν νηὶ βαλόντας ἐπιπλεῖν ἄλμυρὸν ὕδωρ.
 Οἱ δ' αἰψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθίζον·
 ἐξῆς δ' ἐξόμενοι πολλὴν ἄλα τύπτον ἑρετμοῖς.
 Ἄλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσον τε γέγωνε βοήσας,
 καὶ τότε ἐγὼ Κύκλωπα προσήδων κερτομοίοισιν·
 175 Κύκλωψ, οὐκ ἄρ' ἐμελλες ἀνάγκιδος ἀνδρὸς ἐταί-
 ρεσθαι ἐν σπητὶ γλαφυρῷ κρατερῇφι βίηφιν. [ρους
 Καὶ λίην σέγ' ἐμελλε κυχῆσεσθαι κακὰ ἔργα,
 σγέταί', ἐπεὶ ξείνους οὐχ ἄζω σὺ ἐν οἴκῳ
 ἐσθήμεναι· τῷ σε Ζεὺς τίσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι.
 180 Ὡς ἐφάμην· δὲ δ' ἔπειτα γολῶστα κηρόβι μαῖλλον·
 ἦκε δ' ἀποβῆδ' ἄρα κορυφὴν δρεὸς μεγάλου·

in quibus Cyclops dormiebat, monstrum, nefario animo,
 tres-una sumens : qui quidem in-medio erat, is virum ferebat,
] ceteri autem duo utrinque ibant, servantes socios.
 Ternæ autem quemque virum oves ferebant : atque ego
 (aries enim erat, pecudum longe maximus omnium),
 huius tergo arrepto, villosum sub ventrem volutus
 extendebar : at manibus lanæ egregiæ
 firmiter implicatus hærebam constanti animo.

Sic tum quidem gementes expectavimus Auroram divinam.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum vero deinde ad-pascua erumpabant mascula pecora ;
 feminae vero balabant immulctæ per stabula :

ubera enim gravabantur. Dominus vero doloribus gravibus
 afflictus, omnium ovium palpabat terga
 erecte stantium ; illud autem stultus non animadvertit,
 ut illi sub lanigerarum ovium pectoribus ligati-erant.

Ultimus aries pecorum exibat foras,
 vellere gravatus, et me, multa cogitante.

Hunc autem palpatum allocutus-est fortis Polyphemus :

Aries care, quid mihi ita per speluncam exis pecudum
 ultimus? neutiquam antea quidem relictus venis post-oves,
 sed multo primus pasceres teneros flores herbæ,
 magnis passibus-incedens ; primusque ad-fluenta fluviorum
 pervenis ;] primus autem in-stabulum cupis redire
 vespertinus : nunc contra omnium-ultimus : num tu domini
 oculum desideras? quem vir malus excavavit
 cum perniciosi sociis, postquam-domuit mentem vino,
 Nemo, quem nondum existimo elapsum esse mortem.
 Si jam idem-mecum-sentires, vocalis fieres,
 ut-diceres, ubinam ille meum robur evitet ;
 profecto ei cerebrum quidem per speluncam huc illuc
 eliso spargeretur ad solum ; ac meum cor
 quiesceret a-malis, quæ mihi nihili-vir intulit Nemo.

Sic locutus, arietem a se mittebat foras.

Quum-venissemus autem paululum a speluncaque et caula,
 primus ab ariete me-expedivi, solvi vero deinde socios.
 Celeriter autem pecora pedes-tendentia, pingua adipi,
 multa circumducentes abigebamus, donec ad navem
 pervenissemus ; desiderati vero caris sociis apparuimus,
 qui effugimus mortem : ceteros autem hugebant flentes
 At ego non sinebam, sed superciliis innuebam unicuique,
 ne-flerent ; verum jussi celeriter pulcris-velleribus pecora
 multa in navem quum-immisissent, navigare salsam aquam.
 Illi vero statim inscendebant, et in transtris consedere ;
 ordineque sedentes canum mare verberabant remis.
 Sed quando tantum aberam, quantum aliquis audiri-potest
 clamans,] tunc ego Cyclopem alloquebar conviciis :

Cyclops, non ergo eras imbellis viri socios
 comesurus in spelunca cava, vi violenta.

Et nimis-abunde te erant assecutura mala facta tua :
 inique ! quoniam hospites non verebaris tua in domo
 comedere : ideo te Jupiter ultus-est et dii alii.

Sic dixi ; ille autem deinde iratus-est in-animo magis :
 misit autem abruptum verticem montis magni ;

καὶ δ' ἔβαλε προπάροιθε νεὸς κυανοπρόωιο.
 [τυτθὸν ἐδεύησεν δ' οἴηϊον ἄκρον ἰκέσθαι.]
 Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατεργομένης ὑπὸ πέτρης·
 485 τὴν δ' αἶψ' ἤπειρόνδε παλιβόρῃον φέρε κύμα,
 πλημμυρίς ἐκ πόντοιο, θέμισσε δὲ χέρσον ἰκέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐγὼ χεῖρεςσι λαβὼν περιμήχεα κοντὸν
 ὅσα παρέξ' ἐτάροισι δ' ἐποτρύνας ἐκέλευσα
 ἐμβαλέειν κώπης, ἵν' ὑπέκ κακότητα φύγοιμεν,
 490 κρατὶ κατανεύων· οἱ δὲ προπεσόντες ἔρυσσον.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ δις τόσσον ἄλα κρήσσοντες ἀπῆμεν,
 καὶ τότε γὰρ Κύκλωπα προσκρῖδων ἀμφὶ δ' ἐταῖροι
 μωλιγίους ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἀλθθεν ἄλλος·
 Σγέτιε, τίπτ' ἐθέλεις ἐρεθίζεμεν ἄγρῃον ἄνδρα;
 495 δὲ καὶ νῦν πόντονδε βαλὼν βέλους ἤγαγε νῆα
 αὖτις ἐξ ἤπειρον, καὶ δὴ φάμεν αὐτόν· ὀλέσθαι.
 Εἰ δὲ φηγεσμένον τευ ἢ αὐδῆσαντος ἄρεουσεν,
 σὺν κεν ἄραξ' ἡμέων κεφαλὰς καὶ νῆια δοῦρα,
 μαρμάρῳ δακρύοντι βαλὼν· τόσσον γὰρ ἴησιν.
 500 Ὡς φάσαν· ἄλλ' οὐ πείθον ἐμὸν μεγαλήτορα θυμὸν,
 ἀλλὰ μιν ἀφορβὸν προσέφην κεκοτῖντι θυμῷ·
 Κύκλωψ, αἶ κέν τις σε καταλνητῶν ἀνθρώπων
 ὀρθαλμοῦ εἰρήται ἀεικελὴν ἀλαωτὺν,
 φάσθαι Ὀδυσσῆα πτολιπόρῃον ἐξ ἡλαῶσαι,
 505 υἱὸν Λαέρτew, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἴκῳ ἔγοντα.
 Ὡς ἐράμην· ὁ δὲ μ' οἰμῶϊας ἡμέτερο μῦθω
 ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ με παλαίχρηστα θέσφατ' ἰκάνει.
 Ἔσκε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ, ἧς τε μέγας τε,
 Τηλέμος Εὐρυμίδης, ὃς μαντοσύνην ἐκέκαστο,
 510 καὶ μαντευόμενος κατεγύχα Κυκλώπεςσιν·
 δὲ μοι ἔφη τάδε πάντα τελευτήσεσθαι ὀπίσω,
 χειρῶν ἐξ Ὀδυσῆος ἀμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς.
 Ἄλλ' αἰεὶ τινα φῶτα μέγαν καὶ καλὸν ἐδέχμην
 ἐνθάδ' ἐλευσεσθαι, μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκήν·
 515 νῦν δέ μ' ἐὼν ὀλίγος τε καὶ οὐτιδανὸς καὶ ἄκυκος
 ὀρθαλμοῦ ἀλάωσεν, ἐπεὶ μ' ἔδαμάσματο οἶνω.
 Ἄλλ' ἄγε δεῦρ', Ὀδυσσεύ, ἵνα τοι παρ ξείνια θείω
 πομπήν τ' ὀτρύνω δόμεναι κλυτὸν Ἑννοσίγαιον·
 τοῦ γὰρ ἐγὼ παῖς εἰμὶ, πατὴρ δ' ἐμὸς εὐχεται εἶναι·
 520 αὐτὸς δ', αἶ κ' ἐθέλῃς, ἴησεται, οὐδέ τις ἄλλος
 οὔτε θεῶν μακάρων οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 αἶ γὰρ δὴ ψυχῆς τε καὶ αἰδινός σε δυναίμην
 εὖνιν ποιήσας πέμψαι δόμον Ἀΐδος εἶσω·
 525 ὥς οὐκ ὀρθαλμὸν γ' ἴησεται οὐδ' Ἑννοσίγαιον.
 Ὡς ἐράμην, ὁ δ' ἔπειτα Ποσειδάωνι ἀναχτι
 εὐχέτο, χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα·
 Κλυθεῖ, Ποσειδάων γαίηοι, κυανογῆϊτα·
 εἰ ἐτέον γε σὸς εἰμι, πατὴρ δ' ἐμὸς εὐχεται εἶναι,
 530 δὸς μὴ Ὀδυσσῆα πτολιπόρῃον οἶκαδ' ἰκέσθαι.
 [υἱὸν Λαέρτew, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἴκῳ ἔγοντα.]
 Ἄλλ' εἰ οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 οἶκον εὐκτίμενον καὶ ἐὼν ἐς πατρίδα γαίαν·
 ὁπῶ κακῶς ἔλθοι, ὀλέσας ἀπο πάντας ἐταίρους,
 535 νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, εὐροὶ δ' ἐν πῆματι οἴκῳ.

dejecitque ante navem nigra-prora.
 [paululum vero abfuit quin clavum extremum attingeret.]
 Fluctavit autem mare decidente a petra :
 ipsam vero *navem* statim ad-continenter reflus ferebat flu-
 ctus.] inundatio e mari, adegitque-prope terram ut-veniret.
 Atque ego manibus sumto præ-longo conto
 detrusi a *litore*; sociosque hortatus jussi
 incumbere remis, ut malum effugeremus,
 capite annuens : illi vero incumbentes remigabant.
 Sed quando jam bis tantum per-mare iter-facientes aberamus,
 tunc ego Cyclopem alloquebar; circum vero socii
 blandis verbis *me* inhibebant aliunde alius :
 Improbe, cur vis irritare ferocem virum?
 qui etiam nunc *in-pontum* jacto telo deduxit *navem*
 rursus ad continentem, et sane existimabamus illic *nos* per-
 ituros.] Si vero vociferatum aliquem, aut locutum audisset,
 collisisset nostra capita, et navalia ligna,
 saxo aspero coniecto; tantum enim jaculatur.
 Sic dixerunt; sed non flectebant meum magnum animum,
 sed illum rursus allocutus-sum irato animo :
 Cyclops, si quis te mortalium hominum
 de-oculi interrogaverit fœda cœcitate,
 dic, Ulysses urbium-eversorem excæcasse *te*,
 filium Laertæ, in Ithaca ædes habentem.
 Sic dixi; ille autem mihi ejulans respondebat sermone :
 dii boni, certe omnino jam me antiqua vaticinia attingunt.
 Erat quidam hic vates vir, bonusque magnusque,
 Telemus Eurymides, qui vaticiniis excellebat,
 et vaticinans consenescebat inter-Cyclopas;
 qui mihi dixit hæc omnia perfectum-iri in-posterum,
 manibus ex Ulyssis *me* privatum-iri visu.
 Sed semper aliquem virum magnum et pulcrum expectabam
 huc venturum-esse, magno præditum robore;
 nunc autem me, parvusque et nihili-homo, et imbellis,
 oculo privavit, postquam me domuerat vino.
 Sed age huc *veni*, Ulysse, ut tibi hospitalia præbeam,
 deductionemque impellam ut-det inclytum Neptunum :
 hujus enim ego filius sum, patrem autem is meum se-profi-
 tetur esse:] ipse autem, si voluerit, sanabit, nec quisquam
 alius,] nec deorum beatorum, nec mortalium hominum.
 Sic dixit : at ego ipsum *sic* respondens alloquebar :
 utinam enim *ita* jam animaue et vita te possem
 expertem factum mittere in domum Plutonis,
 ut non oculum utique sanabit nec Neptunus.
 Sic dixit : ille autem deinde Neptuno regi
 supplicabat, manus tendens ad cœlum stellatum :
 Audi, Neptune terram-continens, cœruleis-crinibus
 si revera tuus sum, patremque *te* meum profliteris esse,
 da, ut-ne Ulysses urbium-eversor domum veniat.
 [filium Laertæ, in Ithaca domos habens.]
 At si ei fatale est amicosque videre et pervenire
 ad-domum bene-aedificatam, et suam in patriam terram :
 sero male veniat, amissis omnibus sociis,
 nave in aliena, inveniatque calamitates domi

Ὡς ἔφατ' εὐγρόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Κυανοχαίτης.
 Αὐτὰρ δὲ γ' ἐξαυτίς πολλὸ μείζονα λᾶαν αἰέρας,
 ἥκ' ἐπιδινήσας· ἐπέρισε δὲ ἴν' ἀπέλεθρον.
 Κάδδ' ὁ ἔβαλεν μετόπισθε νεὸς κυανοπρώροιο
 540 τυτθὸν, ἐδεύησεν δ' οἰήτην ἄκρον ἰκέσθαι.
 Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατεργομένης ὑπὸ πέτρης·
 τὴν δὲ πρόσω φέρε κῦμα, θέμωσε δὲ χέρσον ἰκέσθαι.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφικόμεθ', ἐνθα περ ἄλλαι
 νῆες εὖσσελμοι μένον ἀθροαί, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 545 εἶατ' ὀδυρόμενοι, ἡμέας ποτιδέγμενοι αἰεὶ·
 νῆα μὲν ἐνθ' ἔλθόντες ἐκέλασμεν ἐν ψαμάθοισιν,
 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 Μῆλα δὲ Κύκλωπος γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἔλόντες
 πασσάμεθ', ὥς μή τις μοι ἀτεμβόμενος κίοι ἴσῃς.
 550 Ἀρειὸν δ' ἔμοι οἶψ' εὐκνήμιδες ἑταῖροι,
 μήλων δαιομένων, δόσαν ἔροχα· τὸν δ' ἐπὶ θινὶ
 Ζητὴ κελαινεφεΐ Κρονίδῃ, δς πᾶσιν ἀνάσσει,
 ῥέξας, μηρὶ ἔκαιον· ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο ἱρῶν,
 ἀλλ' ἄρα μερμήριζεν, ὅπως ἀπολοίατο πᾶσαι
 555 νῆες εὖσσελμοι καὶ ἔμοι ἐρήτρες ἑταῖροι.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 ἤμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
 Ἦμος δ' ἥελιος κατέδου καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 560 Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 δὴ τότ' ἐγὼν ἑτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσα
 αὐτοὺς τ' ἀμβάειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἰψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληΐσι κάθισον·
 ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολλὴν ἄλα τύπτον ἐρετμοῖς.
 565 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαρχήμενοι ἦτορ,
 ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Κ.

Τὰ περὶ Αἰόλου καὶ Λαιστρυγόνων
 καὶ Κίρκης.

Αἰολίην δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ'· ἐνθα δ' ἔναιεν
 Αἰολὸς Ἴπποτάδης, φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 πλωτῇ ἐν νήσῳ· πᾶσαν δὲ τέ μιν πέρι τεῖχος
 γάλκεον, ἄρρηκτον· λισσὴ δ' ἀναδεδέρομε πέτρῃ.
 5 Τοῦ καὶ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροισι γεγάασιν·
 ἐξ μὲν θυγατέρες, ἐξ δ' υἱεὲς ἥβωντες.
 Ἐνθ' ὅγε θυγατέρας πόρεν υἱάσιν εἶναι ἀκοίτις.
 Οἱ δ' αἰεὶ παρὰ πατρὶ φίλῳ καὶ μητέρῃ κεδνῇ
 δαίνυνται· παρὰ δὲ σφιν ὀνειάτα μυρία κεῖται·
 10 κνιστῆν δὲ τε δῶμα περιστεναγίχεται αὐλῇ
 ἤματα· νύκτας δ' αὖτε παρ' αἰδοίης ἀλόγοισιν
 εὐδούς· ἐν τε τάπησι καὶ ἐν τρητοῖς λεγέσσιν.
 Καὶ μὲν πῶν ἰκόμεσθα πόλιν καὶ δώματα καλὰ.
 Μῆν' αὖ δὲ πάντα φίλει με καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα,

Sic dixit precans; eum autem exaudivit Neptunus.
 Atque ille rursus multo majore lapide sublato,
 misit circumrotatum; intendit autem vim immensam.
 Dejecit vero post navem nigra-prora,
 paululum, parumque-abfuit-quin clavum extremum attinge-
 ret.] Fluctuavit vero mare decidente a petra;
 ipsam autem *navem* ulterius ferebat fluctus, adegitque-proprie
 terram ut veniret.] Sed ut jam ad-insulam pervenimus, ubi ce-
 teræ] naves bonis-transtis stabant confertæ, circum autem
 socii] sedebant lugentes, nos exspectantes semper :
 navem quidem, illuc ut-venimus, subduximus in arenis,
 egressique et ipsi sumus in litus maris.
 Pecudes autem Cyclopis cava ex navi sumtas
 divisimus, ut nullus mihi privatus abiret æquali *portione*.
 Arietem autem mihi soli bene-ocreati socii,
 ovibus divisus, dederunt insuper : eum vero in litore
 Jovi atras-nubes-cogenti Saturnio, qui omnibus imperat,
 sacrificans, femora incendebam : ille vero non-curabat sacra ;
 sed jam deliberabat, quo-pacto perderentur omnes
 naves bonis-transtis, et mihi dilecti socii.
 Sic tunc quidem per-totum diem ad solis occasum
 sedebamus, epulantes carnesque immensas et *bibentes* vinum
 dulce.] Quando vero sol occiderat, et tenebræ supervenerant,
 tum vero decubimus in litore maris.
 Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum vero ego socios adhortatus jussi
 ipsosque inscendere *naves*, et retinacula solvere.
 Illi vero statim ingrediebantur, et in transtris consedere,
 ordineque sedentes canum mare verberabant remis.
 Hinc vero ulterius navigabamus, dolentes animo,
 lubentes ex morte, caris amissis sociis.

ODYSSEÆ X.

De Æolo et Læstrygonibus et
 Circe.

Æoliam autem in insulam pervenimus; ubi habitabat
 Æolus Hippiotades, carus immortalibus diis,
 natatili in insula; totam vero circa eam murus *est*
 æreus, infragilis; lævisque assurgit petra.
 Hujus et duodecim liberi in ædibus nati-sunt,
 sex quidem filix, sex autem filii pubescentes.
 Ibi ille filias dedit filiis ut-essent uxores.
 Hi vero semper apud patrem carum et matrem venerandam
 convivantur; atque ipsi cibaria plurima apponuntur;
 odorata autem domus circum-personat in-aula
 interdiu; nocte vero rursus apud pudicas uxores
 dormiunt inque tapetibus et in tornatis lectis.
 Et ad-horum quidem pervenimus urbem et aedes pulcras. [Ia.
 Mensem vero totum amice-excipiebat me et exquirebat singu-

15 Ἴλιον, Ἀργείων τε νέας καὶ νόστον Ἀχαιῶν·
καὶ μὲν ἐγὼ τῷ πάντα κατὰ μοῖραν κατέλεξα.
Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ ὁδὸν ἤτεον ἧδ' ἐκέλευον
πειπέμεν, οὐδέ τι κείνους ἀνήνατο, τεύχεα δὲ πομπήν.
Δοικέ μοι ἐκδείρας ἀσχὸν βοὸς ἐννεώροιο,
20 ἐνθα δὲ βυκτῶν ἀνέμων κατέδρησε κέλευθα·
κείνον γὰρ ταμίην ἀνέμων ποίησε Κρονίων
ἡμὲν παυέμεναι ἧδ' ὀρνύμεν, δν κ' ἐθέλῃσιν.
Νηϊ δ' ἐνὶ γλαφυρῇ κατέδει μέρμιθι φαεινῇ,
ἀργυρῇ, ἵνα μή τι παραπνεύσῃ δλίγον περ·
25 αὐτὰρ ἔμοι πνοιὴν Ζεφύρου προήκεν ἄηται,
ὄρρα φέροι νῆας τε καὶ αὐτοὺς· οὐδ' ἄρ' ἐμῆλθεν
ἐκτελέειν· αὐτῶν γὰρ ἀπωλόμεθ' ἀπραδίῃσιν.
Ἐννημαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμαρ·
τῇ δεκάτῃ δ' ἤδη ἀνεφαίνετο πατρὶς ἀρουρα·
30 καὶ δὴ πυρπολέοντας ἐλεύσομεν, ἐγγὺς ὄντας.
Ἐνθ' ἐμὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐπήλυθε κεκηκῶτα·
αἰεὶ γὰρ πόδα νηὸς ἐνώμην, οὐδέ τω ἄλλω
δῶχ' ἐτάρην, ἵνα θάσσον ἰκοίμεθα πατρίδα γαίαν.
Οἱ δ' ἔταροι ἐπέεσσιν πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον
35 καὶ μ' ἔφασαν χρυσὸν τε καὶ ἀργυρον οἶκαδ' ἀγεσθαι,
δῶρα παρ' Αἰόλου μεγαλήτορος Ἱπποδάχο·
ὧδε δέ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
ὦ πόποι, ὡς ὁδε πᾶσι φίλος καὶ τίμιός ἐστιν
ἀνθρώποις, δτεῶν τε πόλιν καὶ γαίαν ἔκχεται.
40 Πολλὰ μὲν ἐκ Τροίης ἄγεται κειμήλια καλὰ
ληϊδός· ἡμεῖς δ' αὐτε ὁμῆν ὁδὸν ἐκτελέσαντες
οἶκαδε νισσόμεθα κενεὰς σὺν χεῖρας ἔχοντες.
Καὶ νῦν οἱ τάδ' ἔδωκε χαριζόμενος φιλότῃτι
Αἰολός· ἀλλ' ἄγε θάσσον ἰδόμεθα, ὅττι τάδ' ἐστίν,
45 ὅσος τις χρυσός τε καὶ ἀργυρος ἀσπῶ ἔνεστιν.
Ὡς ἔφασαν· βουλὴ δὲ κακὴ νίκησεν ἐταίρων·
ἀσχὸν μὲν λῦσαν, ἀνεμοὶ δ' ἐκ πάντες ὄρουσαν.
Τοὺς δ' αἰψ' ἀρπάξασα φέρεν πόντονδε θύελλα
κλαίοντας, γαίης ἀπο πατρίδος· αὐτὰρ ἔγωγε
50 ἔγρόμενος κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμήριζα,
ἧς πεσὼν ἐκ νηὸς ἀπορθίμην ἐνὶ πόντῳ,
ἧ ἀκέων τλαίην καὶ ἔτι ζωοῖσι μετείην.
Ἄλλ' ἔτλην καὶ ἔμεινα· καλυψάμενος δ' ἐνὶ νηϊ
κείμην· αἱ δ' ἐφύροντο κακῇ ἀνέμοιο θύελλῃ
55 αὐτὶς ἐπ' Αἰολίην νῆσον· στενάχοντο δ' ἐταῖροι.
Ἐνθα δ' ἐπ' ἡπείρου βῆμεν καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδωρ·
αἰψά δὲ δειπνον ἔλοντο θοῆς παρὰ νηυσὶν ἐταῖροι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιο τε πασσάμεθ' ἧδὲ ποτῆτος,
ὃς τότ' ἐγὼ κήρυκά τ' ὀπασσάμενος καὶ ἐταῖρον,
60 βῆν εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα· τὸν δ' ἐκίχονον
δοιυνόμενον παρὰ ἧ τ' ἀλόχῳ καὶ οἷσι τέκεσσι.
Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα παρὰ σταθμοῖσιν ἐπ' οὐδοῦ
ἐζόμεθ'· οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον ἐκ τ' ἐρέοντο·
Πῶς ἦλθες, Ὀδυσσεῦ; τίς τοι καχὸς ἔγραψε δαίμων;
65 ἦ μὲν σ' ἐνδοκῆως ἀπεπέμπομεν, ὄρρ' ἀφίκαιο
πατρίδα σὴν καὶ δῶμα, καὶ εἰ ποῦ τοι φίλον ἐστίν.
Ὡς φάσαν· αὐτὰρ ἐγὼ μετεφώνεον, ἀγνύμενος κῆρ·
ἄσσαν μ' ἔταροι τε κακοὶ πρὸς τοῖσιν ἐπὶ ὕπνος

de-Ilio, Argivorumque navibus et reditu Aclivorum;
et ego quidem ei omnia accurate enarravi.
Sed quum jam et ego iter postulabam, atque hortabar *ut me*
dimitteret, nequaquam ille ahnuvit, sed paravit deductionem.
Dedit mihi excoriatum utrem bovis novennis,
in-eo vero mugientium ventorum ligavit flatus:
illum enim promum ventorum fecit Saturnius
et ut-compesrat, et ut-cieat, quemcunque velit.
Nave vero in cava colligavit funiculo splendido,
argenteo, ut ne-quid præter-flaret, vel paululum:
ac mihi flatum Zephyri immisit ad-standum,
ut-ferret navesque et ipsos: nec-tamen inde erat
perfecturus: ipsorum enim peritimus insipientia.

Per-novem-dies quidem continuo navigabamus noctesque
et dies:] decima vero jam apparebat patria terra:
et jam ignem-accendentes videbamus, prope qui-erant.
Ibi me quidem dulcis somnus occupavit defessum:
semper enim pedem navis movebam, nec cuiquam alii
dedi sociorum, ut citius perveniremus in-patriam terram.
Sed socii verbis ad se-invicem loquebantur,
et me putarunt aurumque et argentum domum reportare,
dona ab Æolo magnanimo Hippotada
sic autem aliquis dicebat, intuitus in proximum alium:

Dii boni! ut hic omnibus gratus et magni-æstimatus est
hominibus, quorumcunque in-urbem et terram venerit.
Multas quidem ex Troja ducit res-pretiosas, pulcras,
e-præda: nos vero contra, idem iter emensi,
domum redimus vacuas manus habentes.
Et nunc ei hæc dedit gratificans amicitia
Æolus; sed age ocyus videamus, quidnam hæc sint,
quantum quid aurique et argenti utri insit.

Sic dicebant; consiliumque malum vicit sociorum:
utrem quidem solverunt, venti autem erupere.
Illos vero statim abreptos ferebat in-pontum procella
flentes, terra a patria; at ego
experrectus, in animo eximio deliberavi,
utrum delapsus ex navi perirem in ponto,
an tacitus sustinerem, et adhuc vivis interesssem.
Sed sustinui et mansi; obvolutus autem in navi
jacebam: illæ vero ferebantur malo venti turbine
rursus ad Æoliam insulam: gemeabant autem socii.

Ibi vero in terram ascendimus, et hausimus aquam:
statim autem prandium ceperunt celeres apud naves socii.
Ac postquam cibumque gustaveramus ac potum,
tum vero ego, præconem mihi ubi-asciveram et socium,
ivi ad Æoli inclytas aedes; eum autem inveniebam
convivantem cum suaque uxore et suis liberis.
Ingressi autem domum, ad fores in limine
sedebamus: illi vero in animo obstupescebant, interrogabant-
que:] Quomodo venisti, Ulysse? quis tibi malus ingruit
deus?] certe quidem te accurate dimittebamus, ut pervenires
in-patriam tuam et domum, et sicubi tibi gratum sit.

Sic dixerunt; at ego eos alloquebar, merens corde:
laserunt me sociique mali, præterque eos somnus

- σχέτιλος· ἀλλ' ἀκέσασθε, φίλοι· δύναμις γάρ ἐν ὑμῖν.
 70 Ὡς ἐφάμην, μαλακοῖσι καταπτόμενος ἐπέεσσιν·
 οἱ δ' ἄνευ ἐγένοντο πατὴρ δ' ἡμείβετο μῦθον·
 Ἐρβ' ἐκ νήσου ὄψσον, ἐλέγχιστε ζώντων.
 Οὐ γάρ μοι θέμις ἐστὶ κομιζέμεν οὐδ' ἀποπέμπειν
 ἄνδρα τόν, ὅς κε θεοῖσιν ἀπέγβηται μακάρεσσιν.
 75 Ἐρβ', ἐπεὶ ἀθανάτοισιν ἀπεργάσιμος τόδ' ἰκάνεις.
 Ὡς εἰπὼν ἀπέπεμπε δόμων βαρέα στενάχοντα.
 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ.
 Τείρετο δ' ἄνδρων θυμός ὑπ' εἰρεσίης ἀλεγεινῆς,
 ἡμετέρῃ ματίῃ· ἐπεὶ οὐκέτι φαίνεται πομπή.
 80 Ἐξήμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμαρ·
 ἐβδομάτῃ δ' ἰκομεσθα Λάμου αἰτῷ πολίεθρον,
 τηλέπυλον Λαιστρυγονίην, ὅθι ποιμένα ποιμὴν
 ἦπυε εἰσελάων, ὃ δέ τ' ἐξελάων ὀπακοῦει.
 Ἐνθα κ' αὐπνος ἀνὴρ διοῖς ἐξήρατο μισθοῦς,
 85 τὸν μὲν, βουκολέων, τὸν δ' ἄργυρα μῆλα νομεύων·
 ἐγγὺς γὰρ νυκτός τε καὶ ἡματός εἰσι κέλευθοι.
 Ἐνθ' ἐπεὶ ἐς λιμένα κλυτὸν ἤλθομεν, ὃν περὶ πέτρῃ
 ἡλβιατος τετύγχε διαμπερὲς ἀμροτέρωθεν,
 ἀκταὶ δὲ προβλήτες ἐναντία ἀλλήλοισιν
 90 ἐν στόματι προὔχουσιν· ἀραιὴ δ' εἰσοδὸς ἐστίν·
 ἐνθ' οἷγ' εἰσὼ πάντες ἔχον νέας ἀμφιελίσσας.
 Αἱ μὲν ἄρ' ἔντοσθεν λιμένος κοίλοιο δέδεοντο
 πλησάει· οὐ μὲν γάρ ποτ' ἀέξετο κύμα γ' ἐν αὐτῷ,
 οὔτε μέγ' οὔτ' ὀλίγον· λευκὴ δ' ἦν ἀμφὶ γαλήνῃ.
 95 Αὐτὰρ ἐγὼν οἷος σγέθον ἐξὼ νῆα μέλαιναν,
 αὐτοῦ ἐπ' ἐσχατιῇ, πέτρης ἐκ πείσιματ' ὀήσας·
 ἔστην δὲ, σκοπὴν ἐς παιπαλόςσασιν ἀνελθών.
 Ἐνθα μὲν οὔτε βοῶν οὔτ' ἀνδρῶν φαίνεται ἔργα,
 καπνὸν δ' οἷον ὀρύμεν ἀπὸ χθονὸς αἴσσοντα.
 100 Δὴ τότε γῶν ἐτάρους προΐειν πειθεσθαι ἰόντας,
 οἵτινες ἀνέρες εἰεν ἐπὶ χθονὶ σίτον ἔδοντες,
 ἄνδρε δύω κρίνας, τρίτατον κήρυχ' ἄμ' ὀπάσσας.
 Οἱ δ' ἴσαν ἐκθάπτες λείην ὁδὸν, ἥπερ ἄμαζαι
 ἄστυδ' ἀφ' ὕψηλῶν ὀρέων καταγίνεον ὕλην.
 105 Κούρῃ δὲ ξύμβληντο πρὸ ἄστεος ὕδρευούσῃ,
 θυγατέρ' ἱφθίμῃ Λαιστρυγονόσ' Ἀντιφάτῃ.
 Ἡ μὲν ἄρ' ἐς κρήνην κατεβήσετο καλλιρέεθρον
 Ἀρτακίην· ἐνθεν γὰρ ὕδωρ προτὶ ἄστυ φέρεσκον·
 οἱ δὲ παριστάμενοι προσεφώνεον, ἔκ τ' ἐρέοντο,
 110 ὅστις τῶνδ' εἴη βασιλεὺς καὶ τοῖσιν ἀνάσσει.
 Ἡ δὲ μάλ' αὐτίκα πατρὸς ἐπέφραδεν ὕπερζες δῶ.
 Οἱ δ' ἐπεὶ εἰς ἤλθον κλυτὰ δῶματα, τὴν δὲ γυναῖκα
 εὖρον, ὅσην τ' ὄρεος κορυφὴν, κατὰ δ' ἔστυγον αὐτήν.
 Ἡ δ' αἰψ' ἐξ ἀγορῆς ἐκάλει κλυτὸν Ἀντιφάτῃ,
 115 ὃν πόσιν, ὃς δὴ τοῖσιν ἐμήσατο λυγρὸν ὀλεθρον.
 Αὐτίγ' ἕνα μάρψας ἐτάρων ὠπλίσσατο δειπνον·
 τῷ δὲ οὐδ' αἶξαντε φυγῇ ἐπὶ νῆας ἵκισθην.
 Αὐτὰρ ὃ τεύχε βοήν διὰ ἄστεος· οἱ δ' αἰόντες
 φοίτων ἱφθίμοι Λαιστρυγονέες ἀλλοθεν ἄλλος,
 120 μυρίαί, οὐκ ἄνδρεςσιν ἐοικότες, ἀλλὰ Γίγασιν.
 Οἱ β' ἀπὸ πετράων ἀνδραχθήσει χειρμαζίοισιν
 βάλλον· ἄψχρ δὲ κακὸς κόναθος κατὰ νῆας ὀρώρει

infaustus: sed medemini, amici: potestas enim es/penes vos.

Sic dixi, blandis eos demulcens verbis:

illi vero muti facti sunt; pater autem respondebat sermone:

Abi ex insula ocyus, pessime viventium.

Non enim mihi fas est curare nec dimittere

virum illum, qui diis invisus-sit beatis.

Abi; quoniam immortalibus invisus huc venisti.

Sic locutus, dimittebat ex aedibus graviter gementem.

Hinc vero ulterius navigabamus, dolentes corde.

Fatigabatur autem virorum animus a remigacione molesta, nostra stultitia: quoniam non-amplius apparebat reductio.

Per-sex-dies quidem continuo navigabamus noctesque et

dies;] septima vero venimus Lami ad-excelsam urbem,

magnam (vel Telepylum) Læstrygoniam, ubi pastorem pastor inclamat intro-agens, alter vero exigens auscultat.

Ibi insomnis vir duplicem reportaret mercedem,

unam quidem, pascendis-bobus, alteram vero, candidas pecudes pascens;] prope enim ibi noctisque et diei sunt viæ.

Ibi postquam ad portum inclytum veneramus, circa quem petra] excelsa est, continenter utrinque,

litoraue prominentia e-regione sibi-invicem

in ostio procurrunt; angustus vero introitus est:

ibi illi intus omnes tenebant naves utrinque-recurvas.

Hæ quidem intra portum concavum alligatæ-erant

propinque: nunquam enim attollebatur ductus in ipso, nec magnus, nec parvus; candida autem erat circum tranquillitas.] At ego solus tenebam extra navem nigram,

illic in extrema-parte, e petra funibus ligatis:

constiti vero, speculam in præruptam ubi-ascenderam.

Ibi quidem nec boum nec virorum apparebant opera,

fumum autem solum videbamus a terra exsurgentem.

Tum vero ego socios præmissi sciscitabant vadentes

quinam viri essent im hac terra panem vespentes;

viros duos electos, tertium præconem una comitem addens.

Hi vero iverunt, egressi, per planam viam, qua plaustra

ad urbem ab excelsis montibus devehebant lignum.

Puellæ vero obvii-facti-sunt ante urbem aquam-petenti,

filiae eximie Læstrygonis Antiplateæ.

Hæc quidem ad fontem descendebat pulcre-fluentem

Artaciam; hinc enim aquam ad urbem ferebant;

illi vero astantes eam alloquebantur, interrogabantque,

quisnam illorum esset rex, et quibus imperaret.

Illa vero valde cito patris ostendit excelsam domum.

Hi autem postquam ingressi-sunt inclytas ardes, mulierem

invenerunt, velut montis verticem; horrueruntque eam.

Hæc autem continuo e foro vocabat inclytum Antiplateum,

suum maritum, qui sane illis molitus-est sævum exitium.

Statim uno correpto sociorum, apparavit-sibi cornam:

alteri vero duo conciti fuga ad naves pervenerunt.

Atque ille excitabat clamorem per urbem; hi vero audientes

vadebant, fortes Læstrygones, aliunde alius,

innumeri, non hominibus similes, sed Gigantibus.

Qui a petris abruptis viro-gravibus saxia

jaciebant; statim autem malus strepitus per naves ortus-est

- ἀνδρῶν τ' ὀλλυμένων νηῶν θ' ἅμα ἀγνυμενάων·
 ἰχθῦς δ' ὥς πεύροντες ἀτερπέα δαίτα φέροντο.
 125 Ὅφρ' οἱ τοὺς ὀλεον λιμένοσ' πολυθενθεὸς ἐντός,
 τῶρα δ' ἐγὼ ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
 τῷ ἀπὸ πείσματ' ἔκοψα νεὸς κυανοπρόοιο.
 Αἴψα δ' ἐμοῖς ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσα
 ἐμβαλέειν κώπης, ἵν' ὑπέκ κακότητα φύγοιμεν.
 130 Οἱ δ' ἅλα πάντες ἀνέβρυσαν, δέισαντες ὀλεθρον.
 Ἀσπασίως δ' ἐς πόντον ἐπηρεφέας φύγε πέτρας
 νηὺς ἐμή· αὐτὰρ αἱ ἄλλαι ἀλλήεες αὐτόθι ὄλοντο.
 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλόομεν, ἀκχήμενοι ἦτορ,
 ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἐταίρους.
 135 Αἰαίνῃ δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ'· ἐνθα δ' ἐναιεν
 Κίρκη εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα,
 αὐτοκασιγνήτη ὀλοόφρονος Αἰήταο·
 ἄμφω δ' ἐκγεγάτην φασισμβρότου Ἥελιοιο
 μητρός τ' ἐκ Πέρσης, τὴν Ὀκεανὸς τέκε παῖδα.
 140 Ἐνθα δ' ἐπ' ἀκτῆς νηὶ καταγαγόμεσθα σιωπῇ
 ναυλόχον ἐς λιμένα, καὶ τις θεὸς ἡγεμόνενεν.
 Ἐνθα τότε ἐκδάντες οὖο τ' ἤματα καὶ δύο νύκτας
 κείμεθ', ὁμοῦ καμάτω τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἤμαρ εὐπλόκαμος τέλεσ' Ἦώς,
 145 καὶ τότε ἔγὼν ἐμὸν ἔγχος ἐλὼν καὶ φάσγανον ὀξὺ,
 καρπαλίμως παρὰ νηὸς ἀνήϊον ἐς περιωπὴν,
 εἰ πως ἔργα ἴδοιμι βροτῶν ἐνοπὴν τε πυθοίμην.
 Ἔσσην δὲ, σκοπιῇ ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθὼν,
 καὶ μοι εἰέσατο καπνὸς ἀπὸ χθονὸς εὐρυδοείης.
 150 Κίρκης ἐν μεγάροισι διὰ δρυμὰ πικρὰ καὶ ὕλην.
 Μερμήριζα δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν
 ἔλθειν ἡδὲ πυθέσθαι, ἐπεὶ ἶδον αἰῶπα καπνόν.
 Ὡς δέ μοι φρονέοντι δοάσσατο κέρειον εἶναι,
 πρῶτ' ἐλθόντ' ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης.
 155 δειπνὸν ἐταίροισιν δόμεναι προέμεν τε πυθέσθαι.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα κίων νεὸς ἀμφιελάσσης,
 καὶ τότε τίς με θεῶν ὀλοφύρατο, μούνον ἔοντα,
 δὲ βρά μοι ὑψίκερων ἑλαφὸν μέγαν εἰς δὸν αὐτὴν
 ἦκεν· ὁ μὲν ποταμόνδε κατήϊεν ἐκ νομοῦ ὕλης,
 160 πτόμενος· δὴ γάρ μιν ἔχεν μένος ἥελιοιο.
 Τὸν δ' ἐγὼ ἐκβαίνοντα κατ' ἀκνηστὴν μέσθ' ὥτ' αὖ
 πλῆξ'· τὸ δ' ἀντικρὺ ὄρου χάλκεον ἐξεπέρησεν·
 καὶ δ' ὅτ' ἔπεσ' ἐν κονίεσι μακρῶν, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός.
 Τῷ δ' ἐγὼ ἐμβαίνων, δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς
 165 εἶρα· αὐτὰρ ἐγὼ σπασάμην ῥωπίας τε λύγους τε·
 πείσμα δ' ὅσον τ' ὀργυίαν, εὐστρεπὲς ἀμφοτέρωθεν,
 πλεξάμενος, συνέδησα πόδας δεινοῖο πελώρου.
 Βῆν δὲ καταλοφάδια φέρων ἐπὶ νῆα μέλαιναν,
 170 ἔγχει ῥεϊδόμενος, ἐπεὶ οὕτως ἦεν ἐπ' ὅμου
 χειρὶ φέρειν ἐτέρῃ· μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν.
 Καὶ δ' ὅτ' ἔβαλον προπάροιθε νεὸς ἀνέγειρα δ' ἐταίρους
 μελιχχοῖς ἐπέεσσι παρασταδὸν ἀνδρὰ ἑκάστον·
 ὦ φίλοι, οὐ γάρ πω καταδυσόμεθ', ἀχύνετοί περ,
 175 εἰς Αἴδαο δόμους, πρὶν μόρσιμον ἤμαρ ἐπέλθῃ.
 Ἀλλ' ἄγετ', ὅφρ' ἐν νηὶ ὀσῇ βρώσις τε πόσις τε,

virorum pereuntium, naviumque simul fractarum;
 piscium vero instar transigentes, tristes epulas ferebant.
 Dum illi hos perdebant portum profundum intra,
 interea ego, gladio acuto extracto a femore,
 eo funes abscondi navis caerulea-prora.
 Statim autem meos socios adhortatus jussi
 incumbere remis, ut calamitatem subterfugeremus.
 Hi vero mare omnes jaciebant, veriti mortem.
 Libenter autem in pontum imminentes effugit petras
 navis mea; at reliquæ confertæ illic perierunt.
 Hinc autem ulterius navigabamus, dolentes animo,
 lubentes ex morte, caris amissis sociis.
 Ætæa vero ad insulam pervenimus: ibi autem habitabat
 Circe comis-pulcris, potens dea, vocalis,
 germana-soror prudentis Ætææ:
 ambo enim nati-sunt ex lucem-hominibus-præbente Sole,
 et matre ex Perse, quam Oceanus genuit filiam.
 Hic vero ad litus nave appulimus tacite
 navium-capacem in portum, et aliquis deus dux-erat.
 Ibi tum egressi, duosque dies et duas noctes
 jacebamus, pariter et labore et doloribus animum rodentes.
 Sed quando jam tertium diem pulcris-comis fecit Aurora,
 tunc ego mea hasta sumta et gladio acuto,
 celeriter a nave ascendi in speculam.
 sicubi opera viderem mortalium vocemque audirem.
 Steti autem, speculam in præruptam ubi-ascenderam,
 et mihi visus-est fumus surgens a terra lata,
 Circes in ædibus, per quercetia densa et silvam.
 Cogitavi autem deinde in mente et in animo
 ire ac sciscitari, postquam vidi atrum fumum.
 Sic vero mihi cogitanti visum-est satius esse,
 primum profectum ad navem celerem et litus maris,
 prandium sociis dare, præmittereque aliquos sciscitatum.
 Sed quando jam prope eram, profectus, navem utrinque-re-
 curvam,] tunc aliquis mei deorum misertus-est, solius,
 qui mihi excelsis-cornibus cervum magnum in viam ipsam
 misit: is quidem ad-flumen descendebat ex pascuis silvæ,
 potaturus: dudum enim ipsum urgebat vis solis.
 Illum vero ego egredientem per spinam medio tergo
 percussi; ac penitus hostile æreum transiit;
 decidit vero is in pulvere porrectus, avolavitque anima.
 Illi vero ego insistens, hastam æream ex vulnere
 extraxi; quam quidem illic reclinatam in terra
 reliqui; at ego avulsi virgultaque viminaque,
 funemque quantum ulnam longitudine, bene-tortum undi-
 que,] ubi-plexeram, colligavi pedes ingentis monstri.
 Ivi autem eum de-cervice ferens ad navem nigram,
 hasta fultus, quoniam nequaquam licebat in humero
 manu ferre altera: valde enim magna bellua erat.
 Dejeci autem ante navem; excitavique socios
 blandis verbis, astans, viros singulos:
 O amici, nequaquam enim descendemus, afflicti licet,
 in Plutonis aedes, antequam fatalis dies advenerit.
 Sed agite, quamdiu est in navi celeri cibusque potusque,

μνησόμεθα βρώμεης μηδὲ τρυγώμεθα λιμῶ.

Ὡς ἐράμην· οἱ δ' ὦκα ἐμοῖς ἐπέεσσι πίθοντο·
ἐκ δὲ καλυπόμενοι παρὰ θῖν' ἄλλος ἀτρυγέτοιο
180 θήσαντ' ἑλαφον· μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν δρώμενοι ὀφθαλμοῖσιν,
χεῖρας νηφόμενοι τεύχοντ' ἐρικυδέα δαῖτα.
Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
ἡμεθα δαινύμενοι χρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
185 Ἥμος δ' ἥλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
ὃς τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη βοροδάκτυλος Ἥως,
καὶ τότε γῶνον ἀγορὴν θεμενος μετὰ πᾶσιν εἶπον·

Κέλυτέ μευ μύθων, κακὰ περ πάσχοντες ἐταῖροι·
190 ὦ φίλοι, οὐ γάρ τ' ἴδμεν, ὅπῃ ζῳός, οὐδ' ὅπῃ Ἥως,
οὐδ' ὅπῃ ἥελιος φασειμβροτος εἶσ' ὑπὸ γαῖαν,
οὐδ' ὅπῃ ἀννέϊται· ἀλλὰ φραζώμεθα θᾶσσον,
εἰ τις ἐτ' ἔσται μῆτις, ἐγὼ δ' οὐκ οἶμαι εἶναι.
Εἶδον γάρ σκοπιτὴν ἐς παιπαλοέσσαν ἀνελθὼν
195 νῆσον, τὴν περὶ πόντος ἀπείριτος ἐστεφάνωται·
αὐτὴ δὲ χυαμαλὴ κεῖται· καπνὸν δ' ἐνὶ μέσση
ἐδρακον ὀφθαλμοῖσι διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην.

Ὡς ἐράμην· τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ
μνησαμένοις ἔργων Λαιστρυγόνος Ἀντιφάταο
200 Κύκλωπος τε βίης μεγαλήτορος, ἀνδροφάγοιο.
Κλαῖον δὲ λιγέως, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες·
ἀλλ' οὐ γάρ τις πρῆξις ἐγίνετο μυρομένοισιν.

Αὐτὰρ ἐγὼ δίχα πάντας εὐκνήμιδας ἐταῖρους
ἡρβύμεον, ἄρχον δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ὅπασσα·
205 τῶν μὲν ἐγὼν ἦρχον, τῶν δ' Εὐρύλοχος θεοειδής.
Κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκῆρεϊ πάλλομεν ὦκα·
ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος μεγαλήτορος Εὐρυλόχοιο.
Βῆθ' ἵεναι, ἅμα τῷγε δύω καὶ εἴκοσ' ἐταῖροι
κλαίοντες· κατὰ δ' ἅμμε λίπον γοώοντας ὀπισθεν.
210 Εὐρον δ' ἐν βήσσησι τετυγμένα δώματα Κίρκης
ἔεστοισιν λάεσσι, περισκέπτω ἐνὶ χώρῳ.
Ἄμφι δὲ μιν λύκοι ἦσαν δρέστεροι ἢ δὲ λέοντες,
τοὺς αὐτὴ κατέελξεν, ἐπεὶ κακὰ φάρμακ' ἔδωκεν.
Οὐδ' οἷγ' ὠρμήθησαν ἐπ' ἀνδράσιν, ἀλλ' ἄρα τοίγε
215 οὐρῆσιν μακρῇσι περισσάινοντες ἀνέστην.

Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀμφὶ ἀνακτα κύνας δαίτηθεν ἰόντα
σαίνωσ'· αἰεὶ γάρ τε φέρει μειλίγματα θυμοῦ·
ὥς τοὺς ἀμφὶ λύκοι κρατερώνυχες ἢ δὲ λέοντες
σαίνον· τοὶ δ' ἔδδειςαν, ἐπεὶ ἶδον αἰνὰ πέλωρα.
220 Ἔστην δ' ἐν προβόροισι θεᾶς καλλιπλοκάμοιο·
Κίρκης δ' ἐνδον ἄκουον αἰδούσης ὅτι καλῇ,
ἰστὸν ἐποιομένης μέγαν, ἀμβροτον· οἷα θεᾶων
λεπτά τε καὶ χαρίεντα καὶ ἀγλαὰ ἔργα πέλονται.
Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Πολίτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
225 ὃς μοι κήδιστος ἐτάρων ἦν, κεδνотаτός τε·

ὦ φίλοι, ἐνδον γάρ τις ἐποιομένη μέγαν ἰστὸν
καλὸν αἰοιδίαιε — δάπεδον δ' ἅπαν ἀμφιμέμυκεν —
ἢ θεὸς ἢ γυνή· ἀλλὰ φβεγγώμεθα θᾶσσον.

Ὡς ἄρ' ἐπώνησαν τοῖς δ' ἐφθέγγοντο καλεῦντες.
230 Ἥ δ' αἴψ' ἐξελοῦσα θύρας ὤϊε φρεσὶν ἄγας

recordemur escæ, neu vexemur fame.

Sic dixit; illi vero ocyus meis verbis paruerunt :
abjectisque-involucris egressi ad litus maris infructuosi
admirabantur cervum; valde enim magna bellua erat.
Ac postquam se-oblēctarant spectantes oculis,
manibus lotis apparabant eximium convivium.
Sic tum quidem per-totum diem ad solis occasum
sedebamus, epulantes carnesque copiosas et bibentes vinum
dulce.] Quando autem sol occidit, et tenebræ supervenerunt,
tum vero decubimus in litore maris.
Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
tunc ego concione facta inter omnes dixi :

Audite meos sermones, mala licet patientes, socii :
o amici : neque enim scimus, ubi occasus, neque ubi Aurora,
neque ubi Sol hominibus-lucem-præbens vadit sub terram.
neque ubi resurgit; sed consulemus ocyus,
si quod adhuc erit consilium; ego autem non existimo esse.
Vidi enim, speculum in præruptam ubi-asceuderam,
insulam, quam circumcirca pontus infinitus ambit :
ipsa vero humilis jacet : fumum autem in medio
conspicatus-sum oculis, per querceta densa et silvam.

Sic dixi : illis vero concontractum-est carum cor,
recordatis facinorum Læstrygonis Antiphatæ,
Cyclopiisque violentiæ magnanimi, viros-devorantis.
Flebant autem stridule, uberes lacrimas defundentes :
at enim nullus profectus siebat lugentibus.

Verum ego bipartito omnes bene-ocreatos socios
numerabam, ducemque utrisque præbui :
alterorum quidem ego dux-eram, alterorum vero Eurylochus
deo-similis.] Sortes autem in galea area concutiebamur celeriter ;
exsiliit vero sors magnanimi Eurylochii.
Profectus-est autem ire; unaque cum-eo duo et viginti socii
flēntes; ac nos reliquerunt ejulantes pone.

Invenerunt autem in convallibus structas ædes Circes
politius lapidibus, conspicuo in loco.
Circa vero ipsam lupi erant montani ac leones,
quos ipsa cicurarat, postquam mala medicamina dederat.
Neque illi irruerunt in viros, sed utique ipsi
caudis longis circum-adulantes assurrexerunt.
Ut vero quum circa dominum canes a-convivio redeuntē
adulantur; semper enim fert delinimenta animi :
sic circa hos lupi fortibus-unguibus, ac leones,
adulabantur; illi vero timere; ut viderunt terribilia monstra.
Steterunt autem in vestibulo deæ pulcris-comis :
Circen autem intus audiebant cantantem voce pulcra,
telam obeuntē magnam, divinam; qualia dearum
subtiliaque et venusta et splendida opera sunt.
His vero sermonem exorsus-est Polites, princeps virorum,
qui mihi carissimus sociorum erat, maximeque-venerandus :

O amici, intus enim aliqua obiens magnam telam
pulcre cantillat (pavimentum autem totum resonat),
sive dea, sive femina; sed compellemus ocyus.

Sic igitur dixit : illi vero compellabant vocantes.
Ea autem continuo egressa fores aperuit splendidas,

καὶ καλεῖ· οἱ δ' ἅμα πάντες αἰδρεῖσθιν ἔποντο·
 Εὐρύλοχος δ' ὑπέμεινεν, οἰσάμενος δόλον εἶναι.
 Ἔϊσεν δ' εἰσαγαγούσα κατὰ κλισίους τε θρόνους τε·
 ἐν δέ σφιν τυρόν τε καὶ ἄφριτα καὶ μελὶ χλωρόν
 235 οἶνω Πραμνείῳ ἐκύκα· ἀνέμισγε δὲ σίτῳ
 φάρμακα λύγρ', ἵνα πάγχυ λαθοῖατο πατρίδος αἴης.
 Αὐτὰρ ἔπει δῶκεν τε καὶ ἔκπιον, αὐτίκ' ἔπειτα
 ῥάβδῳ πεπληγυῖα, κατὰ συφεοῖσιν ἑέργνυ.
 Οἱ δὲ συῶν μὲν ἔχον κεφαλὰς φωνήν τε τρέχας τε
 240 καὶ δέμας, αὐτὰρ νοῦς ἦν ἔμπεδος, ὥς τὸ πάρος περ.
 Ὡς οἱ μὲν κλαίοντες ἑέρχοντο· τοῖσι δὲ Κίρκη
 παρ' ἄκυλον βάλανόν τ' ἔβαλεν καρπὸν τε κρανείης
 ἔδμεναι, ὅα σῦες χαμαικυνάδες αἰὲν ἔδουσιν.
 Εὐρύλοχος δ' αἰψ' ἦλθε θοὴν ἐπὶ νῆα μελαιναν,
 245 ἀγγελίην ἐτάρων ἐρέων καὶ ἀδευκέα πότμον.
 Οὐδὲ τι ἐκφάσθαι δυνατόν ἔπος, ἰέμενός περ,
 κῆρ ἄγχι μεγάλῳ βεβολημένος· ἐν δὲ οἷσσε
 δακρυόφιν πίμπλαντο, γόνυ δ' ὠτίο θυμός.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μιν πάντες ἀγασσάμεθ' ἐξέροντες,
 250 καὶ τότε τῶν ἄλλων ἐτάρων κατελέξεν Διέθρον·
 Ἥμεν, ὥς ἐκλέυεις ἀνὰ δρυμὰ, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
 εὖρομεν ἐν βήσσησι τετυγμένα δώματα καλὰ.
 [ἔστοιτοῖσιν λάεσσι, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ.]
 Ἔθθα δὲ τις μέγαν ἱστὸν ἐποιχομένην λίγ' αἰεiden,
 255 ἥ θεὸς ἤε γυνή· τοὶ δ' ἐφθέγγοντο καλεῦντες.
 Ἥ δ' αἰψ' ἐξελοῦσα θυράς ὥτις φαεινὰς
 καὶ καλεῖ· οἱ δ' ἅμα πάντες αἰδρεῖσθιν ἔποντο·
 αὐτὰρ ἐγὼν ὑπέμεινα, οἰσάμενος δόλον εἶναι.
 Οἱ δ' αἶψ' αἰστώθησαν ἀολλέες, οὐδέ τις αὐτῶν
 260 ἐξεφάνη· δηρὸν δὲ καθήμενος ἐσκοπιᾶζον.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ περὶ μὲν ἕξος ἀργυρόηλον
 ὥμοισιν βαλόμην, μέγα, χάλκεον· ἀμφὶ δὲ τοῖα·
 τὸν δ' αἰψ' ἠνώγεα αὐτὴν ὁδὸν ἠγήσασθαι.
 Αὐτὰρ θγ' ἀμφοτέρησι λαβὼν ἔλλισσέτο γούνων·
 265 [καὶ μ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·]
 Μῆ μ' ἄγε κείσθ' ἀέκοντα, Διοτρεπές, ἀλλὰ λίπ' αὐ-
 οῖδα γάρ, ὥς οὐτ' αὐτὸς ἐλεύσεαι οὔτε τιν' ἄλλον [τοῦ·
 ἄξεις σῶν ἐτάρων· ἀλλὰ ξὺν τοῖςδεσι θᾶσσον
 φεύγωμεν· ἔτι γὰρ κεν ἀλύξαιμεν κακὸν ἥμαρ.
 270 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Εὐρύλοχ', ἦτοι μὲν σὺ μὲν' αὐτοῦ τῷδ' ἐνὶ χώρῳ,
 ἔσθων καὶ πίνων, κοίτῃ παρὰ νηὶ μελαινῇ·
 αὐτὰρ ἐγὼν εἴμι· κρατερὴ δέ μοι ἔπλετ' ἀνάγκη.
 Ὡς εἰπὼν παρὰ νηὸς ἀνήϊον ἤδὲ θαλάσσης.
 275 Ἄλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἔμελλον ἰὼν ἱερὰς ἀνὰ βήσας
 Κίρκης ἵεσθαι πολυφαρμάκου ἐς μέγα δῶμα,
 ἔθθα μοι Ἑρμείας χρυσοῖσσι ἀντεβόλησεν,
 ἐρχομένῳ πρὸς δῶμα, νηνίῃ ἀνδρὶ δοικῶς,
 πρῶτον ὀπηγήτη, τοῦπερ χαριεστάτη ἦβη·
 280 ἐν τ' ἄρα μοι φῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Πῇ δ' αὖτ', ὦ δύστηνε, δι' ἀχρίας ἔργεαι οἶος,
 χώρου αἰδρίας ἑών; ἔταροι δέ τοι οἶδ' ἐνὶ Κίρκης
 ἔρχεται, ὥστε σῦες, πυκινούς κευθμῶνας ἔχοντες.
 Ἥ τοὺς λυσόμενος δεῦρ' ἔρχεαι; οὐδέ σέ φημι

HOMERUS.

et invitabat; illi vero una omnes imprudentia sequebantur :
 Eurylochus autem remanebat, suspicatus dolum esse.
 Collocavit vero illa-introductos per sediliaque et solia ;
 ipsisque caseumque et farinam et mei recens
 vino Pramnio commiscebat; immiscebatque pani
 medicamina pernicioſa, ut penitus obliſcerentur patriæ ter-
 ræ.] Ac postquam præbuerat et illi ebiberant, statim deinde
 virga percussos intra haras concludebat.

Illi vero suum quidem habebant capita vocemque setasque
 et corpus; at mens erat integra, ut antea quidem.

Sic hi quidem flentes conclusi sunt; eis autem Circe
 glandem-illignam quernamque projecit, fructumque corni,
 ad-edendum, qualia sues humi-cubantes semper edunt.

Eurylochus autem continuo venit celerem ad navem ni-
 gram,] nuntium de-sociis relaturus, et amarum satum.
 Neque ullum proloqui poterat verbum, cupiens licet,
 cor dolore ingenti percussus; atque ei oculi
 lacrimis implebantur, fletumque meditabatur animus.
 Sed posteaquam eum omnes mirati-sumus interrogantes,
 tunc ceterorum sociorum narravit exitium :

Ivimus, ut jubebas, per querceta, inclyte Ulyſſe;
 invenimus in convallibus structas ædes pulcras.

[politibus lapidibus, conspicuo in loco.]

Illic autem quædam magnam telam obiens argute canebat,
 sive dea, sive mulier : hi vero compellabant vocantes.

Illa autem continuo egressa fores aperuit splendidas,
 et invitabat; hi vero simul omnes imprudentia sequebantur;
 at ego remansi, suspicatus dolum esse.

Illi vero simul evanuerunt universi, nec quisquam eorum
 apparuit : diu autem desidens speculabar.

Sic dixit : at ego gladium quidem argenteis-clavis-distinctum
 humeris circumjeci, magnum, æreum, atque arcum;
 illum vero continuo jussi eandem viam præire.

At ille utraque manu prehensis me precabatur genibus :
 [et me lugens verbis alatis allocutus-est :]

Ne me duc illuc invitum, Jovis-alumne, sed relinque hic :
 novi enim, quod neque ipse redibis, nec quenquam alium
 reduces tuorum sociorum : sed cum hisce ocyus
 fugiamus : adhuc enim effugere-poterimus malum diem.

Sic dixit : at ego ipsum respondens allocutus-sum :
 Euryloche, sane tu quidem mane ibidem, hoc in loco,
 edens et bibens, cavam apud navem nigram :
 at ego ibo; dura enim mihi adest necessitas.

Sic fatus, a nave ascendebar ac mari.
 Sed quando iam eram profectus sacras per convallas,
 Circes accessurus veneficæ ad magnam domum,
 ibi mihi Mercurius aureo-caduceo obviam-venit,
 proficiscenti ad domum, adolescenti viro similis,
 primum pubescenti, cujus quidem gratississima pubertas;
 inhæsitque mihi manu, verbumque dixit, et elocutus-est :

Quorsum vero, o infelix, per juga vadis solus,
 loci ignarus quum-sis? socii vero tibi illi in Circes ædibus
 conclusi-sunt, ut sues, densa latibula habitantes.

An eos liberaturus huc venis? neque te puto

285 αὐτὸν νοστήσειν, μενέεις δὲ σύγ' ἔνθα περ ἄλλοι.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ σε κακῶν ἐκλύσομαι ἡδὲ σωῶσω·
 τῇ, τότε φάρμακον ἐσθλὸν ἔχων ἐς δώματα Κίρκης
 ἔρχευ, ὃ κέν τοι κρατὸς ἀλδήκῃσιν κακὸν ἦμαρ.
 Πάντα δέ τοι ἐρέω δοφροῖα δήνεα Κίρκης.
 290 Τεύξει τοι κυκεῶ, βαλεῖ δ' ἐν φάρμακα σίτω·
 ἀλλ' οὐδ' ὥς θέλξει σε δυνήσεται· οὐ γὰρ ἔασει
 φάρμακον ἐσθλὸν, ὃ τοι δώσω· ἐρέω δὲ ἕκαστα.
 Ὅππότε κεν Κίρκῃ σ' ἑλάσῃ περιμήχει βράδω,
 δὴ τότε σὺ ἕϊφος ὅζῃ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 305 Κίρκῃ ἐπαῖξι, ὥστε κτάμεναι μενεαίνων.
 Ἡ δέ σ' ὑποδδείσασα κελήσεται εὐνήθῃναι·
 ἔνθα σὺ μηκέτ' ἔπειτ' ἀπανήνασθαι θεοῦ εὐνήν,
 ὄφρα κέ τοι λύσῃ θ' ἐτάρους αὐτόν τε κομίσσῃ·
 ἀλλὰ κέλεσθαι μιν μακάρων μέγαν ὄκρον ὁμόσσαι,
 300 μῆτι σοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο·
 μή σ' ἀπογυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θείη.
 Ὡς ἄρα φωνήσας πόρε φάρμακον Ἀργειφόντης,
 ἐκ γαίης ἔρυσας, καὶ μοι φύσιν αὐτοῦ ἔδαιξεν.
 Ῥίζῃ μὲν μύλαν ἔσχε, γάλακτι δὲ εἰκελον ἄνθος·
 305 μῶλω δέ μιν καλέουσι θεοί· χαλεπὸν δέ τ' ὀρύσσειν
 ἀνδράσι γε θνητοῖσι· θεοὶ δέ τε πάντα δύνανται.
 Ἑρμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλύμπον
 νῆσον ἀν' ὕληεσσαν· ἐγὼ δ' ἐς δώματα Κίρκης
 ἦϊα· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κίοντι.
 310 Ἔστην δ' ἐνὶ θύρῃσι θεῆς καλλιπλοκάμου·
 ἔνθα στάς ἐβόησα, θεὰ δέ μευ ἔλυεν αὐδῆς.
 Ἡ δ' αἰψ' ἐξελθοῦσα θύρας ὥϊζε φαινὰς
 καὶ καλεῖ· αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόμην, ἀκαχήμενος ἦτορ.
 Εἶσα δέ μ' εἰσαγαγοῦσα ἐπὶ θρόνου ἀργυροῦλου,
 315 καλοῦ, δαιδαλέου· ὑπὸ δὲ θρήνης ποσὶν ἦεν·
 τεύξε δέ μοι κυκεῶ χρυσέω δέπα', ὄφρα ποίωμι·
 ἐν δέ τε φάρμακον ἦκε, κακὰ φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δῶκεν τε καὶ ἔκπιον, οὐδέ μ' ἔβλεπεν,
 βράδω πεπληγυῖα ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 320 Ἔρχεο νῦν συφεόνδε, μετ' ἄλλων λῆξο ἐταίρων.
 Ὡς φάτ'· ἐγὼ δ' ἄορ ὅζῃ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 Κίρκῃ ἐπήϊξα, ὥστε κτάμεναι μενεαίνων.
 Ἡ δὲ μέγα ἰάχουσα ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων
 καὶ μ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 325 Τίς πόθεν εἷς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς;
 θαυμά μ' ἔχει, ὥς οὔτι πῶν τάδε φάρμακ' ἐβέλχῃς.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος ἀνὴρ τάδε φάρμακ' ἀνέτλη,
 ὃς κε πῆν καὶ πρῶτον ἀμείψεται ἔρκος ὀδόντων.
 [Σοὶ δέ τις ἐν στηθεσὶν ἀκλήητος νόος ἐστίν.]
 330 Ἡ σύγ' Ὀδυσσεύς ἐσσι πολὺντροπος, ὅντε μοι αἰεὶ
 φάσκεν Διεύσεσθαι χρυσόβρατις Ἀργειφόντης,
 ἐκ Τροίης ἀνιόντα θοῇ σὺν νηὶ μελαίνῃ.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ κολεῶ μὲν ἄορ θεό, νῦν δ' ἔπειτα
 εὐνῇς ἡμετέρης ἐπὶ βέλομεν, ὄφρα μινέντα
 335 εὐνῇ καὶ φιλότῃτι πεποιθόμεν ἀλλήλοισιν.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Κίρκη, πῶς γὰρ με κελὶ σοι ἦπιον εἶναι;
 ἦ μοι σὺς μὲν θῆκας ἐνὶ μεγάροισιν ἐταίρους·

ipsum reditum esse: manebis vero tu, ubi quidem alii.
 Sed age jam te e-malis expellam, ac servabo :
 accipe, hoc medicamen bonum habens ad res Circes
 vade, quod tibi a-capite avertat malum diem.
 Omnia autem tibi dicam perniciose consilia Circes.
 Apparabit tibi potionem-miscellam, injicietque medicamina
 in-escam:] sed neque sic incantare te poterit; non enim sinet
 medicamen eximium, quod tibi dabo; dicam vero singula.
 Quando Circe te percutit praelonga virga,
 tum vero tu, gladio acuto stricto a femore,
 in-Circen irru, quasi interficere cupiens.
 Illa vero te subverita invitabit ad-concubitum;
 ibi tu nequaquam deinde recusa deæ cubile,
 ut tibi solvatque socios, ipsumque te benigne-excipiat :
 sed jube ipsam beatorum magnum jusjurandum jurare,
 nullum tibi ipsi damnum malum machinaturam se aliud;
 ne te nudatum vilem et enervem reddat.
 Sic igitur locutus præbuit medicamen Argicida,
 e terra evulsum, et mihi naturam ejus ostendit.
 Radice quidem nigrum erat, lacti autem simile flore;
 Moly vero ipsum vocant dii: difficileque est effossu
 viris utique mortalibus; dii autem omnia possunt.
 Mercurius quidem deinde discessit ad magnum Olympum,
 insulam per silvosam: ego autem ad domos Circes
 ivi; multum vero mihi cor aestuabat eunti.
 Steti autem in vestibulo deæ pulcris-comis :
 ibi stans clamavi; dea autem meam audivit vocem.
 Illa vero statim egressa fores aperuit splendoras,
 et invitabat; atque ego sequebar, dolens corde.
 Collocavit autem me introductum in solio argenteis-clavis dis-
 tincto,] pulcro, artificioso: ac scabellum sub pedibus erat :
 apparavit autem mihi potionem-miscellam in-aureo poculo,
 ut biberem;] immisitque medicamen, mala meditans in animo.
 Ac postquam dederatque et cibiteram, nec me incantavit,
 virgula ubi-percusserat, verbumque dixit et elocuta est :
 Abi nunc in-haram, cum ceteris cuba sociis.
 Sic dixit: ego vero, gladio acuto stricto a femore,
 in-Circen irru, quasi interficere cupiens.
 Illa vero vehementer exclamans subtercurrit etprehendit ge-
 nua,] et me ejulans verbis alatis allocuta est :
 Quis es unde es hominum? ubi tibi urbs atque parentes?
 stupor me tenet, quod neutiquam, bibens hæc medicamina, in-
 cantatus sis. [Minime enim quisquam alius vir hæc medicami-
 na sustinuit,] qui biberit, et primum miserit-per septum den-
 tium. [Tibi vero quædam in pectoribus indomabilis mens est.]
 Profecto tu Ulysses es versutus, quem mihi semper
 prædicabat venturum aureo-caduceo Argicida,
 e-Troja reversum celeri cum nave nigra.
 Sed age nunc in-vagina gladium pone; nos vero deinde
 lectum nostrum consendamus, ut commixti
 cubili et amore, confidamus nobis-invicem.
 Sic dixit: at ego ipsam respondens allocutus-sum :
 o Circe, quonam-modo me jubes tibi mitem esse?
 quæ mihi sues quidem reddidisti in audibus socios :

αὐτὸν δ' ἐνθάδ' ἔχουσα, δολοφρονέουσα καλέεις
 340 ἐς θάλαμόν τ' ἵέναι καὶ σῆς ἐπιβήμεναι εὐνῆς,
 ὄφρα με γυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θείης;
 Οὐδ' ἂν ἐγὼγ' ἐθέλοιμι τεῆς ἐπιβήμεναι εὐνῆς,
 εἰ μὴ μοι τλαίης γε, θεὰ, μέγαν ὄρκον ὁμόσσαι,
 μή τι μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
 345 Ὡς ἐράμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀπώμυνεν, ὥς ἐκέλευεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ὁμοσέν τε τελευτήσεν τε τὸν ὄρκον,
 καὶ τότε ἔγῳ Κίρκης ἐπέβην περικαλλέος εὐνῆς.
 Ἀμφίπολοι δ' ἄρα τῶς μὲν ἐνὶ μεγάροισι πένοντο
 τέσσαρες, αἱ οἱ δῶμα κατὰ δρῆσταιραι ἔασιν.
 350 Γίγνονται δ' ἄρα ταίγ' ἐκ τε κρηνῶν ἀπὸ τ' ἀλσέων
 ἐκ θ' ἱερῶν ποταμῶν, οἳ τ' εἰς ἅλαδε προρέουσιν.
 Γάων ἡ μὲν ἐβαλλε θρόνοις ἐνὶ ῥήγεα καλὰ,
 πορφυρεὰ καθύπερθ', ὑπένερθε δὲ λίθ' ὑπέβαλλεν·
 ἡ δ' ἐτέρη προπάροιθε θρόνων ἐτίταμεν τραπέζας
 355 ἀργυρέας, ἐπὶ δὲ σφί τιβηὶ χρύσεια κάνει·
 ἡ δὲ τρίτῃ κρητῆρι μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα
 ἡδὺν ἐν ἀγρυρέῳ, νέμε δὲ χρύσεια κύπελλα·
 ἡ δὲ τετάρτῃ ὕδωρ ἐφόρει, καὶ πῦρ ἀνέκαιεν
 πολλὸν ὑπὸ τρίποδι μεγάλῳ· ἱαίνετο δ' ὕδωρ.
 360 Αὐτὰρ ἐπειδὴ ζέσσαν ὕδωρ ἐνὶ ἡνοπι χαλκῷ,
 ἔς β' ἀσάμινθον ἔσασα λό' ἐκ τρίποδος μεγάλῳ,
 θυμῆρες κεράσασα κατὰ κρατὸς τε καὶ ὤμων,
 ὄφρα μοι ἐκ κάματον θυμοφθόρον εἴλετο γυῖων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ λοῦσέν τε καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ,
 365 ἀμφὶ δέ με γλαῖναν καλὴν βάλεν ἡδὲ χιτῶνα·
 εἶσε δέ μ' εἰσαγαγούσα ἐπὶ θρόνου ἀγρυροῦλου,
 καλοῦ, δαιδαλέου· ὑπὸ δὲ ὀρήνυς ποσσὶν ἦεν·
 [χέρνιθα δ' ἀμφίπολος προχῶν ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσεῖῃ, ὑπὲρ ἀγρυροῖο λέβητος,
 370 νίψασθαι· παρὰ δὲ ζεστήν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 Σίτον δ' αἰδοῖται μὴ παρέθιξε φέρουσα,
 εἶδατα πολλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων·]
 ἐσθήμεναι δ' ἐκέλευεν· ἐμῷ δ' οὐχ ἦνδανε θυμῷ·
 ἀλλ' ἤμην ἀλλοφρονέων, κακὰ δ' ὄσσετο θυμός.
 375 Κίρκη δ' ὥς ἐνόησεν ἐμ' ἤμενον, οὐδ' ἐπὶ σίτῳ
 χεῖρας ἱάλλοντα, κρατερὸν δέ με πένθος ἔχοντα,
 ἄγχι παρισταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τίφθ' οὕτως, Ὀδυσσεῦ, κατ' ἄρ' ἔλξει ἴσος ἀναύδῳ,
 θυμὸν ἔδωκ, βρώμης δ' οὐχ ἄπταια οὐδὲ ποτῆτος;
 380 ἡ τινά που δόλον ἄλλον οἶμαι· οὐδέ τί σε χρὴ
 δαίδιμεν· ἦδη γάρ τοι ἀπώμωσα καρτερὸν ὄρκον.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Κίρκη, τίς γάρ κεν ἀνὴρ, δεῖς ἐναΐσιμος εἴη,
 πρὶν τλαίῃ πάσασθαι ἐδῆτύος ἡδὲ ποτῆτος,
 385 πρὶν λύσασθ' ἐτάρους καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι;
 ἀλλ' εἰ δὴ πρόφρασσα πιεῖν φαγέμεν τε καλέεις,
 λῦσον, ἦν' ὀφθαλμοῖσιν ἰδῶ ἐρίφρας ἐταίρους·
 Ὡς ἐφάμην· Κίρκη δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεθῆκει,
 390 βάβδον ἔχουσα ἐν χειρὶ, θύρας δ' ἀνέωγε συφειοῦ,
 ἐκ δ' ἔλασεν σιάλοισιν ἰοικέτας ἐννεώροισιν.
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἔστησαν ἐναντίοι· ἡ δὲ δι' αὐτῶν
 ἐρχομένη προσάλειφεν ἑκάστῳ φάρμακον ἄλλο.

ipsum vero hic detinens, dolos-meditans jubes
 in thalamumque ire, et tuum conscendere lectum,
 ut me nudatum, vilem et enervem reddas?
 Non equidem voluerim tuum conscendere lectum,
 nisi mihi sustinueris, dea, magnum jusjurandum jurare,
 nullum mihi damnum malum machinaturam te aliud.

Sic dixi; illa vero continuo abjurabat, ut jubebam.
 Ac postquam juraverat peregeratque jusjurandum,
 tunc ego Circes conscendi perpulcrum lectam.

Ancillæ autem tum in ædibus ministrabant
 quatuor, quæ ei per domum famulæ sunt.
 Natæ sunt vero hæc ex fontibus et a-silvis,
 ex sacrisque fluviis, qui in mare profluunt.
 Harum una quidem injiciebat soliis stragula pulcra,
 purpurea superne, inferne autem lintea subjiciebat:
 altera vero ante solia extendebat mensas
 argenteas, eisque imponebat aurea canistra:
 tertia autem cratere suave vinum miscebat
 dulce in argenteo, distribuebatque aurea pocula;
 quarta vero aquam ferebat, et ignem accendebat
 multum sub tripode magno; calefiebat autem aqua.
 Ac postquam calefacta erat aqua in splendido abeno,
 in balneum me inductum lavabat ex tripode magno,
 suavi fusa aqua per caputque et humeros,
 donec mihi defatigationem animum-rodentem exemisset
 membris.] Ac postquam lavarat me et unxerat pingui oleo,
 lænamque mihi pulcrum induerat ac tunicam;
 collocavit me introductum in solio argenteis-clavis-distincto,
 pulcro, artificioso; ac scabellum sub pedibus erat;
 [aquam autem ancilla gutturnio infundebat ferens
 pulcro, aureo, super argenteo lebebe,
 ad-lavandum; juxta vero politam extendit mensam.
 Cibum autem veneranda proma apposuit ferens,
 ferculis multis appositis, largiens de-præsentibus;]
 edere vero me jubebat: meo autem non placebat animo;
 sed sedebam alia-cogitans, mala autem imaginabatur animus.

Circe vero ut animadvertit me sedentem, neque ad cibum
 manus porrigentem, gravem autem me luctum habentem,
 prope astans verbis alatis me allocuta est:

Quid sic, Ulysse, sedes similis muto,
 animum rodens; cibum autem non attingis, nec potum?
 certe aliquem dolum alium suspicaris: nec quicquam te oportet
 timere; jam enim tibi abjuravi firmum jusjurandum.

Sic dixit: at ego ipsam respondens allocutus sum:
 o Circe, quis enim vir, qui æquus fuerit,
 prius sustinuerit gustare cibum ac potum,
 quam solvi-fecerit socios et in oculis viderit?
 Sed si re-vera ex-animo me bibere edereque jubes,
 libera, ut oculis videam, dilectos socios.

Sic dixi: Circe autem per-ædes transiens exivit,
 virgam tenens in manu; foresque aperuit haræ,
 exegitque porcis similes novennibus.
 Illi quidem deinde stabant ex-adverso: hæc vero per eos
 vadens adungebat unicuique medicamen aliud.

Τῶν δ' ἐκ μὲν μελέων τρίχες ἔρβον, ἃς πρὶν ἔφυεν
 φάρμακον οὐλόμενον, τό σφιν πόρε πότνια Κίρκη·
 395 ἄνδρες δ' αἰψ' ἐγένοντο νεώτεροι ἢ πάρος ἦσαν
 καὶ πολλὸν καλλίονες καὶ μεζζονες εἰςοράσθαι.
 Ἐγχευαν δέ με κείνοι, ἔφυν τ' ἐν χερσὶν ἕκαστος.
 Πᾶσιν δ' ἱμερόεις ὑπέδω γόος, ἀμφὶ δὲ δῶμα
 σμερδαλέον κανάχιζε· θεὰ δ' Ἠλέαιρε καὶ αὐτῇ.
 400 Ἦ δέ μευ ἄγχι σῆσθα προσηύδα δῖα θεάων·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἔρχεο νῦν ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης·
 νῆα μὲν ἄρ πάμπρωτον ἐρύσσετε ἡπειρόνδε,
 κτήματα δ' ἐν σπήσσι πελάσσετε ὅπλα τε πάντα·
 405 αὐτὸς δ' αἰψ' ἵναι καὶ ἄγειν ἐρίηρας ἑταίρους.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
 Βῆν δ' ἵναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης·
 εὖρον ἔπειτ' ἐπὶ νῆι βοῇ ἐρίηρας ἑταίρους,
 οἴκτρ' ὀλοφυρομένους, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντας.
 410 Ὡς δ' ἔτ' ἂν ἀγραιβοὶ πόριες περὶ βουῆς ἀγελαίας,
 ἐλθοῦσας ἐς κόπρον, ἐπὴν βοτάνης κορέσωνται,
 πᾶσαι ἄμα σκαίρουσιν ἐναντίαι· οὐδ' ἔτι σῆχοι
 ἴσχουσ', ἀλλ' ἀδινὸν μυκώμεναι ἀμφιβούσιν
 μητέρας· ὡς ἐμὲ κείνοι, ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
 415 δακρυόεντες ἔχυντο· δόκησε δ' ἄρα σφίσι θυμὸς
 ὡς ἔμεν, ὡς εἰ πατρίδ' ἱκοίτο καὶ πόλιν αὐτῶν
 τρηχεῖς Ἰθάκης, ἵνα τ' ἐτράφεν ἡδ' ἐγένοντο·
 καὶ μ' ὀλοφυρόμενοι ἔπαια πτερύοντα προσεῖδον·
 Σοὶ μὲν νοστήσαντι, Διοτρεφές, ὡς ἐχάρημεν,
 420 ὡς εἴτ' εἰς Ἰθάκην ἀφικοίμεθα πατρίδα γαίαν·
 ἀλλ' ἄγε, τῶν ἄλλων ἐτάρων καταλῆξον θλεθρον.
 Ὡς ἔφην· αὐτὰρ ἐγὼν προσέφην μαλακοῖς ἐπέεσσιν·
 νῆα μὲν ἄρ πάμπρωτον ἐρύσσομεν ἡπειρόνδε,
 κτήματα δ' ἐν σπήσσι πελάσσομεν ὅπλα τε πάντα·
 425 αὐτοὶ δ' ὀτρύνεσθ', ἵνα μοι ἄμα πάντες ἔπησθε,
 ὅρα ἰδοῖθ' ἐτάρους ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης,
 πίνοντας καὶ ἔδοντας· ἐπιετανὸν γὰρ ἔχουσιν.
 Ὡς ἐφάμην· οἱ δ' ὅκα ἐμοῖς ἐπέεσσι πίθοντο·
 Εὐρύλοχος δέ μοι οἷος ἐρύκανε πάντας ἑταίρους·
 430 [καὶ σφεας φωνήσας ἔπαια πτερύοντα προσεῖδα]
 Ἄ δειλοὶ, πόσ' ἴμεν; τί κακῶν ἱμεῖρετε τούτων,
 Κίρκης ἐς μέγαρον καταβήμεναι; ἥ κεν ἅπαντας
 ἢ σὺς ἢ ἐλκύους ποιήσεται ἢ ἐλέοντας·
 οἳ κέν οἱ μέγα δῶμα φυλάσσοιμεν καὶ ἀνάγκη.
 435 Ὡς περ Κύκλωψ ἔρξ', ὅτε οἱ μέσσαυλον ἴκοντο
 ἡμέτεροι ἑταροὶ, σὺν δ' ὁ θρασὺς εἶπετ' Ὀδυσσεύς·
 τοῦτου γὰρ καὶ κείνοι ἀτασθαλίῃσιν ὀλοντο.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔγωγε μετὰ φρεσὶ μερμηρίζω,
 σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παγέος παρὰ μηροῦ,
 440 τῷ οἱ ἀποτμήξας κεφαλὴν οὐδάδε πελάσσαι,
 καὶ πῆψ' περ ἐόντι μάλα σχεδόν· ἄλλα μ' ἑταῖροι
 μειλίχιους ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἄλλοθεν ἄλλος·
 Διογενὲς, τοῦτον μὲν ἔασομεν, εἰ σὺ κελεύεις,
 αὐτοῦ παρ νῆι τε μένειν καὶ νῆα ἐρύσθαι·
 445 ἡμῖν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὰ πρὸς δώματα Κίρκης.
 Ὡς φάμενοι παρὰ νηὸς ἀνήϊον ἡδὲ θαλάσσης.

Eorum autem e membris pili defluebant, quos ante produxerat medicamen perniciosum, quod ipsis dederat veneranda Circe; viri vero statim facti sunt iuniores, quam antea fuerant, et multo pulciores et majores aspectu.

Agnoverunt autem me illi, haeseruntque in manibus unusquisque.] Omnes autem gratus subiit fletus; circumque domus] valide resonabat; dea vero miserabatur et ipsa. Eaque me prope stans-allocuta est, diva dearum:

Generosissime Laertiade, sollers Ulysse, vade nunc ad navem celerem et litus maris: navem quidem omnium-primum subducite in-terram, possessiones autem in speluncis deponite, armaque omnia: ipse vero statim revertere, et adduc dilectos socios.

Sic dixit: ac mihi persuasus-est animus generosus. Profectusque-sum ire ad navem celerem et litus maris: inveni deinde apud navem celerem dilectos socios, miserabiliter ejulantes, uberes lacrimas derudentes. Ut vero quum in-agris-stabulantes vitulae circa vaccas armentales] profectas ad mandram, postquam herba se-saturarint, omnes simul vitulantur adversae; neque amplius stabula eas detinent, sed dense mugientes circumcurrunt matres: sic circum me illi, postquam viderunt oculis, lacrimabundi fusi-sunt; visusque-est etiam ipsorum animus ita esse, tanquam si in-patriam venissent et urbem ipsorum in-aspera Ithaca, ubi nutritique-erant ac geniti: et me ejulantes verbis alatis allocuti-sunt:

Tibi quidem reverso, Jovis-alumne, sic gratulamur, ac si in Ithacam venissemus, patriam terram; sed age, ceterorum sociorum narra interitum.

Sic dixerunt: at ego eos allocutus-sum dulcibus verbis: navem quidem omnium-primum subducamus in-terram, possessionesque in speluncis deponamus, armaque omnia: vos vero properate, ut me una omnes sequamini, quo videatis socios sacris in aedibus Circes, bibentes et edentes: affatim enim habent.

Sic dixi: illi autem celeriter meis verbis paruerunt; Eurylochus vero mihi solus detinebat omnes socios: [et ipsos compellans verbis alatis allocutus-est:]

Ah miseri, quo imus? quid mala appetitis ista, Circes ad aedes descensuri? quae cunctos aut sues, aut lupos reddet, aut leones; qui ei magnam domum custodiamus etiam necessitate. Sicut Cyclops fecit, quando ejus ad-caulam venerunt nostri socii, unaque hic audax comitatus-est Ulysses: hujus enim etiam illi recordi-audacia perierunt.

Sic dixit: at ego in mente cogitavi, stricto longo gladio, crasso a femore, illo ei abscisum caput ad-solum dejicere, etiamsi affinitate erat mihi proximus: sed me socii blandis verbis retinebant aliunde alius:

Jovis-alumne, hunc quidem sinemus, si tu jubes, hic apud navemque manere, et navem custodire: nobis autem tu dux-esto sacras ad domos Circes.

Sic locuti a nave ascendebant atque mari.

Οὐδὲ μὲν Εὐρύλοχος κοίλῃ παρὰ νηϊ λείλειπτο,
ἀλλ' ἔρετ'· ἔδδαισεν γάρ ἐμὴν ἐκπαγλὸν ἐνιπὴν.

Τόφρα δὲ τοὺς ἄλλους ἐτάρους ἐν δώμασι Κίρκῃ
450 ἐνδυκίως λούσεν τε καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ·
ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας οὐλας βάλεν ἡδὲ χιτῶνας·
δαιτυμένους δ' εὖ πάντας ἐφεύρομεν ἐν μεγάροισιν.

Οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους εἶδον φράσαντό τε πάντα,
κλαῖον ὀδυρόμενοι, περὶ δὲ στεναχίζετο δῶμα.

455 Ἦ δέ μευ ἄγχι στάσα προσήυδα δια θεάων·
[Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,]

μηκέτι νῦν θαλερὸν γόνον ὄρνυτε· οἶδα καὶ αὐτῇ,
ἡμὲν δσ' ἐν πάντῳ πάτετ' ἄλγεα ἰχθυόεντι,
ἡδ' δσ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου.

460 Ἀλλ' ἄγετ', ἐσθίετε βρώμην καὶ πίνετε οἶνον,
εἰσάκεν αὖτις θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι λάβετε,
οἶον ὅτε πρῶτιστον ἐλαίπετε πατρίδα γαίαν
τρηχέης Ἰθάκης· νῦν δ' ἀσκελές καὶ ἄθυμοι,
αἰεὶ ἄλῃς χαλεπῆς μεμνημένοι· οὐδέ ποθ' ὁμῖν
465 θυμὸς ἐν εὐφροσύνῃ, ἐπεὶ μάλα πολλὰ πέποσθε.

Ὡς ἔραθ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ.

Ἐνθα μὲν ἡματα πάντα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
ἤμεθα, δαιτυμένοι κρέα τ' ἀσπετα καὶ μέθυ ἡδύ·
ἀλλ' ὅτε δὴ β' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὄραι,
470 [μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἡματα μακρὰ τελέσθη,]
καὶ τότε μ' ἐκκαλέσαντες ἔφην ἐρίηρες ἐταῖροι·

Δαιμόνι', ἥδη νῦν μεμνήσκειο πατρίδος αἴης
εἰ τοι θέσφατόν ἐστι σωθῆναι καὶ ἰκέσθαι
οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ σπὴν ἐς πατρίδα γαίαν.

475 Ὡς ἔφην· αὐτὰρ ἔμοιγ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ.

Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμῶν ἐς ἥλιον καταδύντα
ἤμεθα, δαιτυμένοι κρέα τ' ἀσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
Ἥμος δ' ἡέλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
οἱ μὲν κοιμήσαντο κατὰ μέγαρον σκίοεντα.]

480 Αὐτὰρ ἐγὼ Κίρκης ἐπιθάς περικαλλέος εὐνῆς,
γούνων ἑλλιτάνευσα, θεὰ δέ μευ ἔκλυεν αὐδῆς·
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·

ὦ Κίρκη, τέλεσόν μοι ὑπόσχισιν, ἦν περ ὑπέστης,
οἶκαδε πεμψέμεναι· θυμὸς δέ μοι ἔσονται ἥδη,

485 ἡδ' ἄλλων ἐτάρων, οἳ μευ φθινύθουσι φίλον κῆρ,
ἀμφ' ἐμ' ὀδυρόμενοι, ὅτε που σύγε νόσφι γένηαι.

Ὡς ἔφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δια θεάων·
Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,

μηκέτι νῦν ἀέκοντες ἐμῷ ἐνὶ μίμνετε οἶκῳ·
490 ἀλλ' ἄλλην χρῆ πρῶτον ἑδὼν τελέσαι καὶ ἰκέσθαι

εἰς Ἀἴδαο δόμους καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης,
ψυχῇ χρησσομένους Θηβαίῳ Τειρεσίῳ,
μάντιος ἀλαοῦ, τοῦτε φρένες ἐμπεδοὶ εἰσιν·

τῷ καὶ τεθνήῳτι νόον πόρε Περσεφόνεια

495 οἷῳ πεπνύσθαι· τοὶ δὲ σκιάι ἀίσσουσιν.

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ·
κλαῖον δ' ἐν λεχέεσσι κατήμενος, οὐδέ τι θυμὸς

ἤθελ' ἔτι ζῶειν καὶ ὄρναι φάος ἡελίοιο.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαῖον τε κυλινδόμενός τ' ἐχορέσθην,

500 καὶ τότε δὴ μιν ἔπεσσαν ἀμειβόμενος προσέειπον·

Neque Eurylochus cavam apud navem relictus-est
sed sequebatur; veritus-est enim meas atroces minas.

Interea vero ceteros socios in aedibus Circe
studiose lavitque, et unxit pingui oleo;
circumjecitque inde eis lanas pulcras ac tunicas:
epulantes autem bene omnes invenimus in aedibus.

Hi vero postquam se-invicem conspexere reputaruntque
omnia,] flebant lugentes; circum autem gemiscebat domus.
Illa vero me prope stans allocuta-est, augustissima dearum:
[Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,]

ne-amplius nunc uberem fletum excitetis: novi etiam ipsa
et quantos in ponto passi-estis dolores piscoseo,
et quanta infesti viri damna-intulere vobis in terra.
Sed agite, comedite cibum, et bibite vinum,
donec rursus animum intra praecordia receperitis,
qualem habuistis, quando primum relinquebatis patriam
terram] asperae Ithacae: nunc vero imbecilles et animo-de-
jecto estis,] semper erroris duri memores; neque unquam
vobis] animus in laetitia est, quippe valde multa passi-estis.

Sic dixit: nobis autem persuasus-est animus generosus.
Illic quidem diebus omnibus integrum in annum
sedebamus, epulantes carnesque copiosas et bibentes vinum
dulce:] sed quum jam annus esset, et circumvolerentur horae,
[mensibus exeuntibus, ac dies longi circumacti-erant,
tunc me evocato dixerunt dilecti socii:

Mirifice, jam nunc memor-esto patriae terrae,
si tibi fatale est servari et pervenire
domum in excelsam, et tuam in patriam terram.

[Sic dixerunt: ac mihi persuasus-est animus generosus.
Sic tum quidem toto die ad solis occasum
sedebamus, epulantes carnesque copiosas et bibentes vinum
dulce.] Quando vero sol occidit, et tenebrae supervenere,
illi quidem decubuerunt per aedes umbrasas.]

At ego Circes consensens perpulcro lecto,
genibus-prensis supplex-oravi, dea vero meam exaudivit vo-
cem;] et ipsam compellans verbis alatis allocutus-sum:

O Circe, perfice mihi promissum, quod praestitisti,
domum te missuram me; animus vero mihi impellitur jam,
et ceterorum sociorum, qui meum macerant carum cor,
circa me lugentes, quandocunque tu abcessisti.

Sic dixi: ac continuo respondebat augustissima dearum:
generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
ne-amplius nunc inviti mea manete in domo:
sed aliam vos oportet primum viam perficere, et pervenire
in Plutonis domos, et venerabilis Proserpinæ,
animam consulturos Thebani Tiresiae,
vatis caeci, cujus quidem mens integra est;
cui etiam mortuo mentem praebuit Proserpina,
solus ut-sapiat, reliqui vero ut umbrae volitant.

Sic dixit: at mihi confractum-est carum cor:
flebamque in lectis desidens, nec quicquam animus
volebat amplius vivere et videre lumen solis.
Ac postquam flendoque volutandoque satiatas-fueram,
tum demum ipsam verbis respondens allocutus-sum:

Ἦ Κίρκη, τίς γάρ ταύτην ὁδὸν ἡγεμονεύσει;
εἰς Ἄϊδος δ' οὐπω τις ἀφίκετο νηὶ μελαίνῃ.

Ἦς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο διὰ θεάων·
Διογενὲς Λαερτιάδην, πολυμήχαν' Ὀδυσσεύ,
506 μήτι τοι ἡγεμόνος γε ποτὶ παρὰ νηὶ μελέσθω·
ἱστὸν δὲ στήσας ἀνά θ' ἱστία λευκὰ πετάσας
ῥῆσθαι· τὴν δέ κέ τοι πνοὴ Βορέαο φέρησιν.
Ἄλλ' ὅπότ' ἂν δὴ νηὶ δι' Ὀκεανοῖο περήσῃς,
ἐνθ' ἀκτὴ τε λάχεια καὶ ἄλσεα Περσεφονείης,
510 μακραί τ' αἰγίροι καὶ ἱταὶ ὠλεσικάρποι·
νῆα μὲν αὐτοῦ κέσαι ἐπ' Ὀκεανῷ βαθυδίνῃ,
αὐτὸς δ' εἰς Ἄϊδωα ἰέναι δόμον εὐρώοντα.
Ἔνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριπλεγέθων τε βέρουσιν
Κώκυτος θ', ὃς δὲ Στυγὸς ὕδατος ἐστὶν ἀποβῶν·
515 πέτρῃ τε ζύνεσις τε δύο ποταμῶν ἐριδούπων·
ἐνθα δ' ἔπειθ', ἥρως, χριμφθεὶς πέλας, ὥς σε κελεύω,
βόθρον ὀρύξαι, ὅσον τε πυγούσιον ἐνθα καὶ ἐνθα·
ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοὴν χεῖσθαι πᾶσιν νεκύεσσιν,
πρῶτα μελικρήτω, μετέπειτα δὲ ῥῆδι ὀίνῳ,
520 τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλφιστα λευκὰ παλύνειν.
Πολλὰ δὲ γουνοῦσθαι νεκῶν ἀμνηνὰ κάρηνα,
ἔλθων εἰς Ἰθάκην, στείραν βοῶν, ἥτις ἀρίστη,
ῥέξειν ἐν μεγάρῳσι πυρὴν τ' ἐμπλησμένον ἐσθλῶν·
Τειρεσίη δ' ἀπάνευθεν δὴν ἱερουέμεν οἶω,
525 παμμελάν', ὃς μῆλοισι μεταπρέπει δυμετέροισιν.
Αὐτὰρ ἐπὶν εὐχῇσι λισθ' κλυτὰ ἔθνεα νεκρῶν,
ἐνθ' οἶν ἀρνειὸν ῥέξειν θῆλυν τε μελαιναν,
εἰς Ἑρεβὸς στρέψας, αὐτὸς δ' ἀπονόσφι τραπέσθαι,
ἰέμενος ποταμοῖο βοάων· ἐνθα δὲ πολλὰ
530 ψυχὰι ἐλεύσσονται νεκῶν κατατθηνῶτων.
Δὴ τότε ἔπειθ' ἐτάροισιν ἐποτρύναι καὶ ἀνῶξαι
μῆλα, τὰ δὴ κατέχει· ἐσφαγμένα νηλεὶ χαλκῷ,
δείραντας κατακείαι, ἐπεύξασθαι δὲ θεοῖσιν,
ἱφθίμῳ τ' Ἀΐδῃ καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ·
535 αὐτὸς δὲ ζῆφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
ῥῆσθαι, μὴδὲ ἔαν νεκῶν ἀμνηνὰ κάρηνα
αἵματος ἄσπον ἱμεν πρὶν Τειρεσίαο πυθέσθαι.
Ἔνθα τοι αὐτίκα μάντις ἐλεύσεται, ὄρχαμε λαῶν,
ὃς κέν τοι εἴπῃσιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου
540 νόστον θ', ὥς ἐπὶ πόντον ἐλεύσεται ἰχθυόεντα.

Ἦς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόβρονος ἦλθεν Ἥως.
Ἀμφὶ δέ με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἔσεν·
αὐτὴ δ' ἀργύφειον φᾶρος μέγα ἐννυτο Νύμφη,
λεπτὸν καὶ χαρπέν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἱξυῖ
545 καλὴν, χρυσεῖν' κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην.
Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ δώματ' ἰὼν ὥτρυνον ἐταίρους
μειλιχίοις ἐπέεσσι παρασταδὸν ἀνδρὰ ἔκαστον·
Μηκέτι νῦν εὐδόντες ἄωτεῖτε γλυκὺν ὕπνον·
ἀλλ' ἴομεν· δὴ γάρ μοι ἐπέφραδε πότνια Κίρκη.
550 Ἦς ἐφάμην· τοῖσιν δ' ἐπεπεθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
Οὐδὲ μὲν οὐδ' ἐνθεν περ ἀπήμονας ἦγον ἐταίρους.
Ἑλπήνωρ δὲ τις ἔσκε νεώτατος, οὐδέ τι λίην
ἀλκιμος ἐν πολέμῳ οὔτε φρεσὶν ἦσιν ἀρηρὼς,
ὃς μοι ἄνευθ' ἐτάρων ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης,

O Circe, quisnam hujus itineris dux-erit?

ad Orcum vero nondum quisquam pervenit nave nigra.

Sic dixi : ac continuo respondebat augustissima dearum :

generosissime Laertiade, sollers Ulysse,

minime tibi ducis desiderium apud navem curæ-sit :

malo autem erecto, et velis albis expansis,

sede : illam vero tibi flatus Boreæ feret.

Sed quando jam nave per Oceanum trajeceris,

ubi litusque fossuræ-aptum et luci Proserpinæ,

excelsæque populi, et salices frugiperdæ :

navem quidem ibi appelle in Oceano profundis-vorticibus,

ipse vero in Plutonis eas domum squalidam.

Ibi quidem in Acherontem Pyriphlegethonque fluunt

Cocytusque, qui Stygis aquæ est rivus;

rupesque est, et concursus duorum fluminum sonorum :

illic autem deinde, heros, admotus prope, ut te jubeo,

fossam fode, cubitalē quantam hinc et illinc :

circa eam autem libamen funde omnibus mortuis,

primum mulso, deinde vero dulci vino,

tertium rursus aqua; ac farinam albam insperge.

Valde vero supplex-precare manium inania capita, *ovens*,

ubi-veneris in Ithacam, sterilem vaccam, quæ sit optima,

te sacrificaturum in ædibus, pyramque impleturum rebus-

bonis :] Tiresiæ vero seorsum arietem sacrificaturum soli,

totum-nigrum, qui inter-oves excellat vestras.

Ac postquam precibus oraveris inclytas gentes mortuorum,

ibi ovem marem sacrificæ, feminamque nigram,

ad Erebum versos; ipse vero seorsum aversus-esto,

contendens ad-fluvii fluēta : ibi vero multæ

animæ accedent mortuorum defunctorum.

Tum vero deinde socios hortare et jube

pecudes, quæ jam jaceant mactatæ sævo ære,

excoriatas comburere, vota-que facere diis,

præpotentique Plutoni, et venerabili Proserpinæ :

ipse autem, gladio acuto stricto a femore,

sede, neu sine manium inania capita

ad-sanguinem prope accedere, antequam Tiresiam sciscita-

tus-fueris.] Ibi tibi statim vates adveniet, dux populorum,

qui tibi dicat iter et mensuras viæ,

reditumque, ut per pontum proficiscaris piscosum.

Sic dixi : statim autem in-aureo-solio venit Aurora.

Mihi vero lænamque tunicamque vestimenta induit :

ipsa autem candidam pallam magnam sibi-induit Nymphea,

tenuem et venustam, ac zonam circumposuit lumbis

pulcrā, auream; capitique imposuit calyptram.

Atque ego per domos profectus hortabar socios,

blandis verbis, astans, virum unumquemque :

Ne-amplius nunc dormientes carpite dulcem somnum;

sed eamus : jam enim me monuit veneranda Circe.

Sic dixi : illis vero persuasus-est animus generosus.

Nequaquam tamen vel illinc incolumes abduxi socios.

Elpenor vero quidam erat minimus-natu, neque valde

fortis in bello, nec mente sua firmus,

qui mihi seorsum a-sociis, sacris in ædibus Circes,

555 φύγεος ἱμερίων, κατελέξατο οἰνοβαρείων
 κινυμένων δ' ἐτάρων θυμαδὸν καὶ δούπον ἀκούσας
 ἐξαπίνης ἀνόρουσε καὶ ἐκλάθετο φρεσὶν ἥσιν
 ἀφοῦρον καταβῆναι, ἰὼν ἐς κλίμακα μακρὴν·
 560 ἀλλὰ καταντικρὺ τέγος πέσεν· ἐκ δέ οἱ αὐχὴν
 ἄσπραγάλων ἔαγε, ψυχὴ δ' Ἀϊδὸςδε κατήλθεν.
 Ἐρχομένοιαι δὲ τοῖσιν ἐγὼ μετὰ μῦθον ἔειπον·
 Φάσθε νῦ που οἰκόνδε φίλιν ἐς πατρίδα γαῖαν
 ἐρχεσθ'· ἄλλην δ' ἤμιν ὁδὸν τεκμήρατο Κίρκη
 εἰς Ἀῖδαο δόμους καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης,
 565 ψυχῇ χρησομένους Θηβαίου Τειρεσίαιο.
 Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ·
 ἐξόμενοι δὲ κατ' αὐτὴ γόνυν τιλλόντο τε γαῖτας.
 Ἄλλ' οὐ γάρ τις πρῆξις ἐγγίγνετο μυρομένοισιν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ οἶνα θαλάσσης
 570 ἦομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες,
 τόφρα δ' ἄρ' οἰχομένη Κίρκη παρὰ νηὶ μελαίνῃ
 ἀρνεῖον κατέθηκεν δῖν ὀθλὺν τε μελαιναν,
 βρεῖα παρεξελθούσα· τίς ἂν θεὸν οὐκ ἐθέλοντα
 ὀφθαλμοῖσιν ἴδοιτ', ἢ ἐνθ' ἢ ἐνθα κύντα;

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Α.

Νεκυία.

Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν ἡδὲ θάλασσαν,
 νῆα μὲν ἄρ' ἀμπρωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἅλα διαν,
 ἐν δ' ἴσταν τιθέμεσθα καὶ ἰστία νηὶ μελαίνῃ·
 ἐν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἐδήσαμεν, ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ
 5 βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
 Ἥμιν δ' αὖ μετόπισθε νεὸς κυανοπρώροιο
 ἔκμενον οὖρον ἔει πλησίστιον, ἱσθλὸν ἑταῖρον,
 Κίρκη εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα.
 Ἥμεῖς δ' ἐπ' ἄλας ἐκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα
 10 ἤμεθα· τὴν δ' ἀνεμὸς τε κυβερνήτης τ' ἴθυσεν.
 Τῆς δὲ πανημερίης τέταθ' ἰστία ποντοπορούσης·
 δύσετό τ' ἥλιος, σκιδωνόν τε πᾶσαι ἀγυαί.
 Ἦ δ' ἐς πείραθ' ἔκανε βαθυβύσσου Ὀκείανοιο.
 Ἐνθα δὲ Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμος τε πόλις τε,
 15 ἡέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι· οὐδέ ποτ' αὐτοῖς
 Ἥλιος φάεθων καταδέχεται ἀκτίνεσσιν,
 οὐθ' ὅπότε ἂν στείνῃσι πρὸς οὐρανὸν ἀστερόεντα,
 οὐθ' ὅτ' ἂν ἄψ' ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανὸθεν προτραπήνται·
 ἀλλ' ἐπὶ νύξ' ὅλη τέταται δειλοῖσι βροτοῖσιν.
 20 Νῆα μὲν ἐνθ' ἐλθόντες ἐκέλαμεν· ἐκ δὲ τὰ μῆλα
 εἰλόμεθ'· αὐτοὶ δ' αὖτε παρὰ βρόν Ὀκείανοιο
 ἦομεν, ὅφρ' ἐς χῶρον ἀφικόμεθ', ὃν φράσας Κίρκη.
 Ἐνθ' ἱερῆα μὲν Περιμήδης Εὐρύλοχος τε
 ἔσχον· ἐγὼ δ' ἄορ δέξ' ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 25 βόθρον ὄρυξ', ὅσπον τε πυγούσιον ἐνθα καὶ ἐνθα·
 ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοῆν γέομην πᾶσιν νεκυέσσιν,

frigoris cupiens, decubuit vino-gravatus :
 moventium autem se sociorum tumultu et strepitu audito,
 repente exsiliit, et oblitus est mente sua
 retrorsum descendere, accedens ad scalam longam;
 sed recta de tecto decidit : atque ei cervix
 ex-articulis fracta est : anima vero ad Orcum descendit.
 Venientibus autem illis ego sermonem dixi :

Existimatis jam fere domum oram ad patriam terram
 vos profecturos ; aliud vero nobis iter designavit Circe,
 ad Plutonis domum et venerabilis Proserpinæ,
 animam consulturis Thebani Tiresias.

Sic dixi : illis vero concontractum est carum cor :
 desidentesque illic siebant, vellebantque capillos.
 Verum enim non ullus profectus siebat lugentibus.

At quando jam ad navem celerem et litus maris
 ibamus tristes, uberes lacrimas defundentes :
 interea profecta Circe ad navem nigram
 masculam alligavit ovem, feminamque nigram,
 facile clam-prætergressa : nam quis deum nolentem
 oculis viderit, aut huc aut illuc vadentem ?

ODYSSEÆ XI.

Necromantia.

Ac quando ad navem devenimus et mare,
 navem quidem omnium-primum deduximus in mare divinum,
 malumque imposuimus et vela navī nigræ ;
 atque inde pecudes summas induximus ; atque etiam ipsi
 inscendimus dolentes, uberes lacrimas defundentes.
 Nobis vero dein pone navem cærulea-prora
 secundum ventum immisit implentem-velum, bonum socium,
 Circe pulcris-comis, potens dea, vocalis.
 Nos autem armamentis singulis instructis per navem
 sedimus ; hanc vero ventusque gubernatorque dirigebat.
 Hujus autem tota-die extendebantur vela per-pontum euntis ;
 occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ.

Ille vero ad fines pervenit profunde-fluentis Oceani.
 Ibi autem Cimmeriorum est viro-um populusque civitasque,
 qui caligine et nebula tecti : neque unquam eos
 Sol lucidus aspicit radiis,
 nec quando vadit ad coelum stelliferum,
 nec quando rursus in terram de celo devertitur :
 sed nox pernicio- sa intenditur miseris mortalibus.
 Navem quidem illuc profecti appulimus ; sed pecudes
 extraximus ; ipsi vero deinde propter fluentum Oceani
 ivimus, donec in locam perveniremus, quem dixerat Circe.

Hic victimas quidem Perimedes Eurylochusque
 tenebant ; ego vero, gladio acuto extracto a femore,
 fossam fodi, cubitalem quantam hinc et illinc :
 circa eam autem libamina fundebam omnibus manibus,

πρώτα μελικρήτω, μετέπειτα δὲ ἡδέϊ οἶνω,
 τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλφιστα λευκὰ πάλυνον.
 Πολλὰ δὲ γουνοῦμην νεκῶν ἀμενηνὰ κάρηνα,
 30 ἔλθων εἰς Ἰθάκην στείραν βοῦν, ἥτις ἀρίστη,
 ῥέξειεν ἐν μεγάροισι πυρὴν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν·
 Τειρεσίη δ' ἀπάνευθεν δῖν ἱερουσέμεν οἶω,
 παμμελάν', ὃς μῆλοισι μεταπρέπει ἡμετέροισιν.
 Τοὺς δ' ἐπεὶ εὐχολῆσι λιτῆσί τε, ἔθνεα νεκρῶν,
 35 ἔλλισάμην, τὰ δὲ μῆλα λαβὼν ἀπεδειροτόμησα
 ἐς βόθρον, ῥέε δ' αἶμα κελαινεφές· αἶ δ' ἀγέροντο
 ψυχαὶ ὑπὲξ Ἑρέβους νεκῶν κατατεθνηώτων.
 [νῦμφαι τ' ἡῖθεοί τε πολὺτλητοὶ τε γέροντες,
 περθονεῖκαί τ' ἀτάλαι, νεοπενθέα θυμὸν ἔχουσαι·
 40 πολλοὶ δ' οὐτάμενοι χαλκήρεσιν ἐγγέειναι,
 ἄνδρες Ἀρηϊφάτοι, βεβρωτῶμένα τεύχε' ἔχοντες·
 οἱ πολλοὶ περὶ βόθρον ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος
 θεσπείη ἰαχῇ· ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ἦρει.]
 Δῆ τότ' ἐπειθ' ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσα
 45 μῆλα, τὰ δὴ κατέκειτ' ἐσφαγμένα νηλεῖ χαλκῷ,
 δειράντας κατακείαι, ἐπεύξασθαι δὲ θεοῖσιν,
 ἱρθίμω τ' Αἰδῇ καὶ ἑπαινῇ Περσεφόνη·
 αὐτὸς δὲ ἕϊφος ὄξυ ἐρυσάμενος παρὰ μηροῦ
 ἤμην, οὐδ' εἷων νεκῶν ἀμενηνὰ κάρηνα
 50 αἵματος ἄσπον ἱμεν, πρὶν Τειρεσίῳ πυθέσθαι.
 Πρώτῃ δὲ ψυχῇ Ἑλπινόρος ἦλθεν ἑταίρου·
 οὐ γάρ πω ἐτέθαπτο ὑπὸ χθονὸς εὐρουδείης·
 σῶμα γάρ ἐν Κίρκης μεγάρῳ κατελείπομεν ἡμεῖς
 ἄκλαυτον καὶ ἄθραπτον· ἐπεὶ πόνος ἄλλος ἐπείγειν.
 55 Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν, ἐλέησά τε θυμῷ,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπαα πτερόεντα προσηύδων·
 Ἑλπινόρ, πῶς ἦλθες ὑπὸ ῥόφον ἡρώοντα;
 ἐφθης περὶς ἐὼν ἢ ἐγὼ σὺν νηὶ μελαίνῃ.
 Ὃς ἐφάμην· ὃ δέ μ' οἰμώξας ἡμεῖβετο μύθῳ·
 60 [Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,]
 ἄσέ με δαίμονος αἴσα κακῇ καὶ ἀθέσφατος οἶνος·
 Κίρκης δ' ἐν μεγάρῳ καταλέγμενος οὐκ ἐνόησα
 ἀφορβὸν καταβῆναι, ἰὼν ἐς κλῖμακα μακρὴν,
 ἀλλὰ καταντικρὺ τέγος πέσον· ἐκ δέ μοι αὐχὴν
 65 ἀστραγάλων ἑάγη, ψυχῇ δ' Αἰδόςδε κατήλθεν.
 Νῦν δέ σε τῶν ὄπιθεν γουναίζομαι, οὐ παρεόντων,
 πρὸς τ' ἀλόχου καὶ πατρὸς, ὃ σ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα,
 Τηλεμάχου θ', ὃν μούνον ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπες·
 οἶδα γάρ, ὡς ἐνθόνδε χῶιν δόμου ἐξ Αἰδαο
 70 νῆσον ἐς Αἰαίην σχέσεις εὐεργέα νῆα·
 ἐνθα σ' ἐπείτα, ἄναξ, κέλομαι μνήσασθαι ἐμείο·
 μή μ' ἄκλαυτον, ἄθραπτον, ἰὼν ὄπιθεν καταλείπειν,
 νοσφισθεὶς, μή τοι τί θεῶν μήνιμα γένομαι·
 ἀλλὰ με κακκείαι σὺν τεύχεσιν ἄσσα μοῖ ἐστιν,
 75 σῆμά τέ μοι χεῦθι πολίτης ἐπὶ θινὶ θαλάσσης,
 ἀνδρὸς δυστήνοιο, καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι·
 ταῦτά τέ μοι τελέσαι πῆζαί τ' ἐπὶ τύμβῳ ἔρετμόν,
 τῷ καὶ ζωὸς ἔρρασον, ἐὼν μετ' ἐμοῖς ἐτάροισιν.
 Ὃς ἐφάτ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 80 ταῦτά τοι, ὦ δύστηνε, τελευτήσω τε καὶ ἔρξω·

primum mulso, postea vero dulci vino,
 tertio rursus aqua; ac farinam albam inspergebam.
 Multum autem supplex-orabam manium inania capita, *voiens*
me reversum in Ithacam, sterilem bovem, quæ sit optima,
sacrificaturum in ædibus, pyramque impleturum bonis-rebus;
 Tiresiæ vero *me* seorsum arietem sacrificaturum soli,
 totum-nigrum, qui inter-pecudes excellat nostras.
 Hos vero postquam votis precibusque, gentes mortuorum,
 exoraveram, inde pecudes prehensas jugulavi
 in fossam; fluebat autem sanguis ater: ac congregabantur
 animæ ex Erebo manium defunctorum.
 [sponseæque, colibesque, et multa-passi senes,
 virgunculaeque tenellæ, recenti-luctu-affectum animum ha-
 bentes;] multi quoque vulnerati æratis hastis,
 viri in-bello-occisi, cruentata arma habentes;
 qui multi circa fossam obambulabant aliunde alius
 immenso clamore: me vero pallidus timor cepit.]
 Tum vero deinde socios adhortatus jussi,
 pecudes, quæ jam jacebant mactatæ sævo ære,
 excoriatas adolere, vota-que-facere diis,
 præpotentique Plutoni, et venerabili Proserpinæ:
 ipse autem, gladio acuto stricto a femore,
 sedebam, nec sinebam manium inania capita
 ad-sanguinem prope accedere, priusquam Tiresiam sciscita-
 tus-essem.] Prima vero anima Elpenoris venit socii:
 nondum enim sepultus-erat sub terra spatiosa:
 cadaver enim in Circes domo reliqueramus nos
 indefletum et insepultum; quoniam labor alius urgebat.
 Illam quidem ego flevi conspicatus, miseratusque-sum animo
 et ipsum compellans verbis alatis allocutus-sum:
 Elpenor, quo-pacto venisti sub caliginem obscuram?
 prius-venisti pedibus quam ego cum navi nigra.
 Sic dixi: ille vero mihi plorans respondebat sermone:
 [generosissime Laertiade, sollers Ulysse,]
 læsit me dæmonis fatum malum, et copiosum vinum;
 Circes autem in domo cubans non adverti
 retrorsum descendere, accedens ad scalam longam,
 sed recta de-tecto decidi: ac mihi cervix
 ex-articulis fracta-est: anima vero ad Orcum descendit.
 Nunc vero te per-eos quos post *te (domi) reliquisti*, oro, non
 præsentem,] per uxoremque et patrem, qui te nutritivum-
 lum,] Telemachumque, quem unicum in ædibus reliquisti:
 novi enim, quod hinc profectus e domo Plutonis
 insulam in Æeam appelles fabrefactam navem:
 ibi te deinde, rex, hortor recordari mei,
 ne me indefletum, insepultum, profectus pone relin-
 quas, digressus, ne qua tibi deorum indignatio fiam:
 sed me combure cum armis, quæcunque mihi sunt,
 tumulumque mihi aggere cani in litore maris,
 viri infelicitis, etiam posterius ut-scient:
 et hæc mihi perface, figeque in tumulo remum,
 quo etiam vivus remigabam, quum-essem inter meos socios.
 Sic dixit: atque ego ipsum respondens allocutus-sum:
 hæc tibi, o infelix, perficiamque et præstabo.

- Νῶϊ μὲν ὡς ἐπέεσσιν ἀμειβομένω στυγεροῖσιν
 ἤμαθ'· ἐγὼ μὲν ἀνέυθεν ἐφ' αἵματι φάσγανον ἴσχω,ν,
 εἰδὼλον δ' ἐτέρωθεν ἐταίρου πολλὰ ἀγόρευεν.
 Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ μητρὸς κατατεθνηυῖς,
 85 Αὐτολύκου θυγάτηρ μεγαλήτορος, Ἀντίκλεια,
 τὴν ζῶν κατέλειπον, ἰὼν εἰς Ἴλιον ἱρήν.
 Τὴν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν ἔλεσά τε θυμῷ·
 ἀλλ' οὐδ' ὡς εἶον προτέρην πυκινόν περ ἀγεύων
 αἵματος ἄσπον ἵμεν, πρὶν Τειρεσίαο πυθέσθαι.
 90 Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Θηβαίου Τειρεσίαο,
 χρύσειον σκήπτρον ἔχων, ἐμὲ δ' ἐγνώ και προσέειπεν·
 [Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεύ,]
 τίπτ' αὖτ', ὦ δύστηνε, λιπὼν φάος ἡελίοιο
 ἦλυθες, ὅρα ἰδὼ νέκυας και ἀτερπέα χῶρον;
 95 ἀλλ' ἀποχάζεο βύθρου, ἀπισχε δὲ φάσγανον ὀξύ,
 αἵματος ὅρα πῶ και τοι νημερτέα εἴπω.
 Ὡς φάτ'· ἐγὼ δ' ἀναχασσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον
 κουλεῷ ἐγκατέπηξ'· ὁ δ' ἐπεί πέν αἷμα κελαινόν,
 και τότε δὴ μ' ἐπέεσσι προσηύδα μάντις ἀμύμων·
 100 Νόστον διζῆσαι μελιηδέα, φαίδιμ' Ὀδυσσεύ·
 τὸν δέ τοι ἀργαλέον θήσει θεός· οὐ γὰρ δῖω
 λήσειν Ἑνωσίγαιον, ὅ τοι κότον ἔνθετο θυμῷ,
 χῳάμενος ὅτι οἱ υἱὸν φίλον ἐξαλάωσας.
 Ἄλλ' ἔτι μὲν κε και ὡς κακά περ πάσχοντες ἵκοισθε,
 105 αἰ κ' ἐθέλῃς σὸν θυμὸν ἐρυκακέειν και ἐταίρων,
 ὁππότε κε πρῶτον πελάσῃς εὐεργέα νῆα
 Θρινακίῃ νῆσω, προφυγὼν ἰοειδέα πόντον·
 βοσκομένας δ' εὗρητε βόας και ἴφια μῆλα
 Ἥελίου, ὅς πάντ' ἐφορᾷ και πάντ' ἐπακούει.
 110 Τὰς εἰ μὲν κ' ἀσινέας ἑάας νόστου τε μέδῃαι,
 και κεν ἔτ' εἰς Ἰθάκην κακά περ πάσχοντες ἵκοισθε·
 εἰ δέ κε σῖνῃαι, τότε τοι τεκμαίρομ' ὀλεθρον
 νῆτ' τε και ἐτάροις· αὐτὸς δ' εἴπερ κεν ἀλύξῃς,
 ὀψὲ κακῶς νείαι, ὀλέσας ἀπο πάντας ἐταίρους,
 115 νῆος ἐπ' ἀλλοτρίῃς· δήεις δ' ἐν πῆματα οἶκῳ,
 ἀνδρας ὑπερφιάλους, οἳ τοι βίστον κατέδουσιν,
 μῶμενοι ἀντιθέην ἀλοχον και ἔδνα διδόντες·
 ἀλλ' ἦτοι κείνων γε βίας ἀποτίσσειαι ἑλθὼν.
 Αὐτὰρ ἐπὶν μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσιν
 120 κτείνης, ἡὲ δολῶ ἢ ἀμφοδὸν ὀξεί χαλκῷ,
 ἔρχεσθαι δὴ ἐπειτα, λαβὼν εὐῆρες ἐρετμόν,
 εἰσάκας τοὺς ἀφίκῃαι, οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν
 ἀνέρες, οὐδέ θ' ἄλῃσσι μεμιγμένον εἶδαρ ἔδουσιν·
 οὐδ' ἄρα τοίγ' ἴσασι νέας φοινικοπαρήους,
 125 οὐδ' εὐῆρε' ἐρετμὰ, τάτε πετὰ νηυσὶ πέλονται.
 Σῆμα δέ τοι ἐρώ μάλ' ἀριφραδὲς, οὐδέ σε λήσει·
 ὁππότε κεν δὴ τοι ξυμβλημένος ἄλλος ὀδότης
 φῆῃ ἀθηρηλοιγὸν ἔχειν ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ,
 και τότε δὴ γαίῃ πῆξας εὐῆρες ἐρετμόν,
 130 βέξας ἱερὰ καλά Ποσειδάωνι ἀνακτι,
 ἀρνειὸν ταῦρόν τε σῶν τ' ἐπιθήτορα κάπρον,
 οἶκαδ' ἀποστείχειν ἔρδειν θ' ἱερὰς ἑκατόμβας
 ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 πᾶσι μάλ' ἐξείης· θάνατος δέ τοι ἐξ ἁλὸς αὐτῷ

Nos quidem sic verbis alternantes tristibus
 sedebamus; ego quidem seorsum super sanguine gladium
 tenens,] simulacrum vero ex-altera-parte socii multa loque-
 batur.] Venit autem inde anima matris defunctæ,
 Autolyci filia magnanimi, Anticlea,
 quam vivam reliqui, profectus ad Ilium sacrum.
 Hanc quidem ego flevi conspicatus, miseratusque-sum animo;
 sed neque sic sinebam priorem, valde licet dolens,
 ad-sanguinem prope accedere, priusquam Tiresiam sciscita-
 tus-essem.] Venit vero inde anima Thebani Tiresiæ,
 aureum sceptrum tenens: me autem agnovit et allocuta-est:
 [Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,]
 cur vero, o infelix, relicto lumine solis,
 venisti, ut videas manes et inamabilem locum?
 verum recede a fossa, amoveque valde licet dolens,
 de-sanguine ut bibam, et tibi vera dicam.
 Sic dixit: ego vero recondens gladium argenteis-clavis-dis-
 tinctum] vaginæ infixi: is autem ut biberat sanguinem nigrum,
 tum vero me verbis alloquebatur vales eximius:
 Reditum quæris dulcem, splendide Ulysse;
 hunc vero tibi difficilem reddet deus: non enim puto
 te latiturnum Neptunum, qui in-te iram repositus animo,
 iratus, quod ei filium carum excæcasti.
 Verum adhuc quidem vel sic, mala licet patientes, pervene-
 ritis,] si velis tuum animum cohibere et sociorum,
 quando primum appuleris fabrefactam navem
 Trinacriam ad-insulam, elapsus violaceum pontum:
 pascentesque inveneritis boves et pingues pecudes
 Solis, qui omnia videt et omnia audit.
 Has si quidem illeras sinas reditusque sis-memor,
 etiam adhuc in Ithacam, mala licet patientes, perveneritis:
 sin vero lædas, tum tibi prædico exitum
 navique et sodalibus: ipse vero etiamsi effugeris,
 sero male redibis, amissis omnibus sociis,
 nave in aliena; inveniesque mala domi,
 viros insolentes, qui tibi victum absumunt,
 ambientes divinam uxorem, et munera-sponsalia dantes:
 sed sane illorum injurias ulcisceris redux.
 Ac postquam procos in ædibus tuis
 interfeceris, sive dolo, sive palam, acuto ære,
 proficiscere jam deinde, sumto fabrefacto remo,
 donec ad illos perveneris, qui haud norunt mare
 viri, nec sale conditum cibum edunt;
 neque sane hi norunt naves proris-rubris,
 nec fabrefactos remos, qui alæ navibus sunt.
 Signum vero tibi dicam valde manifestum, nec te latebit:
 quando utique tibi obviam-factus alius viator
 dixerit te ventilabrum habere super splendido humero,
 tum vero terræ infixo fabrefacto remo,
 factisque sacris pulcris Neptuno regi,
 ariete, tauroque, suesque ineunte verre,
 domum revertere, faciasque sacras hecatombas
 immortalibus diis, qui cælum latum tenent,
 omnibus prorsus ordine: mors vero tibi extra marc ipsi

- 135 ἀδολυχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται, ὃς κέ σε πέφνη
γῆρα ὑπο λιπαρῷ ἀρημένον· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
διδωτοῖ ἐσσονται· τάδε τοι νημερτέα εἶρω.
ᾧς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
Τειρεσίη, τὰ μὲν ἄρ' που ἐκέκλωσαν θεοὶ αὐτοί.
140 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
μητρὸς τήνδ' ὁρώω ψυχὴν κατατεθνηυῆς·
ἣ δ' ἄλ' αἰέτου· ἥσται σχεδὸν αἵματος, οὐδ' ἐὼν υἷον
ἔτλη ἔσαντα ἰδεῖν οὐδὲ προτιμυθήσασθαι.
Εἰπέ, ἀναξ, πῶς κέν με ἀναγνοῖη τὸν ἔοντα. [πεν·
145 ᾧς ἔφαμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέει-
ρηϊδίον τοι ἔπος ἔρέω καὶ ἐνὶ φρεσὶ θήσω·
ὄντινα μὲν κεν εἴς νεκύων κατατεθνηώτων
αἵματος ἄσπον ἱμεν, ὅδε τοι νημερτὲς ἐνὶ ψεί·
ᾧ δέ κ' ἐπιφθονέοις, ὅδε ποὶ πάλιν εἰσὶν ὀπίσσω.
150 ᾧς φαμένη ψυχὴ μὲν ἔβη δόμον Ἀΐδος εἰσω
Τειρεσίαο ἀνακτος, ἐπεὶ κατὰ θέσφατ' ἐλεξεν.
Αὐτὰρ ἔγῳν αὐτοῦ μένον ἐμπεδον, ὅρ' ἐπὶ μήτηρ
ἤλυθε καὶ πῖεν αἶμα καλαινιφές· αὐτίκα δ' ἔγρω
καί μ' ὀλοφυρομένη ἔπτα πτερόεντα προσήυδα·
155 Τέκνον ἐμόν, πῶς ἤλθες ὑπὸ ζόφον ἡρώεντα,
ζῶδες ἔων; χαλεπὸν δὲ τάδε ζῳοῖσιν δρᾶσθαι.
[μέσσω γάρ μεγάλῳ ποταμῷ καὶ δεινὰ βέεθρα,
ᾧκεανὸς μὲν πρῶτα, τὸν οὕτως ἔστι περῆσαι
πείζον ἔοντ', ἣν μή τις ἔχῃ εὐεργέα νῆα.]
160 Ἡ νῦν δὴ Τροίηθεν ἀλώμενος ἐνθάδ' ἰκάνεις
νῆϊ τε καὶ ἐτάροισι, πολὺν χρόνον; οὐδέ πω ἤλθες
εἰς Ἰθάκην; οὐδ' εἶδες ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκα;
ᾧς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
μητρὲς ἐμῇ, χρεῖώ με κατήγαγεν εἰς Ἀΐδαο,
165 ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο.
Οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιῖδος, οὐδέ πω ἀμῆς
γῆς ἐπέβην, ἄλλ' αἰὲν ἔχων ἀδάλχημαι διζύν,
ἐξ οὗ τὰ πρῶτισθ' ἐπόμην Ἀγαμέμνονι δῖω
ἴλιον εἰς εὐπωλον, ἵνα Τρώεσσι μαχοίμην.
170 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
τίς νύ σε Κῆρ ἐδάμασσε ταηλεγέος θανάτοιο;
ἣ δολιχὴ νοῦσος; ἣ Ἀρτεμις ἰοχέαιρα
οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιομένη κατέπεφνεν;
εἰπέ δέ μοι πατρός τε καὶ υἱέος, ὃν κατέλειπον,
175 ἣ ἔτι παρ' κείνοισιν ἐμόν γέρας, ἥ τις ἦδη
ἀνδρῶν ἄλλος ἔχει, ἐμὲ δ' οὐκέτι φασὶ νέεσθαι.
Εἰπέ δέ μοι μνηστῆς ἀλόχου βουλὴν τε νόον τε,
ἥ μὲν παρὰ παιδὶ καὶ ἐμπεδα πάντα φυλάσσει,
ἣ ἦδη μιν ἔγῃμην Ἀχαιῶν ὅστις ἀριστος.
180 ᾧς ἔφαμην· ἣ δ' αὐτίκ' ἀμειβετο πότνια μήτηρ·
καὶ λῆην κείνη γε μένει τετληῖτή θυμῷ
σοίστην ἐνὶ μεγάροισιν· διζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ
φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέραι δακρυχεοῦσαι.
Σὺν δ' οὕπω τις ἔχει καλὸν γέρας· ἀλλὰ ἔκχλος
185 Τηλέμαχος τεμένη νέμεται καὶ δαΐτας εἴσας
δαίνυσται, ὃς ἐπέοικε δικαπόλον ἄνδρ' ἀλεγύνειν·
πάντες γὰρ καλέουσι. Πατὴρ δὲ σὸς αὐτόθι μέμναι
ἀγρῷ, οὐδὲ πολὺνδε κατέρχεται· οὐδέ οἱ εὐναί

lenis admodum talis adveniet, quæ te occidat
senectute sub molli confectum : circum autem cives
felices erunt : hæc tibi vera dico.

Sic dixit : atque ego ipsum respondens allocutus-sum :
Tiresia, hæc quidem fere decreverunt dii ipsi.

Sed age mihi hoc dic et vere enarra :
matris hanc video animam defunctæ ;
illa autem tacita sedet prope sanguinem, nec suum filium
ausa est coram aspicere neque alloqui.
Dic, rex, quo-pacto me agnoscat talem esse.

Sic dixi : ille vero me respondens allocutus-est :
facile tibi verbum dicam, et in mente ponam ;
quemcumque quidem sinas manium defunctorum
ad-sanguinem prope accedere, ille tibi verum dicet :
cui vero invidas, ille tibi tacitus abibit retro.

Sic locuta, anima quidem abiit in domum Plutonis
Tiresiæ regis, postquam vaticinia ediderat.
At ego illic manebam constanter, donec mater
advenit, et bibit sanguinem nigrum : statim vero agnovit,
et me lugens verbis alatis allocuta-est :

Fili mi, quo-pacto venisti sub caliginem obcuram,
vivus quum-sis? difficile vero est hæc viventibus videre :
[in-medio enim magni fluvii sunt et gravia fluentia ;
Oceanus quidem primum, quem nequaquam licet trajicere
pedibus, nisi quis habeat fabrefactam navem.]
Num nunc demum a-Troja errans huc venisti
cum-navique et sociis, longo tempore? necdum pervenisti
in Ithacam? nec vidisti in ædibus uxorem?

Sic dixit : atque ego ipsam respondens allocutus-sum :
mater mea, necessitas detulit me in Plutonis domum,
animam consulturum Thebani Tiresiæ.
Nondum enim prope veni Achaiam; neque aliqua nostram
terram attigi; sed semper habens ærumnam erro,
ex quo primum secutus-sum Agamemnonem divinum
Illum ad insignem-bonis-equis, ut cum-Trojanis pugnarem.
Sed age mihi hoc dic et vere narra :

quodnam te fatum domuit longam-sternentis mortis?
utrum diuturnus morbus? an Diana sagittis-gaudens
suis mitibus telis superveniens te occidit?
dic vero mihi et de-patre, et filio, quem reliqui,
utrum adhuc penes illos sit meum munus, an aliquis jam
virovum alius habeat, me autem non-amplius putent reditu-
rum.] Dic etiam mihi nuptæ uxoris consiliumque mentem-
que,] utrum maneat cum puero, et salva omnia custodiat;
an jam eam duxerit Achivorum quicumque optimus.

Sic dixi : ac statim respondebat veneranda mater :
et perquam illa quidem mater afflicto animo
tuis in ædibus; ærumnoæ autem ei semper
consumuntur noctesque diesque lacrimas-fundenti.
Tuum vero nondum quisquam habet pulcrum munus; sed
quietus] Telemachus prædia colit, et convivia æqua
epulatur, quæ decet principem virum curare;
omnes enim invitant. Pater autem tuus illic manet
in-agro, neque in-urbem devenit : neque ei lecti sunt

δέμνια καὶ χλαῖναι καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα·
 190 ἄλλ' ὅγε χειμα μὲν εὖδε ἔθι δμῶες ἐνὶ οἴκῳ
 ἐν κόνι ἀγχι πυρός, κακὰ δὲ χροὶ εἵματα εἴται·
 αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃσι θέρος τεθαλυῖα τ' ὀπώρη,
 πάντῃ οἱ κατὰ γούον ἀλωῆς οἶνοπέδῳ
 φύλλων κεκλιμένων χθαμαλαὶ βεβλήσεται εὐναί·
 195 ἐνθ' ὅγε καίτ' ἀχέων, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἄζει,
 σὸν πότμον γούων· χαλεπὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἱκάνει.
 Οὕτω γὰρ καὶ ἐγὼν ὀλόμην καὶ πότμον ἐπέσπον·
 οὔτε μέ γ' ἐν μεγάροισιν εὐσχοπος Ἰοχέαιρα
 οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνε·
 200 οὔτε τις οὖν μοι νοῦσος ἐπήλυθεν, ἥτε μάλιστα
 τηκεδόνι συγερῇ μελέων ἐξεῖλετο θυμόν·
 ἀλλὰ με σὸς τε πόθος σά τε μήδεα, φαίδιμ' Ὀδυσσεύ,
 σὴ τ' ἀνανοφροσύνη μελιγδέα θυμὸν ἀπύρρα.

Ἦς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔγωγ' ἔθελον φρεσὶ μερμηρίζας
 205 μητρὸς ἐμῆς ψυχὴν ἔλθειν κατατενθυήης·
 τρίς μὲν ἐφωρμήθην, ἔλθειν τέ με θυμὸς ἀνώγει,
 τρίς δέ μοι ἐκ χειρῶν σκιτὴ ἔκλειον ἢ καὶ ὄνειρῳ
 ἔπτα· ἔμοι δ' ἄχος ὅζυ γενέσκειτο κηρόθι μᾶλλον·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·

210 Μῆτερ ἐμὴ, τί νύ μ' οὐ μῖμνεις ἔλθειν μεμαῶτα,
 ὄρα καὶ εἰν Ἀῖδαο, φίλας περὶ χεῖρε βλαύοντε
 ἀμφοτέρω κρυεροῖο τεταρπύμεσθα γούοιο;
 ἦ τί μοι εἰδῶλον τὸδ' ἀγαυὴ Περσεφόνηα
 ὤτρυν', ὅρῳ' ἐτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναγίζω;

215 Ἦς ἐφάμην· ἦ δ' αὐτίκα ἀμείβετο πότνια μήτηρ·
 ὦ μοι, τέκνον ἐμὸν, περὶ πάντων κάμμορε φωτῶν,
 οὔτι σε Περσεφόνηα, Διὸς θυγάτηρ, ἀπαφίσκει,
 ἀλλ' αὖτις δίκη ἐστὶ βροτῶν, θεὰ κέν τε θάνωσιν·
 οὐ γὰρ ἐτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἴνες ἔχουσιν,
 220 ἀλλὰ τὰ μὲν τε πυρὸς κρατερὸν μένος αἰθομένοιο
 δαμνῆ, ἐπεὶ κα πρῶτα λίπῃ λευκ' ὀστέα θυμὸς·
 ψυχὴ δ' ἥτ' ὄνειρος ἀποπταμένη πεπότηται.
 Ἀλλὰ φόωςδε τάχιστα λιλαίεο· ταῦτα δὲ πάντα
 ἴσθ', ἵνα καὶ μετόπισθε τεῇ εἰπήσῃα γυναικί.

225 Νῶϊ μὲν ὅς ἐπέεσσιν ἀμειβόμεθ'· αἱ δὲ γυναῖκες
 ἤλυθον — ὤτρυνεν γὰρ ἀγαυὴ Περσεφόνηα —
 ὅσσαι ἀριστῶν ἄλοχοι ἔσαν ἠδὲ θυγάτρες·
 αἱ δ' ἀμφ' αἶμα κελαινὸν ἀολλέες ἡγερέοντο.
 Αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον, ὅπως ἐρέοιμι ἐκάστην·
 230 ἥδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή·
 σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ
 οὐκ εἰς πῆσιν αἶμα πάσας αἶμα κελαινόν.
 Αἱ δὲ προμνηστῖναι ἐπήϊσαν, ἠδὲ ἐκάστη
 θν γόνον ἐξαγόρευεν· ἐγὼ δ' ἐρέεινον ἀπάσας.

235 Ἐνθ' ἦτο πρώτῃν Τυρὼ ἰδὼν εὐπατέρειαν,
 ἢ φάτο Σαλμωνῆος ἀμύμονος ἔκγονος εἶναι,
 φῆ δὲ Κρηθῆος γυνὴ ἐμμεναι Αἰολίδαο·
 ἢ Ποταμοῦ ἡράσσατ', Ἐνιπῆος θεῖοιο,
 ὅς πολὺ κάλλιστος ποταμῶν ἐπὶ γαῖαν ἴησιν·
 240 καὶ ῥ' ἐπ' Ἐνιπῆος πωλίσκειτο καλὰ βέεθρα.
 Τῷ δ' ἄρ' εἰσιτάμενος γαῖήχορος Ἐννοσίγαιος
 ἐν προχοῇς ποταμοῦ παρελέξατο δινήεντος·

strata et laenae, et stragula splendida;
 sed ille hieme quidem dormit, ubi servi in domo,
 in pulvere prope focum; vilia vero corpore vestimenta in-
 duit.] ac quando venit aestasque, florensque anni-tempus,
 undique illi per altiore partem horti vitiferi
 ex-foliis delapsis humiles strati sunt lectuli;
 hic ille jacet dolens, magnamque in-mente dolorem auget,
 tuum fatum deslens: molesta autem eum insuper senectus
 incessit.] Sic enim et ego perii, et fatum obii:
 nec me quidem in sedibus certa-jaculatrix Diana
 suis mitibus telis superveniens interemit;
 neque aliquis me morbus invasit, qui maxime
 tabe invisae ex-membris tollere-solet animum:
 sed me tuique desiderium, tuique cura, inclyte Ulysse,
 tuaque benignitas usque memorem dulci animo privarunt.

Sic dixit: atque ego volebam mente cogitans
 matris meae animam prehendere defunctae:
 ter quidem aggressus-sum, amplectique eam me animus ju-
 bebatur:] ter autem mihi e manibus, umbræ instar vel etiam
 somnii,] avolat; mihi vero dolor acutus oriebatur in-animo
 magis:] et ipsam compellans verbis alatis allocutus-sum:

Mater mea, cur me non manes prehendere te cupientem,
 ut etiam in Orco, caris manibus circumamplexi,
 ambo tristi oblectemur fletu?

nunquid mihi simulacrum hoc inclyta Proserpina
 immisit, ut adhuc magis lamentans ingemiscam?

Sic dixi: ac statim respondit veneranda mater:
 vae mihi, fili mi, supra omnes infelix viros,
 minime te Proserpina, Jovis filia, deludit,
 sed hæc conditio est mortalium, quam mortui fuerint.
 non enim amplius carnesque et ossa nervi habent,
 sed ea quidem ignis valida vis ardentis
 absumit, ubi primum reliquerit alba ossa animus:
 anima vero, tanquam somnium, avolans volitat.
 Sed in-lucem celerrime contende: hæc vero omnia
 scito, ut etiam in-posterum tunc dicas uxori.

Nos quidem sic verbis colloquebamur: ac mulieres
 accesserunt (incitabat enim inclyta Proserpina),
 quotquot optimatum uxores erant, atque filiae;
 hæc vero circa sanguinem nigrum frequentes congregabantur.
 At ego consultabam, quo-pacto interrogarem singulas;
 illud autem mihi in animo optimum videbatur consilium:
 stricto acuto gladio crasso a femore,
 non sinebam bibere simul omnes sanguinem nigrum.
 Illæ vero se-excipientes accedebant; et unaquæque
 suum genus enarrabat; ego vero interrogabam omnes.

Ibi nempe primam Tyro vidi nobili-patre-natam,
 quæ dixit Salmonei eximii se prolem esse;
 dixitque Crethæi se uxorem esse Æolidæ;
 quæ Fluvium amavit, Enipeum divinum,
 qui longe pulcerrimus fluviorum super terram labitur:
 et ea propter Enipei versabatur pulcra fluenta.

Huic vero quum-se-assimilasset terram-cingens Neptunus,
 in ostiis fluvii et accubuit vorticosi:

πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα περιστάθη, οὔρει ἴσον,
 κυρτωθέν· κρύψεν δὲ θεὸν θνητὴν τε γυναῖκα.
 245 [λύσε δὲ παρθενὴν ζώνην, κατὰ δ' ὕπνον ἔχουεν.]
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐτέλεσε θεὸς φιλοτήσια ἔργα,
 ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ ὀνόμαζεν·
 Χαῖρε, γυναῖκα, φιλόττη, περιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ
 τέξεις ἀγλαὰ τέκνα· ἐπεὶ οὐκ ἀπορώλοιο εὐναὶ
 250 ἀθανάτων· σὺ δὲ τοὺς κομείνι ἀτιταλλέμεναί τε.
 Νῦν δ' ἔρχου πρὸς δῶμα καὶ ἴσχεο, μὴδ' ὀνομήνης·
 αὐτὰρ ἐγὼ τοί εἰμι Ποσειδάων ἐνόςχεον.
 Ὡς εἰπὼν ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα.
 Ἥ δ' ὑποκουσαμένη Πηλὴν τέκε καὶ Νηλῆα·
 255 τῷ κρατερῷ θεράποντε Διὸς μεγάλῳ γενέσθην
 ἀμφοτέρω· Πηλὴς μὲν ἐν εὐρυχόρῳ Ἰαωλκῷ
 ναίει πολυῤῥηνος· ὁ δ' ἄρ' ἐν Πύλῳ ἡμαθόεντι.
 Τοὺς δ' ἑτέρους Κρηθῆϊ τέκεν βασιλεία γυναικῶν,
 Αἰσονά τ' ἡδὲ Φέρητ' Ἀμυθιάνα θ' ἱπποχάρμην.
 260 Ἴτην δὲ μέτ' Ἀντιόπην Ἴδον, Ἀσωποῖο θυγάτρα,
 ἥ δὴ καὶ Διὸς εὐχετ' ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαῦσαι·
 καὶ ῥ' ἔτεκεν δύο παῖδ', Ἀμφιονά τε Ζῆθόν τε,
 οἱ πρῶτοι Θήβης ἔδος ἔκτισαν ἑπταπύλοιο,
 πύργωσάν τ'· ἐπεὶ οὐ μὲν ἀπύργωτόν γ' ἐδύναντο
 265 ναίμεν εὐρύχορον Θήβην, κρατερῷ περ ἰόντε.
 Τὴν δὲ μέτ' Ἀλκμήνην Ἴδον, Ἀμφιτρύωνος ἄκοιτιν,
 ἥ ῥ' Ἑρακλῆα θρασυμένονα, θυμολέοντα,
 γείνατ', ἐν ἀγκοίνῃσι Διὸς μεγάλῳ μιγεῖσα·
 καὶ Μεγάρην, Κρείοντος ὑπερθύμοιο θυγάτρα,
 270 τὴν ἔχεν Ἀμφιτρύωνος υἱὸς, μένος αἰὲν ἀτειρής.
 Μητέρα τ' Οἰδιπόδα Ἴδον, καλὴν Ἐπικαστήν,
 ἥ μέγα ἔργον ἔρεξεν αἰδρεῖσθαι νόοιο,
 γημαμένη φ' υἱεῖ· ὁ δ' ὅν πατέρ' ἐξεναρξίας
 γῆμεν· ἄφαρ δ' ἀνάπτυστα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισιν.
 275 Ἄλλ' ὁ μὲν ἐν Θήβῃ πολυηράτῳ ἄλγεα πάσχωεν
 Καδμείῳ ἦνασσε θεῶν βλοῆς διὰ βουλὰς·
 ἥ δ' ἔβη εἰς Αἶδα πολυάρταο κρατεροῖο,
 ἀφαιμένη βρόχον αἰπὺν ἄφ' ὕψηλοιο μελάβρου,
 φ' ἀχεῖ σχομένη· τῷ δ' ἄλγεα κάλλιπ' ὀπίσσω
 280 πολλὰ μάλ', ὅσσα τε μητρὸς Ἐρινύες ἐκτελέουσιν.
 Καὶ Χλωρίν εἶδον περικαλλέα· τὴν ποτε Νηλεὺς
 γῆμεν ἐὼν διὰ κάλλος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα,
 δολοτάτην κούρην Ἀμφίονος Ἰασίδαο,
 285 ὅς ποτ' ἐν Ὀρχομενῷ Μινυητῇ ἴφι ἄνασσειν·
 Νέστορά τε Χρομίον τε Περικλύμενόν τ' ἀγέρωχον.
 Τοῖσι δ' ἐπ' ἰθὺίμην Πηρῷ τέκε, θαῦμα βροτοῖσιν,
 τὴν πάντες μνώνοντο περικτεῖται· οὐδέ τι Νηλεὺς
 τῷ ἐδίδου, ὅς μὴ ἔλκεας βόας εὐρυμετώπους
 290 ἐκ Φυλάχης ἐλάσειε βίης Ἰφικληΐης
 ἀργαλέας· τὰς δ' ὅς οἱσ ὑπέσχετο μάντις ἀμύμων
 ἐξελάαν· χαλεπὴ δὲ θεοῦ κατὰ Μοῖρ' ἐπέδωκεν,
 δεσμοὶ τ' ἀργαλέοι καὶ βουκόλοι ἀγροῦνται.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελοῦντο,
 295 ὅψι περιτελλομένου ἔτεος καὶ ἐπῆλυθον ὥραι,
 καὶ τότε δὴ μιν ἔλυσε βίη Ἰφικληΐη,

purpureus autem fluctus circumstitit, monti æqualis,
 curvatus : absconditque deum mortalemque feminam.
 [solvit autem virgineam zonam, ac somnum ipsi offudit.]
 Sed postquam perfecerat deus amatoris opera,
 inhæsit inde ei manu, verbumque dixit et elocutus est :
 Gaude, mulier, amore hoc ; circumvolvente autem anno
 paries inclytos liberos ; quoniam haud inanes concubitus
 immortalium : tu vero eos cura enutrique.
 Nunc autem abi domum, et contine-te, neu memora :
 at ego tibi sum Neptunus terræ-concussor.
 Sic locutus, pontum subiit fluctuantem.
 Illa autem gravida-facta, Peliam peperit et Neleum ;
 qui fortes ministri Jovis magni fuerunt
 ambo : Pelias quidem in spatiosa Iolco
 habitabat abundans-pecore ; hic vero in Pylo arenosa.
 Ceteros Cretheo peperit regina mulierum,
 Esonemque, ac Pheretem, Amythæonemque equestrem-bel-
 latorem.] Post hanc vero Antiopen vidi, Asopi filiam ;
 quæ etiam Jovis gloriabatur in ulnis se domuisse ;
 et peperit duos filios, Amphionemque Zethumque,
 qui primi Thebes sedem condidere septem-portas-habentis,
 turribusque-munierunt ; quia non sine-turribus poterant
 habitare spatiosam Thebem, fortes licet essent.
 Post hanc autem, Alcmenam vidi, Amphitryonis uxorem,
 quæ Herculem invictum, animum-leonis-habentem,
 peperit, in ulnis Jovis magni congressa :
 et Megaram, Creontis magnanimi filiam,
 quam habuit Amphitryonis filius, robore semper indomitus,
 Matremque Oedipodis vidi, pulcram Epicasten,
 quæ magnum facinus commisit insipientia mentis,
 nupta suo filio ; ille vero suum patrem ubi-interfecerat,
 eam uxorem-duxit : statim vero hæc vulgata dii fecere ho-
 minibus.] Sed ille quidem in Thebe amoenissima dolores pa-
 tiens,] Cadmeis imperabat, deorum dira per consilia :
 illa autem abiit in Orcum validas-portas-habentem, firmum,
 deligato laqueo sublimi ab alto conclavi,
 suo dolori implicata : illi vero dolores reliquit pone
 valde multos, quotquot matris Furie efficiunt.
 Et Chlorin vidi perpulcram ; quam olim Neleus
 uxorem-duxit suam ob pulcritudinem, postquam dederat in-
 numera sponsalia,] minimam-natu filiam Amphionis Iasidæ,
 qui olim in Orchomeno Minyeo fortiter imperabat :
 ea vero in-Pylo regnabat, peperitque illi inclytos liberos,
 Nestoremque, Chromiumque, Periclymenumque magnani-
 mum.] Post hos autem eximiam Pero peperit, miraculum
 mortalibus,] quam omnes ambiebant vicini : neque omnino
 Neleus] ulli dabat, qui non camuras boves latis-frontibus
 e Phylace abegisset roboris Iphiclei
 difficiles abactu : has vero solus pollicitus-est vates eximius
 Melampus abacturum se : grave autem dei fatum eum im-
 pedivit,] vinculaque sæva, et bubulci agrestes.
 Sed quum jam mensesque et dies exacti-essent,
 rursus circumvolvente anno, et advenerant horæ,
 tum vero demum ipsum solvit vis Iphiclea,

θέσφατα πάντ' εἰπόντα· Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή·

Καὶ Ἀθήδην εἶδον, τὴν Τυνδαρέου παράκοιτιν,
ἣ β' ὑπὸ Τυνδαρέῳ κρατερόρρονε γείνατο παῖδε,
Κάστορά θ' ἱππόδαμον καὶ πῦξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα·
τοὺς ἀμφὺ ζωὸς κατέχει φυσίζοος αἷα·
οἱ καὶ νέρθεν γῆς τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχοντες
ἄλλοτε μὲν ζῶουσ' ἐτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε
τεθνήσκειν τιμὴν δὲ λελόγγασ' ἴσα θεοσίην.

Τὴν δὲ μέτ' Ἰφιμέδειαν, Ἀλωῖος παράκοιτιν,
εἰσίδον, ἣ δὴ φάσκε Ποσειδάωνι μιγῆναι·
καὶ β' ἔτεκεν δύο παῖδε, μινυνθαδίῳ δὲ γενέσθην,
Ὡτόν τ' ἀντίθεον, τηλεκλειτόν τ' Ἐπιάλτην·
οὗς δὴ μηκίστους θρέψε Ζεῖδιωρος Ἄρουρα
καὶ πολὺ καλλίστους, μετὰ γε κλυτὸν Ὀρίωνα.
Ἐννέωροι γὰρ τοίγε καὶ ἐννεαπῆχες ἦσαν
εὖρος, ἀτὰρ μῆκος γὲ γενέσθην ἐννεόργυιοι.
Οἳ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἀπειλήτην ἐν Ὀλύμπῳ
φυλόπιδα στήσιν πολυαῖκος πολέμοιο·

Ὅσσαν ἐπ' Ὀλύμπῳ μέμασαν θέμεν, αὐτὰρ ἐπ'
Πήλιον εἰνοσίφυλλον, ἔν' οὐρανὸς ἀμβατὸς εἴη· [Ὅσση
Καὶ νύ κεν ἐξετέλεσσαν, εἰ ἥθης μέτρον ἔκοντο·
ἀλλ' ὄλεσεν Διὸς υἱὸς, ὃν ἤυκομος τέκε Ἀητῶν,
ἀμφοτέρω, πρὶν σφωῖν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους
ἀνθῆσαι πυκάσαι τε γένους εὐανθεῖ λάγχῃ.]

Φαίδρην τε Πρόχριν τε ἶδον καλὴν τ' Ἀριάδνην,
κούρην Μίνως δλοόφρονος, ἣν ποτε Θησεὺς
ἐκ Κρήτης ἐς γουνὸν Ἀθηνῶν ἱεράων
ἦγε μὲν, οὐδ' ἀπόνητο· πάρος δέ μιν Ἄρτεμις ἔκτα
Δίῃ ἐν ἀμφιρύτῃ, Διονύσου μαρτυρήσιν.

Μαῖράν τε Κλυμένην τε ἶδον στυφερὴν τ' Ἐριφύ-
ῃ χρυσὸν φίλου ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμήντα. [Λην,
Πάσας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,
δσας ἥρώων ἀλόχους ἶδον ἠδὲ θύγατρας·
πρὶν γὰρ κεν καὶ νῦξ φθίτ' ἀμβροτος· ἀλλὰ καὶ ὥρη
εὐδεν, ἣ ἐπὶ νῆα θοὴν ἔλθοντ' ἐς ἐταίρους
ἢ αὐτοῦ· πομπὴ δὲ θεοῖς ὕμιν τε μέλῃσει.]

Ὡς ἔφατ'· αἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
κηληθμῶ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκιοέντα.

Τοῖσιν δ' Ἀρήτῃ λευκώλενος ἤρχετο μῦθων·

Φαίηκες, πῶς ὕμιν ἀνὴρ ὅδε φαίνεται εἶναι
εἰδὸς τε μέγεθος τέ ἰδὲ φρένας ἐνδον εἴσας;
ξεῖνος δ' αὐτ' ἐμός ἐστιν· ἕκαστος δ' ἐμμορε τιμῆς·
τῷ μὴ ἐπειγόμενοι ἀποπέμπετε, μηδὲ τὰ δῶρα
οὕτω χρητίζοντι κολούετε· πολλὰ γὰρ ὕμιν
κτῆματ' ἐνὶ μεγάροισι θεῶν ἰότητι κέονται.

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρον ἥρως Ἐχένης·

[ὃς δὴ Φαίηκων ἀνδρῶν προγενέστερος ἦεν·]

Ὡ φίλοι, οὐ μὲν ἤμιν ἀπὸ σκοποῦ οὐδ' ἀπὸ δόξης

μυθεῖται βασιλεία περιόρων· ἀλλὰ πίθεσθε·
Ἀλκινόου δ' ἐκ τοῦδ' ἔχεται ἔργον τε ἔπος τε.

Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
τοῦτο μὲν οὕτω δὴ ἔσται ἔπος, αἱ κεν ἐγὼ γε
ζῶδς Φαίηκεσσι φιληρέτοισιν ἀνάσσω.

Ἐεῖνος δὲ τλήτω, μάλα περ νόστοιο χατίζων,

vaticinia omnia elocutum : Jovis autem perficiebatur consilium.] Et Ledam vidi, illam Tyndarei uxorem, quæ sub Tyndareo magnanimos peperit filios, Castoremque equum-domitorem, et pugilatu strenuum Polucem :] quos ambos vivos detinet alma terra ; qui etiam infra terram, honorem a Jove habentes, modo quidem vivunt alternis-diebus, modo autem rursus mortui-sunt : honorem vero sortiti-sunt æqualiter diis.

Post hanc autem Iphimedian, Aloei uxorem, aspexi, quæ sane dicebat Neptuno se-congressam-esse : et peperit duos filios (brevis autem vitæ fuerunt), Otumque deo-parem, inclytumque Ephialten ; quos procerissimos enutrivit alma Terra, et longe pulcerrimos, post inclytum quidem Orionem. Novennes etenim hi etiam novem-cubitorem erant latitudine : at longitudine erant novem-ulnarum. Qui etiam immortalibus minabantur in Olympo certamen allaturos se tumultuosi belli :

Ossam Olympo conati-sunt imponere, at Ossæ Pelium nemorosum, ut cælum ipsis scansile esset. Et sane perfecissent, si ad-pubertatis mensuram pervenis-sent :] sed perdidit eos Jovis filius, quem peperit pulcris-comis Latona,] ambos, antequam ipsis sub temporibus pili florerent, tegerentque mentum florenti lanugine.

Phædrumque, Procrinque vidi, pulcrumque Ariadnen. filiam Minois exitiosi, quam olim Theseus ex Creta in eminens-solum Athenarum sacrarum duxit quidem, sed non potius-est ; antea vero ipsam Diana occidit] Dia in circumflua, Bacchi testimonio damnatam.

Mæramque, Clymenamque vidi, odiosamque Eriphylen, quæ aurum pro-suo marito accepit pretiosum. Omnes vero non ego dixero, neque nominavero, quotquot heroum uxores vidi, ac filias : prius enim etiam nox abiret divina : sed et hora dormiendi mihi, sive ad navem celerem digresso ad socios, sive hic : deductio autem diis vobisque curæ-erit.

Sic dixit : illi vero omnes muti facti-sunt silentio ; voluptateque tenebantur per ædes umbrosas.

His vero Arete candidis-ulnis exordiebatur sermonem :

Phæaces, quomodo vobis vir hic videtur esse, formaque, magnitudineque ac mente intus æqua ? Hospes vero itidem meus est ; unusquisque autem vestrum particeps-est honoris hujus :] ideo ne festinantes dimittite, neu dona] sic egentī præcidite : multa enim vobis bona in ædibus, deorum benignitate, jacent.

Inter-hos autem et locutus-est senex heros Echeneus :

[qui Phæacum virorum maximus-natu erat :]

O amici, non utique nobis præter rem nec præter decorum loquitur regina prudens ; sed obedite : Alcinoos autem ex ipso pendet opusque dictumque.

Huic autem rursus Alcinoos respondit, dixitque : hoc quidem ita vere stabit verbum, si ego vivus Phæacibus navigandi-studiosis impero.

Hospes autem sustineat, valde licet reditum desiderans,

ἐμπης οὖν ἐπιμείναι ἐς αὔριον, εἰκόκε πᾶσαν
 δωτινήν τελέσω· πομπή δ' ἄνδρεςσι μελήσει
 πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἐστ' ἐνὶ δῆμῳ.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 365 Ἄλκινος κρείον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν, [σεύς·
 εἴ με καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἀνώγοι· αὐτόθι μίμνειν
 πομπήν τ' ὀτρύνετε καὶ ἀγλαὰ δῶρα δίδοιτε,
 καὶ κε τὸ βουλοίμην, καὶ κεν πολὺ κέρδιον εἴη,
 πλειοτέρα σὺν χειρὶ φίλῃν ἐς πατρίδ' ἱέσθαι·
 360 καὶ κ' αἰδοίετορας καὶ φιλτερος ἀνδράσιν εἴην
 πᾶσιν, ὅσοι μ' Ἰθάκῃσι ἰδοῖατο νοστήσαντα.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμειβετο φώνησέν τε·
 ὦ Ὀδυσσεῦ, τὸ μὲν οὔτι σ' εἴσκομεν εἰς ὁρόντας
 ἡπεροπῆα τ' ἔμεν καὶ ἐπὶ κλοπῶν, οἳ τε πολλοὺς
 365 βόσκει γαῖα μέλαινα πολυσπερέας ἀνθρώπους
 ψεύδεά τ' ἄρτύνοντας, ὅθεν κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο·
 σοὶ δ' ἐπὶ μὲν μορφή ἐπέων, ἐνὶ δὲ φρένες ἐσθλαί·
 μῦθον δ' ὥς ὅτ' αἰδοῖς ἐπισταμένως κατέλεξας,
 πάντων τ' Ἀργείων σέο τ' αὐτοῦ κῆδεα λυγρά.
 370 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 εἴ τινας ἀντιθέων ἐτάρων ἴδες, οἳ τοι ἄμ' αὐτῷ
 Ἴλιον εἰς ἄμ' ἔποντο καὶ αὐτοῦ πότμον ἐπέσπον.
 Νῦξ δ' ἤδε μάλα μακρὴ, ἀθέσφατος· οὐδέ πω ὥρη
 εὐδειν ἐν μεγάρῳ· σὺ δέ μοι λέγε θέερελα ἔργα.
 375 Καὶ κεν ἐς ἧν διὰν ἀνασχοίμην, ὅτε μοι σὺ
 τλαίῃς ἐν μεγάρῳ τὰ σά κῆδεα μυθήσασθαι. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 Ἄλκινος κρείον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 ὥρη μὲν παλῶν μύθων, ὥρη δὲ καὶ ὕπνου·
 380 εἰ δ' ἔτ' ἀκουμέναι γὰρ χλαῖαι, οὐκ ἂν ἐγῶ γε
 τούτων σοι φθονόοιμι καὶ οἰκτρότερά· ἄλλ' ἀγορεύσαι,
 κῆδε' ἐμῶν ἐτάρων, οἳ δὲ μετόπισθεν δλοντο·
 οἳ Τρώων μὲν ὑπεξέφυγον στονώσαν αὐτήν,
 ἐν νόστῳ δ' ἀπολόντο κακῆς ἰότητι γυναικός.
 385 Αὐτὰρ ἐπεὶ ψυχὰς μὲν ἀπασκίδας· ἄλλοις ἄλλῃ
 ἀγνῇ Περσεφόνεια γυναικῶν θηλυτεράων,
 ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαιο
 ἀχνομένη· περὶ δ' ἄλλαι ἀγηγέραθ', ὅσαι ἄμ' αὐτῷ
 οἴκῳ ἐν Ἀγίσθοιο θάνον καὶ πότμον ἐπέσπον.
 390 Ἔγνων δ' αἰψ' ἐμὲ κείνος, ἐπεὶ πῖεν αἶμα κελαϊνόν·
 κλαῖε δ' ὄγε λιγύως, θαλερόν κατὰ δάκρυον εἶδων,
 πῖτνας εἰς ἐμὲ χεῖρας, ὀρέξασθαι μενεαίνων·
 ἄλλ' οὐ γάρ οἱ ἔτ' ἦν ἰς ἐμπεδος οὐδέ τι κίκυσ,
 οἷη περ πάρος ἔσχεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν.
 395 Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν Ἀλέησά τε θυμῷ
 καὶ μιν φωνήσας ἔπια πτερόεντα προσεγύδων·
 Ἀτρεΐδῃ κύνιστε, ἀναξ ἀνδρῶν, Ἀγάμεμνον,
 τίς νύ σε Κῆρ ἐδάμασσε ταηλεγέος θανάτοιο;
 ἡέ σέγ' ἐν νῆεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσαν,
 400 ὅσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον αὐτμήν;
 ἡέ σ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλῆσαν· ἐπὶ χέρσου,
 βούς περιταμόμενον ἡδ' οἶων πάσα καλὰ,
 ἡέ περὶ πτόλιος μαχεούμενον ἡδὲ γυναικῶν;
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·

omnino jam exspectare in crastinum, donec totum
 munus perficiam : deductio autem viris curæ erit
 omnibus, maxime vero mihi, cujus imperium est in populo.

Hunc autem respondens affatus est ingeniosus Ulysses :
 Alcinoe rex, omnium nobilissime civium,
 si me etiam in annum jusseritis hic manere,
 deductionemque apparaveritis et splendida dona dederitis,
 etiam hoc mallet, et multo utilius esset,
 pleniore cum manu caram in patriam pervenire ;
 et magis honorabilis et carior viris essem
 omnibus, quotquot me in Ithacam viderent reversum.

Huic autem rursus Alcinoe respondit, dixitque :
 o Ulysse, hoc quidem neutiquam te suspicamur aspicientes,
 impostoremque te esse et fallacem, qualiter multos
 pascit terra nigra late-dispersos homines,
 mendaciaque concinnantes, unde quis neque suspicaretur :
 tibi vero inest quidem species verborum, inest et mens bona ;
 historiam vero, ut et cantor, scite enarrasti
 omniumque Argivorum tuique ipsius dolores tristes.
 Sed age mihi hoc dic, et accurate narra,
 si quos eximiorum sociorum videris, qui una te ipsum
 ad Ilium simul comitati sunt, et illic fatum obierunt.
 Nox autem hæc valde longa, immensa ; neque adhuc tempus
 dormiendi in ædibus : tu autem mihi dic mirifica opera.
 Etiam ad auroram divinam sustinerem, quando mihi tu
 sustineres in ædibus tuos dolores narrare.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
 Alcinoe rex, omnium nobilissime civium,
 tempus quidem multi sermonis, tempus vero et somni :
 sin vero adhuc audire utique cupis, haud equidem
 hæc tibi invidéo et miserabiliores alios narrare
 dolores meorum sociorum, qui jam post-hæc perierunt :
 qui Trojanorum quidem effugerant luctuosum bellum,
 in reditu vero perierunt, malæ causa feminae.

Ac postquam animas quidem disperserat huc illuc
 casta Proserpina mulierum feminarum,
 venit deinde anima Agamemnonis Atridae
 dolens ; circumque aliae congregatae erant, quæcunque simul
 cum eo] domo in Ægisthi perierunt et fatum obierunt.
 Agnovit vero statim me ille, postquam biberat sanguinem ni-
 grum :] flevat autem is acute, uberes lacrimas destillans,
 extendens ad me manus, attingere cupiens :
 sed non amplius ei aderat vis firma, neque omnino potentia,
 qualis quidem antea erat in flexilibus membris.
 Illum quidem ego flevi conspicatus, misertusque sum in ani-
 mo,] et ipsum compellans verbis alatis allocutus sum :

Atride augustissime, rex virorum, Agamemno,
 quodnam te fatum domuit longum-sternentis mortis ?
 utrum te in navibus Neptunus domuit,
 excitato sævorum ventorum immenso flatu ?
 an te hostiles viri læserunt in terra,
 boves abducentem atque ovium greges pulcros,
 an pro urbe pugnaturum sive feminis ?

Sic dixi : ille autem me statim respondens allocutus est :

405 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
οὔτε μέ γ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσαν,
ὄρσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον αὐτμήν,
οὔτε μ' ἀνάρσται ἀνδρες ἐδήλησαντ' ἐπὶ χέρσου·
ἀλλὰ μοι Αἰγισθος τεύξας θανάτῳ τε μόρον τε
410 ἔκτα σὺν οὐλομένη ἀλόχῳ, οἰκόνδε καλέσσας,
δειπνίσσας, ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτῃ.
Ὡς θάνον οἰκτίστω θανάτῳ· περὶ δ' ἄλλοι ἑταῖροι
κυλεμέας κτείνοντο σῦες ὡς ἀργιδόοντες,
οἳ ῥά τ' ἐν ἀφνειῷ ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο
415 ἦ γάμψ' ἦ ἐράνψ' ἦ εἰλαπίνῃ τεθαλυῇ.
Ἦδ' ἂν μὲν πολέων φόνῳ ἀνδρῶν ἀντεβολήσας,
μαυνᾷξ' κτεινομένων καὶ ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ·
ἀλλὰ κε κείνα μάλιστα ἰδὼν ὀλοφύραο θυμῷ,
ὥς ἀμφὶ κρητῆρα τραπέζας τε πληθούσας
420 κείμεθ' ἐνὶ μεγάρῳ, δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι ὕεν.
Οἰκτροτάτῃν δ' ἤκουσα ὅσα Πριάμοιο θυγατρὸς,
Κασσάνδρης, τὴν κτείνει Κλυταίμνηστρῃ δολόμητις
ἀμφ' ἐμοί· αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ γαίῃ χεῖρας αἰείρων
βαλλὼν ἀποθνήσκων περὶ φασγάνῳ· ἡ δὲ κυνώπις
425 νοσφίσσας· οὐδέ μοι ἔτλη ἰόντι περ εἰς Ἀἶδαο
χερσὶ κατ' ὀφθαλμοὺς ἑλέειν σὺν τε στόμ' ἔρεσαι.
Ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικὸς,
ἦ τις δὴ τοιαῦτα μετὰ φρεσὶν ἔργα βάλληται·
οἷον δὴ καὶ κείνῃ ἐμήσατο ἔργον αἰεὶς,
430 κουριδίῳ τεύξασα πόσει φόνον· ἦτοι ἔρην γε
ἀσπᾶσιος παίδεσσιν ἰδὼ δμῶεσσιν ἐμοῖσιν
οἰκᾷδ' ἐλεύσεσθαι· ἡ δ' ἔξοχα λυγρ' εἰδυῖα
οἷ τε κατ' αἰσχος ἔχειε καὶ ἐσσομένησιν ὀπίσσω
θηλυτέρῃσι γυναιξὶ, καὶ ἡ κ' εὐεργὸς ἔστιν.
435 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ γόνον Ἀτρεὺς εὐρύοπα Ζεὺς
ἐκπάγλως ἤχθηρε γυναικείας διὰ βουλάς
ἐξ ἀρχῆς· Ἑλένης μὲν ἀπωλόμην' εἰνεκα πολλοί·
σοὶ δὲ Κλυταίμνηστρῃ δόλον ἤρπυε τηλόθ' ἑόντι.
440 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
τῷ νῦν μήποτε καὶ σὺ γυναικὶ περ ἥπιος εἶναι,
μῆδ' οἱ μῦθον ἅπαντα πιφασκέμεν, ὅν κ' εὖ εἰδῆς,
ἀλλὰ τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ καὶ κεχυμένον εἶναι.
Ἄλλ' οὐ σοίγ', Ὀδυσσεῦ, φόνος ἔσσεται ἐκ γε γυναικός·
445 λίην γὰρ πινυτὴ τε καὶ εὖ φρεσὶ μῆδεα οἶδεν
κούρῃ Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια.
Ἦ μὲν μιν νόμῳ γὰρ νήν κατελείπομεν ἡμεῖς,
ἐρχόμενοι πολεμόνδε· πάσις δέ οἱ ἦν ἐπὶ μαζῷ
νήπιος, ὅς που νῦν γε μετ' ἀνδρῶν ἵζει ἀριθμῷ,
450 δαΐκιος· ἡ γὰρ τόνγε πατὴρ φίλος ὕσεται ἔλθων,
καὶ κείνος πατέρα προσπύζεσθαι, ἡ θέμις ἐστίν.
Ἦ δ' ἐμὴ οὐδὲ περ υἱὸς ἐνπιλησθῆναι ἀκοιτῆς
ὀφθαλμοῖσιν ἔασε· πάρος δέ με πέφνε καὶ αὐτόν.
Ἄλλο δέ τοι ἔρεω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
455 κρύβδην, μῆδ' ἀναφανδὰ, φίλῳ ἐς πατρίδα γαῖαν
νῆα κατισχέμεναι· ἐπεὶ οὐκέτι πιστὰ γυναιξίν.
Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως καταλέξον,
εἴ που ἐτι ζῶντος ἀκούετε παιδὸς ἐμοῖο,

generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
nec me sane in navibus Neptunus domuit,
excitato sævorum ventorum immenso flatu;
nec me hostiles viri læserunt in terra:
sed mihi Ægisthus quum-struxisset mortemque fatumque,
occidit, cum pernicioxa uxorē, ad-domum vocatum,
convivio-exceptum, uti quis occidit bovem ad præsepe.
Sic perii miserabilissima morte; circum autem alii socii
continno occidebantur, ut sues albis-dentibus,
qui quidem *mactantur* in locupletis viri præpotentis
aut nuptiis, aut convivio-de-symbolis, aut epulis lautis.
Jam tu quidem multorum cædi virorum interfuisti,
et separatim interfectorum, et in aspera pugna;
sed illa potissimum conspicatus misertus-esses animo,
ut circa craterem, mensasque plenas,
jacebamus in domo; pavementum vero totum sanguine flue-
bat.] Miserabilissimam autem audiui vocem Priami filiæ,
Cassandræ, quam occidebat Clytæmnestra dolosa
propter me: at ego in terra manus elevans
jacebam morieris, ad gladium *capiendum*: illa autem impu-
dens] recessit, nec mihi sustinuit, eunti licet ad Orcum,
manibus oculos comprimere, atque os claudere.
Adeo non est gravius et improbius aliud muliere,
quæcunque talia in mentem facinora induxerit:
quale utique et illa patravit facinus indignum,
ingenno struens marito cædem: sane putabam quidem
gratum me liberis, atque famulis meis,
domum venturum: illa vero apprime exitialia callens
sibique infamiam offudit, et futuris in-posterum
feminis mulieribus, etiam ei quæ probe-agens sit.

Sic dixit: atque ego ipsum respondens allocutus-sum:
dii boni! profecto valde genus Atrei altitonans Jupiter
vehementer odit, feminea propter consilia,
ab initio: Helenæ quidem causa perimus multi;
tibi vero Clytæmnestra dolum struxit procul absenti.

Sic dixi: ille autem me protinus respondens allocutus-est:
ideo jam nunquam etiam tu uxori quidem mansuetus sis,
neu ei sermonem totum revela, quem bene noveris:
sed aliud quidem dic, aliud vero et celatum sit.

Sed haud tibi, Ulysse, exitium erit ex uxore quidem:
valde enim sapiensque est, et bene in-mente consilia novit,
filia Icaril, prudens Penelope.

Profecto quidem ipsam nuptam juvenem relinquebamus nos,
abeuntes ad-bellum; filius autem ei erat ad mamillam,
infans, qui fere nunc quidem in virorum sedet numero,
felix; certe enim eum pater carus videbit, veniens,
et ille patrem amplectetur, ut fas est.

Verum mea ne filio quidem me saturari uxor
oculis permisit; prius vero me occidit et ipsum.

Aliud autem tibi dicam, tuque in mente reconde tua:
clam, neu palam, caram in patriam terram
navem appelle; quoniam non-amplius fides est feminis.

Sed age mihi hoc dic, et vere narra,
sicubi adhuc viventem audiat filium meum,

ἥ που ἐν Ὀρχομενῷ, ἢ ἐν Πύλῳ ἡμαθόεντι,
 460 ἥ που παρ Μενελάῳ ἐνὶ Σπάρτῃ εὐρείῃ·
 οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ διὸς Ὀρέστης.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Ἀτρεΐδῃ, τί με ταῦτα διεΐρῃαι; οὐδέ τι οἶδα,
 ζῶει ὅγ' ἢ τέθνηκε· κακὸν δ' ἀναιμῶλια βάζειν.
 465 Νῶϊ μὲν ὥς ἐπέεσσιν ἀμειβομένῳ στυγεροῖσιν
 ἔσταμεν ἀχρύνενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
 Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
 καὶ Πατροκλῆος καὶ ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
 Αἴαντός θ', ὃς ἄριστος ἦν εἰδὸς τε δέμας τε
 470 τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα.
 Ἔργω δὲ ψυχῇ με ποδώκεος Αἰακίδαο,
 καὶ β' Ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 σχέτλιε, τίπτε' ἐτι μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ μήσσαι ἔργον;
 475 πῶς ἐτλῃς Ἀϊδὸςδε κατελθέμεν, ἔνθα τε νεκροὶ
 ἀπραδέες ναίουσι, βροτῶν εἰδῶλα καμόντων;
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλεὸς υἱέ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
 ἦλθον Τειρεσίαο κατὰ χρέος, εἰ τινα βουλὴν
 480 εἴποι, ὅπως Ἰθάκῃν ἐς παιπαλοέσσαν ἰκοίμην·
 οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιῆδος, οὐδέ πω ἀμῆς
 γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχω κακὰ σείο δ', Ἀχιλλεῦ,
 οὕτως ἀνὴρ προπάρῳιθε μακάρτατος οὐτ' ἄρ' ὀπίσσω.
 Πρὶν μὲν γάρ σε ζῶν ἐτίομεν ἴσα θεοῖσιν
 485 Ἀργεῖοι, νῦν αὖτε μέγα κρατέεις νεκρῶεσσιν,
 ἐνθάδ' ἑὼν τῷ μῆτι θανῶν ἀναχίζου, Ἀχιλλεῦ.
 Ὡς ἐφάμην· ἡ δὲ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 μὴ δὴ μοι θάνατόν γε παραῦδα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
 βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἑὼν θητευέμεν ἄλλῳ,
 490 ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίσιος πολὺς εἴη,
 ἢ πᾶσιν νεκρῶεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τοῦ παιδὸς ἀγαθοῦ μῦθον ἐνίσπε,
 ἢ ἔπειτ' ἐς πόλεμον πρόμος ἔμμεναι ἡὲ καὶ οὐκί.
 Εἰπέ δέ μοι, Πηλῆος ἀμύμονος εἰ τι πέπυσσαι,
 495 ἢ ἔτ' ἔχει τιμὴν πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 ἢ μιν ἀτιμάζουσιν ἂν Ἑλλάδα τε Φθίην τε,
 οὐνεχὰ μιν κατὰ γῆρας ἔχει χεῖρας τε πόδας τε.
 Οὐ γὰρ ἐγὼν ἐπαρωγὸς ὑπ' αὐγᾶς Ἥelioιο,
 τοῖος ἑὼν, οἷός ποτ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
 500 πέφνον λαὸν ἄριστον, ἀμύνων Ἀργεῖοισιν.
 Εἰ τοῖσδ' ἔλθοιμι μίνυνθά περ ἐς πατέρος δῶ,
 τῷ κε τῶ στυξαίμην μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,
 οἳ κείνων βιάωνται, ἔεργουσιν τ' ἀπὸ τιμῆς.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 505 ἦτοι μὲν Πηλῆος ἀμύμονος οὐτι πέπυσμαι·
 αὐτὰρ τοι παιδὸς γε Νεοπτολέμοιο φίλοιο
 πᾶσαν ἀληθείην μυθήσομαι, ὥς με κελεύεις·
 αὐτὸς γάρ μιν ἐγὼ κοίλῃς ἐπὶ νηὸς εἵσης
 ἤγαγον ἐκ Σκύρου μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.
 510 Ἦτοι δέ τ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην φραζοίμεθα βουλᾶς,
 αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε καὶ οὐχ ἡμάρτανε μύθων·
 Νέστορ τ' ἀντίθεος καὶ ἐγὼ νικάσπομεν οἶω.

sive forte in Orchomeno, sive in Pylo arenosa,
 sive forte apud Menelaum, in Sparta lata :
 nondum enim fere mortuus-est in terra divinus Orestes.

Sic dixit : atque ego ipsum respondens allocutus-sum :
 Atride, quid me hæc interrogas ? neque quicquam scio,
 vivatne ille, an mortuus-sit : malum autem vana loqui.

Nos quidem sic verbis alternantes tristibus
 stabamus dolentes, uberes lacrimas defundentes.

Venit autem inde anima Pelidæ Achilles,
 et Patrocli, et eximii Antilochi,
 Ajacisque, qui præstantissimus erat formaque corporeque
 ceterorum Danaorum, post eximium Peliden.

Agnovit autem me anima pedibus-velocis Æacidæ,
 et lamentans verbis alatis me allocuta-est :

Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
 infelix, quodnam adhuc majus in mente molieris facinus ?
 quo-pacto ausus-es ad-Orcum descendere, ubi mortui
 sensuum-expertes habitant, hominum simulacra defuncto-
 rum ?] Sic dixit ; atque ego ipsum respondens affatus-sum :
 o Achille, Pelei fili, longe præstantissime Achivorum,
 veni Tiresiæ propter vaticinium, si quod consilium
 diceret, quo-pacto Ithacam ad asperam pervenirem :
 necdum enim prope veni Achaïam, necdum nostram
 terram conscendi, sed semper habeo mala : te vero, Achille,
 nullus vir majorum beatior, nec posterorum :
 antea etenim te vivum honorabamus æqualiter diis
 Argivi ; nunc rursus potenter imperas mortuis,
 hic dum-es ; ideo nequitium mortuus tristeris, Achille.

Sic dixi : ille autem me protinus respondens allocutus-est :
 ne jam mihi mortem consolare, inclyte Ulysse :
 mallet rusticus esse-et mercede servire alii,
 virum apud inopem, cui haud victus multus esset,
 quam omnibus manibus defunctis imperare.

Sed age mihi de-filio meo generoso sermonem dic,
 utrum profectus-sit ad bellum, inter-primos-pugnator ut-es-
 set, an etiam non.] Dic vero mihi etiam, de-Peleo eximio si quid
 audiveris,] utrum adhuc teneat honorem multos apud Myr-
 midonas, an ipsum despiciant per Hellademque Phthiamque,
 eo-quod ipsum senium occupat manusque pedesque.
 Non enim ego ei adjutor sum sub radiis Solis,
 talis ut-essem, qualis olim in Troja lata
 trucidabam populum fortissimum, propugnans Argivis.
 Si talis venirem vel paulisper in patris domum,
 tum alicui terribiliter-ostenderem meum robur et manus in-
 victas,] eorum qui illum violant, arcentque ab honore.

Sic dixit ; atque ego ipsum respondens allocutus-sum :
 certe quidem de-Peleo eximio nihil audiui :
 sed tibi de-filio quidem Neoptolemo caro
 omnem veritatem dicam, ut me jubes ;
 ipse enim illum ego cava in nave æquali
 duxi e Scyro ad bene-ocreatos Achivos.
 Nempe quando circa urbem Trojam inibamus consilia,
 semper primus dicebat, et non aberrabat a-dicendis :
 Nestorque deo-par et ego cum vincebamus soli.

Αὐτὰρ ὅτ' ἐν πεδίῳ Τρώων μαρνοίμεθα γαλκῷ,
 οὔ ποτ' ἐνὶ πλῆθει μένεν ἀνδρῶν οὐδ' ἐν ὄμιλῳ,
 515 ἀλλὰ πολλὸ προθέεσκε, τὸ δν μένος οὐδενὶ εἰκων·
 πολλοὺς δ' ἀνδρας ἐπεφνεν ἐν αἰνῇ δῆϊσσι.
 Πάντας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,
 ὅσσον λαὸν ἐπεφνεν, ἀμύνων Ἀργεῖοισιν·
 ἀλλ' ὅον τὸν Τηλεφίδην κατενῆρατο γαλκῷ,
 520 ἦρω' Εὐρύπυλον· πολλοὶ δ' ἄμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
 Κήτειοι κτείνοντο, γυναιῶν εἵνεκα δούρων.
 Κεῖνον δὲ κάλλιπτον ἴδον μετὰ Μέμνονα δῖον.
 Αὐτὰρ ὅτ' εἰς ἵππον κατεβαίνομεν, δν κάμ' Ἑπειδός,
 Ἀργείων οἱ ἀριστοί, ἐμοὶ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο·
 525 [ἤ μὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν λόχον ἠδ' ἐπιθεῖναι.]
 ἐνθ' ὅλοι Δαναῶν ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες
 δάκρυά τ' ὤμιόργνυντο τρέμον' ὅ' ὑπὸ γυῖα ἐκάστου·
 κείνων δ' οὔποτε πάμπαν ἐγὼν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
 οὔτ' ὠχρήσαντα χροά κάλλιμον οὔτε παρειῶν
 530 δάκρυ' ὁμορῶμενον· ὁ δέ με μάλα πολλὸν ἰκέτευεν
 ἱπποῦθεν ἐξίμεναι, ξίφος δ' ἐπεμαίετο κώπῃν
 καὶ δόρυ χαλκοδαρές, κακὰ δὲ Τρώεσσι μενοίνα.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπὴν,
 μοῖραν καὶ γέρας ἐσθλὸν ἔχων ἐπὶ νηὸς ἔβαινεν
 535 ἀσκηθῆς, οὔτ' ἄρ βεβλημένος ὀξεί γαλκῷ
 οὔτ' αὐτοσχεδὴν οὐτασμένους· οἳά τε πολλὰ
 γίγνεται ἐν πολέμῳ· ἐπιμῆξ δέ τε μάνεται Ἄρης.
 Ὡς ἐφάμην· ψυχὴ δὲ ποδούκεος Αἰακίδαο
 φοῖτα μακρὰ βιβῶσα κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
 540 γηθοσύνη, ὃ οἱ υἱὸν ἔρην ἀριδείκετον εἶναι.
 Αἶ δ' ὅλαι ψυχαὶ νεκῶν κατατεθνηῶτων
 ἔστασαν ἀχνύμεναι, εἰρόντο δὲ κῆρ' ἐκάστη.
 Οἷα δ' Αἴαντος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο
 νόσφιν ἀφροστήκει, κεχολωμένη εἵνεκα νίκης,
 545 τῇν μιν ἐγὼνίκησα δικαζόμενος παρὰ νηυσὶν
 τεύχεσιν ἄμφ' Ἀχιλλῆος ἔθηκε δὲ πόντια μήτηρ.
 [παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.]
 Ὡς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν τοιῷδ' ἐπ' ἀέθλῳ·
 τοίην γὰρ κεφαλὴν ἔνεκ' αὐτῶν γαῖα κατέσχευ,
 550 Αἴανθ', ὃς πέρι μὲν εἶδος, πέρι δ' ἔργα τέτυκτο
 τῶν ὅλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Τὸν μὲν ἐγὼν ἐπέεσσι προσηύδαμ μιλυχίοισιν·
 Αἴαν, παῖ Τελαμῶνος ἀμύμονος, οὐκ ἄρ' ἐμελλες
 οὐδὲ θανὼν λήσσεσθαι ἐμοὶ χόλου, εἵνεκα τευχέων
 555 οὐλομένων· τὰ δὲ πῆμα θεοὶ θέσαν Ἀργεῖοισιν.
 Τοῖος γάρ σπιν πύργος ἀπώλεο· σείο δ' Ἀχαιοὶ
 ἴσον Ἀχιλλῆος κεφαλῇ Πηληϊάδαο,
 ἀχνύμεθα φθιμένοιο διαμπερές· οὐδὲ τις ἄλλος
 αἴτιος, ἀλλὰ Ζεὺς Δαναῶν στρατὸν αἰχμητῶων
 560 ἐκπάγλως ἤχθηρε· τειν δ' ἐπὶ μύρῳ ἔθηκεν.
 Ἀλλ' ἄγε δεῦρο, ἀναξ, ἵν' ἔπος καὶ μῦθον ἀκούσῃς
 ἡμέτερον· δάμασον δὲ μένος καὶ ἀγῆνορα θυμόν. [λας
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο, βῆ δὲ μετ' ἄλ-
 ψυχὰς εἰς Ἑρεβός νεκῶν κατατεθνηῶτων.
 565 Ἑρὸν χ' ὁμῶς προσέειπε κεχολωμένος, ἡ κεν ἐγὼ τὸν,
 ἀλλὰ μοι ἤθελε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν

At quum in campo Trojanorum pugnabamus aere,
 nunquam in multitudine manebat virorum, neque in turba,
 sed longe præcurrebat, suo robore nulli cedens;
 multos autem viros trucidavit in aspera pugna.
 Omnes vero non ego dixero nec nominavero,
 quantas copias occiderit, propugnans Argivis :
 sed qualem illum Telephiden interfecerit ferro,
 heroem Eurypylum : multi vero circa eum socii
 Cetei trucidabantur, muliebria propter dona.
 Illum sane pulcerrimum vidi, post Memnonem divinum.
 Ac quum in equum conscendimus, quem fabricavit Epeus
 Argivorum principes, mihi autem omnia commissa erant :
 [et ut aperirem densas insidias, et ut-includerem :]
 hic alii Danaorum ductores ac principes
 lacrimasque sibi-abstergebant, tremebantque subtus membra
 cuiusque:] illum vero nunquam omnino ego vidi oculis
 nec pallescentem corpore pulcro, neque a-genis
 lacrimas abstergentem : sed is mihi permultum supplicabat
 ab-equo ut-exiret; gladii autem prensabat capulum,
 et hastam aere-gravem, malaque Trojanis moliebatur.
 Sed quando Priami urbem depopulati-sumus excelsam,
 portionem et munus eximium habens, navem conscendebat
 incolumis, neque eminus-ictus acuto aere,
 nec cominus vulneratus; ut sæpe
 fit in bello; promiscue vero furit Mars.

Sic dixi : anima autem pedibus-celeris Æacidæ
 abibat magnis passibus-gradiens per asphodelo-plenum pra-
 tum,] læta, quod ei filium dixissem insignum esse.

Ceteræ vero animæ mortuorum defunctorum
 stabant mœrentes, narrabantque dolores unaquæque.
 Sola autem Ajacis anima Telamonii
 longe absistebat, irata propter victoriam,
 qua ipsum ego vici, iudicio-contendens apud naves,
 de armis Achillis; proposuit autem veneranda mater.
 [filii autem Trojanorum judicarunt et Pallas Minerva.]
 Utinam sane non vicissem tali in certamine :
 tale enim caput ob ista arma terra delinuit,
 Ajacem, qui præstantissimus forma et rebus-gestis fuit
 ceterorum Danaorum, post eximium Peliden.

Illum quidem ego verbis alloquebar blandis :

Ajax, fili Telamonis eximii, non ergo eras
 ne mortuus quidem obliturus mihi iræ, ob arma
 pernicioosa? illa autem perniciem dii fecerunt Argivis.
 Talis enim ipsis turris periisti : propter-te autem Achivi,
 acque-ac propter-Achillis caput Pelidæ,
 dolemus defunctum usque : neque quisquam alius
 in-culpa est, sed Jupiter Danaorum exercitum bellicosorum
 graviter oderat; tibi vero fatum imposuit.

Sed age, huc-veni, rex, ut verbum et orationem audias
 nostram : doma autem iram et generosum animum.

Sic dixi : ille vero mihi nihil respondit, ibat autem ad alias
 animas in Erebum mortuorum defunctorum.

Ibi tamen me allocutus-fuisset quanquam-iratus, aut ego
 ipsum,] sed mihi volebat animus in pectore caro

τῶν ἄλλων ψυχὰς ἰδέειν κατατεθνήτων.

Ἔνθ' ἦτοι Μίνωα ἰδὼν, Διὸς ἀγαθὸν υἱὸν,
χρῦσεον σκήπτρον ἔχοντα, θεμιστεύοντα νέκυσιν,
570 ἤμενον· οἱ δέ μιν ἀμφὶ δίκας εἰρόντο ἀνακταί,
ἤμενον ἑσταότες τε, κατ' εὐρυπυλὲς Αἴδος δῶι.

Τὸν δὲ μετ' Ὀρίωνα πελώριον εἰσενόησα,
θῆρας βοῦς εἰλεῦντα κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
τοὺς αὐτὸς κατέπεφνεν ἐν οἰοπόλοισιν ὄρεσσιν,
575 χερσὶν ἔχων ῥόπαλον παγγάλαον, αἰὲν ἀαγέ.

Καὶ Τίτυδ' εἶδον, Γαίης ἐρικυδέος υἱὸν,
κείμενον ἐν δαπέδῳ· ὃ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα·
ἔπε δέ μιν ἐκότερθε παρημένῳ ἦπαρ ἔκειρον,
δέρτρων ἔσω δύνοντες· ὃ δ' οὐκ ἀπαμύνετο χερσίν·
580 Λητῶ γὰρ ἤλκησε, Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν,
Πυθῶδ' ἐρχομένην διὰ καλλιχόρου Πανοπήος.

Καὶ μὴν Τάνταλον εἰσείδον, χαλέπ' ἀλγε' ἔχοντα,
ἑσταότ' ἐν λίμνῃ· ἥ δὲ προσέπαζε γενεῖν·
στεῦτο δὲ διψῶν, πίειν δ' οὐκ εἴχεν ἐλέσθαι
585 Ὀσάκι γὰρ κύψει· ὃ γέρων, πίειν μνεναίνων,
τοσάχ' ὕδωρ ἀπολόσκειτ' ἀναδρογέ· ἀμφὶ δὲ πυσσὶν
γαστήρ· ἔστω φάνεσκε, καταζήνοσκε δὲ δαίμων.
Δένδρεα δ' ὑψιπέτληα κατὰ κρῦπτον χέει κερπὸν,
ὄγγυα καὶ ῥοιαὶ καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι
590 συκαὶ τε γλυκεραὶ καὶ ἐλαῖαι τηλεθώσας·
τῶν ὅπ' ἰθῦσαι· ὃ γέρων ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι,
τὰς δ' ἄνεμος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιδόντα.

Καὶ μὴν Σίσυφον εἰσείδον, κρατέρ' ἀλγε' ἔχοντα,
λαβὰν βαστάζοντα πελώριον ἀμφοτέρῃσιν.

595 Ἦτοι ὃ μὲν σκληριπτόμενος χερσὶν τε πῶσιν τε
λαβὰν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον· ἀλλ' ὅτε μέλλοι
ἄκρον ὑπερβαλέειν, τότ' ἀποστρέψασκε κραταιῆς
αὐτίς· ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λαῶς ἀναιδής.
Αὐτὰρ ὅτ' ἄψ ὥσασκε τιτανιόμενος· κατὰ δ' ἰδρὼς
600 ἔρρεεν ἐκ μελέων, κόνι δ' ἐκ κρατὸς ὀρώρει.

Τὸν δὲ μετ' εἰσενόησα βῆν' Ἡρακλεῖην,
εἰδούλιν· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
τέρπεται ἐν θαλῆς καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ὅμηγν.
[παῖδα Διὸς μεγάλιοι καὶ Ὅρης χρυσοπεδίλου.]

605 Ἀμφὶ δέ μιν κλαγγὴ νεκυῶν ἦν οἰωνῶν ὄς,
πάντοσ' ἀτυζομένων· ὃ δ' ἐρμηνὴ νυκτὶ εἰοικὼς,
γυμνὸν τόξον ἔχων καὶ ἐπὶ νευρῇφιν διστόν,
δεινὸν παπταίνων, αἰεὶ βαλέοντι εἰοικὼς.
Σμερδαλέος δέ οἱ ἀμφὶ περὶ στῆθεσσιν ἀορτήρ,
610 χρῦσσεος ἦν τελαμών· ἵνα θέσκελα ἔργα τέτυκτο,
ἄρκοι τ' ἀγρότεροί τε σῆες χαροποί τε λόντες
ὑσμίναι τε μάχαι τε φόνοι τ' ἀνδροκτασίαι τε.
Μὴ τεχνησάμενος μὴδ' ἄλλο τι τεχνήσαιτο,
ὃς κείνῳ τελαμῶνα εἴῃ ἐγκάτθετο τέχνη.

615 Ἐγὼ δ' αὐτίκα κείνος, ἐπεὶ ἰδὼν ὀφθαλμοῖσιν
καί μ' ὀλοφύρομενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
ἂ δειλ', ἢ τινὰ καὶ σὺ κακὸν μόρον ἠγηλάεις,
ὄνπερ ἐγὼν ὀξέσκειν ὑπ' αὐγὰς Ἡελίοιο.
620 Ζηγνὸς μὲν παῖς ἦα Κρονίονος, αὐτὰρ οἷζ' ὦν

ceterorum animas videre defunctorum.

Ibi quidem Minoem vidi, Jovis illustrem filium,
aureum sceptrum tenentem, jus-dicentem mortuis,
sedentem : illi vero circa ipsum causas dicebant regem,
sedentes stantesque, per amplam-portis Plutonis domum.

Post hunc autem, Orionem ingentem animadverti,
feras simul agitantem per asphodelo-plenum pratium,
quas ipse occiderat in desertis montibus,
manibus tenens clavam totam-aëream, semper infragilem.

Et Tityum vidi, Terræ augustissimæ filium,
jacentem in solo ; is vero per novem jacebat jugera ;
duo-vultures autem ipsi utrique assidentes jecur rodebant,
in viscera penetrantes : is autem non propulsabat manibus :
Latonæ enim vim-intulit, Jovis augustæ conjugis,
ad-Pytho eunti, per amœnum Panopeum.

Et vero Tantalum vidi, graves dolores habentem,
stantem in lacu ; hic autem attingebat ad-mentum :
stabat vero sitiens ; ad-bibendum autem *aquam* non poterat
capere.] Quoties enim inclinaret se senex, bibere cupiens,
toties aqua peribat absorpta : circa autem pedes
terra nigra apparebat ; arefaciebat vero deus.
Arbores autem proceræ ab-alto fundebant fructum,
piri, et mali-punicæ, et mali pulcro-fructu,
ficusque dulces, et oleæ virentes :
quas quum recta-tenderet senex in manibus prehendere,
eas ventus dispellebat in nubes obscuras.

Et vero Sisyphum aspexi, dueros dolores habentem,
lapidem gestantem ingentem utraque *manu*.
Nempe ille quidem innixus manibusque pedibusque,
lapidem sursum pellebat ad cacumen ; sed quando erat
summum superaturus, tunc *illum* deturbabat potens-vis
retro : deinde in-solumolvebatur lapis impudens.
Verum ille rursus trudebat contendens ; ac sudor
defluebat e membris, pulvis vero a capite movebatur.

Post hunc autem vidi vim Herculeam,
simulacrum ; ipse vero inter immortales deos
oblectatur in conviviis, et habet pulcris-talis Heben.
[filium Jovis magni et Junonis aureos-calceos-habentis.]
Circa autem ipsum clangor mortuorum erat, avium instar,
undique agitatorum : ille vero, obscuræ nocti similis,
nudum arcum tenens, et ad nervum sagittam,
horrendum circumspectans, semper jaculaturō similis.

Terribilis autem ei circa pectora balteus,
aureum erat lorum ; ubi miranda opera inerant,
ursique, agrestesque apri, torvique leones,
præliaque, pugnaeque, cadesque, homicidiaque.
Non *hoc* fabricato aliud quid fabricaverit is
qui illud cingulum sua comprehenderit arte.

Agnovit autem statim ille, postquam vidit oculis,
et me lugens verbis alatis allocutus-est :

Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
ah miser, certe aliquod et tu malum fatum sustines,
quale ego ferebam sub radiis Solis.

Jovis quidem filius eram Saturnii ; verum acrumnam

εἶχον ἀπειρεσίην· μάλα γὰρ πολὺ χεῖρονι φῶτι
 δεδμημένῃ, δὲ μοι χαλεπούς ἐπετέλλετ' ἀέθλους·
 καί ποτέ μ' ἐνθάδ' ἐπεμψε κύν' ἄζοντ'· οὐ γὰρ ἔτ' ἀλ-
 φράζετο τοῦδέ τί μοι χαλεπώτερον εἶναι ἀέθλον. [λον
 625 Τὸν μὲν ἐγὼν ἀνένεικα καὶ ἤγαγον ἐξ Ἀΐδαο·
 Ἑρμείας δέ μ' ἐπεμψεν ἰδὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ὦς εἰπὼν, ὃ μὲν αὖτις ἔβη δόμον Ἀΐδος εἴσω.
 Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἔμπεδον, εἴ τις ἔτ' ἔλθοι
 ἀνδρῶν ἡρώων, οἳ δὴ τὸ πρόσθεν ὄλοντο.
 630 Καί νύ κ' ἔτι προτέρους ἶδον ἀνέρας, οὓς ἔθελόν περ·
 [Θησέα Πειρίθοόν τε, θεῶν ἐρικυδέα τέκνα·]
 ἀλλὰ πρὶν ἐπὶ ἔθνε' ἀγέρετο μυρία νεκρῶν,
 ἡχῇ θεοσπέσῃ· ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ἤρει,
 μή μοι Γοργεῖν κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου
 635 ἐξ Ἀΐδος πέμψειεν ἀγανὴ Περσεφόνηα.
 Αὐτίκ' ἔπειτ' ἐπὶ νῆα κίων ἐκέλευον ἐταίρους
 αὐτοὺς τ' ἀμβαίνειν ἀνά τε πυρμνήσια λῦσαι·
 οἳ δ' αἰψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον.
 Τὴν δὲ κατ' Ὀκεανὸν ποταμὸν φέρε κῦμα ῥόοιο·
 640 πρῶτα μὲν εἰρεσὴν, μετέπειτα δὲ κάλλιμος οὖρος.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Μ.

Σειρῆνες, Σκύλλα, Χάρυβδις, βόες
 Ἥλιου.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ποταμοῖο λίπεν ῥόον Ὀκεανοῖο
 νῆς, ἀπὸ δ' ἔκετο κῦμα θαλάσσης εὐρυπόροιο,
 νῆσόν τ' Αἰαίην, θοὶ τ' Ἡῶς ἡριγενείης
 οἰκία καὶ χοροί εἰσι καὶ ἀντολαὶ Ἥελιοιο·
 5 νῆα μὲν ἐνθ' ἔλθοντες ἐκέλαμεν ἐν ψαμάθοισιν,
 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἐνθα δ' ἀποβορίζαντες ἐμείναμεν Ἡῶ διαν.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 δὴ τότε ἐγὼν ἐτάρους προΐειν ἐς δώματα Κίρκης,
 10 οἷσέμεναι νεκρὸν Ἑλπήνορα τεθνηῶτα.
 Φιτροὺς δ' αἶψα ταμίντες, θοὶ ἀκροτάτῃ πρόεχ' ἀκτῇ,
 θάπτομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ νεκρός τ' ἐκάη καὶ τεύχεα νεκροῦ,
 τύμβον χεύαντες καὶ ἐπὶ στήλῃν ἐρύσαντες
 15 πῆξαιμεν ἀκροτάτῃ τύμβῳ εὐήρες ἐρετμόν.
 Ἥμεις μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν· οὐδ' ἄρα Κίρκην
 ἐξ Ἀΐδew ἐλθόντες ἐλήθομεν, ἀλλὰ μάλ' ὥκα
 ἦλθ' ἐντυναμένη· ἅμα δ' ἀμφίπολοι φέρον αὐτῇ
 σῖτον καὶ κρέα πολλὰ καὶ αἰῶπα οἶνον ἐρυθρόν.
 20 Ἡ δ' ἐν μέσσω στήσῃ μετηύδα διὰ θεάων·
 Σχέτλιοι, οἳ ζῶντες ὑπῆλθετε δῶμ' Ἀΐδαο,
 δις θανέες, ὅτε τ' ἄλλοι ἀπαξ θνήσκουσιν ἄνθρωποι.
 Ἄλλ' ἄγετ', ἐσθίετε βρώμην καὶ πίνετε οἶνον
 αὖθι πανημέριοι· ἅμα δ' ἡοὶ φαινομένην
 25 πλύεσθ'· αὐτὰρ ἐγὼν δεῖξω δόδον ἥδε ἕκαστα

habebam infinitam : valde enim longe deteriori viro
 subditus-eram ; ille vero mihi graves imperabat labores ;
 et olim me huc misit, canem ut-ducerem : non enim aliud
 existimabat hoc ullum mihi gravius fore certamen.

Eum quidem ego subduxi et traxi ex Orco :

Mercurius autem me duxit, ac cæcis-oculis Minerva.

Sic fatus, ipse quidem rursus abiit in Plutonis domum.

At ego illic manebam constanter, si quis adhuc veniret
 virorum heroum, qui jam olim perierant.

Et adhuc priores vidissem viros, quos volebam quidem :

[Theseum, Pirithoumque, deorum gloriosos filios :]

sed prius gentes congregabantur infinite mortuorum,
 sonitu immenso ; me vero pallidus timor cepit,

ne mihi Gorgonium caput horrendi monstri

ex Orco mitteret inclitya Proserpina.

Statim deinde ad navem profectus, jubebam socios

ipsosque inscendere, et retinacula solvere :

illi vero statim ingrediebantur et in transtris consedere

Hanc autem (navem) per Oceanum flumen ferebat unda fluen-
 ti,] primum quidem remigatio, postea autem optimus ventus.

ODYSSEÆ XII.

Sirenes, Scylla, Charybdis, boves
 Solis.

Ac postquam fluminis reliquit fluentum Oceani
 navis, et pervenit ad fluctus maris lati,
 insulamque Æcam, ubi Auroræ mane-genitæ
 domicilium et chori sunt, et ortus Solis :

navem quidem hic advenientes subduximus in arenas
 atque et ipsi egressi-sumus in litus maris.

Hic vero dormientes expectavimus Auroram divinam.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum vero ego socios præmisi ad domos Circes
 allaturos mortuum Elpenorem defunctum.

Stipitibusque statim cæsis, ubi summum prominebat litus,
 sepeliebamus eum dolentes, uberes lacrimas defundentes.

Ac postquam corpusque combustum-erat et arma mortui,
 tumulo aggesto, et desuper cippo erecto,
 fiximus in-summo tumulo fabrefactum remum.

Nos quidem hæc singula administrabamus : neque inde
 Circen] ex Orco regressi latuimus, sed valde celeriter
 venit, quum-se-parasset : una autem ancillæ ferebant cum-
 ipsa] panem et carnes multas, et ignitum vinum rubrum.

Et in medio stans dixit augustissima dearum :

Miseri, qui viventes subiistis domum Plutonis
 bis-morientes, quando alii semel moriuntur homines.

Verum agite, edite cibum et bibite vinum

hic toto-die ; simul autem cum aurora illucescente
 navigabitis : atque ego monstrabo viam, ac singula

σημανέω· ἵνα μήτι κακοῖσ' ἀφ' ἧς ἀλεγείνῃ
ἢ ἄλλος ἢ ἐπὶ γῆς ἀλγήσετε πῆμα παθόντες.

¶ Ὡς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγ' ἰνυρ.

¶ Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ ἐς ἥλιον καταδύοντα
30 ἤμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἀσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.

¶ Ἦμος δ' ἥελιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλθεν,
οἱ μὲν κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηὸς·
ἢ δ' ἐμὲ χειρὸς ἐλθούσα φίλων ἀπονόσφιν ἐταίρων
εἰσέ τε καὶ προσέλεχτο καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα·
35 αὐτὰρ ἐγὼ τῇ πάντα κατὰ μοῖραν κατέλεξα.

Καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσι προσήυδα πότνια Κίρκη·

Ταῦτα μὲν οὐτ' ὅπως πάντα πεπείρανται· σὺ δ' ἀκούσων,

ὥς τοι ἐγὼν ἐρέω, μνήσῃ δέ σε καὶ θεὸς αὐτός.

Σειρήνας μὲν πρῶτον ἀφίξεαι, αἱ βρά τε πάντας

40 ἀνθρώπους θέλουσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίχεται.

¶ Ὅστις αἰδρεῖται πελάσῃ καὶ φλόγγον ἀκούσῃ

Σειρήνων, τῷ δ' οὔτι γυνὴ καὶ νήπια τέκνα

οἰκᾶδε νοστήσαντι παρίσταται οὐδὲ γάνυνται·

ἀλλὰ τε Σειρήνες λιγυρῇ θέλουσιν αἰοῶν,

45 ἤμεναι ἐν λειμῶνι· πολλὸς δ' ἄμφ' ὅστέσφιν οἷς

ἀνδρῶν πυθομένων, περὶ δὲ βῖνοι μινύθουσιν.

Ἀλλὰ παρὲς ἑλάν· ἐπὶ δ' οὐατ' ἀλείψαι ἐταίρων,

κηρὸν δεψήσας μελιγδέα, μήτις ἀκούσῃ

τῶν ἄλλων· ἀτὰρ αὐτὸς ἀκούμεν αἶ κ' ἐθέλησθαι,

50 δησάντων σ' ἐν νηὶ ὅπῃ χεῖρας τε πόδας τε,

ὄρθον ἐν ἱστοπέδῃ· ἕκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήρθω·

ὄρρα κε τερπόμενος ὅπ' ἀκούης Σειρήνοισιν.

Αἱ δέ κε λίσσῃσι ἐτάρους λῦσαι τε κελεύης,

οἱ δέ σ' ἔτι πλεόνεσσι τότε ἐν δεσμοῖσι δεόντων.

55 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τάς γε παρὲς ἑλάσωσιν ἐταῖροι,

ἔθθα τοι οὐκέτ' ἐπειτα διηνεκέως ἀγορεύσω,

ὅπποτέρῃ δὴ τοι δόδος ἔσσεται, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς

θυμῷ βουλευέιν· ἐρέω δέ τοι ἀμφοτέρωθεν.

¶ Ἦθεν μὲν γὰρ πέτραι ἐπηρεφές, προτὶ δ' αὐτὰς

60 κύμασ' ἑλάν· ὅσθι κυανώπιδος Ἀμφιτρίτης·

Πλαγκτὰς δὲ τοι τάς γε θεοὶ μάχαρες καλέουσιν.

Τῇ μὲν τ' οὐδὲ ποτήτᾳ παρέρχεται οὐδὲ πέλειαι

τρήρωνες, ταῖτ' ἀμβροσίην Διὶ πατρὶ φέρουσιν,

ἀλλὰ τε καὶ τῶν αἰεὶ ἀφαιρεῖται λῖς πέτρη·

65 ἀλλ' ἄλλην ἐνὶ σὶ πατὴρ ἐναρίθμιον εἶναι.

Τῇ δ' οὕτω τις νηὺς φύγεν ἀνδρῶν, ἥτις ἴκηται,

ἀλλὰ θ' ὁμοῦ πίνακας τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν

κύμασ' ἑλὼς φορέουσι πυρὸς τ' ὀλοοῖο θυέλλαι.

Οἷη δὴ κείνη γε παρέλπει ποντοπόρος νηὺς,

70 Ἀργῶ πασιμελουσα, παρ' Αἰήταο πλέουσα·

καὶ νύ κε τὴν ἐνθ' ὥκα βάλεν μεγάλας ποτὶ πέτρας,

ἀλλ' Ἥρῃ παρέπεμψεν, ἐπεὶ φίλος ἦεν Ἰήσιων.

Οἱ δὲ δύο σκόπελοι· ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἰκάνει

ὀξεῖα κορυφῇ, νεφέλη δέ μιν ἀμφιέβηκεν

75 κυανή· τὸ μὲν οὐποτ' ἔρωει, οὐδὲ ποτ' αἰθρῇ

κείνου ἔχει κορυφὴν οὐτ' ἐν ἑρπεί οὐτ' ἐν ὀπώρῃ·

οὐδὲ κεν ἀμβραῖη βροτὸς ἀνθρ', οὐ καταβαίη,

οὐδ' εἰ οἱ χεῖρές τε ἐέκοισι καὶ πόδες εἴεν·

πέτρη γὰρ λῖς ἐστι, περιεστῇ εἰκυῖα.

significabo ; ut ne-quid malo-consilio damnoso

aut in mari , aut in terra , doleatis damnum passi.

Sic dixit : nobis vero rursus persuasus est animus genero-
sus.] Sic tunc quidem toto-die, ad solis occasum,
sedebamus, epulantes carnesque copiosas et *bibentes vi-*
num dulce.] Quando vero sol occidit, et tenebræ supervenere,
illi quidem decubuerunt juxta retinacula navis ;
hæc vero me manu prehensum, dilectis seorsum a-sociis ,
sedere-fecit et accubuit et interrogavit singula :
atque ego ei omnia ordine recensui.

Tum vero me verbis alloquebatur veneranda Circe :

Hæc quidem sic omnia peracta-sunt : tu vero audi,
ut tibi ego dicam ; recordari autem te faciet etiam deus ipse :

Ad-Sirenas quidem primum pervenies, quæ quidem omnes
homines deliniunt, quicumque ad-eas pervenerit.

Quisquis imprudentia appulerit, et vocem audierit

Sirenium, huic neuti-quam uxor et infantes liberi

domum reverso astant, neque lætantur :

sed Sirenes arguto deliniunt cantu ,

sedentes in prato : magnus vero circum ossium acervus

virorum putrefactorum, circumque cutes tabescunt.

Sed præternavigato : verum aures obline sociorum ,

cera subacta dulci, ne-quisquam audiat

ceterorum ; at tu ipse audire si velis,

liganto tibi in navi veloci manusque pedesque ,

erecto ad basem-mali ; ex ipso autem funes alligantur ,

ut cum-voluptate vocem audias Sirenium.

Si vero rogaveris socios, solvereque jubeas ,

illi te adhuc in pluribus tum vinculis illiganto.

Ac postquam has præternavigarint socii ,

tum tibi non-amplius deinceps continuo dicam ,

utra demum tibi via futura-sit ; sed et ipse

animo considera : dicam vero tibi quæ sint viæ utrinque.

Hinc enim petræ imminentes : ad eas autem

fluctus ingens rauce-sonat carulea-facie Amphitritæ :

Planctas (*erraticas*) vero hasce dii beati vocant.

Hæc quidem nec volucres prætervolant, nec columbæ

timidæ, quæ ambrosiam Jovi patri ferunt ;

sed etiam ex-iis aliquam semper abripit lævis petra ;

verum aliam summittit pater, ut-in-numero sit.

Hæc vero nondum ulla navis effugit virorum, quæ accesserit ;

sed pariter tabulataque navium, et corpora virorum

fluctus maris auferunt ignisque perniciosi procellæ :

Sola vero illa præternavigavit mare-transiens navis ,

Argo omnibus-celebrata, ab Æeta navigans :

et sane illam ibi cito *fluctus* conjecissent magnas ad petras ;

sed Juno eam præterire-fecit, quoniam ipsi carus erat Iason.

Duo vero sunt scopuli : hic quidem cælum latum attingit

acuto vertice, nubes autem ipsum circumdat

obscura : quod quidem nunquam cessat, neque unquam se-

renitas] illius tenet verticem, neque in æstate, neque in au-

tumno ;] neque ascenderit mortalis vir, nec descenderit ,

ne si quidem illi manusque viginti et pedes essent :

petra enim lævis est, circumcirca-politæ similis.

- 80 Μέσσω δ' ἐν σκοπέλῳ ἐστὶ σπέος ἡρωεῖδης,
πρὸς ἶφρον, εἰς Ἐρεβος τετραμμένον· ἦ περ ἂν ὑμεῖς
νῆα παρὰ γλαφυρὴν ἰθύνετε, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ.
Οὐδέ κεν ἐκ νηὸς γλαφυρῆς αἰζήϊος ἀνὴρ
τόξῳ διστεύσας κοῖλον σπέος εἰσαφικοίτο.
- 85 Ἐνθα δ' ἐνὶ Σκύλλῃ νάει, δεινὸν λελακυῖα·
τῆς ἦτοι φωνὴ μὲν, ὅση σκύλακος νεογυλῆς,
γίγνεται, αὐτὴ δ' αὐτὴ πέλωρ καχόν· οὐδὲ χε' τίς μιν
γῆθήσειεν ἰδὼν, οὐδ' εἰ θεὸς ἀντίασειεν.
Τῆς ἦτοι πόδες εἰσὶ δυώδεκα πάντες ἄωροι·
- 90 Ἐξ δέ τέ οἱ δειραὶ περιμήκεες· ἐν δὲ ἐκάστη
σμερδαλέῃ κεφαλῇ, ἐν δὲ τρίστοιχοι δόδντες,
πυκνοὶ καὶ θαμέες, πλείοι μέλανος θανάτοιο.
Μέσση μὲν τε κατὰ σπέιους κοῖλοιο δέδυνεν·
ἔξω δ' ἐξίσχει κεφαλὰς δεινοῖο βερέθρου·
- 95 αὐτοῦ δ' ἰχθυὰς σκόπελον περιμαιμώουσα
δελφινὰς τε κύνας τε, καὶ εἰ ποθὶ μεῖζον ἔλθῃ
κῆτος, ἃ μυρία βόσκει ἀγαστόνος Ἄμφιτρίτη.
Τῇ δ' οὐ πώποτε ναῦται ἀκῆριοι εὐχετόωνται
παρρυγέειν σὺν νηϊ· φέροι δέ τε κρατὶ ἐκάστῳ
- 100 φῶτ' ἐξαργάξασα νεὸς κυανοπύρροιο. [σεῦ,
Τὸν δ' ἕτερον σκόπελον· χθαιμαλώτερον ὄφει, Ὀδυσ-
πλησίον ἀλλήλων· καὶ κεν διοίστυσσαι.
Τῷ δ' ἐν ἑρινεὸς ἐστὶ μέγας, φύλλοισι τεθηλώς·
τῷ δ' ὑπὸ οἷα Χάρυβδος ἀναβροῖβδεῖ μέλαν ὕδωρ.
- 105 Τρίς μὲν γάρ τ' ἀνίσιν ἐπ' ἡματι, τρίς δ' ἀναροῖβδεῖ
δεινόν· μὴ σύγε κειθὶ τύχοις, ὅτε ροιβδῇσειεν·
οὐ γάρ κεν ῥύσαιτό σ' ὑπ' ἐκ κακοῦ οὐδ' Ἑνοσίχθων.
Ἀλλὰ μάλα Σκύλλης σκοπέλῳ πεπλημένους, ὥκα
νῆα παρὲς ἑλάαν· ἐπειὴ πολὺ φέρτερόν ἐστιν
- 110 ἔξ ἐτάρους ἐν νηϊ ποθήμεναι ἢ ἅμα πάντας.
Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
εἰ δ', ἄγε δῆ μοι τοῦτο, θεά, νημερτές ἐνισπε,
εἰ πως τὴν ὁλοὴν μὲν ὑπεκπροφύοιμι Χάρυβδιν,
τὴν δέ κ' ἀμυναίμην, ὅτε μοι αἰνοῖτό γ' ἐταίρους.
- 115 Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο διὰ θεῶν·
σχέτλια, καὶ δ' αὖ τοι πολεμῆϊα ἔργα μέμνηεν
καὶ πόνοσ· οὐδὲ θεοῖσιν ὑπεῖξαι ἀθανάτοισιν;
Ἡ δέ τοι οὐ θνητὴ, ἀλλ' ἀθάνατον καχόν ἐστὶν
δεινόν τ' ἀργαλέον τε καὶ ἄγριον οὐδὲ μαχρόν·
- 120 οὐδέ τίς ἐστ' ἀλκή· φυγέειν κάρτιστον ἀπ' αὐτῆς.
Ἦν γὰρ δηθύνεσθα κορυσσόμενος παρὰ πέτρῃ,
δεῖδω μὴ σ' ἐξαυτίς ἐφορμηθεῖσα κίχῃσιν
τόσσησιν κεφαλῇσι, τόσους δ' ἐκ φῶτας ἔλθῃται.
Ἀλλὰ μάλα σφοδρῶς ἑλάαν, βέστερ ἐν δὲ Κραταῖν,
- 125 μῆτέρα τῆς Σκύλλης, ἣ μιν τέκε πῆμα βροτοῖσιν·
ἣ μιν ἔπειτ' ἀποπαύσει ἐς ἕστερον δρμηθῆναι.
Θρινακίην δ' ἐς νῆσον ἀφίξει· ἐνθα δὲ πολλὰ
βόσκοντ' Ἡελίοιο βόες καὶ ἱρία μῆλα,
ἐπὶ βοῶν ἀγέλαι, τόσα δ' οἶων πώεα καλὰ,
- 130 πεντήκοντα δ' ἕκαστα· γόνος δ' οὐ γίγνεται αὐτῶν,
οὐδέ ποτε φθινύουσι· θεὰ δ' ἐπιποιμένες εἰσὶν,
Νύμφαι ἐυπλόκαμοι, Φαέθουσα τε Λαμπετή τε,
ἃς τέκεν Ἡελίῳ Ὑπερίωνι δῖα Νέαιρα.

Medio autem in scopulo est spelunca obscura,
versus occasum, ad Erebum conversa; qua vos
navem cavam præteragatis, splendide Ulysse.
Neque ex navi cava juvenis vir
arcu jaculatus, ad-cavam speluncam perveniret.
Hic autem Scylla inhabitat, terribiliter vociferans:
ejus nempe vox quidem, quanta catuli recens-nati,
oritur; ipsa vero monstrum malum: nec quisquam eam
lætaretur conspicatus, nec si deus obviam-veniret.
Hujus etenim pedes sunt duodecim omnes deformes:
sex autem ei colla prælonga; in unoquoque vero
horrendum caput, insunt autem triplici-ordine dentes,
densi et frequentes, pleni atræ mortis.
Media quidem per speluncam cavam immergitur:
extra vero exserit capita ex-horrendo barathro;
illuc autem piscatur scopulum circumlustrans
delphinusque, canesque, et sicubi majorem capere possit
cetum, quos innumeros alit sonora Amphitrite.
Huic autem nondum-unquam nautæ illæsi gloriantur
se-effugisse cum nave; aufert vero capite unoquoque
virum abreptum ex-nave cæruleam-proram-habente.
At alterum scopulum humiliores videtis, Ulysse:
prope sunt se invicem; et jaculo-attingeres.
In hoc autem caprificus est magnus, foliis florens:
sub eo vero divina Charybdis absorbet nigram aquam.
Ter etenim eructat quotidie, ter vero resorbet
horrendum; ne tu ibi forte-sis, quando absorbet:
non enim liberarit te ex malo vel Neptunus.
Sed valde Scyllæ scopulo prope-admotus, celeriter
navem præterage; quoniam longe satius est,
sex socios in navi desiderare, quam simul omnes.
Sic dixit: atque ego ipsam respondens allocutus-sum:
age vero jam mihi hoc, dea, vere dic,
si quo-pacto perniciosam quidem subterfugerim Charybdim,
illam autem (Scyllam) propulsem, quando mihi lædet socios?
Sic dixi: ac statim respondit augustissima dearum:
infelix; et adhuc tibi bellica opera curæ-sunt
et labor; ne diis quidem cedes immortalibus?
Illa vero tibi non mortalis, sed immortale malum est,
graveque, difficileque, et immane, neque expugnabile:
neque ullum est præsidium; fugere optimum est ab illa.
Si enim cuncteris, arma-induens ad petram,
vereor ne te denuo impetu-facto consequatur
tot capitibus, totque viros abripiat.
Sed valde celeriter præternaviga; voca autem Cratain,
matrem Scyllæ, quæ ipsam peperit perneciem hominibus:
quæ eam deinde compescet denuo ne-irruat.
Thrinacriam vero ad insulam pervenies; ibi autem multæ
pascuntur Solis boves et pingues pecudes,
septem boum armenta, totque ovium greges pulcri,
quinguenorum vero singuli: propagatio autem non fit ipsa-
rum,] neque unquam moriuntur: deæ vero pastores sunt,
Nymphæ pulcris-comis, Phaethusaque, Lampetieque,
quas peperit Soli Hyperioni divina Neaira.

Τὰς μὲν ἄρα θρέψασα τεκοῦσα τε πότνια μήτηρ
 135 Θρινακίην ἐς νῆσον ἀπώκισε τηλόθι καίειν,
 μήλα φυλασσέμεναι πατρώϊα καὶ ἑλικας βοῦς.
 Τὰς εἰ μὲν κ' ἄσινέας ἑάξ νόστου τε μέδουσαι,
 ἦ τ' ἂν ἔτ' εἰς Ἰθάκην κακὰ περ πάσχοιεν ἱκοισθε·
 εἰ δέ κε σίνηται, τότε τοι τεκμαίρομαι ὄλεθρον
 140 νῆι τε καὶ ἐτάροις· αὐτὸς δ' εἰ πέρ κεν ἀλύξῃς,
 ὅψε' κακῶς νεῖαι, ὀλέσας ἀπο πάντας ἑταίρους.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν Ἥως.
 Ἦ μὲν ἔπειτ' ἀνά νῆσον ἀπέστιγε διὰ θεῶων·
 αὐτὰρ ἔγων ἐπὶ νῆα κιῶν ὠτρυνον ἑταίρους
 145 αὐτοὺς τ' ἀμβαίνειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἶψ' εἰσβαίνον καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθίζον.
 [ἔξῃς δ' ἐξόμενοι πολὴν ἄλα τύπτον ἑρετμοῖς.]
 Ἥμιν δ' αὖ κατόπισθε νεὸς κυανοπρώροιο
 ἔχμενον οὔρον ἱεὶ πλησίστιον, ἐσθλὸν ἑταῖρον,
 150 Κίρκην εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδῆσσα.
 Αὐτίκα δ' ἔπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα
 ἤμεθα· τὴν δ' ἀνεμὸς τε κυβερνήτης τ' ἴθυνεν.
 Δὴ τότε ἔγων ἐτάροισι μετῴδων, ἀχνύμενος κῆρ·
 Ὡ φίλοι, οὐ γὰρ χρὴ ἕνα ἰδέμεναι οὐδὲ δύο οἴους
 155 θέςφαθ', ἃ μοι Κίρκην μολύσματο, διὰ θεῶων·
 ἀλλ' ἐρέω μὲν ἔγων, ἵνα εἰδότες ἦ καὶ θάνομεν
 ἢ κεν ἀλευάμενοι θάνατον καὶ Κῆρα φύγοιμεν.
 Σειρήνων μὲν πρῶτον ἀνώγει θεσπεσιῶων
 φθόγγον ἀλεύσασθαι καὶ λειμῶν' ἀνθεμόεντα·
 160 ὅϊον ἔμ' ἠνώγει ὅπ' ἀκούμεν· ἀλλὰ με δεσμῶ
 δῆσας ἐν ἀργαλέῳ — δρρ' ἐμπεδον αὐτόθι μίμνω —
 ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ, ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήπτω.
 Αἱ δέ κε λίσσωμαι ὑμέας λῦσαι τε κελεύω,
 ὑμεῖς δὲ πλεόνεσσι τότε ἐν δεσμοῖσι πιέζειν.
 165 Ἦτοι ἐγὼ τὰ ἕκαστα λέγων ἐτάροισι πῆρυσκον
 τόφρα δὲ καρπαλίμως ἐξίκετο νῆς εὐεργῆς
 νῆσον Σειρήνοισιν· ἔπειγε γὰρ οὔρος ἀπήμυν.
 Αὐτίκα ἔπειτ' ἀνεμὸς μὲν ἐπαύσατο, ἡδὲ γαλήνη
 ἔπλετο νηνεμῇ· κοίμησε δὲ κύματα δαίμων.
 170 Ἀνσταντές δ' ἑταροὶ νεὸς ἱστία μερῶσαντο
 καὶ τὰ μὲν ἐν νηὶ γλαφυρῇ θέσαν· οἱ δ' ἐπ' ἑρετμῷ
 ἐξόμενοι λεύκαινον ὕδωρ ἕσπετ' ἑλάτθιν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κηροῖο μέγαν τροχὸν δῶξ' ἡλακῶ
 τυτθὰ διατμήξας χειρὶ στιβαρῇσι πιέξουν·
 175 αἶψα δ' ἰαίνετο κηρὸς, ἐπεὶ κέλετο μεγάλη ἱς,
 Ἥελίου τ' αὐγῇ Ὑπεριονίδας ἀνακτος·
 ἐξείης δ' ἐτάροισιν ἐπ' οὐατα πᾶσιν ἀλειψα.
 Οἱ δ' ἐν νηὶ μ' ἔδρσαν θυμῷ χεῖρας τε πόδας τε
 ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ, ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήπτων·
 180 αὐτοὶ δ' ἐξόμενοι πολὴν ἄλα τύπτον ἑρετμοῖς.
 Ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπήμυν, ὅσον τε γέγωνε βοήσας,
 ῥίμψα διώκοντες, τὰς δ' οὐ λάθην ὠκύαλος νῆς
 ἐγγυθὲν ὀρνυμένη· λιγυρὴν δ' ἐντυνον αἰοδὴν·
 Δεῦρ' αἶψ' ἰὼν, πολύαιν' Ὀδυσσεῦ, μέγα κῆδος Ἄ-
 185 νῆα κατὰστησον, ἵνα νωϊτέρην ὅπ' ἀκούσῃς. [χαῖων,
 Οὐ γὰρ πῶ τις τῇδε παρήλασε νηὶ μελαίνῃ,
 κρίν γ' ἡμέων μελίγηρυν ἀπὸ στομάτων ὅπ' ἀκούσαι·

Has quidem ut educarat pepereratque veneranda mater,
 Thrinacriam in insulam ablegavit, procul ut habitarent,
 oves custoditum paternas, et camuras boves.
 Eas si quidem illasas sinas, reditusque memor-sis,
 sane adhuc in Ithacam, mala licet patientes, perveneritis :
 sin vero laedas, tum tibi praedico exitium
 navique et sodalibus : ipse vero si quidem effugias,
 sero male redibis, amissis omnibus sociis.

Sic dixit : statim vero in-aureo-solio venit Aurora.
 Ipsa quidem deinde per insulam abiit augustissima dearum :
 sed ego ad navem profectus hortabar socios,
 ipsique ut-inscenderent, et retinacula solverent.
 Illi vero statim ingrediebantur, et in transtris consedere.
 [ordine vero sedentes canum mare verberabant remis.]
 Nobis autem dein pone navem caerulea-prora
 secundum ventum misit implentem-vela, bonum socium,
 Circe pulcris-comis, potens dea, vocalis.
 Continuo vero armamentis omnibus ordinatis per navem
 sedimus; hanc autem ventusque gubernatorque dirigebant.
 Tum vero ego socios alloquebar, doleus corde :

O amici, non enim oportet unum scire, nec duos solos,
 vaticinia, quæ mihi Circe dixit, augustissima dearum;
 sed dicam quidem ego, ut scientes vel moriamur,
 vel elapsi mortem et fatum effugiamus.
 Sirenum quidem primum jubet divinarum
 vocem evitare, et pratium floridum :
 solum me jubebat vocem audire : sed me vinculo
 ligate in duro (ut firmiter illic maneam),
 erectum ad basem-mali : ex ipso autem funes alligantur.
 Si vero orem vos, solve reque jubeam,
 vos tamen pluribus tum in vinculis me constringite.

Nempe ego hæc singula dicens sociis declarabam :
 interea autem celeriter venit navis fabrefacta
 ad-insulam Sirenum : urgebat enim ventus innoxius.
 Statim deinde ventus quidem quievit, ac tranquillitas
 erat sine-vento; sopiverat autem fluctus deus.
 Surgentes vero socii navis vela complicarunt,
 et ea quidem in navi cava collocarunt : ipsi autem ad remos
 sedentes, dealbabant aquam politis abietibus.
 At ego ceræ magnam massam-rotundam acuto aere
 minutatim dissectam manibus validis premebam :
 statim vero calefiebat cera, nam urgebat magna vis,
 Solisque splendor, Hyperionidæ regis :
 ordine vero sociis in aures omnibus illevis.
 Illi autem in navi me ligarunt, simul manusque pedesque,
 erectum ad basem-mali; ex eo autem funes alligarunt :
 ipsi vero sedentes canum mare verberabant remis.
 Sed quando tantum aberamus, quantum auditur aliquis cla-
 mans, celeriter urgentes : illas non latuit velox-per-mare navis
 prope impulsa : argutum vero exordiebantur cantum :

Huc age profectus, laudatissime Ulysse, magnum decus
 Achivorum,] navem siste, ut nostram vocem audias.
 Non enim unquam aliquis præteregit nave nigra,
 priusquam nostram melleam ab oribus vocem audisset :

ἀλλ' ὅγε τερψάμενος νείται καὶ πλείονα εἰδώκ.
 Ἴδμεν γάρ τοι πάνθ', ὅς' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
 190 Ἀργεῖοι Τρῶές τε θεῶν ἰότητι μόγησαν·
 ἴδμεν δ' ὅσα γενήται ἐπὶ χθονὶ πούλυδοτείρῃ.
 Ὡς φάσαν, εἶσαι ὅσα κάλλιμον· αὐτὰρ ἔμὸν κῆρ
 ἤθελ' ἀκούεμαι, λῦσαι τ' ἐκέλευον ἑταίρους,
 ὀφρύσι νευστάζων· οἱ δὲ προπessόντες ἔρρασαν.
 195 Αὐτίκα δ' ἀνοστάntες Περιμήδης Εὐρύλοχος τε
 πλείοσιν μ' ἐν δεσμοῖσι δέον μᾶλλον τε πιέζειν.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τάςγε παρήλασαν, οὐδ' ἔτ' ἔπειτα
 φθογγῆς Σειρήνων ἤκούομεν οὐδέ τ' αἰδοῖς,
 αἰψ' ἀπὸ κηρὸν ἔλοντο ἔμοι ἐρίηρες ἑταῖροι,
 200 ὃν σπιν ἐπ' ὤσιν ἀλειψ', ἐμέ τ' ἐκ δεσμῶν ἀνέλυσαν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἐλείπομεν, αὐτίκ' ἔπειτα
 καπνὸν καὶ μέγα κῆμα ἴδον καὶ δοῦπον ἀκούσα·
 τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπτατ' ἑρετμά·
 βόμβησαν δ' ἄρα πάντα κατὰ ῥόον· ἔσχετο δ' αὐτοῦ
 205 νῆς, ἐπεὶ οὐκέτ' ἑρετμά προήκεα χερσὶν ἔπειγον.
 Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ νηὸς ἰὼν ὠτρυνον ἑταίρους
 μελιγχοῖς ἐπέεσσιν παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον·
 ὦ φίλοι, οὐ γάρ πώ τι κακῶν ἀδοχαιμονέε εἰμεν·
 οὐ μὲν δὴ τόδε μεῖζον ἐπὶ κακὸν, ἢ ὅτε Κύκλωψ
 210 εἴλει ἐνὶ σπηΐ γλαφυρῷ κρατερῇρι βίηριν·
 ἀλλὰ καὶ ἔνθεν ἐμῇ ἀρετῇ βουλῇ τε νόμῳ τε,
 ἐκφύγομεν καὶ που τῶνδε μνήσεσθαι ὄϊω.
 Νῦν δ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες.
 Ἵμεῖς μὲν κώπῃσιν ἄλδος ῥηγάμινα βαθεῖαν
 215 τύπτετε κληῖδεσσιν ἐρήμενοι, αἳ καὶ ποδὶ Ζεὺς
 δώη τόνδε γ' ὀλεθρον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι.
 Σοὶ δὲ, κυβερνήτῃ, ὧδ' ἐπιτέλλομαι· ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
 βάλλεω, ἐπεὶ νηὸς γλαφυρῆς οἰήϊα νομῆς·
 τοῦτου μὲν καπνοῦ καὶ κύματος ἐκτὸς ἔεργε
 220 νῆα· σὺ δὲ σκοπέλου ἐπιμαίεο, μὴ σε λάθῃσιν
 καῖος' ἐξορμήσασα, καὶ ἐς κακὸν ἄμμε βάλλῃθι.
 Ὡς ἐράμην· οἱ δ' ὥκα ἔμοις ἐπέεσσιν πίθοντο.
 Σκύλλην δ' οὐκέτ' ἐμυθεόμην, ἀπρηκτον ἀνίην·
 μὴ πῶς μοι δείσαντες ἀπολλήξειαν ἑταῖροι
 225 εἰρεσίης, ἐντὸς δὲ πυκάζοιεν σφέας αὐτοῦς.
 Καὶ τότε δὴ Κίρκης μὲν ἐφημοσύνης ἀλεγεινῆς
 λανθανόμην, ἐπεὶ οὔτι μ' ἀνώγει θωρήσσεσθαι·
 αὐτὰρ ἐγὼ καταδὺς κλυτὰ τεύχεα καὶ δύο δοῦρε
 μάκρ' ἐν χερσὶν ἔλων εἰς ἱκρία νηὸς ἔβαινον
 230 πρῶρης· ἔνθεν γάρ μιν ἐδέγμην πρῶτα φανείσθαι
 Σκύλλην πετραίην, ἥ μοι φέρε πῆμ' ἐταίροισιν.
 Οὐδέ πη ἀορήσαι δυνάμην· ἕκαμον δέ μοι ὅσσε
 πάντη παπταίνοντι πρὸς ἡεροειδέα πέτρην.
 Ἵμεῖς δὲ στενωπὸν ἀνεπλόμεν γοῶντες·
 235 ἔνθεν μὲν γὰρ Σκύλλ', ἐτέρωθι δὲ διὰ Χάρυβδης
 δεινὸν ἀνερρόιβδῃσε θαλάσσης ἄλμυρον ὕδωρ.
 Ἴητοι δ' ἐξεμέσειε, λέβης ὡς ἐν πυρὶ πολλῷ
 πᾶσ' ἀνεμοριμύρεσκε κυκωμένη· ὕψος δ' ἄχνη
 ἀκροῖσι σκοπέλοισιν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἔπιπτεν.
 240 Ἄλλ' ὅτ' ἀναβρόζειε θαλάσσης ἄλμυρον ὕδωρ,
 πᾶσ' ἐντόσθε γᾶνεσκε κυκωμένη· ἀμφὶ δὲ πέτρῃ

verum ille delectatus abit, et plura sciens.

Scimus etenim omnia, quaecunque in Troja lata
 Argivi Trojanique deorum voluntate pertulerunt :
 scimus etiam, quaecunque fiunt in terra alma.

Sic dixerunt, emittentes vocem pulcram; ac meum cor
 volebat audire, solvereque me jubebam socios,
 superciliis innuens; illi autem procumbentes remigabant.
 Statim vero surgentes Perimedes Eurylochusque,
 pluribus me in vinculis ligabant, magisque premebant.
 Ac postquam illas præterierant neque amplius deinde
 vocem Sirenium audiebamus, neque cantum,
 continuo ceram sibi-demserunt mei dilecti socii,
 quam ipsis in auribus illeveram, meque e vinculis resolvere.

Sed quando jam insulam reliquimus, statim deinde
 fumum et magnum fluctum vidi, et fragorem audiui :
 his autem timentibus ex manibus excidere remi ;
 insonuerunt vero omnes per fluctum; sistebatur autem illic
 navis, quoniam non amplius remos longos manibus urgebant.
 At ego per navem vadens hortabar socios
 blandis verbis, astans, virum quemque :

O amici, nequaquam enim malorum inexperti sumus :
 non quidem jam hoc majus imminet malum, quam quum
 Cyclops] clauderet nos in spelunca cava, forti violentia :
 sed et illinc mea virtute, consilioque, prudentiaque
 effugimus; et aliquando horum recordaturos vos puto.
 Nunc vero agite, uti ego dixero, pareamus omnes.

Vos quidem remis maris fluctus profundos
 verberate, transtris insidentes, si forte Jupiter
 det hanc saltem mortem effugere et evitare.
 Tibi vero, gubernatori, hoc præcipio; sed in animo
 reconde, quoniam navis cavæ gubernacula regis :
 hunc quidem fumum et fluctum extra dirige
 navem : tu vero scopulum observa, ne te lateat navis
 illinc evagata, et in malum nos conjicias.

Sic dixi : illi vero celeriter meis verbis paruerunt.
 Scyllam autem non commemorabam, immedicabile malum,
 ne qua mihi veriti cessarent socii
 a-remigatione, intraque constiparent se ipsos.

Et tum sane Circes quidem mandati tristis
 obliviscebatur, quoniam neutiquam me jussit armari :
 at ego indutus inclyta arma, et duabus hastis
 longis in manus sumtis, ad tabulata navis ascendebam
 in-prora; inde enim ipsam expectabam primum apparituram
 Scyllam petrosam, quæ meis ferebat damnum sociis.
 Neque usquam videre potui; lassati erant autem mihi oculi
 undique circumspicenti ad obscuram petram.

Nos vero angustias transvehebamur flentes :
 ab-altera-parte enim Scylla erat, ab-altera autem divina Cha-
 rybdis] horrendum absorbit maris salsam aquam.
 Nempe quum evomebat, lebes sicut in igne multo,
 tota immurmurabat conturbata; in-altum autem aspergo
 summis scopulis utrisque incidebat.
 Sed quum sorbebat maris salsam aquam,
 tota intus apparebat conturba : circum vero petram

δαινὸν ἐβεβρύχει· ὑπένερθε δὲ γαῖα φάνεσκεν
 ψάμμῳ κυανή· τοὺς δὲ γλωρὸν δέος ἤρει.
 Ἥμεῖς μὲν πρὸς τήνδ' ἴδομεν, δεισαντες δλεθρον·
 245 τόφρα δέ μοι Σκύλλη κοίτης ἐκ νηὸς ἐταίρους
 ἐξ ἑλεθ', οἱ χερσὶν τε βίηφι τε φέρτατοι ἦσαν.
 Σχεψάμενος δ' ἐς νῆα θοὴν ἄμα καὶ μεθ' ἐταίρους,
 ἤδη τῶν ἐνόησα πόδας καὶ χεῖρας ὑπερβεν,
 ὑψόσ' ἀειρομένων· ἐμὲ δὲ φλέγοντο καλεῦντες
 250 ἐξονομακλήδην, τότε γ' ὕστατον, ἀχνύμενοι κῆρ.
 Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προβόλῳ ἀλιεύς περιμήκει ῥάβδῳ
 ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοις δόλον κατὰ εἶδατα βάλλων
 ἐς πόντον προΐησι βόες κέρας ἀγραύλοιο,
 ἀσπαίροντα δ' ἔπειτα λαθὼν ἐβρίμνε θύραζε·
 255 ὥς οἱ γ' ἀσπαίροντες ἀείροντο προτὶ πέτρας·
 αὐτοῦ δ' ἐνὶ θύρῃσι κατήσθιε κεκλήγοντας,
 χεῖρας ἐμοὶ ὀρέγοντας ἐν αἰνῇ δῆϊοτῇτι.
 Οἵατιστον δὴ κείνο ἐμοῖς ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
 πάντων, ὅσ' ἐμόγησα πόρους ἄλδς ἐξερεείνων.
 260 Αὐτὰρ ἐπεὶ πέτρας φύγομεν, δεινὴν τε Χάρυβδιν
 Σκύλλην τ', αὐτίκ' ἔπειτα Θεοῦ ἐς ἀμύμονα νῆσον
 ἰκόμεθ'· ἐνθα δ' ἔσαν καλαὶ βόες εὐρυμέτωποι,
 πολλὰ δὲ ἴψια μῆλ' Ὑπερίονος Ἡελίοιο.
 Δὴ τότε γῶν ἐτι πόντῳ ἐὼν ἐν νηὶ μελαίνῃ
 265 μυκηθμοῦ τ' ἤκουσα βοῶν αὐλιζομένων
 οἶων τε βληχῆν· καὶ μοι ἔπος ἔμπασε θυμῷ
 μάντιος ἀλαοῦ, Θηβαίου Τειρεσίου,
 Κίρκης τ' Αἰαίης, ἣ μοι μάλα πολλὰ ἐπέτελλεν
 νῆσον ἀλεύσασθαι τερψιμέβροτον Ἡελίοιο.
 270 Δὴ τότε γῶν ἐτάροισι μετῴδων, ἀγνώμενος κῆρ·
 Κέκλυτέ μευ μύθων, κακὰ περ πάσχοντες ἐταῖροι,
 ὄφρ' ἐμὶν εἰπω μαντήϊα Τειρεσίου
 Κίρκης τ' Αἰαίης, ἣ μοι μάλα πολλὰ ἐπέτελλεν
 νῆσον ἀλεύσασθαι τερψιμέβροτον Ἡελίοιο·
 275 ἐνθα γὰρ αἰνότατον κακὸν ἔμμεναι ἄμμιν ἔφασκεν·
 ἀλλὰ παρέξ τὴν νῆσον ἐλαύνετε νῆα μέλαιναν.
 Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ.
 Αὐτίκα δ' Εὐρύλοχος συγερῶι μ' ἡμεῖβετο μύθῳ·
 Σχέτλιός εἰς, Ὀδυσσεῦ· περί τοι μένος οὐδέ τι γυῖα
 280 κάμνεις· ἥ ῥά νυ σοίγε σιδήρεα πάντα τέτυκται,
 δς ῥ' ἐτάρους καμάτω ἀδδηκόςτας ἡδὲ καὶ ὑπνῳ
 οὐκ ἕας γαίης ἐπιθήμεναι· ἐνθα κεν αὐτε
 νῆσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ λαρὸν τετυκοίμηνθα δόρπον·
 ἀλλ' αὐτως διὰ νύκτα θοὴν ἀλάλησθαι ἄνωγας,
 285 νῆσου ἀποπλαγχθέντας, ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ.
 Ἐκ νυκτῶν δ' ἀνεμοὶ χαλεποὶ, δηλήματα νηῶν,
 γίγνονται· πῇ κέν τις ὑπεκφύγοι αἰπὺν δλεθρον,
 ἦν πως ἐξαπίνης ἔλθῃ ἀνέμοιο θυέλλα,
 ἢ Νότου ἢ Ζεφύροιο δυσάεος, ὅτε μάλιστα
 290 νῆα διαβραίουσι, θεῶν ἀέκητι ἀνάκτων;
 Ἄλλ' ἦτοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ
 δόρπον θ' ὀπλισόμεσθα, θοῇ παρὰ νηὶ μένοντες·
 ἥϊωθεν δ' ἀναβάντες ἐνήσομεν εὐρέϊ πόντῳ.
 Ὡς ἔφατ' Εὐρύλοχος· ἐπὶ δ' ἦγεον ἄλλοι ἐταῖροι.
 295 Καὶ τότε δὴ γίγνωσκον, δὲ κακὰ μῆδετο δαίμων·

horrendum mugiebat : infra autem terra apparebat
 cum-arena cærulea : illos vero pallidus timor cepit.
 Nos quidem hanc aspiciebamus, veriti interitum ;
 interea autem mihi Scylla cava ex navi socios
 sex abstulit, qui manibusque viribusque optimi erant.
 Conspicatus autem in navem velocem simulque ad socios,
 jam horum animadverti pedes et manus superne
 in-altum sublatorum ; me vero compellabant vocantes
 nominatim, tunc sane postremo, dolentes corde.
 Ut autem quum in scopulo-projecto piscator prælonga virga
 piscibus minutis per dolum escam obiciens,
 in pontum demittit bovis cornu agrestis,
 palpitantemque deinde correptum projicit foras :
 sic illi palpitantes tollebantur ad petras :
 illic autem in foribus eos devorabat *Scylla* clamantes,
 manus mihi porrigentes in gravi discrimine.
 Miserabilissimum vero illud meis vidi oculis
 omnium, quæcunque passus-sum vias maris perlustraui.

Ac postquam petras effugeramus, horrendamque Chary-
 bdim] Scyllamque, statim deinde dei ad eximiam insulam
 pervenimus : ibi autem erant pulcræ boves latis frontibus :
 multæque pingues pecudes Hyperionis filii, Solis.
 Tum vero ego adhuc in-mari versans, in navi nigra,
 mugitumque audiui boum stabulantium,
 oviumque balatum ; et mihi sermo incidit animo
 vatis cæci, Thebani Tiresiæ,
 Circesque *Æææ*, quæ mihi plurimum præcipiebat
 insulam ut-vitarem homines-oblectantis Solis.

Tum vero ego socios alloquebar, dolens corde :
 Audite meos sermones, mala quamvis patientes, socii,
 ut vobis dicam vaticinia Tiresiæ,
 Circesque *Æææ*, quæ mihi plurimum præcipiebat,
 insulam ut-vitarem homines-oblectantis Solis ;
 ibi enim gravissimum malum fore nobis dicebat :
 sed præter hanc insulam agite navem nigram.

Sic dixi ; illis autem contractum-est carum cor.
 Statim vero Eurylochus molesto mihi respondit sermone :
 Crudelis es, Ulysse ; abundat tibi robur, nec quicquam
 membris] defatigaris ; profecto utique tibi omnia ferrea sunt ;
 qui quidem socios, labore defatigatos, atque etiam somno do-
 mitos,] non sinis terram conscendere : ubi demum
 insula in circumflua lautam paraverimus cenam :
 sed sic per noctem celerem errare jubes,
 ab-insula divagatos, in obscuro ponto.
 E noctibus autem venti graves, perniciēs navium,
 oriuntur : quamam quis effugerit sævum exitium,
 si forte repente ingruerit venti procella,
 sive Noti, sive Zephyri graviter-spirantis, qui potissimum
 navem disperdunt, diis invitis regibus ?

Verum sane nunc quidem pareamus nocti nigræ,
 cenamque apparemus, celerem apud navem manentes :
 mane autem conscensam navem immitteremus lato ponto.

Sic dixit Eurylochus ; comprobant autem ceteri socii.
 Et tunc agnoscebam, quod jam mala moliebatur deus ;

καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·

Εὐρύλοχ', ἦ μάλα δὴ με βιάζεστε, μῶνον ὄντα·
ἀλλ' ἄγε νῦν μοι πάντες ὁμόσσετε καρτερὸν ὄρκον,
εἴ κέ τιν' ἦε βοῶν ἀγέλην ἢ πῶϊ μέγ' οἶον
300 εὐρωμεν, μὴ πού τις ἀτασθαλίῃσι κακῆσιν
ἢ βοῦν ἢ ἔτι μῆλον ἀποκτάνῃ· ἀλλὰ ἐκῆλοι
ἑσθίετε βρώμην, τὴν ἀθανάτη πόρε Κίρκη.

Ὡς ἐφάμην· οἱ δ' αὐτίκ' ἀπώμυνον, ὥς ἐκέλευον.

Αὐτὰρ ἔπει δ' ὁμοσάν τε τελεύτησάν τε τὸν ὄρκον,

305 στήσαμεν ἐν λιμένι γλαφυρῷ εὐεργέα νῆα,
ἀγχι' ὕδατος γλυκεροῖο· καὶ ἐξαπέδυσαν ἑταῖροι
νῆος, ἔπειτα δὲ δόρπον ἐπισταμένως τετύκοντο.

Αὐτὰρ ἔπει πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
μνησάμενοι δὴ ἔπειτα φίλους ἐκλαῖον ἑταίρους,

310 οὓς ἔφαγε Σκύλλη, γλαφυρῆς ἐκ νῆος ἐλούσα·
κλαῖοντεςσι δὲ τοῖσιν ἐπῆλυθε νῆδυμος ὕπνος.

Ἥμος δὲ τρίχα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ' ἄστρο βεβήκει,
ὤρσεν ἐπὶ ζαῆν ἄνεμον νεφεληγερέτα Ζεὺς

λαίλαπι θεσπεσίῃ, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυπεν

315 γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὁρώρει δ' οὐρανὸν ἐν νύξ.

Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
νῆα μὲν ὠρμίσαμεν, κοῖλον σπέος εἰσερύσαντες·
ἐνθα δ' ἔσαν Νυμφῶων καλοὶ χοροὶ ἡδὲ θόοκοι·
καὶ τότε ἔγῳν ἀγορὴν θέμενος μετὰ πᾶσιν ἔειπον·

320 ὦ φίλοι, ἐν γὰρ νηὶ θοῇ βρώσις τε πόσις τε
ἔστιν, τῶν δὲ βοῶν ἀπερρώμεθα, μῆτι πάθωμεν·
δεινοῦ γὰρ θεοῦ αἶδε βόες καὶ ἱρία μῆλα,

Ἥελιου, θεοῖσι πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει.

Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.

325 Μῆνα δὲ πάντ' ἀλληλκτος ἤ Νότος, οὐδὲ τις ἄλλος
γίγνεται· ἔπειτ' ἀνέμω, εἰ μὴ Εὐρὸς τε Νότος τε.

Οἱ δ' εὖως μὲν σίτον ἔχον καὶ οἶνον ἐρυθρὸν,
τόφρα βοῶν ἀπέχοντο, λιλαιόμενοι βίοτοιο.

Ἀλλ' ὅτε δὴ νῆος ἐξέφθιτο ἥϊα πάντα,

330 καὶ δὴ ἀγρὴν ἐφέπεσκον ἐλητεύοντες ἀνάγκη,
ἰχθύς ὀρνίθας τε, φίλας δ' ἐτι χεῖρας ἔκοιτο,
γαμπίοις ἀγκίστροισιν· ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός.

Δὴ τότε ἔγῳν ἀνὰ νῆσον ἀπέστιχον, ὄφρα θεοῖσιν
εὐξαίμην, εἴ τίς μοι δόδον φῆναι νέεσθαι.

335 Ἀλλ' ὅτε δὴ διὰ νήσου ἰὼν ἤλυξα ἑταίρους,
χεῖρας νυψάμενος, ὅθ' ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο,
ἡρώμην πάντεσσι θεοῖς, οἱ Ὀλύμπον ἔχουσιν·
οἱ δ' ἄρα μοι γλυκὺν ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχουσιν.

Εὐρύλοχος δ' ἐτάροισι κακῆς ἐξήρχετο βουλῆς· [ροῖ·
340 Κέκλυτέ μευ μύθων, κακὰ περ πάσχοντες, ἐταῖ-

πάντες μὲν στυγεροὶ θάνατοι δειλοῖσι βροτοῖσιν,
λιμῷ δ' οἰκτιστὸν θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν.

Ἀλλ' ἄγετ', Ἥελιοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας
ῥέζομεν ἀθανάτοισι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.

345 Εἰ δέ κεν εἰς Ἴθακὴν ἀρικοῖμεθα, πατρίδα γαῖαν,
αἰψά κεν Ἥελίῳ Ὑπερίονι πτόνα νηὸν
τεύρομεν, ἐν δὲ κε θεῖμεν ἀγάλματ' ἀπολλὰ καὶ ἑσθλά·

εἰ δὲ γολωσάμενός τι βοῶν ὀρθοκραϊράων,
νῆ' ἐθέλῃ ὀλέσθαι, ἐπὶ δ' ἑσπώνται θεοὶ ἄλλοι,

et illum compellans, verbis alatis allocutus-sum :

Euryloche, profecto valde jam me urgetis, solus quum-
sim :] sed age, nunc mihi omnes iurate firmum iusjurandum :
si quod aut boum armentum, aut gregem magnum ovium
inveniamus, ne ullo-modo quis insipientia mala
aut bovem, aut etiam pecudem occidat : sed quiete
comedite cibum, quem immortalis præbuit Circe.

Sic dixi : illi autem protinus abjurabant, ut jussi.

Ac postquam jurarant peregerantque iusjurandum,
constituimus in portu cavo fabrefactam navem,
prope aquam dulcem ; et egressi-sunt socii
e-navi, deinde autem cenam scite appararunt.

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
recordati deinde caros fiebant socios,
quos devoraverat Scylla, cava ex navi ereptos :
fletibus autem iis supervenit dulcis somnus.

Quando vero tertia-pars noctis erat, et astra transierant,
immisit vehementem ventum nubes-cogens Jupiter
turbine cum ingenti ; ac nubibus cooperuit
terram simul et pontum : ingruit autem de-cælo nox.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
navem quidem subduximus, in-cavum specum intro-tra-
ctam ;] ubi erant Nympharum pulcri chori ac sedilia :
et tum ego, concione instituta, inter omnes dixi :

O amici, in navi enim celeri cibusque potusque
est ; verum a-bobus abstineamus, ne-quid patiamur ;
gravis enim dei hæc boves sunt et eximiae pecudes,
Solis, qui omnia inspicit, et omnia audit.

Sic dixi ; illis vero persuasus-est animus generosus.

Mensem autem integrum perpetuus flabat Notus, nec ullus
alius] oriebatur inde ventorum, nisi Eurusque Notusque.
Illi autem, quamdiu quidem panem habebant et vinum ru-
brum,] tamdiu a-bobus abstinebant, cupientes victus.

Sed quum jam e-navi absunta-essent viatica omnia,
tum demum prædam sequebantur palantes necessitate,
piscēs, avesque, carās quodcumque in-manus venisset,
uncis hamis : vexabat vero ventrem fames.

Tum vero ego per insulam secessi, ut diis
supplicarem, si quis mihi viam monstraret, ut-redirem.

Sed quum jam per insulam profectus declinasset a-sociis,
manibus lotis, ubi receptus erat a-vento,
supplicabam omnibus diis, qui Olympum habitant ;
hi vero inde mihi dulcem somnum palpebris infudere.

Eurylochos autem sociis mali auctor exstitit consilii :

Audite meos sermones, mala quamvis patientes, socii :
omnes quidem invisæ sunt mortes miseris mortalibus,
fame vero miserrimum est mori et fatum consequi.

Sed agite, Solis boum abactis optimis,
sacrificabimus immortalibus, qui cælum latum habitant.

Si vero in Ithacam pervenerimus, patriam terram,
statim Soli Hyperioni opulentum templum
struemus ; et imponemus donaria multa et pretiosa ;
sin autem aliquantum iratus ob-boves erectis-cornibus,
navem velit perdere, suffragenturque dii ceteri,

350 βούλομαι ἅπαξ πρὸς κύμα χανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι,
ἢ δηρὰ στρεῦεσθαι, εἰὼν ἐν νήσῳ ἐρήμῃ.

Ἄδ' ἔρατ' Εὐρύλοχος ἐπὶ δ' ἤνεον ἄλλοι ἐταῖροι·
Αὐτίκα δ' Ἑλίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας
ἐγγύθεν· οὐ γὰρ τῇλε νεὸς κυανοπρώροιο
355 βοσκέσκοντο· ἔλικες καλαὶ βόες, εὐρυμέτωποι·
τάς δὲ περιστήσαντο καὶ εὐχετόωντο θεοῖσιν,
φύλλα δρεψάμενοι τέρενα δρυὸς ὑψικόμοιο·
οὐ γὰρ ἔχον κρὶ λευκὸν εὐσελμου ἐπὶ νηός.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὗξαντο καὶ ἐσφαξαν καὶ ἔδειραν,
360 μηρούς τ' ἐξέταμον κατὰ τε κνίσῃ ἐκάλυψαν,
διπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν·
οὐδ' εἶχον μέθυ λειψαὶ ἐπ' αἰδομένους ἱεροῖσιν,
ἀλλ' ὕδατι σπένδοντες ἐπὶ πῶτον ἐγκῆα πάντα.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη καὶ σπλάγχ' ἐπάσαντο,
365 μίστυλλον τ' ἄρα τάλλα καὶ ἄμφ' ὀβελόισιν ἐπειραν.

Καὶ τότε μοι βλεφάρων ἐξέσσυτο νήδυμος ὕπνος·
βῆν δ' ἵεναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ οἶνα θαλάσσης.
Ἄλλ' ὅτε δὴ σγεδὸν ἦα κίων νεὸς αἰμιελίσσης,
καὶ τότε με κνίσσης ἀμφήλυθεν ἡδύς αὐτμή·

370 οἰμώξας δὲ θεοῖσι μετ' ἀθανάτοισι γεγώνουν·
Ζεῦ πάτερ ἦδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἔόντες,
ἦ με μάλ' εἰς ἄτην κοιμήσατε νηλεῖ ὕπνῳ,
οἱ δ' ἔταροι μέγα ἔργον ἐμητίσαντο μένοντες.

Ἰκέα δ' Ἑλίου Ὑπερίονι ἀγγελος ἔλθεν
375 λαμπετὴν τανύπεπλος, ὃ οἱ βόας ἔκταμεν ἡμεῖς.
Αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι μετῴδα, χωόμενος κῆρ·
Ζεῦ πάτερ ἦδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἔόντες,

τίσαι δὴ ἐτάρους Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
οἳ μιν βοὺς ἔκτειναν ὑπέρβιον ἥσιν ἐγῶγε
380 χεῖρεςσκον μὲν ἰὼν εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα
ἦδ' ὀπὸτ' αἶψ' ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανὸν προτραποίμην.
Εἰ δέ μοι οὐ τίσοις βοῶν ἐπεικέ' ἀμοιβήν,
δύσσομαι εἰς Ἄϊδα καὶ ἐν νεκυέσσι φάεινω.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
385 Ἥελι, ἦτοι μὲν σὺ μετ' ἀθανάτοισι φάεινε
καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ λειδῶρον ἀρουραν·
τῶν δέ κ' ἐγὼ τάχα νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ
τυτθὰ βαλὼν κεάσαιμι μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.

Ταῦτα δ' ἐγὼν ἤκουσα Καλυψούς ἡψικόμοιο·
390 ἣ δ' ἔφη Ἑρμείαο διακτόρου αὐτὴ ἀκοῦσαι.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἦδ' ὀβελόισιν,
νεῖκεον ἄλλοθεν ἄλλον ἐπιστάδον, οὐδέ τι μῆχος
εὐρέμεναι δυνάμεσθα· βόες δ' ἀπετένυσαν ἥδη.
Τοῖσιν δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοὶ τέρατα προὔφαινον·
395 ἔρπον μὲν ῥῖνοι, κρέα δ' ἄμφ' ὀβελόισιν ἐμμεύκει,
ὀπαλέα τε καὶ ὠμά· βοῶν δ' ὥς γίγνεται φωνή.

Ἐξῆμαρ μὲν ἔπειτα ἐμοὶ ἐρίτρες ἐταῖροι
δαίνυντ' Ἑλίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας·
ἀλλ' ὅτε τὴν ἐβόρμον ἦμαρ ἐπὶ Ζεὺς ὕψχε Κρονίων,
400 καὶ τότε ἔπειτα ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο λαίλαπι θυῶν·
ἡμεῖς δ' αἶψ' ἀναβάντες ἐνήκαμεν εὐρεῖ πόντῳ,
ἵστων στησάμενοι ἀνὰ ὄ' ἱστία λεύκ' ἐρύσαντες.

Ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἐλείπομεν, οὐδέ τις ἄλλη

malo semel ad fluctus hians animam perdere
quam diu tabescere, manens in insula deserta.

Sic dixit Eurylochus; comprobant vero ceteri socii.
Statin autem Solis ex-bobus quum-abegissent optimas
e-propinquo: non enim longe a-nave caerulea-prora
pascabantur camuræ pulcræ boves, latis-frontibus:
has circumstant, et vota-faciebant diis,
foliis decerptis teneris quercus alte-comantis:
non enim habebant hordeum album bene-tabulata in navi.
Ac postquam precati-erant et mactarant et excoriarant,
femoraque exsecuere, et adipe cooperuerunt,
eam duplicantes, superque ipsis frustra-cruda-posuere;
neque habebant vinum ad-libandum super ardentibus sacris
sed aqua libantes assabant intestina omnia.

Ac postquam femora exusta-erant, et ipsi viscera gustarant,
minutatumque secuere cetera, et verubus transivere.

Et tunc mihi palpebris excidit suavis somnus:
profectusque-sum ire ad navem velocem et litus maris.
Sed quum jam prope essem profectus navem utrinque-recu-
vam,] tunc mihi nidoris obvenit dulce flamen:
ejulans vero deos ad immortales clamavi:

Jupiter pater, ac ceteri beati dii sempiterni,
profecto me valde in damnum sopivistis sævo somno;
socii vero magnum facinus moliti-sunt manentes.

Velox autem Soli Hyperioni nuntia venit
Lampetie peplum-trahens, quod ei boves mactavimus nos.
Statin autem is inter-immortales dixit, iratus corde:

Jupiter pater, ac ceteri beati dii sempiterni,
fac luere jam socios Laertiadæ Ulyssis,
qui meas boves occiderunt superbe: quibus ego
gaudebam quidem profectus in cælum stellatum,
et quando retro ad terram e cælo revertebar.
Si vero mihi non luent boum condignam retributionem,
descendam in Orcum, et inter mortuos lucebo.

Hunc autem respondens allocutus-est nubes-cogens Jupiter:
Sol, sane tu quidem inter immortales luceto
et mortales homines super almam terram:
horum autem ego cito navem celerem candenti fulmine
minutatum ictum diffidero, medio in nigro ponto.

Hæc vero ego audiui a-Calypsone pulcris-comis:
illa autem dixit a-Mercurio internuntio se-ipsam audivisse.

Ac postquam ad navem perveneram et mare,
objurgabam aliunde alium astans, neque ullum remedium
invenire potuimus: boves enim mortui-erant jam.
Eis autem continuo deinde dii prodigia ostendebant:
serpebant quidem pelles, carnes autem circum verua mugie-
bant,] assaque et cruda; bonum vero quasi fiebat vox.

Sex-diebus quidem deinde mei dilecti socii
epulabantur Solis de-bobus abigentes optimas:
sed quando jam septimum diem Jupiter induxit Saturnius,
tum vero deinde ventus quidem desiit turbine sævire:
nos autem statim conscensam navem immisimus lato mari.
malo erecto, ac velis albis expansis.

Verum ubi jam hanc insulam reliqueramus, nec ulla aliâ

- φαίνεταιο γαϊάων, ἄλλ' οὐρανὸς ἡδὲ θάλασσα,
 406 δὴ τότε κυανένῃ νεφελῇν ἔστησε Κρονίων
 νηὸς ὑπερ γλαφυρῆς· ἤχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς.
 'Η δ' ἔθει οὐ μάλα πολλὸν ἐπὶ χρόνον· αἴψα γὰρ ἦλθεν
 κεκληγὼς Ζέφυρος, μεγάλῃ σὺν λαίλαπι θύων·
 ἱστοῦ δὲ προτόνους ἔρρηξ' ἀνέμοιο θύελλα
 410 ἀμφοτέρους· ἱστὸς δ' ὀπίσω πέσεν, ὅπλα τε πάντα
 εἰς ἀντλὸν κατέχυνθ'· ὁ δ' ἄρα πρύμνῃ ἐνὶ νηὶ
 πλῆξε κυβερνήτῳ κεφαλὴν, σὺν δ' ὅστε' ἄραξεν
 πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς· ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι ἑοικώς
 κάρπεσ' ἀπ' ἰκρίοφιν, λίπε δ' ὅστέα θυμὸς ἀγῆνωρ.
 415 Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε καὶ ἔμβαλε νηὶ κεραυνόν·
 ἡ δ' ἔλεγχθη πᾶσα, Διὸς πληγεῖσα κεραυνῷ,
 ἐν δὲ θεοῖσι πλῆτο· πέσον δ' ἐκ νηὸς ἑταῖροι.
 Οἱ δὲ κορόνησιν ἱκελοὶ περὶ νῆα μέλαιναν
 κύμασιν ἐμφορέοντο· θεὸς δ' ἀποσάιντο νόστον.
 420 Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ νηὸς ἐφοίτων, ὄρρ' ἀπὸ τοίχους
 λῦσε κλύδων τρόπιος· τὴν δὲ ψυχὴν φέρε κύμα.
 'Ἐκ δέ οἱ ἱστὸν ἄραξε ποτὶ τρόπιν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
 ἐπίτονος βέβλητο, βῶδς ῥινοῖο τετευχώς.
 Τῷ ῥ' ἄμφω συνέεργον μοῦο τρόπιν ἡδὲ καὶ ἱστὸν·
 425 ἐξόμενος δ' ἐπὶ τοῖς φερόμην ὁλοοῖς ἀνέμοισιν.
 'Ἐνθ' ἦτοι Ζέφυρος μὲν ἐπαύσατο λαίλαπι θύων·
 ἦλθε δ' ἐπὶ Νότος ὤκα, φέρων ἐμῷ ἄλγεα θυμῷ,
 ὄρρ' ἐτι τὴν ὁλοὴν ἀναμετρήσασιμι Χάρυβδιν.
 Παννύγιος φερόμην· ἅμα δ' ἡελίῳ ἀνιόντι
 430 ἦλθον ἐπὶ Σκύλλης σκόπελον δεινὴν τε Χάρυβδιν.
 'Η μὲν ἀνεβρόβδησε θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ·
 αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ μακρὸν ἔρινεον ὑψός· ἀερεῖς
 τῷ προσφύς· ἐχόμεν ὡς νυκτερίς· οὐδὲ πῃ εἶχον
 οὔτε στηρίζαι ποσὶν ἔμπεδον οὔτ' ἐπιβῆναι.
 435 'Ρίζαι γὰρ ἐκὰς εἶχον, ἀπῆυροι δ' ἔσαν ὄζοι,
 μακροὶ τε μεγάλοι τε, κατεσκήιον δὲ Χάρυβδιν.
 Νωλεμέως δ' ἐχόμεν, ὄρρ' ἐξεμέσειεν ὀπίσσω
 ἱστὸν καὶ τρόπιν αὐτίς· ἐελδομένω δέ μοι ἦλθον
 δψ'· ἦμος δ' ἐπὶ δόρπον ἀνὴρ ἀγορῆθεν ἀνέστη,
 440 κρίνων νείκεα πολλὰ δικαζομένων αἰζηῶν,
 τῆμος δὴ τάγε δοῦρα Χάρυβδος ἐξεφάνθη.
 'Ηκα δ' ἐγὼ καθύπερθε πόδας καὶ χεῖρε φέρεσθαι,
 μέσσω δ' ἐνδοῦπτα παρὲς περιμήκεα δοῦρα,
 ἐξόμενος δ' ἐπὶ τοῖσι διήρεσα χερσὶν ἐμῇσιν.
 445 [Σκύλλην δ' οὐκέτ' ἔασε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 εἰσιδέειν· οὐ γὰρ κεν ὑπέκφυγον αἰπὸν ὄλεθρον.]
 'Ἐνθεν δ' ἐννήμαρ φερόμην· δεκάτῃ δέ με νυκτὶ
 νῆσον ἐς Ὀγυγίην πέλασαν θεοί· ἐνθα Καλυψὼ
 ναιεὶ εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδῆεσσα,
 450 ἥ μ' ἐφίλει τ' ἐκόμει τε. Τί τοι τάδε μυθολογεῖς;
 ἦ δὲ γὰρ τοι γηϊζὸς ἐμυθεύμεν ἐνὶ οἴκῳ
 σοὶ τε καὶ ἐρθίμῃ ἀλόχῳ· ἐχθρὸν δέ μοι ἔστιν
 αὐτίς ἀριζήλως εἰρημένα μυθολογεῖν.

apparēbat terrarum, sed cælum atque mare,
 tum vero cæruleam nebulam statuit Saturnius
 navem super cavam; obscuratusque est pontus ab ipsa.
 Ea autem currebat haud valde multum in tempus; statim enim
 venit] stridens Zephyrus, magno cum turbine furens :
 mali autem rudentes rupit venti procella
 ambos; malus vero retro cecidit, armamenta que omnia
 in sentinam decidere : is autem in puppi navis
 percussit gubernatoris caput, atque ossa confregit
 omnia simul capitis; ille vero urinatori similis
 decidit a tabulatis, reliquitque ossa animus generosus.
 Jupiter autem crebro intonuit, et iniecit navi fulmen;
 ea autem contorta est tota, Jovis icta fulmine;
 ac sulphure impleta est : ceciderunt vero e navi socii.
 Illi autem cornicibus *marinis* similes circa navem nigram
 in-fluctibus ferebantur : deus vero iis auferebat reditum.
 At ego per navem incedebam, donec latera
 solvit fluctuum-impetus a-carina; eam vero inermem ferebat
 unda.] Effregit autem ei malum usque-ad carinam; ac super
 ipso] lorum inditum erat, bovis corio factum.
 Hoc utique colligabam utrumque, pariter carinam atque etiam
 malum;] sedens autem super his, ferebar a-perniciosis ventis.
 Tum sane Zephyrus quidem desiit turbine furere :
 supervenit autem Notus cito, ferens meo dolores animo,
 ut iterum istam perniciosam remetirer Charybdin.
 Totam-per-noctem ferebar; simul autem cum-sole oriente
 veni ad Scyllæ scopulum, horrendamque Charybdin.
 Hæc quidem absorpsit maris salsam aquam;
 at ego ad proceram caprificum alte levatus,
 ei adhærens tenebar, veluti vespertilio; nec usquam potui
 neque hære pedibus firmiter, neque ascendere.
 Radices enim longe erant, alte-remoti autem erant rami,
 longique magnique; obumbrabant vero Charybdin.
 Continenter autem hærebam, donec evomeret retrorsum
 malum et carinam rursus; cupienti autem mihi advenit
 tandem : quando autem ad cœnam vir e-foro surgit,
 judicans lites multas litigantium juvenum,
 tunc demum hæc ligna e-Charybdi apparebant.
 Demisi vero ego desuper pedes et manus, ut-ferrer;
 in-medium autem cum-sonitu-incidi præter prælonga ligna,
 sedensque super his remigavi manibus meis.
 [Scyllam autem non-amplius sivit pater hominumque deûm-
 que] aspicere me : non enim effugissem altam perniciem.]
 Inde autem per-novem-dies ferebar: decima autem me nocte
 insulam in Ogrygiam appulerunt dii, ubi Calypso
 habitat pulchris-comis, potens dea, vocalis;
 quæ me amiceque-excipiebat, fovebatque. Quid tibi hæc enar-
 rem? jam etenim heri enarrabam in domo
 tibi que et præstanti uxori : odiosum vero mihi est
 rursum luculenter dicta enarrare.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ν.

Ὀδυσσεὺς ἀπόπλους παρὰ Φαιάκων
καὶ ἄφιξις εἰς Ἰθάκην.

ᾧς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
κηληθμῷ δ' ἔσγοντο κατὰ μέγαρα σκιόεντα.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
ᾧς Ὀδυσσεύς, ἔπει ἔκλυε ἔμῳ ποτὶ χαλκοβατὲς δῶι,
ἢ ὑπερφέας, πῶ σ' οὔτι παλιμπλαγγρόντα γ' οἶω
ἄψ' ἀπονοστήσειν, εἰ καὶ μάλα πολλὰ πέπονθας.
Ἰμέων δ' ἀνδρὶ ἐκάστω ἐφιέμενος τάδε εἶρω,
ἔσσοι ἐνὶ μεγάροισι γερούσιον αἶθωπα οἶνον
αἶει πίνετ' ἐμοῖσιν, ἀκούσ' ἔσθε δ' αἰδοῦ·
εἴματα μὲν δὴ ξείνῳ εὐξέσθη ἐνὶ γυῖν
κεῖται καὶ χροσὺς πολυδαίδαλος ἄλλα τε πάντα
δῶρ', ὅσα Φαιήκων βουλῇ γόροι ἐνθάδ' ἐνείκαν·
ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν τρίποδα μέγαν ἠδὲ λέβητα
ἀνδρακάς· ἡμεῖς δ' αὖτε ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον
τισόμεθ'· ἀργαλέον γὰρ ἓνα προικὸς χάρισσθαι.
ᾧς ἔφατ' Ἀλκίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιγόνανε μῦθος.
Οἱ μὲν κακχείοντες ἔσαν οἰκόνδε ἕκαστος.
Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
νῆ' ἄρ' ἐπεσεύοντο, φέρον δ' εὐήνορα χαλκόν·
καὶ τὰ μὲν εὖ κατέβη· ἱερὸν μὲν Ἀλκινόοιο,
αὐτὸς ἰὼν διὰ νηὸς ὑπὸ ζυγῇ, μή τιν' ἑταῖρων
βλάπτοι ἑλαυνόντων, ὅποτε σπερχοῖατ' ἐρετμοῖς.
Οἱ δ' εἰς Ἀλκινόοιο κίον καὶ δαίτ' ἀλέγουν.
Τοῖσι δὲ βούν ἱέρευσ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο
Ζηνὶ κελαινεφέϊ Κρονίῳ, δὲ πᾶσιν ἀνάσσει.
Μῆρα δὲ κείαντες δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα,
τερπόμενοι· μετὰ δὲ σπιν ἐμέλπειτο θεῖος αἰδὼς,
Δημόδοχος, λαοῖσι τετιμένος. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
πολλὰ πρὸς ἥλιον κεφαλὴν τρέπε παμφανώοντα,
δῶναι ἐπειγόμενος· δὴ γὰρ μενείαινε νέεσθαι.
ᾧς δ' ἔτ' ἀνὴρ δόρποιο λιλαιέται, ὅτε παντὶ μυχρ
νειὼν ἄν' ἔλκητον βόε οἶνοπε πηκτὸν ἄροτρον·
ἀσπασίως δ' ἄρα τῷ κατέδου φάος ἡελίοιο
δόρπον ἐποίεσθαι, βλάβεται δὲ τε γούνατ' ἰόντι·
ὡς Ὀδυσσῇ ἀσπαστὸν ἔδου φάος ἡελίοιο.
Αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετῴδα,
Ἀλκινόῳ δὲ μάλιστα πιφαυσκόμενος φάτο μῦθον·
Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
πέμπετέ με στείσαντες ἀπήμονα, χαίρετε δ' αὐτοί·
ἤδη γὰρ τετέλεσται, ἃ μοι φίλος ἦθελε θυμὸς,
πομπὴ καὶ φίλα δῶρα, τὰ μοι θεοὶ Οὐρανίωινες
ὀλβια ποιήσειαν· ἀμύμονα δ' οἴχοι ἄκοιτιν
νοστήσας εὖροισι σὺν ἀρτεμέεσσι φίλοισιν.
Ἰμεῖς δ' αὖθι μένοντες εὐφραίνεσσι γυναῖκας
κουριδίαν καὶ τέκνα· θεοὶ δ' ἀρετῇν ὀπάσειαν
παντοίην, καὶ μήτι κακὸν μεταδῆμιον εἴη.
ᾧς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπῆνεον ἠδ' ἐκέλευον

ODYSSEÆ XIII.

Ulyssis discessus a Phæacibus et ad-
ventus in Ithacam.

Sic dixit : illi autem omnes obmutuerunt silentio ;
oblectationeque tenebantur per aedes umbrosas.
Huic autem vicissim Alcinoos respondit dixitque :
O Ulysse , quandoquidem venisti meam ad ære-fundatam
domum ,] altam , eo te nequitiam iterum-errantem puto
rediturum-esse , etsi valde multa passus-es .
Vestrum autem viro unicuique præcipiens hæc dico ,
quotquot in aedibus honorarium nigrum vinum
semper bibitis meis , auditisque cantorem :
vestes quidem jam hospiti bene-polita in arca
jacent , et aurum multa-arte-elaboratum , aliaque omnia
dona , quæcunque Phæacum consiliiarii huc attulerunt :
verum age , ei demus tripodem magnum ac lebetem ,
virritim ; nos autem rursus congregati in populo
rependemus : grave enim uni fuerit de-suo-totum præbere .
Sic dixit Alcinoos ; illis vero placebat sermo .
Ii quidem decubitus abierunt domum unusquisque .
Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora ,
ad-navem inde properabant , ferebantque viros-honestans aēs :
et hæc quidem bene deposuit sacra vis Alcinoi ,
ipse vadens per navem , sub transtris , ne quem sociorum
laderent impellentium , quando incumberebat remis .
Illi autem ad Alcinoi domum iverunt et convivium curabant .
Inter hos autem bovem mactavit sacra vis Alcinoi
Jovi atras-nubes-cogenti Saturnio , qui omnibus imperat .
Femoribus autem assatis , epulabantur illustres epulas
oblectantes-sese-inter ipsos vero modulabatur divinus cantor ,
Demodocus , a-civibus honoratus . At Ulysses
sæpe ad solem caput vertebat splendidum ,
ut-occideret expetens ; jamdudum enim cupiebat reverti .
Sicut autem quum vir cornam concupiscit , cui toto-die
per novale traxere duo-boves nigri compactum aratrum ;
optato autem huic occidit lumen solis ,
cornam ut-obeat ; affliguntur vero genua eunti :
sic Ulyssi gratum occidit lumen solis .
Statim autem inter-Phæacas remigii-studiosos locutus-est ,
Alcinoos autem maxime loquens dixit sermonem :
Alcinoos rex , omnium illustrissime civium ,
mittite me , postquam-libaveritis , illasum ; valete vero ipsi :
jam enim perfecta-sunt , quæ mihi carus volebat antinus ,
deductio et cara dona , quæ mihi dii cælestes
fortunata faciant : eximiam autem domi uxorem
utinam reversus inveniam , cum incolumibus anictis .
Vos autem hic manentes oblectetis uxores
ingenuas et liberos ; dii vero virtutem dent
omnigenam , et ne-quod malum in-populo sit .
Sic dixit : illi vero omnes collaudabant , et jubebant

πεμπόμεναι τὸν ξείνον, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ζεῖπεν.

Καὶ τότε κήρυκα προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·

50 Ποντόνοε, κρητῆρα κερκασάμενος μέθυ νείμω
πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, ὅφρ' εὐθάμενοι Διὶ πατρὶ
τὸν ξείνον πέμπωμεν ἔην ἐς πατρίδα γαῖαν.

Ἦς φάτο· Ποντόνοος δὲ μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα,
νόμῃσεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπισταδόν· οἱ δὲ θεοῖσιν
55 ἐσπείσαν μακάρεςσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
αὐτόθεν ἐξ ἐδρέων. Ἀνὰ δ' ἴστατο δῖος Ὀδυσσεύς,
Ἀρήτη δ' ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἀμφικύπελλον,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Χαῖρε μοι, ὦ βασίλεια, διαμπερές, εἰς ὅκε γῆρας
60 ἔλθῃ καὶ θάνατος, τάτ' ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται.

Αὐτὰρ ἐγὼ νέομαι· σὺ δὲ τέρπεο τῷδ' ἐνὶ οἴκῳ
παισὶ τε καὶ λαοῖσι καὶ Ἀλκινόῳ βασιλῆϊ.

Ἦς εἰπὼν ὑπὲρ οὐδὸν ἐδήσετο δῖος Ὀδυσσεύς.

Τῷ δ' ἅμα κήρυκα προίει μένος Ἀλκινόοιο
65 ἡγεῖσθαι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης·
Ἀρήτη δ' ἄρα οἱ θυμῶς ἅμ' ἔπειπε γυναῖκα·
τὴν μὲν φᾶρος ἔχουσιν εὐπλυνῆς ἡδὲ χιτῶνα,
τὴν δ' ἑτέρην χιτῶν πυκινὴν ἅμ' ἔπειπε κομίζειν·
ἥ δ' ἄλλῃ σῖτόν τ' ἔφερον καὶ οἶνον ἐρυθρόν.

70 Αὐτὰρ ἔπει β' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἡδὲ θάλασσαν,
αἶψα τάγ' ἐν νηὶ γλαφυρῇ πομπῆς ἀναυτοὶ
δεξιόμενοι κατέθεντο, πόσιν καὶ βρώσιν ἔπασαν·
καδὲ δ' ἄρ' Ὀδυσσεὶ στόρεσαν ῥῆγός τε λίνον τε
νῆος ἐπ' ἱκρίορι γλαφυρῆς, ἵνα νήγρετον εὐδοί,
75 πρύμνης· ἂν δὲ καὶ αὐτὸς ἐδήσετο καὶ κατέλεκτο
σιγῇ· τοὶ δὲ κάθιζον ἐπὶ κληῖσιν ἕκαστοι
κόσμῳ, πείσμα δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῖο λίθοιο.

Ἐνθ' οἱ ἀνακλιθέντες ἀνεβρίπτουν ἅλα πηδῶν·
καὶ τῷ νηῦμος ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐπιπτεν,
80 νήγρετος, ἥδιστος, θανάτῳ ἀγχίστα εἰοικός.

Ἡ δ' ὥς ἐν πεδίῳ τετράροιο ἄρσενες ἵπποι,
πάντες ἅμ' ὀρμηθέντες ὑπὸ πληγῇσιν ἱμάσθλης,
ὑψὸς ἀειρόμενοι ῥίμῃα πρήσσοσι κλυεθόν·
ὥς ἄρα τῆς πρύμνης μὲν αἰέρετο, κύμα δ' ὅπισθεν
85 πορφύρεον μέγα θύε πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.

Ἡ δὲ μάλ' ἀσφαλῶς θέεν ἐμπέδον· οὐδέ κεν ἱρηῆ
κίρκος ὁμαρτήσειεν, ἐλαφρότατος πετεινῶν·
ὥς ἡ ῥίμῃα θέουσα θαλάσσης κύματ' ἔταμνεν,
ἄνδρα φέρουσα, θεοῖς ἐναλίγκια μῆδε ἔχοντα·
90 ὅς πρὶν μὲν μάλα πολλὰ πάθ' ἄλγεα θν κατὰ θυμὸν
ἄνδρῶν τε πολέμοις ἀλεγεινά τε κύματα πείρων,
δὴ τότε γ' ἀτρέμας εὔδε, λελασμένος ὅσ' ἐπείνοινε.

Εὐτ' ἀστὴρ ὑπέρεσχε φαάντατος, ὅς τε μάλιστα
ἔρχεται ἀγγέλων φάος· Ἡοῦς ἡριγενεῖος·

95 τῆμος δὴ νῆσω προσεπλῖνατο ποντοπόρος νῆς.

Φόρκυνος δὲ τίς ἐστι λιμὴν, ἀλίοιο γέροντος,
ἐν δῆμῳ Ἰθάκης· δύο δὲ προβλήτες ἐν αὐτῷ
ἄκται ἀποβρώγες, λιμένος ποτιπεπηγυῖαι·
αἵτ' ἀνέμων σκεπώσι δυσάτων μέγα κύμα
100 ἔκτοθεν ἔντοσθεν δέ τ' ἀνευ δεσμοῖο μένουσιν
νῆες εὐσελμοί, ὅτ' ἂν ὁρμῳ μέτρον ἴκωνται.

deduci hospitem, quum decenter locutus-esset.

Ac tum præconem allocuta-est vis Alcinoi :

Pontonoë, cratere mixto, merum distribue
omnibus per domum, ut precati Jovem patrem,
hunc hospitem deducamus suam in patriam terram.

Sic dixit : Pontonoüs vero dulce vinum miscebat :
distribuitque inde omnibus astans : illi autem diis
libarunt beatis, qui cælum latum habitant,
indidem ex sedibus. Surrexit vero divinus Ulysses,
Aretæque in manibus posuit poculum duplex,
et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est :

Vale mihi, o regina, in-perpetuum, donec senectus
venerit, et mors, quæ quidem hominibus accidunt.
At ego proficiscor : tu vero delectare hac in domo
liberisque, et civibus, et Alcinoö rege.

Sic fatus, super limen ibat divinus Ulysses.

Cum-eo autem una præconem misit vis Alcinoi,
ut-duceret ad navem velocem et litus maris :
Aretæ autem cum-eo famulas simul misit mulieres ;
alteram quidem chlamydem habentem bene-lotam ac tuni-
cam,] alteram autem, arcam bene-munitam una misit ut por-
taret ;] alia iterum panemque ferebat et vinum rubrum.

Ac postquam ad navem pervenerant et mare,
statim hæc in navi cava comites strenui
accepta deposuerunt, potum et cibum omnem :
at Ulyssi stravere vestemque-stragulam linteumque,
navis in tabulatis cavæ, ut tranquille dormiret,
in-puppi : conscendit autem et ipse, et decubuit
silentio : illi autem consedere in transtris unusquisque
ordine ; retinaculumque solverunt a perforato lapide.
Ibi illi reclinati torquebant mare remoto :
et huic suavis somnus in palpebras incidit,
altus, jucundissimus, morti proxime similis.
Illa autem, sicut in campo quadrijuges masculi equi,
omnes simul incitati sub verberibus scuticæ,
alte elevati, perniciousiter conficiunt viam :
sic inde hujus puppis quidem tollebatur, fluctus autem pone
niger magnus ruebat sonori maris.

Hæc autem valde tute currebat firmiter ; neque accipiter
circus assecutus-fuisset, perniciosissimus volucrum :
sic illa celeriter currens maris fluctus secabat,
virum ferens, diis paria consilia habentem :
qui antea quidem multos passus-erat dolores suo in animo,
viro-rumque bella, sævosque fluctus transiens ;
tunc vero placide dormiebat, oblitus eorum quanta passus-
fuerat.] Quando stella super-institit lucidissima, quæ maxi-
me venit nuntians lumen Auroræ inane-genitæ :
tum demum insulæ appropinquabat pontum-transiens navis.

Phorcynis autem quidam est portus, marini senis,
In agro Ithacæ ; duo vero projecta in ipso sunt
litora abrupta, in-portum vergentia :
quæ a-ventis defendunt graviter-flantibus magnum fluctum
extra ; intus vero sine vinculo manent
naves bene-tabulatæ, quando portus spatium intraverint.

- Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἐλπίη·
 ἀγχρόθι δ' αὐτῆς ἀντρον ἐπύρατον, ἡεροειδῆς,
 ἱρὸν Νυμφάων, αἱ νηϊάδες καλέονται.
 105 Ἐν δὲ κρητῆρές τε καὶ ἀμφορορῆες ἔασιν
 λαίνοι· ἔνθα δ' ἔπειτα τιθαιβώσσουσι μέλισσας.
 Ἐν δ' ἱστοὶ λίθοι περιμύχες, ἔνθα τε Νύμφαι
 φάρε' ὑφαίνουσιν ἀλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι·
 ἐν δ' ὕδατ' ἀενάοντα. Δύω δέ τέ οἱ θύραι εἰσὶν·
 110 αἱ μὲν πρὸς Βορέαο, καταβαταὶ ἀνθρώποισιν,
 αἱ δ' αὖ πρὸς Νότου εἰσι, θεώτεραι· οὐδέ τι κείνη
 ἄνδρες ἐξέρχονται, ἀλλ' ἀθανάτων δόος ἐστίν.
 Ἐνθ' οἷγ' εἰσελάσαν, πρὶν εἰδότες· ἡ μὲν ἔπειτα
 ἡπειρῶ ἐπέχελσεν, ὅσον τ' ἐπὶ ἡμῖσι πάσης,
 115 σπερρομένη· τοίων γὰρ ἐπείγετο χέρσ' ἐρετάων.
 Οἱ δ' ἐκ νηὸς βάντες εὐζύγου ἡπειρόνδε
 πρῶτον Ὀδυσσῆα γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἄειραν
 αὐτῷ σὺν τε λίνῳ καὶ ῥήγῃ σιγαλόνετι·
 καὶ δ' ἄρ' ἐπὶ ψαμάθῳ ἔθεσαν δεδμημένον ὕπνῳ,
 120 ἐκ δὲ κτήματ' ἄειραν, ἃ οἱ Φαίηκες ἀγαυοὶ
 ὥπασαν οἶκαδ' ἰόντι διὰ μεγάρῳμον Ἀθήνην.
 Καὶ τὰ μὲν οὖν παρὰ πυθμὲν' ἐλάτης ἀθρόα θῆκαν
 ἐκτὸς δόου, μή πού τις διδιτάων ἀνθρώπων
 πρὶν γ' Ὀδυσσῆ' ἐγρεσθαι ἐπελθὼν δηλήσαιο·
 125 αὐτοὶ δ' αὖτ' οἰκόνδε πάλιν κίον. — Οὐδ' Ἐνοσίχθων
 λήθετ' ἀπειλάων, τὰς ἀντιθέω Ὀδυσσῆι
 πρῶτον ἐπηπειλήσε, Διὸς δ' ἐξείρετο βουλῇ·
 Ζεῦ πάτερ, οὐκέτ' ἐγώ γε μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 τιμῆεις ἔσομαι, ὅτε με βροτοὶ οὔτι τίουσιν,
 130 Φαίηκες, τοίπερ τοι ἐμῆς ἐξ εἰσι γενέθλης.
 Καὶ γὰρ νῦν Ὀδυσσῆ' ἐφάμην κακὰ πολλὰ παθόντα
 οἶκαδ' ἐλευσέσθαι· νόστον δέ οἱ οὔποτε ἀπηύρων
 πάγχυ, ἔπει σὺ πρῶτον ὑπέσχεο καὶ κατένευσας.
 Οἱ δ' εὐδοντ' ἐν νηϊ ὁθῇ ἐπὶ πόντον ἄγοντες
 135 κάθουσιν εἰν Ἰθάκῃ, ἔδουσιν δέ οἱ ἄσπετα δῶρα,
 χαλκὸν τε χρυσόν τε ἅλις ἐσθῆτά θ' ὕφαντήν,
 πόλλ', ὅσ' ἂν οὐδέποτε Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς,
 εἴπερ ἀπήμων ἦλθε, λαχὼν ἀπὸ ληϊδος αἵσαν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 140 ὦ πόποι, ἔννοσίγαι' εὐρυσθενές, οἷον ἔειπες.
 Οὔτι σ' ἀτιμάζουσι θεοί· χαλεπὸν δέ κεν εἴη,
 πρεσβύτατον καὶ ἄριστον ἀτιμήσιν ἰάλλειν.
 Ἄνδρῶν δ' εἴπερ τίς σε βίη καὶ κάρτει εἰκὼν
 οὔτι τίει, σοὶ δ' ἐστὶ καὶ ἐξοπίσω τίσις αἰεὶ.
 145 Ἐρῶν, ὅπως ἐθέλεις καὶ τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἔννοσίγαιον·
 αἰψὰ κ' ἐγὼν ἐρῶμαι, Κελαϊνεφές, ὥς ἀγορεύεις·
 ἀλλὰ σὸν αἰεὶ θυμὸν ὀπιζομαι ἡδ' ἄλλεινω.
 Νῦν αὖ Φαίηκων ἐθέλω περικαλλέα νῆα,
 150 ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν, ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ
 ῥαῖσαι· ἴν' ἥδη σχῶνται, ἀπολλήξωσι δὲ πομπῆς
 ἀνθρώπων μέγα δέ σπιν ὁρος πόλει ἀμφοκαλύψει.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 ὦ πέπον, ὥς μὲν ἐμῷ θυμῷ δοκεῖ εἶναι ἄριστα,
 155 ὁππότῃ κεν δῇ πάντες ἐλαυνομένην προΐδωνται

At in vertice portus patulis ramis-oliva est :
 prope autem ipsam, antrum amœnum, obscurum,
 sacrum Nympharum, quæ Naiades vocantur.
 Intus vero crateresque et anphoræ sunt
 lapideæ : ibi autem subinde mellificæ apes.
 Intus sunt et juga lapidea prælonga, in quibus Nymphae
 pallia texunt purpurea, mirabile visu :
 intus et aquæ perpetuo-fluentes. Duæ autem ei fores sunt ;
 hæc quidem ad Boream, permeabiles hominibus,
 illæ autem ad Notum sunt, diviniores : neque omnino illæ
 homines intrant, sed immortalium via est.
 Huc illi navem adegerunt, locum prius scientes : ea quidem
 postea terræ appulsa est, quantum ad dimidium totius,
 concitata ; talium enim impellebatur manibus remigum.
 Illi autem ex navi egressi bonis-transstris-instructa in-terram
 primum Ulyssem cava ex navi sustulerunt,
 ipso cumque linteo et stragulis splendidis ;
 atque in arena deposuerunt, oppressum somno :
 extulerunt autem bona, quæ ei Phæaces illustres
 dederant domum eunti, propter magnanimitatem Minervam.
 Et ea quidem inde ad inum olivæ conferta posuerunt
 extra viam, ne forte quis viatorum hominum,
 antequam Ulyssem expergisceretur, aggressus ea violaret :
 ipsi vero rursus domum redibant. Neque Neptunus
 obliviscebatur minarum, quas deo-pari Ulyssi
 primum minatus erat, Jovis autem expetebat consilium :
 Jupiter pater, haud-amplius ego inter immortales deos
 honoratus ero, quum me vel mortales minime honorant,
 Phæaces, qui sane a-mea oriundi sunt stirpe.
 Etenim nunc Ulyssem putabam mala multa passum
 domum venturum ; reditum vero illi nunquam auferebam
 penitus, quoniam tu primum promisisti et annuisti.
 Hi autem dormientem in navi veloci super pontum vehentes
 deposuerunt in Ithaca, dederuntque ei immensa dona,
 æsque, aurumque abunde, vestemque textilem,
 multa, quot nunquam Troja extulisset Ulyssex,
 si incolumis venisset, sortitus de præda portionem.
 Hunc autem respondens affatus est nubes-cogens Jupiter :
 papæ ! Neptune late-potens, quale hoc dixisti !
 nequaquam te despiciunt dii ; grave vero esset,
 antiquissimum et præstantissimum ignominia prosequi.
 Hominum autem si quis te viribus et robori suo obsequens
 non honorat, tibi tamen est et in-posterum ultio semper.
 Fac, sicut vis et tibi gratum est animo.
 Hunc autem respondit deinde Neptunus terræ-concussor :
 statim ego fecerim, Atrarum-nubium-coactor, sicut dicis ;
 sed tuam semper iram observo et evito.
 Nunc vero Phæacum volo perpulcræ navem,
 ex deductione revertentem, in obscuro ponto
 perdere ; ut jam abstineant, desistantque a-deductione
 hominum ; magnum vero ipsis montem urbi obducere.
 Hunc autem respondens affatus est nubes-cogens Jupiter :
 o bone, sic quidem meo animo videtur esse optimum,
 quum jam omnes incitatam intuebuntur

λαοὶ ἀπὸ πτόλιος, θεῖναι λίθον ἐγγύθι γαίης,
 νῆϊ θοῇ ἵκελον· ἵνα θαυμάζωσιν ἅπαντες
 ἀνθρώποι· μέγα δέ σφιν ὁρος πόλει ἀμφοικαλύψει.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 180 βῆ β' ἵμεν ἐς Σχερίην, ὅθι Φαίηκες γεγάσιν.
 Ἐνὸ' ἔμεν· ἡ δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθε ποντοπόρος νηὺς,
 ῥίμῃ διωκομένη· τῆς δὲ σχεδὸν ἦλθ' Ἐνοσίχθων,
 ὃς μιν λᾶαν ἔθηκε καὶ ἐρρίψωσεν ἔνερθεν,
 χειρὶ καταπρηνεὶ ἐλάσας· ὃ δὲ νόστῳ βεβήκει.
 185 Οἱ δὲ πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον
 Φαίηκες δολιχῆρες, ναυσίκλυτοι ἄνδρες.
 Ὡδὲ δέ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Ὡ μοι, τίς δὴ νῆα θοὴν ἐπέδῃσ' ἐνὶ πόντῳ,
 οἰκαδ' ἐλαυνομένην; καὶ δὴ προὔφαινετο πᾶσα.
 190 Ὡς ἄρα τις εἶπεσκε· τὰ δ' οὐκ ἴσαν, ὡς ἐτέτυκτο.
 Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ὡ πόποι, ἦ μάλα δὴ με παλαίφατα βέερα β' ἱκάνει
 πατὴρ ἐμοῦ, ὃς ἔρασκε Ποσειδάων ἁγάσασθαι
 ἡμῖν, οὐνεκα πομπὴ ἀπήμονές εἰμεν ἁπάντων.
 195 Φῆ ποτὲ Φαίηκων ἀνδρῶν περικαλλέα νῆα,
 ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν, ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ
 ῥαϊσόμεναι, μέγα δ' ἡμῖν ὁρος πόλει ἀμφοικαλύψει.
 Ὡς ἀγόρευ' ὃ γέρω·ν· τὰδε δὴ νῦν πάντα τελείται.
 Ἄλλ' ἄγεθ' ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες·
 200 πομπῆς μὲν παύσασθε βροτῶν, ὅτε κέν τις ἴκηται
 ἡμέτερον προτὶ ἄστῳ· Ποσειδάωνι δὲ ταύρους
 δώδεκα κεκριμένους ἱερεῖσόμεν, αἱ κ' ἐλεήσῃ,
 μὴδ' ἡμῖν περιμήκες ὁρος πόλει ἀμφοικαλύψει.
 Ὡς ἔραθ' οἱ δ' ἔδδισαν, ἐτοίμασσάντο δὲ ταύρους.
 205 Ὡς οἱ μὲν β' εὐχοντο Ποσειδάωνι ἄνακτι
 δήμιου Φαίηκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 ἑσταότες περὶ βωμόν. — Ὁ δ' ἔγρετο δῖος Ὀδυσσεύς,
 εὐδων ἐν γαίᾳ πατριῇ, οὐδὲ μιν ἔγνω,
 ἥδη δὴν ἀπεών· περὶ γὰρ θεὸς ἔερα γεῖεν
 210 Παλλὰς Ἀθηναίη, κόρυθ' Διὸς ὄρρα μιν αὐτὸν
 ἄγνωστον τεύξειεν ἑκαστὰ τε μυθήσαιοτο,
 μὴ μιν πρὶν ἀλοχος γνοῖται ἀσίοι τε φίλοι τε,
 πρὶν πᾶσαν μνηστῆρας ὑπερβασίην ἀποτίσαι.
 Τοῦνεκ' ἄρ' ἄλλοειδέα φαίνεσκετο πάντα ἄνακτι,
 215 ἀτραπιτοὶ τε διηνεκεῖς λιμένες τε πάνορμοι
 πέτραι τ' ἠλίσθατο καὶ δένδρεα τηλεθώοντα.
 Στῆ δ' ἄρ' ἀναΐξας καὶ β' εἰσὶδε πατρίδα γαίαν·
 ὤμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα καὶ ὦ πεπλήγετο μηρῷ
 χερσὶ καταπρηνέσσ' ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος τῷδα·
 220 Ὡ μοι ἐγὼ, τέων αὐτὲ βροτῶν ἐς γαίαν ἱκάνω;
 ἦ β' οἴγ' ὕβρισται τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι,
 ἡδὲ φιλοῦνται, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεουδής;
 πῇ δὴ χρήματα πολλὰ φέρω τάδε; πῇ τε καὶ αὐτὸς
 πλάζομαι; αἶθ' ὄφελον μέναι παρὰ Φαίηκεσσιν
 225 αὐτοῖ· ἐγὼ δὲ κεν ἄλλον ὑπερμενέων βασιλῆων
 εἰκόμεν, ὃς κέν μ' ἐφίλει καὶ ἔπειτα νέεσθαι.
 Νῦν δ' οὐτ' ἄρ' πῃ θεσθαι ἐπίσταμαι οὐδὲ μὲν αὐτοῦ
 καλλείψω, μήπως μοι ἔλωρ ἄλλοισι γένηται.
 Ὡ πόποι, οὐκ ἄρα πάντα νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι

cives ab urbe, *tum eam* facere lapidem prope terram
 navi veloci similem : ut admirarent omnes
 homines ; magnum vero ipsis montem urbi obducere.

Ac postquam huc audiverat Neptunus terræ-concussor,
 profectus est ire in Scheriam, ubi Phæaces sunt.

Illic manebat : hæc vero valde prope venit, pontum-transiens
 navis,] celeriter impulsa ; eam autem prope venit Neptunus,
 qui ipsam lapidem reddidit, et radicari-fecit inferne,
 manu prona percussam : ipse autem discessit.

Illi vero inter se verba alata loquebantur,
 Phæaces longis remis-utentes, navibus inclyti viri.
 Sic autem aliquis dicebat intuitus propinquum alium :

Eheu, quis jam navem velocem ligavit in ponto,
 domum-versus actam? et jam apparebat tota.

Sic aliquis dicebat : hæc autem nesciebant quomodo facta
 essent.] Inter-eos vero Alcinoüs concionatus est et dixit :

Dii-boni ! certe omnino jam me antiqua vaticinia assequun-
 tur] patris mei, qui dicebat Neptunum iratum-esse
 nobis, quoniam deductores tui sumus omnium.

Dixit aliquando Phæacum virorum se perpulcrum navem,
 ex deductione revertentem, in obscuro ponto
 perditurum, magnumque nobis montem urbi obducturum.

Sic dicebat senex ; hæc vero nunc omnia perficiuntur.

Sed agite, sicut ego dixero, pareamus omnes :
 a-deductione quidem desistite mortalium, quando aliquis ve-
 nerit] nostram ad urbem : Neptuno autem tauros
 duodecim electos sacrificabimus, si forte miseretur,
 neque nobis ingentem montem urbi obducatur.

Sic dixit : illi autem timuerunt, paraveruntque tauros.

Sic hi quidem supplicabant Neptuno regi,
 populi Phæacum ductores et principes,
 stantes circum-altare. Experrectus est autem divinus Ulysses,
 cubans in terra patria, neque ipsam cognovit,
 jam diu quum-abfuisset ; nam dea nebulam circumfudebat,
 Pallas Minerva, filia Jovis ; ut eum ipsum
 ignotum faceret, singulaque ediceret,
 ne ipsum prius uxor cognosceret civesque, amicique,
 quam omnem proci contumeliam luissent.

Propterea mutata-forma videbantur omnia regi,
 viæque perpetuæ, portusque undique-stationibus-apti,
 petræque præcipites, et arbores virentes.

Stetit autem quum-exsurrexisset, et inspexit patriam terram;
 flevitque deinde, et sua percussit femora
 manibus pronis ; lugensque verbum dixit :

Hei mihi, quorumnam demum hominum in terram veni?
 numquid hi injuriosique et crudeles, neque just?

an hospitales, et ipsis mens est deorum-reverens?

quanam jam bona multa fero hæc? quanam autem et ipse
 vagor? utinam mansissent apud Phæacas

illic; ego vero ad alium magnan[m]orum regum
 pervenissem, qui me amice-excepisset et deduxisset ut-redi-
 rem.] Nunc vero nec usquam ea seponere scio, neque illic
 relinquam, ne forte mihi præda aliis fiant.

Dii boni ! non ergo omnino sapientes, neque just

210 ἦσαν Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
οἳ μ' εἰς ἄλλην γαῖαν ἀπήγαγον, ἥ τέ μ' ἔψαντο
ἄξειν εἰς Ἰθάκην εὐδείλοιο, οὐδ' ἐτέλεσαν.
Ζεὺς σφέας τίσαιθ' ἱκετήσιος, ὅς τε καὶ ἄλλους
ἀνθρώπους ἐφορᾷ καὶ τίνυται, ὅστις ἀμάρτη.
215 Ἄλλ' ἄγε δὴ τὰ χρέματ' ἀριθμήσω καὶ ἰδωμαι,
μή τι μοι οἴχονται κοίλης ἐπὶ νηὸς ἄγοντες.
Ὡς εἰπὼν τρίποδας περικαλλείας ἡδὲ λέβητας
ἡρίθμει καὶ χρυσὸν ὑφαντά τε εἴματα καλὰ.
Τῶν μὲν ἄρ' οὔτι πόθει· δ' δ' δούρετο πατρίδα γαῖαν,
220 ἐρπύζιον παρὰ θίνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
πολλ' ὀλοφυρόμενος. Σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα νέφ' ἐπιβώτορι μήλων,
παναπάλῳ, οἷοί τε ἀνάκτων παῖδες ἔασιν,
διπτυχὸν ἄμφ' ὤμοισιν ἔχουσ' εὐεργέα λώπην·
225 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσι πέδιλ' ἔχε, χερσὶ δ' ἄκοντα.
Τὴν δ' Ὀδυσσεὺς γήθησεν ἰδὼν καὶ ἐναντίος ἦλθεν,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

ὦ φίλ', ἐπεὶ σε πρώτα κιχάνω τῷδ' ἐνὶ χώρῳ,
χαῖρέ τε καὶ μή μοι τι κακῷ νόμῳ ἀντιβολήσῃς,
230 ἀλλὰ σώω μὲν ταῦτα, σώω δ' ἐμέ· σοὶ γὰρ ἔγωγε
εὐχομαι ὥστε θεῶ καὶ σευ φίλα γούναθ' ἴκνω.
Καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ·
τίς γῆ, τίς δῆμος, τίνες ἄνδρες ἐγγεγάσιν;
ἥ πού τις νῆσος εὐδείλεος ἡέ τις ἄκτῃ

235 κεῖθ' ἀλλ' ἐκκλημένη ἐριβόλαχος ἡπειροῖο;

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
νήπιός εἰς, ὧ ξεῖν', ἥ τηλόθεν εὐλόλουθας,
εἰ δὴ τήνδε τε γαῖαν ἀνείρεαι. Οὐδέ τι λίην
οὕτω νώνυμός ἐστιν· ἱσται δέ μιν μάλα πολλοί,
240 ἡμὲν ὅσοι ναῖουσι πρὸς Ἥϊω τ' Ἥελίῳ τε,
ἡδ' ὅσοι μετόπισθε ποτὶ ζόφῳ ἡρόεντα.
Ἥτοι μὲν τρηχεῖα καὶ οὐχ ἱππῆλατος ἐστίν,
οὐδὲ λίην λυπρὴ, ἀτὰρ οὐδ' εὐρεῖα τέτυκται.
Ἔν μιν γὰρ οἱ σίτος ἀλέεργατος, ἐν δέ τε οἶνος
245 γίγνεται· αἰεὶ δ' ὄμβρος ἔχει θελαυαῖα τ' ἐέρση·
αἰγίβοτος δ' ἀγαθὴ καὶ βούβοτος· ἔστι μὲν ὕλη
παντοίη, ἐν δ' ἄρδμοι ἐπηρετανοὶ παρέασιν.
Τῷ τοι, ξεῖν', Ἰθάκης γε καὶ ἐς Τροίην ὄνομα ἵκει,
τήνπερ τηλοῦ φασὶν Ἀχαιῖδος ἔμμεναι αἴης.

250 Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
χαίρων ἥ γαῖη πατρώη, ὣς οἱ εἴπεν
Παλλὰς Ἀθηναίη, κόρυθα Διὸς αἰγίοχοιο·
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
οὐδ' ὅγ' ἀληθέα εἶπε, πάλιν δ' ὅγε λάξετο μῦθον,
255 αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι νόον πολυκερδέα νομῶν·

Πυνθαγόμην Ἰθάκης γε καὶ ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ,
τηλοῦ ὑπὲρ πόντου· νῦν δ' εὐλόλουθα καὶ αὐτὸς
χρήμασι σὺν τοῖςδεσσιν· λιπὼν δ' ἔτι παισὶ τσαυτὰ
φεύγων, ἐπεὶ φίλον οὐα κατέκτανον Ἰδομενῆος,
260 Ὀρσίλοχον πόδας ὠκύν, ὃς ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ
ἀνέρας ἀλφειτὰς νίκα ταχέεσσιν· πόδεσσιν
οὐνεκά με στερεῖσαι τῆς ληίδος ἤθελε πάσης
Τρωαῖδος, τῆς ἔννεκ' ἐγὼ πάθον ἀλγέα θυμῷ

erant Phæacum ductores et principes,
qui me in aliam terram abduxerunt : certe me dicebant
ducturos se in Ithacam late-conspiciam; nec perfecerunt.
Jupiter ipsos ulciscatur supplicum-custos, qui et alios
homines inspicit et punit, quicumque peccet.

Verum age jam bona numerabo et videbo,
ne-quid mihi abierint cava in navi auferentes.

Sic locutus, tripodas perpulcros et lebetas
numerabat, et aurum, textiliaque vestimenta pulcra.
Horum quidem nihil desiderabat : verum hugebat patriam ter-
ram,] reptans juxta litus sonori maris,
multum lamentans. Prope autem eum venit Minerva,
viro corpore assimilata juveni, pastori ovium,
perdelicato, quales quidem regum filii sunt,
duplicem circa humerum habens pulcre-factam vestem;
pedibus vero sub nitidis calceos habebat, manuque jaculum.
Hanc autem Ulysses gaudebat conspicatus, et obvius venit,
et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est :

O amice, quandoquidem te primum invenio hoc in loco,
salveque, et neutiquam mihi malo animo occurreris;
sed serva quidem hæc, serva autem et me; tibi enim ego
supplico, tanquam deo, et ad-tua cara genua accedo.
Et mihi hæc dic vere, ut bene sciam :

quæ hæc est terra? quis populus? qui viri insunt?
an aliqua insularum late-conspicua, an aliquod litus
hoc jacet mari acclinatum glebosæ continentis?

Hunc autem contra allocuta-est dea cæsiis-oculis Minerva :
stultus es, o hospes, aut e-longinquo venisti,
si revera de-hac terra interrogas. Neutiquam nimis
adeo ignobilis est; norunt vero eam admodum multi,
sive quotquot habitant ad Auroramque Solemque,
sive quoquot in-averso ad caliginem obscuram.
Nempe aspera quidem et non equitabilis est;
nec valde exilis, at neque lata est.

In ea enim frumentum copiosum, in ea autem et vinum
oritur : semper vero pluvia tenet eam fecundusque ros :
caprisque-pascendis bona et -bobus; est quidem silva
omnigena, ibique aquationes perennes adsunt.
Itaque, hospes, Ithacæ sane et in Trojam nomen pervenit,
quam-quidem procul dicunt Achaica esse a-terra.

Sic dixit : lætatus-est autem audens divinus Ulysses,
gaudens sua terra patria, sicut ei dixerat
Pallas Minerva, filio Jovis ægidem-tenentis :
et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est;
neque is vera dixit, ex-obliquo vero instruebat sermonem,
semper in pectore mentem perastutam agitans :

Audiebam de-Ithaca quidem etiam in Creta lata,
longe trans pontum; nunc autem huc veni et ipse
bonis cum hisce; relictiis vero adhuc apud-filios tantis
fugi, quoniam dilectum filium interfeci Idomenæi,
Orsilochem pedibus velocem, qui in Creta lata
viros ingeniosos vincebat velocibus pedibus :
quoniam me privare præda volebat omni
Trojana : cujus gratia ego passus-eram dolores animo,

ἀνδρῶν τε πτολέμους ἀλεγείνα τε κύματα πείρων·
 285 οὐνεκ' ἄρ' οὐχ ἢ πατρὶ χαρίζομενος θεράπειον
 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ἀλλ' ἄλλων ἤρχον ἑταίρων.
 Τὸν μὲν ἐγὼ κατιόντα βάλον χαλκῆρ' ἐδουρὶ
 ἀγρόθεν, ἐγγὺς ὁδοῖο λοχυσάμενος σὺν ἑταίρῳ·
 νύξ δὲ μάλα δνοφερὴ κατέχ' οὐρανὸν, οὐδέ τις ἡμέας
 270 ἀνθρώπων ἐνόησε· λάθον δὲ ἔθυμὸν ἀπούρας.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε κατέκτανον ὀξείῃ χαλκῷ,
 αὐτίκ' ἐγὼν ἐπὶ νῆα κίων Φοίνικας ἀγαυοὺς
 ἑλλισάμην καὶ σφιν μενοεικέα ληΐδα δῶκα·
 τοὺς μ' ἐκέλευσα Πύλονδε καταστήσαι καὶ ἐφέσσαι
 275 ἢ εἰς Ἥλιδα διὰν, ὅθι κρατέουσιν Ἑπειοί.
 Ἄλλ' ἦτοι σφέας κείθεν ἀπώσατο ἱς ἀνέμοιο,
 πολλὰ ἀεκαζομένους· οὐδ' ἤθελον ἐξαπατήσασθαι.
 Κεῖθεν δὲ πλαγχθέντες ἱκάνομεν ἐνθάδε νυκτός·
 σπουδῇ δ' ἐς λιμένα προερέσσαμεν, οὐδέ τις ἡμῖν
 280 δόρπου μνήστις ἔην, μάλα περ χατέουσιν ἐλέσθαι·
 ἀλλ' αὐτως ἀποθάντες ἐκέλευε νηὸς ἅπαντες.
 Ἔνθ' ἐμὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐπῆλυθε κεκμηῶτα·
 οἱ δὲ χρήματ' ἐμὰ γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἐλόντες
 κάτθεσαν, ἐνθα περ αὐτὸς ἐπὶ ψαμάθοισιν ἐκείμην.
 285 Οἱ δ' ἐς Σιδονίην εὐναιομένην ἀναβάντες
 ὦροντ'· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην ἀκαχήμενος ἤτορ.
 Ὡς φάτο· μείδισεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 χειρὶ τέμιν κατέρεξε· δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί
 καλῇ τε μεγάλῃ τε καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδύη·
 290 καὶ μιν φρονίσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Κερδαλέος κ' εἶη καὶ ἐπίκλοπος, ὅς σε παρέλθοι
 ἐν πάντεσσι ὁδοῖσι, καὶ εἰ θεὸς ἀντίασειεν.
 Σχέτλιε, ποικιλομήτη, δόλων ἄτ', οὐκ ἄρ' ἐμελλες
 οὐδ' ἐν σῇ περ ἑὼν γαίῃ λῆξαι ἀπατώνων
 295 μύθων τε κλοπίων, οἳ τοι πεδόνην φίλοι εἰσίν;
 Ἄλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, εἰδότες ἄμφο
 κέρδε'· ἐπεὶ σὺ μὲν ἔσαι βροτῶν δ' ἄριστος ἀπάντων
 βουλῇ καὶ μύθοισιν, ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσιν
 μήτι τε κλέομαι καὶ κέρδεσιν· οὐδὲ σὺγ' ἔγνωκ
 300 Παλλὰδ' Ἀθηναίην, κούρην Διὸς, ἥτε τοι αἰεὶ
 ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίσταμαι ἡδὲ φυλάσσω,
 καὶ δέ σε Φαιήκεσσι φίλον πάντεσσιν ἔθηκα.
 Νῦν αὖ δεῦρ' ἱκόμην, ἵνα τοι σὺν μῆτιν ὕφηνω
 χρήματά τε κρύψω, ὅσα τοι Φαίηκες ἀγαυοὶ
 305 ὥπασαν, οἵκαδ' ἵοντι, ἐμῇ βουλῇ τε νόμῳ τε,
 εἴπω θ', ὅσα τοι αἶσα δόμοις ἐνὶ ποιητοῖσιν
 κήδε' ἀνασχεῖσθαι· σὺ δὲ τετλάμεναι καὶ ἀνάγκη,
 μηδὲ τῷ ἐκφράσθαι, μήτ' ἀνδρῶν μήτε γυναικῶν,
 πάντων, οὐνεκ' ἄρ' ἤλθεας ἀλώμενος· ἀλλὰ σιωπῇ
 310 πάσχειν ὄλγεια πολλὰ, βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ἀργαλέον σε, θεὰ, γυνῶναι βροτῶ ἀντίασαντι, [σεύς·
 καὶ μάλ' ἐπισταμένῳ· σὲ γὰρ αὐτὴν παντὶ ἔσκει.
 Τοῦτο δ' ἐγὼν εὖ οἶδ', ὅτι μοι πάρος ἤπει ἦσθα,
 315 εἴως ἐν Τροίῃ πολεμίζομεν υἱὲς Ἀχαιῶν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Πριάμοιο πόλιν διεπέρασαμεν αἰπὴν,
 βῆμεν δ' ἐν νήεσσι, θεὸς δ' ἐκέδεσσεν Ἀχαιοὺς,

HOMERUS.

virorumque bella, tristesque undas transiens :
 quoniam scilicet haud suo patri gratificans serviebam
 populo in Trojanorum, sed aliis imperabam sociis.
 Hunc quidem ego revertentem percussi ærata hasta
 ex-agro, prope viam insidiatus cum socio :
 nox vero valde obscura tenebat cælum, nec quisquam nos
 hominum animadvertit : latui autem illum anima spolians.
 Ac postquam hunc interfeceram acuto ære,
 statim ego ad navem profectus Phœnicas illustres
 oravi, et ipsis animo-gratam prædam dedi :
 hos me jussi in-Pylum deferre et collocare,
 vel in Elidem divinam, ubi dominantur Epei.
 Sed sane ipsos illinc depulit vis venti
 admodum invitos ; neque volebant me fallere.
 Illinc autem vagati venimus huc noctu :
 egre vero in portum remorum-ope-appulimus, neque ulla no-
 bis] cœnæ cogitatio erat, valde licet indigentibus sumere ;
 sed sic temere jacebamus egressi e-navi omnes.
 Illic me quidem dulcis somnus invasit defessum :
 illi autem bona mea cava e navi extracta
 deposuerunt, ubi quidem ipse in arenis jacebam.
 Hi vero in Sidoniam bene-habitatam navi conscensa
 abierunt ; at ego relictus-sum dolens corde.
 Sic dixit : risit autem dea cæcis-oculis Minerva,
 manuque ipsum demulsit ; corpore vero assimilata est mulieri
 pulcræque magnæque, et illustria opera scienti ;
 et ipsum compellans verbis alatis allocuta-est :
 Astutus esset et fallax, qui te superaret
 in omnibus dolis, etiam si deus tibi occurreret.
 Intractabilis, versute, dolorum insatiabilis, non ergo eras,
 ne in tua quidem quum-esses terra, destitutus a-fallaciis,
 verborumque fraudibus, quæ tibi ab-ortu amicæ sunt ?
 Sed age, ne-amplius hæc inter-nos-seramus, scientes ambo
 dolos : quia tu quidem es hominum longe optimus omnium
 consilio et verbis ; ego autem inter omnes deos
 consilioque celebror et dolis : nec tu-scilicet novisti
 Palladem Minervam, filiam Jovis, quæ tibi semper
 in omnibus laboribus asto, et te servo,
 et vero te Phæacibus gratum reddidi.
 Nunc vero rursus huc veni, ut tibi consilium contexam,
 bonaque abscondam, quotquot tibi Phæaces illustres
 dederunt, domum proficiscenti, meo consilioque menteque ;
 dicamque, quantos tibi fatale est ædibus in structis
 dolores perferre ; tu vero tolera etiam necessitate ;
 neu cuiquam eloquere, nec virorum nec mulierum,
 omnium, quod veneris vagans : sed tacite
 patere dolores multos, injurias sustinens virorum.
 Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses
 difficile est te, dea, cognoscere mortali congresso,
 etiam admodum scienti : te enim ipsam cuilibet assimilas.
 Hoc autem ego bene novi, quod mihi antea benigna eras,
 dum in Troja pugnabamus filii Aclivorum.
 At postquam Priami urbem destruximus altam,
 ivimusque in navibus, deusque dissipavit Achivos,

27

οὐ σῆγ' ἔπειτα ἴδον, κούρη Διὸς, οὐδ' ἐνόησα
 νηὶς ἐμῆς ἐπιβᾶσαν, ὅπως τί μοι ἄλγος ἀλάλκοις.
 320 [ἀλλ' αἰεὶ φρεσὶν ᾗσιν ἔχων δεδαϊγμένον ἦτορ
 ἠλώμην, εἴως με θεοὶ κακότητος ἔλυσαν·
 πρὶν γ' ὅτε Φαίηκων ἀνδρῶν ἐν πόντι δῆμῳ
 θάρσυνας τ' ἐπέεσσι καὶ ἐς πόλιν ἤγαγες αὐτή.]
 Νῦν δέ σε πρὸς πατρός γουναζομαι — οὐ γὰρ οἶω
 325 ἦκειν εἰς Ἰθάκην εὐδείελον, ἀλλὰ τιν' ἄλλην
 γαίαν ἀναστρέφομαι· σὲ δὲ κερτομέουσιν οἶω
 ταῦτ' ἀγορευέμεναι, ἵν' ἐμὰς φρένας ἡπεροπέυσῃς —
 εἰπέ μοι, εἰ ἐτέον γε φίλην ἐς πατρίδ' ἱκάνω.
 Τὸν δ' ἡμεῖβει ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 330 αἰεὶ τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα·
 τῷ σε καὶ οὐ δύναμαι προλιπεῖν δύστηνον ἐόντα,
 οὔνεκ' ἐπητής ἐσσι καὶ ἀγγίνοος καὶ ἐχέφρων.
 Ἀσπασίως γάρ κ' ἄλλος ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἔλθων
 ἴετ' ἐνὶ μεγάροισιν ἰδέειν παιδᾶς τ' ἀλοχόν τε·
 335 σοὶ δ' οὔπω φίλον ἐστὶ δαήμεναι οὐδὲ πυθέσθαι,
 πρὶν γ' ἔτι σῆς ἀλόχου πειρήσῃς, ἥτε τοι αὐτὸς
 ᾗσται ἐνὶ μεγάροισιν· διζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ
 φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέραι δακρυγεοῦσθαι.
 Αὐτὰρ ἐγὼ τὸ μὲν οὔποτε ἄπιστον, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
 340 ᾗδε, θ' νοστήσεις δλέσας ἀπο πάντας ἐταίρους.
 Ἀλλὰ τοι οὐκ ἐβέλησα Ποσειδάωνι μάχεσθαι,
 πατροκασσιγῆτην, ὅς τοι κότον ἔθηκε θυμῷ,
 χωόμενος ὅτι οἱ υἱὸν φίλον ἐξαλάωσας.
 Ἀλλ' ἄγε τοι δείξω Ἰθάκης ἔδος, ὅρρα πεποιθής.
 345 Φόρκυνος μὲν δδ' ἐστὶ λιμὴν, ἀλίοιο γέροντος·
 ᾗδε δ' ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανυφυλὸς ἐλαλή·
 [ἀγγυθὶ δ' αὐτῆς ἀντρον ἐπήρατον, ἡεροειδές,
 ἱρὸν Νυμφᾶων, αἱ νηϊάδες καλέονται.]
 τοῦτο δέ τοι σπέος ἐστὶ κατηρερές, ἔνθα σὺ πολλὰς
 350 ἔρδεσκάς Νυμφῆσι τεληέσας ἐκατόμβας·
 τοῦτο δὲ Νήριτόν ἐστιν, ὅρος καταειμένον ὕλη.
 Ὡς εἰποῦσα θεὰ σέδαο· ἥερα· εἰσατο δὲ χθών·
 γῆθησέν τ' ἄρ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 χαίρων ἢ γαίῃ· κύσε δὲ ζεῖδωρον ἄρουραν.
 355 Αὐτίκα δὲ Νύμφης ἤρήσατο, χείρας ἀνασχών·
 Νύμφαι νηϊάδες, κοῦραι Διὸς, οὔποτε ἔγωγε
 ὄψεσθ' ὅμμι' ἐφάμην· νῦν δ' εὐχολῆς ἀγανῆσιν
 χαιρετ'· ἀτὰρ καὶ δῶρα διδώσομεν, ὥς τὸ πάρος περ,
 αἰ κεν ἔῃ πρόφρων με Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη
 360 αὐτόν τε ζῶειν καὶ μοι φίλον υἱὸν ἀέξῃ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ὀάρῃ, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
 Ἀλλὰ χρήματα μὲν μυχῷ ἀντροῦ θεσπεσίοιο
 θεῖομεν αὐτίκα νῦν, ἵνα περ τάδε τοι σὸα μέμνη·
 365 αὐτοὶ δὲ φραζώμεθ', ὅπως ὅχ' ἄριστα γένηται.
 Ὡς εἰποῦσα θεὰ δύνε σπέος ἡεροειδές,
 μαιομένη κευθμῶνας ἀνὰ σπέος· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 ἄσπον πάντ' ἐφόρει, χρυσὸν καὶ ἀτειρέα χαλκὸν
 εἰματὰ τ' εὐπόητα, τὰ οἱ Φαίηκες ἔδωκαν.
 370 Καὶ τὰ μὲν εὖ κατέθηκε· λίθον δ' ἐπέθηκε θύρῃσιν
 Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγυόχοιο.

laud te postea vidi, filia Jovis, neque animad verti
 navem meam ingressam, ut aliquem mihi dolorem arceres.
 [sed semper mente propria habens distractum cor
 vagabar, donec me dii malo solverunt :
 prius-quam quando Phæacum virorum in opulento populo
 animastique verbis me, et in urbem duxisti ipsa.]
 Nunc vero te per patrem supplex-oro : non enim puto
 venisse me in Ithacam late-conspicuum, sed aliquam aliam
 per-terram versor ; te autem illudentem puto
 hæc dicere, ut meam mentem decipias :
 dic mihi, an vere dilectam in patriam venerim.

Huic vero respondit deinde dea cæsiis-oculis Minerva :
 semper tibi talis in pectore est cogitatio :
 propterea etiam te non possum deserere, infelix quando es,
 quoniam humanus es, et mente-promptus, et prudens.
 Libenter enim alius vir errans, reversus,
 cuperet in ædibus videre filiosque uxoremque :
 tibi vero neutiquam gratum est scire, neque exquirere,
 priusquam etiam tuæ uxoris periculum-feceris, quæ tibi sic
 sedet in ædibus : luctuosæ vero ei semper
 pereunt noctesque et dies lacrimis-fundenti.
 At ego de-hoc quidem nunquam diffidebam, sed in animo
 sciebam, quod rediturus-esses, amissis omnibus sociis.
 Verum sane nolui Neptuno obsistere
 patruo, qui adversus-te iram induxit-in animum,
 iratus, quod ei filium dilectum exacerasti.
 Sed age, tibi ostendam Ithacæ sedem, ut credas.
 Phorcynis quidem hic est portus, marini senis ;
 hæc autem in vertice portus patulis-ramis oliva :
 [prope vero ipsam antrum amabile, obscurum,
 sacrum Nympharum, quæ Naiades vocantur :]
 hæc autem tibi spelunca est umbrosa, ubi tu multas
 sacrificabas Nymphis perfectas hecatombas :
 hic vero Neritus est, mons vestitus silva.

Sic fata dea dissipavit nebulam ; apparuit autem terra :
 latatusque-est deinde audens divinus Ulysses,
 gaudens sua terra ; osculatus-est autem almam tellurem ;
 statimque Nymphis supplicavit, manibus sublati :
 Nymphæ Naiades, filiæ Jovis, nunquam ego
 visurum me vos putabam : nunc vero ob-vota blanda exau-
 dita] salvet : sed et dona dabimus, sicuti antea quidem,
 si sinat lubens Jovis filia prædatrix
 ipsumque me vivere, et mihi carum filium auctet.

Hunc autem rursus allocuta-est dea cæsiis-oculis Minerva :
 confide, ne tibi hæc in mente tua cura-sint.
 Sed bona quidem in-recessu antri divini
 ponamus statim nunc, ubi quidem hæc tibi salva maneant :
 ipsi vero consulemus, quo-pacto omnia quam optime fiant.

Sic locuta dea subiit specum obscurum,
 explorans latibula per specum : atque Ulysses
 propius omnia portabat, aurum et indomitum æs,
 vestimenta-que bene-elaborata, quæ ei Phæaces dederant.
 Et hæc quidem bene deposuit ; lapidem vero imposuit for-
 tibus] Pallas Minerva, filia Jovis ægidem-tenentis.

Τὼ δὲ καθεζομένω ἱερῆς παρὰ πυθμὲν' ἐλαίης,
φραζέσθην μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν δλεθρον.
Τοῖσι δὲ μῦθον ἤρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
375 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
φράζεω, ὅπως μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσεις,
οἳ δὴ τοι τρίετες μέγαρον κάτα κοιρανέουσιν,
μυνόμενοι ἀντιθέην ἀλογον καὶ ἔδνα διδόντες·
ἡ δὲ σὸν αἰεὶ νόστον ὀδυρομένη κατὰ θυμόν,
380 πάντας μὲν β' ἔλπει καὶ ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἑκάστῳ,
ἀγγελίας προΐεσα· νόος δὲ οἱ ἄλλα μενοινᾷ. [σεύς·
τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς·] ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδου
φθίσεσθαι κακὸν οἶτον ἐνὶ μεγάροισιν ἔμελλον,
385 εἰ μὴ μοι σὺ ἑκάστα, θεὰ, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
Ἄλλ' ἄγε, μῆτιν ὕψηνον, ὅπως ἀποτίσσομαι αὐτούς·
πάρ δέ μοι αὐτὴ στῆθι, βένος πολυθαράδες ἐνείσα,
οἷον ὅτε Τροίης λύομεν λιπαρὰ κρίδεμνα.
Αἰέ μοι ὡς μεμαυῖα παρασταίης, Γλαυκῶπι·
390 καὶ κε τριηκοσίοισιν ἐγὼν ἄνδρεςσι μαχοίμην,
σὺν σοι, πτόνα θεὰ, ὅτε μοι πρόφρασσ' ἐπαρήγοι.
Τὸν δ' ἡμέμβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
καὶ λίην τοι ἔγωγε παρέσσομαι, οὐδὲ με λήσεις,
ὁππότῃ κε δὴ ταῦτα πενώμεθα· καὶ τιν' οἶω
395 αἰματὶ τ' ἐγκεφάλῳ τε παλαξέμεν ἄσπετον οὔδας
ἀνδρῶν μνηστήρων, οἳ τοι βίοντον κατέδουσιν.
Ἄλλ' ἄγε σ' ἀγνωστον τεύξω πάντεσσι βροτοῖσιν·
κάρφῳ μὲν χρῶς καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι,
ξανθὰς τ' ἐκ κεφαλῆς ὀλέσω τρίχας, ἀμφοὶ δὲ λαῖφος
400 ἔσσω, ὃ κε στυγέησιν ἰδὼν ἄνθρωπος ἔχοντα·
κνυζώσω δὲ τοι ὄσσε, πάρος περικαλλέ' ὄντες·
ὡς ἂν αἰεκέλιος πᾶσι μνηστῆρσι φανείης
σῇ τ' ἀλόχῳ καὶ παιδὶ, τὸν ἐν μεγάροισιν ἔλειπες.
Αὐτὸς δὲ πρῶτιστα συβώτῃν εἰσαφικέσθαι,
405 ὃς τοι ὕων ἐπίουρος, δμῶς δὲ τοι ἦπια οἶδεν,
παῖδά τε σὸν φυλέει καὶ ἐχέφρονα Πηνελόπειαν.
Δῆεις τόνγε σύεσσι παρήμενον· αἱ δὲ νέμονται
πάρ Κόρακος πέτρῃ ἐπὶ τε κρήνῃ Ἀρεθούσῃ,
ἔσθουσαι βάλανον μενοεικέα καὶ μέλαν ὕδωρ
410 πίνουσαι, τάθ' ὕεσσι τρέφει τεθαλυῖαν ἀλοιφήν.
Ἔνθα μένειν καὶ πάντα παρήμενος ἐξερέεσθαι,
ὅρρ' ἂν ἐγὼν ἔλθω Σπάρτην ἐς καλλιγύναικα,
Τηλέμαχον καλέουσα, τὸν φίλον υἱόν, Ὀδυσσεῦ·
ὃς τοι ἐς εὐρύχορον Λακεδαίμονα πᾶρ Μενέλαον
415 ὄγχοτο πευσόμενος μετὰ σὸν κλέος, ἦν που ἔτ' εἴης.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς· τίπτε τ' ἄρ' οὐ οἱ εἰπες, ἐνὶ φρεσὶ πάντ' εἰδυῖα; [σεύς·
τὴν αὖτε καὶ κείνος ἀλόμενος ἀλγεα πάσχων
πόντον ἐπ' ἀτρύγετον· βίοντον δὲ οἱ ἄλλοι ἔδουσιν;
420 Τὸν δ' ἡμέμβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
μὴ δὴ τοι κείνος γε λίην ἐνθύμιος ἔστω.
Αὐτὴ μιν πόμπευον, ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο
κεῖσ' ἐλθὼν· ἀτὰρ οὐτὶν' ἔχει πόνον, ἀλλὰ ἐκχλος
ῥῆσται ἐν Ἀτρεΐδου δόμοις, παρὰ δ' ἄσπετα κεῖται.
425 Ἡ μὲν μιν λοχῶσι νέοι σὺν νηὶ μελαίνῃ,

Hi autem sedentes sacrae ad radicem olivæ,
moliebantur procis insolentibus exitium.
Inter eos vero sermonem orsa est dea cæsiis-oculis Minerva:
Generose Laertiade, sollertissime Ulyse,
considera, quomodo procis impudentibus manus inferas,
qui jam tibi triennio per domum dominantur,
ambientes divinam uxorem, et sponsalia dantes:
illa vero tuum semper reditum cum-fletu-desiderans in animo,
omnes quidem sperare-facit et pollicetur viro cuique,
nuntios mittens; mens autem ei alia versat.
Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
dii boni! profecto plane Agamemnonis Atridæ
periturus malo fato in ædibus eram,
nisi mihi tu singula, dea, accurate dixisses.
Verum age, consilium texe, quo-pacto ulciscar ipsos;
et mihi ipsa asta, animum valde-audacem immittens;
qualem *immisisti mihi* quando Trojæ solvebamus splendi-
das pinnas.] Si mihi sic studiosa astare-velis, Minerva,
etiam cum-trecentis ego viris pugnaverim,
ope tua, veneranda dea, quando me prompto-animo adjuves.
Huic autem respondit deinde dea cæsiis-oculis Minerva:
et omnino tibi ego adero, nec me latebis,
quandocumque demum hæc obeamus; atque aliquem puto
sanguineque cerebroque fœdaturum immensum solum
virorum procorum, qui tibi victum absumunt.
Sed age, te incognitum reddam omnibus mortalibus:
arefaciam quidem cutem pulcræ in flexilibus membris;
flavosque ex capite delebo crines; circumque pallium
induam, quod aversetur conspicatus homo habentem:
deformabo etiam tibi oculos, antea præpulcri qui-fuere:
ut turpis omnibus procis appareas,
tuæque uxori, et filio, quem in ædibus reliquisti.
Ipse vero omnium-primum subulcum adi,
qui tibi suum custos est, attamen in-te benevolo animo-est,
filiumque tuum diligit et prudentem Penelopen.
Invenies-hunc subibus assidentem; hæc vero pascuntur
apud Coracis petram, et ad fontem Arethusam,
comedentes glandem suavem, et nigram aquam
bibentes, quæ subibus alunt florentem pinguedinem.
Illic mane, et omnia assidens interroga,
dum ego ivero ad Spartam pulcris-mulieribus-abundantem,
Telemachum accersitura, tuum dilectum filium, Ulyse:
qui tibi in spatiosam Lacedæmonem ad Menelaum
abiit, sciscitaturus de-tua fama, sicubi adhuc esses.
Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
et cur non ei dixisti, in mente omnia sciens?
an ut alcibi et ille errans dolores patiatur
pontum super infructuosum? victum autem ei alii edunt.
Huic autem respondit deinde dea cæsiis-oculis Minerva:
ne jam tibi ille valde in-animo sit:
ipsa eum deducebam, ut famam bonam adipisceretur,
illuc profectus: at nullam habet molestiam, sed quietus
sedet in Atridæ ædibus, et copiosa ei apposita-sunt.
Profecto ei insidiantur juvenes cum navi nigra,

ἰέμενοι κτεῖναι, πρὶν πατρίδα γαίαν ἰκέσθαι·
ἀλλὰ τὰ γ' οὐκ οἶοι, πρὶν καὶ τινα γαῖα καθέξει.

[ἀνδρῶν μνηστῆρων, οἳ τοι βίοντον κατέδουσιν.]

Ὡς ἄρα μιν φαιμένη βράβδ' ἐπειμάσασα Ἀθήνη·
430 κάρφει μὲν οἱ χροὰ καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι,
ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὄλεσε τρίχας, ἀμφὶ δὲ δέρμα
πάντεσσιν μελέεσσι παλαιοῦ ὅττι γέροντος·
κνύζωσεν δὲ οἱ ὅσσε, πάρος περικαλλέ' ἐόντε·
ἀμφὶ δὲ μιν βράκος ἄλλο καχὸν βάλεν ἡδὲ χιτῶνα,
435 βωγαλέα, ρυπόωντα, κακῷ μεμορυγμένα καπνῷ.
Ἀμφὶ δὲ μιν μέγα δέρμα ταχέως ἔσσε' ἑλάφοιο,
ψιλόν· δῶκε δὲ οἱ σκήπτρον καὶ ἀεικέα πήρην,
πικρὰ βωγαλέην· ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ.

Τῶ γ' ὡς βουλευσάντε διέτμαγεν· ἡ μὲν ἔπειτα
440 ἐς Λακεδαίμονα διὰν ἔβη μετὰ παῖδ' Ὀδυσῆος.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ε.

Ὀδυσσεύς πρὸς Εὐμαῖον ὁμιλία.

Αὐτὰρ δ' ἐκ λιμένος προσέβη τρηχεῖαν ἀταρπὸν
χωῖρον ἄν' ὤληεντα δι' ἄκριας, ἧ οἱ Ἀθήνη
πέφραδε διὸν ὑφορβόν, δ' οἱ βιότοιο μάλιστα
κῆδετο οἰκῆων, οὗς κτήσατο δῖος Ὀδυσσεύς.

5 Τὸν δ' ἄρ' ἐνὶ προδόμῳ εὖρ' ἤμενον, ἔνθα οἱ αὐλὴ
ὑψηλὴ δέδμητο, περισκέπτῃ ἐνὶ χώρῳ,
καλὴ τε μεγάλη τε, περιδρομος· ἦν βα σὺδῶτης
αὐτὸς δέμαθ' ὕεσσιν, ἀποιοχόμενοι ἀνακτος,
νόσπιν δεσποίνης καὶ Λαέρτῃ γέροντος,
10 ρυτοῖσι λάεσσι καὶ ἐθρίγκωσεν ἀχέροισι·
Σταυροὺς δ' ἐκτὸς ἔλασσε διαμπερές ἐνθα καὶ ἔνθα,
πικρὸς καὶ θαμέας, τὸ μέλαν δρυὸς ἀμφικεάσας·
ἐντοσθεν δ' αὐλῆς συφεοὺς δυοκαίδεκα ποιεῖ
πλησίον ἀλλήλων, εὐνὰς συσιν· ἐν δὲ ἐκάστῳ
15 πεντήκοντα σύες χαμαιευνάδες ἐρχατόωντο,
θηλειαι τοκάδες· τοὶ δ' ἄρσενες ἐκτὸς ἱαυον,
πολλὸν παυρότεροι· τοὺς γὰρ μινύθεσκον ἔδοντες
ἀντίθεοι μνηστῆρες· ἐπεὶ προΐαλλε σὺδῶτης
αἰεὶ ζατρεφῶν σιάλων τὸν ἀριστον ἀπάντων·
20 οἱ δὲ τρηκόσιοι τε καὶ ἐξήκοντα πέλοντο.

Πὰρ δὲ κύνες, θήρεσσιν ὁμοκότες, αἰὲν ἱαυον
τέσσαρες, οὗς ἔθρεψε σὺδῶτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν.
Αὐτὸς δ' ἀμφὶ πόδεσσιν ἑοῖς ἀράρισκε πέδιλα,
τάμνων δέρμα βοείον, εὐχροές· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
25 ὄχον· ἄλλυδις ἄλλος, ἥμ' ἀγρομένοισι σύεσσιν
οἱ τρεῖς· τὸν δὲ τέταρτον ἀποπροέηκε πόλινδε,
σὺν ἀγέμεν μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ἀνάγκῃ,
ὄφρ' ἱερεύσαντες κρεῖων χορεσαῖατο θυμόν.

Ἐξαπίνης δ' Ὀδυσῆα ἴδον κύνες ὑλακόμωροι·
30 οἱ μὲν κεκλήγοντες ἐπέδραμον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
ἔζετο κέρδοσύνῃ, σκήπτρον δὲ οἱ ἔκπεσε χειρός.
Ἔνθα κεν ὃ παρ σταθμῷ ἀεικέλιον πάθεν ἀλγος·

cupientes interficere, antequam in-patriam terram pervene-
rit:] sed hæc *futura* non puto; prius etiam aliquem terra
habebit,] [viro- rum procorum, qui tibi victum devorant.]

Sic igitur ipsum locuta virga tetigit Minerva:
arefecit quidem ei cutem pulcrā in flexilibus membris;
flavosque ex capite delevit crines, circūm vero pellem
omnibus membris antiqui posuit senis:
deformavit autem ei oculos, antea præpulcri qui-fuere:
circum autem ipsum lacernam aliam malam jecit, et tunicam,
laceras, squalentes, malo fœdatis fumo:
circumque ipsum magnam pellem velocis induit cervi,
depilem; deditque ei baculum et turpem peram,
crebris-locis lacernam: inerat vero tortum lorūm-ad-portan-
dum.] Illi ita consilio-inito discessere: hæc quidem deinde
in Lacedæmonem divinam ivit ad-*accersendum* filium Ulyssis.

ODYSSEÆ XIV.

Ulyssis cum Eumæo conversatio.

At hic ex portu ingressus est asperam viam,
locum per silvōsum, per juga, qua ei Minerva
designaverat divinum subulcum, qui ei victum maxime
curabat famulorum, quos comparaverat divinus Ulysses.

Hunc autem in vestibulo invenit sedentem, ubi ei caula
alta ædificata erat, undique conspicuo in loco,
pulcraque, magnaue, vacuis spatii-circumdata; quam su-
bulcus] ipse ædificaverat suibus, absente rege,
sine (*non jubentibus*) domina et Laerte sene,
advectatis lapidibus, et cinxerat sepe-spinea.
Palos autem extra adegerat prorsus hinc atque illinc,
densos et crebros, nigra-parte roboris circumfissa;
intra vero caulam suilia duodecim fecerat,
prope invicem, cubilia suibus, in singulis autem
quingenta sues humi-cubantes concludebantur;
feminae genitricēs; at mares foris dormiebant,
multo pauciores; hos enim minuebant comedentes
divini proci; quippe mittebat subulcus
semper saginatorum porcorum optimum omnium:
hi vero trecentique et sexaginta erant.

Juxta autem canes, feris similes, semper cubabant
quatuor, quos nutrit subulcus, princeps viro- rum.
Ipse autem circa pedes suos aptabat calceamenta,
incidens pellem bubulam, bene-coloratam: ceteri vero su-
bulci jam] abierant alio alius, cum congregatis suibus
tres; quartum autem dimiserat ad-urbem,
suem ut-ageret proci insolentibus, necessitate;
ut sacris-factis, carnibus satiarent-sibi animum.

Ex templo vero Ulyssē viderant canes latratores:
hi quidem clamantes accurrerunt; at Ulysses
sedit astutia, baculumque ei excidit manu.
Tunc suum apud stabulum indignum sustinisset dolorem:

ἀλλὰ σὺβούτης ὦκα ποσὶ κραίνουσι μετασπίον
 ἔσσον· ἀνὰ πρόθυρον, σῦτος δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
 35 Τοὺς μὲν ἠμοκλήσας σῦεν κύνας ἀλλουδὶ ἀλλή
 πυκνῆσιν λιθάδεσσιν· ὃ δὲ προσέειπεν ἀνακτα·
 ὦ γέρον, ἡ ὀλίγου σε κύνης διεθλήσαντο
 ἐξαπίνης καὶ κέν μοι ἐλεγχέην κατέχευας.
 Καὶ δέ μοι ἄλλα θεοὶ δόσαν ἀλγέα τε στοναχάς τε·
 40 ἀντιθέου γὰρ ἀνακτος ὀδυρόμενος καὶ ἀχέων
 ἡμαι, ἀλλοισιν δὲ σῦας σιάλους ἀτιτάλλω
 ἔδμεναι· αὐτὰρ κείνος ἐελδόμενός που ἔδωδῆς
 πλάζετ' ἐπ' ἀλλοθρόων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε,
 εἴ που εἴνι ζῶει καὶ ὀρᾷ φῶς ἡελίοιο.
 45 Ἄλλ' ἔπειο, κλισίηνδ' ἴομεν, γέρον, ὅρα καὶ αὐτὸς
 σίτου καὶ οἴνοιο κορρυσσάμενος κατὰ θυμὸν
 εἴπης, δηπόθεν ἔσσι καὶ δηπόσα κῆδε' ἀνέτλης.
 Ὡς εἰπὼν κλισίηνδ' ἠγήσατο διὸς ὑποβός·
 εἶσεν δ' εἰσαγαγὼν, ῥῶπας δ' ὑπέχευε δασείας·
 50 ἐστόρεσεν δ' ἐπὶ δέρμα ἰονθάδος ἀγρίου αἰγός,
 αὐτοῦ ἐνεύειαιον, μέγα καὶ δασύ. Χαῖρε δ' Ὀδυσσεύς,
 ὅττι μιν ὡς ὑπέδεκτο· ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ζεὺς τοὶ δοίη, ξεῖνε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι
 ὅττι μάλιστα· ἐθέλεις, ὅτι με πρόφρων ὑπέδεξο.
 55 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαιε σὺβῶτα·
 ξεῖν', οὐ μοι θέμις ἔστ', οὐδ' εἰ κακίων σθένεν ἔλθοι,
 ξεῖνον ἀτιμῆσαι· πρὸς γὰρ Διὸς εἰσιν ἅπαντες
 ξεῖνοί τε πτωχοὶ τε· δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε
 γίγνεται ἡμετέρῃ· ἡ γὰρ δμῶν δίκη ἔστιν,
 60 αἰεὶ δειδιότιον, ὅτ' ἐπικρατέωσιν ἀνακτες·
 οἱ νέοι· ἡ γὰρ τοῦ· γε θεοὶ κατὰ νόστον ἔδωσαν,
 ὅς κεν ἐμ' ἐνδυκέως ἐφίλει καὶ κτῆσιν ὅπασσεν,
 οἷά τε ᾧ οἰκῇ ἀναξ εὐθυμος ἔδωκεν,
 οἰκόν τε κληρὸν τε πολυμνήστην τε γυναῖκα,
 65 ὅς οἱ πολλὰ κάμησι, θεὸς δ' ἐπὶ ἔργον ἀέξῃ,
 ὡς καὶ ἐμοὶ τόδε ἔργον ἀέζεται, ᾧ ἐπιμῖμνω·
 τῷ κέ με πολλ' ὤνησεν ἀναξ, εἰ αὐτόθι ἔγηρα·
 ἀλλ' ὀλεθ' — ὡς ὤφραλλ' Ἑλένης ἀπὸ φύλον ὀλέσθαι
 πρόρνυ, ἐπεὶ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν.
 70 Καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔβη Ἀγαμέμνονος εἵνεκα τιμῆς
 Ἴλιον εἰς εὐπωλον, ἵνα Τρώεσσι μάχοιτο.
 Ὡς εἰπὼν ζωστήρι θούῳ συνέργε χιτῶνα·
 βῆ δ' ἴμεν ἐς συφεοὺς, θοὶ ἔθνεα ἔρχατο χοίρων·
 ἐνόηεν ἑλὼν δὺ' ἐνείκε καὶ ἀμφοτέρους ἱέρευσεν·
 75 εὐσέ τε μίστυλλέν τε καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρεν.
 Ὅππῃσας δ' ἄρα πάντα φέρον παρήθη· Ὀδυσσῆ
 ἥερμ' αὐτοῖς ὀβελοῖσιν· ὃ δ' ἄλφιστα λευκὰ πάλυνεν·
 ἐν δ' ἄρα κισσυβίῳ κίρην μελιθδέα οἶνον,
 αὐτὸς δ' ἀντίον ἵεν, ἐποτρύνων δὲ προσγυῖα·
 80 Ἔσθιε νῦν, ὦ ξεῖνε, τά τε δμῶεσσι πάρεσθιν,
 χοῖρε· ἀτὰρ σιάλους γε σῦας μνηστῆρες ἔδουσιν,
 οὐκ ὅπιδα φρονέοντες ἐνὶ φρεσὶν οὐδ' ἐλεπτύν.
 Οὐ μὲν σφέτλια ἔργα θεοὶ μάκαρες φιλέουσιν,
 ἀλλὰ δίκην τίουσιν καὶ αἵσιμα ἔργ' ἀνθρώπων.
 85 Καὶ μὲν δυσμενέες καὶ ἀνάρστοι, ὅτ' ἐπὶ γαίης
 ἀλότηρες βῶσιν, καὶ σφι Ζεὺς λήϊδα δῶη

sed subulcus ocys pedibus velocibus subsecutus
 ruit per vestibulum, corium vero ei excidit manu.
 Hos quidem increpans pepulit alios alio, canes,
 crebris lapidibus; ipse vero affatus est dominum:
 O senex, profecto pæne te canes disperdiderunt
 repente; et mihi opprobrium offudisses.
 Et vero mihi alios dii dedere doloresque gemitusque:
 deo- parem enim ob-herum lugens et dolens
 sedeo; aliis autem sues pingues nutrio
 ad-comedendum: at ille egens alicubi cibi
 vagatur apud alienæ-linguæ virorum populumque urbemque,
 sicubi adhuc vivit, et videt lumen solis.
 Verum sequere, ad-casam eamus, senex, ut et ipse
 cibo et vino saturatus in animo,
 dicas, unde sis et quantas ærumnas toleraveris.
 Sic locutus ad-casam prævit divinus subulcus;
 et sedere-fecit illum introductum; virgulta vero subiecit den-
 sa;] instravitque pellem villosæ agrestis capræ,
 in- eo ut-cubare-possset, magnum et densum. Gaudebat autem
 Ulysses,] quod ipsum sic exciperet; verbumque dixit et
 elocutus est:] Jupiter tibi det, hospes, et immortales dii alii,
 quodcunque maxime cupis, quia me lubens excepisti.
 Hunc autem repondens allocutus-es, Eumææ subulce:
 hospes, non mihi fas est, nec si pejor te venerit,
 hospitem indigne-tractare; a Jove enim sunt omnes
 hospitesque, mendicique; munus vero exiguumque carum-
 que] fit nostrum: hic enim servorum mos est,
 semper timentium, quando dominantur heri
 juvenes: certe enim illius-quidem dii reditum impedi-erunt,
 qui me studiose dilexisset, et possessionem dedisset,
 qualia quidem suo famulo dominus benignus dederit,
 domumque, et peculium, et multum-ambitam uxorem;
 qui ei multum laboraverit, cuique deus laborem incremento-
 juverit:] ut et mihi hic labor incrementum-habet, in-quo
 versor:] ideo me multum jувisset dominus, si hic senesceret:
 sed periit: utinam Helenæ genus disperisisset
 funditus; quoniam multorum virorum genua solvit.
 Etenim ille ivit Agamemnonis propter honorem
 in Ilium bonis-equis-fœcundum, ut cum-Trojanis pugnaret.
 Sic locutus, cingulo celeriter constringebat tunicam:
 profectusque est-ire ad suilia, ubi greges conclusi-erant porco-
 rum:] illinc samtos duos attulit, et ambos mactavit;
 ustulavitque conciditque, et verubus transfixit.
 Assata autem omnia ferens apposuit Ulyssi,
 calida ipsis in-verubus: etque farinam albam inspersit;
 in poculo autem miscebat dulce vinum:
 ipse vero ex-adverso sedit, adhortansque allocutus est:
 Comede nunc, o hospes, quæ servis adsunt
 porculorum-carne: at pingues sane sues proci comedunt,
 non ultionis-divinæ memores in mentibus, nec misericordiæ.
 Non quidem improba opera dii beati amant,
 sed justitiam honorant, et aqua opera hominum.
 Etiam infesti quidem et insolentes, qui terram
 alienam invaserint, et ipsis Jupiter prædam dederit,

- πλησάμενοι δέ τε νῆας ἔθαν οἰκόνδε νέεσθαι·
καὶ μὲν τοῖς σπιδοῖς κρατερὸν δέος ἐν φρεσὶ πίπτει.
Οἶδε δὲ καὶ τὶ ἴσασι, θεοῦ δέ τιν' ἔκλυον αὐδῆν,
90 κείνου λυγρὸν ὄλεθρον, θτ' οὐκ ἐθέλουσι δικαίως
μυᾶσθαι οὐδὲ νέεσθαι ἐπὶ σφέτερ'· ἀλλὰ ἔκηλοι
κτῆματα δαρδάρπτουσιν ὑπέρβιον, οὐδ' ἐπὶ φειδώ.
"Ὅσσαι γὰρ νύκτες τε καὶ ἡμέραι ἐκ Διὸς εἰσιν,
οὐποθ' ἐν ἱερέουσιν ἱερήϊον, οὐδὲ δ' οὐ οἶω·
95 οἶνον δὲ φθινύθουσιν ὑπέρβιον ἐξαφύοντες.
Ἦ γάρ οἱ ζωή γ' ἦν ἀσπετος· οὐτινι τόσση
ἀνδρῶν ἡρώων, οὐτ' ἡπείροιο μελαίνης
οὐτ' αὐτῆς Ἰθάκης οὔτε ξυνεῖκοσι φωτῶν
ἔστ' ἀφενος τοσσοῦτον· ἐγὼ δέ κε τοὶ καταλέξω.]
100 Διόδεα' ἐν ἡπείρῳ ἀγέλαι· τόσα πῶεα οἶων,
τόσσα σῶν συνόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν
βόσκουσι ξεῖνοι τε καὶ αὐτοῦ βῴτορες ἄνδρες.
Ἐνθα δέ τ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν ἐνδεκα πάντα
ἔσχατῇ βόσκοντ'· ἐπὶ δ' ἄνδρες ἐσθλοὶ ὄρονται.
105 Τῶν αἰεὶ σπιν ἕκαστος ἐπ' ἡματι μῆλον ἀγινεῖ,
ζατρεφῶν αἰγῶν, ὅστις φαίνεται ἀριστος.
Αὐτὰρ ἐγὼ σὺς τάδε φυλάσσω τε βύομαί τε
καὶ σπιν σῶν τὸν ἀριστον ἐὺ κρίνας ἀποπέμπω.
Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐνδυκλής κρέα τ' ἥσθιε πίνει τε οἶνον
110 ἀρπαλέως, ἀκίων· κακὰ δὲ μνηστῆρσι φύτευεν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δειπνῆσε καὶ ἤραρε θυμὸν ἔδωδῃ,
καὶ οἱ πλησάμενος δῶκε σκύφον, ᾧ περ ἔπινεν,
οἶνου ἐνὶ πλεον· ὁ δ' ἐδέξατο, χαῖρε δὲ θυμῷ
καὶ μιν φωνήσας ἔπεια πτερόεντα προσεύδα·
115 Ὡ φίλε, τίς γάρ σε πρίατο κτεάτεσσιν ἰοῖσιν,
ὅδε μάλ' ἀφνειὸς καὶ καρτερὸς, ὥς ἀγορεύεις,
φῆς δ' αὐτὸν φθίσθαι Ἀγαμέμνονος εἵνεκα τιμῆς;
εἰπέ μοι, αἶ κέ ποθι γνῶω τοιοῦτον ἔόντα.
Ζεὺς γάρ που τόγῃ οἶδε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
120 εἶ κέ μιν ἀγγελίαιμι ἰδῶν· ἐπὶ πολλὰ δ' ἀλήθην.
Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα συδῶτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
ὦ γέρον, οὐτὶς κείνον ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἔλθων
ἀγγέλλων πείσειε γυναῖκά τε καὶ φίλον υἱόν·
ἀλλ' ἄλλως κομιδῆς κεχρημένοι ἄνδρες ἀλῆται
125 ψεύδοντ', οὐδ' ἐθέλουσιν ἀληθέα μυθήσασθαι.
"Ὅς δέ κ' ἀλητεύων Ἰθάκης ἐς δῆμον ἵκηται,
ἐλθὼν ἐς δέσποιναν ἐμὴν ἀπατήλια βάζει·
ἡ δ' εὖ δεξαμένη φιλεῖ καὶ ἕκαστα μεταλλᾷ·
καὶ οἱ ὀδυρομένη βλεφάρων ἄπο δάκρυα πίπτει,
130 ἥ θέμις ἐστὶ γυναϊκὸς, ἐπὴν πόσις ἀλλοθ' ὀληται.
Αἰψά κε καὶ σὺ, γεραίη, ἔπος παρατεκτῆναιο.
[εἰ τίς τοι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα δόη.]
Τοῦ δ' ἤδη μέλλουσι χύνες ταχέως τ' οἶωνοι
ρίνον ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύσαι· ψυχὴ δὲ ἔλαιοιπεν·
135 ἡ τόνγ' ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες, ὅστέα δ' αὐτοῦ
κεῖται ἐπ' ἡπείρου, ψαμάθῳ εἰλυμένα πολλῇ.
Ὡς ὁ μὲν ἐνθ' ἀπόλωλε· φίλοισι δὲ κῆδε' ὀπίσσω
πᾶσιν, ἔμοι δὲ μάλιστα, τετεύχεται· οὐ γάρ ἐτ' ἄλλον
ἥπιον ὥδε ἀναχτα κίχῃσομαι, δκπόσ' ἐπέλθω·
140 οὐδ' εἰ κεν πατρός καὶ μητέρος αὐτὶς ἱκωμαι

impletisque navibus abierint domum redituri :
etiam his ultionis-divinæ vehemens metus animis incidit.
Isti vero etiam aliquid sciunt, deque aliquam audiere vo-
cem,] illius tristem mortem, quandoquidem nolunt rite
ambire, nec redire ad sua : sed tranquilli
bona absumunt immodice, neque *itis* inest parsimonia.
Quotquot enim noctesque et dies a Jove oriuntur,
nunquam unam mactant victimam, neque duas solas;
vinum vero consumunt immoderate exhaustientes.
Certe ei victus erat copiosus; nemini tantus
virorum heroum, nec continentis *igrae*,
neque ipsius Ithacæ, nec simul-viginti virorum
sunt divitiæ tantæ : ego vero tibi recensebo.
Duodecim in continente armenta *sunt*; tot greges ovium,
tot suum pascua, tot stabula lata caprarum
pascunt mercenariique et ipsius pastores viri.
Hic autem stabula lata caprarum undecim omnia in
extremitate-agri pascuntur; ac viri probi immittuntur *custo-*
des.] Quorum semper ipsis unusquisque in die pecudem fert,
saginatorum caprorum, quicumque appareat optimus.
At ego sues hasce custodioque, tueorque,
et ipsis porcorum optimum quemque selectum mitto.
Sic dixit : ille autem intente carnes edebat, bibebatque *vi-*
num] avide, tacitus; mala autem procis meditabatur.
Ac postquam cœnarat et refecerat animum cibo,
etiam ei impletum dedit *Eumæus* poculum, quo bibebat,
vino plenum : is vero accepit, gaudebatque animo,
et ipsum compellans verbis alatis allocutus est :
O amice, quisnam te emit possessionibus suis,
ita valde dives et fortis, ut prædicas?
dicis autem ipsum perisse Agamemnonis propter honorem.
Dic mihi, si forte norim *eum*, qui-talis fuerit.
Jupiter enim hoc scit, et immortales dii alii,
si de-eo nuntiare-possim viso; per multa vero *loca* erravi.
Huic autem respondit deinde subulcus, princeps virorum :
o senex, nullus illum vir vagatus adveniens
nuntians persuaserit uxori que et dilecto filio :
sed temere curationis indigentes viri errone
mentuntur, nec volunt vera loqui.
Quicumque vero errans Ithacæ in populum venerit,
profectus ad dominam meam, fallacia loquitur :
hæc vero benigne exceptum diligit, et singula inquit :
et ei lugenti de palpebris lacrimæ cadunt;
qua fas est mulieri, quando maritus alibi perierit.
Statim etiam tu, senex, fabulam fabricaveris.
[si quis tibi lænamque tunicamque vestimenta daret.]
Illius autem jam debent canes veloces alites
cutem ab ossibus detraxisse; anima vero *eum* reliquit :
vel illum in ponto comederunt pisces, ossa autem ipsius
jacent in litore, arena involuta multa.
Sic ille quidem illic perii; amicis vero dolores postea
omnibus, mihi autem maxime, effecti-sunt : non enim am-
plius alium] mitem adeo dominum inveniam, quocunque
profectus-fuero :] neque si patris et matris iterum ivero

οἶκον, ὅθι πρῶτον γενόμην, καί μ' ἔτρεφον αὐτοί.
Οὐδέ νυ τῶν ἔτι τόσσον ὀδύρομαι, ἰέμενος περ
ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι, ἔων ἐν πατρίδι γαίῃ·
ἀλλὰ μ' Ὀδυσσεύς πόθος ἀνύται οἰχομένοιο.

145 Τὸν μὲν ἐγὼν, ὡς ξεῖνε, καὶ οὐ παρεόντ' ὀνομάζειν
αἰδέομαι· περί γάρ μ' ἐφίλει καὶ κήδετο θυμῷ·
ἀλλὰ μιν ἡθεῖον καλέω, καὶ νόσφιν ἐόντα.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
ὦ φίλ', ἐπειδὴ πάμπαν ἀνάνεια, οὐδ' ἔτι φῆσθα
150 κείνον ἐλεύσεσθαι, θυμὸς δέ τοι αἰὲν ἀπιστος·
ἀλλ' ἐγὼ οὐκ αὐτως μυθήσομαι, ἀλλὰ σὺν ὄρκῳ,
ὡς νεῖται Ὀδυσσεύς· εὐαγγέλιον δέ μοι ἔστω
αὐτίκ', ἐπεὶ κεν κείνος ἴδῃ τὰ δ' ὀνόμαθ' ἱκηται·
[ἔσσαι με χλαῖνάν τε, χιτῶνά τε, εἱμάτα καλά:]

155 πρὶν δέ κε καὶ μάλα περ κεχρημένος οὔτι δεχομένην.
Ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος ὁμῶς Αἴδαο πύλῃσιν
γίγνεται, ὅς πενήνῃ εἰκῶν ἀπατήλια βάζει.

Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ξενίῃ τε τράπεζα
ἱστίῃ τ' Ὀδυσσεύς ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω·
160 ἦ μὲν τοι τάδε πάντα τελεῖται, ὡς ἀγορεύω.
Τοῦδ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς·
τοῦ μὲν φθίνοντος μηνὸς, τοῦ δ' ἱσταμένου,
οἴκαδε νοστήσει καὶ τίσεται, ὅστις ἐκείνου
ἐνθάδ' ἀτιμάζει ἄλσῃσιν καὶ φαίδιμον υἱόν.

166 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συβῶτα·
ὦ γέρον, οὔτ' ἄρ' ἐγὼν εὐαγγέλιον τόδε τίσω,
οὔτ' Ὀδυσσεύς ἔτι οἶκον ἐλεύσεται· ἀλλὰ ἔκχλος
πίνω, καὶ ἄλλα παρὲς μεμνόμεθα, μηδὲ με τούτων
μίμνησκ'· ἦ γὰρ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἱμοῖσιν

170 ἄχνηται, ὅπποτέ τις μνήσῃ κεδνοῖο ἀνακτος.
Ἄλλ' ἦτοι ὄρχον μὲν ἑάσομεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
ἔλθοι, ὅπως μιν ἔγωγ' ἐθέλω καὶ Πηνελόπεια
Λαέρτης θ' ὁ γέρων καὶ Τηλέμαχος θεοειδής.
Νῦν αὖ παιδὸς ἀλαστον ὀδύρομαι, ὃν τέκ' Ὀδυσσεύς,

175 Τηλεμάχου· τὸν ἐπεὶ θρέψαν θεοί, ἔρνει ἴσσω,
καὶ μιν ἔφην ἔσσεσθαι ἐν ἀνδράσιν οὔτι χέρηα
πατὴρ ὅς πο φίλοι, δέμας καὶ εἶδος ἀγῆστον·
τοῦ δέ τις ἀθανάτων βλάψῃ φρένας ἔδον ἐίσας
ἡέ τις ἀνθρώπων· ὁ δ' ἔβη μετὰ πατὴρ ἀκούῃν

180 ἐς Πύλον ἡγαθέην· τὸν δέ μνηστῆρες ἀγαυοὶ
οἴκαδ' ἴοντα λοχῶσιν, ὅπως ἀπὸ φύλων ὀληται
νώνυμον ἐξ Ἰθάκης Ἀρκεσίου ἀντιθέοιο.

Ἄλλ' ἦτοι κείνον μὲν ἑάσομεν, ἣ κεν ἀλώῃ
ἦ κε φύγοι καὶ κέν οἱ ὑπέρσχοι χεῖρα Κρονίων.

185 Ἄλλ' ἄγε μοι σὺ, γεραίε, τὰ σ' αὐτοῦ κήδε' ἐνίσπε
καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ.
Τίς πόλεον εἴς ἀνδρῶν· πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς;
ὅππολις δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο; πῶς δέ σε ναῦται
ἤγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἐμμεναι εὐχετόωνται;

190 οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν δίομαι ἐνθάδ' ἱέσθαι. [σιεύς·

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
τοί γάρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
Εἴη μὲν νῦν νῶϊν ἐπὶ χρόνον ἡμὲν ἐδωδῇ
ἡδὲ μέθυ γλυκερὸν, κλισίης ἐντοσθεν ἐούσιν,

domum, ubi primum natus sum, et qui me educarant ipsi.
Neque omnino hos adhuc tantum lugeo, cupiens licet
oculis ut videam eos, degens in patria terra;
sed me Ulyssis desiderium capit absentis.

Hunc quidem ego, o hospes, etiam non presentem nomine
vocare] vereor; valde enim me diligebat et curabat in animo;
sed ipsum carum appello *velut alloquens*, etiam absentem.

Hunc autem rursus allocutus est audens divinus Ulysses:
o amice, quandoquidem prorsus negas, neque amplius credis
illum venturum esse, animus vero tibi semper incredulus:
verum ego non temere loquar, sed cum iurejurando,
quod redibit Ulysses; ac pretium-læti-nuntii mihi esto
statim, postquam ille reversus ad-suas aedes pervenerit;
[ut induat mihi lænamque tunicamque, vestimenta pulcra:]
ante autem, etiamsi valde indigens, nequaquam acciperem.
Inimicus enim mihi is æque atque-Orci portæ
est, qui egestati cedens fallacia loquitur.

Sciat nunc Jupiter primum deorum, hospitalisque mensa,
focusque Ulyssis eximil, ad-quam veni:
certe quidem hæc omnia perficientur, sicut dico.

Hoc ipso anno veniet huc Ulysses;
hoc quidem exeunte mense, altero autem ineunte,
domum revertetur, et ulciscetur, quicumque illius
hic probro afficit uxorem et splendidum filium.

Hunc autem respondens allocutus es, Eumæe subulce:
o senex, neque ego pretium-læti-nuntii hoc persolvam,
neque Ulysses amplius domum veniet: sed quietus
bibe, et alia præter hæc memoremus, neu mihi hæc
in-mentem-revoca: certe enim animus in pectore meo
dolet, quando aliquis meminert honorandi domini.

Verum enimvero iusjurandum quidem mittamus: sed Ulysses
veniat, ut ipsum ego cupio, et Penelope,
Laertesque senex, et Telemachus deo-similis.

Nunc rursus nati causa usque lugeo, quem genuit Ulysses,
Telemachi: quem postquam nutrierant dii, plantæ similem,
et ipsum putabam fore in viris laud peiorem
patre suo caro, mente et specie admirabilem:
ejus tamen aliquis immortalum læsit mentem inter æquam,
vel aliquis hominum; is vero ivit, ad-quærendam patris fa-
mam,] in Pylum divinam: ei autem proci superbi
domum redeunti insidias-struunt, ut genus dispereat
sine-nomine ex Ithaca Arcesii deo-paris.

Verum enimvero illum quidem sinamus, sive opprimatur,
sive effugiat, et eum protegat manu Saturnius.

Sed age mihi tu, senex, tuas ipsius ærumnas enarra,
et mihi hoc die verum, ut bene sciam,
quis et unde es virorum? ubi tibi urbs et parentes?
quanam autem in nave venisti? et quomodo te nautæ
duxerunt in Ithacam? quosnam se esse profitentur?
nequaquam enim te pedibus puto huc venisse.

Hunc autem respondens affatus est ingeniosus Ulysses:
enimvero ego tibi hæc valde accurate enarrabo.
Si sit nunc quidem nobis in tempus et cibus
et vinum duke, casam intra manentibus,

195 δαίνυσθαι ἀκέοντ', ἄλλοι δ' ἐπὶ ἔργον ἔποιεν,
 ῥῆιδίως κεν ἔπειτα καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἅπαντα
 οὕτι διαπρήξαιμι, λέγων ἐμὰ κῆδεα θυμοῦ,
 ὅσα γε δὴ ζυμύπαντα θεῶν ἰότητι μόγησα.

Ἐκ μὲν Κρητῶν γένος εὐχομαι εὐρείαν·
 200 ἀνέρος ἀφνειοῖο παῖς· πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι
 υἱέες ἐν μεγάρῳ ἡμὲν τράφεν ἡδ' ἐγένοντο,
 γνήσιοι ἐξ ἀλόχου· ἐμὲ δ' ὦνητή τέκε μήτηρ
 παλλακίς, ἀλλὰ με ἴσον ἰθαγενέεσσιν ἐτίμα
 Καστώρ Ἰλακίδης, τοῦ ἐγὼ γένος εὐχομαι εἶναι·
 205 ὅς τ' ἐνὶ Κρήτεσσι θεὸς ὥς τέτο δῆμῳ
 ὀλβῷ τε πλούτῳ τε καὶ υἰάσι κυδαλίμοισιν.
 Ἄλλ' ἦτοι τὸν Κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι
 εἰς Αἶδαο δόμους· τοὶ δὲ ζωὴν ἐδάσαντο
 παῖδες ὑπέρθυμοι καὶ ἐπὶ κλήρους ἐθάλοντο·
 210 αὐτὰρ ἐμοὶ μάλα παῦρα δόσαν καὶ οἰκί' ἐνειμαν·
 ἡγαγόμενην δὲ γυναῖκα πολυκλήρων ἀνθρώπων
 εἶνεκ' ἐμῆς ἀρετῆς· ἐπεὶ οὐκ ἀποφύλιος ἦα
 οὐδὲ φυγοπτολέμος· νῦν δ' ἦδη πάντα ἔλειοπεν·
 ἄλλ' ἐμπικρὴ καλᾶμην γέ σ' δίομαι εἰσρόφοντα
 215 γιγνώσκειν· ἥ γάρ με δύη ἔχει ἥλιθα πολλή.
 Ἥ μὲν δὴ θάρσος μοι Ἄρης τ' ἔδωσαν καὶ Ἀθήνη
 καὶ ῥηξηνορίην· ὅππότε κρίνοιμι λόγονδε
 ἄνδρας ἀριστῆας, κακὰ δυσμενέεσσιν φυτεύων,
 οὐποτέ μοι θάνατον προτιόσσετο θυμὸς ἀγήνωρ,
 220 ἀλλὰ πολὺ πρῶτιστος ἐπάλμενος ἔγχει ἔλεσκον
 ἀνδρῶν δυσμενέων· ὃ τε μοι εἴριε πόδεσσιν.
 Τοῖος δ' ἐν πολέμῳ ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκειν
 οὐδ' οἰκωφελή, ἥ τε τρέφει ἀγλαὰ τέκνα·
 ἀλλὰ μοι αἰεὶ νῆες ἐπήρετμοι φίλαι ἦσαν
 225 καὶ πόλεμοι καὶ ἄκοντες εὐξέστοι καὶ οἷστοι,
 λυγρὰ, τά τ' ἄλλοισιν γε καταριγῆλα πέλονται·
 αὐτὰρ ἐμοὶ τὰ φίλ' ἔσκε, τὰ που θεὸς ἐν φρεσὶ θῆκεν·
 ἄλλος γάρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις.
 Πρὶν μὲν γὰρ Τροίης ἐπιθήμεναι υἱᾶς Ἀχαιῶν,
 230 εἰνάκις ἀνδράσιν ἦρξα καὶ ὠκυπόροισι νέεσσιν
 ἄνδρας ἐξ ἄλλοδαπούς· καὶ μοι μάλα τύγχανε πάντα.
 Τῶν ἐξαιρέμην μενοεικέα, πολλὰ δ' ὀπίσω
 λάγχανον· αἶψα δὲ οἶκος ὀφέλλετο, καὶ ῥα ἔπειτα
 δεινός τ' αἰδοῖός τε μετὰ Κρήτεσσι τετύγμην.
 235 Ἄλλ' ὅτε δὴ τήνγε στυγερὴν δόδον εὐρύοπα Ζεὺς
 ἐφράσαθ', ἣ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν,
 δὴ τότε ἐμ' ἦνωγον καὶ ἀγακλυτὸν Ἰδομενῆα
 νῆεσσ' ἡγήσασθαι ἐς Ἴλιον· οὐδέ τι μῆχος
 ἦεν ἀνήρασθαι, χαλεπὴ δ' ἔχε δῆμον φῆμις.
 240 Ἐνθα μὲν εἰνάετες πολεμίζομεν υἱᾶς Ἀχαιῶν,
 τῷ δεκάτῳ δὲ πολὺν Πριάμου πέρσαντες ἔβημεν
 οἴκαδε σὺν νῆεσσι· θεὸς δ' ἐκέδασεν Ἀχαιοῦς.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ δειλῷ κακὰ μῆδετο μητιέτα Ζεὺς·
 μῆνα γὰρ οἷον ἔμεινα τεταρπόμενος τεκέεσσιν
 245 κουριδίη τ' ἀλόχῳ καὶ κτήμασιν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Αἴγυπτόνδε με θυμὸς ἀνώγει ναυτιλλεσθαι,
 νῆας εὖ στείλαντα σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισιν·
 ἐννέα νῆας στείλα, θοῶς δ' ἐραγείρατο λαός.

ad-epulandum quietis, alii autem opus obeant :
 facile inde et in annum integrum
 neutiquam perficerem, narrans meos dolores animi,
 quantos vere cunctos deorum voluntate pertuli.

Ex Creta quidem genere gloriior *me esse* lata,
 viri divitis filium : multi vero et alii
 filii in domo *nostra* et educati sunt, et nati,
 legitimi ex uxore : me autem *emta* peperit mater,
 pellex ; sed me æque-ac legitimos honorabat
 Castor Hylacides, cujus ego genus gloriior *me esse* :
 qui quondam inter Cretenses, dei instar, honorabatur a-πο-
 pulo,] opibusque, divitiisque, et filiis gloriosis.
 Verum tamen illum fata iverunt mortis ferentia
 in Orci domos : illi vero victum (*opes*) dividerunt,
 filii magnanimi, et de eo sortes jecerunt :
 ac mihi valde pauca dederunt, et ædes tribuerunt.
 Duxi autem uxorem locupletissimorum hominum
 meæ gratia virtutis : quia non despicibilis eram
 nec fugax-in-bello : nunc autem jam omnia defecere :
 sed tamen stipulam saltem te arbitror intuentem
 cognoscere: profecto enim me calamitas tenet cumulate multa.
 Sane quidem audaciam mihi Marsque dederunt et Minerva,
 et vires-bellicas : quum legebam ad-insidias
 viros optimos, mala hostibus serens,
 nunquam mihi mortem ante-oculos-ponebat animus genero-
 sus,] sed multo primus insiliens hasta occidebam
 virorum infestorum quicumque mihi cederet pedibus.
 Talis eram in bello : opus vero mihi haud gratum erat,
 nec *grata* rei-familiaris-cura, quæ nutrit claros filios :
 sed mihi semper naves remigio-instructæ gratæ erant,
 et bella, et tela bene-polita, et sagittæ,
 tristia, quæ aliis quidem horrenda sunt.
 At mihi ea grata erant, quæ fere deus in animo posuit :
 alius etenim aliis vir delectatur operibus.
 Antequam enim in-Trojam profecti-sint filii Achivorum,
 novies viris imperavi, et velocibus navibus,
 viros adversus externos; et mihi abunde contigerant omnia.
 Ex-quibus eligebam quæ-placebant; multa autem post
 sortito-obtinebam : statim vero domus augebatur, et deinceps
 gravisque reverendusque inter Cretenses factus-sum.
 Sed quum jam hoc odiosum iter late-sonans Jupiter
 decrevit, quod multorum virorum subtus genua solvit :
 tunc vero me jusserunt et inclytum Idomeneum
 navibus duces-esse in Ilium; neque ulla ratio
 erat denegandi, gravis vero obtinebat vulgi vox.
 Ibi quidem per-novem-annos belligerabam filii Achivorum,
 decimo autem urbem Priami populati, ivimus
 domum-versus cum navibus; deus vero dissipavit Achivos.
 Ac mihi misero mala struebat providus Jupiter :
 mensem enim solum mansi oblectans-me filiis,
 ingenuaque uxore, et facultatibus : ac postea
 in-Ægyptum me animus impulit navigare,
 navibus bene adornatis, cum eximilis sociis;
 novem naves adornavi; cito autem coactæ-sunt copiæ.

Ἐξῆμαρ μὲν ἔπειτα ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι
 250 δαίνυντ'· αὐτὰρ ἐγὼν ἱερήϊα πολλὰ παρείχον
 θεοῖσιν τε βέξειν αὐτοῖσι τε δαίτα πένεσθαι.
 Ἐβδομάτῃ δ' ἀναβάντες ἀπὸ Κρήτης εὐρείης
 ἐπλέομεν Βορέῃ ἀνέμῳ ἀκραεῖ, καλῷ,
 ρηϊδίῳ, ὥς τε κατὰ ῥόον οὐδέ τις οὖν μοι
 255 νῶν πημάνθη, ἀλλ' ἀσκηθέες καὶ ἀνουςοὶ
 ἤμεθα· τὰς δ' ἀνεμὸς τε κυβερνήται τ' Ἴθυνον.
 Πειμπατοῖο δ' Αἰγυπτον εὐρρέιτην ἰκόμεσθα·
 στήσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιελίσσας.
 Ἐνθ' ἦτο μὲν ἐγὼ κελόμην ἐρίορας ἑταίρους
 260 αὐτοῦ πὰρ νήεσσι μένειν καὶ νῆας ἐρυσθαι·
 ὁπτήρας δὲ κατὰ σκοπιὰς ὤτρυνα νέεσθαι.
 Οἱ δ' ὕβρει ἐξάντες, ἐπισπόμενοι μένει σφῷ
 αἶψα μάλ' Αἰγυπτίων ἀνδρῶν περικαλλέας ἀγροῦς
 πόρθεον, ἐκ δὲ γυναῖκας ἄγον καὶ νήπια τέκνα
 265 αὐτοὺς τ' ἔκτεινον· τάχα δ' ἐς πόλιν ἵκετ' αὐτή.
 Οἱ δὲ βοῆς ἀτόντες ἄμ' ἧοὶ φαινομένηφιν
 ἦλθον· πλήτο δὲ πᾶν πεδῖον πεζῶν τε καὶ ἵππων
 χαλκοῦ τε στεροπῆς· ἐν δὲ (Ζεὺς τερπικέραυνος)
 φῦζαν ἐμοῖς ἐτάροισι κακὴν βάλεν, οὐδέ τις ἔτλη
 270 μέναι ἐναντίον· περὶ γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔσθη.
 Ἐνθ' ἡμέων πολλοὺς μὲν ἀπέκτανον ὀξεῖ χαλκῷ,
 τοὺς δ' ἀναγον ζώους ἄρσις ἐργάζεσθαι ἀνάγκη.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ Ζεὺς αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
 ποίησ' — ὥς ὄφελον θανάειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν
 275 αὐτοῦ ἐν Αἰγύπτῳ· ἔτι γὰρ νύ με πῆμ' ὑπέδεκτο —
 αὐτίκ' ἀπὸ κρατὸς κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν
 καὶ σάκος ὡμοῖν· δόρυ δ' ἐκβαλον ἔκτοσε χειρός·
 αὐτὰρ ἐγὼ βασιλῆος ἐναντίον ἦλθον ἵππων,
 καὶ κύσα γούναθ' ἑλών· ὁ δ' ἐρύσατο καὶ μ' ἐλέησεν·
 280 ἐς δίφρον δέ μ' ἔσας ἄγεν οἰκαδὲ δακρυχέοντα.
 Ἦ μὲν μοι μάλα πολλοὶ ἐπήϊσσαν μελήσιν,
 ἱέμενοι κτείναι — δὴ γὰρ κεχολώατο λήνη —
 ἀλλ' ἀπὸ κείνος ἔρυκε, Διὸς δ' ὀπίζετο μῆνιν
 ξεινίου, ὅς τε μάλιστα νειμεσσάται κακὰ ἔργα.
 285 Ἐνθα μὲν ἐπτάετες μένον αὐτόθι, πολλὰ δ' ἄγχι
 γρήματ' ἀν' Αἰγυπτίους ἀνδρας· δίδοσαν γὰρ ἅπαντες.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ὀδοῶν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθεν,
 δὴ τότε Φοῖνιξ ἦλθεν ἀνὴρ, ἀπατῆλεια εἰδὼς
 τρώκτης, ὃς δὴ πολλὰ κάκ' ἀνδρώποισιν εὐρύγει·
 290 ὃς μ' ἄγε παρπεπιθὼν ἦσι φρεσίν, ὄφρ' ἰκόμεσθα
 Φοινίκην, θθὶ τοῦγε δόμοι καὶ κτήματ' ἔκειτο.
 Ἐνθα παρ' αὐτῷ μέναι τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεύнто,
 ἀψ περιτελλομένου ἔτεος, καὶ ἐπῆλυθον ὄραι,
 295 ἐς Λιβύην μ' ἐπὶ νηὸς ἔεσσατο ποντοπόροιο,
 ψεύδεα βουλευσας, ἵνα οἱ σὺν φόρτον ἄγοιμι·
 κειθὶ δέ μ' ὥς περάσειε καὶ ἄσπετον ὦνον ἔλιτο.
 Ἐπὶ ἐπόμεν ἐπὶ νηὸς, δόμομός περ, ἀνάγκη.
 Ἦ δ' ἔθεν Βορέῃ ἀνέμῳ ἀκραεῖ, καλῷ,
 300 μέσσον ὑπὲρ Κρήτης· Ζεὺς δὲ σφισι μήδετ' ὀλεθρον.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Κρήτην μὲν ἐλείπομεν, οὐδέ τις ἄλλη
 φαίνετο γαῖαν, ἀλλ' οὐρανὸς ἦδ' ὅλας ττα,

Per-sex-dies quidem inde mei dilecti socii
 convivabantur; at ego victimas multas præbebam
 diisq; ad-sacrificandum, ipsisq; ad-epulas parandas.
 Septimo autem *navibus* consensu a Creta lata,
 navigavimus Borea vento vehementer-flante, bono,
 facile, veluti secundo flumine: neque ulla inde mihi
 navium læsa-est, sed sospites et incolumes
 sedebamus: has autem ventusque gubernatoresque dirige-
 bant.] Quinto-die autem ad-Ægyptum pulcre-fluentem veni-
 mus:] statui vero in Ægypto fluvio naves utrinque-recurvas.
 Ibi quidem ego jubebam caros socios
 illic apud naves manere, et naves tueri;
 speculatores autem ad speculas hortabar ut-irent.
 Hi vero insolentiae cedentes, sequentes impetum suum,
 statim admodum Ægyptiorum virorum perpulcros agros
 populabantur, ac mulieres abducebant, et infantes liberos,
 ipsosque interficiebant; cito autem ad urbem pervenit clamor.
 Illi autem clamorem audientes, simul-cum aurora illucescente,
 venerunt:] impletus-est vero totus campus peditibusque et
 equitibus,] aerisque fulgore: Jupiter autem gaudens-fulmine
 fugam meis sociis malam immisit: nec quisquam sustinuit
 consistere contra: circum enim mala undique stabant,
 Ibi nostrum multos quidem interfecerunt acuto aere;
 alios autem duxerunt vivos, sibi operaturos necessitate.
 At mihi Jupiter ipse in mente hoc cogitatum
 effecit (utinam mortuus-fuissem et fatum assecutus
 illic in Ægypto; adhuc enim me malum exceperit):
 statim de capite galeam fabrefactam deposui,
 et scutum ab-humeris; hastamque projeci ex manu:
 atque ego regis obviam ivi equis,
 et osculatus-sum genua ejus prehensa: hic autem servavit et
 mei misertus-est:] in currumque me locatum duxit domum
 lacrimas-fundentem.] Profecto me valde multi adoriebantur
 fraxineis-hastis,] cupientes interficere (namque irati-erant val-
 de:)] sed ille arcebat; Jovis vero veritus-est iram
 Hospitalis, qui maxime indigne-fert mala opera.
 Tum quidem per-septem-annos mansi ibidem, multasque col-
 legi] divitias inter Ægyptios viros: dederunt enim omnes.
 Sed quum jam octavus mihi revolvens annus venit,
 tum vero Phœnicus venit vir, fallacia sciens,
 veterator, qui jam multa mala hominibus fecerat:
 qui me duxit persuasum ipsius ingenio, donec venissemus
 in-Phœnicen, ubi ipsius domus, et possessiones erant.
 Ibi apud ipsum mansi integrum in annum.
 Sed quando jam mensesque et dies exacti-erant,
 iterum circumvolvante anno, et supervenerant horæ,
 in Libyam *vecturum* me navi imposuit pontum-transeunti,
 mendacia meditatus, ut secum merces agerem;
 illic vero me ut venderet, et magnum pretium acciperet.
 Hunc sequebat in navi, suspicans licet, necessitate.
 Illa vero currebat Borea vento valide-flante, bono,
 per-medium supra Cretam: Jupiter autem eis moliebatur exi-
 tium.] Sed quum jam Cretam quidem liquissemus, neque
 ulla alia] appareret terrarum, sed cælum ac mare,

δὴ τότε κυανένην νεφέλην ἔστησε Κρονίων
 νηὸς ὑπερ γλαφυρῆς ἤχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς.
 205 Ζεὺς δ' ἀμυδὶς βρόντησε καὶ ἐμβαλε νηὶ κεραυνόν
 ἥ δ' ἐλελίχθη πᾶσα, Διὸς πληγείσα κεραυνῷ,
 ἐν δὲ θεοῖο πλῆτο· πάσον δ' ἐκ νηὸς ἅπαντες.
 Οἱ δὲ κορώνησιν ἱκελοι περὶ νῆα μέλαιναν
 κύμασιν ἐμφορέοντο· θεὸς δ' ἀποαίνυτο νόστον.
 310 Αὐτὰρ ἔμοι Ζεὺς αὐτὸς, ἔχοντί περ ἄλγεα θυμῷ,
 ἱστὸν ἀμαιμάκετον νηὸς κυανοπρώροιο
 ἐν χεῖρεσσιν ἔθηκεν, ὅπως ἔτι πῆμα φύγοιμι.
 Τῷ ῥα περιπλεχθεὶς φερόμην ὁλοοῖς ἀνέμοισιν·
 ἐννῆμα φερόμην, δεκάτῃ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ
 315 γαίῃ Θεσπρωτῶν πέλασεν μέγα κῆμα κυλίνδον.
 Ἔνθα με Θεσπρωτῶν βασιλεὺς ἐχομίσσατο Φεῖδων
 ἥρως ἀπριάτην· τοῦ γὰρ φίλος υἱὸς ἐπελθὼν
 αἰθρῷ καὶ καμᾶτ' ἀδεδμημένον ἦγεν ἐς οἶκον,
 χεῖρὸς ἀναστήσας, ὅρ' ἔκετο δώματα πατρὸς·
 320 ἀμφὶ δέ με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἔσσαν.
 Ἔνθ' Ὀδυσῆος ἐγὼ τυθόμην· κείνος γάρ ἔρασκεν
 ξενίσσαι ἥδ' ἐφιλήσαι ἰόντ' ἐς πατρίδα γαίαν.
 Καί μοι κτήματ' ἔδειξεν, ὅσα ξυναγείρατ' Ὀδυσσεύς,
 χαλκὸν τε χρυσόν τε πολὺκμήτόν τε σίδηρον.
 325 Καὶ νῦ κεν ἐς δεκάτῃν γενεὴν ἑτερόν γ' ἔτι βόσκοι·
 τόσσα οἱ ἐν μεγάροις κείμην' ἔλπειτο ἄνακτος.
 Τὸν δ' ἐς Δωδώνην φάτο βήμεναι, ὅφρα θεοῖο
 ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλήν ἐπακούσαι,
 ὅπως νοστήσει Ἰθάκης ἐς πῖονα δῆμον,
 330 ἥδ' ὅθ' ἄν' ἀπεὼν, ἥ ἀμφοδὸν ἤ κρυφὴ δόον.
 Ὄμωσε δὲ πρὸς ἔμ' αὐτόν, ἀποσπένδων ἐνὶ οἴκῳ,
 νῆα κατειρύσθαι καὶ ἐπαρτέας ἔμμεν' ἐταίρους,
 οἳ δὴ μιν πέμψουσι φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν.
 Ἀλλ' ἐμὲ πρὶν ἀπέπεμψε· τύχῃσθε γὰρ ἐρχομένη νηῦς
 335 ἀνδρῶν Θεσπρωτῶν ἐς Δουλιχίον πολὺπυρον.
 Ἔνθ' ὅγε μ' ἠνώγει πέμψαι βασιλῆϊ Ἀκάστῳ
 ἐνδούκῳ· τοῖσιν δὲ κατὰ φρεσὶν ἦνδανε βουλὴ
 ἀμφ' ἐμοί, ὅρ' ἔτι πάγχυ δύνῃ ἐπὶ πῆμα νοοίμην.
 Ἀλλ' ὅτε γαίης πολλὸν ἀπέπλω ποντοπόρος νηῦς,
 340 αὐτίκα δούλιον ἦμαρ ἐμοὶ περιμηχανώοντο·
 ἐκ μὲν με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματ' ἔδυσαν,
 ἀμφὶ δέ μοι ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλον ἥδ' ἐχιτῶνα,
 ῥωγαλέα, τὰ καὶ αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρῃαι.
 Ἐσπέρειο δ' Ἰθάκης εὐδείλιου ἔργ' ἀρίκοντο·
 345 ἐνθ' ἐμὲ μὲν κατέδησαν εὐστέλμῳ ἐνὶ νηὶ
 δπλῳ εὐστρεφεῖ στερεῶς· αὐτοὶ δ' ἀποβάντες
 ἐσσυμένως παρὰ θῖνα θαλάσσης δόρπον ἔλοντο.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ δεσμὸν μὲν ἀνέγναμψαν θεοὶ αὐτοὶ
 ῥηϊδίῳ· κεφαλῇ δὲ πατὰ ῥάκος ἀμφικαλύψας,
 350 ξοστὸν ἐφόλκαιον καταβάς ἐπ' ἄσπερα θαλάσση
 στήθεος· ἔπειτα δὲ χερσὶ διήρσσε' ἀμφοτέρῃσιν
 νηχόμενος, μάλα δ' ὄκα θυρῇθ' ἔα ἀμφοῖς ἐκείνων.
 Ἔνθ' ἀναβάς, ὅθι τε δρόος ἦν πολυανθεὸς ὕλης,
 κείμεν' πεπτηνός· οἱ δὲ μεγάλα στενάχοντες
 355 φοίτων· ἄλλ' οὐ γάρ σφιν ἐφαίνετο κέρδιον εἶναι
 μαίεσθαι πρότερον τοῖ μὲν πάλιν αὖτις ἔβαινον

tum vero atram nubem statuit Saturnius
 nave super cava; obscuratus est autem pontus ab ipsa.
 Jupiter vero crebro tonuit, et iniecit navi fulmen :
 hac autem contorta est tota, Jovis percussa fulmine,
 ac sulphure impleta est; ceciderunt autem ex navi omnes.
 Hi vero cornicibus *marinis* similes, circa navem nigram
 in-fluctibus ferebantur : deus autem *iis* auferebat reditum.
 At mihi Jupiter ipse, habenti quidem dolores animo,
 malum longum navis cærulea-prora
 manibus imposuit, ut adhuc malum effugerem.
 Hunc inde amplexus, ferebat perniciosus ventis;
 per-novem-dies ferebat, decima autem me nocte nigra
 terræ Thesprotorum appulit magna unda novens.
 Ibi me Thesprotorum rex excepit Phidon
 heros gratis; hujus enim dilectus filius quum-super-venisset,
 frigore et labore afflictum duxit in domum,
 manu sublevatum, donec pervenisset ad-aedes patris :
 ac mihi lænamque tunicamque vestimenta induit.
 Ibi de-Ulysse ego audiui : ille enim dicebat,
 hospitio-excepisse *se illum* et amice-tractasse eumtem in pa-
 triam terram.] Et mihi bona ostendit, quanta collegerat Uly-
 ses,] æsque, aurumque, multumque-elaboratum ferrum.
 Et sane *iis* in decimam generationem alium adhuc aleret;
 tantæ ei res-pretiosæ jacebant in ædibus regis.
 Ipsum autem in Dodonam dicebat ivisse, ut dei
 ex quercu alte-comante Jovis consilium audiret,
 quomodo rediret Ithacæ in opulentum popululum,
 jam diu absens, utrum palam, an occulte.
 Juravit autem coram me ipso, hians in domo,
 navem deductam-esse et paratos esse socios,
 qui jam ipsum deducturi-sint caram in patriam terram.
 Sed me prius dimisit : contigit enim ut-iret navis
 virorum Thesprotorum in Dulichium tritici-ferax.
 Tunc ille me jussit deduci ad-regem Acastum
 cum-cura; illis autem malum in-animo placebat consilium
 de me, ut adhuc omnino calamitatis in pestem incidere.
 Sed quando a-terra longe progressa-est pontum-translens na-
 vis,] statim servilem diem mihi moliebantur :
 exuerunt quidem me lænaque, tunicaque vestimentis,
 circumque me pannum alium malum jecerunt, et tunicam,
 lacera, quæ et ipse in oculis vides.
 Vespertini autem Ithacæ late-conspiciuæ *ad culta* pervenere :
 ibi me quidem ligaverunt bene-tabulata in navi
 fune bene-torto arcte; ipsi vero egressi
 festinanter ad litus maris, cœnam sumere.
 At mihi vinculum quidem resolvere dii ipsi
 facile : capiti autem panno obvoluto,
 lævigatum per-clavum delapsus applicui mari
 pectus; deinde autem manibus remigavi ambabus
 natans; valdeque cito foris eram seorsum ab-illis.
 Tunc quum-ascendissem, ubi senticentum erat floridæ silvæ,
 jacebam stratus : illi vero valde gementes
 ibant; sed enim ipsis non videbatur melius esse
 inquirere ulterius : hi quidem retro iterum ibant

νῆος ἐπὶ γλαφυρῆς· ἐμὲ δ' ἐκρυψαν θεοὶ αὐτοὶ
ῥηϊδίως, καὶ με σταθμῷ ἐπ' ἐλασσαν ἀγοντες
ἀνδρὸς ἐπισταμένον· ἐγὼ γάρ νύ μοι αἴσα βιώναι.

360 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε σὺ δέκα
ἄδειλὲ ξείνων, ἣ μοι μάλα θυμὸν δρίνας,

ταῦτα ἕκαστα λέγων, ὅσα δὴ πάθες ἡδ' ὅσ' ἀλήθης.
Ἄλλὰ τάγ' οὐ κατὰ κόσμον δίομαι, οὐδὲ με πείσεις
εἰπὼν ἄμφ' Ὀδυσῆϊ· τί σε γρῆ, τοῖον ἔδοντα,

365 μαψιδίως ψεύδεσθαι; ἐγὼ δ' εὖ οἶδα καὶ αὐτὸς
νόστον ἔμοιο ἀνακτος, ὅτ' ἤχθετο πᾶσι θεοῖσιν
πάγχυ μάλ', ὅττι μιν οὔτι μετὰ Τρῶεσσι δάμασσαν
ἢ φίλων ἐν χερσίν, ἐπεὶ πόλεμον τοῦπευσεν.

370 Τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί,
ἡδὲ κε καὶ ὃ παῖδι μέγα κλέος ἦρατ' ὀπίσσω.
Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἀρπυιαὶ ἀνηρεΐψαντο.

Αὐτὰρ ἐγὼ παρ' ἔσσιν ἀπότροπος· οὐδὲ πόλινδε
ἔρχομαι, εἰ μὴ πού τι περιφρονῶ Πηνελόπεια
ἐλθέμεν ὀτρύνῃσιν, ὅτ' ἀγγελίῃ ποδῆν ἔλθοι.

375 Ἄλλ' οἱ μὲν τὰ ἕκαστα παρήμενοι ἐξερέουσιν,
ἤ μὲν οἱ ἀχυννται δὴν οἰχομένοιο ἀνακτος,
ἡδ' οἱ χαίρουσιν βίοτον νῆποινον ἔδοντες.

Ἄλλ' ἐμοὶ οὐ φίλον ἔστι μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι,
εἰς οὗ δὴ μ' Αἰτωλὸς ἀνὴρ ἐξήπαρ' ἐμύθη,

380 ὅς β' ἄνδρα κτείνας, πολλὴν ἐπὶ γαίαν ἀληθείς
ἦλυθ' ἐμὰ πρὸς δόματ'· ἐγὼ δέ μιν ἀμφαγάπαζον.

Φῆ δέ μιν ἐν Κρήτεσσι παρ' Ἰδομενῆϊ ἰδέσθαι
νῆας ἀκείονες, τὰς οἱ ξυνέεζαν ἀελλαι·
καὶ φάτ' ἐλεύσεσθαι ἡ ἐς θέρος ἢ ἐς ὀπώρην,

385 πολλὰ χρήματ' ἄγοντα, σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισιν.
Καὶ σὺ, γέρον πολυτεπνὲς, ἐπεὶ σέ μοι ἤγαγε δαίμων,
μήτε τί μοι ψεύδεσσι χαρίζο μήτε τι θέλγῃ·
οὐ γάρ τούνεκ' ἐγὼ σ' αἰδέσομαι οὐδὲ φιλήσω,
ἀλλὰ Δία ξένιον δέσας αὐτόν τ' ἐλεαίρουν. [σεύς·

390 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
ῆς· μάλα τίς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἄπιστος,
οἷόν σ' οὐδ' ὁμόσας περ ἐπ' ἵππαγον οὐδὲ σε πείθω.
Ἄλλ' ἄγε νῦν ῥήτρην ποιησόμεθ'· αὐτὰρ ὑπερβεν
μάρτυροι ἀμφοτέρωσι θεοί, τοὶ Ὀλύμπου ἔχουσιν.

395 Εἰ μὲν κεν νοστήσῃ ἀναξ τεὸς ἐς τὸδε δῶμα,
(έσσας με χαλινᾶν τε χιτῶνά τε εἰματα φέμψαι
Δουλιχίονδ' ἵεναι, ὅθι μοι φίλον ἔπλετο θυμῷ·
εἰ δέ κε μὴ ἔλθῃσιν ἀναξ τεὸς, ὥς ἀγορεύω,
δμῶας ἐπισσεύας βαλεῖεν μεγάλης κατὰ πέτρης,
400 ὅρα καὶ ἄλλος πτωχὸς ἀλεύεται ἥπεροεῦνιν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε διὸς ὑφορβός·
ξεῖν', οὕτω γάρ κεν μοι εὐκλείη τ' ἀρετὴ τε
εἴη ἐπ' ἀνθρώπους ἅμα τ' αὐτίκα καὶ μετέπειτα,
ὅς σ' ἐπεὶ ἐς κλισίην ἄγαγον καὶ ξείνια δῶκα,

405 αὐτὸς δὲ κτείναιμι φίλον τ' ἀπὸ θυμὸν ἐλοίμην·
πρόφρων κεν ἐγὼ ἔπειτα Δία Κρονίωνα λιτοίμην.
Νῦν δ' ὥρῃ δόρποιο· τάχιστα μοι ἐνδον ἑταῖροι
εἴεν, ἵν' ἐν κλισίῃ λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
410 ἀγγέλον δὲ σῦες τε καὶ ἀνέρες ἦλθον ὑφορβοί.

navem in cavam; me autem absconderunt dii ipsi
facile, et me stabulo appulerunt ducentes
viri prudentis; adhuc enim mihi fatum est vivere.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce :
ah miser hospitem, certe mihi valde animum commovisti,
hæc singula dicens, quanta jam passus-es, et quantum vaga-
tus.] Sed ea non pro decenti *dicta* arbitror, nec mihi persua-
debis] locutus de Ulysse : quid te oportet, talis quum-sis,
temere mentiri? ego vero certe novi et ipse
de-redditū mei domini, quod is odio-habetur omnibus diis
prorsus valde, quia ipsum non inter Trojanos domuere,
vel amicorum in manibus, postquam bellum confecerat.

Tunc ei tumultum quidem fecissent universi-Achivi,
atque etiam suo filio magnam gloriam peperisset in-posterum
Nunc autem ipsum inglorie Harpyiæ abripuerunt.

At ego apud suos *maneo* semotus : neque ad urbem
eo, nisi quando forte prudens Penelope
venire jubeat, quando nuntius alicunde venerit.

Sed illi quidem singula assidentes interrogant,
sive qui dolent diu absente rege,
sive qui gaudent victum impune absumentes.

Sed mihi non gratum est inquirere et interrogare,
ex quo quidem me *Ætolus* vir decepit sermone ;
qui, viro interfecto, multas per regiones vagatus,
venit meas ad domos : ego vero ipsum amico-complectebat.
Dixit autem *se* eum inter Cretenses apud Idomeneum vidisse
naves reficientem, quas ei confregerant procellæ :
et dixit venturum, vel in æstatem, vel in autumnum,
multas opes advehentem, cum divinis sociis.

Et tu, senex infelix, postquam te mihi adduxit deus,
neu quid mihi mendaciis gratificare, neu mulce :
non enim ob-id ego te honorabo, nec diligam,
sed Jovem Hospitalem veritus, teque-ipsam miseratus.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
certe valde quidam tibi animus in pectoribus incredulus,
quoniam te ne cum-jurejurando quidem ad-credendum-addu-
xi, nec tibi persuadeo.] Sed age nunc sponsionem faciamus :
ac desuper] testes ambobus dii *sunt*, qui Olympum tenent.

Si quidem redierit herus tuus in hanc domum,
indutum me lenaque tunicaque vestimentis deduc
ad-Dulichium, ut-eam, quo mihi *tre* gratum est animo ;
sin vero non venerit herus tuus, ut prædico,
famulis incitatis *me* dejice magna de rupe,
ut et alius mendicus caveat decipere.

Hunc autem respondens allocutus-est divinus subulcus :
hospes, sic enim mihi bona-fama virtutisque-nomen
esset inter homines simul nunc, et in-posterum,
qui te, postquam in casam duxissem, et hospitalia dedissem,
deinde tamen interficerem, dilectumque animum eriperem :
ex-animo sane deinde Jovi Saturnio supplicarem.

Nunc vero hora cœnæ est : citissime mihi intus socii
adsint, ut in casa lautam apparemus cœnam.

Sic hi quidem talia inter se dicebant,
prope autem suesque et viri venere subulci.

Τὰς μὲν ἄρα ἔρξαν κατὰ ἥθεα κοιμηθῆναι
 κλαγγῇ δ' ἀσπετος ὤρτο συνὺν αὐλιζομενάων.
 Αὐτὰρ δ' οἷς ἐτάροισιν ἐκέλετο διὸς ὑφορβός·
 Ἄξεθ' ὧν τὸν ἄριστον, ἵνα ξείνῳ ἱερεύσω
 415 τηλεδαπῷ· πρὸς δ' αὐτοὶ ἠγησόμεθ', ὅσπερ οἷζ' ἔχον
 - δὴν ἔχομεν, πάσχοντες ὧν ἕνεκ' ἀργιοδόντων·
 ἄλλοι δ' ἡμέτερον κάματον νήποιον ἐδουσιν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας κέασε ξύλα νηλεῖ χαλκῷ·
 οἱ δ' ἔνι εἰσῆγον μάλα πύονα πενταέτηρον·
 420 τὸν μὲν ἔπειτ' ἔστησαν ἐπ' ἐσχάρῃ· οὐδὲ συβώτης
 λήθετ' ἄρ' ἀθανάτων· φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθήσιν·
 ἀλλ' ὅγ' ἀπαρχόμενος κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλων
 ἀργιοδόντος ὕος καὶ ἐπεύχετο πᾶσι θεοῖσιν
 νοστήσῃ· Ὀδυσῆα πολὺφρονά· οὐδὲ δόμονδε.
 425 Κόψε δ' ἀνασχόμενος σχίζῃ δρυὸς, ἣν λίπε κελών·
 τὸν δ' ἔλιπε ψυχῇ. Τοῖ δ' ἔσφαζάν τε καὶ εὔσαν·
 αἶψα δέ μιν διέχευαν· ὁ δ' ὠμοθετεῖτο συβώτης,
 πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων, ἐς πύονα δημόν.
 Καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλε, παλύνας ἀλφίτου ἀκτῇ,
 430 μίστυλλον τ' ἄρα τᾶλλα καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν
 ὥπτησάν τε περιφραδέως ἐρύσαντό τε πάντα·
 βάλλον δ' εἰν ἐλεοῖσιν ἄσπληα· ἂν δὲ συβώτης
 ἴστατο δαιτρεύσων· περὶ γὰρ φρεσὶν αἰσιμὰ ἦδη.
 Καὶ τὰ μὲν ἔπταχα πάντα διαιμοιρᾶτο δαΐζων·
 435 τὴν μὲν Ἰαν Νύμφῃσι καὶ Ἑρμῇ, Μαϊάδος υἱεῖ,
 θῆκεν ἐπευξάμενος, τὰς δ' ἄλλας νείμεν ἑκάστῳ·
 νώτοισιν δ' Ὀδυσῆα δῆνενκέσσει γέρας· ἵεν
 ἀργιοδόντος ὕος· κῦδαινε δὲ θυμὸν ἀνακτος·
 καὶ μιν φωνήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 440 Αἴθ' οὕτως, Εὐμαίε, φίλος Διὶ πατρὶ γένοιο,
 ὥς ἐμοί, ὅττι με, τοῖον ἐόντ', ἀγαθοῖσι γεραίρεις.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συβώτα·
 ἔσθιε, δαιμόνιε ξείνων, καὶ τέρπεο τοῖσδε,
 ὅα πάρεστι· θεὸς δὲ τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' ἑάσει,
 445 ὅττι κεν ᾧ θυμῷ ἐθέλῃ· δύναται γὰρ ἅπαντα.
 Ἦ ῥα καὶ ἀργαμα θῦσε θεοῖς αἰετιγενέτησιν·
 450 σπείσας δ' αἰθοπα οἶνον, Ὀδυσσῆϊ πτολιπόρῳ
 ἐν χεῖρεσσιν ἔθηκεν· ὁ δ' ἔζετο ἥ παρὰ μοίρῃ.
 Σίτον δὲ σπιν ἐνεῖμε Μεσαύλιος, ὃν ῥα συβώτης
 αὐτὸς κτήσατο ὅς ποιοιμένοιο ἀνακτος,
 νόσφιν δεσποίνης καὶ Λαέρταος γέροντος·
 παρ δ' ἄρα μιν Ταφίων πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν·
 οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἔτοιμα προκειμένα χεῖρας ἱάλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 455 σίτον μὲν σπιν ἀφείλε Μεσαύλιος· οἱ δ' ἐπὶ κοῖτον
 σίτου καὶ κρειῶν κεχορημένοι ἐσσεύοντο.
 Νῦξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακῇ σκοτομήνῃ, ἥ δ' ἄρα Ζεὺς
 πάννυχος· αὐτὰρ ἤ Ζεφύρος μέγας αἰὲν ἐφύδρος.
 Τοῖς δ' Ὀδυσσεὺς μετέειπε, συβώτῳ πειρητίζων,
 460 εἴ πως οἱ ἐκδὺς χλαῖνιν πόροι, ἣ τιν' ἐταίρων
 ἄλλον ἐποτρύνειεν, ἐπεὶ ἐο κήδετο λίην·
 Κέκλυθι νῦν, Εὐμαίε καὶ ἄλλοι πάντες ἐταῖροι,
 εὐζάμενός τι ἔπος ἐρέω· οἶνος γὰρ ἀνώγει
 ἡλέος, ὅς τ' ἐφέηκε πολὺφρονά περ μάλ' ἀείσαι,

Has quidem deinceps incluserunt in stabula ad-cubandum
 strepitus vero ingens ortus est suum stabulantium.

Verum ille suos socios hortabatur, divinus subulcus :

Ducite suum optimum, ut hospitii gratia mactem
 longinqui : una autem ipsi recreabimur, qui aerumnam
 diu habemus, patientes suum gratia albis-dentibus :
 alii vero nostrum laborem impune edunt.

Sic igitur locutus, scidit ligna acuto aere :
 illi autem suam adduxere valde pinguem, quinquennem :
 eum quidem inde statuerunt ad focum ; neque subulcus
 oblitus est immortalium : mente enim utebatur bona ;
 sed hic auspicans, capitis pilos in ignem jecit
 albis-dentibus suis, et precabatur omnes deos,
 ut-rediret Ulysses prudens suam domum.

Ferit autem suam manu sublata segmine quercus, quod reli-
 querat findens ;] et hunc reliquit anima. Ipsi vero jugularunt
 et ustularunt ;] statimque eum divisere ; ac frusta cruda pone-
 bat subulcus,] undique auspicans a-membris, in pinguem
 adipem :] et alia quidem in ignem jecit, conspersa frumenti
 farina,] minutatimque-secuere cetera, et veribus transfixere
 assaruntque scite, extraxeruntque igne omnia :
 posuerunt autem in mensis simul omnia : ac subulcus
 surrexit divisurus ; valde enim mente aequa norat.

Atque illa quidem septifariam omnia partitus est divdens ;
 partem quidem unam Nymphis et Mercurio, Maiae filio,
 posuit precatus ; ceteras vero distribuit singulis :
 tergo autem Ulyssem perpetuo honorabat
 albis-dentibus suis ; laticificabat vero animum domini ;
 et ipsum compellans allocutus est ingeniosus Ulysses :

Utinam sic, Eumæe, dilectus Jovi patri sis,
 ut mihi, quandoquidem me, talis quum-sim, bonis honoras.

Hunc autem respondens allocutus es, Eumæe subuke :
 comede, mirifice hospitum, et delectare hisce,
 qualia adsunt ; deus autem hoc quidem dabit, illud vero sicut,
 quodcunque suo animo voluerit : potest enim omnia.

Dixit, et primitias sacrificavit diis sempiternis :
 libatoque nigro vino, Ulyssi urbium-vastatori poculum
 in manibus posuit ; hic autem sedebat suam juxta partem.
 Panem autem ipsis distribuit Mesaulius, quem subulcus
 ipse sibi comparaverat solus, absente domino,
 sine (pretium non præbentibus) domina et Laerte senē :
 eum vero a Taphiis emit ex-possessionibus suis.

Hi autem ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 panem quidem eis abstulit Mesaulius ; illi autem ad cubitum,
 pane et carnibus saturati ; properabant.

Nox vero deinsupervenit mala obscura-sine-luna ; pluebat
 autem Jupiter] tota-nocte ; ac flabat Zephyrus magnus sem-
 per aquosus.] Inter-hos vero Ulysses locutus est, subulcum
 tentans,] si qua sibi exutam lanam præberet, vel aliqua
 sociorum] alium dare hortaretur, siquidem ipsum curabat
 valde :] Audi nunc, Eumæe, et ceteri omnes socii,
 gloriabundus aliquod verbum dicam : vinum enim jubet
 stultum, quod impulit sapientem etiam valde cantare.

καὶ θ' ἀπαλὸν γάλασαι καὶ τ' ὀρχήσασθαι ἀνῆκεν
καὶ τι ἔπος προέηκεν, ὅπερ τ' ἀβήτητον ἄμεινον.
Ἄλλ' ἐπεὶ οὖν τὸ πρῶτον ἀνέκραχον, οὐκ ἐπιτεύσω.
Εἴθ' ὅς ἡβώοιμι βίη τέ μοι ἐμπέδος εἴη,
ὥς θο' ὑπὸ Τροίην λόχον ἤγομεν ἀρτύναντες·
ἠγείσθην δ' Ὀδυσσεύς τε καὶ Ἀτρεΐδης Μενέλαος,
τοῖσι δ' ἅμα τρίτος ἦρχον ἐγών· αὐτοὶ γὰρ ἄνωγον.
Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἰκόμεσθα ποτὶ πτόλιν αἰπύ τε τείχος,
ἡμεῖς μὲν περὶ ἄστου κατὰ ῥωπήϊα πυκνὰ
ἀν δόνακας καὶ ἔλος ὑπὸ τεύχεσι πεπτηῶτες
καίμεθα. Νῦξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακῇ Βορέαο πεσόντος,
πυγυλὶς· αὐτὰρ ὑπερθε χιῶν γένετ' ἥύτε πάγνη,
ψυχρὴ, καὶ σακέεσσι περιτρέφετο κρύσταλλος.
Ἔνθ' ἄλλοι πάντες χλαῖνας ἔχον ἠδὲ χιτῶνας,
εἶδον δ' εὐκῆλοι, σάκεασι ἐλυμένον ὅμους·
αὐτὰρ ἐγὼ χλαῖναν μὲν ἰὼν ἐτάροισιν ἔλειπον
ἀφραδέως, ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην ῥίγισσέμεν ἐμπης·
ἀλλ' ἐπόμεν σάκος ὅϊον ἔχων καὶ ζῶμα φαινόν.
Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίχα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ' ἄστρο βεδίχει,
καὶ τότε ἐγὼν Ὀδυσῆα προσεΐδων ἐγγὺς ἰόντα,
ἀγκῶνι νύξας· ὁ δ' ἄρ' ἐμπατέως ὑπάκουσεν·
Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
οὗτοι ἐτι ζωοῖσι μετέσσομαι, ἀλλὰ με χεῖμα
δάμναται· οὐ γὰρ ἔχω χλαῖναν· παρὰ μ' ἡπάρῃ δαίμων
οἰοχίτων' ἵμεναι· νῦν δ' οὐκέτι φυκτὰ πέλονται.
Ὡς ἐφάμην· ὁ δ' ἐπειτα νόον σχέθε τόνδ' ἐνὶ θυμῷ,
ὅς ἔκενος ἔην βουλευόμεν ἠδὲ μάγεσθαι·
φθεγγάμενος δ' ὀλίγῃ ὅπῃ με πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Σίγα νῦν, μή τις σευ Ἀχαιῶν ἄλλος ἀκούσῃ.
Ἥ καὶ ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλῇν σχέθην εἰπέ τε μῦθον·
Κλύετε, φίλοι· θεῖός μοι ἐνὺπνιον ἦλθεν ὄνειρος.
Λίην γὰρ νηῶν ἐκάς ἤλθομεν· ἀλλὰ τις εἴη
εἰπεῖν Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
εἰ πλέονας παρὰ ναῦφιν ἐποτρύνει νεέσθαι.
Ὡς ἐφατ'· ὥρτο δ' ἐπειτα Θῶας, Ἀνδραίμονος υἱός,
καρπαλίμως, ἀπὸ δὲ χλαῖναν θέτο φοινικέεσσαν,
βῆ δὲ θέειν ἐπὶ νῆας· ἐγὼ δ' ἐνὶ εἵματι κείνου
καίμεν ἀσπασίως· φάε δὲ χρυσόθρονος Ἥως.
Ὡς νῦν ἡβώοιμι, βίη τέ μοι ἐμπέδος εἴη·
δοίη κέν τις χλαῖναν ἐνὶ σταθμοῖσι συφορβῶν
ἀμφοτέρων, φιλότῃ καὶ αἰδοῖ φωτὸς ἤϊος·
νῦν δέ μ' ἀτιμάζουσι κακὰ χροὶ εἵματ' ἔχοντα.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συβῶτα·
ὦ γέρον, αἴνός μιν τοὶ ἀμύμων, δν κατέλεξας,
οὐδέ τί κ' παρὰ μοῖραν ἔπος νηκερδὲς ἔειπας·
τῶν οὐτ' ἐσθῆτος δευῆσαι οὔτε τευ ἄλλου,
ὣν ἐπίοικ'· ἱκέτην ταλαπείριον ἀντιάσαντα,
νῦν· ἀτὰρ ἡῶθέν γε τὰ σά ῥάκεα δνοπαλίζεις.
Οὐ γὰρ πολλαὶ χλαῖναι/ἐπημοῖδοί τε χιτῶνες
ἐνθάδε ἐννυθῆναι· μία δ' οἷα φωτὶ ἐκάστω.
[Αὐτὰρ ἐπὶν ἔλθῃσιν Ὀδυσσεύς Φίλος υἱός,
αὐτός τοι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα δώσει,
πέμψει δ', ὅππῃ σε κραδίη θυμός τε κελεύει.]
Ὡς εἰπὼν ἀνόρουσε· τίθει δ' ἄρα οἱ πυρὸς ἐγγὺς

et ad molliter ridendum, et ad saltandum incitavit,
et aliquod verbum emisit, quod indictum esset melius.
Sed postquam primum vocem-rupi, non celabo.
Utinam sic pubescerem, viresque mihi integræ essent,
sicut quando sub Trojam insidias duximus instructas :
ducesque-erant Ulyssesque et Atrides Menelaus ;
cum-his vero una tertius dux-eram ego : ipsi enim jubebant.
Sed quando jam veneramus ad urbem, altumque murum,
nos quidem circa urbem per virgulta densa,
in arundinibus et palude sub armis prostrati,
jacebamus. Nox autem supervenit mala, Borea oborto,
glacialis ; at superne nix facta-est veluti pruina,
frigida, et scutis circum-accrecebat glacies.
Ibi ceteri omnes lænas habebant, et tunicas,
dormiebantque quieti, scutis cooperti humeros :
at ego lænam quidem profectus sociis reliqueram,
stulte, quoniam non putabam me frigus-passurum omnino :
sed sequebar, scutum solum habens et cingulum nitidum.
Sed quando jam tertia-pars noctis erat, et astra transierant,
tunc ego Ulyssem allocutus-sum, prope qui-erat,
cubito pungens ; is vero promte auscultavit :
Nobilissime Laertiade, sollers Ulysse,
nequaquam amplius vivis interero ; sed me hieme
domat ; non enim habeo lænam : decepit me deus,
sola-cum-tunica ut-irem ; nunc vero non-amplius effugium
est.] Sic dixi ; is autem dein mentem habebat hanc in animo,
qualis ille erat ad-consultandum et pugnandum :
locutus autem submissa voce, me sermone affabatur :
Sile nunc, ne-quis te Achivorum alius audiat.
Dixit ; et in cubito caput tenuit, dixitque sermonem :
Audite, amici : divinum mihi in-somnis astitit somnium.
Valde enim a-navibus longe venimus : sed aliquis eat
nuntiatum Atridæ Agamemnoni, pastori virorum,
si plures a navibus excitare velit ut-veniant.
Sic dixit : surrexit autem deinde Thoas, Andraemonis filius,
confestim, ac lænam deposuit purpuream,
profectusque-est currens ad naves : ego vero in vestimento
[illius] jacui libenter ; illuxit autem in-aureo-solio Aurora.
Ita utinam nunc pubescerem, viresque mihi integræ essent ;
daret aliquis lænam in stabulis subulcorum,
utrumque, ex-amicitia ac reverentia viri boni :
nunc autem me despiciunt, mala corpore vestimenta habentem.] Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subul-
ce :] o senex, narratio quidem tibi bona, quam dixisti,
neque ullum præter decorum verbum inutile locutus-es :
ideo nec veste indigebis, neque ulla alia-re,
quarum decet supplicem miserum compotem-factum-esse,
nunc ; at mane quidem tuos pannos manibus-excuties.
Non enim multæ lænæ, mutatoriaeque tunicæ
hic sunt ad-induendum ; una autem sola est viro culque.
[At postquam venerit Ulyssis dilectus filius,
ipse tibi lænamque tunicamque vestimenta dabit,
deducetque, quo te cor animusque jubet.]
Sic locutus cito-surrexit ; ponebat autem ei prope ignem

εὐνήν, ἐν δ' ὧν τε καὶ αἰγῶν δέρματ' ἔβαλλεν.
 520 Ἐνθ' Ὀδυσσεὺς κατέλεκτ'· ἐπὶ δὲ χλαῖναν βάλεν αὐτῷ
 πυκνὴν καὶ μεγάλην, ἥ οἱ παρερέσκετ' ἀμοιβὰς
 ἐννοῦσθαι, ὅτε τις χειμῶν ἐκπαγλὸς ὄροίτο. [τὸν
 Ὀδυσσεὺς κοιμήσαντο νεηνίαι· οὐδὲ συμβῶντι
 525 ἦνδανεν αὐτόθι κοῖτος ὧν ἄπο κοιμηθῆναι,
 ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἔξω ἰὼν ὠπλίζετο· χαῖρε δ' Ὀδυσσεύς,
 ὅττι βᾶ οἱ βίотου περικηδέτο, νόσφιν ἑόντος.
 Πρῶτον μὲν ἕξος δέξυ περὶ στιβαροῖς βάλετ' ὦμοις,
 ἀμφὶ δὲ χλαῖναν εἴσαστ' ἀλεξάνεμον, μάλα πυκνὴν,
 530 ἃν δὲ νάκην ἔλετ' αἰγὸς εὐτρεφέας, μεγάλοισι
 εἴλετο δ' ὄξυν ἄκοντα, κυνὼν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν.
 Βῆ δ' ἱμεῖων κείων, ὅθι περ σῦες ἀργιόδοντας
 πέτρῃ ὑπο γλαφυρῇ εὔδον, Βορέω ὑπ' ἰωγῇ.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ο.

Τηλεμάχου πρὸς Εὐμαῖον ἀφιξίς.

Ἴδ' εἰς εὐρύχορον Λακεδαίμονα Παλλὰς Ἀθήνη
 ᾤχετ' Ὀδυσσεὺς μεγαθύμου φαίδιμον υἱὸν
 νόστου ὑπομνήσουσα καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι.
 Εὐρε δὲ Τηλέμαχον καὶ Νέστορος ἀγλαὸν υἱόν,
 5 εὐδόντ' ἐν προδόμῳ Μενελάου κυδαλίμοιο·
 ἦτοι Νεστορίδην μαλακῶ δεδμημένον ὕπνῳ·
 Τηλέμαχον δ' οὐχ ὕπνος ἔχε γλυκύς, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
 νύκτα δι' ἀμβροσίην μελεδήματα πατρὸς ἔγειρεν.
 ἀγγυὸν δ' ἴσταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη [σαι,
 10 Τηλέμαχ', οὐκέτι καλὰ δόμων ἄπο τῇλ' ἀλάλη-
 κτήματά τε πολυπύων ἄνδρας τ' ἐν σοῖσι δόμοισιν
 οὕτω υπερφιάλους· μή τοι κατὰ πάντα φάγωσιν,
 κτήματα δασσάμενοι, σὺ δὲ τῆυσίην ὀδὸν ἔλθῃς.
 Ἄλλ' ὄτρυνε τάχιστα βοῆν ἀγαθὸν Μενέλαον
 15 πεμπέμεν, ὄφρ' ἔτι οἶκοι ἀμύμονα μητέρα τέμῃς.
 Ἴδῃ γάρ βα πατὴρ τε κασιγνήτοί τε κέλονται
 Εὐρυμάχῳ γήμασθαι· ὃ γὰρ περιβάλλει ἅπαντας
 μνηστῆρας δώροισι καὶ ἐξώφελλεν ἔεδνα·
 μή νύ τοι σεῦ ἀέκητι δόμων ἐκ κτήμα φέρηται.
 20 Οἶσθα γάρ, οἷος θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γυναικὸς·
 κείνου βούλεται οἶκον ὀφέλλειν, ὅς κεν ὄπλοιο,
 παίδων δὲ προτέρων καὶ κορυιδίῳ φίλοιο
 οὐκέτι μέμνηται τεληνότης οὐδὲ μεταλλᾷ.
 Ἀλλὰ σύγ' ἔλθῶν αὐτὸς ἐπιτρέψῃς ἕκαστα
 25 δμωάων, ἥτις τοι ἀρίστη φαίνεται εἶναι·
 εἰκόσθε τοι φήνωσι θεοὶ κυδρὴν παρακοίτιν.
 Ἄλλο δὲ τοίγῃ ἔπος ἔρέω· σὺ δὲ σύνθεο θυμῷ.
 Μνηστῆρων σ' ἐπιτηδὲς ἀριστῆες λοχῶσιν
 ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιο τε παιπαλοέσσης,
 30 ἱέμενοι κτείνειν, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰέσθαι.
 Ἀλλὰ τάγ' οὐκ ὅτω, πρὶν καὶ τίνα γαῖα καθέξει
 ἀνδρῶν μνηστῆρων, οἳ τοι βίотον κατέδουσιν.

lectum; atque oviumque et caprarum pelles imiciebat.
 Ibi Ulysses decubuit; iniecit autem lanam ipsi
 densam et magnam, quæ ei prope-jacebat mutatoria
 ad-induendum, quando aliqua tempestas gravis oriretur.

Sic quidem tunc Ulysses decubuit; ac prope ipsum
 viri cabuere juvenes; non-antem subulco
 placuit illic lectus, a-suibz seorsum ut-cubaret :
 sed is extra profectus armabat-se : gaudebat vero Ulysses,
 quod sibi facultatum curam-habebat, ipse dum-abesset.
 Primum quidem ensem acutum circa fortes suspendit humeris;
] tum lanam sibi-circumdedit arcumtem-ventos, valde
 densam;] ac pellem sumisit capræ bene-nutritæ, magnæ :
 sumisitque acutum jaculum, canum propulsatorem et viro-
 rum.] Ivitque decubiturus, ubi quidem sues albis-dentibus
 rupe sub cava dormiebant, Boream arcente-in-loco.

ODYSSEÆ XV.

Telemachi ad Eumæum adventus.

In spatiosam vero Lacedæmonem Pallas Minerva
 ibat, Ulyssis magnanimi splendidum filium
 de-redditū submonitura et hortatura ut-rediret.
 Invenit autem Telemachum et Nestoris inclytum filium
 cubantes in vestibulo-domus Menelai gloriosi :
 Nestoriden quidem molli domitum somno ;
 Telemachum vero non somnus tenebat dulcis, sed eum in
 animo] noctem per divinam curæ de-patris excitabant.
 Prope autem stans eum allocuta-est caesiis-oculis Minerva :
 Telemache, non-amplius bene a tua domo procul vagaris,
 possessionibusque relictis, virisque in tuis ædibus
 ita insolentibus; cave ne tibi omnia comedant,
 possessionibus divisis, tu vero inane iter feceris.
 Sed hortare citissime bello strenuum Menelaum
 ut dimittat te : ut adhuc domi eximiam matrem invenias.
 Jam enim paterque fratresque eam jubent
 Eurymacho nubere; is enim superat omnes
 procos donis, et nimium-auxit sponsalia :
 ne quid, te invito, ex ædibus bonum efferatur.
 Scis enim, qualis animus in pectoribus est mulieris :
 illius vult domum augere, qui se duxerit,
 filiorum autem priorum, et mariti cui-virgo-nupserat di-
 lecti,] non-amplius recordatur, quando-mortuus-est, neque
 inquit.] Sed tu ubi-veneris ipse, committas singula
 famularum ei quæcumque tibi optima videntur esse;
 donec tibi ostenderint dii illustrem uxorem.
 Aliud autem tibi verbum dicam; tu vero reponne animo.
 Procorum tibi studiosi principes insidiantur
 in freto Ithacæque Samique asperæ,
 cupientes te occidere, antequam in-patriam terram perve-
 neris.] Sed ea non futura puto : prius etiam aliquem terra
 habebit] virorum procorum, qui tibi victum devorant.

Ἄλλὰ ἐκάς νήσων ἀπέχειν εὐεργέα νῆα,
 νυκτὶ δ' ὁμῶς πλεῖν· πέμψει δέ τοι οὔρον ὅπισθεν
 35 ἀθανάτων, ὅστις σε φυλάσσει τε ρύεταί τε.
 Αὐτὰρ ἐπὶ πρῶτην ἀκτὴν Ἰθάκης ἀφίκηται,
 νῆα μὲν ἐς πόλιν ὀτρύνει καὶ πάντας ἑταίρους·
 αὐτὸς δὲ πρῶτιστα συβώτῃ εἰσαφικέσθαι,
 ὅς τοι ὤϊν ἐπίουρος, ὁμῶς δέ τοι ἦπια οἶδεν.
 40 Ἔνθα δὲ νύκτ' ἀέσαι· τὸν δ' ὀτρύνει πόλιν εἰσω
 ἀγγελίην ἐρόντα περίφρονι Πηνελοπείῃ,
 οὐνεχὰ οἱ σῶς ἔσσι καὶ ἐκ Πύλου εἰληλούθας.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμ-
 πον· Ἀὐτὰρ ὁ Νεστορίδην ἐξ ἡδέος ὕπνου ἔγειρεν· [ποιν.
 45 [λὰξ ποδὶ κινήσας, καὶ μιν πρὸς μῦθον εἵπεν·]
 Ἔγρεο, Νεστορίδῃ Πεισίστρατῃ, μώνυχας ἵππους
 ζεύξον ὅφ' ἄρματ' ἄγων, ὅφρα πρῆσσωκειν ὁδοῖο.
 Τὸν δ' αὖ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἀντίον ἤυδα·
 Τηλέμαχ', οὕτως ἐστὶν ἐπιειγομένους περ ὁδοῖο
 50 νύκτα διὰ νυκτοφρὴν ἑλάν· τάχα δ' ἔσεται ἡώς.
 Ἀλλὰ μὲν, εἰκόλε δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θείῃ
 ἦρος Ἀτρείδης, δουρικλυτὸς Μενέλαος,
 καὶ μύθοις ἀγανοῖσι παραυδήσας ἀποπέμψῃ.
 Τοῦ γάρ τε ξείνος μιμνήσκειται ἥματα πάντα
 55 ἀνδρὸς ξεινοδόκου, ὅς κεν φιλότῃτα παράσχη.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἦλυθεν Ἡώς.
 Ἀγχιμολὸν δέ σφ' ἦλεθ βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 ἀνστής ἐξ εὐνῆς, Ἑλένης πάρα καλλικόμοιο.
 Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν Ὀδυσσεύς φίλος υἱὸς,
 60 σπερχόμενος ῥα χιτῶνα περὶ χροῖ σιγαλόεντα
 δύνειν καὶ μέγα φῆρος ἐπὶ σιθάρους βάλετ' ὁμοῖος
 ἦρος· βῆ δὲ θύραζε, παριστάμενος δὲ προσνύδα·
 [Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύς θεῖοιο·]
 Ἀτρείδῃ Μενέλαε Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 65 ἦδ' ἄν μ' ἀπόπαμπε φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν·
 ἦδ' ἄν μοι θυμὸς ἐλθέτω οἶκαδ' ἱέσθαι.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Τηλέμαχ', οὔτι σ' ἔγωγε πολλὸν χρόνον ἐνθάδ' ἐρύξω,
 ἱέμενον νόστοιο· νηυσσώμενοι δὲ καὶ ἄλλω
 70 ἀνδρὶ ξεινοδόκῳ, ὅς κ' ἔσχα μὲν φιλήσιν,
 ἔσχα δ' ἐχθαίρῃσιν· ἀμείνω δ' αἶσιμα πάντα·
 ἴσόν τοι κακὸν ἐσθ', ὅστις οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι
 ξείνων ἐποτρύνει καὶ ὅς ἐσσύμενον κατερύκει.
 [Χρὴ ξείνων παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν.]
 75 Ἀλλὰ μὲν, εἰκόλε δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θείῃ
 καλὰ, σὺ δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼς εἶπω δὲ γυναιξὶν
 δεῖπνον ἐνὶ μέγαροις τετυκέναι ἄλκις ἐνδον ἐόντων·
 ἀμφοτέρων, κῦδος τε καὶ ἀγλαΐη καὶ ὄνειρα·
 δεῖπνήσαντας ἱμεν πολλὴν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν·
 80 εἰ δ' ἐθέλεις τραφῆναι ἀν' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος,
 ὅφρα τοι αὐτὸς ἔπωμαι, ὑποζεύξω δέ τοι ἵππους,
 ἄσπετα δ' ἀνθρώπων ἡγήσῃμαι· οὐδέ τις ἡμέας
 αὐτῶς ἀμπεμψέει, δώσει δέ τι ἐν γῇ φέρεσθαι,
 ἢ τίνα τριπόδων εὐχάκλων ἢ λεβήτων
 85 ἢ δὲ δού· ἡμιόνους γὰρ χρύσειον ἀλειπὼν.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·

Sed longe ab-insulis abstine bene-fabricatam navem,
 cumque-nocte simul naviga : mittet autem tibi ventum-se-
 cundum a-tergo] immortalium quicunque te custoditque tue-
 turque.] At ubi ad-primum litus Ithacæ perveneris,
 navem quidem in urbem mitte et omnes socios :
 ipse vero omnium-primum subulcum adi,
 qui tibi suum custos est, simulque in-te benevolo animo-est.
 Illic autem noctem perage ; ipsum vero mitte in urbem
 nuntium laturum prudenti Penelopæ,
 quod ei salvus sis, et ex Pylo veneris.

Hæc quidem sic locuta abiit ad magnum Olympum.

At ille Nestoriden ex dulci somno excitavit

[illato pede motum ; et ei verbum dixit :]

Surge, Nestoride Pisistrate, solidis-ungulis equos
 junges sub currum ducens, ut conficiamus iter.

Hunc autem Nestorides Pisistratus contra allocutus-est :

Telemache, nequaquam licet, deproperantes licet iter,
 noctem per tenebroam aurigare ; cito vero aderit aurora.

Sed mane, dum dona ferens in-curru posuerit

heros Atrides, hasta-inclytus Menelaus,

et verbis placidis compellatum dimiserit.

Etenim hospes recordatur dies omnes

viri hospitalis, qui amicitiam exhibuerit.

Sic dixit : statim autem in-aureo-solio venit Aurora.

Prope autem ad-eos venit bello strenuus Menelaus,
 ubi-surrexit e lecto, ab Helena pulcris-comis.

Hunc autem postquam animadvertit Ulyssis dilectus filius,

festinans inde tunicam circa corpus splendidam

induit, et magnum pallium fortibus iniecit humeris

heros : ivit autem foras, astansque eum allocutus-est :

[Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini :]

Atride Menelæ, Jovis-alumne, princeps civium,

jam nunc me dimitte dilectam in patriam terram :

jam enim mihi animus cupit domum ire.

Huic autem respondit deinde bello strenuus Menelaus :

Telemache, non te equidem in-longum tempus hic detinebo,

cupientem reditus : succenseo autem et alii

viro hospitali, qui immoderate quidem diligit,

immoderate autem oderit ; meliora vero sunt æqua omnia.

Æquale sane malum est, qui et nolentem redire

hospitem impellat, et qui ire-festinantem detineat.

[Oportet hospitem præsentem amice-tractare, volentemque

dimittere.] Sed mane, dum dona ferens in-curru posuero

pulcra ; tu autem oculis videris : dicam vero mulieribus

jentaculum in sedibus ut-parent abunde ex-intus repositis :

utrumque, gloriaque et splendor, et utilitas est,

pastos ire multam super immensam terram ;

sin vero vis divertere in Helladem, et medium Argos :

ut te ipse sequar, subjungam autem tibi equos,

ad-urbesque hominum ducam ; nec quisquam nos

sic remittet ; sed dabit aliquid unum saltem ferendum,

aut aliquem tripodum bene-eratum, aut lebetum,

aut duos mulos, aut aureum poculum.

[est :

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-

- Ἄτρεϊδῃ Μενέλαε Διοτρεφῆς, ὄρχαμε λαῶν,
 βούλομαι ἤδη νείσθαι ἐφ' ἡμέτερ'· οὐ γὰρ ὅπισθεν
 οὖρον ἰὼν κατέλειπον ἐπὶ κτεάτεσσιν ἐμοῖσιν·
 90 μὴ πατέρ' ἀντίθεον διζήμενος αὐτὸς ὀλωμαι,
 ἥ τί μοι ἐκ μεγάρων κειμήλιον ἐσθλὸν ὀληται.
 Αὐτὰρ ἔπει τόν' ἄκουσε βοῇν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 αὐτίκ' ἄρ' ἤ ἀλόχῳ ἡδὲ δμῳῇσι κέλευσεν
 δεῖπνον ἐνὶ μεγάροις τετυκεῖν ἄλις ἔνδον ἐόντων.
 95 Ἀγχίμολον δέ οἱ ἤλθε Βοηθοίδης Ἑτεωνεύς,
 ἀνστάς ἐξ εὐνῆς, ἔπει οὐ πολὺ ναίειν ἀπ' αὐτοῦ·
 τὸν πῦρ κῆαι ἄνωγε βοῇν ἀγαθὸς Μενέλαος
 ἀπῆσαι τε κρεῶν· ὃ δ' ἄρ' οὐκ ἀπῆθσεν ἀκούσας.
 Λυτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσατο κηῶντα,
 100 οὐκ ὅς, ἅμα τῶν' Ἑλένη κίε καὶ Μεγαπένθυς.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἴκανον, 80' οἱ κειμήλια κεῖτο,
 Ἄτρεϊδης μὲν ἔπειτα δέπας λάβεν ἀμφικύπελλον,
 υἱὸν δὲ κρητῆρα φέρειν Μεγαπένθε' ἄνωγεν
 ἀργύρεον· Ἑλένη δὲ παρίστατο φωριαμοῖσιν,
 105 ἐνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, οὓς κάμεν αὐτή.
 Τῶν ἐν' ἀειραμένη Ἑλένη φέρε, διὰ γυναικῶν,
 δὲ κάλλιστος ἦν ποικιλμασιν ἡδὲ μέγιστος,
 ἀστὴρ δ' ὥς ἀπέλαμπεν· ἔκειτο δὲ νεάτατος ἄλλων.
 Βὰν δ' ἰέναι προτέρῳ διὰ δώματος, εὖς ἵκοντο
 110 Τηλέμαχον· τὸν δὲ προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Τηλέμαχ', ἦτοι νόστον, ὅπως φρεσὶ σῆσι μενοινᾷς,
 ὣς τοι Ζεὺς τελέσειεν, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης.
 Δῶρων δ', ὅσσ' ἐν ἐμῷ οἴκῳ κειμήλια κεῖται,
 δώσω, δὲ κάλλιστον καὶ τιμηστάτον ἐστίν.
 115 Δῶσῃ τοι κρητῆρα τετυγμένον· ἀργύρεος δὲ
 ἐστὶν ἅπας, χρυσῷ δ' ἐπὶ χεῖλεα κεκράνται·
 ἔργον δ' Ἠφαίστοιο· πόρεν δὲ ἐ Φαίδιμος ἦρως,
 Σιδονίων βασιλεὺς, 80' ἔδς δόμος ἀμφεκάλυψεν
 καίεσθε με νοστήσαντα· τειν δ' ἐθέλω τόδ' ὁπάσσαι.
 120 Ὅς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἀμφικύπελλον
 ἦρως Ἀτρεΐδης· ὃ δ' ἄρα κρητῆρα φαεινὸν
 θῆκε· αὐτοῦ προπάροιθε φέρων κρατερὸς Μεγαπένθης,
 ἀργύρεον· Ἑλένη δὲ παρίστατο καλλιπάρης,
 πέπλον ἔχουσα ἐν χερσίν, ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 125 Δῶρὸν τοι καὶ ἐγὼ, τέκνον φιλε, τοῦτο δίδωμι
 μνημ' Ἑλένης χειρῶν, πολυηράτου ἐς γάμου ὄρκῳ
 σῇ ἀλόχῳ φορέειν· τειὼς δὲ φίλῃ παρὰ μητρὶ
 κείσθω ἐνὶ μεγάρῳ· σὺ δέ μοι χαίρων ἀνέκοιο
 οἶκον εὐκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
 130 Ὅς εἰπὼς ἐν χερσὶ τίθει· ὃ δ' ἐδέξατο χαίρων.
 Καὶ τὰ μὲν ἐς περὶνθα τίθει Πεισίστρατος ἦρως
 δεξάμενος καὶ πάντα ἐϋθῆσθε θυμῷ.
 Τοὺς δ' ἦγε πρὸς δῶμα κάρη ξανθὸς Μενέλαος·
 ἐξέστην δ' ἄρ' ἔπειτα κατὰ κλισίους τε θρόνους τε.
 135 Χέρονίβα δ' ἀμφίπολος προχώρ' ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσεῇ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 νίψασθαι παρὰ δὲ ἑστῇ ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 Σῖτον δ' αἰδοίῃ ταμίῃ παρέθηκε φέρουσα·
 [εὐχάτα πόλλ' ἐπιθείσα, χαρίζομένη παρεόντων·]
 140 πὰρ δὲ Βοηθοίδης κρέα δαίετο καὶ νέμει μοίρας·

Atride Menelae, Jovis-alumne, princeps civium,
 volo jam redire ad nostra; non enim post me
 custodem discedens reliqui apud possessiones meas :
 ne patrem deo-parem quaerens, ipse peream,
 aut aliquid mihi ex aedibus suppellectile-præstans pereat.

Ac postquam hoc audierat bello strenuus Menelaus,
 statim suam uxorem et famulas jussit
 jentaculum in aedibus parare abunde ex-intus repositis.
 Prope autem ipsi venit Boethoides Eteoneus,
 ubi-surrexerat e lecto; quippe non procul habitabat ab ipso;
 hunc ignem accendere jussit bello strenuus Menelaus,
 assareque carnes; is vero non inobsequens-fuit, ubi-audie-
 rat.] Ipse autem in thalamum descendit odoratum,
 non solus; simul cum-ipso Helena ivit et Megapenthes.
 Sed quando jam eo pervenerant, ubi ei bona-recondita jace-
 bant,] Atrides quidem deinde poculum cepit duplex,
 filium autem craterem portare Megapenthem jussit
 argenteum : Helena vero astitit arcis,
 ubi erant ei pepla omni-artificio-varia, quæ elaborarat ipsa.
 Horum unum sublatum Helena ferebat, divina mulierum,
 qui pulcherrimus erat ornatu-versicolori, et maximus,
 ut stella autem resplendebat : jacebat vero ultimus omnium.
 Iveruntque inde ulterius per domum, donec pervenirent
 ad-Telemachum : hunc autem affatus-est flavus Menelaus :

Telemache, sane reditum, ut animo tuo cupis,
 sic tibi Jupiter perficiat, altitonans maritus Junonia.
 Donorum autem, quotquot in mea domo recondita jacent,
 dabo quod optimum et pretiosissimum est.
 Dabo tibi craterem elaboratum; argenteus autem
 est totus, auro vero labra munita-sunt;
 opus est Vulcani : donavit autem eum mihi Phædimus heros,
 Sidoniorum rex, quando ejus domus suscepit
 illic me in-reditu-profectum : tibi autem volo hoc præbere.

Sic locutus, in manibus ei ponebat poculum duplex
 heros Atrides : ille vero craterem splendidum
 posuit ante ipsum ferens, fortis Megapenthes,
 argenteum : Helena autem astitit pulcris-genis,
 peplum habens in manibus, verbumque dixit et elocuta-est :

Donum tibi et ego, fili dilecte, hoc do,
 monumentum Helenæ manuum, optabilem in nuptiarum tem-
 pus] tuæ uxori gestandum : interim vero dilectam apud ma-
 trem] jaceat in domo : tu vero mihi gaudens pervenias
 ad-domum bene redificatam, et tuam in patriam terram.

Sic locuta in manibus ei posuit : hic autem accepit gaudens.
 Et hæc quidem in sirpea posuit Pisistratus heros
 accepta, et omnia suo admiratus-est animo.
 Hos autem duxit ad domum capite flavus Menelaus :
 sederuntque deinde in sedibusque solisque.
 Aquam autem famula gutturnio defudit ferens,
 pulcro, auro, super argenteum lebetem,
 ad-lavandum; juxtaque politam extendit mensam.
 Panem vero veneranda prona apposuit ferens :
 [ferreula multa imponens, gratificans de-præsentibus;] [nes;
 juxtaque Boethoides dividebat et distribuebat portio-

ὦνόχρ' ἐδ' υἱὸς Μενελάου κυδαλίμοιο.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκειμένα χεῖρας ἱάλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 δὴ τότε Τηλέμαχος καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς
 115 ἵππους τε ζεύγνυντ' ἀνά θ' ἄρματα ποικίλ' ἔβαινον
 ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου.
 Τοὺς δὲ μετ' Ἀτρεΐδης ἐκίε ξανθὸς Μενέλαος,
 οἶνον ἔχων ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῇφιν,
 χρυσέω ἐν δέπαϊ, ὄφρα λείψαντε κιοίτην·
 160 στήθ' ὅ ἵππων προπάροιθε, δεδισκόμενος δὲ προσηΐδα·
 Χαίρετον, ὦ κούρω, καὶ Νέστορι ποιμένι λαῶν
 εἰπεῖν ἧ γὰρ ἔμοιγε πατὴρ ὡς ἦπιος ἦεν,
 εἰως ἐν Τροίῃ πολεμίζομεν υἱέας Ἀχαιῶν.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤΐδα·
 155 καὶ λίην κείνῳ γε, Διοτρεφές, ὡς ἀγορεύεις,
 πάντα τάδ' ἐλθόντες καταλέξομεν· αἱ γὰρ ἐγὼν ὡς
 νοστήσας Ἰθάκηνδε, κίων Ὀδυσῆ' ἐνὶ οἴκῳ
 εἴπομ', ὡς παρὰ σείῳ τυχὼν φιλοτῆτος ἀπάσσης
 ἔρχομαι, αὐτὰρ ἄγω κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλά.
 160 Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις,
 αἰετὸς ἀργὴν χῆνα φέρων δύνεσσι πέλωρον,
 ἡμερον ἐξ αὐλῆς· οἱ δ' ἰύχοντες ἔποντο
 ἀνέρες ἧδὲ γυναῖκες· ὃ δὲ σφίσιον ἐγγύθεν ἐλθὼν
 δεξιὸς ἦϊε πρόσθ' ἵππων· οἱ δὲ ἰδόντες
 165 γήθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
 Τοῖσι δὲ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἤρχετο μῦθον·
 Φράζοε δὴ, Μενέλαε Διοτρεφές, ὄργαμε λαῶν,
 ἧ νῦν τόδ' ἔφηνε θεὸς τέρας ἧε σοὶ αὐτῷ.
 Ὡς φάτο· μερμήριζε δ' Ἀρτίφιλος Μενέλαος,
 170 ὅπως οἱ κατὰ μοῖραν ὑποκρίναιτο νήσας.
 Τὸν δ' Ἑλένη νανύπεπλος ὑποφθαμένη φάτο μῦθον·
 Κλυτέμεν· αὐτὰρ ἐγὼ μαντεύσομαι, ὡς ἐνὶ θυμῷ
 ἀθάνατοι βάλλουσι, καὶ ὡς τελέεσθαι οἶω.
 Ὡς ὅδε χῆν' ἤρπαξ', ἀτιταλλομένην ἐνὶ οἴκῳ,
 175 ἐλθὼν ἐξ ὄρεος, ὅθι οἱ γενεή τε τόκος τε·
 ὡς Ὀδυσσεὺς κακὰ πολλὰ παθὼν καὶ πολλὰ ἐπαλθίεις
 οἴκαδε νοστήσει καὶ τίσεται· ἧε καὶ ἦδη
 οἴκοι, ἀτὰρ μνηστῆρας κακὸν πάντεσσιν φυτεύει.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤΐδα·
 180 οὕτω νῦν Ζεὺς θεΐη, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης·
 τῷ κέν τοι καὶ κείθι θεῷ ὡς εὐχετόμην.
 Ἥ καὶ ἐπ' ἵπποισιν μᾶστιν βάλεν· οἱ δὲ μάλ' ὤκα
 ἤϊξαν πεδίοινδε διὰ πτόλιος μεμαῶτες·
 οἱ δὲ πανημέριοι σείον ζυγὸν ἀμφίε ἔχοντες.
 185 Δυσσεύς τ' ἥελιος, σκιάωντό τε πᾶσαι ἀργαί·
 ἐς Φέρας δ' ἔκοντο Διοκλῆρος ποτὶ δῶμα,
 υἱέος Ὀρσιλόχοιο, τὸν Ἀλφειὸς τέκε παῖδα.
 Ἔνθα δὲ νύκτ' ἄσαν· ὃ δὲ τοῖς παρ' εἰνία θῆκεν.
 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἥως,
 190 ἵππους τε ζεύγνυντ' ἀνά θ' ἄρματα ποικίλ' ἔβαινον
 ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου·
 μᾶστιζεν δ' ἔλααν, τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην.
 Αἶψα δ' ἐπειθ' ἔκοντο Πύλου αἰπὺ πτολίεθρον·
 καὶ τότε Τηλέμαχος προσεζώνεε Νέστορος υἱόν·

sed vinum-fundebat filius Menelai inclyti.

Hi autem ad cibos paratos appositos manus extendebant.

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
tum vero Telemachus et Nestoris illustris filius
equosque junxerunt, currusque variegatos conscenderunt;
exegerunt autem e-vestibulo et porticu sonora.

Post hos vero Atrides ivit flavus Menelaus,
vinum habens in manu dulce dextra,
aureo in poculo, ut, ubi-libassent, proficiscerentur;
stetit autem ante equos, propinansque eos allocutus-est:

Valete, o juvenes, et Nestori pastori virorum
dicite *salutem*; certe enim mihi, ut pater, benignus erat,
quamdiu in Troja pugnabamus filii Achivorum.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
est:] et omnino illi, Jovis-alumne, sicut dicis,
omnia hæc profecti narrabimus: utinam enim ego sic,
reversus in-Ithacam, ubi-advenero, Ulyssi in domo
dixerim, ut a te potitus amica-exceptionis omnigenæ
veniam, atque afferam opes multas et bonas.

Sic igitur ei locuto supervolavit dextera avis,
aquila album anserem ferens unguibus ingentem,
mansuetum e chorte: ac clamantes sequebantur
viri et mulieres: hæc vero ipsos prope quum-venisset,
dextera emicuit ante equos: hi autem conspicati
gavisi-sunt, et omnibus in mentibus animus exhilaratus-
est.] His autem Nestorides Pisistratus orsus-est sermonem:

Considera jam, Menelæ Jovis-alumne, princeps virorum,
an nobis hoc ostenderit deus portentum, an tibi ipsi.

Sic dixit; cogitabat autem Marti-carus Menelaus,
quomodo ei rite responderet meditatus.

Hunc autem Helena lato-peplo præveniens dixit verbum:

Audite me; at ego vaticinabor, sicut in animo
immortales *mihi* suggerunt, et sicut perfectum-iri puto.
Sicut hæc anserem rapuit, nutritum in domo,
profecta ex monte, ubi ei genusque partusque:
sic Ulysses mala multa passus, et multum vagatus,
domum redibit, et ulciscetur; aut jam
domi est; quin-etiam procis malum omnibus serit.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
est:] sic nunc Jupiter faciat, altitonans maritus Junonis;
ita tibi et illic, deo tanquam, vota-fecerim.

Dixit; et equis scuticam incussit: hi autem valde celeriter
ruerunt ad-campum per urbem prompti;
lique toto-die quatiebant jugum utrinque habentes.

Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ:

ad Pheras autem pervenere Diocleis ad domum,
filii Orsilochoi, quem Alpheus genuit filium.

Illic vero noctem dormierunt: is vero eis hospitalia apposuit.

Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
equosque junxere, currusque variegatos conscenderunt;
exegeruntque e-vestibulo et porticu sonora;
et scutica-percussit *Pisistratus*, ut-currerent; hi autem non
inviti volarunt.] Statim vero inde venerunt ad Pyli altain
urbem:] et tunc Telemachus allocutus-est Nestoris filium:

- 198 Νεστορίδῃ, πῶς κέν μοι ὑποσχόμενος τελέσειας
μῦθον ἐμόν; ξείνοι δὲ διαμπερές εὐχόμεθ' εἶναι
ἐκ πατέρων φιλότῃτος, ἅτῃρ καὶ διηλικιέας εἰμεν·
ἦδε δ' ὁδὸς καὶ μᾶλλον δημοφροσύνησιν ἐνήσει.
Μή με παρὲς ἄγε νῆα, Διοτρεφές, ἀλλὰ λίπε αὐτοῦ·
200 μή μ' ὁ γέρον ἀέκοντα κατάσχη' ᾧ ἐνὶ οἴκῳ,
ἰέμενος φιλέειν· ἐμὲ δὲ χρεὼ θάσσον ἰέσθαι. [μῶ,
Ὡς φάτο· Νεστορίδης δ' ἄρ' ἐὼν συμπράσσατο θυ-
δῖπκω οἱ κατὰ μοῖραν ὑποσχόμενος τελέσειεν.
Ὡς δὲ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι·
205 στρέψ' ἵππους ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης·
νῆϊ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἐξαινυτο κάλλιμα δῶρα,
ἑσθῆτα χρυσόν τε, τὰ οἱ Μενέλαος ἔδωκεν·
καὶ μιν ἐποτρύνων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Σπουδῇ νῦν ἀνάβαινε κέλευέ τε πάντας εταίρους,
210 πρὶν ἐμεῖ οἶκαδ' ἰέσθαι ἀπαγγεῖλαι τε γέροντι.
Εὔ γάρ ἐγὼ τὸδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος, οὐ σε μεθήσει,
ἀλλ' αὐτὸς καλίων δαῦρ' εἰσεται· οὐδέ ἔφημι
ἂψ ἰέναι κενόν· μάλα γὰρ πεχολώσεται ἐμπης.
215 Ὡς ἄρα φωνήσας ἔλασεν καλλιτρίχας ἵππους
ἂψ Πυλίων εἰς ἄστυ, θοῶς δ' ἄρα δώμαθ' ἔκανε.
Τηλέμαχος δ' ἑτάροισιν ἐποτρύνων ἐκέλευσεν·
Ἐγκοσμίετα τὰ τεύχε', εταῖροι, νῆϊ μελαίνῃ
αὐτοὶ τ' ἀμβαίνωμεν, ἵνα κρήσσωμεν ὁδοῖο. [θοντο.
220 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἡδ' ἐπὶ-
Αἴψα δ' ἄρ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖται κάθισον.
Ἦτοι ὁ μὲν τὰ πονεῖτο καὶ εὖχετο, οὔτε δ' Ἀθήνη
νῆϊ πάρα πρύμνῃ· σχεδόνδ' ἐν ἡλυθεν ἀνὴρ
τηλεδαΐδος, φεύγων ἐξ Ἀργεος, ἄνδρα κατακτάς,
225 μέντι· ἅτῃρ γενεήν γε Μελάμποδος ἔκγονος ἦεν,
ὃς πρὶν μὲν ποτ' ἔναιε Πύλῳ ἐνὶ, μητέρῃ μῆλων,
ἀφνειὸς Πυλίοισι μέγ' ἔσοχα δώματα ναίων·
δὴ τότε γ' ἄλλων δῆμον ἀφίκετο, πατρίδα φεύγων
Νηλέα τε μεγάρῳ, ἀγαυότατον ζῶντων,
230 ὃς οἱ χρήματα πολλὰ τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
εἶχε βίη. Ὅ δὲ τέως μὲν ἐνὶ μεγάροις Φυλάχοιο
δεσμῶν ἐν ἀργαλείῳ δέδετο, κρατέρ' ἄλγεα πάσχων
εἵνεκα Νηληϊὸς κούρης ἄτης τε βαρείης,
τῇν οἱ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ δασπλητὴς Ἑρινός.
235 Ἀλλ' ὁ μὲν ἐφυγε Κῆρα καὶ ἤλασε βοῦς ἐριμύκους
ἐς Πύλον ἐκ Φυλάχης καὶ ἐτίσατο ἔργον ἀεὶ κλέ
ἀντίθεον Νηληϊά, κασιγνήτῳ δὲ γυναῖκα
ἡγάγετο πρὸς δώμαθ'. Ὅ δ' ἄλλων ἔκετο δῆμον,
Ἄργος ἐς ἱππόδοτον· τότῃ γὰρ νύ οἱ αἰσιμον ἦεν
240 ναίμεναι, πολλοῖσιν ἀνάσσον· Ἀργείοισιν·
ἐνθα δ' ἔζημε γυναῖκα καὶ ὑπερεφθό θύτο δῶμα,
γαίνατο δ' Ἀντιφάτην καὶ Μάντιον, υἱε κραταιῷ.
Ἀντιφάτης μὲν ἔτικτεν Ὀϊκλῆα μεγάρῳ
αὐτὰρ Ὀϊκλείης λαοσσόν Ἀμφίραον,
245 ὃν πέρι κῆρι φιλεῖ Ζεὺς τ' αἰγλόχοις καὶ Ἀπόλλων
παντολὴν φιλότῃ· οὐδ' ἔκετο γήραος οὐδὸν,
ἀλλ' ὧλετ' ἐν Θήβῃσι γυναῖων εἵνεκα δῶρον.
Τοῦ δ' υἱεὶς ἐγένοντ' Ἀλκμαίων Ἀμφιλοχός τε.

Nestoride, quomodo mihi pollicitus perfeceris
verbum meum? hospites autem penitus nos profiteamur esse
ex patrum amicitia; atque et aequales ætate sumus;
hoc autem iter etiam magis concordia nos conciliabit.
Ne me præter navem agas, Jovis-alumne, sed relinque illic;
ne me senex invitum detineat sua in domo,
cupiens amice-tractare; mihi autem opus est cito pervenire.

Sic dixit: Nestorides autem suo consultabat animo,
quomodo ei hoc rite pollicitus perficeret.

Sic vero ei cogitanti visum-est satius esse:
vertit equos ad navem velocem et ad litus maris:
navis autem in puppim depromebat pulchra dona,
vestes, aurumque; quæ ei Menelaus dederat:
et ipsum adhortans verbis alatis allocutus-est:

Fastinante nunc conscende, jubeque *inascendere* omnes
socios,] priusquam ego domum ivero, renuntiaveroque
seni. Bene enim ego hoc novi in mente et in animo:
qualis est illius animus vehemens, non te dimittet,
sed ipse invitaturus huc veniet; neque enim puto
retro iturum vacuum (*sine te*); valde enim irascetur omnino.

Sic igitur locutus impulit pulcris-jubis equos
retro Pyliorum in urbem, celeriterque domum pervenit.
Telemachus vero sociis hortans præcepit;

Ordinate armamenta, socii, in-nave nigra;
ipsique conscendamus, ut perficiamus iter.

Sic dixit: illi autem ei maxime auscultanunt et parvero.
Statim vero ingrediebantur, et in transtris consedere.

Atque is quidem hæc properabat et supplicabat; sacrificabat-
que Minervæ] navis ad puppim; prope autem ad-eum venit
vix] longinquus, fugiens ex Argo, viro interfecto,

vates; at genere Melampodis proles erat,
qui olim quidem aliquando habitabat in Pylo, matre ovium,
dives inter-Pylios valde egregias ædes habitans:
tum vero aliorum ad-populum pervenit, patriam fugiens,
Neleumque magnanimum, clarissimum viventium,
qui ei opes multas integrum in annum
tenebat vi. Is vero tamdiu quidem in ædibus Phylaci
vinculo in duro ligatus-erat, vehementes dolores patiens,
Nelei gratia filias, noxæque gravis,
quam ei in mente posuit des horrenda Erinays.

Sed is quidem effugit mortem, et abegit boves valde-mugien-
tes] in Pylum ex Phylace, et ultus-est factum indignum
in-deo-pari Neleo, fratrique uxorem
duxit ad domum. Ipse vero aliorum venit ad-populum,
in Argos equos-pascens: ibi enim ei fatale erat
habitare, multis imperantem Argivis:
ibi autem duxit uxorem et altam posuit domum,
genuitque Antiphaten et Mantium, filios fortes.
Antiphates quidem genuit Oicleum magnanimum;
at Oicleus populi-concitatorem Amphiarum,
quem ex animo diligebat Jupiterque regidem-tenens et Apollo
omnigeno amore: nec pervenit is ad-senectutis limen;
sed periit in Thebis, mullebrum gratia donorum.

Huic autem filii nati-sunt Alcmaeon, Amphilochoisque.

Μάντιος αὐτέκετο Πολυφειδέα τε Κλείτον τε·
 250 ἀλλ' ἤτοι Κλείτον χρυσόθρονος ἤρπασεν Ἡώς
 κάλλος εἵνεκα οἷο, ἵν' ἀθανάτοισι μετείη·
 αὐτὰρ ὑπέρθυμον Πολυφειδέα μάντιν Ἀπόλλων
 θῆκε βροτῶν ὄχ' ἄριστον, ἐπεὶ θάνεν Ἀμφιάραος·
 255 ἐνθ' ὄγε ναιετάων μαντεύετο πᾶσι βροτοῖσιν.

Τοῦ μὲν ἄρ' υἱὸς ἐπῆλθε, Θεοκλύμενος δ' ὄνομ' ἦεν,
 δε τότε Τηλεμάχου πέλας ἴστατο· τὸν δ' ἐκίχανεν
 σπένδοντ' εὐχόμενόν τε θῆθ' παρὰ νηὶ μελαίνῃ·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

260 ὦ φίλ', ἐπεὶ σε θύοντα κιχᾶνω τῷδ' ἐνὶ χώρῳ,
 λίσσομαι ὑπὲρ θυέων καὶ δαίμωνος, αὐτὰρ ἔπειτα
 σῆς τ' αὐτοῦ κεφαλῆς καὶ ἐταίρων, οἳ τοι ἔπονται,
 εἰπέ μοι εἰρομένην νημερτέα μὴδ' ἐπιχεύσης·
 τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἦδὲ τοκῆς;

265 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξείνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Ἐξ Ἰθάκης γένος εἰμὶ, πατὴρ δέ μοι ἔστιν Ὀδυσσεύς,
 εἴ ποτ' ἦν· νῦν δ' ἦδ' ἀπέφθιτο λυγρῷ δαίτῳ.

Τοῖνεκα νῦν ἐτάρους τε λαβὼν καὶ νῆα μελαιναν
 270 ἤλθον πευσόμενος πατρός δὴν οἰομένοιο.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
 οὕτω τοι καὶ ἐγὼν ἐκ πατρίδος ἀνδρα κατακτάς
 ἐμυλον· πολλοὶ δὲ κασίγνητοί τε ἔται τε
 Ἄργος ἀν' ἱππόβοτον, μέγα δὲ κρατέουσιν Ἀχαιῶν·

275 τῶν ὑπαλευόμενος θάνατον καὶ Κῆρα μελαιναν
 φεύγω· ἐπεὶ νῦ μοι αἶσα κατ' ἀνθρώπους ἀλάλησθαι.
 Ἄλλὰ με νηὸς ἔρρασαι, ἐπεὶ σε φυγὼν ἱκέτευσα,
 μή με κατακτείνωσι· διωκόμεναι γὰρ οἴω.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 280 οὐ μὲν δὴ σ' ἐθέλοντά γ' ἀπώσω νηὸς εἴσης·
 ἀλλ' ἔπει· αὐτὰρ κείθι φιλήσαιο, οἷά κ' ἔγωμην.

Ὡς ἄρα φωνήσας οἱ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος
 καὶ τόγ' ἐπ' ἱκρίοφιν τάνυσεν νεὸς ἀμφιελίσσης·
 285 ἄν δὲ καὶ αὐτὸς νηὸς ἐδήσατο ποντοπόροιο.

Ἐν πρύμνῃ δ' ἄρ' ἔπειτα καθέζετο· παρὰ δὲ οἱ αὐτῷ
 εἵσε Θεοκλύμενον· τοὶ δὲ πρυμνήσι· ἔλυσαν.

Τηλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκείλευσεν
 σπλῶν ἀπτεσθαι· τοὶ δ' ἔσσυμένως ἐπὶ θοντο.

Ἰστὸν δ' εἰλάτινον κοίλης ἐντοσθε μεσόδεμης
 290 στῆσαν αἶσαντες, κατὰ δὲ προτόνοισιν ἐδήσαν·

ἔλκον δ' ἰστία λευκὰ εὐστρέπτοισι βοῦσιν.

Τοῖσιν δ' ἔκμενον οὖρον ἴει γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 λάβρον ἐπαγίζοντα δι' αἰθέρος, ὅρρα τάχιστα
 νηὺς ἀνύσειε θέουσα θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ.

295 [Βᾶν δὲ παρὰ Κρουνοὺς καὶ Χάλκιδα καλλιρέθρον.]

Δόσετό τ' ἥελιος, σκιάωντό τε πᾶσαι ἀγυαί·
 ἡ δὲ Φεάς ἐπέβαλλεν, ἐπιγομένη Διὸς οὐρῳ,

ἡ δὲ παρ' Ἥλιδα διᾶν, ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί.
 Ἔνθεν δ' αὖ νήσοισιν ἐπιπροέηκε θοῇσιν,

300 ὁρμαίνων ἢ κεν θάνατον φύγοι ἢ κεν ἀλῆναι. —
 Τῷ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃ Ὀδυσσεὺς καὶ διὸς ὑφορβὸς
 δорπεῖτην· παρὰ δὲ σπιν ἐδόρπεον ἀνέρες ἄλλοι.

Mantius rursum genuit Polyphidemque, Clitumque :
 sed Clitum quidem aureo-solio-insidens rapuit Aurora,
 pulcritudinis gratia ipsius, ut immortalibus interesset ;
 sed magnanimum Polyphidem vatem Apollo
 reddidit mortalium longe optimum, postquam obierat Am-
 phiaraus :] qui in-Hyperesiam migravit, patri iratus ;
 ubi ille habitans vaticinabatur omnibus mortalibus.

Hujus quidem filius advenit, Theoclymenus autem nomen
 ei erat,] qui tunc prope Telemachum stetit : hunc vero inve-
 nit] libantem supplicantemque velocem apud navem nigram ;
 et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est :

O amice, quoniam te sacrificantem invenio hoc in loco,
 oro per sacra et per deum, ac deinde
 per tuumque ipsius caput, et socios, qui te comitantur,
 dic mihi interroganti vera, neu celes :
 quis et unde es hominum? ubi tibi urbs et parentes?

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] etenim ego tibi, hospes, haec valde accurate dicam.

Ex Ithaca genere sum, pater autem mihi est Ulysses,
 si quando erat : nunc vero jam periit tristi interitu.

Propterea nunc sociisq. assumtis et nave nigra,
 veni interrogaturus de-patre diu absente.

Hunc autem rursus allocutus-est Theoclymenus deo-si-
 milis :] sic tibi et ego ex patria exii, viro interfecto
 tribule : multi vero fratresque sodalesque sunt,
 Argos per equos-pascens, multumque pollent inter-Achivos :
 horum elapsus caedem et fatum nigrum
 fugio : quippe mihi fatale est inter homines vagari.
 Sed me navi impone, quia tibi in-fuga supplicavi,
 ne me interficiant : persequi enim eos me puto.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] non quidem jam te conscendere volentem depellam a-
 navi aequali :] sed sequere ; at illic amice-excipieris ex iis
 qualia habemus.] Sic igitur locutus, ejus accepit aream
 hastam ;] et hanc super tabulata extendit navis utrinque-re-
 curvae :] conscendit autem et ipse navem pontum-transeun-
 tem.] In puppi vero delinde consedit, juxtaque se ipsum
 sedere-fecit Theoclymenum : illi autem rudentes solverunt.

Telemachus vero socios hortatus jussit
 armamenta capessere : illi autem festinanter obedierunt.

Malum autem abiegnum concava in basi
 statuerunt erectum ; ac pedibus navis astrinxerunt ;

traxeruntque vela alba bene-tortis loris.

His autem secundum ventum misit caesiis-oculis Minerva,
 acrem ingruentem per aërem, ut citissime
 navis emetiretur currens maris salsam aquam.

[Præteriere vero Crunos et Chalcidem pulcre-fluentem.]

Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ :
 illa autem Pheas appellebat, impulsa Jovis vento-secundo ;
 et apud Elidem divinam, ubi dominantur Epei.

Hinc vero rursus insulis immisit eam Acutis,
 cogitans, utrum mortem fugeret, an caperetur.

Illi autem in casa, Ulysses et divinus subulcus,
 cenabant ; apud ipsos vero cenabant et viri alii.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖς δ' Ὀδυσσεὺς μετέειπε, συβώτῳ πειρητίζων,
 306 εἴ μιν ἔτ' ἐνδυκῆως φιλέοι μείναι τε κελεύοι
 αὐτοῦ ἐνὶ σταθμῷ, ἢ ὅτρυνε πόλινδε·
 Κέκλυθι νῦν, Εὐμαίε, καὶ ἄλλοι πάντες ἐταῖροι·
 ἥῳθεν προτὶ ἄστῳ λιλαιόμην ἀπονέεσθαι
 πτωγχεύσων, ἵνα μὴ σε κατατρύχω καὶ ἐταίρους.
 310 Ἄλλὰ μοι εὖ θ' ὑπόθευ καὶ ἄμ' ἡγεμόν' ἐσθλὸν ὅπασσον,
 ὅς κέ με κείσ' ἀγάγῃ· κατὰ δὲ πτόλιν αὐτὸς ἀνάγκη
 πλάζομαι, αἴ κέν τις κοτύλην καὶ πύρνον ὀρέξῃ.
 Καί κ' ἔλθω πρὸς δώματ' Ὀδυσσεύος θεῖοιο
 ἀγγελίην εἴποιμι περίφρονι Πηνελοπείῃ·
 315 καὶ κε μνηστήρεσσιν ὑπερφιάλοισι μιγείην,
 εἴ μοι δειπνον δοίην, ὄνελατα μυρὶ ἔχοντες.
 Αἴψα κεν εὖ δρῶμιμι μετὰ φίσιςιν, ὅτ' ἐθέλοιεν.
 Ἐκ γάρ τοι ἔρῳ σὺ δὲ σύνθεο καὶ μευ ἄκουσον.
 Ἑρμείαο ἐκχῆτι διακτόρου, ὅς ῥά τε πάντων
 320 ἀνθρώπων ἔργοισι χάριν καὶ κῦδος ὀπάξει,
 ὀρηστοσύνη οὐκ ἄν μοι ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος
 πῦρ τ' εὖ νηῆσαι διὰ τε ξύλα δανὰ κεάσσαι
 δαιτρεῦσαι τε καὶ ὀπηῆσαι καὶ οἰνοχοῆσαι·
 οἶά τε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρῶσι χέρηες.
 325 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη, Εὐμαίε συβώτα·
 ὦ μοι, ξεῖνε, τί τοι ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
 ἔπλετο; ἢ σύγε πάγχυ λιλαιέαι αὐτόθ' ὀλέσθαι,
 εἰ δὴ μνηστήρων ἐθέλεις καταδύναι ὄμιλον,
 τῶν ὕβρις τε βίη τε σιδήρειον οὐρανὸν ἵκει.
 330 Οὗτοι τοιοῖδ' εἰσὶν ὑποδρηστήρες ἐκείνων,
 ἀλλὰ νέοι, χλαῖνας εὖ εἰμένοι ἠδὲ χιτῶνας,
 αἰεὶ δὲ λιπαροὶ κεφαλᾶς καὶ καλὰ πρόσωπα·
 οἳ σφιν ὑποδρώσιν· εὐξέσθαι δὲ τράπεζαι
 σίτου καὶ κρεῶν ἠδ' οἴνου βεβρίθαισιν.
 335 Ἄλλὰ μέν' οὐ γάρ τίς τοι ἀνιάται παρεόντι,
 οὐκ' ἐγὼ οὔτε τις ἄλλος ἐταῖρων, οἳ μοι ἔσιν.
 Αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃσιν Ὀδυσσεύος φίλος υἱός,
 κείνός σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἴματα ἔσσει,
 πέμψει δ' ἐπὶ κραδίῃ θυμός τε κελεύει.
 340 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 αἰθ' οὕτως, Εὐμαίε, φίλος Διὶ πατρὶ γένοιο
 ὥς ἐμοί, ὅττι μ' ἔπαυσας ἄλῃς καὶ οἰζύος αἰνῆς.
 Πλαγκτοσύνης δ' οὐκ ἔστι κακώτερον ἄλλο βροτοῖσιν·
 345 ἄλλ' ἔνεκ' οὐλομένης γαστρὸς κακὰ κήδε' ἔχουσιν
 ἀνέρες, ὃν κεν ἔκχῃται ἄλῃ καὶ πῆμα καὶ ἄλγος.
 Νῦν δ' ἐπεὶ ἰσχανάς μείναι τέ με κείνων ἄνωγας,
 εἴπ' ἄγε μοι περὶ μητρὸς Ὀδυσσεύος θεῖοιο
 πατρὸς θ', ὃν κατέλειπεν Ἴων ἐπὶ γήραος οὐδῶ,
 εἴ που ἔτι ζώουσιν ὑπ' αὐγὰς ἡελίοιο
 350 ἢ ἤδη τεθνήσκει καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Λαέρτης μὲν ἔτι ζῶει, Διὶ δ' εὐχεται αἰεὶ,
 θυμὸν ἀπὸ μελέων φέσσαι ὅς ἐν μεγάροισιν·
 355 ἐκπάγλως γὰρ παιδὸς δούρεται οἰχομένοιο
 κουριδίης τ' ἀλόχοιο δαΐφρονος, ἣ ἐμάλιστα

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 inter eos Ulysses locutus est, subulcum tentans,
 utrum ipsum amplius studiose curaret, manereque juberet
 illic in stabulo, an hortaretur ad urbem ire :

Audi nunc, Eumæe, ceterique omnes socii;
 mane ad urbem cupio discedere
 mendicaturus, ut ne te atteram et socios.
 Sed me bene mone, et simul ductorem bonum præbe,
 qui me illuc ducat : per urbem autem ipse necessitate
 vagabor, si forte quis poculum et panis-frustum porrexerit.
 Et profectus ad ædes Ulyssis divini,
 nuntium dixero prudenti Penelopæe,
 et procis insolentibus me-immiscuero,
 si mihi cœnam dederint, cibum infinitum habentes.
 Statim bene perfecero inter ipsos, quicquid voluerint.
 Etenim tibi dicam; tu vero attende, et mihi ausculta.
 Mercurii voluntate internuntii, qui utique omnium
 hominum operibus gratiam et gloriam præbet,
 officio-servili non mihi contenderit mortalis alius,
 ad-ignemque bene cumulandum, ac ligna sicca discindenda,
 carnesque dividendas, et ad-assandum, et ad-vinum-infun-
 dendum;] qualia optimatibus præstant inferiores.

Hunc autem valde indignatus allocutus-es, Eumæe subulce:
 hei mihi, hospes, cur tibi in mente hoc cogitatum
 fuit? certe tu omnino cupis illic perire,
 si revera procorum vis ingredi cætum,
 quorum injuriæque violentiæque ad-ferreum cælum pervenit.
 Nequaquam tales sunt ministri illorum;
 sed juvenes, lænas bene induti ac tunicas,
 semperque nitidi capitibus et pulcris vultibus,
 qui ipsis subministrant : bene-politæ autem mensæ
 pane, et carnibus, et vino oneratæ sunt.
 Sed mane; non enim quisquam te molestatur præsentē,
 neque ego, nec quisquam alius sociorum, qui mihi sunt.
 At postquam venerit Ulyssis dilectus filius,
 ille te lænaque tunicaque vestimentis induet,
 deducetque eo quo te cor animusque jubet.

Huic autem respondit deinde audens divinus Ulysses :
 utinam sic, Eumæe, dilectus Jovi patri fieres,
 ut mihi, quod me cessare-fecistia-vagando et ærumna gravi.
 Vagatione vero non est pejus aliud mortalibus :
 sed propter perditum ventrem malas curas habent
 viri, quemcunque invaserit vagatio, calamitasque, et dolor
 Nunc vero quoniam detines, manereque me illum jubes,
 dic, age, mihi de matre Ulyssis divini,
 de-patrequē, quem reliquit, profectus, in senectutis limine,
 sicubi adhuc vivant sub radiis solis,
 an jamjam mortui-sint, et in Plutonis ædibus.

Hunc autem rursus allocutus-est subulcus, princeps viro-
 rum :] etenim ego tibi, hospes, hæc valde accurate narrabo.
 Laertes quidem adhuc vivit, Jovi autem supplicatur semper,
 ut anima sibi a membris pereat suis in ædibus :
 vehementer enim de-filio dolet absente,
 deque-ingenua uxore, prudente; quæ ipsum maxime

ἤκαχ' ἀποφθιμένην καὶ ἐν ὤμῳ γήραϊ θῆκεν.
 Ἥ δ' ἄρχει οὐ παῖδος ἀπέφθοιτο κυδαλίμοιο,
 λευγαλέω θανάτῳ ὥς μὴ θάνοι, ὅστις ἔμοιγε
 360 ἐνθάδε καιεταίων φίλος εἴη καὶ φίλα ἔρδοι.
 Ὅφρα μὲν οὖν δὴ κείνη ἔην, ἀχέουσα περ ἔμπης,
 τόφρα τί μοι φίλον ἔσκε μεταλλῆσαι καὶ ἱέσθαι,
 οὐνεκά μ' αὐτὴ θρέψεν ἅμα Κτιμένη τανυπέπλω,
 θυγατέρ' ἰφθίμη, τὴν δολοτάτην τέκε παίδων·
 365 τῇ ἑμοῦ ἐτρεφόμην, ὀλίγον δέ τί μ' ἥσσον ἐτίμα.
 Αὐτὰρ ἔπει δ' ἦβην πολυήρατον ἰκόμεθ' ἄμφω,
 τὴν μὲν ἔπειτα Σάμηνδ' ἔδοσαν καὶ μυρ' ἔλοντο·
 αὐτὰρ ἐμὲ χλαϊνὰν τε χιτῶνά τε εἰματ' ἐκείνη
 καλὰ μάλ' ἀμφιέσασα, ποσὶν δ' ὑποδῆματα δοῦσα
 370 ἀγρόνδε προΐαλλε· φίλει δέ με κηρόθι μάλλον.
 Νῦν δ' ἤδη τούτων ἐπιδεύομαι· ἀλλὰ μοι αὐτῷ
 ἔργον ἀέξουσιν μάκαρες θεοὶ, ὧς ἐπιμύμων·
 ἔργον ἔφαγόν τ' ἐπιόν τε καὶ αἰδοίοισιν ἔδωκα.
 Ἐκ δ' ἄρα δεσποίνης οὐ μελίσχον ἔστιν ἀκούσαι
 375 οὗτ' ἔπος οὔτε τι ἔργον· ἐπεὶ κακὸν ἔστιν πεσεν οἶκω,
 ἄνδρες ὑπερφίαλοι· μέγα δέ διμῶες χατέουσιν
 ἀντία δεσποίνης φάσθαι καὶ ἕκαστα πυθέσθαι
 καὶ φαγόμεν πίεμεν τε, ἔπειτα δέ καὶ τι φέρεσθαι
 ἀγρόνδ', οἷά τε θυμὸν αἰεὶ δώμεσσιν ἱαίνει. [σεύς·
 380 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆος πόποι, ὥς ἄρα τυτθὸς ἔων, Εὐμαίε συβώτα,
 πολλὸν ἀπεπλάγχθης σῆς πατρίδος ἡδὲ τοκῆων.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 ἡδὲ διεπράθετο πτόλις ἀνδρῶν εὐρύαγυια,
 385 ἥ ἐνὶ καιετάσκει πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ·
 ἥ σέγες μουνυθόντα παρ' οἴεσιν ἢ παρὰ βουσὶν
 ἄνδρες δυσμενέες νηυσὶν λάβον ἡδ' ἐπέρασαν
 τοῦδ' ἄνδρὸς πρὸς δώμαθ', δ δ' ἀξίον ἄνων ἔδωκεν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
 390 ξεῖν', ἐπεὶ ἄρ δὴ ταῦτά μ' ἀνείρεαι ἡδὲ μετਾਲῆς,
 σιγῇ νῦν ξυνίει καὶ τέρπεο πινέ τε οἶνον,
 ἥμενος αἶδε δὲ νύκτες ἀθέσφατοι· ἔστι μὲν εὐδειν,
 ἔστι δὲ τερπομένοισιν ἀκούειν οὐδὲ τί σε χρὴ,
 πρὶν ὥρη, καταλέχθαι ἀνίη καὶ πολλὸς ὕπνος.
 395 Τῶν δ' ἄλλων στίνα κραδίη καὶ θυμὸς ἀνώγει,
 εὐδέτω ἐξελθῶν ἅμα δ' ἦοι φαινομένηφιν
 δειπνήσας, ἅμ' ὕεσιν ἀνακτορίησιν ἐπέσθω.
 Νοῦθ' ἐνὶ κλισίῃ πίνοντά τε δαινυμένω τε
 κήδεσιν ἀλλήλων τερπόμεθα λευγαλέοισιν,
 400 μνωμένω· μετὰ γάρ τε καὶ ἀλγεσι τέρπεται ἀνὴρ,
 ὅστις δὴ μάλα πολλὰ πάθη καὶ πολλὰ ἔπαλθῃ.
 Τοῦτο δέ τοι ἔρέω, δ μ' ἀνείρεαι ἡδὲ μεταλλῆς.
 Νῆσός τις Συρίη κικλήσκειται, εἴ που ἀκούεις,
 Ὀρτυγίης καθύπερθεν, ὅθι τροπαὶ ἡελίοιο,
 405 οὔτι περιπληθὴς λίην τόσον, ἀλλ' ἀγαθὴ μὲν,
 εὐδοτος, εὐμήλος, οἶνοπληθὴς, πολύπυρος.
 Πείνη δ' οὔποτε δῆμον ἐξέρχεται, οὐδὲ τις ἀλλή
 νοῦσος ἐπὶ στυγερῇ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν·
 ἀλλ' ὅτε γηράσκωσι πόλιν χάτα φῦλ' ἀνθρώπων,
 410 ἔλθων ἀργυρότοξος Ἀπόλλων Ἀρτεμίδι ξύν,

tristitia-affecit obiens et in præmatura senectute posuit.
 Illa autem dolore de-suo filio periit glorioso
 lugenda morte : sic ne moriatur, quicumque mihi
 hic habitans amicus sit, et amica faciat.
 Quamdiu illa igitur quidem erat, dolens quantumvis,
 tamdiu aliquid mihi dilectum erat sciscitari et interrogare,
 quoniam me ipsa nutrit, una-cum Ctimena peplum-tra-
 hente,] filia eximia, quam minimam-nata peperit liberorum:
 cum-hac simul nutriebat, paulo autem me minus honorabat.
 Ac postquam ad-pubertatem optabilem perveneramus ambo,
 hanc quidem postea in-Samum nuptum-dedere, et infinita
 acceperunt :] at me lænaque tunicaque vestimentis illa
 pulcris valde ubi-induerat, pedibusque calceamenta dederat,
 in-agrum emisit ; diligebat autem me corde magis.
 Nunc vero jam his indigeo ; sed mihi ipsi
 opus incremento-augent beati dii, in-quo versor :
 ex-his comedique, bibique, et venerandis hospitibus dedi.
 Ex domina autem haud dulce licet audire
 nec verbum, neque aliquid opus : quoniam malum incidit
 domui,] viri insolentes : valde vero famuli indigent
 coram domina loqui, et singula interrogare,
 et edere, bibereque : deinde autem et aliquid portare
 in-agrum, qualia quidem animum semper famulis lætificant.
 Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 dii boni ! ut parvulus adhuc, Eumæe subulce,
 multum jactatus-es seorsum a-tua patria ac parentibus.
 Sed age mihi hoc dic et accurate enarra,
 utrum vastata sit urbs virorum viis-latis,
 in qua habitabat pater et veneranda mater ;
 an te solum-relictum apud oves, vel apud boves,
 viri hostiles navibus ceperint, et vendiderint
 huiusce viri in ædes, hic autem dignum pretium dederit.
 Hunc autem rursus allocutus-est subulcus, princeps viro-
 rum :] hospes, quoniam jam hæc me percontaris et interro-
 gas,] silentio nunc attende et delectare, bibeque vinum,
 sedens ; hæc autem noctes immensæ : licet quidem dormire,
 licet etiam sese-oblectantibus audire ; nec te oportet,
 ante horam cubitum-ire : nocumentum est etiam multus so-
 mnus.] Ceterorum autem quemcunque cor et animus jubet,
 decumbat egressus : simul autem cum-aurora illucescente
 jentaculo-sumto, una sues heriles sequatur.
 Nos autem in casa bibentesque edentesque,
 doloribus alter-alterius delectemur tristibus,
 recordantes ; namque etiam doloribus delectatur vir,
 qui-quidem valde multa passus-fuerit, et multum erraverit.
 Hoc autem tibi dicam, quod me percontaris et interrogas.
 Insula quædam Syria vocatur, si forte audisti ;
 Ortygiam supra, ubi sunt conversiones solis,
 non ita valde-magna ; sed bona quidem,
 fertilis-boum, fertilis-ovium, vino-abundans, tritici-ferax.
 Fames vero nunquam populum invadit, neque ullus alius
 morbus odiosus ibi incidit miseris mortalibus ;
 sed quando senescunt in urbe gentes hominum,
 veniens argenteum-arcum-gestans Apollo cum Diana,

οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιοχόμενος κατέπεφνεν.
 Ἔνθα δ' οὖω πόλιες, δίχα δέ σφισι πάντα δέδασται·
 τῇσιν δ' ἀμφοτέρῃσι πατὴρ ἑμὸς ἐμβασιλευεν,
 Κτῆσιος Ὀρμενίδης, ἐπεικέλος ἀθανάτοισιν.
 415 Ἔνθα δὲ Φοίνικες ναυσίκλυτοι ἤλυθον ἄνδρες,
 τρώχται, μυρὶ ἄγοντας ἀθύρματα νηὶ μελαίνῃ.
 Ἔσκε δὲ πατὴρ ἑμοῖο γυνὴ Φοίνισσ' ἐνὶ οἴκῳ,
 καλὴ τε μεγάλη τε καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυῖα·
 τὴν δ' ἄρα Φοίνικες πολυπαῖπαλοι ἡπερόπενον·
 420 πλυνούσῃ τις πρῶτα μίγῃ, κοίλῃ παρὰ νηϊ,
 εὐνὴ καὶ φιλότῃ· τά τε φρένας ἡπεροπέυει
 θηλυτέρῃσι γυναιξί, καὶ ἥ κ' εὐεργὸς ἔστιν.
 Ἡρώτα δὲ ἔπειτα, τίς εἴη καὶ ποῦθεν ἔλθοι·
 ἥ δὲ μάλ' αὐτίκα πατὴρ ἐπέφραδεν ὑπερεφές δῶ·
 425 Ἐκ μὲν Σιδῶνος πολυγᾶλκου εὐχομαι εἶναι·
 κοῦρήν δ' εἰμ' Ἀρύβαντος ἐγὼ ρυδὸν ἀφνειοῖο·
 ἀλλὰ μ' ἀνῆρπαζαν Τάφιοι, λῆστορες ἄνδρες,
 ἀγρόθεν ἐρχομένην· πέρασαν δέ με δεῦρ' ἀγαγόντες
 τοῦδ' ἀνδρὸς πρὸς δώμαθ'· ὃ δ' ἄξιον ὦνον ἔδωκεν.
 430 Τὴν δ' αὖτε προσέειπεν ἄνῃρ, δὲ ἐμίσητο λάθρῃ·
 ἦ βρά κε νῦν πάλιν αὖτις ἄμ' ἡμῖν οἶκαδ' ἔποιο,
 δῖρα ἴδῃ πατὴρ καὶ μητέρος ὑπερεφές δῶ
 αὐτοῦς τ'· ἦ γὰρ ἐτ' εἰσὶ καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε γυνὴ καὶ ἀμείβετο μύθῳ·
 436 εἴη κεν καὶ τοῦτ', εἰ μοι ἐθέλοιτέ γε, ναῦται,
 δοκῶ πιστωθῆναι, ἀπήμονά μ' οἶκαδ' ἀπάξειν.
 Ὡς ἔρ' αὖ· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπώμυνον, ὥς ἐκέλευεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ὁμοσάν τε τελεύτησάν τε τὸν δοκον,
 τοῖς δ' αὖτις μετέειπε γυνὴ καὶ ἀμείβετο μύθῳ·
 440 Σιγῇ νῦν, μὴ τίς με προαυδάτω ἐπέεσσιν
 ὑμετέρων ἐτάρων, ξυμβλημένος ἦ ἐν ἀγυῇ,
 ἥ που ἐπὶ κρήνῃ· μή τις ποτὶ δῶμα γέροντι
 ἔλθων ἐξείπῃ· ὃ δ' οἰσάμενος καταδήσῃ
 δεσμῶν ἐν ἀργαλέῳ, ὑμῖν δ' ἐπιφράσσει· ὀλεθρον.
 445 Ἄλλ' ἔχετ' ἐν φρεσὶ μῦθον, ἐπείγετε δ' ὦνον ὀδαῖον.
 Ἄλλ' ὅτε κεν δὴ νηὺς πλείη βίοτοιο γένηται,
 ἀγγελίῃ μοι ἔπειτα θοῶς ἐς δῶμαθ' ἵκεσθω·
 οἶσω γὰρ καὶ χρυσὸν, ὅτις χ' ὑποχείριος εἴη·
 καὶ δέ κεν ἄλλ' ἐπίβαθρον ἐγὼν ἐθέλουσά γε δοίην.
 450 Παῖδα γὰρ ἀνδρὸς ἔῃς ἐνὶ μεγάροισι τιτάλλω,
 κερδαλέον δὴ τοῖον, ἀματρογώνοντα θύραζε·
 τὸν κεν ἄγοιμ' ἐπὶ νηὶς ὃ δ' ὑμῖν μυρίον ὦνον
 ἄλφοι, δπῃ περάσῃτε κατ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὥς εἰπούσ' ἀπέβη πρὸς δῶματα καλά.
 455 Οἱ δ' ἐναιαυτὸν ἅπαντα παρ' ἡμῖν αὖθι μένοντες
 ἐν νηϊ γλαφυρῇ βίοτον πολλὸν ἐμπολοῦντο·
 ἄλλ' ὅτε δὴ κοίλῃ νηὺς ἤρχετο τοῖσι νέεσθαι,
 καὶ τότε ἄρ' ἀγγέλον ἤχαν, ὃς ἀγγεῖλε γυναικί.
 Ἦλυθ' ἄνῃρ πολυῖδρις ἐμοῦ πρὸς δῶματα πατρός,
 460 χρῦσεον ὄρμον ἔχων, μετὰ δ' ἡλέκτροισιν ἔεργον·
 τὸν μὲν ἄρ' ἐν μεγάρῳ ὁμοῖα καὶ πότνια μήτηρ
 χερσίν τ' ἀμφαφύοντο καὶ ὀφθαλμοῖσιν ὀρώντο,
 ὦνον ὑπισχόμεναι· ὃ δὲ τῇ κατένευσε σιωπῇ.
 Ἦτοι β' κρινέυσας κοίλῃ ἐπὶ νῆϊ βεβήκει·

suis lenibus telis aggrediens interficit.

Illic duæ urbes; bifariam autem ipsis omnia divisa sunt :
 in-his vero ambabus pater meus imperabat,
 Ctesius Ormenides, assimilis immortalibus.

Illuc autem Phœnices re-nautica-incltyi venerunt viri,
 veteratores, innumeras ducentes merces ludicras nave nigra.
 Erat autem patris mei mulier Phœnissa in domo,
 pulcraque magnaue, et splendida opera sciens :
 hanc autem Phœnices percallidi decipiebant :
 cum-ea-lavante quidam primum mixtum-est, cavam apud na-
 vem.] concubitu et amore : quæ ducentes mentes decipiunt
 imbecillis mulieribus, etiam tali quæ frugi fuerit.

Interrogabat autem postea, quænam esset, et unde venisset :
 hæc autem cito admodum patris indicavit altam domum :

Ex Sidone quidem abundante-aëris me-glorior esse ;
 filia vero sum Arybantis ego abunde divitis :
 sed me abripuerunt Taphii, latrones viri,
 ex-agro venientem; vendideruntque me hæc deductam
 hujusce viri ad-aedes; hic autem dignum pretium dedit.

Hanc autem rursus allocutus-est vir, qui ei coierat clam :
 numquid jam retro rursus una nos domum sequeris,
 ut videas patris et matris altam domum,
 iposque? certe enim etiamnum sunt, et divites vocantur.

Hunc vero rursus allocuta-est mulier, et respondit sermone :
 fieri-possit et hoc, si mihi velitis, nautæ,
 jurejurando fidem-dare, vos incolumem me domum abdu-
 cturos.] Sic dixit : illi autem omnes jurabant, sicut jussit.
 Ac postquam jurarantque peregerantque jusjurandum,
 inter-eos rursus locuta-est mulier, et respondit sermone :

Tacite agatis nunc, ne quis me alloquatur verbis
 vestrorum sociorum, obviam-factus vel in via,
 vel alicubi ad fontem : ne-quis ad domum seni
 profectus aperiat; is autem suspicatus liget me
 vinculo in duro, vobis vero moliatur interitum.
 Sed retinete in mente verbum, et propere emtionem vi-
 ticorum.] Sed quando jam navis plena victu fuerit,
 nuntius mihi deinde celeriter ad aedes veniat :
 afferam enim et aurum, quodcunque sub-manus venerit ;
 et vero aliud naulum ego volens sane dederò.

Filium enim viri boni in ædibus nutrio,
 astutum jam talem, simul-cursitantem foras ;
 hunc duxero in navem; hic vero vobis infinitum pretium
 compararit, quocunque vendendum-vexeritis ad alienos ho-
 mines.] Hæc quidem sic fata, abiit ad aedes pulcras.

Illi autem per-annum totum apud nos ibidem manentes
 in navi cava facultates multas emebant ;
 sed quando jam cava navis onerata-erat ipsis ad-redeundum,
 tunc nuntium miserunt, qui nuntiaret mulieri.

Venit vir sollers mei ad aedes patris,
 aureum monile habens, quod electris intersertum-erat :
 hoc quidem in domo famulae et veneranda mater
 manibusque tractabant, et oculis spectabant,
 pretium pollicitæ : ille autem buic innuit tacite.

Atque ille postquam-innuerat, cavam ad navem ivit ;

466 ἡ δ' ἐμὲ χεῖρὸς ἐλῶσα δόμων ἐξῆγε θύραζε·
 εὔρε δ' ἐνὶ προδόμῳ ἡμῶν δέπα ἡδὲ τραπέζας
 ἀνδρῶν δαιτυμόνων, οἳ μιν πατέρ' ἀμφεπέοντο —
 οἳ μὲν ἄρ' ἐς ὄϊκον πρόμολον, δῆμοί τε φῆμιν —
 ἡ δ' αἶψα τρι' ἄλεια κατακρύψας ὑπὸ κολπῷ
 470 ἔκφερεν· αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόμεν ἀσειφροσύνησιν.
 Δύσετό τ' ἥελιος, σκιάωντό τε πᾶσαι ἀγυαί·
 ἡμεῖς δ' ἐς λιμένα κλυτὸν ἤλθομεν ὄκα κιόντες,
 ἐνθ' ἄρα Φοινίκων ἀνδρῶν ἦν ὠκύαλος νηῦς.
 Οἳ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὕγρα κέλευθα,
 475 νῶ ἀναθησάμενοι· ἐπὶ δὲ Ζεὺς οὖρον ἰαλλεν.
 Ἐξήμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμαρ·
 ἀλλ' ὅτε δὴ ἐδόμοον ἡμαρ ἐπὶ Ζεὺς ὅτῃς Κρόνῳ,
 τὴν μὲν ἔπειτα γυναῖκα βάλ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα·
 ἀντλῶ δ' ἐνδούπησε πεσοῦσ' ὥς εἰναλίη κῆξ·
 480 καὶ τὴν μὲν φώκησι καὶ ἰχθύσι κύρμα γενέσθαι
 ἐκβαλον· αὐτὰρ ἐγὼ λιτόμην, ἀκαχήμενος ἦτορ.
 Τοὺς δ' Ἰθάκῃ ἐπέλασσε φέρων ἀνείας τε καὶ ὕδωρ·
 ἐνθα με Λαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν ἐοῖσιν.
 Οὕτω τήνδε τε γαῖαν ἐγὼν ἶδον ὀφθαλμοῖσιν.
 485 Τὸν δ' αὖ Διογενὴς Ὀδυσσεὺς ἡμεῖβeto μῦθον·
 Εὐμαί', ἦ μάλα δὴ μοι ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν δρινας,
 ταῦτα ἕκαστα λέγων, ὅσα δὴ πάθες ἄλγεα θυμῷ.
 Ἄλλ' ἦτοι σοὶ μὲν παρὰ καὶ κακῷ ἐσθλὸν ἔσθλῃ
 Ζεὺς, ἐπεὶ ἀνδρὸς δῶματ' ἀφίκεο πολλὰ μογῆσας
 490 ἡπτόν, ὃς δὴ τοι παρέχει βρώσιν τε πόσιν τε
 ἐνδυκῶς, ζῶεις δ' ἀγαθὸν βίον· αὐτὰρ ἐγὼ γε
 πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστε' ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνω.
 Ὡς οἳ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
 καδῶραθέτην δ' οὐ πολλὸν ἐπὶ χρόνον, ἀλλὰ μίνυνθα·
 495 αἶψα γὰρ Ἥως ἦλθεν εὐθρονον. — Οἳ δ' ἐπὶ χέρσου
 Τηλεμάχου ἔταροι λῦον ἱστία· καδ' ἔλον ἱστὸν
 καρπαλίμως τὴν δ' εἰς ὄρμον προέρυσσαν ἑρετμοῖς·
 ἐκ δ' εὖναις ἐβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδῃσαν·
 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης,
 500 δειπνὸν τ' ἐντύνοντο κερῶντό τε αἶθροπα οἶνον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἐντο,
 τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχετο μῦθων·
 Ὑμεῖς μὲν νῦν ἄστυδ' ἐλαύνετε νῆα μελαινάν·
 αὐτὰρ ἐγὼν ἀγροὺς ἐπισίσσομαι ἡδὲ βοτῆρας·
 505 ἐσπέριος δ' εἰς ἄστυ ἰδὼν ἐμὰ ἔργα κάτειμι.
 Ἡῶθεν δὲ κεν ὕμιν δδοιπόριον παραθείμην,
 δαῖτ' ἀγαθὴν κρειῶν τε καὶ οἶνου ἡδυπότοιο.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
 πῇ γὰρ ἐγὼ, φίλε τέκνον, ἴω; τεῦ δώμαθ' ἵκωμαι
 510 ἀνδρῶν, οἳ κραναὴν Ἰθάκην κατὰ κοιρανέουσιν;
 ἢ ἰοῦς σῆς μητρὸς ἴμι καὶ σοῖο δόμοιο;
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠῦδα·
 ἄλλως μὲν σ' ἂν ἐγὼ γε καὶ ἡμέτερόνδε κελόμην
 ἐρχεσθ'· οὐ γάρ τι ξενίων ποθῆ· ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
 515 χεῖρον· ἐπεὶ τοι ἐγὼ μὲν ἀπέσσομαι, οὐδέ σε μή-τιρ
 ὀφεται· οὐ μὲν γάρ τι θαμὰ μνηστῆρος ἐνὶ οἴκῳ
 φαίνεται, ἀλλ' ἀπο τῶν ὑπερωῖω ἱστὸν ὑφαίνειι.
 Ἀλλὰ τοι ἄλλον φῶτα πιφαύσκομαι, ὃν κεν ἱκῇαι,

hæc autem me manu prehensum ædibus eduxit foras;
 invenit vero in vestibulo et poculum et mensas
 virorum convivarum, qui circa-meum patrem versabantur,
 (illi quidem in consessum processerant, populique cœtum):
 hæc autem statim tria pocula abscondita sub sinu
 efferebat; at ego sequebar stultitia.
 Occidebatque sol, obumbrabanturque omnes viæ:
 nos vero in portum inclytum venimus celeriter videntes,
 ubi Phœnicum virorum erat velox-per-mare navis.
 Hi quidem deinde nave conscensa navigabant humidias vias,
 nobis navi impositis: ac Jupiter ventum-secundum mitte-
 lebat.] Sex-diebus quidem simul navigabamus noctesque et
 dies:] sed quando jam septimum diem Jupiter induxit Satur-
 nius,] deinde mulierem quidem Ierit Diana sagittis-gaudens:
 in-sentinamque ea insonuit delapsa, sicut marina fulica;
 et hanc quidem phocis et piscibus escam futuram
 ejecerunt: at ego relictus-sum, dolens corde.
 Hos autem Ithacæ appulit ferens ventusque et aqua;
 ubi me Laertes emit possessionibus suis.
 Sic hancce terram ego vidi oculis.

Huc autem rursus nobilis Ulysses respondit sermone:
 Eumæe, certe valde jam mihi in mente animum commovisti,
 hæc singula dicens, quantos jam passus-sis dolores animo.
 Verum enimvero tibi quidem etiam ad-malum bonum appo-
 suit] Jupiter, quippe in-viri ædes pervenisti, multa perpes-
 sus,] mitis, qui jam tibi præbet cibumque potumque
 sedulo; degis autem bonam vitam: at ego
 multas hominum per urbes vagans huc veni.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur:
 dormierunt vero non multum in tempus, sed paululum;
 statim enim Aurora venit in-pulcro-solio. Verum ad terram
 Telemachi socii solvebant vela; demiseruntque malum
 confestim; ipsamque navem in stationem subduxere renis:
 ancoras autem ejecerunt, et retinacula alligarunt:
 atque ipsi egrediebantur in litus maris,
 cœnamque parabant, miscebantque nigrum vinum.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 his Telemachus prudens exorsus-est sermones:

Vos quidem nunc ad-urbem agite navem nigram;
 at ego agros adibo, et pastores;
 vespertinus vero in urbem, visis meis operibus, revertar.
 Mane autem vobis viaticum-epulum apposuerò,
 convivium bonum carniūque et vini dulcis-potu.

Hunc autem rursus allocutus-est Theoclymenus deo-simi-
 lis:] quonam ego, dilecte fili, ibo? cujus ædes accedam
 virorum, qui in aspera Ithaca dominantur?
 an recta tuam matrem adibo et tuam domum?

Hunc autem Telemachus prudens contra allocutus-est:
 alias quidem te ego et nostram-ad domum juberem
 ire: haud enim ibi ulla hospitalium inopia est; sed tibi ipsi
 pejus esset: quoniam tibi ego quidem abero, nec te mater
 videbit; nequaquam enim frequenter procis in domo
 apparet, sed seorsum ab-his in-cœnaculo telam texit.
 At tibi alium virum indicabo, quem adeas.

Εὐρύμαχον, Πολύβοιο δαίφρονος ἀγλαὸν υἱόν,
 520 τὸν νῦν ἴσα θεῶ Ἰθακῆσιοι εἰσροῦσιν·
 καὶ γὰρ πολλὸν ἀριστος ἀνὴρ, μέμονέν τε μάλιστα
 μητέρ' ἐμὴν γαμέειν καὶ Ὀδυσσεύος γέρας ἔχειν.
 Ἀλλὰ τάγε Ζεὺς ὀδὸν Ὀλύμπιος, αἰθέρι ναίων,
 εἰ κέ σφι πρὸ γάμοιο τελευτήσῃ κακὸν ἡμᾶρ.
 525 Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις,
 κίρκος, Ἀπόλλωνος ταχὺς ἄγγελος· ἐν δὲ πόδεσσιν
 τίλλε πέλειαν ἔχων, κατὰ δὲ πτερὰ χεῦεν ἔραζε,
 μεσσηγὺς νηὸς τε καὶ αὐτοῦ Τηλεμάχιο.
 Τὸν δὲ Θεοκλύμενος ἐτάρων ἀπονόσφι καλέσας
 530 ἐν τ' ἄρα οἱ σὺ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τηλέμαχ', οὐ τοι ἄνευ θεοῦ ἔπτατο δεξιὸς ὄρνις·
 ἔγνων γάρ μιν ἐς ἄντα ἰδὼν οἰωνὸν ἔοντα.
 Ὑμετέρου δ' οὐκ ἔστι γένος βασιλεύτερον ἄλλο
 ἐν δήμῳ Ἰθάκης, ἀλλ' ὑμεῖς καρτεροὶ αἰεὶ.
 535 γὰρ δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
 αἶ τὸν τοῦτο, ζεῖνε, ἔπος τετελεσμένον εἴη·
 τῷ κε τάχα γνοίης φιλοτῆτά τε πολλὰ τε δῶρα
 ἐξ ἐμεῦ, ὥς ἂν τίς σε συναντόμενος μαχαρίζοι.
 Ἡ καὶ Πείραιον προσεφώνεε, πιστὸν ἑταῖρον·
 540 Πείραιε Κλυτίδῃ, σὺ δέ μοι τάπερ ἄλλα μάλιστα
 πειθῇ ἐμῶν ἐτάρων, οἳ μοι Πύλον εἰς ἅμ' ἔποντο·
 καὶ νῦν μοι τὸν ξείνον ἄγων ἐν δώμασι σοῖσιν
 ἐνδοκέως φιλέειν καὶ τιέμεν, εἰσὶν ἐλθῶ.
 Τὸν δ' αὖ Πείραιος δουρικλυτὸς ἀντίον ἠΐδα·
 545 Τηλέμαχ', εἰ γάρ κεν σὺ πολλὸν χρόνον ἐνθάδε μέμνῃς,
 τόνδε τ' ἐγὼ κομιῶ, ξενίων δέ οἱ οὐ ποθὴ ἔσται.
 Ὡς εἰπὼν ἐπὶ νηὸς ἔβη, ἐκέλευσε δ' ἑταίρους
 αὐτοὺς τ' ἀμβαίνειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἶψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθισον.
 550 Τηλέμαχος δ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 εἰλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξεί χαλκῷ,
 νηὸς ἀπ' ἰχρίοφιν· τοὶ δὲ πρυμνήσι' ἔλυσαν.
 Οἱ μὲν ἀνώσαντες πλεόν ἐς πόλιν, ὥς ἐκέλευσεν
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύος θείοιο.
 555 Τὸν δ' ὥκα προβιβῶντα πόδες φέρον, ὅφρ' ἔκετ' αὐλήν,
 ἐνθα οἱ ἦσαν ἕες μάλα μυρταί, ἦσι σὺδῶτης
 ἐσθλὸς ἔων ἐνάυειν, ἀνάκτεσιν ἦπια εἰδώς.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Π.

Τηλεμάχου ἀναγνωρισμὸς Ὀδυσσεώς.

Τῷ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃ Ὀδυσσεὺς καὶ δῖος ὑφορβὸς
 ἐντύνοντο ἄριστον ἅμ' ἡοῖ, κειαμένῳ πῦρ,
 ἔκπεμψάν τε νομῆας ἅμ' ἀγρομένοισι σῦεσσι·
 Τηλέμαχον δὲ περισσαινὸν κύνες ὑλακόμῳροι,
 5 οὐδ' ὕλαον προσιόντα. Νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς
 σαίνοντάς τε κύνες, περὶ τε κτύπος ἤλαθε ποδοῖν.
 Αἶψα δ' ἄρ' Εὐμαῖον ἔπειτα πετρόντα προσῆύδα·
 Εὐμαί', ἦ μάλα τίς τοι ἐλεύσεται ἐνθάδ' ἑταῖρος

Eurymachum, Polybi prudentis inclytum filium,
 quem nunc instar dei Ithacenses suspiciunt :
 etenim longe optimus vir est, cupitque maxime
 matrem meam ducere-uxorem, et Ulyssis munus habere.
 Sed hæcce Jupiter novit Olympius, in-æthere habitans,
 an ipsis ante nuptias perficiat mahum diem.

Sic igitur ei locuto supervolavit dextera avis,
 accipiter, Apollinis velox nuntius ; in pedibus autem
 vellebat columbam tenens, ac pennas defundebat ad-terram,
 in-medio inter-navemque et ipsum Telemachum.

Illum autem Theoclymenus a-sociis seorsum ubi-vocarat,
 inhæsitque ei manu, verbumque dixit et elocutus-est :

Telemache, nequaquam sine deo volavit dextera avis ;
 cognovi enim ipsam, contra intuitus, alitem-auguralem esse.
 Vestro autem non est genere regalius aliud
 in populo Ithacæ ; sed vos potentes eritis semper.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] utinam enim hoc, hospes, verbum perfectum sit ;
 ita cito cognoveris amicitiamque et acceperis multa dona
 ex me, adeo-ut aliquis te occurrens beatum-diceret.

Dixit, et Piræum allocutus-est, fidum socium :
 Piræe Clytide, tu vero mihi ceteris in rebus maxime
 obsequeris meorum sociorum, qui me in Pylum comitati-sunt :
 etiam nunc mihi hunc hospitem ducens in ædibus tuis
 sedulo amice-tracta et honora, donec ipse venero.

Hunc autem rursus Piræus hasta-inclytus contra allocutus-
 est :] Telemache, etiamsi tu multo tempore hic manears,
 hunc ego curabo ; hospitalium autem ei desiderium non erit.

Sic locutus, navem conscendit, jussitque socios
 ipsosque ascendere, et retinacula solvere.

Hi autem statim inscendebant, et in transtris consedere.

Telemachus vero sub pedibus ligavit pulcros calceos,
 sumpsitque validam hastam, præfixam acuto ære,
 navis a tabulatis : illi autem retinacula solverunt.

Hi quidem navem in-altum-agentes navigabant in urbem, ut
 jusserat] Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini.

Hunc autem celeriter progredientem pedes ferebant, donec
 venit in-caulam,] ubi ei erant sues perplurimæ, apud-quas sub-
 bulcus,] bonus ut-erat, dormiebat, dominis bene cupiens.

ODYSSEÆ XVI.

Telemachi agnitio Ulyssis.

Hi autem in casa, Ulysses et divinus subulcus,
 parabant jentaculum simul-cum aurora, accenso igne,
 emiservuntque pastores cum congregatis suibus :
 Telemachum vero circum-adulabantur canes latratores,
 neque illatrabant advenienti. Vidit autem divinus Ulysses
 adulantesque canes, circumvenitque eum sonus pedum :
 statim vero Eumæum verbis alatis allocutus-est :

Eumæe, certe omnino aliquis tibi venit huc socius,

ἢ καὶ γνώριμος ἄλλος· ἐπεὶ κύνες οὐχ ὑλάουσιν,
 10 ἀλλὰ περισσαίνουσι· ποδῶν δ' ὑπὸ δοῦπον ἀκούω.
 Οὐπὼ πᾶν εἰρητὸ ἔπος, ὅτε οἱ φίλος υἱὸς
 ἔσται ἐνὶ προθύροισι. Ταφῶν δ' ἀνδρούρεα συβώτης·
 ἐκ δ' ἄρα οἱ χειρῶν πέσον ἄγγεα· τοῖς ἐπὶ πονεῖτο,
 15 κίρνας αἶθοπα οἶνον· ὁ δ' ἀντίος ἦλθεν ἀνακτορ.
 κύσσε δέ μιν κεφαλὴν τε καὶ ἄμφοι φάεα καλὰ
 χεῖρας τ' ἀμφοτέρας· θαλερόν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ.
 Ὡς δὲ πατὴρ δὴν παῖδα φίλα φρονέων ἄγαπάζει
 ἔλθόντ' ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ,
 μούων, τηλύγετον, τῷ ἐπ' ἄλγεα πολλὰ μογήσει·
 20 ὥς τότε Τηλέμαχον θεοειδῆ διὸς ὑπορβός
 πάντα κύσεν περιφῶς, ὥς ἐκ θανάτοιο φηγόντα·
 καὶ β' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἥλθες, Τηλέμαχε, γλυκερόν φάος· οὐ σ' ἔτ' ἔγωγε
 ὄψεσθαι ἐπάμην, ἐπεὶ ὄγχοι νηὶ Πύλονοδε·
 25 ἀλλ' ἄγε νῦν εἰσελθε, φίλον τέκος, ὅφρα σε θυμῷ
 τέρψομαι εἰσρόων, νέον ἄλλοθεν ἔνδον ἕοντα.
 Οὐ μὲν γάρ τι θάμ' ἀγρόν ἐπέρχεται οὐδὲ νομῆας,
 ἀλλ' ἐπιδημέεις· ὥς γάρ νύ τοι εὐαδὲ θυμῷ
 ἀνδρῶν μνηστήρων ἑσορᾶν αἰδέηλον ὄμιλον.
 30 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤρδα·
 ἔσσεται οὕτως, ἄττα· σθένος δ' ἕνεκ' ἐνθάδ' ἰκάνω,
 ὅφρα σέ τ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω καὶ μῦθον ἀκούσω,
 εἰ μοι ἔτ' ἐν μεγάροις μῆτηρ μένει, ἥ τέ τις ἥδη
 ἀνδρῶν ἄλλος ἔγχευεν, Ὀδυσσεύς δέ που εὐνή
 35 χῆται ἐνευναίων κάκ' ἀράχνια κεῖται ἔχουσα.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
 καὶ λίην καίην γε μένει τετληότι θυμῷ
 σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· οἷζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ
 φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέτεα δακρυχεύουσι.
 40 Ὡς ἄρα φωνήσας οἱ ἐδέξατο γάλακον ἔγχος·
 αὐτὰρ ὅγ' εἰσω ἵεν καὶ ὑπέεβη λαΐων οὐδόν.
 Τῷ δ' ἔδρηεν ἐπιόντι πατὴρ ὑπὸ εἴξην Ὀδυσσεύς·
 Τηλέμαχος δ' ἐτέρωθεν ἐρήτυε φώνησέν τε·
 Ἥσ', ὦ ξεῖν· ἡμεῖς δὲ καὶ ἀλλοθι δῆρομεν ἔδρην
 45 σταθμῷ ἐν ἡμετέρῳ· πάρα δ' ἀνὴρ, ὃς καταθήσει.
 Ὡς φασί· ὁ δ' αὖτις ἰὼν κατ' ἄρ' ἔξετο· τῷ δὲ συβώ-
 χεῦεν ὑπο χλωρὰς βῶπας καὶ κῶας ὑπερθεν· [της
 ἐνθα καθέζετ' ἔπειτα Ὀδυσσεύς φίλος υἱός.
 Τοῖσιν δ' αὖ κρείων πίνακας παρέθηκε συβώτης
 50 ὀπαλέων, ἃ ἅρα τῇ προτέρῃ ὑπέλειπον ἔδοντες·
 σίτον δ' ἐσσυμένως παρενήνεον ἐν κανέοισιν,
 ἐν δ' ἄρα κισσούβῳ κίρνη μελιτῆρα οἶνον·
 αὐτὸς δ' ἀντίον ἔζεν Ὀδυσσεύς θεοίοιο.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνεῖαθ' ἐτοίμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
 55 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 δὴ τότε Τηλέμαχος προσφώνεε διὸν ὑπορβόν·
 Ἄττα, πόθεν τοι ξεῖνος ὅδ' ἵκετο; πῶς δέ ἐ σαῦται
 ἡγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνος ἔμμεναι εὐχετόωνται;
 οὐ μὲν γάρ τί ἐπεζὼν οἶομαι ἐνθάδ' ἵκισθαι.
 60 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συβώτα·
 τοιγάρ ἐγώ τοι, τέκνον, ἀληθέα πάντα ἀγορεύσω.
 Ἐκ μὲν Κρητῶν γένος εὐχεται εὐρεῖσθαι·

vel et notus alius; quoniam canes non latrant,
 sed circum-adulantur; pedum vero subtus sonum audio.

Nondum totus dictus erat sermo, quando ei dilectus filius
 stetit in vestibulo. Attonitus autem exsiliit subulcus;
 atque ei e-manibus cecidere vasa, quibus utebatur,
 miscens nigrum vinum: ipse vero obvius ivit hero,
 osculatusque est ipsi caputque et ambo lumina pulcra,
 manusque ambas; uber autem ei excidit lacrima.
 Sicut vero pater suum filium amanti animo amplectitur,
 reversum e longinqua terra decimo anno,
 unicum, in-senectute-genitum, super quo dolores multos pas-
 sus sit:] sic tunc Telemachum deo-similem divinus subulcus
 totum osculatus est circumhærrens, tanquam e morte ela-
 psus:] et ejulans eum verbis alatis allocutus est:

Venisti, Telemache, dulce lumen? non te amplius ego
 me visurum putabam, postquam ivisti navi in-Pylum;
 sed age, nunc ingredi, dilecte fili, ut te animo
 delecter aspiciens, recens aliunde intro advenientem.
 Nequaquam enim frequenter agrum adis, nec pastores,
 sed in-urbe-manes: sic enim tibi placebat animo,
 virorum procorum aspicere exitiosum certum.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est:] erit sic, pater: tui vero causa huc venio,
 ut teque oculis videam, et sermonem audiam,
 si mihi adhuc in aedibus mater maneat, an aliquis jam
 virorum alius eam duxerit; Ulyssis autem fere cubile
 inopia stragularum malas araneas jacet habens.

Hunc autem rursus allocutus est subulcus, princeps viro-
 rum:] et perquam illa manet patienti animo
 tuis in aedibus: luctuosæ vero ei semper
 pereunt noctesque et dies lacrimas-fundenti.

Sic igitur locutus, ejus accepit æream hastam:
 atque is introibat, et transivit lapideum limen.

Ei autem suam sedem ingresso pater cesserat Ulysses;
 Telemachus vero ex-altera-parte prohibebat, dixitque:

Sede, o hospes; nos autem et alibi invenimus sedem
 tugurio in nostro: adest vero vir, qui talem ponet.

Sic dixit: ille autem retrogressus inde consedit: huic au-
 tem subulcus] substravit viridula virgulta, et pellem insuper;
 ibi consedit deinde Ulyssis dilectus filius.

Illis autem carnium lances apposuit subulcus
 assarum, quas quidem priori die reliquerant comedentes;
 panem autem festinanter accumulabat in canistris,
 atque inde in poculo miscebat dulce vinum:
 ipse vero e-regione sedit Ulyssis divini.

Hi autem ad cibos paratos appositos manus porrigebant.

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 tum vero Telemachus allocutus est divinum subulcum:

Pater, unde tibi hospes hic venit? quomodo autem ipsum
 nautæ] duxerunt in Ithacam? quosnam se esse profitebantur?
 nequaquam enim ipsum pedibus puto huc venisse.

Hunc autem respondens allocutus es, Eumæe subulce:
 enimvero ego tibi, fili, vera omnia dicam.

Ex Creta quidem genere se-profitetur esse lata:

- αἷοι δὲ πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστεα δινηθῆναι
πλαζόμενος· ὥς γάρ οἱ ἐπέκλωσεν τάγε δαίμων.
- 65 Νῦν αὖ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐκ νηὸς ἀποδράς
ἤλυθ' ἐμὸν πρὸς σταβλὸν, ἐγὼ δέ τοι ἐγγυαλίζω·
ἔρπον ὅπως ἐθέλεις· ἱκέτης δέ τοι εὐχεται εἶναι.
- Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
Εὐμαί', ἦ μάλα τοῦτο ἔπος θυμαλγὲς ἔειπες·
70 πῶς γὰρ δὴ τὸν ξεῖνον ἐγὼν ὑποδέχομαι οἶκῳ;
αὐτὸς μὲν νέος εἰμι καὶ οὕτω χερσὶ πέποιθα
ἀνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ·
μητρὶ δ' ἐμῇ δίχα θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει,
ἡ αὐτοῦ παρ' ἐμοὶ τε μένη καὶ δῶμα κομίζῃ,
75 εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος δήμοιό πε φῆμιν·
ἡ ἥδη ἄμ' ἐπῆται Ἀχαιῶν, ὅστις ἀριστος
μνᾶται ἐνὶ μεγάροισιν ἀνὴρ καὶ πλείστα πόρῃσιν.
Ἄλλ' ἦτοι τὸν ξεῖνον, ἐπεὶ τὸν, ἱκετο δῶμα,
ἔσσω μιν ῥαϊνὰν τε χιτῶνά τε, εἵματα καλά·
80 δώσω δὲ ξίφος ἀμφηκές καὶ ποσσὶ πέδιλα,
πέμψω δ', ὅππῃ μιν κραδίη θυμὸς τε κελεύει.
Εἰ δ' ἐθέλεις, σὺ κόμισσον, ἐνὶ σταθμοῖσιν ἐρύξας·
εἵματα δ' ἐνθάδ' ἐγὼ πέμψω καὶ σίτον ἅπαντα
ἐδόμεναι, ὥς ἂν μὴ σε κατατρώχῃ καὶ ἐταίρους.
- 85 Κεῖσε δ' ἂν αὖ μιν ἐγῶγε μετὰ μνηστῆρας ἐῷμι
ἔρχεσθαι· λίην γὰρ ἀτάσθαλον ὕβριν ἔχουσιν·
μὴ μιν κερτομέωσιν, ἐμοὶ δ' ἄχος ἔσσεται αἰνόν.
Πρῆξαι δ' ἄργαλέον τι μετὰ πλεόνεσσιν ἐόντα
ἀνδρα καὶ ἱρθιμον· ἐπειὴ πολλὸ φέρτεροί εἰσιν.
- 90 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
ὦ φίλ', ἐπεὶ θῆν μοι καὶ ἀμείψασθαι θέμις ἐστίν,
ἦ μάλα μευ καταδάπτειτ' ἀκούοντος φίλον ἦτορ,
οἷά φατε μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανάσθαι
ἐν μεγάροισι, ἀέκητι σέθεν, τοιοῦτου ἐόντας.
- 95 Εἰπέ μοι, ἥ ἐκὼν ὑποδάμνασαι, ἡ σέγε λαοὶ
ἐχθαίρουσ' ἀνὰ δῆμον, ἐπιστόμενοι θεοῦ ὀμφῇ·
ἡ τι κασιγνήτοις ἐπιμέμφει· οἷσίπερ ἀνὴρ
μαρναμένοισι πέποιθε, καὶ εἰ μέγα νεῖκος ὄρηται.
Αἱ γὰρ ἐγὼν οὕτω νέος εἶην τῷδ' ἐπὶ θυμῷ,
100 ἡ παῖς ἐξ Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἥ ἐκαὶ αὐτός·
[ἔλθοι ἀλγυέων· ἔτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἴσα·]
αὐτίκ' ἔπειτ' ἀπ' ἐμιοὶ κάρη τάμοι ἀλλότριος φῶς,
εἰ μὴ ἐγὼ κείνοισι κακὸν πάντεσσι γενοίμην,
ἐλθὼν ἐς μέγαρον Λαερτιάδῃ Ὀδυσῆος·
- 105 εἰ δ' αὖ με πληθὺ δαμνασαίατο, μῶνον ἐόντα,
βουλοίμην κ' ἐν ἐμοῖσι κατακτάμενος μεγάροισιν
τεθναῖμεν ἡ τὰδε γ' αἰὲν ἀεικέα ἔργ' ὁράσθαι,
ξεῖνους τε στυγελιζομένους δμῳὰς τε γυναῖκας
ῥυστάζοντας ἀεικελίως κατὰ δώματα καλά
110 καὶ οἶνον διαφυσσόμενον καὶ σίτον ἐδοντας
μὰ ψ αὐτῶς, ἄ-ελεστον, ἀνὴρνώσω ἐπὶ ἔργῳ.
- Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
Οὔτε τί μοι πᾶς ὄχμος ἀπεχθόμενος χυλεπαίνει,
115 οὔτε κασιγνήτοις ἐπιμέμφομαι, οἷσίπερ ἀνὴρ
μαρναμένοισι πέποιθε καὶ εἰ μέγα νεῖκος ὄρηται.

dicit autem se multis hominum in urbibus versatum-esse
errantem; sic enim ei destinavit hæc deus.

Nunc autem Thesprotorum virorum e nave elapsus
venit meum ad stabulum, ego vero tibi *eum* in-manus-tradam:
fac quomodo vis; supplicem vero tibi se profitetur esse.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
est:] Eumæe, certe valde hoc verbum animum-tristans dixi-
sti:] quomodo enim jam hunc hospitem ego suscipiam domi?
Ipse quidem juvenis sum, et nondum manibus confisus-sum
virum ut-propulsem, quando aliquis prior lacessiverit;
matri autem meæ bifariam animus in mente cogitat,
utrum illic apud me maneat et domum curet,
torumque reverens mariti, populique famam;
an jam una sequatur Achivorum *eum*, quicunque optimus
ambit *eam* in ædibus vir, et plurima dederit.

Verum enimvero hospitem, quoniam tuam advenit domum,
induam ipsum lænaque tunicaque, vestimentis pulcris;
dabo autem ensem ancipitem, et pedibus calceamenta:
dimittamque, quo ipsum cor animusque jubet.

Sin vero velis, tu curato *eum*, in stabulis detentum;
vestimenta autem huc ego mittam et cibum omnem,
ad-edendum, ut ne te atterat et socios.

Illuc vero non ipsum equidem inter procos siverim
ire; valde enim petulantem insolentiam habent,
ne ipsum conviciis-proscindant, mihi autem dolor fiat gravis.
Efficere vero difficile est aliquid inter plures unum
virum, etiam fortem; quoniam multo potentiores sunt.

Illum autem rursus affatus-est audens divinus Ulysses:
o amice, quoniam sane mihi etiam respondere fas est,
certe valde meum corroditur audientis carum cor,
de his qualia dicitis procos injusta moliri
in ædibus, invito te, talis quum-sis.

Dic mihi, utrum sponte succumbas, an te cives
oderint in populo, obsequentes dei voci:
an aliquid fratribus succenseas; quibus-quidem vir
pugnantibus confidit, etiam si magna contentio orta-sit.
Utinam enim ego sic juvenis essem hoc cum animo,
vel filius ex Ulysse eximio, vel etiam ipse

[venerit errans: adhuc enim et spei copia est:]
ilico deinde mihi caput absunderet alienus vir,
si non ego illis malum omnibus fierem,
profectus in domum Laertiadæ Ulyssis:
sin vero rursus me multitudine domarent, solus quum-essem,
mallem in meis interfectus ædibus
mori, quam hæc quidem semper indigna opera videre,
hospitesque male-tractatos, famulasque mulieres
illos violantes indigne in ædibus pulcris,
et vinum exhaustum, et cibum comedentes
temere sic, in-infinitum, nunquam-perfecto in opere.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
est:] enimvero ego tibi, hospes, hæc valde accurate dicam.
Nec quicquam mihi universus populus invisus irascitur,
nec fratribus succenseo: quibus-quidem vir
pugnantibus confidit, etiam si magna contentio orta-sit.

Ὅδε γὰρ ἡμετέρην γενεὴν μούνοσε Κρονίων
 μούνον Λαέρτην Ἀρκείσιος υἱὸν ἔτικτεν,
 μούνον δ' αὐτ' Ὀδυσῆα πατὴρ τέκεν Ὀδυσσεύς
 120 μούνον ἔμ' ἐν μεγάροισι τεκὼν λίπεν οὐδ' ἀπόνητο.
 Τῷ νῦν δυσμενέες μάλα μυρίοι εἰσ' ἐνὶ οἴκῳ.
 Ὅσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
 Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ ὕληντι Ζακύνθῳ,
 ἥ δ' ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην κάτα κοιρανέουσιν,
 125 τόσσοι μητέρ' ἔμην μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.
 Ἡ δ' οὐτ' ἀρνεῖται στυγερὸν γάμον οὔτε τελευτὴν
 ποιῆσαι δύναται· τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντας
 οἶκον ἔμόν· τάχα δὴ με διαβράσουςι καὶ αὐτόν.
 Ἄλλ' ἥτοι μὲν ταῦτα θεὸν ἐν γούνασι κείται.—
 130 Ἄττα, σὺ δ' ἔρχεο θάσσον, ἐξέφρονι Πηνελοπείῃ
 εἰρ', ὅτι οἱ σῶς εἰμι καὶ ἐκ Πύλου εἰληλουθα.
 Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένω, σὺ δὲ δεῦρο νέεσθαι,
 οἷη ἀπαγγελίας· τῶν δ' ἄλλων μῆτις Ἀχαιῶν
 πευθέσθω· πολλοὶ γὰρ ἐμοὶ κακὰ μηχανώονται.
 135 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συδῶτα·
 γινώσκω, φρονέω· τάγε δὴ νοέοντι καλεῖς.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὶ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 ἥ καὶ Λαέρτη αὐτὴν ὁδὸν ἄγγελος ἔλθω
 δυσμῶρ· δὲ τείως μὲν Ὀδυσσεὺς μέγ' ἀχέουσιν
 140 ἔργα τ' ἐποπτεύεσκε μετὰ δμῶν τ' ἐνὶ οἴκῳ
 πίνει καὶ ἥσθ', ὅτε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ἀνώγοι·
 αὐτὰρ νῦν, ἐξ οὗ σύγε ὦχεο νηὶ Πύλονδε,
 οὐπω μὲν φασιν φαγέμεν καὶ πείμεν αὐτίκας
 οὐδ' ἐπὶ ἔργα ἰδεῖν· ἀλλὰ στοναχῇ τε γόῳ τε
 145 ἥσται ὀδυρόμενος, φθινύθει δ' ἄμφ' ὅστεόφι χροῖς.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος παπυνόμενος ἀντίον ἤϊδα·
 ἄλγιον, ἀλλ' ἔμπης μιν ἰάσομεν, ἀχνύμενοι περ.
 Εἰ γὰρ πως εἴη αὐτάγρετα πάντα βροτοῖσιν,
 πρῶτον κεν τοῦ πατρὸς ἐλοίμεθα νόστιμον ἦμαρ.
 150 Ἀλλὰ σὺγ' ἀγγελίας ὀπίσω κίε, μηδὲ κατ' ἀγροῦς
 πλάζεσθαι μετ' ἐκείνων· ἀτὰρ πρὸς μητέρα εἰπεῖν,
 ἀμφίπολον ταμῖν ὀτρυνέμεν ὅττι τάχιστα
 κρύβδην· κείνη γάρ κεν ἀπαγγεῖλαι γέροντι.
 Ἡ ῥα καὶ ὥρσε σφυροβόν· δ' εἴλετο χερσὶ πέδιλα,
 155 δησάμενος δ' ὑπὸ ποσσὶ πόλινδ' ἴεν. Οὐδ' ἄρ' Ἀθήνην
 λῆθεν ἀπὸ σταθμοῖο κίων Εὐμαῖος ὑφορβός·
 ἀλλ' ἤγε σχεδὸν ἦλθε· δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί,
 καλῇ τε μεγάλῃ τε καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυίῃ.
 Στῆ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης Ὀδυσῆϊ φανεῖσα·
 160 οὐδ' ἄρα Τηλέμαχος ἰδὼν ἀντίον οὐδ' ἐνόησεν—
 οὐ γὰρ πῶ πάντεςσι θεοὶ φαίνονται ἄναγρες—
 ἀλλ' Ὀδυσσεύς τε κύνης τε ἰδὼν καὶ ῥ' οὐχ ὕλαντο,
 κνύζημῳ δ' ἐτέρωσε διὰ σταθμοῖο φόβηθεν.
 Ἡ δ' ἄρ' ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε· νόησε δὲ διος Ὀδυσσεύς,
 165 ἐκ δ' ἤλθεν μεγάροιο παρὲς μέγα τειχίον αὐλῆς,
 στῆ δὲ πάροιθ' αὐτῆς· τὸν δὲ προσέειπεν Ἀθήνη·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἦδῃ νῦν σὺ παιδί ἔπος φάο μηδ' ἐπικεῖθε,
 ὥς ἂν μνηστῆρσιν θάνατον καὶ Κῆρ' ἀραχρόντε
 170 ἐρχήσθον προτὶ ἄστῳ περικλυτόν· οὐδ' ἐγὼ αὐτῇ

Ita enim nostrum genus per-unicos-demisit Jupiter ;
 unicum Laerten Arcesius filium genuit ,
 unicum autem rursus Ulyssem pater genuit ; at Ulysses
 unicum me in ædibus genitum liquit, nec me fruitus-est.
 Ideo nunc inimici valde multi sunt in domo.
 Quotquot enim insulis dominantur optimi,
 Dulichioque, Samoque, et nemorosæ Zacyntho ,
 et quot per asperam Ithacam dominantur,
 tot matrem meam ambiunt, atteruntque domum.
 Illa autem neque abnegat odiosas nuptias, nec finem
 facere potest ; hi autem absumunt comedentes
 domum meam : cito vero me perdent et ipsum.
 Sed enim hæc quidem deorum in genibus posita-sunt
 Pater, tu vero vade ocyus, prudenti Penelopæ
 dic, quod ei salvus sum, et ex Pylo veni.
 At ego hic manebo, tu autem huc redi,
 soli ubi-nuntiaris ; ceterorum vero nullus Achivorum
 audiat : multi enim mihi mala moliantur.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce :
 cognosco, sapio ; hæc sane intelligenti imperas.
 Sed age mihi hoc dic et accurate præcipe,
 an et Laertæ eadem via nuntius eam
 infelici ; qui eousque quidem ob-Ulyssem valde dolens ,
 operaque inspiciebat, et cum famulis in domo
 bibebat et edebat, quando animus in pectoribus juberet ;
 at nunc, ex quo tu abiisti navi in-Pylum,
 nondum ipsum dicunt edisse et bibisse sic *ut solebat*,
 neque opera inspexisse ; sed suspirioque fletuque
 sedet lamentans ; tabescit autem circum ossa corpus.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] tristius est, sed nihilominus ipsum sinemus, dolentes
 licet.] Si enim ullo-pacto essent proprii-arbitrii omnia mortali-
 bus,] primum mei patris eligeremus reditus diem.
 Sed tu ubi-nuntiaveris, revertere ; neu per agros
 vagare ad illum : at matri dic,
 ut-famulam œconomam ire-jubeat quam citissime
 clam ; illa etenim nuntiaverit seni.

Dixit, et excitavit subulcum : hic autem cepit manibus cal-
 ceos,] ligatisque iis sub pedibus ad-urbem ibat. Nec Minervam
 latebat a stabulo profectus Eumæus subulcus ;
 sed ea prope venit : corpore vero assimilata-est mulieri
 pulcræque magnæque, et splendida opera scienti.
 Stetit autem e-regione-ostii casæ Ulyssi apparens ;
 nec Telemachus eam vidit coram, neque advertit :
 (nequaquam enim omnibus dii apparent manifesti :)
 sed Ulyssesque, canesque viderunt, atque non latraverunt,
 cum gannitu vero aliorum per stabulum trepidaverunt.
 Illa autem superciliis innuit ; animadvertit vero divinus Ulys-
 ses ;] exivitque domo extra magnum murum caulæ ,
 stetitque ante ipsam : eum vero allocuta-est Minerva :

Generose Laertiade, sollers Ulysse,
 jam nunc tuo filio verbum dic, neu cela ;
 ut procis mortem et fatum ubi-composueritis,
 eatis ad urbem inclytam : neque ego ipsa

δηρὸν ἀπὸ σφῶϊν ἔσομαι μεμαυῖα μάχεσθαι.
 Ἡ καὶ χρυσεὴ βάρβδω ἐπεμάσασα· Ἀθήνη·
 φᾶρος μὲν οἱ πρῶτον εὐπλυνὲς ἡδὲ χιτῶνα
 θῆ· καὶ ἀμφὶ στήθεσσι δέμας δ' ὠρελλε καὶ ἥβην.
 175 Ἄψ δὲ μελαγχροῖς γένετο, γναθμοὶ δὲ τάνυσθεν·
 κυάνας δ' ἐγένοντο γενειάδες ἀμφὶ γένειον.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὥς ἔρξασα πάλιν κλέν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἦεν ἐς κλισίην· θάμβησε δὲ μιν φίλος υἱός·
 ταρβήσας δ' ἐτέρωσε βάλ' ὀμμάτα, μὴ θεὸς εἴη,
 180 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀλλοῖός μοι, ξεῖνε, φάνης νέον ἢ πάροικεν,
 ἄλλα δὲ εἴματ' ἔχεις, καὶ τοὶ χρῶς οὐκέθ' ὁμοῖος.
 Ἡ μάλα τις θεὸς ἔστι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν·
 ἀλλ' Ὀληθ', ἵνα τοὶ κεχαρισμένα δώσωμεν ἱρὰ
 185 ἡδὲ χρύσεια δῶρα, τετυγμένα· ρεῖδ' οὐδ' ἡμέων.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 οὔτις τοι θεὸς εἴμι· τί μ' ἀθανάτοισιν ἔισκεῖς;
 ἀλλὰ πατὴρ θεὸς εἴμι, τοῦ εἵνεκα σὺ στεναχίζων
 πάσχεις ἀλγεα πολλὰ, βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν.
 190 Ὡς ἄρα φωνήσας υἱὸν κύσε, καὶ δὲ παρεῖων
 δάκρυον ἦκε χαμᾶζε· πάρος δ' ἔχε νολεμὲς αἰεὶ.
 Τηλέμαχος δ' — οὐ γάρ μιν ἐπιθετο δὴν πατέρ' εἶναι —
 ἐξαυτῆς μιν ἔπασιν ἀμειβόμενος προσέειπεν· [μὴν
 Οὐ σύγ' Ὀδυσσεὺς ἔστι, πατὴρ ἐμός· ἀλλὰ με δαί-
 195 θέλγει, ὅφρ' ἔτι μάλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω.
 Οὐ γάρ πως ἂν θνητὸς ἀνὴρ τάδε μηχανόυντο
 ὦ αὐτοῦ γε νόμῳ, ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν
 ῥηϊδίως ἐθέλων θείη νέον ἢ γέροντα.
 Ἡ γάρ τοι νέον ἦσα γέρων καὶ ἀεικέα ἔσσο·
 200 νῦν δὲ θεοῖσιν εἰοικας, οἱ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 Τηλέμαχ', οὐ σε εἰοικε φίλον πατέρ' ἔνδον ἔοντα
 οὔτε τι θαυμάζειν περιώσιον οὔτ' ἀγάσθαι.
 Οὐ μὲν γάρ τοι ἐτ' ἄλλος ἐλευσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς·
 205 ἀλλ' ὅδ' ἐγὼ τοιόδε, παθὼν κακὰ, πολλὰ δ' ἀλγέεις,
 ἤλυθον εἰκοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαίαν.
 Αὐτὰρ τοι τόδε ἔργον Ἀθηναίης ἀγελείης,
 ἦτε με τοῖον ἔθηνεν, ὅπως ἐθέλει· δύναται γάρ·
 ἄλλοτε μὲν πτωχῷ ἐνθάδ' ἵκχιον, ἄλλοτε δ' αὐτὲ
 210 ἀνδρὶ νέῳ καὶ καλὰ περὶ χροὶ εἴματ' ἔχοντι.
 Ῥηϊδίον δὲ θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 ἡμὲν χυδῆναι θνητὸν βροτὴν ἡδὲ κακῶσαι.
 Ὡς ἄρα φωνήσας κατ' ἄρ' ἔζετο· Τηλέμαχος δὲ
 ἀμφοιχθεὶς πατέρ' ἐσθλὸν ὀδύρετο, δάκρυα λείθων.
 215 Ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ὕφ' ἡμερος ὠρτο γόοιο·
 κλαῖον δὲ λιγέως, ἀδιώτερον ἢ τ' οἶνοιο,
 φῆναι ἢ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, οἵσιν τεκνα
 ἀγρόται ἐξεῖλοντο πάρος πετεηνὰ γενέσθαι·
 ὥς ἄρα τοίγ' ἐλεεινὸν ὕψ' ὄρρυσσι δάκρυον εἶδον.
 220 Καὶ νῦν κ' ὀδυρομένοισιν ἔδω φάος ἡέλιος,
 εἰ μὴ Τηλέμαχος προσεφώνεεν δὴν πατέρ' αἴψα·
 Ποίη γάρ νῦν δεῦρο, πάτερ φίλε, νῆϊ σε ναῦται
 ἤγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχετόνται;
 οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν δίομαι ἐνθάδ' ἰκέσθαι.

diu a vobis abero, prompta ad-pugnandum.

Dixit, et aurea virga tetigit eum Minerva :
 vestem quidem ei primum bene-lotam et tunicam
 posuit circa pectora ; corpusque auxit et vigorem.
 Rursus autem nigro-colore factus-est, genaeque distentae-sunt,
 caeruleique facti-sunt pili circa mentum.
 Illa quidem, ita quum-fecisset, recessit : at Ulysses
 ivit in casam : stupuit vero ipsum dilectus filius ;
 territusque aliorum vertit oculos, veritus ne deus esset,
 et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est :

Alius mihi, hospes, apparuisti modo, quam ante,
 alia autem vestimenta habes, et tibi corpus haud-amplius simili-
 le. Certe omnino aliquis deus es eorum qui caelum latum tenent :
 sed propitius-esto, ut tibi grata demus sacra,
 et aurea dona, arte-elaborata : parce vero nobis.

Huic autem respondit inde audens divinus Ulysses :
 neutiquam deus sum ; cur me immortalibus assimilas ?
 sed pater tuus sum, cujus gratia tu suspirans
 pateris dolores multos, injurias sustinens virorum.

Sic igitur locutus, filium osculatus-est, a genisque
 lacrimam mittebat humi : ante autem continuat-se indesinenter usque. Telemachus vero (nondum enim credebatur suum patrem esse) rursus ipsum verbis respondens allocutus-est :

Haud tu Ulysses es, pater meus ; sed me deus
 decipit, ut adhuc magis lugens suspirem.
 Nequaquam enim mortalis vir haec machinatus-esset
 suo ipsius quidem animo ; nisi quando deus ipse aggressus,
 facile volens faceret juvenem aut senem.
 Certe enim modo eras senex, et turpiter vestitus-eras ;
 nunc vero diis similis-es, qui coelum latum tenent.

Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses :
 Telemache, non te decet dilectum patrem, intus quum-sit,
 neque mirari supra-modum nec stupere.
 Nequaquam enim tibi amplius alius veniet huc Ulysses :
 sed ille ego talis, passus mala, multumque vagatus,
 veni vicesimo anno in patriam terram.

Verum tibi hoc opus est Minervæ prædatrix
 quæ me talem fecit, uti vult ; potest enim ;
 alias quidem mendico similem, alias autem rursus
 viro juveni, et pulcra circa corpus vestimenta habenti,
 Facile vero est diis, qui coelum latum tenent,
 et illustrem-facere mortalem hominem, et vilem-reddere.

Sic igitur locutus consedit : Telemachus vero
 circumfusus patrem bonum lugebat, lacrimas stillans.
 Ambobus autem ipsis desiderium subortum-est fletus :
 plorabant vero stridule, abundantius quam aves,
 aquilæ, vel vultures unguibus-aduncis, quibus pullos
 rustici abstulerint, antequam volatiles facti-sint :
 sic igitur illi miserabiliter sub superciliis lacrimam fundebant.
 Et sane ejulantibus occidisset lumen solis,
 nisi Telemachus allocutus-fuisset suum patrem subito :

Quali nam nunc huc, care pater, navi te nautæ
 duxerunt in Ithacam ? quosnam se esse profitebantur ?
 nequaquam enim te pedibus puto huc venisse.

225 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
τοιγὰρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀληθεῖην καταλέξω.

Φαίηκές μ' ἀγαγὼν ναυσίκλυτοι, οἷτε καὶ ἄλλους
ἀνθρώπους πέμπουσιν, οἷτις σφέας εἰσαφίχεται·
καί μ' εὐδοντ' ἐν νηϊ θαῖ ἐπὶ πόντον ἄγοντες
230 κάθυσαν εἰς Ἰθάκην· ἔπορον δέ μοι ἀγλαὰ δῶρα,
χαλκὸν τε χρυσὸν τε ἄλλ' ἐσθλὰ θ' ὑφαντήν·
καὶ τὰ μὲν ἐν σπήεσσι θεῶν ἰσότητι κέονται.
Νῦν αὖ δεῦρ' ἰκόμεν ὑποθημοσύνησιν Ἀθῆνης,
ὅρρα κε δυσμενέεσσι φόνου πέρι βουλευώμεν.

235 Ἀλλ' ἄγε μοι μνηστῆρας ἀριθμήσας κατάλεξον,
ὅρ' εἰδῶν, ὅσσοι τε καὶ οἵτινες ἀνέρες εἰσὶν·
καὶ κεν ἐμὸν κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμηρίζας
φράσσομαι, εἴ κεν νῦν ὀνησόμεθ' ἀντιφέρεισθαι,
μούνω ἀνευθ' ἄλλων ἢ καὶ διζησόμεθ' ἄλλους.

240 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
ὦ πάτερ, ἦτοι στείο μέγα κλέος αἰὲν ἄκουον,
χειράς τ' αἰχμητὴν ἔμεναι καὶ ἐπίφρονα βουλήν·
ἀλλὰ λίην μέγα εἶπες· ἄχ' μ' ἔχει· οὐδέ κεν εἴη
ἄνδρε δύω πολλοῖσι καὶ ἱφθίμοισι μάχεσθαι.

245 Μνηστῆρων δ' οὐτ' ἄρ' δεκάς ἄτρεχες οὔτε δύο οἶαι,
ἀλλὰ πολλὸ πλέονες· τάχα δ' εἴσεαι ἐνθάδ' ἀριθμόν.
Ἐκ μὲν Δουλιχίου δύο καὶ πεντήκοντα

κοῦροι κεκρυμένοι, ἐξ δὲ δρηστήρες ἔπονται·
ἐκ δὲ Σάμης πίσυρές τε καὶ εἴκοσι φῶτες ἔασιν,

250 ἐκ δὲ Ζακύνθου ἔασιν εἴκοσι κοῦροι Ἀχαιῶν,
ἐκ δ' αὐτῆς Ἰθάκης δυοκαίδεκα πάντες ἄριστοι,
καὶ σπιν ἅμ' ἐστὶ Μέδων κῆρυξ καὶ θεῖος ἀοιδὸς
καὶ δοῖω θεράποντες, δαήμενε δαιτροσυνάων.

Τῶν εἰ κεν πάντων ἀντήσομεν ἔνδον ἐόντων,
255 μὴ πολὺ πικρα καὶ αἰὲν βίᾳς ἀποτίσσει ἔλθων.

Ἀλλὰ σύγ', εἰ δύνασαι τιν' ἀμύντορα μερμηρίζαι,
φράξου, ὃ κέν τις νῦν ἀμύνει πρόφρονι θυμῷ.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο καὶ μευ ἄκουσον·

260 καὶ φράσαι, εἴ κεν νῦν Ἀθῆναι σὺν Διὶ πατρὶ
ἀρκέσει, ἢ τίς ἄλλον ἀμύντορα μερμηρίζω.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
ἐσθλὸς τοι τούτω γ' ἐπαμύντορ, τοὺς ἀγορεύεις,
ὕψι περ ἐν νεφέεσσι καθήμενῳ· ὅτε καὶ ἄλλοις

265 ἀνδράσιν τε κρατέουσι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
οὐ μὲν τοι κείνω γε πολλὸν χρόνον ἀμφοῖς ἔσεσθον

φυλόπιδος κρατερῆς, ὅποτε μνηστῆρας καὶ ἡμῖν
ἐν μεγάροισιν ἐμοῖσι μένος κρίνηται Ἄρης.

270 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν ἔρχεαι ἅμ' ἡοὶ φαινομένην
οἴκαδ' ἐκ μνηστῆρων ὑπερφιάλοισιν ὀμίλει·
αὐτὰρ ἐμὲ πρὸτ' ἄστου σιδήρεος ὕστερος ἄξει,
πτωχῶν λευγαλέω ἐναλίγκιον ἠδὲ γέροντι.

Εἰ δέ μ' ἀτιμήσουσι δόμον κάτα, σὺν δὲ φίλον κῆρ

275 τετλάω ἐν στήθεσσι χαλῶς πάσχοντος ἐμεῖο.
Ἦνπερ καὶ διὰ δῶμα ποδῶν ἔλκωσι θύραζε
ἢ βάλεσιν βάλλωσι· σὺ δ' εἰσορόων ἀνέχεσθαι.

Ἀλλ' ἦτοι πύεσσι καὶ ἀνωγέμεν ἀρροσυνάων,

Hunc autem rursus allocutus est audens divinus Ulysses :
enimvero ego tibi, fili, verum enarrabo.

Phæaces me duxerunt re-nautica-inclyti, qui et alios
homines deducunt, quicumque ad-ipsos venerit :
et me dormientem in navi veloci super pontum vehentes
deposuerunt in Ithaca : dederunt autem mihi splendida
dona,] æsque aurumque abunde, vestimenta que texta :
et hæc quidem in speluncis deorum consilio jacent.

Nunc autem huc veni admonitionibus Minervæ,
ut inimicorum de cæde consultemus.

Sed age mihi procos enumera et recense,
ut sciam, quotque et quanam viri sint :
et meo in animo eximio habita-deliberatione,
considerem, si nos possimus contra-eos-stare,
soli sine aliis, an et conquiremus alios.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
est :] o pater, sane tuam magnam gloriam semper audiebam,
manibusque te bellatore esse, et prudentem consilio :
sed nimis magnum dixisti ; stupor me tenet : nec liceret
viros duos cum-multis et fortibus pugnare.

Procorum autem nec sane decas una, nec duæ solæ,
sed multo plures sunt ; cito autem scies hic numerum.

Ex Dulichio quidem duo et quinquaginta
juvenes selecti, sex vero eos famuli comitantur ;
ex Samo autem quatuorque et viginti viri sunt ;
et ex Zacyntho sunt viginti juvenes Achivorum ;
ex ipsa vero Ithaca duodecim omnes optimi,
et cum ipsis simul est Medon præco, et divinus cantor,
et duo ministri, periti epulas-instruendi.

His si omnibus nos-offeramus intus versantibus,
vereor ne perquam-amare et graviter eorum injurias ulci-
scaris reversus.] Sed tu, si possis aliquem adiutorem excogi-
tare,] considera, qui nobis auxilietur lubenti animo.

Hunc autem rursus allocutus est audens divinus Ulysses :
enimvero ego dicam ; tu vero attende et me audi,
et considera, si nobis Minerva cum Jove patre
sufficiat, an aliquem alium adiutorem excogitem.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
est :] boni sane isti sunt adiutores, quos memoras,
alte quidem in nubibus sedentes ; qui utique et aliis
viris dominantur, et immortalibus diis.

Hunc autem rursus allocutus est audens divinus Ulysses :
haud quidem illi multo tempore seorsum aberunt
a-pugna forti, quando procis et nobis
in ædibus meis robor decerneretur Martis.

Sed tu quidem nunc vade, simul cum-aurora illucescente,
domum, et cum-procis insolentibus versare :
at me ad urbem subulcus postea ducet,
mendico misero similem, et seni.

Si autem me ignominia-afficiant in domo, tuum tamen carum
cor] tolerato in pectoribus, male patiente me.

Etiamsi vel per domum pedibus me trahant foras,
vel telis percutiant : tu tamen inspiciens tolerato.

At sane cessare jube ab-insipientia,

μειλιχίοις ἐπέεσσι παραυδῶν· οἱ δὲ τοι οὔτι
 280 πείσονται· δὴ γάρ σφι παρίσταται αἰσιμον ἥμαρ.
 [Ἄλλο δέ τοι ἔρῳ, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 ὑπόπτε κεν πολυβούλος ἐνὶ φρεσὶ θῆσῃ Ἀθήνη,
 νεύουσι μὲν τοι ἐγὼ κεφαλῇ· σὺ δ' ἔπειτα νοήσας
 ὅσσα τοι ἐν μεγάροισιν Ἀρχία τεύχεα κεῖται
 285 ἐς μυχὸν ὑψηλοῦ θαλάμου καταθεῖναι ἀείρας
 πάντα μάλ'· αὐτὰρ μνηστῆρας μαλακοῖς ἐπέεσσιν
 παρράσθαι, ὅτε κέν σε μεταλλῶσιν ποθέοντες·
 ἐκ καπνοῦ κατέβη· ἔπει οὐκέτι τοῖσιν ἔρχει,
 οἷά ποτε Τροίηνδες ἰὼν κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,
 290 ἄλλὰ κατῆκισται, ὅσον πυρὸς ἵκετ' αὐτμῆ.
 Πρὸς δ' ἔτι καὶ τότε μείζον ἐνὶ φρεσὶ θῆκε Κρονίων,
 μή πως οἰνωθέντες, ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν,
 ἀλλήλους τρώσῃτε κατασχύνῃτε τε δαῖτα
 καὶ μνηστῶν· αὐτὸς γὰρ ἐβέλκεται ἄνδρα σίδηρος.
 295 Νῶϊν δ' οἴοισιν δύο φάσγανα καὶ δύο δοῦρε
 καλλιπέειν καὶ δοῖα βοάγρια χερσὶν ἐλέσθαι
 ὥς ἂν ἐπιθύσαντες ἐλοιμέθαι· τοὺς δέ κ' ἔπειτα
 Παλλὰς Ἀθηναίη θέλει καὶ μητιέτα Ζεὺς·]
 Ἄλλο δέ τοι ἔρῳ, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 300 εἰ ἐτέον γ' ἐμός ἐσσι καὶ αἵματος ἡμετέροιο,
 μή τις ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἀκουσάτω ἔνδον ἐόντος,
 μήτ' οὖν Λαέρτης ἴστω τόγε μήτε συβώτης
 μήτε τις οἰκῶν μήτ' αὐτὴ Πηνελόπεια·
 ἀλλ' οἶοι, σὺ τ' ἐγὼ τε, γυναικῶν γνῶμεν ἰθύν·
 305 καὶ κέ τοο δμῶων ἀνδρῶν ἔτι πειρηθεῖμεν,
 ἡμὲν σπου τις νῶν τίει καὶ δέδιε θυμῷ,
 ἦδ' ὅτις οὐκ ἀλέγει, σὲ δ' ἀτιμᾷ, τοῖον ἐόντα.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε φαιδῖμος υἱός·
 ὦ πάτερ, ἦτοι ἐμὸν θυμὸν καὶ ἔπειτ' γ' οἶω,
 310 γνῶσθαι· οὐ μὲν γάρ τι χαλῖφρ' οὐναί με γ' ἔχουσιν·
 ἀλλ' οὔτοι τόδε κέρδος ἐγὼν ἐσσεσθαι οἶω
 ἡμῖν ἀμφοτέροισι· σὲ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα.
 Διθὰ γὰρ αὐτὴς εἴση ἐκάστου πειρητίζων,
 ἔργα μετερχόμενος· τοὶ δ' ἐν μεγάροισιν ἔκηλοι
 315 γρήματα δαρδάρπτουσιν ὑπέρβιον οὐδ' ἐπὶ φειδώ.
 Ἄλλ' ἦτοι σε γυναῖκα ἐγὼ δεδάσθαι ἄνωγα,
 αἵτε σ' ἀτιμάζουσι καὶ αἰ νηλιτεῖς εἰσὶν·
 ἀνδρῶν δ' οὐκ ἂν ἔγωγε κατὰ σταθμοὺς ἐβελίμοι
 ἡμέας πειράζειν, ἀλλ' ὕστερα ταῦτα πένεσθαι,
 320 εἰ ἐτέον γέ τι οἶσθα Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἦ δ' ἄρ' ἔπειτ' Ἰθάκηνδε κατήγετο νηὺς εὐεργής,
 ἣ φέρε Τηλέμαχον Πυλόθεν καὶ πάντας ἐταίρους·
 οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος πολυθενθέος ἐντὸς ἵκοντο,
 325 νῆα μὲν οἷγε μέλαιναν ἐπ' ἡπείροιο ἔρυσσαν,
 τεύχεα δέ σφ' ἀπένεικον ὑπέρθυμοι θεράποντες·
 αὐτίκα δ' ἐς Κλυτίοιο φέρον περικαλλέα δῶρα.
 Αὐτὰρ κήρυκα πρόεσαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος,
 ἀγγελίην ἑρέοντα περίφρονι Πηνελοπέλῃ,
 330 οὐνεκα Τηλέμαχος μὲν ἐπ' ἀγροῦ, νῆα δ' ἄνωγει
 ἄστυδ' ἀποπλεῖν· ἵνα μὴ δέισασ' ἐνὶ θυμῷ
 ἰφθίμη βασιλεῖα τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβοι.

lenibus verbis compellans; illi vero tibi nequaquam
 parebunt; jam enim ipsis adest fatalis dies.
 [Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reponere tua :
 quando abundans-consiliis in mente *mihi* ponet Minerva,
 innuam quidem tibi ego capite; tu autem deinde, quum-in-
 tellexeris,] quæcunque tibi in ædibus Martia arma jacent,
 in secessum alti thalami deponere sublata,
 omnia prorsus : at procos blandis verbis
 palpare, quando te percontentur *arma* desiderantes;
dicens, Ex fumo deposui : quoniam non-amplius illis similia-
 sunt,] qualia quondam ad-Trojam proficiscens reliquit Ulys-
 ses;] sed fœdata-sunt, quantum ignis attigit vapor.
 Insuper autem mihi hoc majus in mente posuit Saturnius,
 ne qua vino-gravati, contentione concitata inter vos,
 vos-invicem vulneretis, fœdetisque convivium,
 et nuptiarum-ambitum; ipsum enim allicit virum ferrum.
 Nobis vero solis duos enses, et duas hastas
 relinque, et duo scuta-bubula manibus sumenda,
 ut impetu-facto capiamus; illos autem postea
 Pallas Minerva demulcebit, et providus Jupiter.]
 Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reponere tua;
 si vere meus es, et sanguinis nostri,
 ne-quis postea Ulyssem audiat intus esse.
 neque etiam Laertes sciat hoc, nec subulcus,
 nec quisquam domesticorum, neque ipsa Penelope :
 sed soli, tuque egoque, mulierum cognoscamus ingenium :
 et aliquem famulorum virorum etiam tentemus;
 tam ubi aliquis nos honoret et timeat animo,
 quam qui non curet, teque parum-honoret, talis quum-sis.
 Hunc autem respondens allocutus-est splendidus filius :
 o pater, sane meum animum et postea, opinor,
 cognosces; nequaquam enim animi-remissio me tenet :
 sed neutiquam hoc emolumento ego fore puto
 nobis ambobus; te vero considerare jubeo.
 Diu enim sic vades unumquemque tentans
 opera ipsorum adiens; illi autem in ædibus quieti
 opes devorant præter-modum, nec superest parsimonia.
 Sed sane te mulieres ego explorare hortor,
 quæque te parum-honorent, et quæ inculpatæ sint :
 viros autem non ego per stabula vellem
 nos explorare, sed postea hæc curare,
 si modo vere aliquid nosti Jovis signum ægidem-tenentis.
 Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 At deinde in-Ithacam deducebatur navis bene-fabricata,
 quæ tulerat Telemachus a-Pylo, et omnes socios :
 hi vero quum jam portum valde-profundum intrassent,
 navem quidem ii nigram in terram traxerunt,
 arma autem ipsis avexerunt magnanimi ministri ;
 statimque ad Clytii *domum* ferebant perpulcra dona.
 At præconem præmiserunt domum ad Ulyssis,
 nuntium dicturum prudenti Penelopæ,
 quod Telemachus quidem in agro maneat, navem autem jus-
 serit] ad-urbem inde-navigare; ut ne verita in animo
 præstans regina teneras lacrimas defunderet.

Τῷ δὲ συναντήτην κῆρυξ καὶ δῖος ὑφορβὸς
 τῆς αὐτῆς ἔνεκ' ἀγγελίης, ἐρόντες γυναικί·
 335 Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἴκοντο δόμον θείου βασιλῆος,
 κῆρυξ μὲν ῥα μέσῃσι μετὰ δμῳῇσιν ἔειπεν·
 Ἦδὴ τοι, βασίλεια, φίλος παῖς εἰλήλουθεν.
 Πηνελοπείη δ' εἶπε θυδῶτης ἄγχι παραστὰς
 πάνθ', ὅσα οἱ φίλος υἱὸς ἀνύγει μυθήσασθαι.
 340 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πᾶσαν ἐφημοσύνην ἀπέειπεν,
 βῆ β' ἵμεναι μεθ' ὕας, λίπε δ' ἔρκεα τε μέγαρόν τε.
 Μνηστῆρες δ' ἀχάροντο κατήρησάν τ' ἐνὶ θυμῷ·
 ἐκ δ' ἦλθον μέγαροιο παρὲκ μέγα τείχον αὐλῆς,
 αὐτοὺς δὲ προπάρουθε θυράων ἐδρόνιοντο.
 346 Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἦρχ' ἀγορεύειν·
 ὦ φίλοι, ἥ μέγα ἔργον υπερφίλων τετέλεσται
 Τηλεμάχῳ, ὁδὸς ἥδε· φάμεν δέ οἱ οὐ τελέεσθαι.
 Ἄλλ' ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν, ἥτις ἀρίστη,
 ἐς δ' ἐρέτας ἁλιῆας ἀγείρομεν, οἳ κε τάχιστα
 350 κείνοις ἀγγελίῳσι θωὸς οἰκόνδε νέεσθαι.
 Οὕτω πᾶν εἶρηθ', ὅτ' ἄρ' Ἀμφινόμος ἶδε νῆα,
 στρεφθεῖς ἐκ χώρης, λιμένος πολυθενθέος ἐντὸς,
 ἰστία τε στέλλοντας ἐρετμά τε χερσὶν ἔχοντας.
 Ἰδὼν δ' ἄρ' ἐκγέλασας μετεφώνεεν οἷς ἐτάροισιν·
 355 Μῆ τίς τιν' ἔτ' ἀγγελίην στρύνομεν· οἷδε γὰρ ἔνδον·
 ἥ τις σπιν τόδ' ἔειπε θεῶν, ἥ εἰσίδον αὐτοὶ
 νῆα παρερχομένην, τὴν δ' οὐκ ἐδύναντο κιχῆναι.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀνστάντες ἔβαν ἐπὶ θίνα θαλάσσης·
 αἶψα δὲ νῆα μέλαιναν ἐπ' ἡπείροιο ἔρυσσαν,
 360 τεύχεα δὲ σφ' ἀπένεικιν ὑπέρθυμοι θεράποντες.
 Αὐτοὶ δ' εἰς ἀγορὴν κίων ἀθροοί, οὐδὲ τίς ἄλλον
 εἶων οὔτε νέων μεταίξειν οὔτε γερόντων.
 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπίθεος υἱός·
 ὦ πόποι, ὥς τόνδ' ἄνδρα θεοὶ κακότητος ἔλυσαν.
 365 Ἥματα μὲν σκοποὶ ἴζον ἐπ' ἀρχίας ἡμεροέσσας,
 αἰὲν ἐπασσύτεροι· ἅμα δ' ἡελίῳ καταδύντι
 οὔποτε ἐπ' ἡπείρου νύκτ' ἄσασμεν, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
 νηὶ θοῇ πλείοντες ἐμίμνομεν Ἡῷ διᾶν,
 Τηλέμαχον λοχῶντες, ἵνα φθίσωμεν ἑλόντες
 370 αὐτόν· τὸν δ' ἄρα τέως μὲν ἀπήγαγεν οἴκαδε θαίμων.
 Ἥμεῖς δ' ἐνθάδε οἱ φραζώμεθα λυγρὸν δλεῖρον,
 Τηλεμάχῳ μὴδ' ἡμᾶς ὑπεκφύγει· οὐ γὰρ οἷω
 τούτου γε ζῶντος ἀνύσσεσθαι τάδε ἔργα.
 Αὐτὸς μὲν γὰρ ἐπιστήμων βουλῇ τε νόῳ τε·
 375 λαοὶ δ' οὐκέτι πάμπαν ἐφ' ἡμῖν ἥρα φέρουσιν.
 Ἄλλ' ἄγετε, πρὶν κείνον δμηγυρίσασθαι Ἀχαιοὺς
 εἰς ἀγορὴν — οὐ γάρ τι μεθυσμέναι μιν οἶω,
 ἀλλ' ἀπομηνίσει, ἔρρει δ' ἐν πῆσιν ἀναστὰς,
 οὐνεκά οἱ φόνον αἰτῶν ἐράπτομεν, οὐδ' ἐκίχμεν·
 380 οἱ δ' οὐκ αἰνήσουσιν ἀκούοντες κακὰ ἔργα·
 μή τι κακὸν βέξωσι καὶ ἡμέας ἐξελάσωσιν
 γαίης ἡμετέρης, ἁλλων δ' ἀφικώμεθα δῆμον —
 ἀλλὰ φθέμεν ἑλόντες ἐπ' ἀγροῦ νόστῳ πόλῃος
 ἥ ἐν δδῶ· βίοντες δ' αὐτοὶ καὶ κτήματ' ἔχομεν,
 385 δασσάμενοι κατὰ μοῖραν ἐφ' ἡμέας, οἰκίᾳ δ' αὐτὴ
 κείνῳ μητέρῳ δοῖμεν ἔργον, ἧδ' ὅστις ὀπυίοι.

Atque occurrerunt sibi invicem præco et divinus subulcus,
 ejusdem gratia nuntii, dicturi mulieri.

Sed quando jam pervenerant in domum divini regis,
 præco quidem medias inter ancillas dixit :

Jam tibi, regina, dilectus filius venit.

Penelope autem dixit subulcus prope astans
 omnia, quæcumque et dilectus filius ipsum jusserat loqui,
 Ac postquam omne præceptum renuntiat, erat,
 profectus est ire ad sues; liquit autem septaque et domum.

Proci vero tristati sunt, dolueruntque in animo :
 exiverunt autem domo præter magnum murum atrii,
 atque illic ante januas sedebant.

His vero Eurymachus, Polybi filius, incipiebat loqui :

O amici, certe magnum opus superbe perfectum est
 Telemacho, iter hoc : putabamus autem ei non perfectum
 iri.] Sed agite, navem nigram trahamus, quæ sit optima;
 inque eam remiges marinos congregemus, qui citissime
 illis nuntient ocycus ut domum redeant.

Nondum totum dictum erat, quando Amphinomus vidit
 navem,] conversus ex loco suo, portum profundum intra,
 velaque contrahentes, remosque manibus tenentes.

Suaviter autem ridens locutus est inter suos sodales :

Ne quem amplius nuntium jubeamus ire; hi enim jam sunt
 intus :] vel aliquis eis hoc dixit deorum, vel viderunt ipsi
 navem prætervehentem, eam autem non potuerunt assequi.

Sic dixit : illi autem ubi surrexere, iverunt ad litus maris;
 statim vero navem nigram in terram traxerunt,
 arma autem ipsis avexerunt magnanimi ministri.

Ipsi vero in concilium iverunt conferti, nec quemquam alio-
 rum] sinebant, nec juvenum una considerare, nec senum.

Inter hos autem Antinous locutus est, Eupitheï filius :

Dii boni ! ut hunc virum dii a malo liberarunt !

Die quidem speculatores sedebant in cacuminibus ventosis,
 semper alii post alios; simul autem cum sole occidente,
 nunquam in terra noctem peregrinus, sed in ponto
 navi veloci navigantes, exspectabamus Auroram divinam,
 Telemacho insidiantes, ut interficerem capturn
 ipsum : hunc autem tunc quidem abduxit domum deus.

Nos vero hic ei consullemus gravem interitum,
 Telemacho; neque nos subterfugiat : non enim puto,
 eo quidem vivente, perfectum iri hæc opera.

Ipsæ enim peritus est consilioque menteque :
 cives autem non amplius omnino nobis gratificantur.

Sed agite, antequam ille congregarit Achivos
 in concionem; nequaquam enim remisse acturum ipsum puto,
 sed iram forebit, dicetque inter omnes, exurgens,
 quod ei cadem gravem struebamus, neque assecuti sumus :
 illi autem non laudabunt audientes mala opera :
 metuoque, ne quod malum faciant et nos expellant
 terra nostra, alium vero adeamus populum :)

sed prævertamus eum interficiendo in agro procul ab urbe,
 vel in via : victum autem ipsi et possessiones habeamus,
 divisas æqualiter inter nos; ædes vero demum
 illius matri dederimus habendas et ei quicunque eam duxerit.

Εἰ δ' ὑμῖν δὲ μῦθος ἀφανδάνει, ἀλλὰ βολεσθε
αὐτόν τε ζῶειν καὶ ἔχειν πατρώϊα πάντα,
μή οἱ χρήματ' ἔπειτα ἄλις θυμῷδ' ἔδωκεν,
390 ἐνθάδ' ἀγειρόμενοι, ἀλλ' ἐκ μεγάροιο ἕκαστος
μνάσθω ἐέδονοισιν διζήμενος· ἡ δέ κ' ἔπειτα
γῆμαιθ', ὅς κε πλείστα πόροι καὶ μόρσιμος ἔλθοι.

ᾧς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σωπῇ.

Τοῖσιν δ' Ἀμφίνομος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
395 Νίσου φαίδιμος υἱός, Ἀρητιάδαο ἀνακτος·
ὅς β' ἐκ Δουλιχίου πολυπύρου, ποιήεντος,
ἡγεῖτο μνηστῆρσι, μάλιστα δὲ Πηνελόπειῃ
ἦνδανε μύθοισιν· φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῶσιν·
ὅσπιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

400 ὦ φίλοι, οὐκ ἂν ἔγωγε κατακτείνειν ἐθέλωμαι
Τηλέμαχον· δεινὸν δὲ γένος βασιλῆϊόν ἐστιν
κτείνειν· ἀλλὰ πρῶτα θεῶν εἰρώμεθα βουλάς.
Εἰ μὲν κ' αἰνήσωσι Διὸς μεγάλοιο θέμιστες,
αὐτός τε κτενέω τούς τ' ἄλλους πάντας ἀνώζω·
405 εἰ δέ κ' ἀποτρυνώσῃ θεοὶ, παύσασθαι ἄνωγα.

ᾧς ἔρατ' Ἀμφίνομος· τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.

Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀναστάντες ἔβαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος·
ἐλθόντες δ' ἐκάθιστον ἐπὶ ξυστοῖσι θρόνοισιν.

Ἦ δ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε περίφρων Πηνελόπεια,
410 μνηστῆρεςσι ζανῆναι ὑπέρβιον ὕδριν ἔχουσιν.
Πεῦθετο γὰρ οὐ παιδὸς ἐνὶ μεγάροισιν ὀλεθρον·
κῆρυξ γάρ οἱ εἶπε Μένων, ὃς ἐπέυθετο βουλάς.
Βῆ δ' ἰέναι μέγαρόνδε σὺν ἀμφιπολοῖσι γυναιξίν.
Ἄλλ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,

415 στῆ β' ἀπαρὰ σταθμὸν τέγος πύκα ποιητοῖο,
ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα·
Ἀντίνοον δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔρατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
Ἀντίνο', ὕδριν ἔχων, κακομήχανε, καὶ δέ σέ φασιν
ἐν δόμῳ Ἰθάκης μετ' ὀμήλικας ἔμμεν' ἄριστον

420 βουλήν καὶ μύθοισιν· σὺ δ' οὐκ ἄρα τοῖος ἔησθα.
Μάργε, τίη δέ σὺ Τηλέμαχ' ὀφειλὸν τε μόνον τε
βράπτεις οὐδ' ἱκέτας ἐμπαῖζαι, οἷσιν ἄρα Ζεὺς
μάρτυρος· οὐ δ' ὅση κακὰ βράπτειν ἀλλήλοισιν.

Ἦ οὐκ οἶσθ', ὅτε δεῦρο πατὴρ τέος ἔκετο φεύγων,
425 δῆμον ὑποδδείςας; δὴ γὰρ κεχολώατο λίην,
οὐνεκα λῆιστῆρσιν ἐπισπόμενος Ταφίοισιν
ἦκαχε Θεσπρωτοὺς· οἱ δ' ἡμῖν ἄρβυμοι ἦσαν·
τόν β' ἐθέλον φθίσαι καὶ ἀπορῥάϊσαι φίλον ἦτορ
ἡδὲ κατὰ ζῶην φαγέειν μενοεικέα πολλήν·

430 ἀλλ' Ὀδυσσεὺς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένους περ.
Τοῦ νῦν οἶκον ἄτιμον ἔδεις, μνάα δὲ γυναῖκα
παιδὰ τ' ἀποκτείνεις ἐμέ τε μεγάλως ἀκαχίζεις·
ἀλλὰ σε παύσασθαι κέλωμαι καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους.

Τὴν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίον
435 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια, [ἡῦδα.
θάσσει, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ οὐδ' ἔσσεται οὐδὲ γένηται,
ὃς κεν Τηλεμάχῳ σῶι υἱεὶ χεῖρας ἐποίσει,
ζῶντός γ' ἐμέθεν καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο.

440 Ὡδὲ γὰρ ἔξερεώ, καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσται·

Sin autem vobis hic sermo displicet, sed mavultis
ipsumque vivere et habere paterna omnia,
ne ei deinceps opes affatim animo-gratas comedamus,
hic congregati, sed ex domo sua unusquisque
ambiat eam sponsalis petens; illa vero deinde
nupserit ei, qui plurima dederit, et fatalis venerit.

Sic dixit: hi autem omnes muti facti-sunt silentio.

His vero Amphinomus concionatus-est et dixit,
Nisi splendidus filius, Aretiadae regis:
qui quidem ex Dulichio tritici-feraci, herbosa,
dux-erat procis, maxime autem Penelopæ
placebat sermonibus; mente enim utebatur bona:
qui ipsis bene-cupiens concionatus-est, et dixit:

O amici, non equidem interficere velim
Telemachum; grave vero genus regium est
interficere: sed primum deorum interrogemus consilia.
Si quidem probent Jovis magni jura,
ipseque interficiam, aliosque omnes iubebo:
sin vero avertant dii, quiescere suadeo.

Sic dixit Amphinomus; illis autem placebat sermo.

Statim deinde quum-surrexissent, iverunt in domum Ulyssis:
advenientesque, considebant in politis sedibus.

At rursus aliud cogitavit prudens Penelope,
procis ut-se-ostenderet violentiam insolentiam animis habentibus.] Resciverat enim de-sui filii in aedibus patrandæ cadæ;
præco enim ei dixit Medon, qui audierat consilia.
Profectaque-est ire ad-domum cum famulis mulieribus.
Sed quando jam ad procos pervenit divina inter-mulieres,
stetit ad postes domus affabre structæ,
genis obtendens nitida redimicula;
Antinoun vero increpabat, verbumque dixit et elocuta-est:

Antinoe, insolentiam habens, mali-machinator; atqui te dicunt] in populo Ithacæ inter æquales esse optimum
consilio et verbis; tu vero nequaquam talis eras.

Insane, cur autem tu Telemacho fatumque mortemque
struis, nec supplices curas, quibus utique Jupiter
testis est injuriarum? non vero fas est mala suere sibi-inven-
cem.] An non nosti, quando huc pater tuus venit fugiens,
populum veritus? jam enim irati-erant valde,
quoniam prædones comitatus Taphios
malo-affecerat Thesprotos; hi vero nobis amici erant:
illum inde volebant occidere, et perdere ejus carum cor,
et victum consumere sufficientem magnum:
verum Ulysses inhibebat et retinebat, cupientes licet.
Hujus nunc domum ignominiose comedis, ambisque uxorem
filiumque interficis, meque magno dolore-afficis:
sed te cessare hortor et jubere alios cessare.

Hanc autem rursus Eurymachus, Polybi filius, contra al-
locutus-est:] filia Icarii, prudens Penelope,
confide, ne tibi hac in mente tua curæ-sint.
Non est hic vir, neque erit, neque fuerit,
qui Telemacho tuo filio manus inferat,
vivente quidem me et super terra vidente.
Sic enim edico, et sane perfectum erit:

- αἰψά οἱ αἶμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρί
 ἡμετέρῳ· ἐπεὶ καὶ ἐμὲ πτολίπορθος Ὀδυσσεύς
 πολλάκι γούνασιν οἷσιν ἐφessάμενος, κρέας ὀπτόν
 ἐν χεῖρσιν ἔθηκεν, ἐπέσχε τε οἶνον ἐρυθρόν.
 415 Τῷ μοι Τηλέμαχος πάντων πολὺ φίλτατός ἐστιν
 ἀνδρῶν· οὐδέ τί μιν θάνατον τρομέεσθαι ἄνωγα
 ἔκ γε μνηστήρων· θεοῖεν δ' οὐκ ἔστ' ἀλέασθαι.
 Ὡς φάτο βαρσύνων· τῷ δ' ἤρτυεν αὐτὸς δλεθρον.
 Ἦ μὲν ἄρ' εἰσαναβᾶσ' ὑπερώϊα σιγαλέοντα
 420 κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν, ὅφρα οἱ ὕπνον
 ἤδυν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη. —
 Ἑσπέριος δ' Ὀδυσῆϊ καὶ υἱεὶ διος ὑφορβός
 ἦλθεν· οἱ δ' ἄρα δόρπον ἐπισταδὸν ὠπλίζοντο,
 σὺν ἱερεύσαντες ἐνιαυσίον. Αὐτὰρ Ἀθήνη,
 425 ἄγχι παρισταμένη, Λαερτιάδην Ὀδυσῆα
 βρόδῳ πεπληγυῖα πάλιν ποίησε γέροντα,
 λυγρὰ δὲ εἴματα ἔσσε περὶ χροῖ· μὴ ἔσθωτης
 γνοίη ἐσάντα ἰδὼν καὶ ἐχέφρονι Πηνελοπεΐῃ
 ἔλθοι ἀπαγγέλλων μὴδὲ φρεσὶν εἰρύσσαιτο.
 430 Τὸν καὶ Τηλέμαχος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν
 ἦλθες, δι' Εὐμαίε. Τί δὴ κλέος ἔστ' ἀνὰ ἄστῳ;
 ἦ ῥ' ἤδη μνηστῆρες ἀγῆνορες ἔνδον ἔασιν
 ἐκ λόχου; ἦ ἔτι μ' αὐτ' εἰρύαται, οἴκαδ' ἰόντα;
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφησ', Εὐμαίε συβῶντα·
 435 οὐκ ἔμελν' μοι ταῦτα μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι,
 ἄστῳ καταβλώσκοντα· τάχιστα με θυμὸς ἀνώγει,
 ἀγγελίην εἰπόντα, πάλιν δεῦρ' ἀπονέεσθαι.
 Ὡμῆρσε δέ μοι παρ' ἐταίρων ἄγγελος ὤκλς,
 κῆρυξ, ὃς δὴ πρῶτος ἔπος σῇ μητρὶ ἔειπεν.
 440 Ἄλλο δέ τοι τόγε οἶδα· τὸ γὰρ ἰδὼν ὀφθαλμοῖσιν.
 Ἦδ' ὑπὲρ πόλιος, ὅθι Ἑρμαῖος λόφος ἐστίν,
 ἦα κιών, ὅτε νῆα θοὴν ἰδομένην κατιοῦσαν
 ἐς λιμέν' ἡμέτερον· πολλοὶ δ' ἔσαν ἄνδρες ἐν αὐτῇ·
 βεβρίθει δὲ σάκεσσι καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν·
 445 καὶ σφέας ὠίσθηεν τοὺς ἐμμεναι, οὐδέ τι οἶδα.
 Ὡς φάτο· μείδῃσεν δ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο,
 ἐς πατέρ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν· ἀλείψει δ' ὑφορβόν.
 Οἱ δ' ἔπει οὖν παύσαντο πόνου τετύκοντό τε δαίτα,
 δαίνυντ'· οὐδέ τι θυμὸς ἐδέετο δαιτὸς εἴσης.
 450 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 κοίτου τε μνήσαντο καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ρ.

Τηλεμάχου ἐπάνοδος εἰς Ἰθάκην.

- Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
 δὴ τότε· ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσῆος θεῖοιο·
 εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὃ οἱ παλάμῃν ἀρήρει,
 5 ἄστῳδε ἰέμενος, καὶ ἐδὼν προσέειπε συβῶντι·
 Ἄττ', ἦτοι μὲν ἐγὼν εἴμ' ἐς πόλιν, ὅφρα με μήτηρ
 HOMERUS.

statim ei sanguis ater fluet circum hastam
 nostram; quoniam et mihi urbium-vastator Ulysses
 saepe, genibus suis me imponens, carnem assam
 in manibus posuit, præbuitque vinum rubrum.
 Ideo mihi Telemachus omnium multo carissimus est
 virorum: nec quicquam ipsum mortem timere jubeo
 a procis certe; divinitus autem *evenientem* non est effugere.

Sic dixit animum-addens; ei autem struchat ipse mortem.
 Illa autem quum-ascendisset in-cœnaculum splendidum,
 flebat inde Ulyssem, dilectum maritum, donec ei somnum
 dulcem palpebris immisit cæsiis-oculis Minerva.

Vespertinus autem Ulyssi et filio divinus subulcus
 advenit: hi vero inde cœnam scite parabant,
 sue mactato anniculo. At Minerva,
 prope astans, Laertiaden Ulyssem
 virga percussum, iterum fecit senem,
 turpique vestimenta induit circa corpus; ne eum subulcus
 cognosceret coram intuitus, et prudenti Penelopæ
 iret nuntiatum, neque mente contineret.

Ad hunc et Telemachus prior sermonem dixit:
 venisti, divine Eumæe. Quenam jam fama est per urbem?
 num jam proci eximii intus sunt *reversi*
 ex insidiis? an adhuc me denuo observant domum euntem?

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce.
 non curæ-erat mihi hæc inquirere et interrogare,
 per-urbem incedenti: citissime me animus jussit,
 nuntio dicto, rursus huc redire.
 Occurrit autem mihi a sociis nuntius velox,
 præco, qui jam primus verbum tuæ matri dixit.
 Aliud vero utique hocce novi: hoc enim vidi oculis.
 Jam super urbem, ubi Mercurialis collis est,
 gram profectus, quando navem velocem vidi descendentem
 in portum nostrum; multi autem erant viri in ipsa:
 gravataque-erat scutis, et hastis utrinque-acutis:
 et ipsos putavi illos esse; neque-vero quicquam scio.

Sic dixit; subrisit autem sacra vis Telemachi,
 patrem oculis intuitus; vitabat autem subulcum.

Hi vero ubi jam cesserant ab-opere, appararantque convi-
 vium,] convivali-sunt; nec quicquam animus indigebat convi-
 vio æquo.] Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 de-lectoque cogitarunt, et somni donum cepere.

ODYSSEÆ XVII.

Telemachi reditus Ithacam.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum jam inde sub pedibus ligavit pulcros calceos
 Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini:
 sumsit autem validam hastam, quæ ei manibus apta-erat,
 ad-urbem iturus, et suum allocutus-est subulcum:
 Pater, nempe ego vadam in urbem, ut me mater

ὄφεται· οὐ γάρ μιν πρόσθεν παύσασθαι ὅτω
 κλαυμοῦ τε στυγεροῦ γόοις τε δακρυόντος,
 πρὶν γ' αὐτόν με ἰδῆται· ἀτὰρ σοίγ' ὧδ' ἐπιτέλλω.
 10 Τὸν ξείνον δύστηνον ἄγ' ἐς πόλιν, ὅρρ' ἂν ἐκείθι
 δαῖτα πτωχεύῃ· δώσει δέ οἱ, ὅς κ' ἐθέλῃσιν,
 πύρρον καὶ κοτύλην· ἐμὲ δ' οὐπὼς ἔστιν ἅπαντας
 ἀνθρώπους ἀνέχεσθαι, ἔχοντά περ ἄλγεα θυμῷ.
 Ὅ ξείνος δ' εἶπερ μάλα μνηinie, ἄλγιον αὐτῷ
 15 ἔσεται· ἥ γὰρ ἐμοὶ φίλ' ἀληθέα μυθήσασθαι. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆος φίλος, οὐδέ τοι αὐτὸς ἐρύκεσθαι μενεαίνω·
 πτωχῷ βέλτερόν ἐστι κατὰ πτόλιν ἢ κατ' ἀγρούς
 δαῖτα πτωχεύειν· δώσει δέ μοι, ὅς κ' ἐθέλῃσιν.
 20 Οὐ γὰρ ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν ἐτι τηλικῶς εἰμὶ,
 ὥστ' ἐπιτεταμένω σημάτωντι πάντα πιθέσθαι.
 Ἄλλ' ἔρχε· ἐμὲ δ' ἄξει ἀνὴρ ὅδε, τὸν σὺ κελεύεις,
 αὐτίκ', ἐπεὶ κε πυρὸς θερμῷ ἄλγῃ τε γένηται·
 αἰνῶς γὰρ τάδε εἴματ' ἔχω κακὰ· μή με δαμάσῃ
 25 στίβῃ ὑπηοίῃ· ἔκαθεν δέ τε ἄστυ φάτ' εἶναι.
 Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ διὰ σταθμοῖο βεβήκει,
 κραιπνὰ ποσὶ προβιάς· κακὰ δὲ μνηστῆρσι φύτευεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔκανε δόμους εὐναιετάρωντας,
 ἔγχος μὲν στήσε πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας,
 30 αὐτὸς δ' εἰσὼ ἔεν καὶ ὑπέρβῃ λαῖνον οὐδόν.
 Τὸν δὲ πολὺ πρῶτῃ εἶδε τροφὸς Εὐρύκλεια,
 κῶεα καστορνύσα θρόνους ἐνὶ δαιδαλέοισιν.
 Δακρύσασσα δ' ἔπειτ' ἰδὺς κίον· ἄμφι δ' ἄρ' ἄλλαι
 δμῶαι Ὀδυσσεύος ταλασίφρονος ἡγερέοντο
 35 καὶ κύονες ἀγαπαζόμεναι κεφαλὴν τε καὶ ὤμους.
 Ἦ δ' ἔεν ἐκ θαλάμοιο περίφρων Πηνελόπεια,
 Ἀρτέμιδι ἱκέτῃ ἡ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ·
 ἄμφι δὲ παιδί φιλῶ βάλε πῆχες δακρύσασσα·
 κύσσε δὲ μιν κεφαλὴν τε καὶ ἄμφω φάσα καλά
 40 καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἥλθες, Τηλέμαχε, γλυκερὸν φάος. Οὐ σ' ἔτ' ἔγωγε
 ὄψεσθαι ἐφάμην, ἐπεὶ ὥχεο νηὶ Πύλονδε
 λάβρη, ἐμεῦ ἄεχτι, φίλον μετὰ πατρός ἀκουήν.
 Ἄλλ' ἄγε μοι καταλέξον, ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς.
 45 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦῶδα·
 μήτηρ ἐμῇ, μή μοι γόον ὀρνυθὶ μηδέ μοι ἥτορ
 ἐν στήθεσσι δόρνε, φυγόντι περ αἰπὺν δλεθρον·
 ἄλλ' ὑδρηνάμενη, καθαρὰ χροὶ εἴμαθ' ἐλοῦσα,
 [εἰς ὑπερῷ' ἀναβῆσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν]
 50 εὐχεο πᾶσι θεοῖσι τεληέσσας ἐκατόμβας
 ῥέξειν, αἶ κ' ἐποθὶ Ζεὺς ἀντίτα ἔργα τελέσῃ.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἀγορὴν ἐξελεύσομαι, ὅρρ' ἀκαλέσσω
 ξείνον, ὅτις μοι κείθεν ἤμ' ἔσπετο δεῦρο κίοντι.
 Τὸν μὲν ἐγὼ προὔπεμψα σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισιν·
 55 Πύρρειον δὲ μιν ἠνώγεα προτὶ οἶκον ἄγοντα
 ἐνδυκῶς φιλεῖν καὶ τιέμεν, εἰκόλεον ἔλθω.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἀπτερος ἔπλετο μῦθος.
 Ἦ δ' ὑδρηνάμενη, καθαρὰ χροὶ εἴμαθ' ἐλοῦσα
 εὐχετο πᾶσι θεοῖσι τεληέσσας ἐκατόμβας
 60 ῥέξειν, αἶ κ' ἐποθὶ Ζεὺς ἀντίτα ἔργα τελέσῃ.

videat; non enim ipsam ante cessaturam puto
 a-ploratuque tristi, fletuque lacrimoso,
 quam ipsum me aspexerit; sed tibi-quidem sic præcipio:
 hospitem infelicem duc in urbem, ut illic
 victum mendicet: dabit autem ei, quicunque voluerit,
 panem et poculum: mihi vero laudquaquam licet omnes
 homines sustinere, habenti quidem dolores animo.
 Hospes autem si valde irascatur, gravius hoc ipsi
 erit: certe enim mihi gratum est vera loqui.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
 o amice, neque sane ipse detineri cupio:
 mendico melius est in urbe, quam in agris,
 cibum mendicare: dabit autem mihi, quicunque voluerit.
 Non enim, apud stabula ut-maneam, amplius ea-estate, sum
 quo imperanti hero in-omnibus paream.
 Sed vade; me vero ducet vir hic, quem tu jubes,
 statim, postquam igitur caluero, teporque factus-fuerit;
 valde enim hæc vestimenta habeo mala: cavendum ne me
 conficiat] frigus matutinum; procul autem urbem dicitis esse.

Sic dixit: Telemachus vero per stabulum ivit,
 velociter pedibus progrediens; mala autem procis serebat.
 Sed postquam pervenerat ad-aedes habitantibus-commodas,
 hastam quidem statuit ad columnam inclinans,
 ipse autem intro ibat, et transgressus est lapideum limen.

Hunc vero longe prima vidit nutrix Euryclea,
 pelles sternens sedibus in artificiosis.
 Lacrimans autem deinde recta ad eum ivit; circumque aliae
 ancillæ Ulyssis audentis-animi congregabantur,
 et osculabantur ei amplectentes caputque et humeros.

Atque egrediebatur e thalamo prudens Penelope,
 Dianæ similis, aut aureæ Veneri:
 circum vero filium dilectum jecit brachia lacrimans;
 osculataque est ipsi caputque et ambo lumina pulcra,
 et ejulans verbis alatis eum allocuta est:

Venisti, Telemache, dulcis lux! Non te amplius ego
 visuram me putabam, postquam Iveras nave in-Pylum
 clam, me invita, dilecti ad-querendam patris famam.
 Sed age mihi narra, quemadmodum tibi-contigit videre.

Illam autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est:] mater mea, ne mihi fletum excita, neu mihi cor
 in pectoribus commove, elapso licet grave exitium:
 sed lota, puris corpori vestimentis sumtis,
 [in cœnaculum ubi-ascenderis cum famulis mulieribus,]
 vove omnibus diis perfectas hecatombas
 te sacrificaturam, sicubi Jupiter vindictæ opera perfecit.
 At ego ad-forum transibo, ut vocem
 hospitem, qui me illinc una secutus est huc venientem.
 Illum quidem ego præmisi cum eximiis sociis;
 Piræum autem ipsum jussi ad domum ducentem
 cum-cura amice-tractare et honorare, donec ipse venissem.

Sicigitur locutus est; huic vero non-evolans erat sermo (i. e.
 tacuit).] Ipsa vero lota, puris corpori vestimentis sumtis,
 vovebat omnibus diis perfectas hecatombas
 se sacrificaturam, sicubi Jupiter vindictæ opera perficeret.

Τηλέμαχος δ' ἄρ' ἔπειτα δι' ἐκ μεγάρου βεβήκει,
 ἔγχος ἔχων· ἅμα τῷγε κύνας πόδας ἀργοὶ ἔπαιτο.
 Θεοσπεσίην δ' ἄρα τῷγε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη·
 τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θηεῦντο.
 65 Ἀμφὶ δέ μιν μνηστῆρες ἀγήνορες ἠγερέθοντο,
 ἔσθλ' ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδόμευσον.
 Αὐτὰρ ὁ τῶν μὲν ἔπειτα ἀλευάτο πουλὺν δμίλον,
 ἄλλ', ἵνα Μέντωρ ᾗστο καὶ Ἀντίφος ἡδ' Ἀλιθέρσης,
 οἵτε οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρώϊοι ᾗσαν ἐταῖροι,
 70 ἔνθα καλέετ' ἰὼν· τοὶ δ' ἐξερέεινον ἕκαστα.
 Τοῖσι δὲ Πείραιος δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἦλθεν,
 ξείνον ἄγων ἀγορήνδε διὰ πτόλιν· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 Τηλέμαχος ξείνιοι ἑκάς τράπετ', ἀλλὰ παρέστη.
 Τὸν καὶ Πείραιος πρόταρος πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 75 Τηλέμαχ', αἴψ' ὅτρυνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα γυναικάς,
 ὥς τοι δῶρ' ἀποπέμψω, ἃ τοὶ Μενέλαος ἔδωκεν.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ᾗδα·
 Πείραι', οὐ γάρ τ' ἴδμεν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
 Εἰ κεν ἐμὲ μνηστῆρες ἀγήνορες ἐν μεγάροισιν
 80 λάθρῃ κτείναντες πατρώϊα πάντα δάσωνται,
 αὐτὸν ἔχοντά σε βούλομαι ἐπαυρέμεν, ἢ τινα τῶνδε·
 εἰ δέ κ' ἐγὼ τοῦτοισι φόνον καὶ Κῆρα φυτεύσω,
 δὴ τότε μοι χαίροντι φέρειν πρὸς δώματα χαίρουν.
 Ὡς εἰπὼν ξείνον ταλαπείριον ᾗγεν ἐς οἶκον.
 85 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἴκοντο δόμοις εὐναιετάρωντα,
 χλαίνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισίους τε θρόνους τε·
 ἐς δ' ἀσαμίνθους βάντες ἐϋξέστας λούσαντο.
 Τοὺς δ' ἐπεὶ οὖν ὤρῳαι λούσαν καὶ χρίσαν ἐλαίῳ,
 ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας οὐλάς βαλον ἦδ' ἐχιτώνας·
 90 ἐκ β' ἀσαμίνθου βάντες ἐπὶ κλισμοῖσι κάθίζον.
 Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προγόνῳ ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσεῇ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστήν ἐτάσσουσε τράπεζαν.
 Σίτον δ' αἰδοίῃ ταμίῃ παρέθηκε φέρουσα,
 95 εἰδῶτα πολλὰ ἐπιθείσα, χαριζομένη παρεόντων.
 Μήτηρ δ' ἀντίον ἴξε παρὰ σταθμὸν μεγάρου,
 κλισίῃ κεκλιμένη, λέπτ' ἡλάκατα στρωφῶσα.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοίμα προκειμένα χεῖρας ἱαλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 100 τοῖσι δὲ μῦθον ἤρχε περίφρων Πηνελόπεια·
 Τηλέμαχ', ἦτοι ἐγὼν ὑπερώϊον εἰσαναβῆσα
 λέξομαι εἰς εὐνὴν, ἣ μοι στονόεσσα τέτυκται,
 αἰεὶ δάκρυς ἐμοῖσι πεφυρμένη, ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς
 ὄχρ' ἄμ' Ἀτρεΐδῃσιν ἐς Δίον· οὐ δέ μοι ἔτλης,
 105 πρὶν ἐλθεῖν μνηστῆρας ἀγήνορας ἐς τὸδε δῶμα,
 νόστον σοῦ πατρὸς σάφα εἰπόμεν, εἰ που ἀκούσας.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ᾗδα·
 τοιγάρ ἐγὼ τοι, μήτηρ, ἀληθεῖν καταλέξω.
 Ὅρχομαι' ἐς τε Πύλον καὶ Νέστορα, ποιμένα λαῶν·
 110 δεξιόμενος δέ με καῖνος ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν
 ἐνδυκέως ἐφίλει, ὥς τε πατὴρ ἐόν ὤϊα,
 θρόνονα χρόνιον νέον ἀλλοθεν· ὥς ἐμὲ καῖνος
 ἐνδυκέως ἐκόμιζε σὺν υἱάσι κυδαλλίοισιν.
 Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος οὔ ποτ' ἔρασκεν,

Telemachus autem deinde per domum *transiens* exivit,
 hastam habens : unaque eum canes pedibus veloces seque-
 bantur.] Divinam autem gratiam in-eum defudit Minerva;
 eumque inde omnes populi advenientem admirabantur.
 Circa vero ipsum proci illustres congregabantur,
 bona prædicantes, mala autem mentibus profunde-cogitabant.
 Atque ille horum quidem inde declinabat magnum coctum,
 sed, ubi Mentor sedebat, et Antiphos, et Halitherses,
 qui-quidem ei a principio paterni erant amici,
 illic consedit adiens : illi autem interrogabant singula.
 Ad-hos vero Piræus hasta-inclytus prope venit,
 hospitem ducens ad-concionem per urbem : neque adhuc diu
 Telemachus ab-hospite procul aversus-erat, sed ei astitit.
 Hunc et Piræus prior sermone allocutus-est :
 Telemache, statim jube-ire meam ad domum mulieres,
 ut tibi dona remittam, quæ tibi Menelaus dedit.
 Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] Piræe, non enim scimus, quomodo erunt hæc opera.
 Si forte me proci illustres in ædibus
 clam interfecto, paterna omnia diviserint,
 ipsum habentem te malo iis frui, quam aliquem horum :
 sin autem ego his cædem et mortem struxero,
 tum demum mihi gaudenti fer ad ædes gaudens.
 Sic locutus, hospitem ærumnosum duxit in domum.
 Ac postquam pervenerant ad-ædes habitantibus-commodas,
 lænas quidem deposuerunt in solisque sedibusque;
 inque balnea ingressi bene-polita lavati-sunt.
 Hos autem postquam famulæ laverant et unxerant oleo,
 circum eos deinde lænas villosas jecerunt et tunicas;
 e balneoque ipsi egressi in solis consedere.
 Aquam autem ancilla gutturnio infundebat ferens,
 pulcro, aureo, super argenteum lebetem,
 ad-lavandum; juxtaque politam extendit mensam.
 Panem autem verecunda proma apposuit ferens,
 ferculis multis impositis, largiens de-præsentibus.
 Mater vero ex-adverso sedebat ad postes domus
 solio inclinata, tenuia pensa versans.
 Hi autem ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 illis sermones exorsa-est prudens Penelope :
 Telemache, sane ego in-cœnaculum ubi-ascendero,
 decumbam in lectum, qui mihi luctuosus factus-est,
 semper lacrimis meis imbutus, ex quo Ulysses
 abiit cum Atridis ad Ilium : nec mihi sustinuisti,
 antequam venirent proci illustres in hanc domum,
 reditum tui patris aperte dicere, sicubi audivistī.
 Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] enimvero ego tibi, mater, verum enarrabo.
 Ivimus inque Pylum, et ad Nestorem, pastorem virorum;
 exceptum autem me ille in excelsis ædibus
 cum-cura amice-tractabat, tanquam pater suum filium,
 reversum sero recens allunde : sic me ille
 sedulo curabat, ipse cum filiis gloriosis.
 At de-Ulysse audentis-animi minime dicebat,

115 ζωοῦ οὐδὲ θανόντος, ἐπιχθονίων τευ ἀκοῦσαι·
 ἀλλὰ μ' ἐς Ἀτρεΐδην, δουρικλειτὸν Μενέλαον,
 ἵπποισι προὔπεμψε καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν.
 Ἐνθ' ἴδον Ἀργεῖν Ἑλένην, ἥς εἵνεκα πολλὰ
 Ἀργεῖοι Τρώες τε θεῶν ἰότητι μόγησαν.
 120 Εἶρετο δ' αὐτίκ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 ὅττε χρητίζων ἰκόμην Λακεδαιμόνα διὰν·
 αὐτὰρ ἐγὼ τῷ πᾶσαν ἀληθείην κατέλεξα·
 καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
 125 ἤθελον εὐνηθῆναι, ἀνάλκιδες αὐτοὶ ἐόντες.
 Ὡς δ' ὅπote ἐν φυλόχῳ ἔλαρος κρατεροῖο λέοντος
 νεβροῦς κοιμήσασα νεηγενέας γαλαθηνούς
 κνημοὺς ἐξερέσει καὶ ἄγκυα ποιήεντα
 βοσκομένη, ὃ δ' ἔπειτα ἐὼν εἰσῆλυθεν εὐνὴν,
 130 ἀμβότεροισι δὲ τοῖσιν αἰεκέα πότμον ἔρῃχεν·
 ὥς Ὀδυσσεὺς κείνοισιν αἰεκέα πότμον ἔρῃσει.
 Αἱ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπολλῶν,
 τοῖος ἐὼν οἷός ποτ' εὐκτιμένη ἐν Λέσβῳ
 ἐξ ἑρίδος Φιλομηλείδῃ ἐπάλαισεν ἀναστάς,
 135 καὶ δ' ἔβαλε κρατερῶς, κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί,
 τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσσεύς·
 πάντες κ' ὠκύμοροι τε γενοῖατο πικρόγαμοί τε.
 Ταῦτα δ' ἄ μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσσαι, οὐκ ἂν ἔγωγε
 ἄλλα παρὲς εἴποιμι παρακλιδὸν οὐδ' ἀπατήσω·
 140 ἀλλὰ τὰ μὲν μοι εἶπε γέρον ἄλιος νημερτής,
 τῶν οὐδέν τοι ἐγὼ κρίψω ἔπος οὐδ' ἐπικεύσω.
 Φῆ μιν δγ' ἐν νήσῳ ἰδέειν κρατέρ' ὦλγε' ἔχοντα,
 Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυπσοῦς, ἥ μιν ἀνάγκη
 ἴσχει· ὃ δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι·
 145 οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπ' ἡρέτμοι καὶ ἐταῖροι,
 οἳ κέν μιν πέμπουσιν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
 Ὡς ἔφατ' Ἀτρεΐδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος.
 Ταῦτα τελευτήσας νεόμην· ἔδοσαν δὲ μοι οὖρον
 ἀθάνατοι, τοί μ' ὦκα φίλην ἐς πατρίδ' ἐπεμψαν.
 150 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρῖνεν.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
 ὦ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδew Ὀδυσῆος,
 ἥτοι δγ' οὐ σάφα οἶδεν· ἐμεῖο δὲ σύνθεο μῦθον·
 ἀτρεκέως γάρ σοι μαντεύσομαι οὐδ' ἐπικεύσω.
 155 Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξενίη τε τράπεζα
 ἰστίη τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἦν ἀφικάνω,
 ὥς ἥτοι Ὀδυσσεὺς ἦδη ἐν πατρίδι γαίῃ
 ἤμενος ἢ ἔρπων, τάδε πευθόμενος κακὰ ἔργα,
 ἐστίν, ἀτὰρ μνηστῆρσι κακὸν πάντεσσι φυτεύει·
 160 οἷον ἐγὼν οἰωνὸν εὖσσέλωμου ἐπὶ νηὸς
 ἤμενος ἐφρασάμην καὶ Τηλεμάχῳ ἐγεγώνουν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 αἱ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τετελεσμένον εἶη·
 τῷ κε τάχα γνοίης φιλοτῆτά τε πολλὰ τε δῶρα
 165 ἐξ ἐμεῦ, ὥς ἂν τίς σε συναντόμενος μακαρίζοι.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Μνηστῆρες δὲ πάροθεν Ὀδυσῆος μεγάροιο
 οἰσίοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέησιν ἰέντες,

nec vivo nec mortuo, terrestrium ex-ullo se audivisse :
sed me ad Atriden, hasta-inclytum Menelaum,
cum-equis dimisit et curribus coagmentatis.
Illic vidi Argivam Helenam, cujus gratia multa
Argivi Trojanique deorum voluntate laborarunt.
Interrogabat vero statim deinde bello strenuus Menelaus,
cujusnam rei indigens venissem Lacedaemonem divinam :
at ego ei omnem veritatem enarravi :
et tunc me verbis respondens allocutus-est :
Dii-boni! profecto valde fortis viri in lecto
voluerunt cubare, imbelles ipsi quum-sint.
Sicut autem quando in lustris cerva fortis leonis
hinnulos ubi-cubare-fecerit recens-natos, lactentes,
saltus investigat et valles herboas
pascens, hic vero statim suum ingressus-est cubile,
ambobusque illis saevam mortem infert :
ita Ulysses illis saevam mortem inferet.
Utinam enim, Jupiter pater, et Minerva, et Apollo,
talis existens, qualis olim bene-aedificata in Lesbo
ex contentione cum-Philomelide luctatus-est surgens,
prostravitque eum fortiter, gavis-i-sunt autem omnes Aclivi;
talis existens cum-procis versaretur Ulysses;
omnes et brevis-aei fierent et amaris-nuptiis.
Ista vero, quae me interrogas et precaris, non ego
alia praeter verum dixero declinando, nec te decipiam :
sed quae quidem mihi dixit senex marinus verax,
horum nullum tibi ego celabo verbum, neque occultabo.
Dixit ipsum is in insula se vidisse dueros dolores habentem,
Nymphae in aedibus Calypsus, quae ipsum necessitate
detinet : ille vero non potest suam in-patriam terram venire :
non enim ei adsunt naves remigio-instructae et socii,
qui ipsum devehant super lata dorsa maris.
Sic dixit Atrides, hasta-inclytus Menelaus.
His peractis redii : dederunt autem mihi ventum-secundum
immortales, qui me celeriter dilectam in patriam misere.
Sic dixit : illi autem animum in pectoribus commovebat.
Inter-hos vero et locutus-est Theoclymenus deo-similis :
O uxor veneranda Laertiadae Ulyssis,
nempe ille non clare novit; meo autem attende sermoni :
vere enim tibi vaticinabor, neque occultabo.
Sciat nunc Jupiter primum deorum, hospitalisque mensa
focusque Ulyssis eximii, ad-quem veni,
quod sane Ulysses jam in patria terra
sedens, vel reptans, haec audiens mala opera,
est, at procis malum omnibus serit :
talem ego avem bonis-transtiris-instructa in navi
sedens observavi, et Telemacho nuntiavi.
Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
utinam enim hoc, hospes, verbum perfectum esset :
ita cito sentires amicitiamque, multaue dona acciperes
ex me, ut aliquis te occurrens beatum-diceret.
Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
Proci autem ante Ulyssis domum
disceis delectabantur et hastilibus jaculantes.

- ἐν τυκτῷ διαπέδω, ὅθι περ πάρος ὕβριν ἔχουσιν.
 170 Ἄλλ' ὅτε δὴ δειπνηστος ἦν, καὶ ἐπῆλυθε μῆλα
 πάντοθεν ἐξ ἀγρῶν, οἳ δ' ἤγαγον, οἳ τὸ πάρος περ,
 καὶ τότε δὴ σφιν ἔειπε Μῆδων· ὅς γάρ ῥα μάλιστα
 ἦνδανε κηρύκων καὶ σφιν παραγίγνεται δαιτί·
 Κῶροι, ἐπειδὴ πάντες ἐτέρφθητε φρέν' ἀέλοισι,
 175 ἔρχεσθε πρὸς δώμαθ', ἐν' ἐντυνώμεθα δαίτα·
 οὐ μὲν γάρ τι χερίων ἐν ὥρῃ δειπνον ἐλέσθαι.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἀνστάντες ἔθαν πειθοντό τε μύθοι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔκοντο δόμους εὐναιεσάντας,
 χλαίνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
 180 οἳ δ' ἔρρεον δις μεγάλους καὶ πίνοντας αἶγας,
 ἔρρεον δὲ σῦας σιάλους καὶ βούν' ἀγελαίην,
 δαίτ' ἐντυνόμενοι. — Τοῖ δ' ἐξ ἀγροῖο πόλινδ' ἐ
 ὠτρύνοντ' Ὀδυσσεύς τ' ἰέναι καὶ διὸς ὑφορβός.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
 185 Ἔειν', ἐπεὶ ἄρ δὴ ἔπειτα πάλινδ' ἰέναι μενεαίνεις
 σήμερον, ὥς ἐπέτελλεν ἀναξ ἑμός — ἦ σ' ἂν ἔγωγε
 αὐτοῦ βουλοίμην σταθμῶν ῥυτῆρα λιπέσθαι·
 ἀλλὰ τὸν αἰδέομαι καὶ δαΐδια, μὴ μοι ὀπίσσω
 νεικέη· χαλεπαὶ δέ τ' ἀνάκτων εἰσὶν ὁμοκλαί —
 190 ἀλλ' ἄγε νῦν ἵομεν· δὴ γὰρ μέμβλωκε μάλιστα
 ἤμαρ· ἀτὰρ τάχα τοι ποτὶ ἔσπερα ῥίγιον ἔσται.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 γινώσκω, φρονέει· τάγε δὴ νοέοντι κελεύεις. [σεύς·
 Ἄλλ' ἵομεν· σὺ δ' ἔπειτα διαμπερές ἡγεμόνευε.
 195 Δὸς δέ μοι, εἴ ποθί τοι ῥόπαλον τετμημένον ἔστιν,
 σκηρίπτεσθ', ἐπειρήφατ' ἀρισφαλὲς ἔμμεναι οὐδόν.
 Ἦ ῥα καὶ ἀμφ' ὤμοισιν αἰεκέα βάλλετο πῆρην,
 πυκνὰ ῥωγαλέην· ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ.
 Εὐμαῖος δ' ἄρα οἱ σκηπτρον θυμῆρες ἔδωκεν.
 200 Τῷ βήτην· σταθμὸν δὲ κύνας καὶ βύτορες ἄνδρες
 ῥύατ', ὅπισθε μένοντες· ὃ δ' ἐς πόλιν ἦγεν ἀνακτα,
 πτωχῷ λευγαλέω ἐναλγίχιον ἠδὲ γέροντι,
 σκηπτρόμενον· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροὶ εἵματα ἔστο.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ στείχοντες ὁδὸν κατὰ παιπαλόεσσαν
 205 ἄστεος ἐγγὺς ἔσαν καὶ ἐπὶ κρήνην ἀφίκοντο
 τυκτῇ, καλλίροον, ὅθεν ὕδρευοντο πολῖται,
 τὴν ποίησ' Ἰθακὸς καὶ Νήριτος ἠδὲ Πολύκτωρ·
 ἀμφὶ δ' ἄρ' αἰγείρων ὕδατοτρεφῶν ἦν ἄλσος,
 πάντοσε κυκλοτερές, κατὰ δὲ ψυχρὸν ῥέεν ὕδωρ
 210 ὑψόθεν ἐκ πέτρης· βωμός δ' ἐφύπερθε τέτυκτο
 Νυμφῶων, ὅθι πάντες ἐπιβρέζουσιν ὁδίται·
 ἐνθα σφῆας ἐκίχαν' υἱὸς Δολιῖο Μελανθεύς,
 αἶγας ἄγαν, αἱ πᾶσι μετέπρεπον αἰπολίοισιν,
 δειπνον μνηστήρεσσιν· δύο δ' ἄμ' ἔποντο νομῆες.
 215 Τοὺς δὲ ἰδὼν νεῖκεσσαν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν,
 ἔκπαγλον καὶ αἰεκές· ὄρινε δὲ κῆρ Ὀδυσῆος·
 Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγῃ κακὸς κακὸν ἡγηλάζει·
 ὥς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὥς τὸν ὁμοῖον.
 Πῇ δὴ τόνδε μολοδὸρὸν ἄγεις, ἀμέγαρτε συβῶτα,
 220 πτωχὸν ἀνιηρὸν, δαιτῶν ἀπολυμαντῆρα;
 ὅς πολλῆς φιλίῃσι παραστάς θλίψεται ὤμους,
 αἰτίζων ἀκόλους, οὐκ ἀορας οὐδὲ λέβητας·

in fabrefacto pavimento, ubi pridem insolentiam excercebant.
 Sed quando jam cœnæ-tempus erat, et advenerunt pecudes
 undique ex agris (ii autem agebant eas, qui et antea) :
 tum vero ipsis dixit Medon; hic etenim maxime
 placebat præconum, et ipsis aderat in-convivio :

Juvenes, postquam-jam omnes delectati-estis animo certami-
 nibus,] ite ad aedes, ut paremus convivium :
 nequaquam enim malum est in tempore cœnam capere.

Sic dixit : illi autem surgentes abibant, parebantque sermo-
 ni.] Ac postquam venerant in-aedes habitantibus-commodas,
 lænas quidem deposuerunt in sedilibusque solisque ;
 ipsi autem mactabant oves magnas et pingues capras,
 mactabantque sues pingues, et bovem armentalem,
 convivium parantes. Illi vero ex agro ad-urbem
 properabant-ire, Ulyssesque et divinus subulcus.
 Inter-eosque sermones exorsus-est subulcus, princeps viro-
 rum :] Hospes, quia jam subinde ad-urbem ire cupis
 hodie, sicut jussit dominus meus (certe te ego
 hic mallem stabulorum custodem relictum-esse :
 sed illum vereor, et timeo, ne me postea
 objurget : graves vero dominorum sunt increpationes) :
 sed age nunc eamus : jam enim præterit maxima-ex-parte
 dies ; at cito tibi ad vesperam frigidius erit.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 cognosco, sapio ; hæc jam intelligenti præcipis.
 Sed eamus ; tu autem deinde perpetuo præi.
 Da vero mihi, sicuti baculum tibi cœnam est,
 ad-innitendum ; quoniam dicitis valde-lubricam esse viam.

Dixit, et circum humeros turpem sibi-jaciebat peram
 crebris-locis laceram ; inerat vero tortile forum-ad-suspenden-
 dum.] Eumæus autem inde ei baculum animo-gratum dedit.
 Hi ivērunt : stabulum vero canes et pastores viri
 custodiebant, pone manentes ; ipse autem in urbem ducebat
 regem,] mendico misero similem et seni,
 baculo innitentem : turpia autem circa corpus vestimenta in-
 dutus-erat.] Sed quando jam vadentes viam per asperam
 urbem prope erant, et ad fontem pervenerant
 structum, pulcre-fluentem, unde aquabantur cives,
 quem fecit Ithacus, et Neritus, ac Polyctor ;
 circum vero alnorum aquis-nutritarum erat nemus,
 undique rotundum, defluebatque frigida aqua
 alte ex petra : ara autem supra facta-erat
 Nympharum, ubi omnes sacra-faciebant viatores :
 illic ipsos assecutus-est filius Dolii Melantheus,
 capras agens, quæ omnibus antecellebant gregibus,
 cœnam procis ; duo autem una sequebantur pastores.
 Illos autem conspicatus increpuit, verbum dixit et elocutus-
 est,] vehementer ei indigne : commovebat vero cor Ulyssis :

Nunc quidem sane cum-maxime malus malum ducit :
 adeo semper similem ducit deus ad similem.
 Quoniam jam hunc voracem ducis, nihili subulce,
 mendicum molestum, conviviorum contaminatorem ?
 qui multis postibus astans atteret humeros,
 petens frustra, non tripodas, neque lebetas ;

τόν κ' εἴ μοι δοίης σταθμῶν ρυτῆρα λιπέσθαι
 σηκοχόρον τ' ἔμμεναι θαλλόντ' ἐρίφοισι φορῆναι·
 225 καὶ κεν ὄρον πίνων μεγάλην ἐπιγουνίδα θεῖτο.
 Ἄλλ' ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα κάκ' ἔμμεθεν, οὐκ ἐβελήσει
 ἔργον ἐπιόχεσθαι, ἀλλὰ πτώσων κατὰ δῆμον
 βούλεται αἰτίζων βόσκειν ἢν γαστέρ' ἀναλτον.
 Ἄλλ' ἐκ τοι ἔρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 230 αἶ κ' ἔλθῃ πρὸς δώματ' Ὀδυσσεύος θεῖοιο,
 πολλά οἱ ἀμφὶ κάρη σφέλα ἀνδρῶν ἐκ παλαιμάνων
 πλευραὶ ἀποτρίψουσι δόμον κατὰ βαλλομένοιο.
 ὣς φάτο· καὶ παρῶν λαὸς ἔνθορον ἀπραδίθησιν
 ἰσχυρῶ· οὐδέ μιν ἐκτὸς ἀταρπιτοῦ ἐστουφέλιξεν,
 235 ἀλλ' ἔμμεν ἀσφαλῶς· ὁ δὲ μερμήριζεν Ὀδυσσεύς,
 ἢ μεταίξας ῥοπάλῳ ἐκ θυμὸν ἔλοιτο
 ἢ πρὸς γῆν ἑλάσειε κάρη, ἀμφοῦδὶς αἰέρας.
 Ἄλλ' ἐπετολμῆσε, φρεσὶ δ' ἔσχετο· τὸν δὲ συδῶντης
 νεῖκεσ' ἐξάντα ἰδὼν μέγα δ' εὖξάτο, χεῖρας ἀνασχών·
 240 Νύμφαι κρηναῖαι, κοῦραι Διὸς, εἴ ποτ' Ὀδυσσεύς
 ὕμιν ἐπὶ μηρὶ ἔκχε, καλυψάς πῖονι δημῷ,
 ἀρνῶν ἢ δ' ἐρίφων· τόδε μοι κρήνην' ἐέλωρ,
 ὥς ἔλθοι μὲν κείνος ἀνὴρ, ἀγάγοι δέ ἐ δαίμων·
 τῷ κέ τοι ἀγλαίας γε διασκεδάσειεν ἀπάσας,
 245 τὰς νῦν ὑβρίζων φορέεις, ἀλαλήμενος αἰεὶ
 ἄστου κατ'· αὐτὰρ μῆλα κακοὶ φθείρουσι νομῆες.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μελάντιος, αἰπόλος αἰγῶν·
 ὦ πόποι, οἷον εἶπε κύνων, ὀλοφώϊα εἰδῶς·
 τόν ποτ' ἐγὼν ἐπὶ νηὸς εὐσσελμοιο μελαίνης
 250 ἄξω τῇλ' Ἰθάκης, ἵνα μοι βίστον πολλὴν ἄλφοι.
 Αἱ γὰρ Τηλέμαχον βάλοι ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 σήμερον ἐν μεγάροις ἢ ὑπὸ μνηστῆρσι δαμείη,
 ὥς Ὀδυσσῆι γε τηλοῦ ἀπώλειτο νόστιμον ἦμαρ.
 ὣς εἰπὼν τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, ἦκα χιόντας,
 255 αὐτὰρ ὁ βῆ· μάλα δ' ὤκα δόμους ἵκανε· ἀνακτος.
 Αὐτίκα δ' εἰσὼ ἱέν, μετὰ δὲ μνηστῆρσι καθίζεν,
 ἀντίον Εὐρυμάχου· τὸν γὰρ φιλέεσκε μάλιστα.
 Τῷ παρά μὲν κρειῶν μοῖραν θέσαν, οἱ πονέοντο·
 σίτον δ' αἰδοῖται ταμὴν παρέθηκε φέρουσα
 260 ἔδμεναι. Ἀγχιμόλον δ' Ὀδυσσεύς καὶ Διὸς ὑφορβὸς
 στήτην ἐρχομένῳ περὶ δὲ σφραγῆς ἤλυθ' ἰωὴ
 φόρμιγγος γλαφυρῆς· ἀνὰ γὰρ σφισὶ βάλλετ' αἰδεῖν
 Φημίος· αὐτὰρ ὁ χειρὸς ἐλὼν προσέειπε συδῶντην·
 Εὖμαι', ἦ μάλα δὴ τάδε δώματα κάλ' Ὀδυσσεύς·
 265 ρεῖα δ' ἀρίωνται· ἐστὶ καὶ ἐν πολλοῖσιν ἰδέσθαι.
 Ἐξ ἐτέρων ἕτερ' ἐστίν· ἐπῆσκηται δὲ οἱ αὐλῇ
 τοῖχῳ καὶ θριγκοῖσι, θυραὶ δ' εὐερκέες εἰσὶν
 δικλιδεῖς· οὐκ ἂν τις μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσσαιοτο.
 Γινώσκω δ', ὅτι πολλοὶ ἐν αὐτῷ δαῖτα τίθενται
 270 ἄνδρες· ἐπεὶ κνίσῃ μὲν ἀνήνοθεν, ἐν δὲ τε φόρμιγγι
 ἠπύει, ἣν ἄρα δαῖτι θεοὶ ποίησαν ἐταίρῳ.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὖμαιε συδῶτα·
 ρεῖ' ἔγνω· ἐπεὶ οὐδὲ τὰ τ' ἄλλα πέρ' ἐσσ' ἀνοήμων.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ φραζώμεθ', ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
 275 Ἦέ σὺ πρῶτος ἐξελεύεαι δόμους εὐναιετάοντας,
 δῶσεο δὲ μνηστῆρας, ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ·

hunc si mihi dares stabulorum custodem ut-relinquam,
 chortisque-curator ut-sit, frondemque hædis ferat ;
 tum serum bibens, magnum sibi femur efficeret.

Sed quandoquidem sane opera mala didicit, non vult
 opus-rusticum obiro, sed mendicans per populum
 mavult petendo pascere suum ventrem insatiabilem.

Verum tibi edico, hoc vero et perfectum erit :

si iverit ad ædes Ulyssis divini,
 multa ei circum caput *jacta* scabella virorum e manibus
 latera deterent per domum percussii.

Sic dixit, et accedens ei calce insultavit per-insipientiam
 in-coxam; nec-tamen ipsum a-semita deturbavit,
 sed is manebat firme; ac deliberabat Ulysses,
 utrum irruens deculo animum ei eriperet,
 an ad terram dejiceret caput, circa-solum sublato.

Sed pertulit, animoque cohibuit-se; illum vero subulcus
 increpuit contra intuitus; valdeque precatus-est, manibus sub-
 latis :] Nymphæ fontanæ, filiæ Jovis, si-unquam Ulysses
 vobis femora combussit, cooperta pingui adipe,
 agnorum et hædorum, hoc mihi perficite votum,
 ut veniat quidem ille vir, adducat autem ipsum deus :
 ita tibi fastus utique dissipavit omnes,
 quos nunc contumeliosus fers, vagans semper
 per urbem; at pecudes mali perdunt pastores.

Hunc autem rursus allocutus-est Melanthius, pastor capra-
 rum :] dii boni! quale dixit canis, exitiosa sciens!
 quem aliquando ego in navi bonis-transtis nigra
 agam longe ab-Ithaca, ut mihi opes multas *renditus* paret.
 Utinam enim Telemachum interficeret argenteo-arcu-Apollo
 sic hodie in ædibus, vel a procis domaretur,
 sicut Ulyssi quidem procul perii reditus dies.

Sic locutus, hos quidem liquit illic, lente euntes,
 at ipse abivit; valde autem celeriter ad ædes pervenit regis.
 Statim autem introivit, et inter procos consedit,
 e-regione Eurymachi; hunc enim diligebat maxime.
 Ei quidem carniū partem apposuerunt ii qui ministrabant;
 panem autem verecunda proma apposuit ferens,
 ad-comedendum. Prope vero Ulysses et divinus subulcus
 steterunt venientes; circumvenit autem ipsos sonus
 citharæ cavæ: nam illis incipiebat canere
 Phemius: atque ille manu prehensum allocutus-est subul-
 cum:] Eumæe, certe omnino hæ sunt ædes pulchræ Ulyssis:
 facile autem dignoscendæ sunt etiam inter multas visu.
 Ex aliis aliæ ædes sunt: instructa-est autem ei aula
 muro et septijs: januæ vero bene-obseptæ sunt
 bifores; haud-quisquam eam vir insultaverit.
 Cognosco autem, quod multi in ipsa convivia instruant
 viri; quoniam nidor quidem ascendit, intus autem cithara
 sonat, quam utique convivio dii fecerunt sociam.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce :
 facile nosti; quippe neque in-aliis quidem *rebus* es stultus.
 Sed age jam consultemus, quomodo futura-sint hæc opera.
 Vel tu primus ingredere ædes habitantibus-commodas,
 inferque-te procis; ego autem relinquer huc :

εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπιμένειν, ἐγὼ δ' εἴμι προπάροιθεν·
 μηδὲ σὺ δηθύνειν, μήτις σ' ἔκτοσθε νοήσας
 ἢ βάλην ἢ ἐλάσῃ· τάδε σε φράζεσθαι ἀνωγα.
 280 Τὸν δ' ἡμέλειβ' ἔπειτα πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς·
 γιγνώσκω, φρονέω· τάγε δὴ νοέοντι κελεύεις.
 Ἄλλ' ἔργου προπάροιθεν, ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ.
 Οὐ γάρ τι πληγέων ἀδαήμεων οὐδὲ βολάων·
 τολμήεις μοι θυμὸς, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέπονθα
 285 κύμασι καὶ πολέμῳ· μετὰ καὶ τὸδε τοῖσι γενέσθω.
 Γαστέρα δ' οὐπως ἔστιν ἀποκρύψαι μεμαυῖαν,
 οὐλομένην, ἣ πολλὰ κακ' ἀνθρώποισι δίδωσιν·
 τῆς ἔνεκεν καὶ νῆες ἐύζυγοι δπλίζονται
 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον, κακὰ δυσμενέεσσι φέρουσαι.
 290 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἄν δὲ κύων κεφαλὴν τε καὶ οὐατα κείμενος ἔσγεν,
 Ἄργος, Ὀδυσσεύς ταλασίφρονος, ὃν ῥά ποτ' αὐτὸς
 θρέψε μὲν, οὐδ' ἀπόνητο· πάρος δ' εἰς Ἴλιον ἱρὴν
 ὄγχετο. Τὸν δὲ παρόιθεν ἀγίνεσκον νέοι ἄνδρες
 295 αἶγας ἐπ' ἀγροτέρας ἡδὲ πρόκας ἡδὲ λαγυούς·
 δὴ τότε καίτ' ἀπόθεστος ἀποιοχόμενοι ἀνακτος
 ἐν πολλῇ κόπρῳ, ἥ οἱ προπάροιθε θυράων
 ἡμιόνων τε βοῶν τε ἄλις κέχυτ' ὄφρ' ἂν ἄγοιεν
 δμῶες Ὀδυσσεύς τέμενος μέγα κοπρίσσοντες·
 300 ἐνθα κύων καίτ' Ἄργος, ἐνίπλειος κυνοραιστέων.
 Δὴ τότε γ' ὥς ἐνόησεν Ὀδυσσεῖα ἐγγὺς ἰόντα,
 οὐρῇ μὲν ῥ' ὄγ' ἔσθην καὶ οὐατα κάδβαλεν ἄμφω,
 ἄσπον δ' οὐκέτ' ἔπειτα δυνήσατο οἷο ἀνακτος
 ἐλθέμεν· αὐτὰρ ὁ νόσφιν ἰδὼν ἀπομόρφητο δάκρυ,
 305 ῥεῖα λαθὼν Εὐμαῖον· ἄφαρ δ' ἔρεεμένο μύθῳ·
 Εὐμαί, ἥ μάλα θαῦμα, κύων δὲ καίτ' ἐνὶ κόπρῳ,
 καλὸς μὲν δέμας ἔστιν, ἀτὰρ τὸδε γ' οὐ σάφα οἶδα,
 εἰ δὴ καὶ ταχὺς ἔσκα θέειν ἐπὶ εἰδεῖ τιδδε,
 ἥ αὖτως, οἷοί τε τραπεζῆες κύνες ἀνδρῶν
 310 γίγνοντ'· ἀγλαῖης δ' ἔνεκεν κοιμέουσιν ἀνακτες.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖα συβώτα·
 καὶ λίην ἀνδρὸς γε κύων δδε τῆλε θανόντας.
 Εἰ τοιόςδ' εἴη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ ἔργα,
 οἷόν μιν Τροίηνδε κύων κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,
 315 αἰψά κα θηήσαιο, ἰδὼν ταχυτήτα καὶ ἀλκήν.
 Οὐ μὲν γάρ τι φύγεσκα βαθείης βένθεσιν ὕλης
 κνώδαλον, ὅττι δίοιτο· καὶ ἴχνησι γὰρ περιήδη·
 νῦν δ' ἔχεται κακότητι· ἀναξ δέ οἱ ἄλλοθι πάτρης
 ὤλετο· τὸν δὲ γυναῖκες ἀκηδέες οὐ κοιμέουσιν.
 320 Δμῶες δ' εὖτ' ἂν μηκέτ' ἐπικρατέωσιν ἀνακτες,
 οὐκέτ' ἔπειτ' ἐθέλουσιν ἐναίσια ἐργάζεσθαι.
 Ἥμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀποαίνονται εὐρύσπα Ζεὺς
 ἀνέρος, εὖτ' ἂν μιν κατὰ δούλιον ἥμαρ ἔλθῃν.
 Ὡς εἰπὼν εἰςτῆλε δόμους εὐναιετάοντας·
 325 βῆ δ' ἰθὺς μεγάρῳ μετὰ μνηστῆρας ἀγαυούς.
 Ἄργον δ' αὖ κατὰ Μοῖρ' ἔλαβεν μέλανος θανάτοιο,
 αὐτίκ' ἰδόντ' Ὀδυσῆα εἰκοστῷ ἔνιαυτῳ.
 Τὸν δὲ πολλὸν πρῶτος ἶδε Τηλέμαχος θεοειδὴς
 ἐργόμενον κατὰ δῶμα συβώτην· ὥκα δ' ἔπειτα
 330 νεῦσ', ἐπὶ οἷ καλέσας· ὁ δὲ παπτήνας ἔλε δῖφρον

si vero vis, mane, egoque ibo prae :

neu tu morare, ne-quis te extra conspicatus
vel percutiat, vel pellat ; hæc te considerare jubeo.

Huic autem respondit deinde audens divinus Ulysses :
cognosco, sapio ; hæc jam intelligenti præcipis.

Sed i prae, ego autem relinquer hic.

Non enim omnino plagarum inscius sum, neque ictuum :
patiens mihi animus, quoniam mala multa passus-sum
undis et bello ; cum illis et hoc quoque fiat.

Ventrem autem haudquaquam licet abscondere avidum,
perditum, qui multa mala hominibus dat :
cujus gratia et naves bonis-transtis-instructæ armantur,
pontum super infructuosum, mala inimicis ferentes.

Sic hi quidem talia inter se dicebant.

Atque canis caputque et aures jacens erexit,
Argus, Ulyssis audentis-animi, quem quondam ipse
nutravit quidem, neque eo fruitus-est ; prius vero ad Ilium sa-
crum] abiit. Hunc autem antea ducere-solebant juvenes viri
capras in silvestres, et cervos, et lepores :

tum vero jacebat neglectus, absente domino,
in multo stercore, quod ei ante fores
mulorumque boumque abunde fustum-erat ; donec auferrent
servi Ulyssis prædium magnum stercoraturi :
illic canis jacebat Argus, plenus ricinorum.

Tunc vero, ut agnovit Ulyssem prope stantem,
cauda quidem iste adulatus-est, et aures dejecit ambas ;
prope autem non-amplius tum potuit suum dominum
venire : at hic seorsum conspicatus abstersit lacrimam,
facile latens Eumæum ; statim autem interrogabat sermone :

Eumæe, certe omnino mirandum, canis hic jacet in fimo ;
pulcer quidem corpore est, at hoc non clare scio,
si utique et velox fuerit cursu cum forma hac,
an sic, quales quidem mensales canes virorum
sunt ; deliciarum vero gratia eos nutriunt domini.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce :
et sane viri canis hic est procul mortui.

Si talis esset nunc et corpore, atque etiam operibus,
qualem ipsum Trojam profectus reliquit Ulysses,
statim admirareris, conspicatus velocitatem et robur.
Nequaquam enim effugiebat densæ in-profundis silvæ
bellua, quamcumque egisset ; nam etiam vestigiis eas perquam-
cognovit :] nunc autem tenetur malo : dominus vero seor-
sum a-patria] periit ; hunc autem mulieres negligentes non
curant.] Servi vero, quando non-amplius imperant domini,
non-amplius postea volunt justa operari.

Dimidium enim virtutis aufert late-sonans Jupiter
viro, quando ipsum servilis dies corripuerit.

Sic locutus, intravit aedes habitantibus-commodas ;

ivit autem recta per-domum ad procos illustres.
Argum vero deinde satum occupavit atræ-mortis,
statim ut-viderat Ulyssem vigesimo anno.

Longe autem primus vidit Telemachus deo-similis
venientem per domum subulcum ; cito autem deinde ei
innuit, ad se vocans : isque ubi-circumspexerat, cepit sellam

κείμενον, ἔνθα δὲ δαιτὶς ἐφίξεσκε, κρέα πολλὰ
 δαιόμενος μνηστῆρσι, δόμον χάτα δαινυμένοισιν
 τὸν κατέθηκε φέρων πρὸς Τηλέμαχιο τράπεζαν
 ἀντίον· ἔνθα δ' ἄρ' αὐτὸς ἐφέζετο· τῷ δ' ἄρα κῆρυξ
 313 μοῖραν ἔλῳν ἐτίθει κανέου τ' ἐκ σίτον ἀείρας.
 Ἀγχίμολον δὲ μετ' αὐτὸν ἐδύσετο δώματ' Ὀδυσ-
 πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιος ἢ δὲ γέροντι, [σεύς,
 σκηπτόμενος· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ γροῖ εἴματα ἔστο.
 Ἰξε δ' ἐπὶ μελίνου οὐδοῦ ἐντοσθε θυράων,
 310 κλινάμενος σταθμῷ κυπαρισίνῳ, ὃν ποτε τέκτων
 ξέσσαν ἐπισταμένους καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνεν.
 Τηλέμαχος δ' ἐπὶ οἱ καλέσας προσέειπε συβώτην,
 ἄρτον τ' οὔλον ἔλῳν περικαλλέος ἐκ κανέοιο
 καὶ κρέας, ὥς οἱ χεῖρες ἐγ' ἀνδάνον ἀμφιβαλόντι·
 315 Ἄδς τῷ ξείνῳ ταῦτα φέρον· αὐτὸν τε κέλευε
 αἰτίζειν μάλα πάντας ἐποιοχόμενον μνηστῆρας·
 αἰδώς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ παρῆναι.
 Ὡς φάτο· βῆ δὲ σφυροβόος, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν·
 ἀγροῦ δ' ἰσταίμενος ἔπειτα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 320 Τηλέμαχος τοι, ξεῖνε, δίδοι τάδε, καί σε κελεύει
 αἰτίζειν μάλα πάντας ἐποιοχόμενον μνηστῆρας·
 αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴν ἦν· ἐμμεναι ἀνδρὶ προίκτη· [σεύς
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 Ζεῦ ἄνα, Τηλέμαχ' μοι ἐν ἀνδράσιν ὄλβιον εἶναι,
 325 καὶ οἱ πάντα γένοιθ', ὅσσα φρεσὶν ἦσι μενοινᾷ.
 Ἦ ῥα καὶ ἀμφοτέρησιν ἐδέξατο καὶ κατέθηκεν
 αὐτῷ, ποδῶν προπάρειθεν, ἀεικελὴς ἐπὶ πῆρης.
 Ἦσθι δ', ἔως δ' τ' αἰδὼς ἐνὶ μεγάροισιν ἄειδεν.
 Εὐθ' ὁ δεδεῖπνῆκει, δ' δ' ἐπαύετο θεῖος αἰδοδός·
 330 μνηστῆρες δ' ὁμάδην ἀνὰ μέγαρ'. — Αὐτὰρ Ἀθήνη,
 ἄρχι παρισταμένη, Λαερτιάδην Ὀδυσῆα
 ὦτρυν', ὥς ἂν πύρνα κατὰ μνηστῆρας ἀγέροι
 γνοίῃ θ', οὔτινές εἰσιν ἐναΐσμοι, οἳ τ' ἀθέμιστοι·
 ἀλλ' οὐδ' ὥς τιν' ἐμελλ' ἀπαλειψέσιν κακότητος.
 335 Βῆ δ' ἦμεν αἰτήσων ἐνδέξια φῶτα ἕκαστον,
 πίντοσε χεῖρ' ὀρέγων, ὥς εἰ πτωχὸς πάλαι εἴη.
 Οἱ δ' ἐλεαίροντες δίδοσαν καὶ ἐθάμβεον αὐτόν·
 ἀλλήλους τ' εἶροντο, τίς εἴη καὶ πόθεν ἔλθοι.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Μελάντιος, αἰπόλος αἰγῶν·
 340 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης,
 τοῦδε περὶ ξείνου· ἦ γάρ μιν πρόσθεν ὀπωπα.
 Ἦτοι μὲν οἱ δεῦρο συβώτης ἡγεμόνευεν·
 αὐτὸν δ' οὐ σάφα οἶδ' αὖ, πόθεν γένος εὐχεται εἶναι.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀντίνοος δ' ἔπεισιν νείκεσσε συβώτην·
 345 ὦ ἀρίγνωτε συβῶτα, τίη δὲ σὺ τόνδε πολινδε
 ἡγάγες; ἦ οὐχ ἅλις ἤμιν ἀλήμονές εἰσι καὶ ἄλλοι,
 πτωχοὶ ἀνηροὶ, δαιτῶν ἀπολυμαντῆρες;
 ἦ νοῦσαι, ὅτι τοι βίοντον κατέδουσιν ἄνακτος
 ἐνθάδ' ἀγείρομενοι, σὺ δὲ καὶ ποθὶ τόνδ' ἐκάλεσσας;
 350 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συβῶτα·
 Ἀντίνο', οὐ μὲν καλὰ καὶ ἐσθλὸς ἐὼν ἀγορεύεις·
 τίς γάρ ῥ' ἔξινον καλεῖ ἄλλοθεν αὐτὸς ἐπελθὼν
 ἄλλον γ', εἰ μὴ τῶν, οἳ δημιοεργοὶ ἔσιν,
 μάντιν ἢ ἱετῆρα κακῶν ἢ τέκτονα δούρων,

jacentem, ubi coquus insidere solebat, carnes multas
 distribuens procis, in domo convivantibus :
 hanc deposuit ferens ad Telemachi mensam
 ex-adverso ; ibi vero ipse insedit : ei autem deinde præco
 partem sumtam apposuit, e canistroque panem sublatum.
 Proxime autem post illum ingressus-est aedes Ulysses,
 mendico misero similis et seni,
 baculo innitens ; ac turpia circa corpus vestimenta indutus-
 erat.] Sedebat autem super fraxineum limen intra fores,
 acclinatus postli cupresseo, quem quondam faber
 poliverat scite et ad perpendicularum exegerat.
 Telemachus vero ad se vocatum allocutus-est subulcum,
 panemque totum ubi-sumserat perpulcro ex canistro,
 et carnes, quantum ei manus capiebant comprehendenti :
 Da hospiti hæc ferens, *inquit*, ipsumque jube
 mendicare prorsus omnes obeuntem procos :
 pudor autem non est bonus indigenti viro ut-adsit.
 Sic dixit : ivit autem subulcus, postquam sermonem audie-
 rat ;] prope vero stans verba alata *Ulyssi* dixit :
 Telemachus tibi, hospes, dat hæc, et te jubet
 mendicare, prorsus omnes obeuntem procos :
 pudorem autem non bonum dicat esse vero mendico.
 Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 Jupiter rex, *fac* Telemachum mihi inter viros beatum esse ;
 et ei omnia fiant quæcunque mente sua agitat.
 Dixit, et ambabus *manibus* accepit, et deposuit
 ibidem, ante pedes, turpi super pera.
 Comedebat autem, quamdiu cantor in ædibus canebat.
 Quando ille carnaverat, tum cessavit divinus cantor ;
 proci vero tumultuati-sunt per-ædes. At Minerva,
 prope astans, Laertiaden Ulysem
 concitavit, ut panes a procis colligeret,
 cognosceretque, quinam essent justī, quique injusti :
 sed neque sic quemquam exemtura-erat malo.
 Profectusque-est ire petiturus dextrorsum a-viro quoque,
 undique manum porrigens, tanquam si mendicus olim fuis-
 set.] Hi vero miserantes dabant, et admirabantur ipsum ;
 inter-seque interrogabant, quisnam esset, et unde venisset.
 His autem locutus-est Melanthius, pastor caprarum :
 Audite me, proci inclytæ reginæ,
 hoc super hospite ; profecto enim ipsum antea vidi :
 nempe ei huc subulcus dux-fuit :
 ipsum autem non clare scio, unde *se* genere profiteatur esse.
 Sic dixit : Antinous autem verbis objurgavit subulcum :
 o notissime subulce, cur vero tu hunc in-urbem
 duxisti? an non satis nobis erronei sunt et alii,
 mendici molesti, conviviorum contaminatores?
 an parvi-pendis, quod tibi victum comedunt domini
 hic congregati, tu vero etiam alicunde hunc vocasti?
 Eum autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce :
 Antinoe, non quidem bona, etiamsi strenuus sis, loqueris :
 quis enim demum hospitem vocat aliunde ipse *eum* adiens,
 alium scilicet, nisi eorum *aliquem*, qui artifices-sunt,
 vatem, vel medicum malorum, vel fabrum lignorum,

385 ἤ καὶ θέσπιν δαίδων, δ' κεν τέρπησιν αἰίδων;
οὔτοι γὰρ κλητοὶ γὰ βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαίαν·
πτωχὸν δ' οὐκ ἄν τις καλέοι, τρύχοντά ἔ' αὐτόν.
Ἄλλ' αἰεὶ χαλεπὸς περὶ πάντων εἰς μνηστήρων
δμῶσιν Ὀδυσσεύς, πέρι δ' αὐτ' ἐμοί· αὐτὰρ ἔγωγε
390 οὐκ ἀλέγω, εἴως μοι ἐχέφρων Πηνελόπεια
ζῶει ἐνὶ μεγάροις καὶ Τηλέμαχος Ὀλοειδής.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
σίγα, μή μοι τοῦτον ἀμείβεο πολλὰ ἑπέεσσιν·
Ἀντίνοος δ' εἴωθε κακῶς ἐρεθιζόμενος αἰεὶ
395 μύθοισιν χαλεποῖσιν, ἐποτρύνει δὲ καὶ ἄλλους.

Ἦ ῥα καὶ Ἀντίνοον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἀντίνο', ἦ μευ καλὰ πατήρ ὣς κήδεαι υἱός,
δς τὸν ζεῖνον ἀνωγας ἀπὸ μεγάροιο δίσσθαι
μῦθον ἀναγκαῖον· μή τοῦτο θεὸς τελέσειεν.
400 Δός οἱ ἑλὼν· οὐ τοι φρονέω· κέλομαι γὰρ ἔγωγε·
μήτ' οὐν μητέρ' ἐμὴν ἄλκυ τόγε μήτε τιν' ἄλλον
δμῶν, οἱ κατὰ δόματ' Ὀδυσσεύς ἐοικίω.
Ἄλλ' οὐ τοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα·
αὐτὸς γὰρ φαγέμεν πολλὰ βούλειαι ἢ δόμεν ἄλλω.

405 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος ἀπαμειβόμενος προσέειπεν·
Τηλέμαχ', ὕφαγόρη, μένος ἄσχετε, ποῖον εἰπες.
Εἰ οἱ τόσσον ἄπαντες ὀρέξειαν μνηστήρες,
καὶ κέν μιν τρεῖς μῆνας ἀπόπροθεν οἴκος ἐρύκοι.

Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ θρήνην ἑλὼν ὑπέφηνε τραπέζης
410 κείμενον, ᾧ δ' ἔπεγεν λιπαροὺς πόδας εἰλαπινάζων.
Οἱ δ' ἄλλοι πάντες δίδοσαν, πῆλσαν δ' ἄρα πῆρην
σίου καὶ κρειῶν· τάχα δὲ καὶ ἐμελλεν Ὀδυσσεύς,
αὐτίς ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, προικὸς γεύσεσθαι Ἀχαιῶν
στῆ δὲ παρ' Ἀντίνοον καὶ μιν πρὸς μῦθον εἰπεν·
415 Δός, φίλος· οὐ μὲν μοι δοκέεις δ' ἀκαίστος Ἀχαιῶν
ἔμμεναι, ἀλλ' ὠριστος, ἐπεὶ βασιλῆϊ εἰοικας.
Τῷ σε γοῇ δόμεναι καὶ λῶϊον, ἡέ περ ἄλλοι,
σίτου· ἐγὼ δὲ κέ σε κλέω κατ' ἀπείρονα γαίαν.
Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτε οἶκον ἐν ἀνθρώποισιν ἔναιον

420 ὀλβίος ἀφνειὸν καὶ πολλάκι δόσσκον ἀλήτη,
τοίῳ ὅποιος εἴμι καὶ στευ χειρὴν ἔλθοι·
ἦσαν δὲ δμῶες μάλα μυρίοι ἄλλα τε πολλὰ,
οἷσιν τ' εὖ ζώουσι καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.

Ἀλλὰ Ζεὺς ἀλάπαξε Κρονίων — ἤθελε γάρ που —
425 δς μ' ἄμα ληϊστῆρσι πολυκλᾶγκτοισιν ἀνῆκεν
Αἰγυπτόνδ' ἵεναι, δολιχὴν ὁδὸν, ὅφρ' ἀπολοίμην·
στῆσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιελίσσας.
Ἴνθ' ἦτοι μὲν ἐγὼ κελόμην ἐρήθρας ἐταίρους
αὐτοῦ παρ νήεσσι μένειν καὶ νῆας ἔρυσθαι·
430 ὁππῆρας δὲ κατὰ σκοπιὰς ὠτρυνα νέεσθαι.

Οἱ δ' ὕβρει εἴξαντες, ἐπιστόμενοι μὲναι σφῶι,
αἴψα μάλ' Αἰγυπτίῳ ἀνδρῶν περικαλλέας ἀγροὺς
πόρθεον, ἐκ δὲ γυναῖκας ἄγον καὶ νήπια τέκνα
αὐτοὺς τ' ἔκτεινον· τάχα δ' ἐς πόλιν ἵκετ' αὐτή.

435 Οἱ δὲ βοῆς αἰόντες ἄμ' ἡοὶ φαينوμένην
ἦλθον· πλῆτο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων
γαλοῦ τε στεροπῆς· ἐν δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
φῦζαν ἐμοῖς ἐτάροισι κακὴν βάλεν, οὐδὲ τις ἔτλη

vel etiam divinum cantorem, qui delectet canens?

hi enim vocati utique *sunt* hominum super immensa terra :
mendicum vero nemo vocarit, attritum se ipsum.

Sed semper difficilis super omnes es procos
servis Ulyssis, præcipue vero mihi; at ego
non curo, quamdiu mihi prudens Penelope
vivit in ædibus, et Telemachus deo-similis.

Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
est :] tace, ne mihi huic responde multum verbis ;
Antinous autem consuevit male irritare semper
verbis asperis, incitatque etiam alios.

Dixit, et Antinonum verbis alatis allocutus est :

Antinoe, profecto me bene, pater sicuti filium, curas,
qui *me* hospitem jubes a domo pellere
verbo violento : ne hoc deus perfecit !

Da ei *aliquid* sumtum ; non tibi invideo ; jubeo enim ego :
ne jam matrem meam verere hac-in-re, neu quemquam
alium] servorum, qui in ædibus *sunt* Ulyssis divini.

Sed non tibi talis *est* in pectoribus cogitatio :

ipse enim comedere multo mavis, quam dare alii.

Illum autem rursus Antinonum respondens allocutus est :

Telemache altioque, animo indomite, quale dixisti !

Si ei tantum omnes præberent proci,
etiam ipsum tres menses procul-hinc domus detineret.

Sic igitur dixit ; et scabellum prehensum ostendit-desub
mensa,] jacens, cui quidem imponebat nitidos pedes epulans.
Ceteri autem omnes dabant impleveruntque inde peram
pane et carnibus : cito sane et erat Ulysses,

rursus ad limen profectus, dona gustaturus Achivorum :
stetit autem juxta Antinonum, et ipsum sermone allocutus-
est :] Da, amice ; haud quidem mihi videris pessimus Achi-
vorum] esse, sed optimus, quoniam regi similis-es.

Ideo te oportet dare, et melius, quam alii quidem,
de-pane ; ego autem te laudabo per immensam terram.
Etenim ego aliquando domum inter homines habitabam
beatus divitem, et sæpe dabam erroni
tali, qualiscunque esset, et cujuscunque rei indigens venis-
set :] erant autem *mihi* servi valde plurimi, aliaque multa,
quibus quidem bene vivunt *homines*, et divites vocantur.

Sed Jupiter pessumdedit Saturnius (voluit enim fere),
qui me cum latronibus multivagis impulit
in-Ægyptum ire, longum iter, ut perirem :

statui vero in Ægypto fluvio naves utrinque-recurvas.

Tunc quidem ego hortabar dilectos socios
illic apud naves ut-manerent et naves tuerentur ;
speculatores autem ad speculas jussi ire.

Hi vero insolentiae cedentes, obsecuti impetui suo,
cito admodum Ægyptiorum virorum perpulcros agros
populabantur, ac mulieres abducebant et infantes liberos,
ipsosque interficiebant : cito vero in-urbem pervenit clamor.
Illi autem clamorem audientes simul cum aurora apparente
venerunt ; impletusque-est totus campus peditibusque et
equis,] ærisque fulgore : Jupiter autem gaudens-fulmine
fugam meis sociis malam immisit ; nec quisquam sustinuit

- στῆναι ἐναντίδιον· περὶ γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔσται.
- 410 Ἐνθ' ἡμέων πολλοὺς μὲν ἀπέκτανον ὀξεί χαλκῷ,
τοὺς δ' ἀναγον ζώους σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκη.
Αὐτὰρ ἔμ' ἐς Κύπρον ξείνῳ δόσαν ἀντιάσαντι,
Δμητόρι Ἰασίδῃ, δὲ Κύπρου ἱπὶ ἀνασσειν
ἔνθεν δὴ νῦν δεῦρο τόδ' ἵκω, πῆματα πάσχων.
- 415 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος ἀπαμείβετο φωνήσεν τε·
τίς δαίμων τόδε πῆμα προσήγαγε, δαιτὸς ἀνίην;
στῆθ' οὕτως ἐς μέσσον, ἐμῆς ἀπάνευθε τραπέζης,
μὴ τάχα πικρὴν Αἴγυπτον καὶ Κύπρον ἔκῃαι·
ὥς τις θαρσαλέος καὶ ἀναιδὴς ἔσσι προίκτης.
- 420 Ἐξείης πάντεσσι παρίστασαι· οἱ δὲ διδοῦσιν
μαψιδίως· ἐπεὶ οὔτις ἐπίσχεσι οὐδ' ἔλατῃς
ἀλλοτριῶν χάρισασθαι, ἐπεὶ πάρα πολλὰ ἑκάστω.
- Τὸν δ' ἀναχωρήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
ὦ πόποι, οὐκ ἄρα σοίγ' ἐπὶ εἶδει καὶ φρένες ἦσαν·
425 οὐ σύγ' ἂν ἐξ οἴκου σφ' ἐπιστάτῃ οὐδ' ἄλλα δοίης,
δὲ νῦν ἀλλοτρίοισι παρήμενος οὔτι μοι ἔτλης
σίτῳ ἀποπροελὼν δόμεναι· τὰ δὲ πολλὰ πάρεστιν.
- Ὡς ἔφατ'· Ἀντίνοος δ' ἐχολώσατο κηρόθι μᾶλλον
καὶ μιν ὑπόδρα ἰδὼν ἔπειτα πετρονέοντα προσήδα·
- 430 Νῦν δὴ σ' οὐκέτι καλὰ δι' ἐκ μεγάροιο γ' ὅτω
ἂψ ἀναχωρήσειν, ὅτε δὴ καὶ ὄνειδεα βάξεις.
- Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ θρήνων ἑλὼν βάλε δεξιὸν ὤμον,
πρυμνότατον κατὰ νῶτον· ὁ δ' ἑστάθῃ ἤντε πέτρῃ
ἔμπεδον· οὐδ' ἄρα μιν σφῆλεν βέλος Ἀντινόοιο·
- 435 ἀλλ' ἀκέων κίνησε κάρη, κακὰ βυσοδομεύων.
Ἄψ δ' ὄγ' ἐπ' οὐδὸν ἰών κατ' ἄρ' ἔζετο, καδ' ἄρα πῆρην
θῆκεν ἔνπλεϊν· μετὰ δὲ μνηστοῖσιν ἔειπεν·
- Κέκλυτέ μευ, μνηστοῖσιν ἀγακλειτῆς βασιλείης,
ὄφρ' εἰπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
- 440 Οὐ μὰν οὔτ' ἄχος ἐστὶ μετὰ φρεσὶν οὔτε τι πένθος,
ὅππότε ἄνθρωποι οἴοι μαχέμενοις κτεάτεσσιν
βλήτῃ, ἢ περὶ βουσὶν ἢ ἀργεννῆς ὀίσσιν·
αὐτὰρ ἔμ' Ἀντίνοος βάλε γαστέρος εἵνεκα λυγρῆς,
οὐλομένης, ἢ πολλὰ κακὰ ἀνθρώποισι δίδωσιν.
- 445 Ἄλλ' εἰ που πτωχῶν γε θεοὶ καὶ Ἑρινύες εἰσιν,
Ἀντίνοον πρὸ γάμοιο τέλος θανάτοιο κιχείη.
- Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·
ἔσθι ἔκῃλος, ξεῖνε, καθήμενος, ἢ ἀπὶ ἄλλῃ
μή σε νέοι διὰ δώματ' ἐρύσσωσ', οἳ ἀγορεύεις,
450 ἢ ποδὸς ἢ καὶ χειρὸς, ἀποδρῦψαι δὲ πάντα.
- Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως νεμέσθησαν·
ᾧδε δὲ τις εἶπεσκε νέων ὑπερηνορέοντων·
- Ἀντίνο', οὐ μὲν κάλ' ἔβαλες δύστηνον ἀλήτην,
οὐλόμεν'· εἰ δὴ πού τις ἐπουράνιος θεὸς ἐστίν.
- 455 Καὶ τε θεοὶ ξείνοισιν ἐοικότες ἀλλοδαποῖσιν,
παντοῖοι τελέθοντες, ἐπιστροφῶσι πόληας,
ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες.
- Ὡς ἄρ' ἔφην μνηστοῖσιν· ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων.
Τηλέμαχος δ' ἐν μὲν κραδίῃ μέγα πένθος ἄεζεν
460 βλημένου· οὐδ' ἄρα δάκρυ χαμαὶ βάλεν ἐκ βλεφάρων,
ἀλλ' ἀκέων κίνησε κάρη, κακὰ βυσοδομεύων.
- Τοῦ δ' ὅς οὐν ἤκουσε περίφρων Πηνελόπεια

consistere contra; circum enim mala undique stabant.
Ibi nostrum multos quidem interfecerunt acuto ere,
alios vero abduxerunt vivos sibi operaturos necessitate.
At me in Cyprum hospiti dederunt obviam-facto,
Dmetori Iasidae, qui Cypro potenter imperabat:
inde demum nunc huc venio, damna patiens.

Huic autem rursus Antinous respondit, dixitque:
quis deus hanc pestem adduxit, convivii molestiam?
sta sic in medium profectus, mea procul a mensa,
ne cito in-amaram Egyptum et Cyprum venias:
adeo quidam audax et impudens es mendiculus.
Ordine omnibus astas: hi autem dant
temere; quia nulla est parsimonia, nec miseratio
de-alienis largiendi; quoniam adsunt multa cuique.

Hunc autem retrogressus allocutus est ingeniosus Ulysses:
dii boni! haud ergo tibi cum forma etiam mens erat:
non tu sane ex domo tuo supplicii vel salem dares,
qui nunc alienis assidens, haud-quicquam mihi sustinuisti
de-pane delibatum dare; multa autem adsunt.

Sic dixit; Antinous vero iratus est in corde magis,
et ipsum torve intuitus verbis alatis allocutus est:
Nunc jam te non-amplius bene ex domo certe puto
retro cessurum, quandoquidem jam et opprobria dicis.

Sic dixit; et scabello prehensio ei ferit dextrum humerum,
extimum in dorsum: is autem stetit tanquam rupes,
firmiter; nec sane ipsum commovit ictus Antinoi;
sed tacite movit caput, mala profunde-cogitans.
Rursus autem ad limen profectus desidebat, atque inde pe-
ram] deposuit bene-plenam: inter procos vero locutus est:

Audite me, proci inclytæ reginæ,
ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet.
Nequaquam quidem dolor est in mente, neque omnino luctus,
quando vir, pro suis pugnans possessionibus,
percutitur, vel pro bovis, vel candidis ovibus:
at me Antinous percussit ventrem ob malum,
perditum, qui multa mala hominibus dat.
Sed sicubi mendicorum quidem dii et Erinnyes sunt,
Antinoum ante nuptias finis mortis deprehendat.

Hunc autem rursus Antinous allocutus est, Eupitheus filius:
comede tranquillous, hospes, sedens, aut abi alio;
ne te juvenes per aedes trahant, qui talia loquaris,
vel pede, vel etiam manu; lacerant autem totum.

Sic dixit: illi vero omnes vehementer indignati sunt;
sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium:

Antinoe, non bene quidem percussisti infelicem errorem,
perdite; si forte quis coelestis deus sit!
Etenim dii, hospitibus similes peregrinis,
omnimodos se-ferentes, versantur per urbes,
hominum insolentiamque et æquitatem insipientes.

Sic igitur dicebant proci: ille autem non curabat verba;
Telemachus vero in corde quidem magnum luctum alebat
de-percussio; nec tamen lacrimam humi demisit e palpebris.
sed tacite movit caput, mala profunde-cogitans.

Hunc autem postquam audiverat prudens Penelope

βλημένου ἐν μεγάρῳ, μετ' ἄρα δμῳῇσιν ἔειπεν·
 Αἶθ' οὕτως αὐτὸν σε βάλοι κλυτότοξος Ἀπόλλων.
 495 Τὴν δ' αὖτ' Εὐρυνόμη ταμίη πρὸς μῦθον ἔειπεν
 Εἰ γὰρ ἐπ' ἀρῇσιν τέλος ἡμετέρῃσι γένοιτο·
 οὐκ ἂν τις τούτων γε εὐθρόνον Ἦῳ ἴκοιτο.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 μαῖ', ἐχθροὶ μὲν πάντες, ἐπεὶ κακὰ μηχανώνονται·
 500 Ἀντίνοος δὲ μάλασσα μελαίνῃ Κηρὶ εἴκειν.
 Ξείνός τις δύστηνος ἀλητεύει κατὰ δῶμα,
 ἀνέρας αἰτίων· ἀχρημοσύνη γὰρ ἀνύγει·
 ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐνέπλησάν τ' ἔδσαν τε·
 οὗτος δὲ θρήνυι πρυμνὸν βάλε δεξιὸν ὦμον.
 505 Ἡ μὲν ἄρ' ὥς ἀγόρευε μετὰ δμῳῇσι γυναῖξιν,
 ἡμένη ἐν θαλάμῳ· ὃ δ' ἐδείπνεε διὸς Ὀδυσσεύς·
 ἡ δ' ἐπὶ οἱ καλέσσατο προσκύδα διὸν ὑφορβόν·
 Ἔρχεο, δι' Εὐμαίε, κίων τὸν ξείνον ἀνωχθὶ
 ἐλθέμεν, ὅρα τί μιν προσπύζομαι ἡδ' ἐρέωμαι,
 510 εἰ που Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος ἡ πέπυσται
 ἢ ἴδεν ὀφθαλμοῖσι· πολυπλάγκτω γὰρ εἴκειν.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφησ', Εὐμαίε συδῶτα·
 εἰ γὰρ τοι, βασιλεία, σιωπήσειαν Ἀχαιοί·
 οἳ ὄγε μυθεῖται, θέλογοτό κέ τοι φίλον ἦτορ.
 515 Τρεῖς γὰρ δὴ μιν νύκτας ἔχον, τρία δ' ἡμᾶτ' ἔρυξα
 ἐν κλισίῃ· πρῶτον γὰρ ἐμ' ἔκετο νηὸς ἀποδράς·
 ἀλλ' οὕτω κακότητα διήνυσεν ἦν ἀγορεύων.
 Ὡς δ' ὅτ' αἰοῖδὸν ἀνὴρ ποτιδέρεται, ὅς τε θεῶν ἕξ
 αἰεῖδαι δεδαῶς ἐπεὶ ἱμερόεντα βροτοῖσιν,
 520 τοῦ δ' αἶμοτον μεμάρσιν ἀκούμεν, ὅππότε' αἰεῖδῃ·
 ὥς ἐμὲ κείνος ἐβλεγε παρήμενος ἐν μεγάροισιν.
 Φησὶ δ' Ὀδυσσεὺς ξείνος πατρώϊος εἶναι,
 Κρήτην ναιετάων, ὅθι Μίνωϊος γένος ἐστίν.
 Ἔνθεν δὴ νῦν δεῦρο τόδ' ἔκετο πῆματα πάσγων,
 525 προπροκυλινδόμενος· στεῦται δ' Ὀδυσσεὺς ἀκοῦσαι.
 ἀγχού Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐν πτόνι δῆμῳ,
 ζωοῦ· πολλὰ δ' ἄγει κειμήλια θνδε δόμονδε.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 ἔρχεο, δεῦρο κάλεσσον, ἵν' ἀντίον αὐτὸς ἐνίστη.
 530 Οὗτοι δ' ἡ ἐθύρῃσι καθήμενοι ἐψιάσθησαν
 ἢ αὐτοῦ κατὰ δόματ'· ἐπεὶ σφισι θυμὸς ἔφφρων.
 Αὐτῶν μὲν γὰρ κτήματ' ἀκήρατα κείτ' ἐνὶ οἴκῳ,
 σῖτος καὶ μέθυ ἡδύ· τὰ μὲν οἰκῆς ἔδουσιν·
 535 οἳ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεῦμενοι ἡματα πάντα,
 βούς ἱερεύοντες καὶ δῖς καὶ πίνοντας αἶγας,
 εἰλαπινάζουσιν· πίνουσι τε αἶθροπα οἶνον,
 μαφιδίως· τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται. Οὐ γὰρ ἐπ' ἀνὴρ,
 οἷος Ὀδυσσεύς ἔσκεν, ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμύνειν.
 Εἰ δ' Ὀδυσσεὺς ἔλθοι καὶ ἴκοιτ' ἐς πατρίδα γαίαν,
 540 αἰψὰ καὶ σὺν ᾧ παιδὶ βίας ἀποτίσεται ἀνδρῶν.
 Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ μέγ' ἔπαρεν· ἀμφὶ δὲ
 σμερδαλέον κονάβησε· γέλασσε δὲ Πηνελόπεια· [δῶμα
 αἰψα δ' ἄρ' Εὐμαῖον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἔρχεό μοι, τὸν ξείνον ἐναντίον ὅδε κάλεσσον.
 545 Οὐχ ὁράς, ὃ μοι υἱὸς ἐπέτταρε πᾶσιν ἔπεσιν;
 τῷ κε καὶ οὐκ ἀτελὴς θάνατος μνηστῆρσι γένοιτο,

percutsum in domo, inter ancillas proinde dixit :

Utinam sic ipsum te percuteret inclytus-arcu Apollo.

Hanc autem rursus Eurynome œconomia sermone allocuta-
 est:] Si enim votis exitus nostris adesset,
 haud quisquam horum ad-Auroram pulcro-solio perveniret.

Hanc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
 nutrix, inimici quidem sunt omnes, quoniam mala machinan-
 tur:] Antinous vero maxime atræ mortis similis-est.

Hospes quidam infelix vagatur per domum,
 a-viris petens; egestas enim eum jubet;
 ibi ceteri quidem omnes impleveruntque, dederuntque;
 hic autem scabello ei extimum percussit dextrum humerum.

Hæc quidem sic loquebatur inter famulas mulieres,
 sedens in thalamo; at cenabat divinus Ulysses :
 illa autem ad-se vocatum allocuta-est divinum subulcum :

Vade, divine Eumæe, profectus hunc hospitem jube
 venire, ut aliquatenus ipsum conveniam et interrogem,
 sicubi de-Ulysse audientis-animi vel audiverit,
 vel eum viderit oculis : multivago enim similis-est.

Hanc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce :
 utinam enim tibi, regina, tacerent Achivi :
 qualia hic loquitur, his mulceretur tibi carum cor.

Tres enim jam ipsum noctes habui, tres autem dies detinui
 in casa : primum enim ad-me venit, a-nave aufugiens;
 sed nondum calamitatem absolvit suam narrans.

Sicut autem quando cantorem vir aspicit, qui ex diis
 canit doctus carmina delectabilia mortalibus,
 hunc autem insatiabiliter cupiunt audire, quando canit :
 sic me ille mulcebat assidens in ædibus.

Dicit autem se Ulysses hospitem paternum esse,
 in-Creta habitantem, ὅθι Μίνωϊος γένος ἐστίν.

Inde jam nunc huc venit ærummas patiens,
 supplex-provolutus : affirmat autem de-Ulysse se audivisse,
 prope versante, Thesprotorum virorum in ubere populo,
 vivo : multas autem ducit res-pretiosas suam ad-domum.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
 vade, huc eum voca, ut coram ipse dicat.

Hi autem vel in-foribus sedentes delectentur,
 vel illic in ædibus : quippe ipsis animus lætus est.
 Ipsorum etenim possessiones integræ repositæ-sunt in domo
 cujusque,] panis et vinum dulce : ea quidem domestici ipso-
 rum edunt:] ipsi vero in nostram domum divertentes dies
 omnes,] boves mactantes, et oves, et pingues capras,
 epulantur, bibuntque nigrum vinum,
 temere; plurima autem absumuntur. Non enim adest vir,
 qualis Ulysses erat, malum a domo qui-arceat.
 Sin autem Ulysses redierit et pervenerit in patriam terram,
 statim cum suo filio injurias ulciscetur virorum.

Sic dixit : Telemachus autem alte sternuit; circumque do-
 mus] horrendum resonuit : risit vero Penelope;
 statimque deinde Eumæum verbis alatis allocuta-est :

Vade mhi, hospitem coram huc voca.

Nonne vides, quod mhi filius sternuit-ad omnia verba?
 ideo etiam non imperfecta mors procis fuerit,

πᾶσι μάλ', οὐδέ κέ τις θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύζοι.
 Ἄλλο δέ τοι ἔρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 αἱ κ' αὐτὸν γνῶμι νημερτέα πάντ' ἐνέποντα,
 550 ἔσσω μιν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἴματα καλά.
 Ὡς φάτο· βῆ δὲ συφορβός, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν·
 ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος ἔπει περρόντα προσνύδα·
 Ξεῖνε πάτερ, καλέει σε περίφρων Πηνελόπεια,
 μήτηρ Τηλεμάχοιο· μεταλλῆσαι τί ἐθυμός
 555 ἀμφὶ πόσει κέλεται, καὶ κῆδεα περ πεπαυμένη.
 Εἰ δέ κέ σε γνῶμι νημερτέα πάντ' ἐνέποντα,
 ἔσσει σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, τῶν σὺ μάλιστα
 χρηΐζεις· σίτον δὲ καὶ αἰτίων κατὰ δῆμον,
 γαστέρα βοσκήσεις· δώσει δέ τοι, ὅς κ' ἐθέλῃσιν.
 560 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Εὐμαί', αἴψα κ' ἐγὼ νημερτέα πάντ' ἐνέποιμι
 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπειη·
 οἶδα γὰρ εὖ περὶ κείνου, ὁμῆν δ' ἀνεδέγμεθ' οἷζύν.
 Ἀλλὰ μνηστῆρων χαλεπῶν ὑποδείδι' ὅμιλον,
 565 τῶν ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει.
 Καὶ γὰρ νῦν, ὅτε μ' οὗτος ἀνὴρ κατὰ δῶμα κιόντα
 οὔτι κακὸν βέξαντα βαλὼν ὀδύνῃσιν ἔδωκεν,
 οὔτε τι Τηλέμαχος τὸγ' ἐπήρκασεν οὔτε τις ἄλλος.
 Τῷ νῦν Πηνελόπειαν ἐνὶ μεγάροισιν ἀνωχθεῖ
 570 μέναι, ἐπειγομένην περ, ἐς ἥλιον καταδύντα·
 καὶ τότε μ' εἰρέσθω πόσις περί νοστιμον ἦμαρ,
 ἀσπότερόν καθίσασα παρὰ πυρὶ· εἴματα γὰρ τοι
 λύγρ' ἔγω· οἶσθα καὶ αὐτὸς, ἔπει σε πρῶθ' ἱέτευσα.
 Ὡς φάτο· βῆ δὲ συφορβός, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν.
 575 Τὸν δ' ὑπὲρ οὐδοῦ βάντα προσνύδα Πηνελόπεια·
 Οὐ σὺγ' ἄγεῖς, Εὐμαίς· τί τοῦτ' ἐνόησεν ἀλήτης;
 ἦ τινά που δαΐσας ἐξαΐσιον ἡέ καὶ ἄλλως
 αἰδεῖται κατὰ δῶμα; κακὸς δ' αἰδοῖος ἀλήτης.
 Τῇν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συβῶτα·
 580 μῦθεταί κατὰ μοῖραν, ἄτερ κ' οἴοιτο καὶ ἄλλος,
 ὕβριν ἀλυσκάζων ἀνδρῶν ὑπερηννορέντων.
 Ἀλλὰ σε μέναι ἀνωγεν ἐς ἥλιον καταδύντα.
 Καὶ δέ σοι ὧδ' αὐτῇ πολὺ καλλίον, ὧ βασιλεια,
 οἴην πρὸς ξείνον φάσθαι ἔπος ἡδ' ἐπακοῦσαι.
 585 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 οὐκ ἄφρων ὁ ξείνος οἰεταί, ὅς περ ἂν εἴη·
 οὐ γάρ πού τινες ὧδε καταθηγῶν ἀνθρώπων
 ἀνέρες ὕβριζοντες ἀτάσθαλα μηχανώνται.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὡς ἀγόρευεν· ὁ δ' ὤχετο δῖος ὕφορβός
 590 μνηστῆρων ἐς ὅμιλον, ἐπεὶ διεπέρραδε πάντα.
 Αἴψα δὲ Τηλέμαχον ἔπει περρόντα προσνύδα,
 ἄγγι σὺν κεφαλῇν, ἵνα μὴ πειθοῖσθ' οἱ ἄλλοι·
 Ὡ φίλ', ἐγὼ μὲν ἀπείμι, σῶας καὶ κείνα φυλάξω,
 σὸν καὶ ἐμὸν βίον· σοὶ δ' ἐνόαδε πάντα μελόντων.
 595 Αὐτὸν μὲν σε πρῶτα σάω καὶ φράζεο θυμῷ,
 μή τι πάθῃς· πολλοὶ δὲ κακὰ φρονέουσιν Ἀχαιῶν·
 τοὺς Ζεὺς ἐξολέσειε πρὶν ἡμῖν πῆμα γενέσθαι.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤρδα·
 ἔσσεται οὕτως, ἄττα· σὺ δ' ἔρχεο δειλιήσας·
 600 ῥῶθεν δ' ἵέναι καὶ ἀγεῖν ἱερῆα καλά·

omnibus prorsus, nec quisquam mortem et fatum evitavit.
 Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reconde tua:
 si ipsum cognovero vera omnia dicentem,
 induam ipsum lænaque tunicaque, vestimentis pulcris.

Sic dixit: ivit vero subulcus, postquam sermonem audiverat;] propeque stans verbis alatis *Ulyssem* allocutus est:

Hospes pater, vocat te prudens Penelope,
 mater Telemachi; sciscitari aliquid ipsam animus
 de marito jubet, quamvis dolores passa sit.
 Si vero te cognoverit vera omnia dicentem;
 induet te lænaque tunicaque, quibus tu maxime
 indiges; panemque etiam petens per populum
 ventrem pascas: dabit vero tibi quicumque voluerit.

Hunc autem rursus allocutus-est audens divinus Ulysses:
 Eumæe, statim ego vera omnia dicam
 filiae Icarii, prudenti Penelopæ:

novi enim bene de illo, parem autem sustinuiamus ærumnam.
 Sed procorum difficultium subtimeo cœtum;
 quorum injuriaque visque ad-ferreum cœlum pervenit.
 Etenim nunc, quando me hic vir per domum euntem,
 nihil mali quum-fecerim, percutsum doloribus dedit,
 neque omnino Telemachus hoc prohibuit, nec quisquam alius.
 Ideo nunc Penelopen in ædibus hortare
 ut-maneat, festinans licet, in solis occasum:
 et tunc me interroget mariti de redivis die,
 propius ubi-collocarit ad ignem; vestimenta etenim
 mala habeo; nosti et ipse, quoniam te primum supplex-adii.

Sic dixit: ivit autem subulcus, ut hunc sermonem audierat.] Eum vero super limen profectum allocuta-est Penelope:

Non tu eum ducis, Eumæe? quid hoc in-animum-induxit
 erro?] utrum aliquem fere veritus supra-modum, an et aliter
 verecundatur in domo? malus autem est verecundus mendicus.] Hanc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce:
 loquitur apposite, quæ quidem existimaret etiam alius,
 contumeliam vitans virorum superbientium.

Sed te manere hortatur in solis occasum.

Et vero tibi sic ipsi erit multo melius, o regina,
 solam ad hospitem loqui verbum et ei auscultare.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope:
 non insapiens hic hospes suspicatur, quicumque demum sit;
 non enim usquam ulli sic mortalium hominum
 viri insolentes injusta machinantur.

Illa quidem sic locuta-est; sed abibat divinus subulcus
 procorum in cœtum, postquam dixerat omnia.

Statim autem Telemachum verbis alatis allocutus-est,
 prope admoto capite, ut ne audirent ceteri:

O dilecte, ego quidem discedam, sues et illa custoditurus,
 tuum et meum victum; tibi autem hic omnia cura-sunt.
 Ipsum quidem te primum serva, et considera in-animo,
 ne quid patiaris; multi vero mala cogitant Achivorum:
 quos Jupiter disperdat, antequam nobis calamitas fiat.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est:] erit sic, pater: tu vero vade merenda-sumta:
 mane autem veni et duc victimas pulcras;

αὐτὰρ ἐμὸι τάδε πάντα καὶ ἀθανάτοισι μελήσει.

Ἦς φάθ'· ὃ δ' αὖτις ἄρ' ἔζετ'· εὐξέστω ἐπὶ δίῳρου·
πλησάμενος δ' ἄρα θυμὸν ἐδητύος ἦδ' ἐποτῆτος
βῆ β' ἵμεναι μεθ' ὕας· λίπε δ' ἔρκεά τε μέγαρόν τε,
πλεῖον δαιτυμόνων· οἱ δ' ὀρχηστὴν καὶ αἰοδῆν
τέρποντ'· ἤδη γὰρ καὶ ἐπῆλυθε δέλεον ἤμαρ.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Σ.

Ὀδυσσεύς καὶ Ἴρου πυγμῇ.

Ἦλθε δ' ἐπὶ πτωχὸς πανδήμιος, δς κατὰ ἄστν
πτωχεύεσθ'· Ἰθάκης, μετὰ δ' ἔπρεπε γαστέρι μάργῃ,
ἄζηχ' ἐφαγέμεν καὶ πιέμεν· οὐδέ οἱ ἦν ἱς
οὐδὲ βίη· εἶδος δὲ μάλα μέγας ἦν ὀράσθαι.
Ἄρναϊος δ' ὄνομ' ἔσχε· τὸ γὰρ θέτο πότνια μήτηρ
ἐκ γενετῆς· Ἴρον δὲ νέοι κίκλησκον ἅπαντες,
οὐνεκ' ἀπαγγέλλεσκε κίων, ὅτε πού τις ἀνώγει·
δς β' ἑλθὼν Ὀδυσῆα διώκετο οἷο δόμοιο
καὶ μιν νεικέων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Εἶκε, γέρον, προθύρου, μὴ δὴ τάχα καὶ ποδὸς ἔλκη·
οὐκ αἰεὶς, θεὶ δὴ μοι ἐπιλλίξουσιν ἅπαντες,
ἐλκέμεναι δὲ κέλονται; ἐγὼ δ' αἰσχύνομαι ἐμπης.
Ἄλλ' ἀνα, μὴ τάχα νῶϊν ἕρις καὶ χερσὶ γένηται.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
δαίμωνι, οὔτε τί σε βέως κακὸν οὔτ' ἀγορεύω, [σεύς·
οὔτε τίνα φθονέω δόμεναι, καὶ πολλὰ ἀνελόντα.

Οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὁδε χεῖσεται· οὐδέ τί σε χρη-
ἄλλοτρίων φρονέειν· δοκέεις δέ μοι εἶναι ἀλήτης
ὥσπερ ἐγών· ὄλβον δὲ θεοὶ μέλλουσιν ὀπάειν.

Χερσὶ δὲ μῆτι λῆην προκαλίζω, μὴ με χολώσης,
μὴ σε γέρωσ περ ἐὼν στῆθος καὶ χεῖλα φύρσω
αἵματος· ἡσυχίη δ' ἂν ἐμὸι καὶ μάλλον ἔτ' εἴη
αὔριον· οὐ μὲν γάρ τί σ' ὑποστρέψεσθαι ὀίω
δεύτερον ἐς μέγαρον Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος.

Τὸν δὲ χολωσάμενος προσεφώνεεν Ἴρος ἀλήτης·
ὦ πόποι, ὥς ὃ μολοβρὸς ἐπιτροχάδην ἀγορεύει,
γρηθ' καμινόϊ ἴσος· ὃν ἂν κακὰ μητισαίμην,
κόπτων ἀμφοτέρησι, χαμαὶ δέ κε πάντας δόδοντας
γναθμῶν ἐξελάσσαιμι σὺς ὥς ληϊβοτέρης.

Ζῶσαι νῦν, ἵνα πάντες ἐπιγνώσῃ καὶ οἶδε
μαρναμένους· πῶς δ' ἂν σὺ νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχοιο;

Ἦς οἱ μὲν προπάροιθε θυράων ὑψηλῶν
οὐδοῦ ἐπὶ ἔσσω πανθυμαδὸν ὀκρίωντο.

Τοῖν δὲ ξυνέηχ' ἱερὸν μένος Ἀντινόοιο,

ἦδ' ὃ δ' ἄρ' ἐκγελάσας μετεφώνει μνηστήρεσσιν·

ἦ φίλοι, οὐ μὲν πῶ τι πάρος τοιοῦτον ἐτύχθη·
οἷον τερπάλῃν θεὸς ἤγαγεν ἐς τόδε δῶμα.

Ὁ ξεινός τε καὶ Ἴρος ἐρίζετον ἀλλήλοισιν
χερσὶ μαχίσσασθαι· ἀλλὰ ξυνελάσσομεν ὤκα.

Ἦς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀνήϊξαν γελῶντες,
ἀμφὶ δ' ἄρα πτωχὸς κακοεῖμονας ἡγερέθοντο.

at mihi hæc omnia et immortalibus curæ-erunt.

Sic dixit; ille vero rursus consedit bene-polita in sella;
atque ubi-repleverat animum cibo et potu,
profectus-est ire ad sues; liquitque septaque domumque,
plenam convivarum: hi autem saltatione et cantu
oblectabant-se: jam et enim advenit vespertinum tempus.

ODYSSEÆ XVIII.

Ulyssis et Iri pugilatus.

Advenit autem mendicus publicus, qui per urbem
mendicabat Ithacæ; excellebat vero ventre voraci,
indesinenter ut-comederet et biberet; neque ei erat vis,
nec robur; specie autem valde magnus erat intuitu.
Arnæus vero ei nomen erat: hoc enim imposuerat alma mater
ab ortu: Irum autem juvenes vocabant omnes,
quoniam nuntios referebat vadens, quando alicubi quis ju-
beret: qui ubi-venerat, Ulyssem pellebat sua domo,
et ipsum objurgans verbis alatis allocutus-est:

Recede, senex, a-vestibulo, ne jam cito et pede traharis:
non sentis, quod jam mihi innunt omnes,
trahereque te jubent? ego autem verecundor nihilominus.
Sed surge, ne cito nobis contentio etiam manibus fiat.

Hunc autem torve intuitus allocutus-est ingeniosus Ulysses:
miser, neque aliquid tibi facio mali, nec dico,
neque aliquem invideo tibi dare, etiam multa si-sumserit.
Limen autem ambos hoc capiet: neque omnino te oportet
de-alienis invidere: videris autem mihi esse erro,
sicut ego; opulentiam vero dii solent præbere.
Manibus autem nequaquam valde provoca, ne mihi iram-mo-
veas,] ne tibi, senex licet sim, pectus et labra fudem
sanguine; quales vero mihi etiam magis adhuc esset
cras: nequaquam enim tum te reversurum puto
iterum in domum Laertiadæ Ulyssis.

Hunc autem iratus allocutus-est-Irus mendicus:
dii boni, ut hic vorax volubiliter loquitur,
vetulæ camino-ascuetæ similis; cui mala molirer,
verberans ambabus manibus, humum autem omnes dentes
maxillis excuterem, suis sicut segetem-depascentis.
Accinge-te nunc, ut omnes cognoscant et hi nos
pugnantes: quomodo vero tu cum-juniori viro pugnaveris?

Sic hi quidem ante fores altas
limine in polito perquam-animose rixabantur.
Eos autem animadvertit sacra vis Antinoi,
suaviterque inde ridens allocutus-est procos:

O amici, haud quidem unquam aliud antea tale factum-est,
qualem nunc delectationem deus duxit in hanc domum.
Hospesque et Irus contendunt inter-se
adeo ut-manibus pugnaturi-sint: sed committamus eos ocyus.

Sic dixit: illi autem omnes surrexerunt ridentes,
circumque mendicos pannosos congregabantur.

- Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπίθεος υἱός·
 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγῆνορες, ὅρα τι εἰπω·
 γαστέρες αἰδ' αἰγῶν κέατ' ἐν πυρὶ τάδ' ἐπὶ δόρπῳ
 45 κατθέμεθα, κνήσης τε καὶ αἱματός ἐμπλήσαντες·
 ὁπότερος δέ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται,
 τῶν ἦν κ' ἐθέλῃσιν ἀναστὰς αὐτὸς ἐλέσθω·
 αἶεϊ δ' αὖθ' ἡμῖν μεταδασίεται, οὐδέ τιν' ἄλλον
 πτωχὸν ἔσω μίσεσθαι ἑάσομεν αἰτήσοντα.
 50 Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος τοῖσιν δ' ἐπὶ ἠνδανε μῦθος.
 Τοῖς δὲ δολοφρονέων μετέρη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ φίλοι, οὕπως ἐστὶ νευτέρῳ ἀνδρὶ μάχεσθαι
 ἄνδρα γέροντα, δῦν ἀρήμενον· ἀλλὰ με γαστήρ
 ὀτρύνει κακοεργός, ἵνα πληγῇσι δαμείω.
 55 Ἀλλ' ἄγε νῦν μοι πάντες ὁμόσαστε καρτερὸν ὄρκον,
 μή τις ἐπ' Ἴρῳ ἦρα φέρων ἐμὲ χειρὶ βαρεῖη
 πλήξῃ ἀτασθαλῶν, τοῦτ' ἄν με ἴφι δαμάσῃ.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀπώμυνον, ὥς ἐκέλευεν.
 [Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὁμοσάν τε τελευτήσαν τε τὸν ὄρκον,]
 60 τοῖς δ' αὖτις μετέειπ' ἱερῇ ἱ Τηλεμάχῳ·
 Ξεῖν, εἰ σ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ
 τοῦτον ἀλέεσθαι, τῶν δ' ἄλλων μῆτιν Ἀχαιῶν
 δεῖδ'· ἐπεὶ πλεονέσσει μαχήσεται, ὅς κέ σε θείη.
 Ξεινοδόχος μὲν ἐγὼν ἐπὶ δ' αἰνεῖτον βασιλῆες,
 65 Ἀντίνοος τε καὶ Εὐρύμαχος, πεπνυμένω ἄμφω. [σεύς
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον· αὐτὰρ Ὀδυσ-
 ζῶσατο μὲν ῥάχεσιν παρὶ μήδεα, φαῖνε δὲ μηρῶς
 καλοῦς τε μεγάλους τε, φάνεν δὲ οἱ εὐρέες ὦμοι
 στήθεά τε στιβαροὶ τε βραχίονες· αὐτὰρ Ἀθήνη
 70 ἄρχι παρισταμένη μέλει ἤλδανε ποιμένι λαῶν.
 Μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως ἀγάσαντο·
 ὧδε δὲ τις εἶπεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Ἥ τάχα Ἴρος ἄϊρος ἐπίσπαστον κακὸν ἔξει·
 οἷον ἐκ βραχέων ὁ γέρον ἔπιγονίδα φαίνει.
 75 Ὡς ἄρ' ἔφην· Ἴρῳ δὲ κακῶς ὠρίνετο θυμός.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς δρηστῆρες ἄγον ζώσαντες ἀνάγκη,
 δειδιότα· σάρκας δὲ περιτρομέοντο μέλεσσι.
 Ἀντίνοος δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Νῦν μὲν μήτ' εἴης, βουγαίε, μήτε γένοιο,
 80 εἰ δὴ τοῦτόν γε τρομέεις καὶ δεῖδιας αἰνῶς,
 ἄνδρα γέροντα, δῦν ἀρήμενον, ἥ μιν ἱκάνει.
 Ἀλλ' ἐκ τοι ἔρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 αἶ κέν σ' οὗτος νικήσῃ κρείσσων τε γένηται,
 πέμψω σ' ἥπειρόνδε, βαλὼν ἐν νηὶ μελαίνῃ.
 85 εἰς Ἐχέτον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων,
 ὅς κ' ἀπὸ ρίνα τάμησι καὶ οὐατα νηλεῖ χαλκῷ
 μήδεά τ' ἐξερύσας δῶν κυσὶν ὦμά δάσασθαι.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἔτι μᾶλλον ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα·
 ἐς μέσσον δ' ἀναγόν· τῷ δ' ἄμφω χεῖρας ἀνέσχον.
 90 Δὴ τότε μερμήριξε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 ἢ δάσει, ὥς μιν ψυχὴ λίποι αὖθι πεσόντα,
 ἢ μιν ἦκ' δάσειε τανύσσειεν τ' ἐπὶ γαίῃ.
 Ὡδε δὲ οἱ φρονέοντι δόσσατο κέρδιον εἶναι
 ἦκ' δάσαι, ἵνα μὴ μιν ἐπιφρασσάιεν Ἀχαιοί.
 95 Δὴ τότε ἀνασχομένω, ὁ μὲν ἤλασε δεξιὸν ὦμον

Inter-hos autem Antinous locutus-est, Eupitheii filius :

Audite me, proci illustres, ut aliquid dicam :
 ventres isti caprarum jacent in igne; quos in coenam
 deposuimus, pinguedine et sanguine impletos :
 uter vero vicerit, superiorque altero fuerit,
 eorum quem voluerit, surgens ipse eligat :
 semperque deinceps inter-nos convivabitur; nec quenquam
 alium] mendicum intus misceri nobis sinemus petiturum.

Sic dixit Antinous : illis autem placebat sermo.
 Hos vero dolos-meditans allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 O amici, nequaquam æquum est cum-juniori viro pugnare
 virum senem, calamitate labefactatum; sed me venter
 instigat maleficus, ut plagis domet.

Sed age nunc mihi omnes jurate firmum jusjurandum,
 ne-quis Iro gratificans me manu robusta
 percutiat prævaricans, huic autem me violenter domet.

Sic dixit : illi autem omnes abjurabant, sicut jubebat.
 [Ac postquam jurarant, peregerantque jusjurandum,]
 Inter-eos vero rursus locuta-est sacra vis Telemachi :

Hospes, si te jubet cor et animus generosus
 istum propellere, fac; celerorum autem neminem Aclivio-
 rum] time, quoniam cum-pluribus pugnabit, qui te percutiat.
 Hospitum-exceptor quidem ego sum; comprobant vero reges
 Antinousque et Eurymachus, prudentes ambo.

Sic dixit : hi autem omnes comprobarunt; atque Ulysses
 cinxit quidem se pannis circum genitalia, ostendebat vero for-
 mora] pulcraque magna; nudati sunt autem ei lati humeri
 pectoraque, robusta; brachia : ac Minerva
 prope astans membra auclavit pastori virorum.

Proci vero omnes vehementer admirati sunt :
 sic autem aliquis dicebat, intuitus propinquum alium :
 Certe cito Irus non-Irus accersitum malum habebit,
 quod-talem ex pannis senex coxam ostendit.

Sic igitur dixere : Iro autem male commovebatur animus.
 Sed et sic famuli ducebant cinctum vi,
 tinentem; carnes vero tremebant-circum membra.
 Antinous autem increpabat, verbumque dixit et elocutus-est:

Nunc quidem neque sis, jactator, nec natus-fueris,
 si profecto huncce tremis et times graviter,
 virum senem, calamitate labefactatum, quæ ipsum incessit.
 Sed tibi edicam, hoc vero et perfectum erit :
 si te hic vicerit, superiorque fuerit,
 mittam te in-continentem, conjectum in navem nigram,
 ad Echetur regem, hominum perniciem omnium,
 qui nasum abscondat et aures sævo ære,
 genitaliaque evulsa det canibus cruda discerpenda.

Sic dixit : ei vero adhuc magis tremor subiit membra :
 in medium autem eum duxerunt : illi vero ambo manus ele-
 varunt.] Tum vero deliberavit audens divinus Ulysses,
 utrum feriret, adeo-ut ipsum anima liqueret illic lapsam :
 an ipsum leviter feriret, extenderetque super terram.
 Sic autem ei cogitanti visum-est satius esse,
 leviter ferire, ut ne ipsum cognoscere Achivi.
 Tunc vero manibus elevatis, percussit ei dextrum humerum

Ἴρος, ὃ δ' αὖγ' ἐν ἑλασεν ὑπ' οὐατος, ὁστέα δ' εἴσω
 ἔθλασεν αὐτίκα δ' ἤλθε κατὰ στόμα φοίνιον αἶμα·
 καὶ δ' ἔπεισ' ἐν κονίῃσι μακῶν, σὺν δ' ἤλασ' ὀδόντας,
 λακτίζων ποσὶ γαῖαν· ἀτὰρ μνηστῆρες ἀγαστοὶ
 100 χεῖρας ἀνασχόμενοι γέλω ἔκτανον. Αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 ἔλαε δι' ἐκ προθύροιο, λαβὼν ποδὸς, ὅρρ' ἔκετ' αὐλήν,
 αἰθοῦσης τε θύρας· καί μιν ποτὶ ἐρκίον αὐλῆς
 εἶπεν ἀνακλίνας· σκῆπτρον δέ οἱ ἐμβαλε χεῖρι
 καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

105 Ἔνταυθοι νῦν ἦσο, σῦας τε κύνας τ' ἀπερύκων,
 μηδὲ σῦγε ξείνων καὶ πτωχῶν κοῖρανος εἶναι,
 λυγρὸς ἰών· μὴ πού τι καχὼν καὶ μείζον ἐπαύρη.

Ἢ βὰ καὶ ἀμφ' ὤμοισιν δεικέα βάλλετο πῆρην,
 πυκνὰ βρωγαλήν· ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ.
 110 Ἄψ δ' ὄγ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν κατ' ἄρ' ἔειπε· τοὶ δ' ἴσαν εἴσω
 ἡδὺ γελῶντες καὶ δεικανώντ' ἐπέεσσιν·

Ζεὺς τοι δοίη, ξεῖνε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 ὅττι μάλιστα ἔθελεις καὶ τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ,
 ὅς τοῦτον τὸν ἀναλτον ἀλητεύειν ἀπέπαυσας
 115 ἐν δῆμῳ· τάχα γὰρ μιν ἀνέξομεν ἡπειρόνδε
 εἰς Ἑχέτον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων.

Ὡς ἄρ' ἔφρα· χαιρέν δὲ κληιδόνη διος Ὀδυσσεύς.
 Ἀντίνοος δ' ἄρα οἱ μεγάλην παρὰ γαστέρα θῆκεν,
 ἐμπλείην κνίσσης τε καὶ αἵματος· Ἀμφινόμος δὲ
 120 ἄρτους ἐκ κανόιο δύο παρέθηκεν αἰείρας
 καὶ δέπαί· χρυσῶν δαιδίσκατο φώνησέν τε·

Χαῖρε, πάτερ ὦ ξεῖνε, γένοιτό τοι ἔς περ ὀπίσσω
 ὄλδος· ἀτὰρ μὲν νῦν γε κακῶς ἔχει παλέσσιν· σέως
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ·

125 Ἀμφινόμ', ἡ μάλα μοι δοκέεις πεπνυμένος εἶναι·
 τοῖον γὰρ καὶ πατρός· ἐπεὶ κλέος ἔσθλον ἔκουσιν
 Νίσσον Δουλιχίῃα ἐὺν τ' ἔμεν ἀφνειὸν τε·
 τοῦ σ' ἐκ φασὶ γενέσθαι· ἐπηγῇ δ' ἀνδρὶ ἰοικας.
 Τούνεκά τοι ἔρῳ· σὺ δὲ σύνθεο καί μιν ἄκουσον·
 130 οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο,
 πάντων, ὅσσα τε γαῖαν ἔπι πνέει τε καὶ ἔρπει.

Οὐ μὲν γὰρ ποτὲ φησὶ καχὼν πείσεσθαι ὀπίσσω,
 ὅρρ' ἀρετὴν παρέχουσι θεοὶ, καὶ γούνατ' ὀρώρη·
 ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ λυγρὰ θεοὶ μάκαρες τελέσωσιν,

135 καὶ τὰ φέροι δακαζόμενος τετληότι θυμῷ.

Τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
 οἷον ἐπ' ἡμᾶρ ἀγῆσι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτ' ἐμελλον ἐν ἀνδράσιν ὄλβιος εἶναι,
 πολλὰ δ' ἀτάσθαλ' ἔρεξα, βίη καὶ κάρτει εἰκων

140 πατρί τ' ἐμῷ πύσσονας καὶ ἐμοῖσι κασιγνήτοισιν.

Τῷ μῆτις ποτὶ πᾶμπαν ἀνὴρ ἀθμείστονος εἶη,
 ἀλλ' ὅγε σίγη δῶρα θεῶν ἔγοι, ὅττι δίδοις.

Οἱ δ' ὁρώ μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανώοντας,
 κτήματα κείροντας καὶ ἀτιμάζοντας ἄκοιτιν

145 ἀνδρὸς, ὃν οὐκέτι φημὶ φίλων καὶ πατρίδος αἵης
 δῆρὸν ἀπέσσεσθαι· μέγα δὲ σχεδόν. Ἀλλὰ σε δαίμων
 οἶκαδ' ὑπεξαγάγοι, μὴδ' ἀντιτάσσειας ἐκείνῳ,
 ὅππότε νοστήσειε φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν.

Οὐ γὰρ ἀναιμῶς γε διακρινέσθαι οἷον

Irus; ille autem ei cervicem percussit sub aure, ossaque intus
 fregit: statim autem venit per os ruber sanguis:
 decidit vero is in pulveribus extensus, collisitque dentes,
 calcitrans pedibus terram: at proci illustres
 manibus sublatis risu emoriebantur. Verum Ulysses
 eum trahebat per vestibulum, prehensum pede, donec veniret
 ad aulam] porticusque fores; et ipsum ad septum aule
 statuit reclinatum; baculum autem ei injecti manui,
 et ipsum compellans verbis alatis allocutus est:

Hic nunc sede, canesque suesque abarcens;
 neu tu sane hospitum et mendicorum dominus esto,
 vilis quum-sis; necubi quod malum etiam majus accipias.

Dixit, et circum humeros turpem sibi-jaciebat peram
 crebris-locis laceram; cui tortile inerat lorum.
 Retro autem ipse ad limen profectus desidebat; illi autem ive-
 runt intro suaviter ridentes, et eum blande-compellabant ver-
 bis:] Jupiter tibi det, hospes, et immortales dii alii,
 quodcumque maxime vis, et tibi gratum est animo;
 qui hunc insatiabilem a-mendicando cessare-fecisti
 in populo: cito enim ipsum ducemus in-continenter
 ad Echetur regem, hominum perniciem omnium.

Sic igitur dixere; gaudebat autem omine divinus Ulysses:
 Antinous vero ei magnum ventrem apposuit
 plenum pinguedineque et sanguine: Amphinomos vero
 panes ex canistro duos apposuit elevatos,
 et poculo aureo propinabat, dixitque:

Salve, pater o hospes, adsit tibi in posterum certe
 felicitas; at nunc quidem malis teneris multis.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
 Amphinome, certe valde mihi videris prudens esse;
 tali enim etiam patre es; quippe famam bonam audiebam,
 Nisum Dulichiensem bonumque esse divitemque;
 ex-hoc te dicunt natum-esse: humano autem viro similis-es.
 Propterea tibi dicam; tu vero attende, et me audi:
 nihil imbecillius terra nutrit homine
 omnium, quæque super terram spirantque et serpunt.
 Nunquam enim putat malum passurum-esse se in-posterum,
 quamdiu felicitatem præbent dii, et genus viget:
 sed quando demum et mala dii beati perficiunt,
 etiam hæc fert nolens patienti animo.

Talis enim mens est terrestrium hominum,
 qualem diem adducat pater hominumque deumque.
 Etenim ego quondam debebam inter homines beatus esse;
 multa autem injusta feci, viribus et robori obsequens,
 patreque meo fretus, et meis fratribus.

Quare ne-quis unquam omnino vir injustus sit,
 sed ille silentio dona deorum habeat, quodcumque dent.
 Qualia video procos injusta machinantes,
 possessiones consumentes, et dedecorantes uxorem
 viri, quem non-amplius puto ab-amici et patria terra
 diu abfuturum; valde vero prope esse. Sed te deus
 domum subducat, neque occurras illi,
 quando redierit dilectam in patriam terram.

Non enim sine-cruore utique diremtum-iri puto

150 μνηστήρας καὶ κείνον, ἐπεὶ κε μέλαθρον ὑπέλθῃ.
 Ὡς φάτο· καὶ σπείσας ἐπιεν μελιθόα οἶνον·
 ἄψ δ' ἐν χερσὶν ἔθηκε δέπας κοσμήτορι λαῶν.
 Αὐτὰρ δὲ βῆ διὰ δῶμα, φίλον τετιμημένος ἦτορ,
 νευστάζων κεφαλῇ· δὴ γὰρ κακὸν ὄσσετο θυμός.
 155 Ἄλλ' οὐδ' ὥς φύγε Κῆρα· πέδῃσε δὲ καὶ τὸν Ἀθήνη,
 Τηλεμάχου ὑπὸ χερσὶ καὶ ἔγχει ἴρι δαμῆναι.
 Ἄψ δ' αὐτίς κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ θρόνου, ἐνθεν ἀνέστη.
 Τῇ δ' ἄρ' ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελοπείη,
 160 μνηστήρεσσι φανῆναι, ὅπως πετάσσειε μάλιστα
 θυμὸν μνηστῆρων ἰδὲ τιμήσσεια γένοιτο
 μαλλὼν πρὸς πόσιός τε καὶ υἱός ἢ πάρος ἦεν.
 Ἀχρεῖον δ' ἐγέλασεν, ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Εὐρυνόμη, θυμός μοι ἐέλδεται, οὔτι πάρος γε,
 165 μνηστήρεσσι φανῆναι, ἀπεχθόμενοισί περ ἔμπτῃς·
 παιδί δέ κεν εἴποιμι ἔπος, τό κε κέρδιον εἴη,
 μὴ πάντα μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὀμιλεῖν,
 οἷτ' εὖ μὲν βάζουσι, κακῶς δ' ὀπιθεν φρονέουσιν.
 Τῇ δ' αὖτ' Εὐρυνόμη ταμίη πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 170 ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, τέκος, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Ἄλλ' ἴθι καὶ σὺ παιδί ἔπος φάο, μῆδ' ἐπίκειυθε,
 χρῶτ' ἀπονιψάμενη καὶ ἐπιγρίσασα παρειάς·
 μῆδ' οὕτω δακρύοισι πεφυρμένη ἀμφὶ πρόσωπα
 ἔρχευ· ἐπεὶ κάκιον πενθήμεναι ἄκριτον αἰεὶ.
 175 Ἦδὴ μὲν γάρ τοι παῖς τηλίκος, δν σὺ μάλιστα
 ἡρῶ ἀθανάτοισι γενειήσαντα ἰδέσθαι.
 Τῇ δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Εὐρυνόμη, μὴ ταῦτα παραύδα, κηδομένη περ,
 χρῶτ' ἀπονίπτεσθαι καὶ ἐπιγρίεσθαι ἀλοιφῇ·
 180 ἀγλαΐην γὰρ ἔμοιγε θεοί, τοὶ Ὀλυμπον ἔχουσιν,
 ὤλεσαν, ἐξ οὗ κείνος ἔβη κοίτης ἐνὶ νηυσίν.
 Ἀλλὰ μοι Αὐτονόην τε καὶ Ἴπποδάμειαν ἀνωχθί
 ἐθέμεν, ὅρα κέ μοι παρστήτεον ἐν μεγάροισιν·
 οἷη δ' οὐκ εἵς εἰμι μετ' ἀνέρας· αἰδέομαι γάρ.
 185 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρηῃς δὲ δι' ἐκ μεγάρου βεβήκει,
 ἀγγελέουσα γυναιξὶ καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι.
 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 κούρη Ἰκαρίοιο κατὰ γλυκὺν ὕπνον ἔχευεν.
 Εὐδὲ δ' ἀνακλινθεῖσα· λύθεν δὲ οἱ ἄψα πάντα
 190 αὐτοῦ ἐνὶ κλιντῇρι· τέκος δ' ἄρα διὰ θεάων
 ἀμβροτα δῶρα δίδου, ἵνα μιν θησαύατ' Ἀχαιοί·
 κάλλει μὲν οἱ πρῶτα προσώπατα καλὰ κάθηρεν
 ἀμβροσίῳ, οἷω περ εὐστέφανος Κυθέρεια
 χρίεται, εὖτ' ἂν ἦ Χαρίτων χορὸν ἱμερόεντα·
 195 καὶ μιν μακροτέρην καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι·
 λευκοτέρην δ' ἄρα μιν θῆκε πρὶστον ἑλέφαντος.
 Ἦ μὲν ἄρ' ὥς ἔρξασ' ἀπεβήσατο διὰ θεάων.
 Ἠλθον δ' ἀμείποιοι λευκώλενοι ἐκ μεγάρου,
 φθόγγῳ ἐπερχόμεναι· τὴν δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνήκεν,
 200 καὶ ῥ' ἀπομόρφατο χερσὶ παρειάς φώνησέν τε·
 Ἦ με μάλ' αἰνोπαθῆ μαλακὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυπεν·
 αἶθε μοι ὡς μαλακὸν θάνατον πόροι Ἀρτεμις ἄγνη,
 αὐτίκα νῦν, ἵνα μηκέτ' ὀδυρομένη κατὰ θυμὸν

procos et illum, postquam domum subierit.

Sic dixit : et libatione-facta bibit dulce vinum ; iterumque in manibus posuit poculum principi virorum. Verum is ivit per domum, caro afflictus corde, nutans capite ; jam enim malum ei augurabatur animus. Sed neque sic fugit mortem ; impedivit vero et hunc Minerva, Telemachi sub manibus et hasta fortiter ut-domaretur. Iterum vero resedit in solio, unde surrexerat.

Illi autem in mente posuit dea caesiis-oculis-Minerva, filiae Icarii, prudenti Penelope, procis se-ostendere, ut diffunderet (*exhilararet*) maxime animum procorum, et honorata fieret magis viroque et filio, quam antea erat. Inaniter autem risit, verbumque dixit et elocuta-est :

Eurynome, animus mihi cupit, nequaquam antea quidem, procis me-ostendere, invisus licet omnino : filio vero dicam verbum, quod utilius fuerit, ne plane procis cum-superbis versetur, qui bene quidem loquuntur, male autem pone cogitant.

Hanc autem rursus Eurynome-œconoma *his* verbis allocuta-est :] næ jam hæc quidem omnia, filia, apposite dixisti. Sed i, et tuo filio verbum dic, neu cela, corpus quum-tibi-laveris, et unxeris genas : neu sic lacrimis fordada circa faciem vade : quoniam malum est lugere infinite semper. Etenim jam quidem tibi filius ea-ætate est, quem tu maxime supplicabas immortalibus in-pubertate videre.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope : Eurynome, ne hæc suadeas, sollicita licet, corpus ut-mihi-lavem, et me ungam unguento : decorem enim mihi dii, qui Olympum habitant, perdidierunt, ex quo ille abivit cavis in navibus. Sed mihi Autonoeque et Hippodamiam jube venire, ut mihi astent in ædibus : sola vero non intrabo inter viros ; verecundor enim.

Sicigitur dixit : vetula autem per domum *transiens* exivit, nuntiatura hæc mulieribus, et hortatura ad-eundum.

Tum rursus aliud cogitavit dea caesiis-oculis Minerva : filiae Icarii dulcem somnum infudit. Dormiebat vero ea reclinata ; solutæque-sunt ei artus omnes ibidem in lecto-repositorio : interim vero nobilissima dearum immortalia dona dabat, ut ipsam admirarentur Achivi : pulcritudine quidem ei primum vultus pulcros expolivit divina, quali quidem pulcre-coronata Cytherea ungitur, quum adit Gratiarum chorum amabilem ; et ipsam prociorem et habitioiem reddidit aspectu ; candidiorem autem ipsam fecit secto ebore. Atque ita quum-fecisset, abiit nobilissima dearum.

Venerunt autem famulae candidis-ulis ex domo, cum-streptu advenientes : hanc autem dulcis somnus dimisit ;] et absternit-sibi manibus genas, et locuta-est :

Certe me valde ærumnosam mollis sopor coopernit : utinam mihi sic mollem mortem daret Diana casta statim nunc, ut ne-amplius lugens in animo

αἰῶνα φθινύθω, πόσιος ποθέουσα φίλοι
 205 παντοίην ἀρετὴν· ἐπεὶ ἔξοχος ἦεν Ἀχαιοὶν.
 Ὡς φαιμένη κατέβαιν' ὑπερώϊα σιγαλόεντα,
 οὐκ οἷα· ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι δὴ ἔποντο.
 Ἦ δ' ὅτε δὴ μνηστήρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,
 σπῆ βα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
 210 ἅντα παρειάδην σχομένην λιπαρὰ κρήδεμνα·
 ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἐκάτερθε παρέστη.
 Τῶν δ' αὐτοῦ λύτο γούνατ', ἔρω δ' ἄρα θυμὸν ἐβελχθεν·
 πάντες δ' ἤρῃσαντο παρὰ λεχέεσσι κλιθῆναι.
 Ἦ δ' αὖ Τηλέμαχον προσεφώνεεν, θν φίλον υἱόν·
 215 Τηλέμαχ', οὐκέτι τοι φρένες ἐμπεδοὶ οὐδὲ νόημα·
 παῖς ἐγ' ὢν καὶ μᾶλλον ἐνὶ φρεσὶ κέρδε' ἐνώμιμας·
 νῦν δ', ὅτε δὴ μέγας ἐσσι καὶ ἥβης μέτρον ἱκάνεις,
 καὶ κέν τις φαίη γόνον ἐμμεναι ὀλβίου ἀνδρός,
 ἐς μέγεθος καὶ κάλλος δρώμενος, ἀλλότριος φῶς,
 220 οὐκέτι τοι φρένες εἰσὶν ἀναισθητοὶ οὐδὲ νόημα.
 Οἷον δὴ τόδε ἔργον ἐνὶ μεγάροισιν ἐτύχθη,
 δς τὸν ξείνον ἑσας ἀεικισθῆμεναι οὕτω.
 Πῶς νῦν; εἰ τι ξείνος, ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν
 ἤμενος, ὧδε πάθοι βυστακτύος ἐξ ἀλεγεινῆς,
 225 σοὶ κ' αἴσχος λῶθη τε μετ' ἀνθρώποισι πέλοιτο.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδ' αὖ
 μῆτερ ἐμὴ, τὸ μὲν οὐ σε νεμεσώμαι κεχολώσθαι·
 αὐτὰρ ἐγὼ θυμῷ νοέω καὶ οἶδα ἕκαστα,
 ἐσθλά τε καὶ τὰ χεῖρα· πάρος δ' ἐτι νήπιος ἦα·
 230 ἀλλὰ τοι οὐ δύναμαι πεπνυμένα πάντα νοῆσαι·
 ἐκ γάρ με πλήσσοις, παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος,
 οἶδε κακὰ φρονέοντες, ἔμοι δ' οὐκ εἰσὶν ἀρωγοί.
 Οὐ μὲν τοι ξείνου γε καὶ Ἴρου μῶλος ἐτύχθη
 μνηστήρων ἰότητι· βίη δ' ὅγε φέρτερος ἦεν.
 235 Αἰ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον,
 οὕτω νῦν μνηστήρες ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν
 νέουσι κεφαλὰς, δεδμημένοι, οἱ μὲν ἐν αὐλῇ,
 οἱ δ' ἐντοσθε δόμοιο, λελύτο δὲ γυῖα ἑκάστου,
 ὥς νῦν Ἴρος ἐκείνος ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσιν
 240 ἦσται νευστάζων κεφαλῇ, μεθύοντι ἑοικώς,
 οὐδ' ὀρθὸς στήναι δύναται ποσὶν οὐδὲ νέεσθαι
 οἰκᾶδ', ὅπη οἱ νόστος· ἐπεὶ φίλα γυῖα λελυνται.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Εὐρύμαχος δ' ἐπέεσσι προσήδα Πηνελόπειαν·
 245 Κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια,
 εἰ πάντες σε ἴδοιεν ἂν Ἰάσον Ἄργος Ἀχαιοί,
 πλεονές κε μνηστήρες ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν
 ἠῶθεν δαινύατ'· ἐπεὶ περιέσι γυναικῶν,
 εἰδὸς τε μέγεθος τε ἰδὲ φρένας ἔνδον ἑίσας.
 250 Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια·
 Εὐρύμαχ', ἦτοι ἐμὴν ἀρετὴν εἰδὸς τε δέμας τε
 ὥλυσαν ἀθάνατοι, ὅτε ἴλιον εἰσανέβαινον
 Ἄργεῖοι, μετὰ τοῖσι δ' ἑμὸς πόσις ἦεν Ὀδυσσεύς.
 Εἰ καίνος γ' ἔλθων τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύει,
 255 μεῖζόν κε κλέος εἴη ἐμὸν καὶ κάλλιον οὕτω.
 Νῦν δ' ἀρχομαι· τόσα γάρ μοι ἐπέσπευεν κακὰ δαίμων.
 Ἦ μὲν δὴ ὅτε τ' ἦε λιπὼν κάτα πατρίδα γαῖαν,

ævum corrumpam, mariti desiderans dilecti omnigenam virtutem : quoniam præstantissimus erat Achivorum.] Sic locuta, descendebat e-cenaculo splendido, non sola; simul hanc et famule duæ comitabantur.

Ac quando demum ad-procos pervenerat divina mulierum, stetit inde ad postem domus firmiter structæ genis obtendens nitida redimicula : ancilla autem ei proba utrinque astitit.

Horum vero illic solvebantur genua, amore autem animo deliniti-sunt:] omnesque optabant apud eam in-lectis recumbere.] Hæc inde Telemachus affata-est, suum carum filium :

Telemache, non-amplius tibi mens integra nec cogitatio : puer adhuc quum-esses, etiam magis in mente prudentia ver-sabas :] nunc autem, quum jam magnus es et ad-pubertatis mensuram pervenisti,] et aliquis diceret filium te esse beati viri,] magnitudinem et pulcritudinem intuens, alienus vir : non amplius tibi mens est justa nec cogitatio.

Quale jam hoc facinus in ædibus factum-est per te, qui hunc hospitem sivist indigne-tractari ita.

Quomodo nunc? si quid hospes, in nostris ædibus sedens, sic pateretur vexatione ex gravi, tibi dedecus opprobriumque inter homines foret.

Hanc vero rursus Telemachus prudens contra allocutus-est :] mater mea, id quidem non indigne-fero, quod-tu iratis-:] at ego animo intelligo et novi singula,

bonaque et pejora : antea autem adhuc infans eram : verum enim non possum prudentia omnia advertere ;

nam me obtundunt, assidentes aliunde alius, hi mala cogitantes; mihi autem non sunt auxiliares.

Nequaquam tamen hospitis quidem et Iri pugna facta-est procorum consilio; viribus autem hic potentior erat.

Utinam enim, Jupiterque pater, et Minerva, et Apollo, ita nunc proci in nostris ædibus

nutarent capitibus, domiti, alii quidem in aula, alii autem intra domum, solutaque-essent membra cujusque ;

uti nunc Irus ille ad aulae fores

sedet nutans capite, ebrio similis ;

neque erectus stare potest pedibus, nec reverti

domum, qua ei reditus est ; quoniam cara membra soluta-sunt.] Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Eurymachus autem verbis allocutus-est Penelopen :

Filia Icariti, prudens Penelope,

si omnes te viderent per Iasium Argos Achivi,

plures proci in vestris ædibus

a-mane convivarentur ; quoniam præstas mulieribus,

formaque, staturaque, et mente intus æqua.

Huic autem respondit deinde prudens Penelope .

Eurymache, profecto meam virtutem, formaque, corpus-que,] perdiderunt immortales, quando ad-Ilium ascendebant Argivi ; cum iis autem meus maritus ivit Ulysses.

Si ille utique reversus meam vitam tueretur,

major gloria esset mea et melior ita.

Nunc vero tristior : tot enim mihi immisit mala deus.

Certe quidem, quando ibat relicta patria terra,

δεξιτερὴν ἐπὶ καρπῷ ἑλὼν ἔμει χεῖρα προσηύδα·
 ὦ γύναι, οὐ γὰρ ὅτω εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 260 ἐκ Τροίης εὖ πάντας ἀπήμονας ἀπονέεσθαι·
 καὶ γὰρ Τρωῆας φασὶ μαχητὰς ἔμμεναι ἄνδρας,
 ἡμὲν ἀκοντιστὰς ἡδὲ βρυτήρας ὀιστῶν
 ἵππων τ' ὠκυπόδων ἐπιβήτορας, οἳ κε τάχιστα
 ἔκριναν μέγα νεῖκος ὁμοῖου πολέμοιο.
 265 Τῷ οὐκ οἶδ', εἰ κίεν μ' ἀνέσει θεὸς, ἢ κεν ἄλλω
 αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ σοὶ δ' ἐνθάδε πάντα μελόντων.
 Μνησθῆναι πατρός καὶ μητέρος ἐν μεγάροισιν
 ὅς νυν, ἢ ἔτι μᾶλλον ἐμεῦ ἀπονόσφιν ἑόντος.
 Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ παῖδα γενεῖσθαι αὖτις ἴδῃαι,
 270 γήμασθ' ᾧ κ' ἐθέλῃσθαι, τὸν κατὰ δῶμα λιποῦσα.
 Κείνος τὼς ἀγόρευε· τὰ δὲ νῦν πάντα τελεῖται.
 Νῦξ δ' ἔσται, ὅτε δὴ στυγερὸς γάμος ἀντιβολήσῃ
 οὐλομένης ἐμέθεν, τῆς τε Ζεὺς Ὀδὸν ἀπηύρα.
 Ἀλλὰ τὸδ' αἰὼν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει·
 275 μνηστήρων οὐχ ἦδε δίκη τὸ πάροιθε τέτυκτο·
 οἷτ' ἀγαθὴν τε γυναῖκα καὶ ἀφνειοῖο θυγάτρα
 μνηστεύειν ἐθέλωσι καὶ ἀλλήλοισι ἐρίωσιν·
 αὐτοὶ τοίγ' ἀπάγουσι βόας καὶ ἵπια μῆλα,
 κούρης δαῖτα φίλοισι, καὶ ἄγλαα δῶρα διδοῦσιν·
 280 ἀλλ' οὐκ' ἀλλότριον βίοντι νῆποιον ἔδουσιν.
 ὣς φάτο· γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 οὐνεκα τῶν μὲν δῶρα παρέλκετο, θέλγε δὲ θυμὸν
 μειλιχίοις ἐπέεσσιν· νόος δὲ οἱ ἄλλα μενοίνα.
 Τὴν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·
 285 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρον Πηνελόπεια,
 δῶρα μὲν ὅς κ' ἐθέλῃσιν Ἀχαιῶν ἐνθάδ' ἐνεῖκαι,
 δέξασθ'· οὐ γὰρ καλὸν ἀνήνασθαι ὅστιν ἐστίν·
 ἡμεῖς δ' οὔτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν οὔτε πῃ ἄλλῃ,
 πρὶν γέ σε τῷ γήμασθαι Ἀχαιῶν, ὅστις ἄριστος.
 290 ὣς ἔφατ' Ἀντίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιθύδανε μῦθος·
 δῶρα δ' ἄρ' οἰσέμεναι πρόσθεν κήρυκα ἑκαστος.
 Ἀντινόφ' μὲν ἐνεῖκε μέγαν περικαλλέα πέπλον,
 ποικίλον· ἐν δ' ἄρ' ἔσαν περόνια δυοκαίδεκα πᾶσαι
 χρύσειαι, κληῖσιν εὐγνάμπτους ἀραρυῖαι.
 295 Ὅρμον δ' Εὐρυμάχῳ πολυδαίδαλον αὐτίκ' ἐνεῖκεν,
 χρύσειον, ἡλέκτροισιν ἐεμένον ἥελιον ὄς.
 Ἔρματα δ' Εὐρυδάμαντι δύο θεράποντες ἐνεῖκαν,
 τρίγληνα, μορῶντα· χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή.
 Ἐκ δ' ἄρα Πεισάνδροιο Πολυκτορίδῳ ἀνακτος
 300 Ἰσθμῖον ἤνεικεν θεράπων, περικαλλὲς ἀγαλμα.
 Ἄλλο δ' ἄρ' ἄλλος δῶρον Ἀχαιῶν καλὸν ἐνεῖκεν.
 Ἦ μὲν ἔπειτ' ἀνέβαιν' ὑπερώϊα δια γυναικῶν·
 τῇ δ' ἄρ' ἄμ' ἀμφίπολοι ἔφερον περικαλλέα δῶρα.
 Οἱ δ' εἰς ὄρχηστὸν τε καὶ ἱμερόεσσαν αἰοδὴν
 305 τρεψάμενοι τέρποντο· μένον δ' ἐπὶ ἑσπερον ἔλθεῖν.
 Τοῖσι δὲ θερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἑσπερος ἦλθεν.
 Αὐτίκα λαμπτήρας τρεῖς ἕστασαν ἐν μεγάροισιν,
 ὅφρα φαείνοιν· περὶ δὲ ξύλα κάγκανα θήκαν,
 αὐτὰ πάλαι, περὶ κηλα, νέον κεκασμένα χαλκῷ·
 310 καὶ δαΐδας μετέμειγον· ἀμοιβηδὴς δ' ἀνέφαινον
 δῆμωι Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος· αὐτὰρ ὁ τῇσιν

dextra in carpo preheusa me manu allocutus est :

O mulier : non enim puto bene-ocreatos Achivos
 ex Troja bene omnes incolumes redituros :
 etenim Trojanos aiunt bellatores esse viros,
 tam jaculatores, quam missores sagittarum,
 equorumque velocium viatores ; qui citissime
 decreverint magnam contentionem omaibus -æque-gravis
 belli.] Ideo nescio, utrum me remittat deus, an capiar
 illic in Troja : tibi autem hic omnia curæ-sint.
 Memor-sis patris et matris in ædibus,
 sicut nunc, vel adhuc magis, me absente.
 At postquam jam filium in-pubertate constitutum videris,
 nube, cui volueris, tua domo relicta.
 Ille sic dicebat ; quæ sane nunc omnia perficientur.
 Nox autem erit, quando demum odiosæ nuptiæ obvenient
 perditæ mihi, cujus utique Jupiter felicitatem abstulit.
 Sed hic gravis dolor cor et animum incessit,
 procorum non hic mos olim fuit ;
 qui præstantemque mulierem et divitis viri filiam
 ambire velint, et inter-se contendant :
 hi ipsi adducunt boves et pingues oves,
 puellæ propinquis convivium, et splendide dona dant :
 at non alienum victum impune absumunt.

Sic dixit : gavisus-est autem audens divinus Ulysses,
 quod eorum quidem dona attrahebat, mulcebat autem ani-
 mum] blandis verbis ; mens vero ei alia agitabat.

Illam autem rursus Antinous allocutus-est, Eupitheï filius :
 filia Icarïi, prudens Penelope,
 dona quidem quicunque voluerit Achivorum hæc ferre,
 accipe : non enim bonum recusare donationem est :
 nos vero neque ad opera prius quidem ibimus, neque usquam
 alio,] quam tu ei nupseris Achivorum, quicunque optimus.

Sic dixit Antinous ; illis autem placebat sermo :
 donaque proinde allaturum miserunt præconem quisque.
 Antinoo quidem tulit præco magnum perpulcrum pepham,
 varium ; inerant autem fibulæ duodecim omnes
 aureæ, ansis bene-inflexis aptatæ.

Monile vero Eurymacho multa-arte-elaboratum statim tulit,
 aureum, electris consertum solis instar.

Inaures autem Eurydamanti duo servi tulerunt,
 trinis-ocellis, ægre-elaboratas ; gratia autem inde effulgebat
 multa.] A Pisandro vero Polycitoride rege
 collare tulit servus, perpulcrum ornamentum.

Aliud autem aliud donum Achivorum pulcrum tulit.
 Ipsa quidem deinde ascendebat in cœnaculum, divina mulie-
 rum ;] cum-ea autem simul famulæ ferebant perpulcra dona.

Illi vero ad saltationemque et desiderabilem cantum
 conversi delectabant-se ; manebantque, vesper dum-super-
 veniret.] His autem se-delectantibus niger vesper supervenit.
 Statim lampadas tres statuerunt in ædibus,
 ut lucerent : circum autem ligna arida posuerunt,
 sicca dudum, facile-ardentes, recens fissa ære ;
 et faces immiscuerunt : alternatim vero succendebant
 famulæ Ulyssis audentis-animi : at inter-eas

- αὐτὸς Διογενὴς μετέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Δμῶαι Ὀδυσσῆος, δὴν οἰχομένοιο ἄνακτος,
 ἔρχεσθε πρὸς δῶμαθ', ἵν' αἰδοίῃ βασιλεια·
 315 τῇ δὲ παρ' ἡλόκατα στροφαλίζετε· τέρεπετε δ' αὐτὴν
 ἤμεναι ἐν μεγάρῳ, ἥ εἶρια πείκετε χερσίν·
 αὐτὰρ ἐγὼ τοῦτοισι φάος πάντεσσι παρέξω.
 Ἦνπερ γάρ κ' ἐθέλωσιν εὐθρονον Ἡῶ μῆνειν,
 οὔτι με νικήσουσι πολυτλήμων δὲ καλ' εἰμί.
 320 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἐθέλασαν, ἐς ἀλλήλας δὲ ἴδοντο.
 Τὸν δ' αἰσχροῖς ἐνένιπτε Μελανθὸς καλλιπάρης,
 τὴν Δολίος μὲν ἔτατε, κόμισσε δὲ Πηνελόπεια,
 παῖδα δὲ ὡς ἀτίταλλε, δίδου δ' ἄρ' ἀθύρματα θυμῷ·
 ἀλλ' οὐδ' ὡς ἔχε πένθος ἐνὶ φρεσὶ Πηνελόπείης·
 325 ἀλλ' ἤγ' Εὐρύμαχῳ μισγέσκετο καὶ φιλέεσκεν.
 Ἡ δ' Ὀδυσσῇ ἐνένιπτεν ὀνειδείους ἐπέεσσιν·
 Ξεῖνε τάλαν, σύγε τις φρένας ἐκπεπαταγμένος ἐσσί,
 οὐδ' ἐθέλεις εἶδεν, χαλκῆϊον ἐς δόμον ἔλθων,
 ἥε που ἐς λέσχην· ἀλλ' ἐνθάδε πολλ' ἀγορεύεις.
 330 [θαρσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν, οὐδέ τι θυμῷ
 ταρβείς· ἡ βρά σε οἶνος ἔχει φρένας, ἡ νύ τοι αἰεὶ
 τοιοῦτος νόος ἐστίν· ὁ καὶ μεταμῶνια βάζεις.]
 Ἡ δ' αὖτις, ὅτι Ἴρον ἐνίκησας, τὸν ἀλήτην;
 μήτις τοι τάχα Ἴρου ἀμείνων ἄλλος ἀναστῇ,
 335 ὅστις σ' ἀμφὶ κάρη κεκοπῶς χερσὶ στιβαρῆσιν,
 δώματος ἐκπέμψῃσι, φορυῖζας αἵματι πολλῷ.
 Τὴν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῇ τάχα Τηλεμάχῳ ἔρωε, κύον, οἳ ἀγορεύεις, [σεύς·
 κείσ' ἔλθων, ἵνα σ' αὐθι διαμελειστί τάμῃσιν.
 340 Ὡς εἰπὼν ἐπέεσσι διεπτοίησε γυναῖκας.
 Βᾶν δ' ἵμεναι διὰ δῶμα· λύθεν δ' ὑπὸ γυῖα ἐκάστης
 παρδοσύνῃ· φᾶν γάρ μιν ἀληθέα μυθήσασθαι.
 Αὐτὰρ ὁ πᾶρ λαμπτήρῃσι φαιένων αἰθομένοισιν
 ἑστῆκε ἐς πάντας δρώμενος· ἄλλα δέ οἱ κῆρ
 345 ὥρμαινε φρεσὶν ἦσιν, ἃ δ' οὐκ ἀτέλεστα γένοντο.
 Μνηστῆρας δ' οὐκ ἀπάντα ἀγῆνονρας εἰα· Ἀθὴνῃ
 λῶδης ἰσχεσθῆαι θυμάλγος, ὅφρ' εἴ τι μᾶλλον
 δῦν ἄχος κραδίην Λαερτιάδew Ὀδυσῆος.
 Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἤρχ' ἀγορεύειν,
 350 κερτομέων Ὀδυσσῆα· γέλων δ' ἐτάροισιν ἔτευχεν·
 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης,
 ὅφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Οὐκ ἄθεε δδ' ἀνὴρ Ὀδυσῆϊον ἐς δόμον ἵκει·
 ἔμπερ μοι δοκεῖ δαῖδων σλας ἔμμεναι αὐτοῦ
 355 καὶ κεφαλῆς· ἐπεὶ οὐ οἱ ἐνὶ τρίχες οὐδ' ἡβαιαί.
 Ἡ δ', ἅμα τε προσέειπεν Ὀδυσσῆα πτολίπορθον·
 ξεῖν', ἡ ἄρ κ' ἐθέλεις θητεύμεν, εἰ σ' ἀνελοίμην,
 ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῆς — μισθὸς δέ τοι ἄρκιος ἐσται —
 αἰμασιᾶς τε λέγων καὶ δένδρεα μακρὰ φυτεύων;
 360 ἔνθα κ' ἐγὼ σίτον μὲν ἐπηετανὸν παρέχοιμι,
 εἴματα δ' ἀμφίεσαιμι ποσὶν δ' ὑποδήματα δόην.
 Ἄλλ' ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα κάκ' ἔμμεαις, οὐκ ἐθέλῃσεις
 ἔργον ἐποιέεσθαι, ἀλλὰ πτώσσειν κατὰ δῆμον
 βούλειαι, ὅφρ' ἂν ἔχῃς βόσκειν σὴν γαστέρ' ἀναλτον.
 365 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

ipse generosus locutus-est ingeniosus Ulyssæ :

Famulæ Ulyssis, diu absentis regis,

ite ad conclavia, ubi est veneranda regina :

apud eam vero pensa versate ; et delectate ipsam,

sedentes in domo, vel lanæ carpite manibus :

at ego his lumen omnibus præbebo.

Si enim velint etiam usque ad Auroram pulcro-solio manere, nequaquam me domabunt ; multorum-patens vero valde sum.

Sic dixit : hæc autem riserunt, et se-invicem intuebantur.

Eum autem turpiter objurgabat Melanthis pulcris-genis.

quam Dolius quidem genuit, fovit autem Penelope,

filiamque velut enutriebat, dabatque oblectamenta animo :

sed ne sic quidem retinuit dolorem Penelopes in animo :

sed ea cum-Eurymacho miscebatur, et eum amabat :

hæc utique Ulyssem objurgabat contumeliosis verbis :

Hospes miser, tu-sane aliquis mente exturbatus es ;

neque vis cubare, æream in domum profectus,

vel aliquo in diversorium ; sed hic multa prædicas.

[confidenter multos inter viros ; neque aliquid animo

times : certe utique tibi vinum occupat mentem, vel tibi semper] talis mens est : quare et vana loqueris.]

An exsultas, quod Irum vicisti, erronem?

cave ne-quis tibi cito Iro melior alius insurgat,

qui te circum caput contusum manibus robustis

domo emittat, fœdatum sanguine multo.

Hanc autem torve intuitus affatus-est ingeniosus Ulysses :

certe cito Telemacho dicam, canis, qualia loqueris,

illuc profectus, ut te tibi membratim concidat.

Sic locutus, verbis perterruit mulieres.

Profectæque-sunt ire per domum ; solutaque-sunt subtus

membra cujusque] timore : putabant enim ipsum vera di-

xisse.] At is apud lampadas præluens accensas

stetit, omnes intuens : alia vero ei cor

agitabat mente sua, quæ quidem non irrita facta-sunt.

Procos autem strenuos non omnino sinebat Minerva

contumelia abstinere acerba, ut adhuc magis

subiret dolor cor Laertiadæ Ulyssis.

Inter-hos vero Eurymachus, Polybi filius, incipiebat loqui,

incessens Ulyssem ; risum vero sociis fecit :

Audite me, proci inclytæ reginæ,

ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet.

Non sine-deo hic vir Ulysseam in domum venit :

omnino mihi videtur facium splendor esse ipsius

et capitis : quoniam non ei insunt capilli ne pauci quidem.

Dixit, simulque allocutus-est Ulyssem urbium-vastatorem.

hospes, nunquid vis mercede-servire, si te suscipiam,

agri in extremitate, (merces autem tibi sufficiens erit)

sesepeque aggerens, et arbores proceras plantans?

Illic autem ego cibum quidem perennem tibi præberem,

vestimentaue induerem, pedibusque calceamenta darem.

Sed quandoquidem sane opera mala didicisti, non voles

opus adire, sed mendicare per populum

mavis, ut possis pascere tuum ventrem insatiabilem.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :

Εὐρύμαχ', εἰ γὰρ νῶϊν ἔρις ἔργοιο γένοιτο
 ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πέλονται,
 ἐν ποίῃ, δρέπανον μὲν ἔγῳν εὐκαμπέ· ἔχοιμι,
 καὶ δὲ σὺ τοῖον ἔχοις, ἵνα πειρησάμεθα ἔργου,
 370 νήστιες ἄχρι μάλα κνέφαος, ποίῃ δὲ παρείῃ·
 εἰ δ' αὖ καὶ βόες εἴεν ἑλαυνέμεν, ὅπερ ἄριστοι,
 αἰθῶνες, μεγάλοι, ἄμφοι κεκορηότε ποίης,
 ἥλικες, ἱσοφόροι, τῶντε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν,
 τετράγυον δ' εἶη, εἴκοι δ' ὑπὸ βῶλος ἀρότρῳ·
 375 τῷ κέ μ' ἴδοις, εἰ ὥλκα διηνεκέα προταμοίμην.
 Εἰ δ' αὖ καὶ πολεμόν ποθεν ὁρμήσειε Κρονίων
 σήμερον, αὐτὰρ ἐμοὶ σάκος εἴη καὶ δύο δοῦρε
 καὶ κυνέη πάγχυαλκος, ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖα·
 τῷ κέ μ' ἴδοις πρώτοισιν ἐνὶ προμάχοισι μίγνεντα,
 380 οὐδ' ἂν μοι τὴν γαστέρ' ὀνειδίζων ἀγορεύοις.
 Ἄλλὰ μάλ' ὑβρίζεις, καὶ τοι βόος ἐστὶν ἀπηνής·
 καὶ πού τις δοκέεις μέγας ἔμμεναι ἡδὲ κραταῖς,
 οὐνεκα πὰρ παύροισι καὶ οὐκ ἀγαθοῖσιν ὁμιλεῖς.
 Εἰ δ' Ὀδυσσεὺς ἔλθοι καὶ ἔκοιτ' ἐς πατρίδα γαίαν,
 385 αἴψα κέ τοι τὰ θυρέτρα, καὶ εὐρέα περ μάλ' ἐόντα,
 φεύγοντι στείνονται δι' ἐκ προθύριοιο θύραζε.
 Ὡς ἔφατ'· Εὐρύμαχος δ' ἐχολώσατο κηρόθι μᾶλλον,
 καὶ μιν ὑπόδρα ἰδὼν ἔπειτα πεπερόντα προσηύδα·
 Ἄ δειλ', ἥ τάχα τοι τελέω κακόν, ὃς ἀγορεύεις
 390 θαρσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν, οὐδέ τι θυμῷ
 ταρβείς· ἥ βρά σε ὄνος ἔχει φρένας, ἥ νύ τοι αἰεὶ
 τοιοῦτος νόος ἐστίν· ὃ καὶ μεταμῶνία βάζεις.
 [Ἦ ἀλῶεις, ὅτι Ἴρον ἐνίκησας, τὸν ἀλῆτην;]
 Ὡς ἄρα φωνήσας σφέλας ἔλλαβεν· αὐτὰρ Ὀδυσ-
 395 Ἄμφινόμου πρὸς γούνα καθέζετο Δουλιχίῃος, [σεῦς
 Εὐρύμαχον δέσας· ὃ δ' ἄρ' οἰνοχόον βαλε χεῖρα
 δεξιτερὴν· πρόχους δὲ χεῖμαι βόμβησσε πεσοῦσα·
 αὐτὰρ ὅγ' οἰμώξας πέσεν ὑπτιος ἐν κονίῃσιν.
 Μνηστῆρες δ' ὁμάδῃσιν ἀνὰ μέγαρα σκιάοντα·
 400 ὧδε δέ τις εἴπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Αἴθ' ὥρελλ' ὃ ξείνος ἀλῶμενος ἄλλοθ' ὀλέσθαι
 πρὶν ἔλθειν· τῷ κ' οὔτι τόσον κελᾶδον μετέθηκεν.
 Νῦν δὲ περὶ πτωχῶν ἐριδαίνομεν· οὐδέ τι δαιτὸς
 ἐσθλῆς ἔσσεται ἥδος· ἐπεὶ τὰ χερεῖονα νικᾷ.
 405 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο·
 δαιμόνιοι, μαίνεσθε καὶ οὐκέτι κεῖθετε θυμῷ
 βρωτῶν οὐδὲ ποτῆτα θεῶν νύ τις ὑμῖν ὁροῦναι.
 Ἄλλ' εὖ δαισάμενοι κατακείμετε οἶκαδ' ἰόντες,
 ὅππότε θυμὸς ἀνώγει· διώκω δ' οὔτιν' ἔγωγε.
 410 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὀδῆξ' ἐν χεῖλεσι φύντες,
 Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευεν.
 Τοῖσιν δ' Ἀμφινόμος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 [Νίσου φαίδιμος υἱὸς, Ἀρητιάδω ἀνακτος·]
 Ὡ φίλοι, οὐκ ἂν δή τις ἐπὶ βῆθέντι δικαίῳ
 415 ἀντιβίους ἐπέσσει καθαπτόμενος χαλεπαῖνοι·
 μήτε τι τὸν ξείνον στυρελίζετε μήτε τιν' ἄλλον
 δμῶων, οἱ κατὰ δόματ' Ὀδυσσῆος θεῖοιο.
 Ἄλλ' ἄγετ', οἰνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάεσσιν,
 ὅρρα σπείσαντες κατακείμεν οἶκαδ' ἰόντες·

Eurymache, si enim nobis contentio de opere fieri et tempore in verno, quando quidem dies longi sunt, in herba, falcem quidem ego bene-flexam haberem, et vero tu talem haberes, ut experiremur opus, jejuni usque penitus ad-tenebras, herba autem adesset; sive rursus et boves essent agendi, qui sunt optimi, rutilli, magni, ambo saturati herba, æquales-ætate, par-onus-sustinentes, quorum robor non imbecille,] arvumque-quatuor-jugerum esset, cederetque sub-tus gleba aratro:] tunc me videres, an sulcum continuum pro-scinderem.] Si vero et bellum alicunde moveret Saturnius hodie, ac mihi scutum esset, et duæ hastæ, et galea tota-ærea, temporibus apta: tunc me videres primis in pugnantioribus congressum, nec mihi ventrem exprobrans loquereris. Sed valde contumeliose-agis, et tibi animus est inclemens: et quidam fere videris magnus esse et fortis, quoniam cum paucis et non bonis versaris. Sin autem Ulysses rediret et perveniret in patriam terram, statim tibi hæ portæ, etiamsi late admodum sunt, fugienti arctarentur per vestibulum foras.

Sic dixit; Eurymachus vero iratus-est in corde magis, et ipsum, torve intuitus, verbis alatis allocutus-est:

Ah miser, certe cito tibi perficiam malum, quod-talia dicis confideret multos inter viros, nec quicquam animo times: certe utique tibi vinum mentem occupat, vel tibi semper] talis mens est; quare et vana loqueris. An exsultas, quod Irum vicisti, et] Onem?]

Sic igitur locutus, scabellum sumsit; at Ulysses Amphinomi ad genua desidebat Dulichiensis, Eurymachum veritus: hic autem pocillatorem percussit ad manum] dextram; gutturrum vero humi sonuit lapsus: at ille ejulatu-dato cecidit supinus in pulveribus. Proci vero tumultuati-sunt per aedes obscuras; sic vero aliquis dicebat, intuitus in propinquum alium:

Utinam hic hospes errans alibi periisset, antequam venisset: ita neutiquam tantum tumultum intulisset.] Nunc autem de mendicis contendimus: neque ulla convivi] boni erit voluptas; quoniam pejora vincunt.

Inter-hos autem et locuta-est sacra vis Telemachi: mirifici, insanitis, et non-amplius continetis animo cibum neque potum: deorum certe aliquis vos concitat. Sed bene epulati decumbite domum profecti, quando animus jubet: pello vero neminem ego.

Sic dixit: illi autem omnes mordicus labris compressis, Telemachum admirabantur, quod audaciter loquebatur. Ipsis vero Amphinomus concionatus-est et dixit: [Nisi splendidus filius, Aretiadæ regis:]

O amici, haud jam quisquam super dicto æquo contrariis verbis carpens sæviat: neu omnino hospitem pulsate, neu quenquam alium famulorum, qui in sedibus sunt Ulyssis divini. Sed agite, pocillator quidem auspicator poculis, ut, postquam-libaverimus, decumbamus domum profecti:

420 τὸν ξείνον δὲ ἔωμεν ἐνὶ μεγάροις Ὀδυσῆος
 Τηλεμάχῳ μελέμεν· τοῦ γὰρ φίλον ἵκετο δῶμα.
 Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ἐαδὸτα μῦθον εἶπεν.
 Τοῖσιν δὲ κρητῆρα κεράσασατο Μούλιος ἥρως,
 κῆρυξ Δουλιχειῦς· θεράπων δ' ἦν Ἀμφινόμοιο·
 425 νώμησεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπισταδόν· οἱ δὲ θεοῖσιν
 σπείσαντες μακάρεσσι πῖον μελιθόα οἶνον.
 Αἰτάρ ἐπεὶ σπείσαντ' ἐπὶόν θ', ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 βάν ῥ' ἵμεναι κείμεντες ἐὰ πρὸς δώμαθ' ἕκαστος.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Τ.

Ὀδυσσεὺς καὶ Πηνελόπτης ὁμιλία.
 Ἀναγνωρισμὸς ὑπὸ Εὐρυκλείας.

Αὐτὰρ ὁ ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο διὸς Ὀδυσσεύς,
 μνηστῆρεςσι φόνον σὺν Ἀθήνῃ μερμηρίζων·
 αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τηλέμαχε, χρὴ τεύχε' Ἀρήϊα κατθέμεν εἰσω
 5 πάντα μάλ'· αὐτὰρ μνηστῆρας μαλακοῖς ἐπέεσσιν
 παρφάσθαι, ὅτε κέν σε μεταλλῶσιν ποθέοντες·
 ἐκ καπνοῦ κατέθηκ'· ἐπεὶ οὐκέτι τοῖσιν ἐρύκει,
 οἳά ποτε Τροίηνδε κίων κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,
 ἀλλὰ κατήχισται, ὅσον πυρὸς ἵκετ' αὐτμή.
 10 Πρὸς δ' ἔτι καὶ τόδ' αὖ μείζον ἐνὶ φρεσὶν ἐμβαλε δαίμων,
 μή πως οἶνωθέντες, ἔριν στήσαντες ἐν ὕμιν,
 ἀλλήλους τρώσσητε κατασιγῇντέ τε δαῖτα
 καὶ μνηστῆν· αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος.
 Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπετείθετο πατρί·
 15 ἐκ δὲ καλεσσάμενος προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν·
 Μαί', ἄγε δὴ μοι ἔρυζον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας,
 ὄρα κεν ἐς θάλαμον καταβείωμαι ἔντεα πατρὸς
 καλὰ, τὰ μοι κατὰ οἶκον ἀκηδέα καπνὸς ἀμέρδαι
 πατρὸς ἀποιχομένοιο· ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα·
 20 νῦν δ' ἐθέλω καταθέσθαι, ἴν' οὐ πυρὸς ἴξेत' αὐτμή.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλῃ τροφὸς Εὐρύκλεια·
 αἶ γὰρ δὴ ποτε, τέκνον, ἐπιφροσύνῃς ἀνέλοιο
 οἴκου κήδεσθαι καὶ κτήματα πάντα φυλάσσειν.
 Ἄλλ' ἄγε, τίς τοι ἔπειτα μετοιχομένη φάος οἴσει;
 25 δμῳὰς δ' οὐκ εἰς προβολωσκέμεν, αἶ κεν ἔφαινον.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 ξείνος δδ'· οὐ γὰρ ἀεργὸν ἀνέξομαι, ὅς κεν ἐμῆς γε
 χοίνικος ἄπτηται, καὶ τηλόθεν εἰληλουθῷ.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπετο μῦθος.
 30 Κληῖσσαν δὲ θύρας μεγάρων εὐναιεταδόντων.
 Τῷ δ' ἄρ' ἀναΐξαντ' Ὀδυσσεὺς καὶ φαίδιμος υἱὸς
 ἐσφόρεον κόρυθας τε καὶ ἀσπίδας ὀμφαλοέσσας
 ἔγχρ' αὖ τ' ὀξύνοντα· παρόιθε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη,
 χρύσον λύχον ἔχουσα, φάος περικαλλὲς ἐποίει.
 35 Δὴ τότε Τηλέμαχος προσφώνειεν δν πατέρ' αἶψα·
 ὦ πάτερ, ἤ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι·

hospitem vero sinamus in aedibus Ulyssis
 Telemachocuræ-esse; hujus enim dilectam venit ad-domum.
 Sic dixit: illis autem omnibus gratum sermonem dixit.
 Ipsis vero craterem miscuit Mulus heros,
 præco Dulichiensis; famulus autem erat Amphinomi:
 distribuit vero inde omnibus astando; illi autem diis
 ubi-libarant beatiss, biberunt dulce vinum.
 Ac postquam libarantque et biberant, quantum volebat ani-
 mus, abiverunt decubituri suas ad domos quisque.

ODYSSEÆ XIX.

Ulyssis et Penelopæ colloquium.
 Agnitio per Eurycleam.

At in domo relinquebatur divinus Ulysses,
 prociis cædem cum Minerva meditans:
 statim autem Telemachum verbis alatis allocutus-est:
 Telemache, oportet arma Mavortia deponere intus
 omnia prorsus; at procos blandis verbis
 palpares, quando te percontentur arma desiderantes:
 « ex fumo deposui; quoniam non-amplius illis similia-sunt,
 qualia quondam ad-Trojam proficiscens reliquit Ulysses,
 sed sedata-sunt, quantum ignis attigit vapor.
 Insuper autem et hoc majus in mentem injecit deus,
 ne qua vino-gravati, contentione instituta inter vos,
 vos-mutuo vulneretis, deturpetisque convivium,
 et nuptiarum-ambitum; ipsum enim ferrum allicit virum. »
 Sic dixit: Telemachus vero dilecto obedivit patri;
 evocatamque allocutus-est nutricem Eurycleam:
 Nutrix, age jam mihi contine in aedibus mulieres,
 dum in thalamo deponam arma patris
 pulcra, quæ mihi in domo neglecta fumus corrumpit,
 patre absente; ego vero adhuc infans eram:
 nunc autem ea volo deponere, ubi non ignis attinget vapor.
 Hunc autem rursus allocuta-est dilecta nutrix Euryclea:
 utinam enim jam tandem, fili, prudentiam susciperes,
 domum ut-cures et possessiones omnes custodias.
 Sed age, quænam tibi deinde, comitans, lumen portabit?
 famulas vero non sinebas prodire, quæ præiuceant.
 Hanc vero rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] hospes hic; non enim otiosum tolerabo, qui meum sane
 modium attingat, etiam longe qui-venerit.
 Sic igitur dixit: huic vero non-evolans erat verbum (ta-
 cui.).] Clausit autem januas adium habitantibus-commoda-
 rum.] Tum vero exsurgentes Ulysses et splendidus filius
 intro-ferebant galeasque et scuta umbonibus-munita,
 hastasque acutas; ante autem Pallas Minerva,
 auream lucernam tenens, lumen perpulcrum faciebat.
 Tunc vero Telemachus alloquebatur suum patrem subito:
 O pater, profecto magnum miraculum hoc oculis video;

ἐμπης μοι τοῖχοι μεγάρων καλαί τε μεσόδμοι
εἰδάναι τε δοκοὶ καὶ κίονες ὑφός' ἔχοντες
φαίνοντ' ὀφθαλμοῖς ὥς τε πυρὸς αἰθομένοιο.

40 Ἦ μάλα τις θεὸς ἔνδον, οἱ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σίγῃ καὶ κατὰ σὺν νόον Ἰσχανε μῆδ' ἐρέεινε· [σεύς·
αὕτη τοι εἰκή ἐστὶ θεῶν, οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν.

Ἀλλὰ σὺ μὲν καταλέξαι· ἐγὼ δ' ὑπολείφομαι αὐτοῦ,

45 ὅφρα κ' ἔτι θυμῶς καὶ μητέρα σὴν ἐρεθίζω·

ἢ δέ μ' ὀδυρομένη εἰρήσεται ἀμφὶς ἕκαστα.

Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει

κείων ἐς θάλαμον, δαΐδων ὑπο λαμπομενάων,

ἐνθ' ἄρος κοιμᾶθ', ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι·

50 ἐνθ' ἄρα καὶ τότ' ἔλεκτο καὶ Ἥῳ διὰν ἔμμενεν.

Αὐτὰρ ὁ ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο δῖος Ὀδυσσεύς,

μνηστῆρεςσι φόνον σὺν Ἀθήνῃ μερμηρίζων.

Ἦ δ' ἱὸν ἐκ θαλάμοιο περίφρων Πηνελόπεια,

Ἀρτέμιδι ἱκέλι ἡ δὲ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.

55 Τῇ παρὰ μὲν κλισίῃν πυρὶ κάτθεσαν, ἐνθ' ἄρ' ἐρίζεν,

δινωτῇν ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ· ἦν ποτε τέκτων

ποίησ' Ἰκαλῆιος, καὶ ὑπὸ θρήνων ποσὶν ἦκεν,

προσφυῇ ἐξ αὐτῆς, ὅθ' ἐπὶ μέγα βάλλετο κῶας.

Ἔνθα καθέζετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια.

60 Ἦλθον δὲ θυμῶι λευκώλενοι ἐκ μεγάροιο.

Αἱ δ' ἀπὸ μὲν σίτον πολλὴν ἤρπον ἡδὲ τραπέζας

καὶ δάπνα, ἐνθεν ἄρ' ἄνδρες ὑπερμενέοντες ἔπινον·

πῦρ δ' ἀπὸ λαμπτήρων χαμάδις βάλλον· ἄλλα δ' ἐπ'

νήσαν ξύλα πολλὰ, φῶας ἔμεν ἡδὲ θέρεσθαι. [αὐτῶν

65 Ἦ δ' Ὀδυσῆ' ἐνένικτε Μελανθῷ δευτέρων αὐτίς·

Ξεῖν', ἔτι καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνιήσεις διὰ νύκτα

δινεύων κατὰ οἶκον, ὅππῃτεσσις δὲ γυναῖκας;

ἀλλ' ἐξέλθε θύραζε, τάλαν, καὶ δαιτὸς ὄνησο·

ἢ τάχα καὶ δαλῶ βεβλημένος εἶσθα θύραζε.

70 Τῇν δ' ἄρ' ὑπὸ δῖρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-

δαίμονι, τί μοι ὧδ' ἐπέχεις κευκοτῆτι θυμῷ; [σεύς·

ἦ ὅτι δὴ ρυπῶ, κακὰ δὲ χροὶ εἵματα εἵμαι,

πτωγεύω δ' ἀνὰ δῆμον; ἀναγκαίῃ γὰρ ἐπαίγει.

Τοιοῦτοι πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες ἄνδρες ἔασιν.

75 Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτε οἶκον ἐν ἀνθρώποισιν ἔναιον

ὀλβιος ἀφνειὸν καὶ πολλὰκι δόσχον ἀλήτη,

τοῖα ὅποῖος ἴοι καὶ ὅτου κεχρημένος ἔλθοι·

ἦσαν δὲ θυμῶς μάλα μυριοὶ ἄλλα τε πολλὰ,

οἷσιν τ' εὖ ζῶουσι καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.

80 Ἀλλὰ Ζεὺς ἀλάπαξε Κρονίων — ἤθελε γάρ που —

τῷ νῦν μήποτε καὶ σὺ, γυναῖ, ἀπὸ πᾶσαν ὀλέσσης

ἀγλαίῃ, τῇ νῦν γε μετὰ θυμῷσι κέκασσαι·

μή πως τοι δέσποινα κοτεσσαμένη χλεπήνη,

ἢ Ὀδυσσεὺς ἔλθῃ· ἔτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἶσα.

85 Εἰ δ' ὁ μὲν ὥς ἀπόλωλε καὶ οὐκέτι νόστιμός ἐστιν,

ἀλλ' ἦδη παῖς τοῖος Ἀπόλλωνός γε ἔκητι,

Τηλέμαχος· τὸν δ' οὕτως ἐνὶ μεγάροισι γυναικῶν

λῆθι ἀτασθάλλοισ'· ἐπεὶ οὐκέτι τῆλίκος ἐστίν.

Ὡς φάτο· τοῦ δ' ἤκουσε περίφρων Πηνελόπεια·

90 ἀμείριτον δ' ἐνένικτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

omnino mihi parietes sedium, pulcræque intercolumnia,
abięnæque trabes, et columnę in-altum erectę,
lucent oculis, tanquam igne ardente.

Certe omnino aliquis deus est iatus eorum qui oculum latum
tenent.] Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulys-

ses:] tace, et in tua mente retine, neu interroga:

hic sane mos est deorum, qui Olympum habitant.

Sed tu quidem cubitum-eas; ego vero relinquer hic,

ut adhuc magis famulas et matrem tuam provocem;

hęc vero me lamentans interrogabit de singulis.

Sic dixit: Telemachus vero per domum discessit

cubiturus in cubiculum, facibus illucentibus,

ubi antea cubabat, quando ipsi dulcis somnus advenit:

ubi etiam tum cubuit, et Auroram divinam expectabat.

At in domo relinquebatur divinus Ulysses,

prociis cędem cum Minerva meditans.

Atque egrediebatur e thalamo prudens Penelope,

Dianę similis aut aureas Veneri.

Cui juxta ignem sedem posuerunt, ubi insidere solebat,

tornatam ebore et argento; quam olim faber

fecerat Icmalius, et subtus scabellum pedibus posuerat,

aptum ex ipsa, ubi magna injiciebatur pellis.

Illic desidebat deinde prudens Penelope.

Venerunt autem famulę candidis-olnis ex domo;

cęque panem quidem multam auferebant, et menses,

et pocula, unde viri superbientes biberant:

ignem vero a foculis ad-terram jecerunt; alięque super ipsos
cumularunt ligna multa, lumen ut eisset et calor.

At Ulyssem increpabat Melanthe secundo rursus:

Hospes, adhuc et nunc hic molestus-eris per noctem

versans in domo, observabisque mulieres?

Sed exi foras, miser, et convivio contentus-sis:

aut cito et titione percussus ibis foras.

Hanc autem torve intuitus allocutus-est ingeniosus Ulys-

ses:] improba, cur in-me sic inveheris irato animo?

an quod non-niteo, mala autem corpore vestimenta indetus-

sum,] mendicoque per populum? necessitas enim urget.

Tales mendici et erronei viri sunt.

Etenim ego quondam domum inter homines habitabam

beatus divitem, et sæpe dabam erronei,

tali, qualiscunque esset, et cuiuscunque rei indigens venis-

set] erant vero mihi servi valde plurimi, alięque multa,

quibus bene vivunt homines, et divites vocantur.

Sed Jupiter hæc perdidit Saturnius (voluit enim fere):

ideo nunc cave ne-quando et tu, mulier, omnem amittas

decorem, quo nunc sane inter ancillas ornata-es;

ne forte tibi domus irata sæviat,

vel Ulysses venerit; adhuc enim et spei copia est.

Sin autem ille quidem ita perit, et non-amplius rediturus est,

at jam filius talis adest, Apollinis quidem voluntate,

Telemachus; hunc autem nulla in ædibus mulierum

latet injurians: quoniam non-amplius tantillę-setatis est.

Sic dixit; eum vero audivit prudens Penelope;

ancillam autem objurgabat, verbumque dixit et elocuta-est:

Πάντως, θαρσαλέη, κύον ἀδδείς, οὔτι με λήθεις
 ἔρδουσα μέγα ἔργον, δ' σὴ κεφαλῇ ἀναμάξεις.
 Πάντα γάρ εὖ ᾔδηςθ', ἐπεὶ ἐξ ἐμεῦ ἔκλυες αὐτῆς,
 ὡς τὸν ξείνον ἐμέλλον ἐνὶ μεγάροισιν ἰμοῖσιν
 95 ἀμφὶ πόσει εἶρεσθαι· ἐπεὶ πυκινῶς ἀκάχημαι.
 Ἦ ῥα καὶ Εὐρυνόμην ταμῖν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Εὐρυνόμη, φέρε δὴ δίφρον καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ,
 ὥστε καθεζόμενος εἴπῃ ἔπος ἡδ' ἐπακούσῃ
 ὃ ξείνος ἐμέθεν· ἐθέλω δέ μιν ἐξερέεσθαι.
 100 Ὡς ἔραθ'· ἡ δὲ μάλ' ὀτρυνέως κατέθηκε φέρουσα
 δίφρον εὐέστον καὶ ἐπ' αὐτῇ κῶας ἔβαλλεν·
 ἐνθα καθέζετ'· ἔπειτα πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε περίφρων Πηνελόπεια·
 Ξεῖνε, τὸ μὲν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτῇ·
 105 ἥ τις πόθεν εἴς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆες;
 Τῇ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ γύναι, οὐκ ἄν τίς σε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαίαν
 νεικέει· ἡ γάρ σευ κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἰκάνει·
 ὥστε τευ ἡ βασιλῆος ἀμύμονος, ὅτε θεοδότης
 110 ἀνδράσιν ἐν πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισιν ἀνάσσων,
 εὐδίκιαν ἀνέχῃσι· φέρῃσι δὲ γαῖα μέλαινα
 πυροῦ καὶ κριθᾶς, βριθῇσι δὲ δένδρεα καρπῶ,
 τίκτει δ' ἐμπεδα μῆλα, θάλασσα δὲ παρέχει ἰχθύς,
 ἐξ εὐηγεσῆς· ἀρετῷσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ.
 115 Τῷ ἐμὲ νῦν τὰ μὲν ἄλλα μετᾴλα σὺ ἐν οἴκῳ·
 μῆδ' ἐμὸν ἐξερέεις γένος καὶ πατρίδα γαίαν,
 μή μοι μάλλον θυμὸν ἐνιπλήσῃς ὀδυνῶν,
 μνησάμεν· μάλα δ' εἰμὶ πολύστονος. Οὐδὲ τι με χρῆ
 οἴκῳ ἐν ἄλλοτρίῳ γούνασι τε μυρομένον τε
 120 ᾗσθαι· ἐπεὶ χάκιον πενθῶνμαι ἀχρίτον αἰεὶ·
 μή τις μοι δμῶν νεικεσθῆσεται ἡδὲ σὺγ' αὐτῇ,
 φῆ δὲ δακρυπλῶειν βεβαρητότα με φρένας οἶνω.
 Τὸν δ' ἡμέιβετ'· ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια·
 ξεῖν', ἦτοι μὲν ἐμὴν ἀρετὴν εἶδος τε δέμας τε
 125 ὄλεσαν ἀθάνατοι, ὅτε Ἴδιον εἰσανέβαινον
 Ἀργεῖοι, μετὰ τοῖσι δ' ἐμὸς πόσις ἦεν Ὀδυσσεύς.
 Εἰ κείνός γ' ἔλθων τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύοι,
 μείζον κε κλέος εἴη ἐμὸν καὶ κάλλιον οὕτω.
 Νῦν δ' ἄρχομαι τόσα γάρ μοι ἐπέσσευν καχὰ δαίμων.
 130 [Ὅσοι γὰρ νῆσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
 Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ ὕληντι Ζακύνθῳ,
 οἳ τ' αὐτὴν Ἰθάκην εὐδείλειον ἀμφινέμονται,
 οἳ μ' ἀεκαζομένην μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.]
 Τῷ οὔτε ξείνων ἐμπάζομαι οὐδ' ἱκετῶν
 135 οὔτε τι κηρυκῶν, οἳ δημιοεργοὶ ἑσάν·
 ἄλλ' Ὀδυσῇ ποθέουσα, φίλον κατατῆχομαι ἦτορ.
 Οἱ δὲ γάμον σπεύδουσιν· ἐγὼ δὲ δόλους τολυπεύω.
 Φᾶρος μὲν μοι πρῶτον ἐνέπνευσε φρεσὶ δαίμων,
 στησαμένη μέγαν ἱστὸν, ἐνὶ μεγάροισιν ὑφαίνειν,
 140 λεπτόν καὶ περίμετρον· ἄφαρ δ' αὐτοῖς μετέειπον·
 κοῦροι, ἐμοὶ μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε διὸς Ὀδυσσεύς,
 μίμνετε· ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰς ὅκε φᾶρος
 ἐκτελέσω — μή μοι μεταμῶνια νήματ' ὀληται —
 Λαέρτη ἥρωϊ ταφῆϊον, εἰς δὲ νῦν μιν

Omnino, audax, canis intrepida, non me lates
 perpetrans magnum facinus, quod tuo capite perluēs.
 Omnia enim bene nosti, quoniam ex me audisti ipsa,
 quod hunc hospitem eram in aedibus meis
 de marito interrogatura; quoniam multum tristor.

Dixit, et Eurynome œconomam sermone allocuta-est :
 Eurynome, affer jam sedem, et pellem super ipsa :
 ut sedens dicat verbum et audiat
 hospes ex me; volo enim ipsum interrogare.

Sic dixit : illa vero valde festinanter deposuit ferens
 sedem bene-politam, et ei pellem injiciebat ;
 illic consedit deinde audens divinus Ulysses.

Inter-eos autem sermones exorsa-est prudens Penelope :
 Hospes, hoc quidem te primum ego percontabor ipsa,
 quis es unde es virorum? ubinam tibi urbs et parentes?

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 o mulier, nemo te hominum in immensa terra
 vituperaret; certe enim tua gloria ad-cœlum latum pervenit,
 sicut alicujus vel regis eximii, qui deo-similis
 viris in multis et fortibus regnans,
 justa-jura sustentet; ferat autem terra nigra
 tritica et hordea, graventurque arbores fructu;
 pariunt vero robustas pecudes, ac mare præbet pisces,
 ex prudenti-administratione; feliciterque degunt populi sub
 ipso. Ideo me nunc cetera quidem percontare tua in domo;
 ne-vero meum exquire genus et patriam terram,
 ne mihi magis animum impleas doloribus
 recordanti : valde enim sum ærumnosus. Neque omnino me
 oportet] domo in aliena flentemque et lugentem
 sedere : quoniam malum est lugere infinite semper :
 ne-quā mihi ancillarum succenseat, vel tu ipsa ;
 dicatque lacrimis-abundare gravatum me mentem vino.

Huic autem respondit deinde prudens Penelope :
 hospes, nempe meam præstantiam formamque corpusque
 perdidierunt immortales, quando ad-Ilium ascenderunt
 Argivi, cum iisque meus maritus profectus-est Ulysses.
 Si ille reversus meam vitam tueretur,
 major gloria esset mea, et melior ita.

Nunc autem tristor : tot enim mihi immisit mala deus.

[Quotquot enim insulis dominantur optimi,
 Dulichioque, Samoque, et nemorosæ Zacyntho,
 quique ipsam Ithacam late-conspiciam incolunt,
 hi me nolentem ambiunt, atteruntque domum.]

Ideo neque hospites curo, neque supplices,
 neque omnino præcones, qui publici-ministri sunt :
 sed Ulyssē desiderans, caro contabesco corde.

Hi autem nuptias urgent; ego vero dolos struo.
 Vestem mihi primum inspiravit in-mentem deus,
 exorsa magnam telam, in aedibus ut-texerem,
 subtilem et amplam : statim autem inter-illos dixi :
 Juvenes, mei proci, quandoquidem mortuus-est divinus Ulys-
 ses,] manete urgentes meas nuptias, donec vestimentum
 perfecero, (ne mihi vana fila pereant)
 Laerti heroi sepulchrale, in illud tempus quando ipsum

- 145 Μοῖρ' ὅλοη καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο·
μήτις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιῶδων νεμεσῆση,
αἶ κεν ἄτερ σπείρου κῆται πολλά κτεατίσσας.
Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δ' ἐπείπευθεο θυμὸς ἀγήνωρ.
Ἔνθα καὶ ἡματὶ μέν ὕραινεσκον μέγαν ἱστὸν,
150 νύκτας δ' ἀλλύεσκον, ἐπὴν δαΐδας παραθείμην.
Ὡς τρίετες μὲν ἔλθον ἐγὼ καὶ ἐπειθον Ἀχαιοῦς·
ἀλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος, καὶ ἐπήλυθον ὄραι,
[μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἡμέατα πολλὰ ἐτελέσθη,]
καὶ τότε δὴ με, διὰ δμῶας, κύνας οὐκ ἀλεγούσας,
155 εἶλον ἐπελθόντες καὶ δμῶκλῃσαν ἐπέεσσιν. [κῆς.
Ὡς τὸ μὲν ἐξετέλεσσα, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὅπ' ἀνάγ-
Νῦν δ' οὐτ' ἐκφυγέειν δύναμαι γάμον οὔτε τιν' ἀλλήν
μήτιν ἐθ' εὐρίσκω· μάλα δ' ὀτρύνουσι τοκτῆς
γῆμασθ'· ἀσχαλά δὲ πάϊς βίοντα κατεδόντων,
160 γιγνώσκων· ἦδη γάρ ἀνὴρ οἷός τε μάλιστα
οἴκου κήδεσθαι, τῷτε Ζεὺς κῦδος ὀπάξει.
Ἀλλὰ καὶ ὧς μοι εἰπέ τεδὸν γένος, ὅππότεν ἐσσί-
οὐ γὰρ ἀπὸ δρυὸς ἐσσι παλαιφάτου οὐδ' ἀπὸ πέτρης.
Τῇν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
165 ὦ γύναι αἰδοῖα Λαερτιάδῃσιν Ὀδυσῆος, [σεύς·
οὐκέτ' ἀπολλήξεις τὸν ἐμὸν γόνον ἐξερέουσα·
ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω· ἥ μὲν μ' ἀχέεσσι γὰρ δώσεις
πλεῖστον ἢ ἔχομαι· ἡ γὰρ δίκη, ὅππότε πάτερης
ῆς ἀπέησιν ἀνὴρ τόσσον χρόνον, ὅσσον ἐγὼ νῦν,
170 πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστε' ἀλώμενος, ἀλγεα πάσχων·
ἀλλὰ καὶ ὧς ἐρέω, σ' μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς.
Κρήτη τις γαί' ἐστὶ, μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
καλὴ καὶ πείρα, περιβόρυτος· ἐν δ' ἀνδρωποὶ
πολλοὶ, ἀπειρέσιοι, καὶ ἐννήκοντα πόλεις—
175 ἄλλῃ δ' ἄλλων γλῶσσαι μεμιγμένη· ἐν μὲν Ἀχαιοί,
ἐν δ' Ἑτεόκρητες μεγαλήτορες, ἐν δὲ Κύδωνες,
Δωριεῖς τε τριχάικες διότ' ἐ Πηλεσγοί—
τῇσι δ' ἐνὶ Κνωσὸς, μεγάλη πόλις· ἔνθα τε Μίνως
ἐννέωρος βασιλεὺς Διὸς μεγάλου δαριστής,
180 πατὴρ ἐμοῖο πατῆρ, μεγαθύμου Δευκαλίωνος.
Δευκαλίων δ' ἐμὰ τίκτε καὶ Ἰδομενῆα ἀνακτα·
ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήεσσι κορωνίσιν Ἴλιον εἰσω
ᾤχεθ' ἅμ' Ἀτρεΐδῃσιν· ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν Αἴθων,
ὁπλοτέρους γενεῇ· ὁ δ' ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων.
185 Ἔνθ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἰδομένην καὶ ξείνια δῶκα.
Καὶ γὰρ τὸν Κρήτηνδε κατήγαγεν ἱς ἀνέμοιο,
ἰέμενον Τροίηνδε, παραπλάγξασα Μαλειῶν·
στήσῃ δ' ἐν Ἀμνισῷ, ὅθι τε σπῆος Ἑλπειθυῖης,
ἐν λιμένι χαλεποῖσιν· μόγις δ' ἐπάλυξεν ἀέλλας.
190 Αὐτίκα δ' Ἰδομενῆα μετάλλα, ἄστυσ' ἀνελθὼν·
ξείνον γὰρ οἱ ἔρασκε φίλον τ' ἐμὲν αἰδοῖόν τε.
Τῷ δ' ἦδη δεκάτῃ ἡ ἐνδεκάτῃ πέλεν ἡὼς
οἰχομένην σὺν νηυσὶ κορωνίσιν Ἴλιον εἰσω.
Τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δώματ' ἄγων εὖ ἐξείνισα,
195 ἐνδύκως φιλοῦν, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων·
καὶ οἱ τοῖς τ' ἄλλοις ἐτάροις, οἱ ἅμ' αὐτῷ ἔποντο,
δημόθεν ἀλφίτα δῶκα καὶ αἰθῶπα οἶνον ἀγείρας
καὶ βοῦς ἱεῦσασθαι· ἵνα πλησάιζτο θυμόν.

fatum perniciosum corripuerit longum-sternentis mortis :
ne-quā mihi in populo Achivarum succenseat,
si sine vestimento jaceat, multa qui-possedit.
Sic dixi : illis autem persuasus-est animus generosus.
Tunc interdiu quidem texebam magnam telam,
noctu vero dissolvebam, postquam faces mihi-apposueram.
Sic triennium quidem latebam ego et persuadebam Achivis :
sed quum quartus venit annus, et advenērunt horæ,
[mensibus exeuntibus, ac dies multi circumacti-sunt,]
tum demum me, per famulas, canes non (nihil) curantes,
deprehenderunt proci supervenientes, et increpuere verbis.
Sic illud quidem perfecti, etiam nolens, ex necessitate.
Nunc vero neque effugere possum nuptias, neque ullum aliud
consilium amplius invenio; valde autem hortantur parentes
nubere; et ægre-fert filius victum devorantes,
cognoscens; jam enim vir est qui-valeat maxime
domum curare, cuique Jupiter gloriam præbeat.
Sed et sic mihi dic tuum genus, unde sis;
non enim a quercu es olim-fabulosa, neque a petra.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
o uxor veneranda Laertiadæ Ulyssis,
nondum desines meum genus interrogare?
Sed tibi enarrabo; certe quidem me doloribus dabis
pluribus, quam quibus teneor : hic enim mos est, quando a
patria] sua absit vir tanto tempore, quanto ego nunc,
multas hominum per urbes errans, dolores patiens :
sed etiam sic dicam, quod me percontaris et interrogas.

Creta quædam terra est, medio in nigro ponto,
pulcra et pinguis, circumflua; in ea autem homines
sunt multi, innumeri, nonaginta urbes :
alia autem aliorum lingua mixta : insunt quidem Achivi,
insunt vero indigenæ-Cretenses magnanimi, insunt et Cydo-
nes,] Doriensesque trifariam-divisi, divinique Pelasgi.
Inter has autem (urbes) est Cnossus, magna urbs : ubi Minos
per-novem-annos regnabat, Jovis magni confabulator,
patris mei pater, magnanimi Deucalionis.

Deucalion vero me genuit et Idomeneum regem :
sed ille quidem in navibus incurvis-puppibus ad Ilium
abiit una-cum Atridis : mihi vero pomen inclytum Æthion,
sumque junior natus; ille etenim prior et melior.
Illic Ulysses ego vidi, et hospitalia dedi.

Etenim eum ad-Cretam deduxerat vis venti,
euntem ad-Trojam, quum-abegisset eum a-Maleis :
statuit autem naves in Amnisso, ubi specus est Lucinæ,
in portibus difficilibus : vix tamen evasit procellas.
Statin vero Idomeneum quærebat, ad-urbem ascendens :
hospitem enim ipsum dicebat dilectumque esse, reverendum-
que.] Huic autem jam decima vel undecima erat aurora
digressu cum navibus incurvis-puppibus Ilium versus.
Illum quidem ego ad ædes ducens bene hospitio-excepi,
cum-cura amice-tractans, e-multis in domo suppetentibus;
et ei, ceterisque sociis, qui una ipsum comitabantur,
de-publico farinas dedi, et nigrum vinum collectum,
et hoves ad-sacrificandum, ut explerent-sibi animum.

Ἐνθα δὲ δέκα μὲν μένον ἡματα δίοι Ἀχαιοί·
 200 εἰλει γὰρ Βορέης ἀνεμος μέγας οὐδ' ἐπὶ γαίῃ
 εἶα ἵστασθαι· χαλεπὸς δέ τις ὥρορε δαίμων·
 τῇ τριχαιδακτῇ δ' ἀνεμος πέσσε· τοὶ δ' ἀνάγοντο.
 Ἴσκε ψεύδεα πολλὰ λέγων, ἐτύμοισιν ὁμοῖα·
 τῆς δ' ἄρ' ἀκουσούσης ῥέε δάκρυα, τήκετο δὲ χροῦς.
 205 Ὡς δὲ γῶν κατατήκετ' ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν,
 ἦντ' Εὐρος κατέτηξεν, ἐπὶν Ζέφυρος καταχέυῃ·
 τηκομένης δ' ἄρα τῆς ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες·
 ὥς τῆς τήκετο καλὰ παρήϊα δακρυχευούσης,
 κλαιούσης ἐνὶ ἄνδρα παρήμενον. Αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 210 θυμῷ μὲν γοῶσσαν ἔην εἰλαίρε γυναῖκα,
 ὀφθαλμοὶ δ' ὥκει κέρα ἕστασαν ἡ δὲ σῖδρος,
 ἀτρέμας ἐν βλεφάροισι· δόλω δ' ὄγε δάκρυα κεύθεν.
 Ἥ δ' ἐπεὶ οὖν τάρφθη πολυδακρύτοιο γόοιο,
 ἐξ αὐτῆς μιν ἔπεσιν ἀμειβομένη προσεείπεν·
 215 Νῦν μὲν δὴ σευ, ξεῖνέ γ', οἷω πειρήσασθαι,
 εἰ ἐτεὸν δὴ κεῖθι σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισιν
 ξεινίσας ἐν μεγάροισιν ἐμὸν πόσιν, ὥς ἀγορεύεις.
 Εἰπέ μοι, ὅπποτ' ἄσσα περὶ χροῖ εἴματα ἴστο
 αὐτός θ' οἷος ἔην καὶ ἐταίρους, οἳ οἱ ἔποντο.
 220 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῷ γύναι, ἀργαλέον, τόσσον χρόνον ἀμυλόντα [σεύς·
 εἰπέμεν·] ἦδη γὰρ οἱ εἰκοσὸν ἔτος ἔστιν,
 ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβη καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθε πάτρης·
 ἀλλὰ καὶ ὥς ἐρέω, ὥς μοι ἰνδάλλεται ἦτορ.
 225 Χλαῖναν πορφυρέην οὐλὴν ἔχε διος Ὀδυσσεύς,
 ἐπλήν· αὐτὰρ οἱ περὶν χρυσοῖο τέτυκτο
 αὐλοῖσιν διδύμοισι· πάροιβε δὲ δαίδαλον ἦεν·
 ἐν προτέροισι πόδεσσι κύων ἔχε ποικίλον ἑλλόν,
 ἀσπαίροντα λάων· τὸ δὲ θαυμάζεσκον ἅπαντες,
 230 ὥς οἱ χρύσοιο ὄντες, ὁ μὲν λάε νεβρὸν ἀπάγχων,
 αὐτὰρ ὁ ἐκφυγέειν μεμαῶς ἡσπάρε πόδεσσιν.
 Τὸν δὲ χιτῶν' ἐνόησα περὶ χροῖ σιγαλέοντα,
 οἷόν τε χρυσοῖο λοπὸν κατὰ ἰσχυαλίοιο·
 τοῦ μὲν ἔην μαλακὸς λαμπρὸς δ' ἦν ἥλιος ὥς·
 235 ἡ μὲν πολλαὶ γ' αὐτὸν ἐθήσαντο γυναῖκες.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 οὐκ οἶδ', εἰ τάδε ἔστο περὶ χροῖ οἴκοθ' Ὀδυσσεύς,
 ἢ τις ἐταίρων δῶκε θοῆς ἐπὶ νηὸς ἰόντι,
 ἢ τίς που καὶ ξείνος· ἐπεὶ πολλοῖσιν Ὀδυσσεύς
 240 ἔσκε φίλος παῦροι γὰρ Ἀχαιῶν ἦσαν ὁμοῖοι.
 Καὶ οἱ ἐγὼ χάλκειον δορ καὶ δίπλαχα δῶκα
 καλὴν, πορφυρέην καὶ τερμύοντα χιτῶνα·
 αἰδοίως δ' ἀπέπεμπον εἰσσελῖμου ἐπὶ νηὸς.
 Καὶ μὲν οἱ κῆρυξ ὄλιγον προγενέστερος αὐτοῦ
 245 εἶπετο· καὶ τὸν τοι μυθήσομαι, οἷος ἔην περ-
 γυρὸς ἐν ὤμοισιν, μελάνχροος, οὐλοκάρηνος·
 Εὐρύδατης δ' ὄνομ' ἴσκε· τίεν δὲ μιν ἔσχατον ἄλλων
 ὦν ἐτάρων Ὀδυσσεύς, ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ἦδη.
 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἔτι μάλλον ὑφ' ἔμερον ὥρσε γόοιο,
 250 σῆματ' ἀναγνώσθη, τὰ οἱ ἐμπεδαπέφραδ' Ὀδυσσεύς.
 Ἥ δ' ἐπεὶ οὖν τάρφθη πολυδακρύτοιο γόοιο,
 καὶ τότε μιν μύθοισιν ἀμειβομένη προσεείπεν·

Illuc per-duodecim quidem manebant dies divini Achivi :
 coercebat enim eos Boreas ventus magnus, neque in terra
 sinebat stare; infestus vero aliquis excitavit deus :
 tertio-decimo autem ventus cecidit : illi vero avehebantur.

Ita fingebat, mendacia multa dicens, veris similia :
 illi autem audienti fluebant lacrimæ, liquefiebatque cutis.
 Sicut autem nix liquescit in summis montibus,
 quam Eurus liquefecit, postquam Zephyrus defuderit;
 liquescente autem ea fluvii implentur labentes :
 sic ejus liquefiebant pulcræ genæ lacrimas-fundentis,
 flentis suum virum assidentem. At Ulysses
 animo quidem flentem suam miserabatur uxorem,
 oculi autem tanquam cornua stabant, aut ferrum,
 immoti in palpebris : dolo vero ille lacrimas occultabat.
 Illa autem postquam satiata-est lacrimoso fletu,
 iterum ipsum verbis respondens allocuta-est :

Nunc quidem demum te, hospes, puto me experturam,
 an vere profecto illic cum divinis sociis
 hospitio-exceperis in ædibus meum maritum, sicut dicis.
 Dic mihi, qualia quedam circa corpus vestimenta indutus-erat
 ipseque qualis erat; et dic socios, qui eum comitabatur.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses .
 o mulier, difficile est, tanto tempore seorsum quum-absim,
 dicere; jam enim ei vigesimus annus est,
 ex quo illinc abiit, et a-mea discessit patria :
 verum etiam sic dicam, sicut mihi imaginatur cor.
 Lænam purpuream villosam habebat divinus Ulysses,
 duplicem; at ei fibula auro facta-erat
 calamis geminis : antrorsum vero opus variegatum erat :
 in anterioribus pedibus canis tenebat varium hinnulum,
 palpitantem intuens; hoc autem admirabantur omnes,
 quod hi aurel quum-essent, hic quidem intuebatur hinnulum
 suffocans;] at illo, effugere cupiens, palpitabat pedibus.
 Etiam tunicam animadverti circa corpus splendidam,
 qualem cepa tunicam de arida :

ita quidem erat mollis; splendida autem erat, solis instar :
 profecto quidem multæ ipsam admiratæ-sunt mulieres.
 Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reconde tua :
 nescio utrum hæc indutus-fuerit circa corpus domi Ulysses,
 an aliquis sociorum dederit in navi eunti,
 aut aliquis alicubi etiam hospes : quoniam multis Ulysses
 erat carus; pauci enim Achivorum et erant similes.
 Et ei ego æreum ense, et duplicem dedi vestem
 pulcræ, purpureæ, et talarem tunicam :
 honorate autem dimittebam bene-tabulata in navi.

Et quidem eum præco paulo major-natu ipso
 comitabatur : etiam hunc tibi dicam, qualis erat :
 gibbosus in humeris, nigra-cute, crispo-capite;
 Eurýbates vero ei nomen erat : honorabat autem eum supra
 ceteros] suos socios Ulysses, quod sibi an' mo congrua sentiret.

Sic dixit : illi autem adhuc magis desiderium excitavit fle-
 tus,] signa agnoscenti, quæ ei certa dixit Ulysses.
 Ea autem postquam satiata-est lacrimoso fletu,
 tunc ipsum verbis respondens allocuta-est :

Νῦν μὲν δὴ μοι, ξεῖνε, πάρος περ ἐὼν ἐλεεινός,
 ἐν μεγάροισιν ἐμοῖσι φίλος τ' ἔσθι αἰδοῖός τε·
 255 αὐτὴ γὰρ τάδε εἶματ' ἐγὼ πόρον, οἳ ἀγορεύεις,
 πτύσας' ἐκ θαλάμου· περόνην τ' ἐπέθηκα φαινήν,
 κείνῳ ἀγαλμ' ἔμνεαι· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὖτις,
 οἷα καὶ νοστήσαντα φίλην ἐς πατρίδα γαίαν.
 Τῷ βα κακῇ αἴσῃ κοίλῃς ἐπὶ νηὸς Ὀδυσσεύς
 260 ὤχετ', ἐποφύμενος Κακοῖλιον οὐκ ὀνομαστήν. [σεύς·
 Ἴη δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῶ γύναι αἰδοῖη Λαερτιάδῃς Ὀδυσῆος,
 μηκέτι νῦν χροά καλὸν ἐναίρεο μηδέ τι θυμὸν
 τήχε, πόσιν γόωσα· νεμεσσώμαι γε μὲν οὐδέν·
 265 καὶ γὰρ τίς τ' ἄλλοιον δούρεται ἀνδρ' ὀλέσασα
 κουρίδιον, τῷ τάκνα τέκε φιλότῃ μιγείσα,
 ἥ Ὀδυσῆ', ὃν φασὶ θεοῖς ἐναλίγκιον εἶναι.
 Ἀλλὰ γόου μὲν παῦσαι, ἐμεῖο δὲ σύνθεο μῦθον·
 νημερτέας γάρ τοι μυθήσομαι οὐδ' ἐπικεύσω
 270 ὥς ἦδ' Ὀδυσῆος ἐγὼ περὶ νόστου ἄκουσα,
 ἀγχοῦ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐν κίονι δῆμῳ,
 ζωῶ· αὐτὰρ ἄγε κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ,
 αἰτίζων ἀνὰ δῆμον· ἀτὰρ ἐρίφρας ἐταίρους
 ὥλεσε καὶ νῆα γλαφυρὴν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
 275 Θρινακίης ἀπο νήσου ἰὼν· ὀδύσαντο γὰρ αὐτῷ
 Ζεὺς τε καὶ Ἥλιος τοῦ γὰρ βόας ἔκταν ἐταῖροι.
 Οἱ μὲν πάντας ὄλοντο πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ·
 τὸν δ' ἄρ' ἐπὶ τρόπῳ νεὸς ἐκβάλε κύμ' ἐπὶ χέρσου,
 Φαιήκων ἐς γαίαν, οἳ ἀγχιθεοὶ γεγάσιον·
 280 οἳ δὴ μιν πέρι κῆρι θεὸν ὥς τιμῆσαντο
 καὶ οἳ πολλὰ δόσαν πέμπειν τέ μιν ἤθελον αὐτοὶ
 οἷα καὶ ἀπήμεινον. Καὶ κεν πάλαι ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς
 ἦν· ἀλλ' ἄρα οἳ τότε κέρδιον εἰσατο θυμῷ
 χρήματ' ἀγυρτάζειν πολλὴν ἐπὶ γαίαν ἰόντι·
 285 ὥς περὶ κέρδεα πολλὰ καταθνητῶν ἀνθρώπων
 οἷδ' Ὀδυσσεύς· οὐδ' ἄν τις ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος.
 Ὡς μοι Θεσπρωτῶν βασιλεὺς μυθήσατο Φεῖδων·
 ὦμνε δὲ πρὸς ἔμ' αὐτὸν, ἀποσπένδων ἐνὶ οἴκῳ,
 νῆα κατειρύσθαι καὶ ἐπαρτέας ἔμμεν' ἐταίρους,
 290 οἳ δὴ μιν πέμψουσι φίλην ἐς πατρίδα γαίαν.
 Ἀλλ' ἐμὲ πρὶν ἀπέπεμψε· τύχησε γὰρ ἐρχομένη νηὺς
 ἀνδρῶν Θεσπρωτῶν ἐς Δουλίχιον πολύπυρον.
 Καὶ μοι κτήματ' ἔδειξε, ὅσα ξυναγεῖρατ' Ὀδυσσεύς·
 καὶ νῦν κεν ἐς δεκάτην γενεὴν ἑτερόν γ' ἔτι βόσκοι·
 295 τόσσα οἳ ἐν μεγάροις κειμήλια καίτο ἀνακτος.
 Τὸν δ' ἐς Δωδώνην φάτο βήμεναι, ὅρα θεοῖο
 ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλήν ἱπακούσαι,
 ὅπως νοστήσειε φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,
 ἥ δ' ἤδη δὴν ἀπείων, ἥ ἀμφαδὸν ἡὲ χρυρὸν δόν.
 300 Ὡς δ' ἐμὲ οὕτως ἐστὶ σόος καὶ ἐλεύσεται ἦδη
 ἀγχι· μάλ' οὐδ' ἐπὶ τῇλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης
 θηρὸν ἀπασσάται· ἔμπης δέ τοι ὄρκια δώσω.
 Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα, θεῶν ὑπατος καὶ ἄριστος,
 305 ἴστίη τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω·
 ἥ μὲν τοι τάδε πάντα τελεῖται, ὥς ἀγορεύω.
 Τοῦδ' αὐτοῦ Λυκάδαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς,

Nunc quidem demum mihi, hospes, antea quam esses mi-
 serandus,] in ædibus meis carusque eris, honoratusque :
 ipsa enim ei hæc vestimenta ego præbui, qualia dicis,
 plicata ex thalamo ; fibulamque imposui splendidam,
 illi ornameto ut-esset ; eum autem non suscipiam rursus,
 domum reversum, dilectam in patriam terram.
 Ita malo fato cava in navi Ulysses
 abiit, visurus malum-Ilium non nominandum.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 o uxor veneranda Laertiadæ Ulyssis,
 ne-amplius nunc corpus pulcrum macera, neu quid animum
 tabefac, maritum deslens, succenseo quidem nihil :
 etenim quævis et aliusmodi luget virum amissam,
 cui-virgo-nupserit, cui filios pepererit amore mixta,
 atque Ulyssem, quem aiunt diis similem esse.
 Sed a-flelu quidem cessa, meum autem adverte sermonem :
 vere enim tibi loquar, nec celabo,
 quomodo jam Ulyssis ego de redivi audivi,
 prope versantis Thesprotorum virorum in ubere populo,
 vivi : atque vehit res-pretiosas multas et egregias,
 petens per populum : at dilectos socios
 perdidit, et navem cavam in nigro ponto,
 Thrinacia ab insula veniens : irati-sunt enim ipsi
 Jupiterque et Sol : hujus enim boves interfecerunt socii.
 Illi quidem omnes perierunt fluctuoso in ponto :
 hunc autem super carina navis ejecit unda in continentem,
 Phæacum in terram, qui propinqui-diis sunt :
 qui sane ipsum ex animo, deum veluti, honorabant,
 et ei multa dederunt, deducereque eum volebant ipsi
 domum incolumentem. Et jam pridem hic Ulysses
 esset ; sed inde ei hoc utilius visum-est animo,
 opes colligere multam super terram eunti :
 adeo astutias multas præ mortalibus hominibus
 novit Ulysses ; nec quicquam cum-eo contenderet homo alius.
 Sic mihi Thesprotorum rex dixit Phidon ;
 jurabat autem ad me ipsum, libans in domo,
 navem ejus esse-deductam, et paratos esse socios,
 qui jam ipsum deducunt dilectam in patriam terram.
 Sed me prius dimisit ; contigit enim ut-iret navis
 virorum Thesprotorum in Dulichium tritici-ferax.
 Et mihi possessiones ostendit, quas collegerat Ulysses :
 et sane in decimam generationem alium adhuc alerent :
 tantæ ei res-pretiosæ jacebant in ædibus regis.
 Ipsum autem in Dodonen dixit ivisse, ut dei
 ex quercu alto-vertice Jovis consilium audiret,
 quomodo rediret dilectam in patriam terram,
 jam diu absens, utrum palam, an clam.
 Sic ille quidem ita est salvus, et veniet jam
 proxime ; neque amplius longe ab-amicis et patria terra
 diu aberit : omnino autem tibi jurajuranda dabo.
 Sciat nunc Jupiter primum, deorum summus et optimus,
 focusque Ulyssis eximii, ad-quem veni :
 certe quidem hæc omnia perficientur, sicut dico.
 Hoc ipso anno veniet huc Ulysses,

τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἰσταμένου.

- Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
αἱ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τετελεσμένον ἐστίν·
310 τῷ καὶ τάχα γνώης φιλοτῆτά τε πολλὰ τε δῶρα
εἰς ἐμεῦ, ὥς ἂν τίς σε συναντόμενος μαχαρίζοι.
Ἀλλὰ μοι ὧδ' ἀνὰ θυμὸν οἴεται, ὥς ἔσται περ.
Οὐτ' Ὀδυσσεύς ἐτι οἶκον ἐλεύσεται, οὔτε σὺ πομπῆς
τεύξῃ· ἔπει οὐ τοιοῖσι σημάντορές εἰσ' ἐνὶ οἴκῳ,
315 οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσσε μετ' ἀνδράσιν, εἴ ποτ' ἔην γε,
ξείνους αἰδοίους ἀποπεμπέμεν ἢ δὲ δέχεσθαι.
Ἀλλὰ μιν, ἀμφίπολοι, ἀπονίψατε, κάθετε δ' εὐνήν,
δέμνια καὶ χλαίνας καὶ ῥήγας σιγαλόεντα,
ὥς κ' εὖ θαλπύων χρυσόρονον Ἡῷ ἔσται.
320 Ἡῷθεν δὲ μάλ' ἦρι λούσσαι τε χρύσαι τε,
ὥς κ' ἔνδον παρὰ Τηλεμάχῳ δειπνοιο μέδεται
ἥμενος ἐν μεγάρῳ· τῷ δ' ἄλγιστον, ὅς κεν ἐκείνων
τοῦτον ἀνιάξῃ θυμοφθόρος· οὐδέ τι ἔργον
ἐνθάδ' ἐτι πρήξει, μάλα περ κεχολωμένος αἰνῶς.
325 Πῶς γὰρ ἐμεῦ σὺ, ξεῖνε, δεῖξαι, εἰ τι γυναικῶν
ἀλλὰ πᾶσι περιεῖμι νόον καὶ ἐπίφρονα μῆτιν,
εἰ κεν εὐσταλέος, κακὰ εἰμένος, ἐν μεγάροισιν
δαινῆς; ἄνθρωποι δὲ μινυνθάδιοι τελέουσιν.
Ὅς μὲν ἀπηνῆς αὐτὸς ἔη καὶ ἀπηγέα εἰδῇ,
330 τῷ δὲ καταρῶνται πάντες βροτοὶ ἄλγ' ὅπισσω
ζῶν· ἄταρ τεθνεῶσι γ' ἐφεψιώνται ἅπαντες.
Ὅς δ' ἂν ἀμύμων αὐτὸς ἔη καὶ ἀμύμονα εἰδῇ,
τοῦ μὲν τε κλέος εὐρὺ διὰ ξεῖνοι φορέουσιν
πάντας ἐπ' ἀνθρώπους· πολλοὶ τὲ μιν ἐσθλὸν ἔειπον.
335 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς· γύναι αἰδοίη Λαερτιάδῳ Ὀδυσσῆος, [σεύς·
ἥτοι ἐμοὶ χλαίνας καὶ ῥήγας σιγαλόεντα
ἤχηθες, ὅτε πρῶτον Κρήτης ὄρεα νιφόντα
νοσφισάμην ἐπὶ νηὸς ἰὼν δολιχηρέτμοιο.
340 Κεῖνα δ' ὥς τὸ πάρος περ αὐπνους νύκτας ἱαυον.
Πολλὰς γὰρ δὴ νύκτας ἀεικέλιψ' ἐνὶ κοίτῃ
ἄεσα καὶ τ' ἀνέμεινα εὐθρόνον Ἡῷ διαν.
Οὐδέ τί μοι ποδάνιπτρα ποδῶν ἐπήρανα θυμῷ
γίγνεται· οὐδέ γυνὴ ποδὸς ἀψεται ἡμετέροιο
345 τῶν, αἶ τοι δῶμα κατὰ δρήστειραι ἕασιν,
ἢ μή τις γρη῏ς ἐστὶ παλαιή, κέδν' εἰδυία,
ἥ τις δὴ τέτληκε τόσα φρεσὶν, ὅσα κ' ἐγὼ περ·
τῆνδε δ' ἂν οὐ φθονέοιμι ποδῶν ἀψασθαι ἐμεῖο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
350 ξεῖνε φίλ'· οὐ γὰρ πῶ τις ἀνὴρ πεπνυμένος ὧδε
ξείνων τηλεπαῶν φίλων ἐμὸν ἔχετο δῶμα·
ὥς σὺ μάλ' εὐφραδέως πεπνυμένα πάντ' ἀγορεύεις·
ἔστι δέ μοι γρη῏ς, πυκινὰ φρεσὶ μῆδ' ἔχουσα,
ἢ κείνων εὐσσηνον εὐ τρέφαν ἦδ' ἀτίταλλεν,
355 δεξαμένη χεῖρες, ὅτε μιν πρῶτον τέκε μήτηρ,
ἥ σε ποδὸς νίψει, ὀλιγητελέουσα περ ἐμπης.
Ἀλλ' ἄγε νῦν ἀνστάσα, περίφρων Εὐρύκλεια,
νίψον σοῖο ἀνακτος ὀμφήλια· καὶ ποῦ Ὀδυσσεύς
ἤδη τοιάδ' ἐστὶ πόδας, τοίος δέ τε χεῖρας·
360 αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγῆραςουσιν.

hoc quidem exeunte mense, illo autem ineunte.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope :
utinam enim hoc, hospes, verbum perfectu sit ;
ita cito cognosceres amicitiamque multaque dona accipienda
ex me, adeo ut aliquis te occurrens beatum diceret .
Sed mihi sic in animo aliquid praesagit, sicut erit videlicet :
neque Ulysses amplius domum veniet, nec tu deductione
potieris ; quoniam non tales rectores sunt in domo ,
qualis Ulysses erat inter viros, si unquam fuit ,
ad-hospites venerandos dimittendos et excipiendos.
Sed ipsum, famulas, lavate, deponiteque cubile ,
strata, et laenas, et integumenta splendida ,
ut bene calens ad Auroram aureo-solio perveniat.
Mane autem valde mature lavateque ungiteque ,
ut intus apud Telemachum de-jentaculo cogitet
sedens in domo : ei autem gravius erit, qui illorum
hunc molestia-afficiet perniciosus : neque ullum negotium
hic amplius ei faciet, valde licet iratus graviter.
Quomodo enim de-me tu, hospes, scies, ecquid mulieribus
aliis praestem mente, et prudenti consilio ,
si squalidas, mala vestimenta indutus, in aedibus
conviveris ? homines autem brevis-aevi sunt.
Qui quidem crudelis ipse sit, et crudelia sentiat ,
huic imprecantur omnes homines dolores in-posterum
vivo ; at mortuum probis-insequuntur cuncti.
Qui autem bonus ipse sit, et bona sentiat,
hujus quidem gloriam latam hospites perferunt
omnes ad homines ; multique eum aximum dicere-solent.

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
o uxor veneranda Laertiadae Ulyssis ,
profecto mihi laenae et integumenta splendida
odio-erant, quando primum Cretae montes nivales
reliqui in navi proficiscens longis-remis instructa.
Cubabo autem, sicut antea quidem insomnes noctes ducebam.
Multas enim jam noctes sordido in cubili
requievi, et expectavi pulcro-solio-insidentem Auroram di-
vinam.] Neque omnino mihi lotio pedum grata animo
est ; nec mulier pedem tanget nostrum
earum, quae tibi in domo ministrae sunt,
nisi aliqua anus est antiqua, honesta sciens ,
quae toleraverit tanta mente, quanta ego :
hanc vero non aegre-tulerim pedes tangere meos.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope :
hospes dilecte : nondum enim quisquam vir prudens adeo
hospitum longinquorum carorum meam advenit domum :
adeo tu valde scite prudentia omnia dicis :
est autem mihi anus, cata mente consilia habens ,
quae illum infelicem bene nutrebat, et educebat,
susceptum manibus, quando ipsum primum peperit mater ;
quae tibi pedes lavabit, debilis quantumvis sit.
Verum age nunc surgens, prudens Euryclea ,
lava tui domini aequalem : et fere Ulysses
jam talis est pedibus, talisque manibus ;
cito enim in malo homines consenescent.

- 'Ὡς ἄρ' ἔφη· γρήρῃ δὲ κατέσχετο χερσὶ πρόσωπα,
 δάκρυα δ' ἐκβαλε θερμὰ, ἔπος δ' ὀλοφρὺδὸν ἔειπεν·
 ὦ μοι ἐγὼ σέο, τέκνον, ἀμήχανος ἦ σε περὶ Ζεὺς
 ἀνθρώπων ἤχθηρε θεοῦδ' αὖ θυμὸν ἔχοντα.
 365 Οὐ γάρ πώ τις τόσσα βροτῶν Διὶ περιπικραύνῃ
 πῖονα μηρὶ ἔκ' οὐδ' ἐξάτους ἐκατόμβας,
 ὅσα σὺ τῷ ἐδίδως, ἀρώμενος ἕως ἴκοιο
 γῆρας τε λιπαρὸν θρέψαιό τε φαίδιμον υἱόν·
 νῦν δέ τοι οἶω πάμπαν ἀφελίτο νόστιμον ἦμαρ.
 370 Οὕτω που καὶ κείνῳ ἐφεψίδωντο γυναῖκες
 ξείνων τηλεδαπῶν, ὅτε τευ κλυτὰ δώμαθ' ἴκοιτο,
 ὡς σέθεν αἱ κύνες αἴδε καθεψίδωνται ἀπασαι,
 τῶν νῦν λώβην τε καὶ αἰσχεᾶ πολλὰ ἄλεινῶν
 οὐκ ἄεας νίξειν· ἐμὲ δ' οὐκ ἀέχουσιν ἄνωγεν
 375 κοῦρῃ Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια.
 Τῷ σε πόδας νίψω ἅμα τ' αὐτῆς Πηνελοπίης
 καὶ σέθεν εἶνεκ'· ἐπεὶ μοι δρώρεται ἐνδοθὶ θυμὸς
 κήδεσιν. Ἄλλ' ἄγε νῦν ζυνίει ἔπος, ὅττι κεν εἴπω·
 πολλοὶ δὴ ξείνοι ταλαπεριεῖοι ἐνθάδ' ἴκοντο,
 380 ἀλλ' οὕτω τινὰ φημι ἐνικότα ὧδε ιδέσθαι,
 ὡς σὺ δέμας φωνήν τε πόδας τ' Ὀδυσσῆϊ ἔοικας.
 Τῇ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆος, οὕτω φασιν, ὅσοι ἴδον ὄφθαλμοῖσιν [σεύς·
 ἡμέας ἀμφοτέρους, μάλα εἰκελω ἀλλήλοισιν
 385 ἔμμεναι· ὡς σὺ περ αὐτῇ ἐπιφρονέουσ' ἀγορεύεις.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρήρῃ δὲ λέβηθ' ἔλε παμφανώνοντα,
 τῷ πόδας ἐξαπένειξεν, ὕδωρ δ' ἐνεχεύατο πούλῳ
 ψυχρόν· ἔπειτα δὲ θερμὸν ἐπήφυσεν. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἔξεν ἐπ' ἔσχαρ' ὅφιν, ποτὶ δὲ σκότον ἐτράπετ' αἶψα·
 390 αὐτίκα γὰρ κατὰ θυμὸν ὄσατο, μὴ δ' λαβοῦσα
 οὐλὴν ἀμφράσσαιτο, καὶ ἀμφοδὰ ἔργα γένοιτο.
 Νίξε δ' ἄρ' ἄσπον ἰούσα ἀναχθ' ἐόν· αὐτίκα δ' ἔγνω
 οὐλὴν, τὴν ποτὲ μιν σὺς ἤλασε λευκῷ δόδοντι,
 Παρνησόνδ' ἔλθοντα, μετ' Αὐτολυκόν τε καὶ υἱας,
 395 μητρὸς ἑῆς πατέρ' ἐσθλόν, ὃς ἀνθρώπους ἐκέκαστο
 κλεπτοσύνη θ' ὄρκῳ τε· θεὸς δέ οἱ αὐτὸς ἔδωκεν,
 Ἑρμείας· τῷ γὰρ κεχαρισμένα μηρία καῖεν
 ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων· ὃ δέ οἱ πρόφρων ἅμ' ὀπήδαι.
 Αὐτολύκος δ' ἔλθων Ἰθάκης ἐς πῖονα δῆμον
 400 παῖδα νέον γεγαῶτα κιχῆσαντο θυγατέρος ἧς·
 τὸν βὰ οἱ Εὐρύκλεια φίλοις ἐπὶ γούνασι θῆκεν,
 παυομένην δόρποιο· ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Αὐτολύκ', αὐτὸς νῦν ὄνομ' εὔρεο, ὅττι καὶ θεῆς
 παῖδός παιδὶ φίλῳ πολυάρετος δέ τοι ἔστιν.
 405 Τὴν δ' αὖτ' Αὐτολύκος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
 γαμβρὸς ἐμὸς θυγάτηρ τε, τίθεσθ' ὄνομ', ὅττι κεν εἴπω·
 πολλοῖσιν γὰρ ἔγωγε ὀδυσσάμενος τὸδ' ἰκάω,
 ἀνδράσιν ἠδὲ γυναῖξιν ἀνὰ χθόνα πολυβότειραν·
 τῷ δ' Ὀδυσσεὺς ὄνομ' ἔστω ἐπώνυμον. Αὐτὰρ ἔγωγε,
 410 ὅππότε ἂν ἡβήσας μητρώϊον ἐς μέγα δῶμα
 ἔλθῃ Παρνησόνδ', οἷ μοι κτήματ' ἔσιν
 τῶν οἱ ἐγὼ δώσω καὶ μιν χαίροντ' ἀποπέμψω.
 Τῶν ἔνεκ' ἦλθ' Ὀδυσσεὺς, ἵνα οἱ πόροι ἀγλαὰ δῶρα.
 Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτολύκος τε καὶ υἱέες Αὐτολύκοιο

- Sic igitur dixit : vetula autem operuit manibus vultum,
 lacrimasque emisit calidas, verbumque luctuosum dixit :
 Hei mihi, quod ego tui, fili, servandi impotens : certe te
 Jupiter prae] hominibus odit, deum reverente animo instru-
 ctum.] Nondum enim quisquam mortalium tot Jovi fulmine-
 gaudenti] pinguis femora combussit, neque tot eximias he-
 catombas,] quot tu ei dedisti, precans ut perventres
 ad-senectutem placidam, nutriesque splendidum filium ;
 nunc autem tibi soli omnino abstulit reditus diem.
 Sic fere etiam illum probris-insequantur mulieres
 hospitem longinquorum, quando alicujus inclytas ad aedes
 pervenerit,] sicut te, senex, canes hae probris-insequantur
 cunctae,] quarum nunc contumeliamque et opprobria multa
 vitans,] non sinis eas te lavare ; me vero non invitam jussit
 filia Icarii, prudens Penelope.
 Ideo tibi pedes lavabo, simulque ipsius Penelopes
 et tui gratia ; quoniam mihi commovetur intus animus
 doloribus. Verum age nunc adverte verbum, quod dicam :
 multi sane hospites erummosi hunc venerunt,
 sed nondum quemquam dico similem sic vidisse me,
 sicut tu corpore voceque pedibusque Ulyssi similis-es.
 Hanc autem respondens allocutus est-ingenuus Ulysses :
 o vetula, sic dicunt quicumque viderunt oculis
 nos ambos, valde similes nobis-invicem
 esse ; sicut tu ipsa animum-advertens dicis.
 Sic igitur dixit : vetula vero lebetem sumsit splendidem,
 in-quo pedes abluebant : aquam autem infudit multam
 frigidam ; deinde vero calidam insuper-fudit. At Ulysses
 sedebat ad focum, ad tenebras autem convertit-se cito ;
 statim enim in animo suspicatus-est, ne ipsum attractans
 cicatricem animadverteret, et manifestae res fierent.
 Lavabat autem ea inde propius accedens dominum suum ;
 statim vero agnovit] cicatricem, quam aliquando ei aper infixit
 albo dente,] in-Parnassum profecto, ad Autolycumque et filios,
 matris suae patrem strenuum, qui hominibus praecellebat
 furtoque jurandoque (se nihil abstulisse) ; deus vero ei ipse
 dedit] Mercurius : huic enim grata femora adolebat
 agnorum et haedorum ; hic autem eum lubens una comitabatur.
 Autolycus vero quum-venisset Ithacae in opulentum popu-
 lum,] filium recens natum invenit filiae suae :
 hunc ei Euryclea caris genibus imposuit,
 desinenti a-coena ; verbumque dixit et elocuta-est :
 Autolyce, ipse nunc nomen inveni, quod imponas
 filiae filio dilecto ; exoptatissimus autem tibi est.
 Huic vero rursus Autolycus respondit, dixitque :
 gener meus, filiaque, impone nomen, quod dixerō :
 multis enim ego indignatus huc venio
 viris et mulieribus super terram aliam :
 huic autem Ulysses nomen esto inditum. At ego,
 quando puber-factus maternam in magnam domum
 venerit in-Parnassum, ubi fere mihi possessiones sunt :
 ex-his illi ego dabo, et ipsum gaudentem dimittam.
 Horum gratia ivit Ulysses, ut sibi is praeberet splendida
 dona.] Hunc quidem deinde Autolycusque et filii Autolyci

416 χερσίν τ' ἡσπάζοντο ἐπεσσι τε μελιχίοισιν·
μήτηρ δ' Ἀμφιθέη μητρὸς περιφῶς Ὀδυσῆϊ
κύσ' ἄρα μιν κεφαλῇ τε καὶ ἀμφω φάεα καλὰ.
Αὐτολύκος δ' υἱοῖσιν ἐκέλετο κυδαλίμοισιν
δείπνον ἐφοπλίσσαι· τοὶ δ' ὀτρύνοντος ἄκουσαν·
420 αὐτίκα δ' εἰσάγαγον βοῦν ἄρσενα πενταέτηρον·
τὸν δέρον ἀμφὶ θ' ἔπον καὶ μιν διέχευαν ἅπαντα
μίστυλλον τ' ἄρ' ἐπισταμένως πείραν τ' ὀθειοῖσιν
ὥπητ' ἄν τε περιφραδέως δάσαντο τέ μοίρας.
Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
425 δαίνυντ'· οὐδέ τι θυμὸς ἐδύετο δαιτὸς εἴσης.
Ἥμος δ' ἥλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
δὴ τότε κοιμήσαντο καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.
Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἥως,
βάν ρ' ἴμεν ἐς θήρην, ἡμὲν κύνες ἡδὲ καὶ αὐτοὶ
430 υἷεας Αὐτολύκου· μετὰ τοῖσι δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς
ἦεν· αἰπὺ δ' ὄρος προσέβηαν καταειμένον ὕλῃ
Παρνησοῦ· τάχα δ' ἴκανον πτύχας ἡνεμοέσσας.
Ἥλιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας,
ἔξ ἀκαλαρβείταο βαθυβύρρου Ὀκεανοῖο.
435 Οἱ δ' ἐς βῆσσαν ἴκανον ἐπακτῆρες· πρὸ δ' ἄρ' αὐτῶν
ἵχνι' ἐρευνῶντες κύνες ἦσαν· αὐτὰρ ὅπισθεν
υἷεας Αὐτολύκου· μετὰ τοῖσι δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς
ἦεν ἄγχι κυνῶν, κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος.
Ἐνθα δ' ἄρ' ἐν λόχμῃ πυκινῇ κατέκειτο μέγας σῦς·
440 τὴν μὲν ἄρ' οὐτ' ἀνέμων διάει μένος ὑγρὸν ἀέντων,
οὔτε μιν Ἥλιος φαέθων ἄκτισιν ἐβάλλεν,
οὔτ' ὄμβρος περάσασκε διαμπερές· ὥς ἄρα πυκνῇ
ἦεν· ἀτὰρ φύλλων ἐνέην χύσις ἤλιθα πολλή.
Τὸν δ' ἀνδρῶν τε κυνῶν τε περὶ κτύπος ἦλθε ποδοῖν,
445 ὥς ἐπάγοντες ἐπῆσαν· ὁ δ' ἀντίος ἐκ ὕλοχόιο,
φρίξας εὖ λοφιῇν, πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς,
στῆ ρ' αὐτῶν σχεδόν· ὁ δ' ἄρα πρῶτιστος Ὀδυσσεὺς
ἔσσυτ', ἀνασχόμενος δολιχὸν ὄδρῳ χειρὶ παχείῃ,
οὐτάμεναι μεμαῶς· ὁ δὲ μιν φθάμενος ἔλασεν σῦς
450 γουνὸς ὑπερ· πολλὸν δὲ διήφυσε σαρκὸς ὀδόντι
λικριφὸς αἶψας, οὐδ' ὀστέον ἔκετο φωτός.
Τὸν δ' Ὀδυσσεὺς οὐτῆσε τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον,
ἀντικρὺ δὲ διῆλθε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκῆ·
κάδ' ὁ ἔπεσ' ἐν κόνισι μακρῶν, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός.
455 Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτολύκου παῖδες φίλοι ἀμπεπένοντο·
ὤταλ' ἢ δ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἀντιθέιο,
ῥῆσαν ἐπισταμένως· ἐπασιδῆ δ' αἶμα κελαινὸν
ἔσχεθον· αἶψα δ' ἴκοντο φίλου πρὸς δώματα πατρός.
Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτολύκος τε καὶ υἷεας Αὐτολύκοιο
460 εὖ ἱησάμενοι ἡδ' ἀγλαὰ δῶρα πορόντες
καρπαλίμως χαίροντα φίλην χυάροντες ἔπεμπον
εἰς Ἰθάκην· τῷ μὲν ῥα πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
χαῖρον νοστήσαντι καὶ ἐξερέειον ἕκαστα,
οὐλὴν ὅττι πάθοι· ὁ δ' ἄρα σφῖσιν εὖ κατέλεξεν,
465 ὥς μιν θηρεύοντ' ἔλασεν σῦς λευκῷ ὀδόντι,
Παρνησόνδ' ἔλθοντα σὺν υἷασιν Αὐτολύκοιο.
Τὴν γρηῃς χεῖρεσσι καταπρηγέσσι λαβοῦσα
γυνὴ ρ' ἐπιμασσαμένη, πόδα δὲ πρόηκε φέρεσθαι·

manibusque *dat*is salutabant, verbisque blandis :
mater autem Amphithea matris, circumplexa Ulyssēm,
osculata est ipsi caputque et ambo lumina pulcra.
Autolycus vero filios jussit gloriosos
cœnam parare : illi autem hortanti auscultaunt :
statim vero introduxerunt bovem masculum quinquennem,
eum excoriarunt, curaruntque, et ipsum dividerunt totum,
minutatimque conciderunt scite, transfixeruntque verubus,
assaruntque perite, divideruntque portiones.
Sic tunc quidem per-totum diem ad solis occasum
epulabantur ; nec quicquam animus indigebat convivio æqua
Quando autem sol occidit, et tenebræ supervenere,
tunc demum decubuerunt, et somni donum ceperunt.

Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
profecti sunt ire in venationem, et canes et etiam ipsi
filii Autolyçi ; cum his autem divinus Ulysses
ibat : altum vero montem ascenderunt indutum silva
Parnassi : cito autem pervenerunt ad-juga ventosa.
Sol quidem deinde recens percutiebat arva,
ex placide-fluente profundo Oceano.

Ipsi autem in vallem perveniebant, venatores ; ante eos vero
vestigia scrutantes canes ibant ; at pone
filii Autolyçi : cum his autem divinus Ulysses
ibat prope canes, vibrans longæ-umbrae hastam.

Ibi vero in silva densa jacebat magnus aper ;
quam quidem nec ventorum perflabat vis humidum spiran-
tium,] neque ipsam Sol lucens radiis percutiebat,
neque imber penetrabat penitus : adeo quidem densa
erat : at foliorum inerat fusio affatim multa.

Hunc autem virorumque canumque strepitus circumsonuit-
pedum,] ut venantes ingreuebant : hic vero adversus ex arbu-
sto,] erectis valde cervicis-setis, ignemque oculis spectans,
stetit prope ipsos : ac primus-omnium Ulysses
irruit, elevata longa hasta, manu robusta,
vulnerare cupiens : sed ipsum prævertens percussit aper
super genu ; multum autem exhausit carnis dente
oblique adortus ; nec-tamen ad-os pervenit viri.

Illum vero Ulysses vulneravit assecutus ad dextrum hume-
rum ;] penitus autem transiit splendidae hastæ cuspidis :
decidit vero is in pulveribus porrectus ; avolavit autem ani-
mus.] Circa-hunc quidem deinde Autolyçi filii dilecti occupa-
bantur ;] vulnus autem Ulyssis eximii, deo-paris,
ligaverunt scite ; et incantatione sanguinem nigrum
cohibuere : statim autem pervenere cari ad aedes patris.

Illum quidem Autolycusque et filii Autolyçi
bene postquam-sanarant, et splendida dona ei præbuerant,
cito gaudentem caram gaudentes dimiserunt
in Ithacam : eo quidem pater et veneranda mater
gaudebant reverso, et interrogabant singula
de-cicatrice, quid passus-esset : ille autem ipsis rite enarravit,
ut ipsum venantem percusserit aper albo dente,
ad-Parnassum profectum cum filiis Autolyçi.

Hanc *cicatricem* anus manibus pronis prehensam,
agnovit attricans ; pedem autem dimisit ut-ei-excideret ;

ἐν δὲ λέβητι πέσσε κνήμη· κανάχρησε δὲ χαλκός,
 470 ἂψ δ' ἐτέρωσ' ἐκλήθη· τὸ δ' ἐπὶ χθονὸς ἐξέγυθ' ὕδωρ.
 Τὴν δ' ἄμα χάσμα καὶ ἄλγος ἔλε φρένα· τῷ δέ οἱ ὄσσε
 δακρυόφι πληῖσθεν θαλερῇ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
 Ἀψαμένη δὲ γενείου Ὀδυσσῆα προσέειπεν·
 Ἥ μάλ' Ὀδυσσεύς ἐσσι, φίλον τέκος· οὐδέ σ' ἐγώ γε
 475 πρὶν ἔγνω, πρὶν πάντα ἄνακτ' ἐμὸν ἀμπαράσθαι.
 Ἥ καὶ Πηνελόπειαν ἐξέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν,
 περραδέειν θόελουσα φίλον πόσιν ἔνδον ἔοντα.
 Ἥ δ' οὐτ' ἀθρήσαι δύνατ' ἀντίη οὔτε νοῆσαι·
 τῇ γὰρ Ἀθηναίη νόον ἔτραπεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 480 χεῖρ' ἐπιμασάμενος φάρυγος λάβε δεξιτερῇφιν,
 τῇ δ' ἐτέρῃ ἔθεν ἄσπον ἐρύσσατο φωνήσεν τε·
 Μαῖα, τίη μ' ἐθέλεις ὀλέσαι; σὺ δέ μ' ἔτρεφες αὐτῇ
 τῷ σῷ ἐπὶ μαζῷ· νῦν δ' ἄλγεα πολλὰ μογήσας
 ἤλυθον εἰκοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαίαν.
 485 Ἄλλ' ἐπεὶ ἐφράσθης, καὶ τοι θεὸς ἐμβαλε θυμῷ,
 σίγα, μή τις τ' ἄλλος ἐνὶ μεγάροισι πύθηται.
 Ὡς γὰρ ἐξέρει, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 εἴ χ' ὑπ' ἐμοίγε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυούς,
 οὐδὲ τροφῷ οὐσης σεῦ ἀφείσομαι, δῆπτότ' ἂν ἄλλας
 490 δμῶας ἐν μεγάροισιν ἐμοὶς κτεινῶμι γυναῖκας.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Εὐρύκλεια·
 τέκνον ἐμὸν, οἷόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος δόοντων.
 Οἶσθα μὲν, οἷον ἐμὸν μένος ἔμπεδον οὐδ' ἐπιεικτόν·
 ἔγω δ', ὡς ὅτε τις στερεὴ λίθος ᾗ σίδηρος.
 495 Ἄλλο δέ τοι ἔρει, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλαιο σῆσιν·
 εἴ χ' ὑπὸ σοίγε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυούς,
 δὴ τότε τοι καταλέω ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας,
 αἶ τέ σ' ἀτιμάζουσι, καὶ αἶ νηλεῖς εἰσίν.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 500 μαῖα, τίη δέ σὺ τὰς μυθήσσαι; οὐδέ τί σε γρή. [σεύς·
 Εὖ νυ καὶ αὐτὸς ἐγὼ φράσσομαι καὶ εἰσομ' ἐκάστην·
 ἄλλ' ἔχει σιγῇ μῦθον, ἐπιτρέψον δὲ θεοῖσιν.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρηῖς δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
 οἰσομένη ποδάνιπτρα· τὰ γὰρ πρότερ' ἐκχυτο πάντα.
 505 Αὐτὰρ ἐπεὶ νύφεν τε καὶ ἤλειψεν λίπ' ἐλαίῳ,
 αὐτὶς ἄρ' ἄσσοτέρω πυρὸς ἔλκετο δίφρον Ὀδυσσεύς
 θερσόμενος, οὐλὴν δὲ κατὰ βραχέεσσι κάλυψεν.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε περίφρων Πηνελόπεια·
 Ζεῖνε, τὸ μὲν σ' ἐτι τυτθὸν ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτή·
 510 καὶ γὰρ δὴ κοῖτοιο τάχ' ἔσσεται ἡδέος ὄρη,
 ὄντινά γ' ὑπὸς ἔλοι γλυκερός, καὶ κηρόμενόν περ·
 αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ πένθος ἀμέτρητον πόρε δαίμων·
 ἥματα μὲν γὰρ τέρπομ' ὀδυρομένη, γοώουσα,
 ἐς τ' ἐμὰ ἔργ' ὀρώουσα καὶ ἀμριπόλων ἐνὶ οἴκῳ·
 515 αὐτὰρ ἐπὶ νύξ ἔλθῃ, ἔλθῃσι τε κοῖτος ἅπαντας,
 κείμαι ἐνὶ λέκτρῳ, πυκινὰ δέ μοι ἄμφ' ἀδινὸν κῆρ
 ὀξείαι μελεδῶναι ὀδυρομένην ἐρέθουσιν.
 Ὡς δ' ὅτε Πανδάρου κούρη, χλωρῆς Ἀηδῶν,
 καλὸν αἰδέησιν, ἑαρος νέον ἱσταμένοιο,
 520 δεινδρώων ἐν πετάλοισι καθεζομένη πυκννοῖσιν,
 ἦτε θαμὰ τρωπῶσα χεῖρι πολυηχέα φωνήν,
 παῖδ' ὀλοφυρομένη Ἴτυλον φίλον, ἐν ποτε χαλκῷ

incidit vero lebeti tibia; resonuit autem aes,
 retroque in alteram partem inclinatū est; et in terram ef-
 fusa est aqua.] Ipsius vero simul gaudium et dolor invasit men-
 tem; atque ei oculi lacrimis impleti sunt; clara vero ei hæsit
 vox.] Prehensio autem ejus mento, Ulyssem allocuta est:

Profecto omnino Ulysses es, care fili: nec te ego
 prius agnovi, quam plane herum meum contractassem.

Dixit, et Penelopen intuita est oculis,
 indicare volens eum carum maritum intus esse.
 Ea autem nec videre potuit e regione, neque animadvertere;
 ei enim Minerva mentem avertit; at Ulysses
 manu admota guttur nutricis prehendit dextra;
 altera vero ad se propius traxit, dixitque:

Nutrix, cur me vis perdere? tu vero me nutriti ipsa
 tuam ad mamam; nunc vero dolores multos perpessus
 veni vigesimo anno in patriam terram.

Sed postquam animadvertisti, et tibi deus injecto animo,
 tace, ne quis alius in aedibus audiat.

Sic enim edico, hoc vero et perfectum erit:
 si sub me deus domuerit procos illustres,
 nec, nutrix licet sis, a te abstinerebo, quando alias
 famulas in aedibus meis interficiam mulieres.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Euryclea:
 fili mi, quale tibi verbum fugit ex septo dentium!
 Nosti quidem qualis meus animus firmus, nec cedens:
 tenebo vero sicut aliquis solidus lapis, aut ferrum.
 Aliud vero tibi dicam, tu autem in mente reconde tua:
 si sub te deus domuerit procos illustres,
 tum vero tibi recensebo in aedibus mulieres,
 et quæ te parum honorent, et quæ inculpatæ sint.

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
 nutrix, cur vero tu eas indicabis? neque omnino te oportet.
 Bene utique et ipse ego observabo, et cognoscam unamquam-
 que:] sed tene silentio verbum, committe vero rem diis.

Sic igitur dixit: anus autem per domum exivit,
 allatura pedum lavacra; priora enim effusa erant omnia.

Ac postquam laveratque eum et unxerat pingui oleo,
 iterum propius ad ignem traxit sibi sedile Ulysses
 calefacturus se, cicatricem autem pannis cooperuit.

His vero sermones exorsa est prudens Penelope:

Hospes, paulum quidem te amplius ego percontabor ipsa:
 etenim jam cubitus cito erit placidi hora ei quidem,
 quemcumque somnus cepit dulcis, etiam dolentem:
 sed mihi etiam dolorem immensum præbuit deus:
 per diem etenim delector lamentans, flens,
 et mea opera inspiciens et ancillarum in domo:
 at postquam nox venit, cepitque lectus omnes,
 jaceo in lecto, crebraque mihi circa densum cor
 acutæ curæ lugentem lacessunt.

Sicut autem quando Pandare filia, viridans Aedon (usciniā),
 pulcre canit, vere recens ineunte,
 arborum in foliis sedens densis,
 quæ frequenter versans fundit multisonam vocem,
 filium lugens Itylum carum, quem quondam ære

κτεῖνε δι' ἀφράδιᾱς, κοῦρον Ζήθοιο ἀνακτος·
 ὧς καὶ ἐμοὶ δίχα θυμὸς δρώρεται ἐνθα καὶ ἐνθα,
 535 ἢ ἐ μὲν παρὰ παιδί καὶ ἐμπεδα πάντα φυλάσσω,
 κτήσιν ἐμῇ θυμῶς τε καὶ ὑπερεφές μέγα δῶμα
 εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος δήμοιό τε φῆμιν·
 ἢ ἥδη ἄμ' ἐπωμαι Ἀχαιῶν ἅς τις ἀριστος
 μῆνται ἐνὶ μεγάροισι, πορῶν ἀπερείσια ἔδνα.
 540 Παῖς δ' ἐμὸς, ὧς μὲν ἦν ἐπὶ νήπιος ἡδὲ χαλῖφρων,
 γήμασθ' οὐ μ' εἶα πόσιος κατὰ δῶμα λιπούσαν·
 νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας ἐστὶ καὶ ἥβης μέτρον ἰκάνει,
 καὶ δὴ μ' ἀρᾶται πάλιν ἐλθέμεν ἐκ μεγάροιο,
 κτήσιος ἀσχαλῶν, τήν οἱ κατέδουσιν Ἀχαιοί.
 545 Ἀλλ' ἄγε μοι τὸν ὄνειρον ὑπόκριναι καὶ ἄκουσον.
 Χῆνές μοι κατὰ οἶκον εἰκόσι πυρὸν ἔδουσιν
 ἐξ ὕδατος, καὶ τέ σπιν λαίνομαι εἰς ὁρώσας·
 ἐλθὼν τ' ἐξ ὄρεος μέγας αἰετὸς ἀγκυλογεῖλης
 πᾶσι κατ' αὐχένας ἦξε καὶ ἔκτανεν· οἱ δ' ἐκέχυντο
 550 ἀθρόοι ἐν μεγάροις· ὁ δ' ἐς αἰθέρα διὰν ἀέρθη.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κλαῖον καὶ ἐκώκυον ἐν περ ὄνειρον·
 ἀμφὶ δ' ἐμ' ἠγυρέθοντο εὐπλοκαμίδες Ἀχαιοί,
 οἵ κ' ὀλοφυρομένην, ὅ μοι αἰετὸς ἔκτανε χῆνας.
 Ἀψ δ' ἐλθὼν κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ προύχοντι μελάρῳ·
 555 φωνῇ δὲ βροτῇ κατερήτυε φωνήσεν τε·
 Θάρσει, Ἰκαρίου κούρη τηλεκλειτοῖο·
 οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ ἐσθλὸν, ὅ τοι τετελεσμένον ἔσται.
 Χῆνες μὲν μνηστῆρες· ἐγὼ δέ τοι αἰετὸς ὄρνις
 ἦα πάρος, νῦν αὖτε τοὺς πόσις εἰλήλουθα,
 560 ὃς πᾶσι μνηστῆρσιν ἀεικέα πτόμον ἐφήσω.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐμὲ μελιγδῆς ὕπνος ἀνῆκεν.
 Παπτήνασα δὲ χῆνας ἐνὶ μεγάροισι νήσα,
 πυρὸν ἐρεπτομένους παρὰ πύλον ἦχι πάρος περ.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 565 ὦ γυναῖ, οὕτως ἔστιν ὑποκρίνασθαι ὄνειρον, [σεύς·
 ἀλλ' ἀπακλίναντ'· ἐπεὶ βᾶ τοι αὐτὸς Ὀδυσσεύς
 πέφραδ', ὅπως τελείη μνηστῆρσι δὲ φαίνεται]· ὀλεθροῦ
 πᾶσι μάλ' οὐδὲ κ' ἐπὶ θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξει.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 570 ξεῖν', ἦτοι μὲν ὄνειροι ἀμύχανοι ἀκριτόμυθοι
 γίγνοντ', οὐδέ τι πάντα τελείεται ἀνθρώποισιν.
 Δοίαι γάρ τε πύλαι ἀμνηνῶν εἰσὶν ὀνείρων·
 αἱ μὲν γὰρ κεράεσσι τετεύχεται, αἱ δ' ἐλέφαντι·
 τῶν οἱ μὲν κ' ἐλθῶσι διὰ πριστοῦ ἐλέφαντος,
 575 οἱ δ' ἐλεφαίρονται, ἔπει' ἀκράαντα φέροντες·
 οἱ δὲ διὰ ἑσπέρων κεράων ἐλθῶσι θύραζε,
 οἱ δ' ἔτυμα κραινοῦσι, βροτῶν ὅτε κέν τις ἴδῃται.
 Ἀλλ' ἐμοὶ οὐκ ἐντεῦθεν οἶομαι αἰνὸν ὄνειρον
 ἐλθέμεν· ἦ κ' ἀσπαστὸν ἐμοὶ καὶ παιδί γένοιτο.
 580 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 ἥδε δὴ ἥως εἴσι δυσώνημος, ἥ μ' Ὀδυσσεύς
 οἴκου ἀποσχῆσαι· νῦν γὰρ καταθήσω ἀέθλον,
 τοὺς πελέεας, τοὺς κείνος ἐνὶ μεγάροισιν ἰοῖσιν
 Ἰστυαχ' ἐξείης δρυόγους ὡς δώδεκα πάντας·
 585 στὰς δ' ὅγε πολλὸν ἀνευθε, διαρρίπτασκεν ὤστον.
 Νῦν δὲ μνηστῆρεςσιν ἀέθλον τούτων ἐφήσω·

interfecit per insipientiam, filium Zethi regis;
 sic et mihi bifariam animus movetur huc et illuc,
 utrum maneam apud filium, et integra omnia servem,
 possessionem meam, famulasque, et altam magnam domum
 torumque reverens mariti, populi que famam;
 an jam una sequar Achivorum eum quicumque optimus
 ambit me in aedibus, quum-præbuerit infinita sponsalia.
 Filius autem meus, donec quidem fuit adhuc infans et animi-
 impotens,] nubere non me sinebat mariti domum relinquen-
 tem:] nunc vero quando jam adultus est et ad-pubertatis men-
 suram pervenit,] jam me optat retro abire e domo
 ob-possessionem indignans, quam et consumunt Achivi.
 Sed age mihi hoc somnium declara, et audi.
 Anseres mihi in domo viginti triticum edunt
 ex aqua, atque ipsis lætor, insapiens:
 profecta vero ex monte magna aquila adunco-rostro
 omnibus cervices confregit, et interfecit; hi autem fusi-sunt
 conferti in aedibus: illa vero in ætherem divinum elevata-est.
 At ego flebam et ejulabam, etiam in somnio;
 circum autem me congregabantur pulcris-comis Achivæ
 miserabiliter lugentem, quod mihi aquila interfecerat anseres.
 Reversa autem desidebat in prominenti tecto;
 voceque humana me compescebat, dixitque:
 Confide, Icarii filia longe-lateque-inclyti;
 non somnium hoc-est, sed visio vera, quæ utique perfecta erit.
 Anseres quidem, proci sunt; ego autem aquila avis
 eram antea; nunc demum tuus maritus veni,
 qui omnibus procis sævam mortem inferam.
 Sic dixit: at me dulcis somnus dimisit.
 Circumspectans autem anseres in aedibus animadverti,
 triticum comedentes apud pelvim, ubi antea quidem.
 Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 o mulier, nequaquam licet declarare somnium,
 alio deflectentem: quandoquidem sane tibi ipse Ulysses
 dixit, quomodo perfecturus-sit: procis vero apparet exitium
 omnibus prorsus; neque ullus mortem et fatum effugiet.
 Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope:
 hospes, profecto quidem somnia inscrutabilia, indiscrimina-
 tum-loquentia] sunt, neque plane perficiuntur hominibus.
 Duæ etenim portæ debillum sunt somniorum:
 nam altera quidem cornibus facta est; altera autem ebore:
 horum quæ quidem venerint per sectum ebur,
 hæc decipiunt, verba irrita ferentia;
 quæ vero per polita cornua iverint foras,
 hæc vera perficiunt, hominum quando aliquis viderit.
 At mihi non hinc puto grave somnium
 venisse: certe gratum mihi et filio foret.
 Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reconde tua:
 hæc jam aurora adveniet infausta, quæ me Ulyssis
 a-domo amovebit: nunc enim deponam certamen,
 securas, quas ille in aedibus suis
 statuebat ordine, navium-statumina veluti, duodecim omnes:
 stans autem ille valde procul, per omnia foramina trajicie-
 bat sagittam.] Nunc vero procis certamen hoc imponam:

ὅς δέ κε ρηϊτὰ ἐντανύσῃ βιδὸν ἐν παλάμῃσιν,
 καὶ διοίστευσῃ πελέκειον δυοκαίδεκα πάντων,
 τῷ κεν ἄμ' ἐσποίμην, νοσφισσαμένη τόδε δῶμα
 580 κυρδίον, μάλα καλὸν, ἐνίπλειον βιότοιο·
 τοῦ ποτὲ μεμνήσεσθαι οἴομαι, ἐν περ δνεῖρου. [σεύς·
 Ἦν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ῶ γύναι αἰδοίῃ Λαερτιάδῃσιν Ὀδυσῆος,
 μηκέτι νῦν ἀνάβαλλε δόμοις ἐνὶ τούτῳ ἄεθλον·
 585 πρὶν γάρ τοι πολύμητις ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς,
 πρὶν τούτους τόδε τόξον εὔξοον ἀμφραφώντας
 νευρὴν τ' ἐντανύσαι διοίσταυσάι τε σιδήρου.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 εἰ κ' ἐθέλοις μοι, ξεῖνε, παρήμενος ἐν μεγάροισιν
 590 τέρπειν, οὐ κέ μοι ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισι χυθείη.
 Ἄλλ' οὐ γάρ πως ἐστὶν αὐπνους ἐμμεναι αἰεὶ
 ἀνθρώπους· ἐπὶ γάρ τοι ἐκάστω μοῖραν ἔθηκ' ἄθνατοι
 θνητοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼν ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα
 595 λέξομαι εἰς εὐνὴν, ἥ μοι στονόεσσα τέτυκται,
 αἰεὶ δάκρυσ' ἐμοῖσι πεφυρμένη, ἔξ οὔ Ὀδυσσεύς
 ὄχρετ', ἐποφόμενος Κακοῖλιον οὐκ ὀνομαστήν.
 Ἐνθα κε λειζαίμην· σὺ δὲ λέξο τῷδ' ἐνὶ οἴκῳ,
 ἥ χαμάδις στορέσας ἦτοι κατὰ δέμνια θέντων.
 600 Ὡς εἰποῦσ' ἀνέβαιν' ὑπερώϊα σιγαλόεντα,
 οὐκ οἷη· ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι κίον ἄλλαι.
 Ἔς δ' ὑπερῷ ἀναβᾶσα σὺν ἀμφίπολοισι γυναῖξιν,
 κλαίεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν· ὅφρα οἱ ὕπνον
 ἦδ' ἐπὶ βλεφάροισι βάλλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Υ.

Τὰ πρὸ τῆς μνηστηροφονίας.

Αὐτὰρ δ' ἐν προδόμῳ εὐνάετο διὸς Ὀδυσσεύς·
 κάμ μὲν ἀδέφῃτον βοήην στόρεσ', αὐτὰρ ὑπερθεὺς
 κώεα πολλ' ὄϊων, τοὺς ἱρεύεσκον Ἀχαιοί·
 Εὐρυνόμῃ δ' ἄρ' ἐπὶ χλαῖναν βάλε κοιμηθέντι.
 5 Ἐνθ' Ὀδυσσεύς μνηστῆρσι κακὰ φρονέων ἐνὶ θυμῷ
 κεῖτ' ἐργηγορόων· ταὶ δ' ἐκ μεγάροιο γυναῖκες
 ἤϊσαν, αἱ μνηστῆρσιν ἐμισγέσκοντο πάρος περ,
 ἀλλήλοισι γέλω τε καὶ εὐφροσύνην παρέχουσαι.
 Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν·
 10 πολλὰ δὲ μερμήριζε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ἥ μεταίξας θάνατον τεύξειεν ἐκάστω,
 ἢ ἔτ' εἴω μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι μιγῆναι
 ὕστατα καὶ πύματα· κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὑλάκτει.
 Ὡς δὲ κύων ἀμαλῆσι περὶ σκυλάχεσσι βεβῶσα,
 15 ἀνδρ' ἀγνοήσας ὑλάει μέμονέν τε μάχεσθαι·
 ὣς ἅα τοῦ ἔνδον ὑλάκτει ἀγαιομένου κακὰ ἔργα·
 στήθεος δὲ πλήξας κραδίην ἠνίπαπε μῦθον·
 Τέταθι δὴ, κραδίη· καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτιγας,

qui autem facillime intenderit arcum in manibus,
 et jaculatus fuerit per-secures duodecim omnes,
 hunc una sequar, relicta hac domo
 juventutis meæ, perpulcra, plena victu;
 cujus aliquando recordaturam me-puto, vel in somnio.
 Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 o uxor veneranda Laertiadæ Ulyssis,
 ne-amplius nunc differ in ædibus hoc certamen;
 ante etenim ingeniosus veniet huc Ulysses,
 quam isti hunc arcum bene-politum contrectantes,
 nervumque intenderint, jaculatique-fuerint per-ferrum.
 Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
 si velles mihi, hospes, assidens in ædibus
 me delectare, haud mihi somnus in palpebras funderetur.
 Verum enim nequaquam licet insomnes esse semper
 homines; namque singulis sortem imposuerunt
 immortales mortalibus super almam terram.
 Sed sane ego, in-cœnaculum ubi-ascendero,
 decumbam in lecto, qui mihi luctuosus factus-est,
 semper lacrimis meis imbutus, ex quo Ulysses
 abiit, visurus malum-illium non nominandum.
 Illic cubuero : tu vero cuba hac in domo,
 vel humi ubi-straveris, vel famuli cubilia deponunto.
 Sic locuta ascendit in-cœnacula splendida,
 non sola; cum ea et famulæ iverunt aliæ.
 In-cœnacula autem ubi-ascenderat cum famulis mulieribus,
 flebat deinde Ulyssem, carum maritum; donec ei somnum
 dulcem palpebris immisit cæsiis-oculis Minerva.

ODYSSEÆ XX.

Quæ ante cædem procorum facta.

Atque in vestibulo cubabat divinus Ulysses :
 sub se quidem crudam bubulam pellem stravit, at superne
 pelles multas ovium, quas sacrificabant Achivi :
 Eurynome vero deinde lenam injecit ad-somnum-composito.
 Illic Ulysses procis mala meditans in animo,
 jacebat vigilans : sed ex domo mulieres
 iverunt, quæ cum-procis miscebantur pridem,
 sibi-invicem risumque et hilaritatem præbentes.
 Hujus autem commovebatur animus in pectoribus caris :
 multum vero deliberabat in mente et in animo,
 utrum adortus mortem pararet unicuique,
 an adhuc sineret cum-procis superbis misceri
 extremo et ultimo : cor autem ei intus latrabat.
 Sicut vero canis tenellos circa catulos gradiens,
 in-virum ignotum latrat ardetque pugnare;
 sic hujus intus latrabat cor ægre-ferentis mala opera;
 pectus autem percutiens, cor increpuit sermone :
 Tolera jam, cor; et pejus aliud aliquando tolerasti,

ἡματι τῷ, ὅτε μοι μένος ἄσχετος ἦσθις Κύκλωψ
20 ἱφθίμους ἑτάρους· σὺ δ' ἐτόλμας, ὅφρα σε μή τις
ἐξάγαγ' ἐξ ἀντροιο, οἰόμενον θανέεσθαι.

Ὡς ἔφατ', ἐν στήθεσσι καθαπτόμενος φίλον ἦτορ·
τῷ δὲ μάλ' ἐν πείσῃ κραδίη μένε τετληυῖα
νωλεμέως· ἀτὰρ αὐτὸς ἐλίσσεται ἐνθα καὶ ἐνθα.

25 Ὡς δ' ὅτε γαστέρ' ἀνὴρ πολὸς πυρὸς αἰθομένοιο,
ἐμπλείην κνίστης τε καὶ αἵματος, ἐνθα καὶ ἐνθα
αἰόλλη, μάλα δ' ὥκα λιλαίεται ὀπτηθῆναι·
ὥς ἄρ' ὄγ' ἐνθα καὶ ἐνθα ἐλίσσεται, μερμηρίζων,
ὅπως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσει,

30 μούνος ἐὼν πολέσι. Σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
οὐρανόθεν καταβάσα· δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί·
στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Τίπτ' αὐτ' ἐγρήσσεις, πάντων περὶ κάμμορε φω-
οἶκος μὲν τοι δό' ἐστὶ, γυνή δέ τοι ἥδ' ἐνὶ οἴκῳ [τῶν;
35 καὶ παῖς, οἷόν ποῦ τις ἐέλδεται ἔμμεναι υἷα. [σεύς·

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σαι δὴ ταῦτά γε πάντα, θεά, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
ἀλλὰ τί μοι τόδε θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει,
ὅπως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσω,
40 μούνος ἐὼν· οἱ δ' αἰὲν ἀόλλεες ἐνδον ἔσιν.

Πρὸς δ' ἔτι καὶ τόδε μείζων ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζω·
εἴπερ γὰρ κτείναιμι Διός τε σέθεν τε ἐκτι,·
πῇ κεν ὑπεκπροφύγοιμι; τὰ σὲ φράζεσθαι ἄνωγα.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
45 σφέλιε, καὶ μὲν τίς τε χερεῖονι πείθεθ' ἐταίρω,
ὅς περ θνητός τ' ἐστὶ καὶ οὐ τόσα μῆδεα οἶδεν·
αὐτὰρ ἐγὼ θεὸς εἰμι, διαμπερές ἥ σε φυλάσσω
ἐν πάντεσσι πόνοις· ἐρέω δέ τοι ἐξαναρνδόν·
εἴπερ πεντήκοντα λόχοι μερόπων ἀνθρώπων

50 νῶϊ περισταίεν, κτεῖναι μεμαῶτες Ἄρῃ,
καὶ κεν τῶν ἐλάσαιο βόας καὶ ἱφια μῆλα.
Ἄλλ' ἐλέτω σε καὶ ὕπνος· ἀνὴρ καὶ τὸ φυλάσσειν
πάννυχον ἐγρήσσοντα· κακῶν δ' ὑποδύσαι ἤδη.

Ὡς φάτο· καὶ βᾶ οἱ ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχευεν·
55 αὐτὴ δ' ἂψ ἐς Ὀλύμπον ἀφίκετο διὰ θεάων,
εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμοῦ,
λυσιμηλές· ἄλογος δ' ἄρ' ἐπέγρετο κέδ'· εἰδυῖα·
κλαίει δ' ἄρ' ἐν λέκτροισι καθεζομένη μαλακοῖσιν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίουσα κορέσσαστο δν κατὰ θυμόν,
60 Ἀρτεμίδι πρῶτιστον ἐπέυξατο διὰ γυναικῶν·

Ἄρτεμι, πότνα θεά, θύγατερ Διός, αἶθε μοι ἤδη
ἰὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλοῦσ' ἐκ θυμὸν ἔλοιο

αὐτίκα νῦν· ἥ ἔπειτά μ' ἀναρπάξασα θύελλα
οἶχοιτο προφέρουσα κατ' ἡρόεοντα κέλευθα,

65 ἐν προχοῇς δὲ βάλοι ἀφορρόου Ὀκεανοῖο.
Ὡς δ' ὅτε Πανδάρειο κοῦρας ἀνέλοντο θύελλαι·
τῆσι τοκῆας μὲν φθίσαν θεοί· αἱ δ' ἐλίποντο
ὀρφαναὶ ἐν μεγάροισι, κόμισσε δὲ δῖ' Ἀφροδίτη

τυρῶ καὶ μέλιτι γλυκερῶ καὶ ἡδδαῖ οἶνω·
70 Ἥρῃ δ' αὐτῇσιν περὶ πασέων δῶκε γυναικῶν
εἶδος καὶ πινυτήν, μῆχος δ' ἔπορ' Ἀρτεμις ἀγνή,
ἔργα δ' Ἀθηναίη δέδασε κλυτὰ ἐργάζεσθαι.

ἔργα δ' Ἀθηναίη δέδασε κλυτὰ ἐργάζεσθαι.

ἔργα δ' Ἀθηναίη δέδασε κλυτὰ ἐργάζεσθαι.

ἔργα δ' Ἀθηναίη δέδασε κλυτὰ ἐργάζεσθαι.

ἔργα δ' Ἀθηναίη δέδασε κλυτὰ ἐργάζεσθαι.

ἔργα δ' Ἀθηναίη δέδασε κλυτὰ ἐργάζεσθαι.

ἔργα δ' Ἀθηναίη δέδασε κλυτὰ ἐργάζεσθαι.

ἔργα δ' Ἀθηναίη δέδασε κλυτὰ ἐργάζεσθαι.

die illo, quando mihi robore invictus comedebat Cyclops
fortes socios; tu vero sustinebas, donec te sollertia
eduxit ex antro, quum-putares *te* morituum.

Sic dixit, in pectoribus increpans carum cor :
ei autem plane *ut navis* in retinaculo cor manebat tolerans
continenter : at ipseolvebatur huc et illuc.

Sicut autem quando ventriculum vir, multo igne ardenti,
plenum pinguedineque et sanguine, huc et illuc
varie-versat, valdeque cito cupit assatum-esse :
sic ille huc et illucolvebatur, deliberans,

quomodo demum procis impudentibus manus inferret,
solus quum-esset, multis. Prope vero eum venit Minerva
de-cælo delapsa : corpore autem assimilata-erat mulieri :
stetitque ei supra caput, et ipsum sermone allocuta-est :

Cur iterum vigilas, præ omnibus infelix viris ?
domus quidem tibi hæc est, uxor autem tibi hæc in domo,
et filius, qualem fere aliquis cuperet esse *sibi* filium.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
certe jam hæc omnia, dea, apposite dixisti ;
sed nonnihil mihi hoc animus in mente cogitat,
quomodo demum procis impudentibus manus inferam,
solus quum-sim ; hi autem semper frequentes intus sunt.
Insuper autem et hoc majus in mente cogito :
si enim eos interfecero, Jovisque tuaque voluntate,
quo subterfugiam ? hoc te considerare jubeo.

Hunc autem rursus allocuta-est dea cæsiis-oculis Minerva :
miser, et quidem aliquis etiam pejori confidit socio,
qui-quidem mortalisque sit et non tanta consilia noverit :
at ego dea sum, perpetuo quæ te custodio
in omnibus laboribus ; dicam autem tibi aperte :
si-vel quinquaginta agmina articulato-loquentium hominum
nos circumstarent, interficere cupientia Marte,
etiam horum abigeres boves et pingues oves.
Sed capiat te et somnus : molestum est etiam excubare
tota-nocte vigilantem ; e-malis vero emerges jam-nunc.

Sic dixit ; et inde ei somnum palpebris infudit :
ipsa autem retro in Olympum abiit nobilissima dearum,
quando hunc somnus capiebat, solvens curas animi,
membrorum-relaxator. Uxor vero expectata-est honesta
sciens :] flebatque inde in lectis sedens mollibus.

Ac postquam flens satiarat-se suo in animo,
Dianæ primum supplicavit divina mulierum :

Diana, veneranda dea, filia Jovis, utinam mihi jam
sagitta pectoribus immissa animum eximeres

statim nunc ; vel postea me raptam procella
iverit portans per aereas vias,

et fluentis injiciat refliui Oceani.

Sicut autem quando Pandari filias sustulerunt procellæ ;
quibus parentes quidem perdiderant dii ; ipsæ autem relicte-
erant] orbæ in ædibus, curavit vero divina Venus
caseo, et melle dulci, et suavi vino :

Juno autem ipsis præ omnibus dedit mulieribus,
speciem et prudentiam ; proceritatem vero præbuit Diana
casta ;] opera autem Minerva docuit inclyta operari.

Εὐτ' Ἀφροδίτῃ δια προσέτιγ' ἑ μακρὸν Ὀλύμπον,
 κούρης αἰτήσουσα τέλος θαλεροῖο γάμοιο,
 76 ἐς Δία τεπικέκρυνον — ὃ γάρ τ' εὖ οἶδεν ἅπαντα,
 μοῖράν τ' ἀμμορίην τε καταθνητῶν ἀνθρώπων —
 τόσσα δὲ τὰς κούρας Ἀρπυιαὶ ἀνθρείψαντο
 καὶ ῥ' ἔδοσαν στυγερῇσιν Ἑρινύσιν ἀμριπολεύειν
 ὥς ἐμ' αἰστώσειαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
 80 ἢ ἐμ' εὐπλόκαμος βάλαι Ἀρτεμις, ὄρρ' Ὀδυσῆα
 ὀσσομένη καὶ γαίαν ὑπο στυγερὴν ἀμριπομένην,
 μηδὲ τι χείρονος ἀνδρὸς εὐφραίνουμι νόημα.
 Ἀλλὰ τὸ μὲν καὶ ἀνεκτὸν ἔχει κακὸν, ὅππότε κέν τις
 ἤματα μὲν κλαίῃ, πυκινῶς ἀκαχήμενος ἦτορ,
 86 νύκτας δ' ὕπνος ἔχῃσιν — ὃ γάρ τ' ἐπέλησεν ἅπαντων
 ἐσθλῶν ἡδὲ κακῶν, ἐπεὶ ἄρ βλέφαρ' ἀμφικαλύψει —
 αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ ὀνειράτ' ἐπέσσειεν κακὰ δαίμων.
 Ἴγῃδε γὰρ αὖ μοι νυκτὶ παρεδραθεν εἰκελὸς αὐτῷ,
 τοῖος ἔων, οἷος ἦεν ἅμα στρατῶν· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 90 χαῖρ', ἐπεὶ οὐκ ἐράμην ὄναρ ἐμμεναι, ἀλλ' ὕπαρ ἦδη.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἦλυθεν Ἥώς.
 Τῆς δ' ἄρα κλαιούσης ὅτα σύνθετο διὸς Ὀδυσσεύς·
 μερμήριζε δ' ἔπειτα, δόκησε δέ οἱ κατὰ θυμὸν
 ἦδη γιγνώσκουσα παρεστῆμεναι κεφαλῇσιν.
 95 Χλαῖναν μὲν συνελὼν καὶ κώεα, τοῖσιν ἐνεῦδεν,
 ἐς μέγαρον κατέθηκεν ἐπὶ θρόνου· ἐκ δὲ βοεῖην
 ὄηκε θύραζε φέρων· αὐτὸς δ' εὗξάτο, χεῖρας ἀνασχών·
 Ζεῦ πάτερ, εἰ μ' ἐθέλοντες ἐπὶ τραφερῇν τε καὶ
 ἥγετ' ἐμὴν ἐς γαίαν, ἐπεὶ μ' ἐκακώσατε λίην, [ὑγρὴν
 100 φήμην τίς μοι φάσθω ἐγχειρομένων ἀνθρώπων
 ἔνδοθεν· ἔκτοσθεν δὲ Διὸς τέρας ἄλλο φανήτω.
 Ὡς ἔφατ'· εὐχόμενος τοῦ δ' ἔκλυε μητιέτα Ζεὺς·
 αὐτίκα δ' ἐβρόντησεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
 ὑψόθεν ἐκ νεφέων γήθησε δὲ διὸς Ὀδυσσεύς.
 105 Φήμην δ' ἐξ οἴκοιο γυνὴ προέηκεν ἄλκιρς
 πλησίον, ἐνθ' ἄρα οἱ μῦλαι εἶατο, ποιμένι λαῶν·
 τῇσιν δώδεκα πᾶσαι ἐπεβρώοντο γυναῖκες,
 ἀλφίτα τεύχουσαι καὶ ἀλείατα, μυελὸν ἀνδρῶν.
 Αἱ μὲν ἄρ' ἄλλαι εὗδον ἐπεὶ κατὰ πυρὸν ἄλυσσαν·
 110 ἡ δὲ μὲν οὐπω παύετ', ἀφαυροτάτῃ δ' ἐτέτυκτο·
 ἥ ῥα μύλην στήσασα ἔπος φάτο, σῆμα ἄνακτι·
 Ζεῦ πάτερ, ὅτε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσεις,
 ἦ μεγάλ' ἐβρόντησας ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
 οὐδὲ ποθὶ νέφος ἐστὶ τέρας νύ τεω τόδε φαίνεις.
 116 Κρῆνον νῦν καὶ ἐμοὶ δειλῇ ἔπος ὅττι κεν εἴπω·
 μνηστῆρες πύματόν τε καὶ ὕστατον ἤματι τῷδε
 ἐν μεγάροις Ὀδυσῆος ἐλοῖατο δαῖτ' ἐρατεινὴν·
 οἱ δὲ μοι καμάτω θυμαγῆτι γούνατ' ἔλυσαν,
 ἀλφίτα τευχούσῃ νῦν ὕστατα δειπνήσειαν.
 120 Ὡς ἄρ' ἔφη χαῖρεν δὲ κληιδόνη διὸς Ὀδυσσεύς
 Ζηγὸς τε βροντῇ φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλείας·
 Αἱ δ' ἄλλαι δμῶαι κατὰ δώματα κάλ' Ὀδυσῆος
 ἀγρόμεναι ἀνέκαιοι ἐπ' ἐσθλῇ ἀκάματον πῦρ.
 Τηλέμαχος δ' εὐνῆθεν ἀνίστατο, ἰσθθεὸς φῶς,
 126 εἴματα ἐσπᾶμενος· περὶ δὲ ξίφος ἔξυ θέτ' ὦμω·
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,

Quando Venus divina adiit magnum Olympon,
 puellis petitura perfectionem floridarum nuptiarum,
 ad Jovem gaudentem-fulmine (ille etenim bene scit omnia,
 fortunamque infortuniumque mortalium hominum) :
 interea tamen puellas Harpyiæ abripuerunt,
 et dederunt odiosis Erinnybus servituras :
 sic me deleant Olympias domos habentes,
 vel me pulcris-comis-prædita feriat Diana : ut Ulyssem
 ob-oculos-habens, etiam terram odiosam subeam,
 neu omnino peioris viri lætificem mentem.
 Sed hoc quidem et tolerabile habet malum, quando aliquis
 per-dies quidem flet, perpetuo dolens corde,
 per-noctes vero somnus eum habet (hic etenim oblivisci-facit
 omnium] bonorum et malorum, ubi palpebras obtexerit :)
 at mihi et insomnia immittere-solet mala deus.
 Hac enim rursus mihi nocte accubuit similis ipsi,
 talis, qualis ivit cum exercitu ; at meum cor
 gaudebat, quoniam non putabam somnium esse, sed jam visio-
 nem-veram.] Sic dixit ; statim vero in-aureo-sollo venit Au-
 rora.] Illius autem flentis vocem intellexit divinus Ulysses :
 cogitabatque deinde : visa vero est ei in animo
 jam ipsam cognoscens astare capiti.
 Lænam quidem ubi-collegerat et pelles, in- quibus cubabat,
 in domum deposuit in sella : extra vero bubulam pellem
 posuit foras ferens : Jovi autem supplicabat manibus sublatiis :
 Jupiter pater, sic me volentes super siccumque et humidum
 duxistis meam in terram, postquam me malis-affecistis valde,
 omen aliquis mihi emittat expergefactorum hominum
 intus ; extra autem Jovis portentum aliud ostendatur.
 Sic dixit precans : eum vero exaudivit providus Jupiter ;
 statimque tonuit a splendido Olympo
 ab-alto e nubibus ; gavisus-est autem divinus Ulysses.
 Omen vero e domo mulier emisit molitrix
 prope, ubi quidem ei molæ erant, pastori virorum :
 his autem duodecim omnes sedulo-incumbebant molleses,
 farinas-hordeaceas conficientes et triticeas, medullam viro-
 rum.] Ceteræ quidem dormiebant, postquam triticum mo-
 luerant ;] una vero nondum cessabat ; debilissima autem erat :
 quæ sane molam ubi-stiterat, verbum dixit, signum regi :
 Jupiter pater, qui diis et hominibus imperas,
 certe valde tonuisti a cælo stellato,
 neque usquam nubes est ; portentum utique alicui hoc ostem-
 dis.] Perfice nunc et mihi miseræ verbum, quod dicam :
 proci postremumque et ultimum die hoc
 in ædibus Ulyssis capiant convivium desiderabile ;
 qui jam mihi labore tristi genua solverunt,
 farinas conficienti ; nunc ultimo cœnent.
 Sic igitur dixit : gaudebat autem omine divinus Ulysses
 Jovisque tonitru : putabat enim se ultimum noxios.
 Ceteræ vero famulæ in ædibus pulcris Ulyssis
 congregatæ accendebant in foco indefessum ignem.
 Telemachus autem e-lecto surrexit, deo-par vir,
 vestes sibi-induens : atque ense acutum suspendit-ab-lume-
 ro ;] pedibusque sub nitidis ligavit pulcros calceos ;

εἶλετο δ' Ἀλκίμων ἔγχος, ἀκαχμένον δέῃ χαί κῶ
στῇ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὲν ἰὼν, πρὸς δ' Εὐρύκλειαν εἶπεν·

Μαῖα φίλη, τὸν ξείνον ἐτιμήσασθ' ἐν οἴκῳ
130 εὐνῇ καὶ σίτῳ; ἢ αὐτως κεῖται ἀκηδής;
τοιαύτη γὰρ ἐμοὶ μήτηρ, πινυτή περ ἐοῦσα·
ἐμπλήθῃσιν ἑτερόν γε τρεῖς μερῶπων ἀνθρώπων
χειρόνα, τὸν δέ τ' ἄρειον ἀτιμήσας ἀποπέμπει.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Εὐρύκλεια·
135 οὐκ ἂν μιν νῦν, τέκνον, ἀναίτιον αἰτιόω.
Οἶνον μὲν γὰρ πίνει καθήμενος, σφρ' ἔθελ' αὐτός·
σίτου δ' οὐκέτ' ἐφη πεινήμεναι· εἰρετο γάρ μιν.
Ἄλλ' ὅτε δὴ κοίτοιο καὶ ὕπνου μιμνήσκειτο,
ἢ μὲν δέμνι' ἄνωγεν ὑποστορέσαι δμῳῇσιν·
140 αὐτὰρ ὅγ', ὥς τις πάμπαν οἰζυρὸς καὶ ἀποτμος,
οὐκ ἔθελ' ἐν λέκτροισι καὶ ἐν ῥήγεσσι καθεύδειν,
ἀλλ' ἐν ἀδελφῇ βοέῃ καὶ κώεσιν οἴων
ἔδρα' ἐνὶ προδόμῳ· χλαῖναν δ' ἐπίεσσαμεν ἡμεῖς.

Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δέ δι' ἐκ μεγάραιο βεβήκει,
145 ἔγχος ἔχων· ἅμα τῷγε κύνας πόδας ἄργοι ἐποντο.
Βῆ δ' Ἰμεν εἰς ἀγορὴν μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς.
Ἦ δ' αὖτε δμῳῇσιν ἐκέλετο διὰ γυναικῶν,
Εὐρύκλει', ὦπος θυγάτηρ Πεισηνορίδαο·

Ἄγρειθ', αἱ μὲν δῶμα κορήσατε ποτίνυσσαι
150 ῥάσσατέ τ' ἐν τε θρόνους εὐποιήτοισι τάπητας
βάλλατε πορφυρέους· αἱ δὲ σπόγγιοι τραπέζας
πάσας ἀμφιμάσασθε, καθήρατε δὲ κρητῆρας
καὶ δέπα ἀμφικύπελλα τετυγμένα· ταὶ δὲ μεθ' ὕδωρ
ἔρχεσθε κρήνηνδε καὶ οἴσατε θάσσον ἰούσαι.

155 Οὐ γὰρ δὴν μνηστῆρες ἀπέσσονται μεγάραιο,
ἀλλὰ μάλ' ἦρι νέονται· ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἐορτή. [θοντο.

Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἄρα τῆς μάλα μὲν κλύον ἡδ' ἐπί-
Αἱ μὲν εἰκόσι βῆσαν ἐπὶ κρήνην μελάνυδρον·
αἱ δ' αὐτοῦ κατὰ δῶματ' ἐπισταμένους πονέοντο.

160 Ἐς δ' ἦλθον δρηστήρες Ἀχαιῶν· οἱ μὲν ἐπειτα
εὖ καὶ ἐπισταμένους κέασαν ξύλα· ταὶ δὲ γυναῖκες
ἦλθον ἀπὸ κρήνης· ἐπὶ δὲ σφισιν ἦλθε συδῶτης,
τρεῖς σιάλους κατὰ γων, οἳ ἔσαν μετὰ πᾶσιν ἄριστοι.

Καὶ τοὺς μὲν ῥ' εἶασε καθ' ἔρχεα καλὰ νέμεσθαι,
165 αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προσηύδα μειλιχίοισιν·
Ξεῖν', ἦ ἄρ' τί σε μάλλον Ἀχαιοὶ εἰσπρόσωιν
ἢ σ' ἀτιμάζουσι κατὰ μέγαρ', ὥς τὸ πάρος περ; [σεύς·

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
αἱ γὰρ δὴ, Εὐμαίε, θεοὶ τισαῖατο λῶσθιν,
170 ἦν οἷδ' ὑδρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανδύνονται
οἴκῳ ἐν ἄλλοτρίῳ, οὐδ' αἰδοῦς μοῖραν ἔχουσιν.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Ἀγχίμαλον δέ σφ' ἦλθε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
αἰγας ἄγων, αἱ πᾶσι μετέτρεπον αἰπολίοισιν,
175 δαῖπνον μνηστήρεσσι· δῶμα δ' ἅμ' ἐποντο νομήης.

Καὶ τὰς μὲν κατέδησεν ὕπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ·
αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προσηύδα κερτομίοισιν·
Ξεῖν', ἔτι καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνιήσεις κατὰ δῶμα
ἀνέρας αἰτίζων; ἀτὰρ οὐκ ἐξεῖθα θύραζε;

180 πάντως οὐκέτι νῦν διακρινέεσθαι οἶω

sumsitque validam hastam, præfixam acuto ære;
stetit autem super limen gradiens, et Eurycleam allocutus-
est:] Nutrix dilecta, hospitem honorastis in domo
lecto et cibo? an sic jacet neglectus?

Talis enim mihi mater, prudens licet sit:
insane alterum honorat articulate-loquentium hominum,
deteriorem, alterum vero meliorem inhonoratum dimittit.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Euryclea:
ne illam nunc, fili, insontem accuses.

Vinum enim bibebat ille sedens, quamdiu volebat ipse:
cibum autem non-amplius dixit se appetere; interrogabat enim
ipsum.] Sed quando demum cubitus et somni meminerat,
illa quidem cubilia jussit ei substernere ancillas:
at is, tanquam aliquis ærummosus et infortunatus,
non voluit in lectis et in stragulis dormire,
sed in cruda bubula pelle, et pellibus ovium
dormivit in vestibulo: lænam vero injecimus nos.

Sic dixit: Telemachus vero per domum *transiens* egressus-
est, hastam habens; una cum canes pedibus velocessequeban-
tur.] Profectus-est autem ire in concionem ad bene-oceatos
Achivos.] At ancillas inde hortabatur divina mulierum,
Euryclea, Opis filia Pisenoridæ:

Agite, aliæ quidem domum verrite festinantes,
aspergeteque; et in sedilibus fabrefactis tapetas
inijcite purpureos: aliæ vero spongiis mensas
omnes abstergite, purgate autem crateras
et pocula duplicia fabrefacta: aliæ vero petituræ aquam
ite ad-fontem, et afferte cito euntes:
non enim diu proci aberunt a-domo;
sed valde mane venient; quoniam et omnibus *est* festus-dies.

Sic dixit: illæ autem ei perquam ausculta-runt et paruerunt.
Viginti quidem iverunt ad-fontem nigris-aquis;
aliæ vero illic in ædibus scite operabantur

Ingressi-sunt autem famuli Achivorum: hi quidem deinde
bene et scite findebant ligna; sed mulieres
venerunt a fonte; illisque supervenit subulcus,
tres porcos deducens, qui erant inter omnes optimi.
Et hos quidem sivit per septa pulcra pasti,
ipse vero jam Ulyssem allocutus-est blandis *verbis*:

Hospes, jamne te magis Achivi respiciunt,
an te ignominia-afficiunt in ædibus, sicut antea quidem?

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
utinam enim jam, Eumæe, dii ulciscerentur contumeliam,
qua isti insultantes indigna machinantur
domo in aliena, nec pudoris portionem *æquam* habent.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
Prope autem ipsos venit Melanthius, custos caprarum,
capras agens, quæ inter-omnes excelebant greges,
cænâ procis; duo autem una comitabantur pastores.
Et has quidem religavit sub porticu sonora;
ipse vero jam Ulyssem allocutus-est conviciis:

Hospes, adhuc etiam nunc hic molestus-eris in domo
a-viris petens? at non exhibis foras?
omnino non-amplius nos diremtum-iri puto,

πρὶν χειρῶν γεύσασθαι· ἐπεὶ οὐ περ οὐ κατὰ κόσμον
αἰτίζεις· εἰσὶν δὲ καὶ ἄλλαι δαίτες Ἀχαιῶν. [σεύς·

Ἦς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σῆς· ἀλλ' ἀέκων κίνησε κάρη, κακὰ βυσσοδομέων.

186 Τοῖσι δ' ἐπὶ τρίτος ἦλθε Φιλοτίος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
βοῦν στεῖραν μνηστῆρσιν ἄγων καὶ πλόνας αἶγας —
πορθμῆες δ' ἄρα τούγχε διήγαγον, οἷτε καὶ ἄλλους
ἀνθρώπους πέμπουσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίκεται —
καὶ τὰ μὲν εὖ κατέδησεν ὑπ' αἰδοῦσῃ ἐριδοῦπῳ·

190 αὐτὸς δ' αὖτ' ἐρέεινε συβώτην, ἄγχι παραστάς·

Τίς δὴ ὅδε ξείνος νέον εἰλήλουθε, συβῶτα,
ἡμέτερον πρὸς δῶμα; τέων δ' ἐξ εὐχεται εἶναι
ἀνδρῶν; ποῦ δὲ νῦ οἱ γενεῇ καὶ πατρὶς ἄρουρα;
δύσμορος, ἧ τε ἔοικε δέμας βασιλῆϊ ἄνακτι.

195 Ἀλλὰ θεοὶ δυσώσι πολυπλάγκτους ἀνθρώπους,
ἐππότε καὶ βασιλεῦσιν ἐπικλύσσονται οἷζύν.

Ἢ καὶ δεξιτερῇ δεῖδισκετο χειρὶ παραστάς·
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Χαῖρε, πάτερ ὦ ξεῖνε· γένοιτό τοι ἐς περ ὅπισσω
200 ὄλθος· ἄτάρ μὲν νῦν γε κακοῖς ἔχει πολέεσσιν.

Ζεῦ πάτερ, οὐτὶς σείο θεῶν ὀλωότερος ἄλλος;
οὐκ ἔλαίρεις ἄνδρας, ἐπὴν δὴ γίνεαι αὐτὸς,
μισγόμεναι κακότητι καὶ ἄλγεσι λευγαλέοισιν.

Ἴδιον, ὥς ἐνόησα, δεδάκρυνται δέ μοι ὄσσε,
205 μνησμένῳ Ὀδυσῆος· ἐπεὶ καὶ κείνον ὁῶ
τοιαῦδε λαίφε' ἔχοντα κατ' ἀνθρώπους ἀλάλησθαι,
εἴ που ἐτι ζῶει καὶ ὄρῃ φάος ἡελίοιο.

Εἰ δ' ἤδη τέθνηκε καὶ εἰν Αἴδαο δόμοισιν,
ὥ μοι ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ὅς μ' ἐπὶ βουσὶν
210 εἶσ', ἐτι τυτθὸν ἐόντα, Κεφαλλήνων ἐνὶ δῆμῳ.

Νῦν δ' αἶ μὲν γίνονται ἀθέσφατοι, οὐδέ κεν ἄλλοις
ἀνδρὶ γ' ὑποσταχύοιτο βοῶν γένος εὐρυμετώπων·
τὰς δ' ἄλλοι με κέλονται ἀγινόμεναι σφισιν αὐτοῖς
ἐῶμεναι· οὐδέ τι παιδὸς ἐνὶ μεγάροις ἀλέγουσιν

215 οὐδ' ὅπιδά τρομέουσι θεῶν· μεμάσσι γὰρ ἤδη
κτῆματα δάσασθαι δὴν οἰχομένοιο ἀνακτος.

Αὐτὰρ ἔμοι τόδε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φιλοῖσιν
πολλ' ἐπιδίνειται· μάλα μὲν κακὸν, υἱὸς ἐόντος,
ἄλλων δῆμον ἰκέσθαι, ἰόντ' αὐτῇσι βόεσσιν,

220 ἀνδρας ἐς ἀλλοδαπούς· τὸ δὲ ῥίγιον αὖθι μένοντα
βουσὶν ἐπ' ἀλλοτρίῃσι καθήμενον ἄλγεα πάσχειν.

Καὶ κεν δὴ πάλαι ἄλλον ὑπερμενέων βασιλῆων
ἐξικόμην φεύγων, ἐπεὶ οὐκέτ' ἀνεκτὰ πέλονται·
ἀλλ' ἐτι τὸν δύστηνον οἶομαι, εἴ ποθεν ἐλθὼν
225 ἀνδρῶν μνηστῆρων σκέεσσιν κατὰ δώματα θεῆ· [σεύς·

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς· ἔπει οὔτε κακῶ οὔτ' ἀφρονι φωτὶ ἔοικας,
γινώσκω δὲ καὶ αὐτὸς, ὅ τοι πινυτὴ φρένας ἔχει·
τοῦνεκά τοι ἐρέω καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὀμοῦμαι·

230 ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ξενίῃ τε τράπεζα
ἴσθι τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω,
ἧ σέθεν ἐνθάδ' ἐόντος ἔλευσεται ὄλκαδ' Ὀδυσσεύς·
εἴσιν δ' ὀφθαλμοῖσιν ἐπόψεται, αἶ κ' ἐθέλῃσθα,
κτεινομένους μνηστῆρας, οἳ ἐνθάδε κοιρανέουσιν.

priusquam manus invicem gustaverimus; quia tute non de-
center] petis : sunt autem et alia convivia Achivorum.

Sic dixit: hunc autem nihil allocutus est ingeniosus Ulysses,
sed tacite movit caput, mala profunde cogitans.

Hic autem tertius supervenit Philotius, princeps virorum,
bovem sterilem procis agens, et pingues capras :
(portitores vero hos trajecerunt, qui etiam alios
homines deducunt, quicumque ipsis advenerit)
et has quidem bene religavit sub porticu sonora :
ipse autem jam interrogabat subulcum, prope astans :

Quis jam hic hospes nuper venit, saluice,
nostram ad domum? ex quibus vero se profilitur esse
viris? ubinam autem et genus et patria terra?
infelix; certe similis est corpore regi domino.
Sed dii malis mergunt multivagos homines,
quando etiam regibus destinabunt aerumnas.

Dixit, et dextra complectebatur manu astans;
et ipsum compellans verbis alatis allocutus est :

Salve, pater o hospes! adsit tibi in posterum saltem
felicitas; at nunc quidem malis teneris multis.

Jupiter pater, nullus te deorum crudelior alius :
non parcis viros, postquam jam eos generasti ipse,
miscere malo et doloribus exitiosis.

Sudavi, ut animadverti, lacrimisque oppleti sunt mihi oculi
recordanti Ulyssis; quoniam et illum puto
tales pannos habentem inter homines vagari,
sicubi adhuc vivit, et videt lumen solis.

Sin vero jam mortuus est, et in Orci ædibus,
hei mihi inde ob-Ulysssem exitium; qui me bobus
præfecit, adhuc parvulum, Cephallenorum in populo.
Nunc autem hæc quidem sunt innumera; neque aliter (*melius*)
cupiam viro succresceret boum genus latis-frontibus :

has vero alii me jubent ducere sibi ipsis
ad-edendum; neque omnino filium in ædibus carant,
nec vindictam timent deorum; cupiunt enim jamdudum
possessions dividere diu absentis regis.

At mihi hoc animus in pectoribus caris
multum volvit : valde quidem malum, filius quum exstet,
aliorum populum adire, euntem cum-ipsis bobus,
viros ad alienos; hoc vero durius, hic manentem
bobus alienis assidentem dolores pati.

Et jam olim ad-alium magnanimatorum regum
exivissem fugiens, quoniam non-amplius tolerabilia hæc sunt
sed adhuc illum infelicem exspecto, sicunde reversus
virorum procorum dispersionem per sæcia faciat.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
bubulce, quia nec malo neque insipienti viro similis es,
(cognosco vero et ipse, quod tibi prudentia mentem intravit)
ideo tibi dicam et insuper magnum jusjurandum jurabo;
sciat nunc Jupiter primum deorum, hospitalisque mensa,
focusque Ulyssis eximii, ad quem veni,
certe, te hic præsentem, veniet domum Ulysses;
tuisque oculis videbis, si volueris,
interfeci procos, qui hic dominantur.

235 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·
αἱ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τελέσειε Κρονίων·
γνοίης χ', οἷή ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἔπονται.
Ὡς δ' αὖτως Εὐμαιὸς ἐπέυξατο πᾶσι θεοῖσιν
νοστήσαι Ὀδυσῆα πολὺφρονα δνδε δόμονδε.
240 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Μνηστῆρες δ' ἄρα Τηλεμάχῳ θάνατον τε μόρον τε
ἤρτουν· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀριστερὸς ἤλυθεν ὄρνις,
αἰετὸς ὑψιπέτης, ἔχε δὲ τρήρωνα πέλειαν.
Τοῖσιν δ' Ἀμφινόμος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
245 ὦ φίλοι, οὐχ ἡμῖν συνθεύσεται ἥδε γε βουλή,
Τηλεμάχοιο φόνος· ἀλλὰ μνησώμεθα δαιτός.
Ὡς ἔφατ' Ἀμφινόμος· τοῖσιν δ' ἐπιθύδανε μῦθος.
Ἐλθόντες δ' ἐς δώματ' Ὀδυσσεύος θείοιο
χλαίνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
250 οἱ δ' ἱέρευον δις μεγάλους καὶ πίνοντας αἶγας,
ἵρευον δὲ σῶας σιάλους καὶ βοῶν ἀγελαίην·
σπλάγχχνα δ' ἄρ' ὀπτήσαντες ἐνώμων· ἐν δέ τε οἶνον
κρητῆρσιν κερόωντο· κύπελλα δὲ νεῖμα συδῶτης.
Σίτον δὲ σφ' ἐπένειμε Φιλοῖτιος, δρχαμος ἀνδρῶν,
255 καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἐωνοχόει δὲ Μελανθεύς.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκειμένα χεῖρας ἱαλλον.
Τηλέμαχος δ' Ὀδυσῆα καθίδρυε, κέρδεα νομῶν,
ἐντὸς εὐσταθέος μεγάρου, παρὰ λαΐνον οὐδὸν,
οἶφρον ἀεικλίον καταθεὶς ὀλίγην τε τράπεζαν·
260 πὰρ δ' ἐτίθει σπλάγχχνων μοίρας, ἐν δ' οἶνον ἔρυσεν
ἐν δέπαϊ χρυσέῳ, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Ἐνταυθοὶ νῦν ἦσο μετ' ἀνδράσιν οἰνοποτάζων·
κερτομίας δέ τοι αὐτὸς ἐνὼ καὶ χεῖρας ἀφέξω
πάντων μνηστῆρων· ἐπεὶ οὗτοι δῆμιός ἐστιν
265 οἶκος δδ', ἀλλ' Ὀδυσσεύς, ἐμοὶ δ' ἐκτῆσατο κείνος.
Τυμῆς δὲ, μνηστῆρες, ἐπίσχετε θυμὸν ἐνιπέης
καὶ χειρῶν· ἵνα μή τις ἔρις καὶ νεῖκος ὀρῆται.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὁδᾶς ἐν χεῖλεσι φύντες
Τηλέμαχον θαύμαζον, θ θαρσαλέως ἀγόρευεν.
270 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπειθεὸς υἱός·
Καὶ χαλεπὸν περ ἐόντα δεχώμεθα μῦθον, Ἀχαιοί,
Τηλεμάχου· μάλα δ' ἤμιν ἀπειλήσας ἀγορεύει.
Οὐ γὰρ Ζεὺς εἰασε Κρονίων· τῷ κέ μιν ἤδη
παύσαμεν ἐν μεγάροισι, λιγύν περ ἐόντ' ἀγορητῆν.
275 Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἐμπάζετο μῦθον.
Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστῳ θεῶν ἱερὴν ἐκατόμβην
ἦγον· τοὶ δ' ἀγέροντο κερηκομόωντες Ἀχαιοὶ
ἄλσος ὑπο σκιερὸν ἐκατηβόλου Ἀπολλωνος.
Οἱ δ' ἐπεὶ ὥπτησαν κρέ' ὑπέρτερρα καὶ ἐρύσαντο,
280 μοίρας δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα·
πὰρ δ' ἄρ' Ὀδυσσεὺς μοῖραν θέσαν, οἱ πονέοντο,
ἴσῃν, ὥς αὐτοὶ περ ἐλάγχων· ὥς γὰρ ἀνώγει
Τηλέμαχος, φίλος υἱός Ὀδυσσεύος θείοιο.
Μνηστῆρας δ' οὐ πάμπαν ἀγήνορας εἶα Ἀθήνη
285 λώβης ἱσχεσθαὶ θυμαλγέος· ὅφρ' ἔτι μάλλον
δύη ἄχος κραδίην Λαερτιάδην Ὀδυσῆα.
Ἦν δέ τις ἐν μνηστῆρσιν ἀνὴρ, ἀθελμίστια εἰδὼς,
Κτήσιππος δ' ὄνομα ἔσχε, Σάμῃ δ' ἐνὶ οἰκίᾳ νᾶϊεν·

Hunc autem rursus allocutus est boum bubulcus vir :
utinam enim hoc, hospes, verbum perficeret Saturnius !
cognosceres, qualis mea potentia et quales me manus comiten-
tur.] Sic autem pariter Eumæus supplicavit omnibus diis,
ut-rediret Ulysses prudens suam domum.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Proci autem Telemacho mortemque interitumque
struebant : at iis sinistra venit avis,
aquila altivolans, tenebat vero timidam columbam.

Illis autem Amphinomus concionatus est, et dixit :

O amici, haud nobis continget hoc sane consilium,
Telemachi cædes : sed meminerimus convivii.

Sic dixit Amphinomus, illis vero placebat sermo.

Intrantes autem in aedes Ulyssis divini,
lænas quidem deposuerunt in sedilibusque solisque ;
ipsi autem mactabant oves magnas et pingues capras ;
mactabant etiam sues porcos, et bovem armentalem :
viscera vero assata distribuebant : ac vinum in
crateribus miscebant : pocula autem distribuit subulcus.
Panem vero ipsis distribuit Philætiος, princeps virorum,
pulcris in canistris ; vinumque fundebat Melantheus.
Illi vero ad cibos paratos appositos manus porrigebant.

Telemachus autem Ulyssem sedere-fecit, astutias versans,
intra bene-fundatam domum, apud lapideum limen,
sella turpi posita, parvaque mensa :
apposuit vero ei viscerum partes, et vinum infudit
in poculo aureo, et ipsum sermone allocutus est :

Illic nunc sede inter viros vinum-bibens :
convicia vero tibi ipse ego et manus abarcebo
omnium procorum ; quoniam nequaquam publica est
domus hæc, sed Ulyssis, mihi autem acquisivit ille.
Vos vero, proci, continete animum a-convicio,
et manibus violentis ; ut ne qua lis et contentio oriatur.

Sic dixit : illi autem omnes mordicus labris compressis
Telemachum admirabantur, quod audacter loquebatur.

In-hos autem Antinous locutus est, Eupitheï filius :

Et molestus quantumvis sit, accipiamus sermonem, Achivi,
Telemachi ; valde autem nobis minatus loquitur.

Non enim Jupiter sivit Saturnius : alioquin ipsum jam
compecuissemus in ædibus, argutus licet sit concionator.

Sic dixit Antinous ; ille vero non curabat verba.

Præcones autem per urbem deorum sacram hecatomben
ducebant : congregabantur autem capite-comantes Achivi
luco sub umbroso longe-jaculantis Apollinis.

Hi autem postquam assarant carnes superiores, et igni ex-
traxerant,] partibus divisas, convivabantur celebri convivio.
Inde Ulyssi partem apposuerunt ii qui ministrabant,
æqualem, sicut ipsi sortiebantur : sic enim jussit
Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini.

Procos autem illustres non omnino sinebat Minerva
contumelia abstinere acerba ; ut adhuc magis
subiret dolor cor Laertiadæ Ulyssis.

Erat vero quidam inter procos vir, nefario animo,
Ctesippus autem nomen erat, in Sameque domus habitabat ;

δὲ δὴ τοι κτεάτεσσι πεποιθὺς θεσπεσίοισιν
 290 μνάσκει· Ὀδυσσεύς δ' ἔην οἰχόμενοι δάμαρτα.
 Ὅς βα τότε μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι μετηύδα·
 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγήνορες, ὅφρα τι εἴπω·
 μοῖραν μὲν δὴ ξείνους ἔχει πάλαι, ὥς ἐπέοικεν,
 ἴσῃν· οὐ γὰρ καλὸν ἀτέμβειν οὐδὲ δίκαιον
 295 ξείνους Τηλεμάχου, ὅς κεν τάδε δώμαθ' ἔκηται.
 Ἀλλ' ἄγε οἱ καὶ ἐγὼ δῶ ξείνιον· ὅφρα καὶ αὐτὸς
 ἡ λοετροχόῳ δῶν γέρας ἡέ τω ἄλλῳ
 δμῶν, οἱ κατὰ δώματ' Ὀδυσσεύς θεῖοιο.
 Ὡς εἰπόν ἐρρίψε βοὸς πόδα χειρὶ παχείῃ,
 300 κείμενον, ἐκ κανέοιο λαβὼν· ὃ δ' ἀλεύατ' Ὀδυσσεύς,
 ἦκα παρακλίνας κεφαλὴν· μεῖδισε δὲ θυμῷ
 Σαρδάνιον μάλα τοῖον· ὃ δ' εὐδμητον βάλε τοῖχον.
 Κτήσιππον δ' ἄρα Τηλέμαχος ἠνέπαπε μύθῳ·
 Κτήσιππ', ἦ μάλα τοι τὸδε κέρδιον ἔπλετο θυμῷ·
 305 οὐκ ἔβαλες τὸν ξείνον· ἀλεύατο γὰρ βέλος αὐτός.
 Ἦ γὰρ κέν σε μέσον βάλον ἔγχεϊ δ' οὐδέεντι,
 καὶ κέ τοι ἀντὶ γάμοιο πατήρ τάφον ἀμφεπονείτο
 ἐνθάδε. Τῷ μὴ τίς μοι ἀεικείας ἐνὶ οἴκῳ
 φαινέτω· ἥδη γὰρ νοέω καὶ οἶδα ἕκαστα,
 310 ἔσθλα τέ καὶ τὰ χεῖρε· πάρος δ' ἔτι νήπιος ἦα.
 Ἀλλ' ἔμπης τάδε μὲν καὶ τέτλαμεν εἰς ὁρώμεντες;
 μῆλων σφαζόμενων οἶνοί τε πινομένοιο
 καὶ σίτου· χαλεπὸν γὰρ ἐρυκακέειν ἕνα πολλούς.
 Ἀλλ' ἄγε, μηκέτι μοι κακὰ βέζετε δυσμενέοντες·
 315 εἰ δ' ἥδη μ' αὐτὸν κτείνειν μενεαίνετε χαλκῷ,
 καὶ κε τὸ βουλοίμην, καὶ κεν πολλὸν κέρδιον εἴη
 τεθνάναι, ἢ τάδε γ' αἰὲν ἀεικέα ἔργ' ὀράσθαι,
 ξείνους τε συφελιζόμενους δμῶας τε γυναῖκας
 ρυστάζοντας ἀεικελίως κατὰ δώματα καλὰ.
 320 Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀχὴν ἐγένοντο πιωπῆ·
 ὥς δὲ δὴ μετέειπε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος·
 ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ
 ἀντιβίοις ἐπέεσσι καθαπτόμενος χαλεπαίνει·
 μήτε τι τὸν ξείνον συφελίζετε μήτε τιν' ἄλλον
 325 δμῶν, οἱ κατὰ δώματ' Ὀδυσσεύς θεῖοιο.
 Τηλεμάχῳ δέ κε μῦθον ἐγὼ καὶ μητέρι φάειν
 ἤπιον, εἰ σφῶϊν κραδίη ἄδοι ἀμφοτέροισιν.
 Ὅφρα μὲν ὑμῖν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι νείωλπει
 νοστήσειν Ὀδυσῆα πολύφροντα ὅνδε δόμονδε,
 330 τόφρ' οὕτως νέμεσις μενέμεν τ' ἦν ἰσχύμεναί τε
 μνηστῆρας κατὰ δώματ'· ἐπεὶ τὸδε κέρδιον ἦεν,
 εἰ νόστιμ' Ὀδυσσεύς καὶ ὑπότροπος ἔκτο δῶμα·
 νῦν δ' ἥδη τὸδε δῆλον, ὅτ' οὐκέτι νόστιμός ἐστιν.
 Ἀλλ' ἄγε, σὴ τάδε μητρὶ παρεζόμενος κατὰλεξον
 335 γήμασθ', ὅστις ἀριςτος ἀνὴρ καὶ πλείστα πόρησιν·
 ὅφρα σὺ μὲν χαιρῶν πατρώϊα πάντα νέμῃαι,
 ἔσθων καὶ πίνων· ἢ δ' ἄλλου δῶμα κομίζῃ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 οὐ μὰ Ζῆν', Ἀγέλαε, καὶ ἄλγεα πατρὸς ἐμοῖο,
 340 ὅς που τίλ' Ἰθάκης ἢ ἐφθίται ἢ ἀλάληται,
 οὔτι διατρίβω μητρὸς γάμον· ἀλλὰ κελεύω
 γήμασθ', ὅς κ' ἐθέλῃ, ποτὶ δ' ἄσπετα δῶρα δίδωμι·

qui scilicet possessionibus fretus immensis
 ambiebat Ulyssis diu absentis uxorem.

Is quidem tunc inter procos superbos dixit :

Audite me, proci illustres, ut aliquid dicam ;
 partem quidem jam hospes habet dudum, sicut decet,
 æqualem ; non enim honestum est privare, nec justum,
 hospites Telemachi, quicumque ad-has aedes pervenerit.
 Sed age, ei et ego dem hospitale donum : ut et ipse
 vel balneari det munus, vel alicui alii
 famulorum, qui sunt in aedibus Ulyssis divini.

Sic locutus, projecit bovis pedem manu robusta,
 jacentem, ex canistro sumtum : sed evitavit eum Ulysses,
 leniter declinato capite ; subrisit autem animo
 Sardanum omnia risum talem : ille tamen bene-aedificatum
 ferit murum.] Ctesippum vero Telemachus increpuit sermo-
 ne :] Ctesippe, certe omnino tibi hoc utilius fuit animo :
 non percussisti hospitem ; evitavit enim telum ipse.
 Certe enim te medium percussissem hasta acuta,
 et tibi pro nuptiis pater exsequias celebrasset
 hic. Ideo ne quis mihi insolentias in domo
 prodat : jam enim intelligo et novi singula,
 bonaque et quæ sunt pejora : antea vero adhuc infans eram.
 Sed tamen hæc quidem et toleramus insipientes,
 ovibus mactatis, vinoque potato,
 et pane consumto : difficile enim cohibere unum multos.
 Sed age, ne-amplius mihi mala facite infensi :
 sin autem jam me ipsum interficere cupitis ære,
 etiam hoc vellem, et multo satius esset
 mori, quam hæc semper indigna opera videre,
 hospitesque pulsatos, famulasque mulieres
 vos violantes indigne per aedes pulcras.

Sic dixit : illi vero omnes muti facti sunt silentio :
 sero autem tandem inter eos locutus est Damastorides Ag-
 laus :] O amici, haud jam quisquam super dicto æquo
 contrariis verbis carpens seviet :
 neu amplius hunc hospitem pulsate, neu quenquam alium
 famulorum, qui in aedibus sunt Ulyssis divini.
 Telemacho autem verbum ego et matri dixerim
 mite, si ipsis corde placeat ambobus.
 Quamdiu quidem vobis animus in pectoribus sperabat
 reditum Ulysses prudentem suam domum,
 tamdiu minime indignum manereque erat et detinere
 procos in aedibus ; quoniam hoc satius erat,
 si rediisset Ulysses, et redux venisset domum :
 nunc vero jam hoc manifestum, quod non-amplius reditus
 compos est.] Sed age, tuæ hæc matri assidens nuntia,
 ut-nubat ei, quicumque optimus vir, et qui plurima præbe-
 rit :] ut tu quidem gaudens paterna omnia possideas,
 edens et bibens ; illa vero alius domum curet.

Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est :] non per Jovem, Agelae, et dolores patris mei,
 qui alicubi longe ab-Ithaca vel periit vel vagatur,
 nequaquam remoror matris nuptias ; sed jubeo eam
 nubere, quicumque velit, atque insuper multa dona dabo :

αἰδέομαι δ' ἀέκουσαν ἀπὸ μεγάροιο δίσσθαι
μῦθον ἀναγκάων· μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειεν. [νη]

345 Ὡς φάτο Τηλέμαχος· μνηστῆρσι δὲ Παλλὰς Ἀθή-
ῃσθεστον γέλω ὥρσε, παρέπλεγγεν δὲ νῆμα.

Οἱ δ' ἤδη γναθμοῖσι γελοῖων ἀλλοτρίοισιν·
αἰμοφόρυκτα δὲ δὴ κρέα ἥσθιον· ὅσσε δ' ἄρα σφέων
δακρυόφιν πίμπλαντο· γόνον δ' ὤϊετο θυμός.

350 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·

Ἄ δειλοὶ, τί κακὸν τόδε πάσχετε· νυκτὶ μὲν ὑμέων
εἰλύαται κεφαλαί τε πρόσωπά τε νέρθε τε γῶνα.

Οἰμωγὴ δὲ δέδωκε δεδάκρυνται δὲ παρειαί·

αἰματὶ δ' ἐρράδαται τοίχοι καλαὶ τε μεσόδμοι·

355 εἰδῶλων δὲ πλέον πρόθυρον, πλείη δὲ καὶ αὐλὴ,
λειμένων Ἐρεβόςδε ὑπὸ ζόφον· ἥλιος δὲ

οὐρανοῦ ἐξαπόλυλε, κακὴ δ' ἐπιδέδρομεν ἀγλός.

Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασαν.

Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος, Πολύβιοι παῖς, ἤρχ' ἀγορεύειν·

360 Ἀφραίνει ξείνος νέον ἄλλοθεν εἰληλουθός.

Ἄλλὰ μιν αἴψα, νέοι, δόμου ἐκπέμψασθε θύραζε
εἰς ἀγορὴν ἔρχεσθαι· ἐπεὶ τάδε νυκτὶ εἴσκει.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·

Εὐρύμαχ', οὗτι δ' ἄνωγα ἐμοὶ πομπῆς ὁπάζειν·

365 εἰσὶ μοι ὀφθαλμοὶ τε καὶ οὐατα καὶ πόδες ἄμφω
καὶ νός ἐν στήθεσσι τετυγμένος οὐδὲν ἀεικής.

Τοῖς ἔξειμι θύραζε, ἐπεὶ νοέω κακὸν ὅμιμιν
ἐρχόμενον, τό κεν οὗτις ὑπεκρύψει οὐδ' ἀλάιτο

μνηστῆρων, οἱ δῶμα κατ' ἀντιθέου Ὀδυσῆος

370 ἀνέρας ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανάσθε.

Ὡς εἰπὼν ἐξῆλθε δόμων εὐναιεταόντων·

ἔκετο δ' ἐς Πείραιον, ὅ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο.

Μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες ἐς ἀλλήλους ὁρόντες

Τηλέμαχον ἐρέθιζον, ἐπὶ ξείνους γελοῶντες·

375 ὧδε δὲ τις εἶπεν ἄνθρωπος ὑπερηγορόντων·

Τηλέμαχ', οὗτις σάιο κακοζηνώτερος ἄλλος·

οἷον μὲν τινα τοῦτον ἔχεις ἐπίμαστον ἀλήτην,

σῖτου καὶ οἴνου κεχρημένον, οὐδὲ τι ἐργῶν

ἐμπαιον οὐδὲ βίης, ἀλλ' αὐτὸς ἀχθος ἀρούρης.

380 Ἄλλος δ' αὐτὲ τις οὗτος ἀνέστη μαντεύεσθαι.

Ἄλλ' εἰ μοι τὶ πῖθοιο, τό κεν πολὺ κέρδιον εἴη·

τοὺς ξείνους ἐν νηὶ πολυκλήϊδι βαλόντες

ἐς Σικελούς πέμψωμεν, ὅθεν καὶ τοὶ ἄξιον ἄλφοι.

Ὡς ἔφασαν μνηστῆρες· ὁ δ' οὐκ ἐμπαίζετο μύθων·

385 ἀλλ' ἄκων πατέρα προσεδέρκετο, δέγμενος αἰεὶ,

ὁππότῃ δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφῆσει.

Ἡ δὲ κατάντησιν θεμένη περικαλλέα δίφρον

κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια,

ἀνδρῶν ἐν μεγάροισιν ἑκάστου μύθον ἄκουεν.

390 Δείπνον μὲν γὰρ τοίγῃ γελοῖωντες τετύκοντο

ἡδὺ τε καὶ μενοεικές, ἐπεὶ μάλα πολλ' ἔβρυσαν·

δόρπον δ' οὐκ ἂν πως ἀχαρίστερον ἄλλο γένοιτο,

οἷον δὴ τὰχ' ἔμελλε θεὰ καὶ χαρτερός ἀνὴρ

ὑψέμεναι· πρότεροι γὰρ ἀεικέα μηχανώντο.

vereor autem invitam a domo pellere

verbo violento; ne istud deus perfecerit.

Sic dixit Telemachus: prociis vero Pallas Minerva

inextinctum risum movit, errareque fecit intellectum.

Hi autem jam maxillis ridebant alienis;

cruentatasque carnes comedebant; oculi vero ipsorum

lacrimis implebantur; stetumque praesagiebat animus.

Inter hos autem et locutus est Theoclymenus deo-similis:

Ah miseri, quod malum hoc patimini? nocte quidem vestra

obvoluta sunt capitaque, faciesque, subtusque genua.

Ululatus autem exarsit, lacrimisque-oppletae sunt genae:

sanguine vero conspersi sunt parietes pulcraque intercolumn-

nia; simulacris autem plenum est vestibulum, plenaque et

aula,] properantibus in Erebum sub tenebras; sol vero

ex caelo deperiit; malaque incessit caligo.

Sic dixit: illi autem omnes super ipso suaviter riserunt.

His vero Eurymachus, Polybi filius, incipiebat loqui:

Desipit hospes nuper aliunde huc advectus.

Sed ipsum statim, juvenes, domo emitte foras,

in forum ut eat; quoniam haec nocti assimilat.

Hunc autem rursus allocutus est Theoclymenus deo-simi-

lis:] Eurymache, nequaquam te jubeo mihi comites praebere;

sunt mihi oculique et aures et pedes ambo,

et mens in pectoribus facta nequaquam incongrua.

Horum ope exibo foras, quoniam sentio malum vobis

ingruens, quod nemo subterfugere possit neque evitare

procorum, qui per domum deo-paris Ulyssis

viros contumelia-afficientes injusta machinamini.

Sic locutus, exivit aedibus ad-habitandum-commodia:

ivit autem ad Piræum, qui ipsum lubens suscepit.

Proci vero omnes in se-invicem intuentes,

Telemachum irritabant, de hospitibus ridentes:

sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium:

Telemache, nemo te pejorum-hospitum-exceptor alius;

qualem quidem quendam hunc habes mendicum erronem,

panis et vini indigentem, nec quicquam operum

scientem, nec fortitudinis, sed incassum pondus terræ.

Alius autem demum quidam hic surrexit ad-vaticinandum.

Sed si mihi parueris, quod multo satius fuerit:

illos hospites in navem multis-transtis-instructam conjectos

ad Siculos mittamus, unde quis dignum pretium-referat.

Sic dixerunt proci: ille vero non curabat verba;

sed tacite patrem intuebatur, expectans semper,

quando demum prociis impudentibus manus inferret.

At e-regione autem ubi-posuerat perpulcrum sellam

filia Icarii, prudens Penelope,

viorum in aedibus uniuscujusque sermonem audiebat.

Prandium etenim illi ridentes fecerant,

suaveque et gratum, quippe valde multa mactarant:

cœna vero nequaquam injucundior alia fieri-possit,

qualem sane mox erant dea et fortis vir

facturi: priores enim proci indigna machinabantur.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Φ.

Τόξου θέσις.

- Τῇ δ' ἄρ' ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρονι Πηνελοπείῃ,
 τόξον μνηστῆρεςσι θέμεν πολὺν τε σίδηρον
 ἐν μεγάροις Ὀδυσῆος, ἀέθλια καὶ φόνου ἀρχήν.
 6 Κλίμακα δ' ὑψηλὴν προσεθήσατο οἷο δόμοιο·
 εἴλετο δὲ κληῖδ' εὐκαμπτέα χειρὶ παχείῃ
 καλλήν, χαλκείην· κῆπη δ' ἐλέφαντος ἐπῆεν.
 Βῆ δ' ἵμεναι θάλαμόνδε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναῖξιν,
 ἔσχατον ἐνθα δέ οἱ κειμήλια κείτο ἀνάκτας,
 10 γαλκός τε χρυσός τε πολὺκμητός τε σίδηρος·
 ἐνθα δὲ τόξον κείτο παλίντονον ἠδὲ φαρέτρη
 ἰοδόκος, πολλοὶ δ' ἔνεσαν στονόεντες οἴστοι·
 δῶρα, τὰ οἱ ξείνος Λακεδαίμονι δῶκε τυχήσας,
 Ἴφριτος Εὐρυτίδης, ἐπεικέλους ἀθανάτοισιν.
 15 Τῷ δ' ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοισιν
 οἶκῳ ἐν Ὀρσιλόχοιο δαίττρονος· ἦτοι Ὀδυσσεὺς
 ἦλθε μετὰ χρεῖας, τό β' αἰὶ παρὲς δῆμος ὄφελεν·
 μῆλα γὰρ ἐξ Ἰθάκης Μεσσήνιοι ἄνδρες αἶεραν
 νηυσὶ πολυχλήσισι τριηκόσι· ἦ δὲ νομῆας.
 20 Τῶν ἔνεκ' ἐξέστην πολλὴν δὸν ἦλθεν Ὀδυσσεὺς,
 παιδὸν ἐόν· πρὸ γὰρ ἦκε πατὴρ ἄλλοι τε γέροντες.
 Ἴφριτος αὖθ' ἵππους διζήμενος, αἰ οἱ δλοντο,
 δῶδεκα θήλειαι, ὑπὸ δ' ἡμίονοι ταλαεργοί·
 αἱ δὲ οἱ καὶ ἔπειτα φόνον καὶ μοῖρα γένοντο,
 25 ἐπειδὴ Διὸς υἱὸν ἀφίκετο καρτερόθυμον
 φῶβ' Ἡρακλῆα, μεγάλῳ ἐπίστορα ἔργῳ,
 ὃς μιν ξείνον ἐόντα κατέκτανεν ὃ ἐνὶ οἴκῳ
 σγέτλιος, οὐδὲ θεῶν ὅπιν ᾗδέσασ' οὐδὲ τράπεζαν,
 τῇ δὲ οἱ παρέθηκεν ἔπειτα δὲ πέφνε καὶ αὐτόν·
 30 ἵππους δ' αὐτὸς ἔχε κρατερώνυχας ἐν μεγάροισιν.
 Τὰς ἐρέων Ὀδυσσῆϊ συνήντετο· δῶκε δὲ τόξον,
 τὸ πρὶν μὲν β' ἐφόρει μέγας Εὐρυτος, αὐτὰρ ὁ παιδὶ
 κάλλιπ' ἀποθνήσκων ἐν δόμασιν ὑψηλοῖσιν.
 Τῷ δ' Ὀδυσσεὺς ἕξας ὀξύ καὶ ἀλκιμον ἔγχος ἔδωκεν,
 35 ἀρχὴν ξεινοσύνης προσκηδέας· οὐδὲ τραπέζῃ
 γνώτην ἀλλήλων· πρὶν γὰρ Διὸς υἱὸς ἔπεφνε
 Ἴφριτον Εὐρυτίδην, ἐπεικέλον ἀθανάτοισιν,
 ὃς οἱ τόξον ἔδωκε. Τὸ δ' οὐποτε διὸς Ὀδυσσεὺς,
 ἐργόμενος πόλεμόνδε μελαιναῖων ἐπὶ νῆων,
 40 ἤρειτ'· ἀλλ' αὐτοῦ μνήμη ξείνιο φίλοιο
 κίσκατ' ἐνὶ μεγάροις· φόρε δέ μιν ἦς ἐπὶ γαίης.
 Ἡ δ' ὅτε δὴ θάλαμον τὸν ἀφίκετο διὰ γυναῖκων
 οὐδὸν τε δρῦϊνον προσεθήσατο, τὸν ποτε τέκτων
 ξέσσαν ἐπισταμένως καὶ ἐπὶ στάθμῃν ἴθυνεν·
 45 ἐν δὲ σταθμοῖς ἄρσε, θύρας δ' ἐπέθηκε φαεινάς·
 αὐτίκ' ἄρ' ἦγ' ἱμάντα θεῶς ἀπέλυσε κορώνης·
 ἐν δὲ κληῖδ' ἦκε, θυρέων δ' ἀνέκοπτεν ὀχῆας,
 ἅντα τιτυσκομένη· τὰ δ' ἀνέβραχεν ἤτε ταῦρος,
 βοσκόμενος λειμῶνι· τὸς ἔβραχε καλὰ θύρετρα,

ODYSSEÆ XXI.

Arcus in medio positus.

Huic autem in mente-posuit dea cæsiis-oculis Minerva,
 filia Icarii, prudenti Penelopæ,
 arcum procis ponere, canumque ferrum,
 in ædibus Ulyssis, certamina et cædis principium.
 Scalam vero altam ascendit suæ domus;
 sumsitque clavam bene-flexam manu crassa
 pulcrâ, æream; manubrium autem eboris inerat.
 Profectaque est ire in-thalamum, cum famulis mulieribus,
 intimum; illic vero ei thesauri jacebant regis,
 æsque, aurumque, valdeque-elaboratum ferrum:
 Ibique arcus jacebat reflexus, et pharetra
 sagittifera, multæque inerant luctuosæ sagittæ:
 dona, quæ ei hospes Lacedæmone dedit obviis-factus,
 Iphitus Eurytides, similis immortalibus.
 Hi vero in Messena occurrerunt sibi-invicem,
 in domo Orsilochi prudentis: nempe Ulysses
 ivit ad-quærendum debitum, quod ei totus populus debebat:
 oves enim ex Ithaca Messenii viri sustulerant
 navibus multa-transstra-habentibus trecentas, et pastores.
 Horum gratia in-legationem multam viam obiit Ulysses,
 adolescens quum-esset: misit enim pater, alique senes.
 Iphitus autem venerat equas quærens, quæ ei perierant,
 duodecim feminae, sub iisque mulæ patientes-operum;
 quæ sane ei et postea cædes et fatum factæ sunt,
 postquam ad-Jovis filium pervenit magnanimum
 virum, Herculem, magnorum scientem operum;
 qui ipsum, hospes quum-esset, interfecit sua in domo:
 iniquus, nec deorum vindictam reveritus est nec mensam,
 quam ille jam ei apposuerat: postea autem occidit etiam
 ipsum:] equas vero ipse habuit solidis-ungulis in ædibus.
 Has quærens Ulyssi obviis-factus est; dedit autem arcum,
 quem antea quidem gestabat magnus Eurytus; at is filio
 eum reliquit moriens in ædibus excelsis.
 Illi vero Ulysses ensen acutum et validam hastam dedit.
 principium hospitii necessarii: nec mensa
 cogniti-sunt inter-se: prius enim Jovis filius interfecit
 Iphitum Eurytiden, similem immortalibus,
 qui ei arcum dedit. Hunc autem neutiquam divinus Ulysses,
 proficiscens ad-bellum nigris in navibus,
 capiebat; sed illic monumentum hospitii dilecti
 jacebat in ædibus; gestabat vero is ipsum sua in terra.
 Quando autem jam ad-thalamum hunc pervenit divina mu-
 lierum,] limenque quernum ascenderat, quod olim faber
 polivit scite, et ad-perpendicularum exegit;
 in eo vero postes aptavit, foresque apposuit splendidas:
 statim deinde illa lorum cito resolvit annuli,
 et clavem innisit, foriumque repulit pessulos,
 ex-adverso eos aptans: hæc autem resonuerunt, velut taurus
 pascens in-prato; tantum sonuerunt pulcræ fores,

50 πληγέντα κληῖδι, πετάσθησαν δέ οἱ ὦκα.
 Ἦ δ' ἄρ' ἐφ' ὑψηλῆς σανίδος βῆ· ἔνθα δὲ χηλοὶ
 ἔστασαν· ἐν ὧ ἄρα τῇσι θυώδεα εἴματ' ἔκειτο.
 Ἔνθεν ὀρεξαμένη ἀπὸ πασσάλου αἰνυτο τόξον
 αὐτῷ γωρυτῶ, ὃς οἱ περίκειτο φαινός.
 55 Ἐξομένη δὲ κατ' αὐτῇ, φίλοις ἐπὶ γούνασι θείσα,
 κλαίει μάλα λιγέως· ἐκ δ' ἤρρε τόξον ἀνακτος.
 Ἦ δ' ἐπεὶ οὖν τάρφθη πολυδακρύτοιο γόοιο,
 βῆ ῥ' ἵμεναι μέγαρόνδε μετὰ μνηστήρας ἀγαυούς,
 τόξον ἔχουσα ἐν χειρὶ παλίντονον ἠδὲ φαρέτρην
 60 ἰοδόκον· πολλοὶ δ' ἔνεσαν στονόεντες δίστοί.
 Ἦ γ' ἄρ' ἄμ' ἀμφίπολοι φέρον δγκιον· ἔνθα σίδηρος
 κεῖτο πολὺς καὶ χαλκός, ἀέθλια τοῖο ἀνακτος.
 Ἦ δ' ὅτε δὴ μνηστήρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,
 στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
 65 ἅντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα.
 [ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδὴν ἑκάτερθε παρέστη.]
 Αὐτίκα δὲ μνηστῆρσι μετηύδα καὶ φάτο μῦθον·
 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγήνορες, οἱ τόδε δῶμα
 ἔχρατ' ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν ἐμμενὲς αἰεὶ
 70 ἀνδρὸς ἀποικομένοιο πολλὴν χρόνον· οὐδέ τιν' ἄλλην
 μῦθον ποιήσασθαι ἐπισχεσθῆν ἐδύνασθε,
 ἀλλ' ἐμὲ ἱέμενοι γῆμαι θέσθαι τε γυναῖκα.
 Ἄλλ' ἀγετε, μνηστῆρες, ἐπεὶ τόδε φαίνεται ἀέθλον·
 θήσω γὰρ μέγα τόξον Ὀδυσσῆος θείοιο·
 75 ὃς δέ κε δηῖται· ἐντανύσῃ βῖδον ἐν παλάμῃσιν
 καὶ διοίστεύσῃ πελέκειον εὐοχαῖδεα πάντων,
 τῷ κεν ἄμ' ἐσποίμην, νοσφισσαμένη τόδε δῶμα
 κουρίδιον, μάλα καλὸν, ἐνὶ πλείον βίottiοι·
 τοῦ ποτὲ μεμνήσεσθαι δόμοι ἐν περ ὀνείρω.
 80 Ὡς φάτο· καὶ ῥ' Εὐμαῖον ἀνώγει, δῖον ὑφορβὸν,
 τόξον μνηστῆρσιν θέμεν πολίον τε σίδηρον.
 Δακρύσας δ' Εὐμαῖος ἐδέξατο καὶ κατέθηκεν·
 κλαίει δὲ βουκόλος ἄλλοθ', ἐπεὶ ἴδε τόξον ἀνακτος.
 Ἀντίνοος δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 85 Νῆπιιοι ἀγροῖωται, ἐφημέρια φρονέοντες,
 ἃ δειλῶ, τί νυ δάκρυ κατεΐθετον ἠδὲ γυναῖκί
 θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ὀρίνετον; ἦτε καὶ ἄλλως
 κεῖται ἐν ἀλγεσι θυμός, ἐπεὶ φίλον ὦλεσ' ἀκοίτην.
 Ἄλλ' ἀκίων δαίνυσθε καθήμενοι ἢ ἐθύραζε
 90 κλαίετον ἐξελθόντε, κατ' αὐτόθι τόξα λιπόντε,
 μνηστῆρσιν ἀέθλον ἀάατον· οὐ γὰρ δῖω
 ρηϊδίως τόδε τόξον εὖξοον ἐντανύεσθαι.
 Οὐ γάρ τις μετὰ τοῖος ἀνὴρ ἐν τοῖςδεσι πᾶσιν,
 οἷος Ὀδυσσεύς ἔσκεν· ἐγὼ δέ μιν αὐτὸς ὅπωπα —
 95 καὶ γὰρ μνήμων εἰμὶ — πάϊς δ' ἔτι νῆπιος ἦα.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμός ἐνὶ στήθεσιν ἐώλπει
 νεύρην ἐντανύσειν διοίστεύσειν τε σιδήρου.
 Ἦτοι δίστοῦ γε πρῶτος γεύσεσθαι ἐμελλεν
 ἐκ χειρῶν Ὀδυσσῆος ἀμύμονος, ὃν ποτ' ἀτίμα,
 100 ἥμενος ἐν μεγάροις, ἐπὶ δ' ὥρνευ πάντας ἑταίρους.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο·
 ὦ πόποι, ἦ μάλα με Ζεὺς ἀφρονα ᾔχευε Κρονίων·
 μήτηρ μὲν μοι φησι φίλη, πινυτή περ εὐούσα,

pulsæ clavi, apertæque sunt ei cito.
 Ipsa vero altum tabulatum ascendit, ubi quidem arcae
 stabant; in his vero odoriferæ vestes jacebant.
 Illinc manu porrecta, a clavo cepit arcum
 cum ipsa theca, quæ ei circumdata erat splendida.
 Sedensque ibidem, caris genibus eum impositum tenens,
 flebat admodum stridule; eduxitque arcum regis.
 Hæc autem postquam satiata est lacrimoso fletu,
 profecta est ire in domum ad procos illustres
 arcum tenens in manu reflexum, ac pharetram
 sagittiferam; multæ vero inerant luctuosæ sagittæ.
 Cum ea autem simul ancillæ portabant cistam; ubi ferrum
 jacebat multum et æs, certamina regis.
 Sed quando demum ad procos pervenit divina mulierum,
 stetit ad postem domus firmiter structæ,
 genis obtendens nitida redimicula.
 [ancilla vero ei proba utrinque astitit.]
 Statim autem ea inter procos locuta est, et dixit sermonem :
 Audite me, proci illustres, qui in hanc domum
 ingruistis ad comedendum et bibendum assidue semper,
 viro absente multo tempore; neque ullum alium
 hujus rei facere prætextum potuistis;
 nisi me cupientes ducere, facereque uxorem.
 Sed agite, proci, quoniam hoc apparet certamen;
 deponam enim magnum arcum Ulyssis divini :
 qui autem facillime intenderit arcum in manibus,
 et sagittam miserit per securas duodecim omnes
 hunc una secuta fuero, relicta hac domo
 juventutis meæ, perpulcra, plena victu,
 cujus aliquando recordaturum me puto, vel in somnio.
 Sic dixit; et Eumæum jussit, divinum subulcum,
 arcum procis deponere, canumque ferrum.
 Lacrimans vero Eumæus eum accepit et deposuit;
 flebat autem hubulcus ex altera parte, postquam vidit arcum
 regis. Antinous vero eos increpabat, verbumque dixit et elo-
 cutus est :] Stulti rustici, quæ in diem sunt cogitantes;
 ah miseri, cur jam lacrimas funditis, et mulieri
 animum in pectoribus commovetis? cui etiam alioqui
 jacet in doloribus animus, postquam carum perdidit maritum.
 Sed tacite epulamini sedentes; vel foras
 flete egressi, hic arcum relinquentes,
 procis certamen difficile; non enim puto
 facile hunc arcum bene politum tensum iri.
 Non enim quisquam adest talis vir inter hosce omnes,
 qualis Ulysses erat; ego vero eum ipse vidi
 (etenim memor sum), puer autem adhuc infans eram.
 Sic dixit : ipsi vero animus in pectoribus sperabat
 nervum se tensurum, sagittamque missurum per ferrum.
 Nempe sagittam quidem primus gustaturus erat
 ex manibus Ulyssis eximii, quem olim contumelia afflicebat
 sedens in ædibus, incitabatque omnes socios.
 Inter hos vero et locuta est sacra vis Telemachi :
 Dii boni, certe valde me Jupiter dementem reddidit Satur-
 nius : mater quidem mea dicit cara, prudens quamvis sit,

ἄλλω ἄμ' ἐψεσθαι, νοσφισσαμένη τότε δῶμα·
 106 οὐτάρ ἐγὼ γελῶν καὶ τέρπομαι ἄφρονι θυμῷ.
 Ἄλλ' ἄγετε, μνηστῆρες, ἐπεὶ τόδε φαίνεται ἄεθλον,
 οἷη νῦν οὐκ ἔστι γυνὴ κατ' Ἀχαιίδα γαίαν,
 οὔτε Πύλου ἱερῆς οὔτ' Ἀργεος οὔτε Μυκῆνης
 [οὔτ' αὐτῆς Ἰθάκης οὔτ' ἡπειροῦ μελαίνης]
 110 καὶ δ' αὐτοὶ τόδε γ' ἴστε· τί με χρὴ μητέρος αἶνου;
 ἄλλ' ἄγε μὴ μύνησι παρέλατε μῆδ' ἔτι τόξου
 δηρὸν ἀποτρῶπασθε τανυστύος, ὅρα ἰδῶμεν.
 Καὶ δέ κεν αὐτὸς ἐγὼ τοῦ τόξου πειρησάμην·
 εἰ δέ κεν ἐντανύσω διώιστεύσω τε σιδήρου,
 115 οὐ καὶ μοι ἀγνυμένῳ τάδε δῶματα πότνια μήτηρ
 λείποι ἄμ' ἄλλω ἰοῦσ', ὅτ' ἐγὼ κατόπισθε λιποίμην,
 οἷός τ' ἦδη πατὴρ ἀέθλια καλὰ ἀνέλσθαι.
 Ἦ καὶ ἀπ' ὤμοιιν χλαῖναν θέτο φοινικέεσσαν,
 ὀρθὸς ἀναΐξας· ἀπὸ δὲ ξίφος ὀδῦ θέτ' ὤμων.
 120 Πρῶτον μὲν πελέεας στήσεν, διὰ τάφρον δρύζας
 πᾶσι μίαν μακρὴν καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνεν·
 ἄμφω δὲ γαίαν ἐναΐε· τάφος δ' ἔλε πάντας ἰδόντας,
 ὡς εὐκόσμως στήσε· πάρος δ' οὐ πώποτε ὀπώπει.
 Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν καὶ τόξου πειρήτιζεν.
 125 Τρὶς μὲν μιν πελέμιζεν, ἐρύσσεσθαι μενεαίνων·
 τρὶς δὲ μεθήκε βίης, ἐπιπαλόμενος τόγε θυμῷ,
 νεύρην ἐντανύσειν διώιστεύσειν τε σιδήρου.
 Καὶ νύ κε δὴ β' ἐτάνυσσε, βίη τοῦ τέταρτον ἀνέλκων,
 ἄλλ' Ὀδυσσεὺς ἀνένευσε καὶ ἐσχεθεν ἰεμένον περ.
 130 Τοῖς δ' αὖτις μετέειπ' ἱερῇ ἱς Τηλεμάχοιο·
 ὦ πόποι, ἦ καὶ ἔπειτα κακὸς τ' ἔσομαι καὶ ἄχικυς
 ἢ νεώτερός εἰμι καὶ οὕτω χερσὶ πέποιθα
 ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
 Ἄλλ' ἄγεθ', οἵ περ ἐμεῖο βίη προφερέστεροί ἐστε,
 135 τόξου πειρήσασθε, καὶ ἐκτελέωμεν ἄεθλον.
 Ὡς εἰπὼν τόξον μὲν ἀπὸ ἔο ὅηκε χαμᾶζε,
 κλίνας κολλητήσιν ἐυξέστης σανίδεσσιν·
 αὐτοῦ δ' ὠκύ βέλους καλῇ προσέκλινε κορώνῃ·
 ἅψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἔζηε· ἐπὶ θρόνῳ, ἔνθεν ἀνέστη.
 140 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπίθεος υἱός·
 Ὀρνυθ' ἐξείης ἐπιδέξια πάντες ἑταῖροι,
 ἀρξάμενοι τοῦ χώρου, θένε τέ περ οἶνοχοεῖ.
 Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος τοῖσιν δ' ἐπιζήδανε μῦθος.
 Λειώδης δὲ πρῶτος ἀνίστατο, Οἶνοπος υἱός,
 145 ὃ σφι θυοκχός ἔσκε, παρὰ κρητῆρα δὲ καλὸν
 ἔτε μυχοίτατος αἰεὶ· ἀτασθαλίαι δέ οἱ οἶον
 ἔχθραι ἔσαν, πᾶσιν δὲ νειμέσσα μνηστῆρες αἰν.
 Ὅς ῥα τότε πρῶτος τόξον λάβε καὶ βέλους ὠκύ.
 Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν καὶ τόξου πειρήτιζεν·
 150 οὐδὲ μιν ἐντάνυσσε· πρὶν γὰρ κάμει χεῖρας ἀνέλκων,
 ἀτρίπτους, ἀπαλάς· μετὰ δὲ μνηστῆρσιν εἶπεν·
 ὦ φίλοι, οὐ μὲν ἐγὼ τανύω λαβέτω δὲ καὶ ἄλλος.
 Πολλοὺς γὰρ τόδε τόξον ἀριστῆας κακαδῆσει
 θυμοῦ καὶ ψυχῆς· ἐπειὶ πολλὸν φέρτερόν ἐστιν
 155 τεθνάναι ἢ ζῶντας ἁμαρτεῖν, οὐδ' ἔνec αἰεὶ
 ἐνθάδ' ἡμιλέμενοι, ποτιδέγμενοι ἤματα πάντα.
 Νῦν μὲν τις καὶ ἔλπει· ἐνὶ φρεσὶν ἡδὲ μνησιν

alium una secuturam se, relicta hac domo;
 at ego rideo, et delector recordi animo.

Sed agite, proci, quoniam hoc apparet certamen *de tali*,
 qualis nunc non est mulier per Achaicam terram,
 nec Pyli sacrae, neque Argis, nec Mycenis;
 [neque in-ipsa Ithaca, neque in-continente nigra;]
 et vero ipsi hoc scitis; quid me oportet matrem laudare?
 Sed agite, ne praetextibus rem protrahite, neu amplius arcus
 diu aversamini tensionem, ut videamus.

Et vero ipse ego arcum experiar:
 si autem tendero, sagittamque misero per-ferrum,
 non mihi dolenti has aedes veneranda mater
 liquerit, una cum-alio profecta, quum ego pone relinquer,
 valens jam patris certamina pulcra reportare.

Dixit, et ab humeris lanam deposuit purpuream,
 erectus exsurgens; atque ensem acutum deposuit ab-humeris.
 Primum quidem secures statuit, vallo perfosso
 omnibus uno longo, et ad amussim direxit;
 circumque terram ingressit: stupor vero cepit omnes, videntes
 quam accurate statuit; antea autem nunquam viderat.
 Stetit vero deinde ad limen profectus, et arcum tentabat.
 Ter quidem ipsum pepulit, trahere cupiens;
 ter autem destitit ab-impetu, sperans hoc animo,
 nervum se tensurum, sagittamque-missurum per-ferrum.
 Et jam demum tetendisset, vi quartum attrahens:
 sed Ulysses nutu-prohibebat, et coercuit, cupientem licet.
 Inter-hos autem rursus locuta-est sacra vis Telemachi:
 Di! boni! certe *vel* etiam postea malusque ero et imbecil-
 lis,] vel junior sum, et nondum manibus confido,
 virum ut-propulsem, quando aliquis prior lacessiverit.
 Sed agite, qui-quidem me viribus praestantiores estis,
 arcum tentate, et perficiamus certamen.

Sic locutus, arcum quidem a se deposuit humi,
 acclinatum conglutinatis bene-politis tabulis;
 ibidemque velox telum pulcro acclinavit annulo:
 iterum vero deinde resedit in sede, unde surrexerat.
 Inter-hos autem Antinous locutus-est, Eupithei filius;
 Surgite ordine a-dextra omnes socii,
 exorsi ab-eo loco, unde quidem vinum-fundit *aliquis*.

Sic dixit Antinous: illis vero placebat sermo.
 Liodes autem primus surrexit, Ctenopis filius,
 qui ipsis haruspex erat; juxta craterem vero pulcrum
 sedebat intus semper; improbitates autem ei soli
 invisae erant, omnibusque succedebat procis.
 Qui tunc primus arcum cepit et telum velox.
 Stetit autem inde ad limen profectus, et arcum tentabat;
 neque ipsum tetendit: prius enim fatigatus-est manibus attra-
 hens,] haud-tritis, mollibus: inter procos vero dixit:
 O amici, non quidem ego tendo; capiat vero et alius.
 Multos enim hic arcus optimates privabit
 animo et mente: quoniam multo melius est
 mori quam vivos excidere *ea re*, cuius gratia semper
 hic versamur, exspectantes dies omnes.
 Nunc quidem aliquis et sperat in mente, et cupit

γῆμαι Πηνελόπειαν, Ὀδυσσεὺς παράχοιτιν·
 αὐτὰρ ἐπὶν τόξου πεირήσεται ἡδὲ ἴδῃται,
 160 ἄλλην δὴ τιν' ἐπειτα Ἀχαιῶδων εὐπέπλων
 μνάσθω ἐέδνοισιν διζήμενος· ἡ δέ κ' ἐπειτα
 γῆμαιθ', ὅς κε πλείστα πόροι καὶ μόρσιμος ἔλθοι.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν καὶ ἀπὸ τοῦ τόξου ἔθηκεν,
 κλίνας κολλητήσιν ἐϋξέστης σάνδεσσιν·
 165 αὐτοῦ δ' ὠκὺ βέλος καλῇ προσέκλινε κορώνῃ.
 Ἄψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἔξετ' ἐπὶ θρόνου, ἐνθεν ἀνέστη.
 Ἀντίνοος δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Λειῶδες, ποῖόν σε ἔπος φύγην ἕρκος ὀδόντων,
 δεινόν τ' ἀργαλέον τε, — νεμεσῶμαι δέ τ' ἀκούων —
 170 εἰ δὴ τοῦτο γε τόξον ἀριστῆας κεκαθήσει
 θυμοῦ καὶ ψυχῆς, ἐπεὶ οὐ δύνασαι σὺ τανύσαι.
 Οὐ γάρ τοι σέγε τοῖον ἐγέναιτο πότνια μήτηρ,
 οἷόν τε ρυτῆρα βιοῦ τ' ἔμεναι καὶ διστῶν·
 ἄλλ' ὅλλωι τανύουσι τάχα μνηστήρες ἀγαυοί. [γῶν
 175 Ὡς φάτο· καὶ β' ἐκέλευσε Μελάνθιος, αἰπόλον αἰ-
 ἄρει δὴ, πῦρ ἄκρον ἐνὶ μεγάροισι, Μελανθεῦ,
 παρ δὲ τίθει δίφρον τε μέγαν καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ,
 ἐκ δὲ στέατος ἐνείκε μέγαν τροχὸν ἐνδον ἐόντος·
 ὄφρα νέοι θάλλοντες, ἐπιχρίοντες ἀλοιφῇ,
 180 τόξου πειρώμεσθα καὶ ἐκτελέωμεν ἀέλων.
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' αἰψ' ἀνέκαιε Μελάνθιος ἀχάματον
 παρ δὲ φέρων δίφρον θῆκεν καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ, [πῦρ
 ἐκ δὲ στέατος ἐνείκε μέγαν τροχὸν ἐνδον ἐόντος·
 τῷ ῥα νέοι θάλλοντες ἐπειρῶντ'· οὐδ' ἐδύναντο
 185 ἐντανύσαι, πολλὸν δὲ βίης ἐπιδευέες ἦσαν.
 Ἀντίνοος δ' ἔτ' ἐπείχε καὶ Εὐρύμαχος θεοειδής,
 ἀρχοὶ μνηστήρων ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔσχα' ἀριστοί.
 Τῷ δ' ἐξ οἴκου βῆσαν ὁμαρτήσαντες ἄμ' ἄμφω
 βουκόλος ἡδὲ συφορβὸς Ὀδυσσεὺς θείοιο.
 190 ἔκ δ' αὐτὸς μετὰ τοὺς δόμου ἤλυθε δῖος Ὀδυσσεύς.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἐκτὸς θυρέων ἔσαν ἡδὲ καὶ αὐλῆς,
 φθεγξάμενός σφ' ἐπέεσσι προσήυδα μελιχίοισιν·
 Βουκόλε καὶ σὺ, συφορβέ, ἔπος τί κε μυθησάμεν,
 ἢ αὐτὸς κεύθω; φάσθαι δέ με θυμὸς ἀνώγει.
 195 Ποῖός κ' εἴτ' Ὀδυσσῆϊ ἀμυνόμεν, εἰ ποθεν ἔλθοι
 ὧδε μάλ' ἐξαπίνης, καὶ τις θεὸς αὐτὸν ἐνείκοι;
 ἢ κε μνηστήρεσσιν ἀμύνουιτ' ἢ Ὀδυσσῆϊ;
 εἰπαθ', ὅπως ὑμέας κραδίη θυμὸς τε κἀλεύει.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·
 200 Ζεῦ πάτερ, αἶ γὰρ τοῦτο τελευτήσῃας ἐλδῶρ,
 ὡς ἔλθοι μὲν κείνος ἀνὴρ, ἀγάγοι δέ εἰ δαίμων·
 γνοίης χ' οἷα ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἔπονται.
 Ὡς δ' αὖτως Εὐμαῖος ἐπέυχετο πᾶσι θεοῖσιν
 νοστήσῃα Ὀδυσσῆα πολυφρόνα δνδε δόμονδε.
 205 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τῶν γε νόον νημερτέ' ἀνέγνω,
 ἐξαυτίς σφ' ἐπέεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Ἐνδον μὲν δὴ δδ' αὐτὸς ἐγὼ, κακὰ πολλὰ μογήσας
 ἤλυθον εἰκοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Γινώσκω δ', ὡς σφῶν ἐλδομένοισιν ἰκάνω,
 210 οἷοισι δμῶνων τῶν δ' ἄλλων οὐ τευ ἄκουσα
 εὐζαίμενου ἐμὲ αὖτις ὑπὸ τροπῶν οἴκαδ' ἰκέσθαι.

ducere Penelopen, Ulyssis uxorem :
 at postquam arcum tentaverit et viderit,
 aliam demum aliquam postea Achivarum pulcris-peplis-in-
 dutarum] ambiat sponsalibus petens : hæc autem deinde
 nubat ei, qui plurima dederit, et fatalis venerit.

Sic igitur dixit; et a se arcum deposuit,
 acclinatum conglutinatis bene-politis tabulis :
 ibidemque velox telum pulcro acclinavit annulo :
 iterum vero deinde resedit in sede, unde surrexerat.
 Antinous autem cum increpabat, verbumque dixit et elocu-
 tus est :] Liodes, quale tibi verbum fugit ex septo dentium,
 graveque molestumque ! indignor etenim audiens :
 si demum hic arcus optimates privabit
 animo et mente, quoniam non potes tu tendere.
 Nequaquam enim te talem genuit alma mater,
 qui tractator arcusque esses et sagittarum :
 sed alii tendunt cito proci illustres.

Sic dixit; et jussit Melanthium, custodem caprarum :
 Age jam, *inquiens*, ignem accende in ædibus, Melantheu,
 juxta autem pone sellamque magnam et pellem super ipsa,
 effere autem sevi magnum orbem, *de eo* quod-intus est,
 ut juvenes calefacientes, inungentes unguine,
 arcum tentemus, et perficiamus certamen.

Sic dixit : statim autem accendit Melanthius indefessum
 ignem;] juxtaque ferens sellam posuit et pellem super ipsa,
 extulitque sevi magnum orbem, *de eo* quod-intus erat;
 quo sane juvenes, calefacientes, tentabant : nec poterant
 tendere, multum autem robore defecti erant.
 Antinous vero adhuc abstinebat, et Eurymachus deo-similis,
 principes procorum; viribus autem erant longe principes.

Illi autem e domo exivere una-profecti simul ambo
 bubulcus et subulcus Ulyssis divini;
 exivit autem ipse post illos domo divinus Ulysses.
 Sed quando jam extra fores erant atque aulam,
 locutus ipsos verbis affabatur blandis :

Bubulce, et tu, subulce, verbumne aliquod dicam,
 an ipse celem? dicere autem me animus jubet.
 Quales essetis Ulyssi auxiliando, sicunde veniret
 huc valde derepente, et aliquis deus ipsum afferret?
 utrum prociis auxiliaremini, an Ulyssi?
 dicite, quomodo vos cor animusque jubet.

Hunc autem rursus allocutus est boum bubulcus vir :
 Jupiter pater, utinam enim hoc perficeres votum,
 ut veniret quidem ille vir, adduceretque ipsum deus :
 cognosceres, qualis mea potentia sit et quales me manus co-
 mitentur.] Sic autem pariter Eumæus supplicabat omnibus
 diis,] ut-rediret Ulysses prudens suam domum.
 Ac postquam horum ingenium verum cognovit,
 iterum ipsos verbis respondens allocutus est :

Intus quidem demum hic ipse ego, mala multa perpressus,
 veni vigesimo anno in patriam terram.
 Cognosco autem, quod vobis cupientibus venio,
 solis servorum : ceterorum vero haud quenkum audivi
 vota-facientem me iterum reducem domum venire.

Σπῶϊν δ', ὥς ἔσται περ, ἀλθθῆιν καταλέξω.
 Εἰ χ' ὅτ' ἐμοίγε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυούς,
 ἀξιομαὶ ἀμφοτέροις ἀλόχους καὶ κτήματ' ὅπασσω
 215 οἰκία τ' ἐγγὺς ἐμείο τετυγμένα· καὶ μοι ἔπειτα
 Τηλεμάχου ἐτάρω τε κασιγνήτω τε ἔσεσθον.
 Εἰ δ', ἄγε δὴ, καὶ σῆμα ἀριφραδὲς ἄλλο τι δείξω,
 ὅφρα μ' εὐ γνῶτον πιστωθῆτόν τ' ἐνὶ θυμῷ·
 οὐλήν, τήν ποτέ με σὺς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι,
 220 Παρνησόνδ' ἔλθόντα σὺν υἱάσιν Αὐτολύκοιο.
 Ὡς εἰπὼν βράχεια μεγάλῃς ἀποέργαθεν οὐλῆς.
 Τῷ δ' ἔπει εἰσιδέτην εὖ τ' ἐφράσσαντο ἕκαστα,
 κλαῖον ἄρ', ἄμφ' Ὀδυσσῆϊ δαΐφρονι χεῖρε βαλόντε,
 καὶ κύνεον ἀγαπαζόμενοι κεφαλῇν τε καὶ ὤμους.
 225 Ὡς δ' αὖτως Ὀδυσσεὺς κεφαλὰς καὶ χεῖρας ἔκυσσεν.
 Καὶ νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδω φάος ἡελίοιο,
 εἰ μὴ Ὀδυσσεὺς αὐτὸς ἐρύκακε φώνησέν τε·
 Παύεσθον κλαυθομοῖο γοοῖο τε· μὴ τις ἰδῇται
 ἐξελθὼν μεγάροιο, ἀτὰρ εἴπησι καὶ εἴσω.
 230 Ἄλλα προμνηστῖνοι ἐέλθετε, μῆδ' ἄμα πάντες·
 πρῶτος ἐγώ, μετὰ δ' ὕμμες· ἀτὰρ τότε σῆμα τετύχθω.
 Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι μνηστῆρες ἀγαυοί,
 οὐκ ἔασουσιν ἐμοὶ δόμεναι βῖδον ἡδὲ φαρέτρην·
 ἀλλὰ σὺ, δι' Εὐμαίε, φέρων ἀνὰ δώματα τόξον
 235 ἐν χεῖρσιν ἐμοὶ θέμεναι· εἰπεῖν τε γυναιξὶν
 κληῖσσαι μεγάροιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας·
 ἦν δέ τις ἢ στοναχῆς ἢ κτύπου ἔνδον ἀκούσῃ
 ἀνδρῶν ἡμετέροισιν ἐν ἔρκεισι, μήτι θύραζε
 προβλώσκειν, ἀλλ' αὐτοῦ ἀκὴν ἔμεναι παρὰ ἔργω.
 240 Σοὶ δέ, Φιλοτίε διε, θύρας ἐπιτέλλομαι αὐλῆς
 κληῖσσαι κληῖδι, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἱῆλαι.
 Ὡς εἰπὼν εἰσῆλθε δόμους εὐναιετάοντας·
 ἔζετ' ἔπειτ' ἐπὶ δίφρον ἰὼν, ἐνθεν περ ἀνέστη·
 ἐς δ' ἄρα καὶ τῷ δμῶσι ἵστην θεοῦ Ὀδυσῆος.
 245 Εὐρύμαχος δ' ἦδη τόξον μετὰ χερσὶν ἐνώμα,
 θάλλων ἐνθα καὶ ἐνθα σέλας πυρὸς· ἀλλὰ μιν οὐδ' ὥς
 ἐνανύσαι δύνάτο· μέγα δ' ἔστανε κυδάλιμον κῆρ·
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ὡ πόποι, ἦ μοι ἄχος περὶ τ' αὐτοῦ καὶ περὶ πάντων·
 250 οὔτι γάμου τοσσούτον ὀδύρομαι, ἀχνύμένος περ·
 εἰσι καὶ ἄλλαι πολλαὶ Ἀχαιίδες, ἡμὲν ἐν αὐτῇ
 ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ ἡδ' ἄλλῃσιν πόλῃσιν·
 ἀλλ' εἰ δὴ τοσσόνδε βίης ἐπιδευέες εἰμὲν
 ἀντιθέου Ὀδυσῆος, ὅτ' οὐ δυνάμεσθα τανύσσαι
 255 τόξον· ἐλεγγεῖη δέ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·
 Εὐρύμαχ', οὐχ οὕτως ἔσται· νοεῖς δέ καὶ αὐτός.
 Νῦν μὲν γὰρ κατὰ δῆμον ἑορτὴ τοῖο θεοῖο
 ἀγνή· τίς δέ κε τόξα τιταίνουσιν; ἀλλὰ ἐκηλοῖ
 260 κάτθετ'· ἀτὰρ πελέκεας γε καὶ εἰ κ' εἰώμεν ἅπαντας
 ἐστάμεν· οὐ μὲν γάρ τιν' ἀναίρησέσθαι οἶω,
 ἔλθόντ' ἐς μέγαρον Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος.
 Ἄλλ' ἄγετ', οἶνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάσσειν,
 ὅφρα στείσαντες καταθέομεν ἀγκύλα τόξα.
 265 Ἦῶθεν δέ κέλεσθε Μελάνθιον, αἰπόλον αἰγῶν,

Vobis autem, sicut erit quidem, veritatem dicam.

Si sub me deus domuerit procos illustres,
 deducam ambobus uxores, et possessiones præbebo,
 domosque prope me edificatas; et mihi postea
 Telemachi sociique fratresque eritis.

Eia age, jam et signum manifestum aliud quoddam ostendam,] ut me bene cognoscatis, fidatisque in animo;
 cicatricem, quam quondam mihi sus inflixit albo dente,
 ad-Parnassum profecto, cum filiis Autolyici.

Sic locutus, pannos magna diduxit a-cicatrice.
 Illi autem postquam inspexerant, benequè cognorant singula,
 flebant deinde, circa Ulysssem prudentem manibus coniectis,
 et osculabantur amplectentes caputque et humeros.
 Sic autem pariter Ulysses capita et manus osculatus-est.
 Et jam lamentantibus occidisset lumen solis,
 nisi Ulysses ipse eos cohibuisset, locutusque-fuisset:

Cessate a-ploratu fletuque; ne quis videat
 egressus domo, at dicat et intus.
 Sed alius-post-alium intrate, neu simul omnes:
 primus ego, post autem vos; at hoc signum fiat.
 Alii etenim omnes, quotquot sunt proci illustres,
 non sinent mihi dari arcum et pharetram;
 sed tu, divine Eumæe, ferens per ædes arcum,
 manibus mihi impone; dicito autem mulieribus,
 ut-claudant domus fores firmiter aptatas:
 si vero aliqua vel gemitum vel strepitum intus audiat
 virorum nostris in septis, nequaquam foras
 prodeat, sed ibidem quiete sit ad opus.
 Tibi vero, Philætie divine, fores mando aulæ
 ut-claudas clavi, citoque vinculum indas.

Sic locutus, intravit domos habitantibus-commodas;
 sedit deinde in sella, accedens, unde surrexerat:
 ingressi-sunt autem deinde famuli divini Ulyssis.

Eurymachus vero jam arcum in manibus versabat,
 calefaciens huc et illuc splendore ignis: sed ipsum neque sic
 tendere potuit; valde autem gemebat glorioso corde:
 ingemiscensque fatus-est, verbumque dixit et elocutus-est:

Dii boni! certe mihi dolor deque me ipso et de omnibus;
 nequaquam nuptias tantum lugeo, dolens licet:
 sunt et alie multæ Achivæ, tum in ipsa
 circumflua Ithaca, tum aliis in-urbibus:
 sed si demum tantopere viribus defecti sumus
 præ-deo-pari Ulysse, ut non possimus tendere
 arcum: probrosum vero hoc est et posteris auditu.

Hunc autem rursus Antinous allocutus-est, Eupithei filius:] Eurymache, non ita erit: intelligis vero etiam ipse.
 Nunc etenim in populo festum est dei
 sanctum; quis autem arcum tenderet? sed quieti
 deponite: at secures etiamsi sinamus omnes
 stare, bene erit; haud etenim quenquam sublaturum puto,
 ingressum domum Laertiadæ Ulyssis.

Sed agite, pocillator quidem incipiat poculis,
 ut libatione-facta deponamus curvos arcus.
 Mane vero jubete Melanthium, custodem caprarum,

αἶγας ἄγειν, αἱ πᾶσι μέν' ἔξοχοι αἰπολοίοισιν,
 ὄφρ' ἐπὶ μηρία θέντες Ἀπόλλωνι κλυτοτόζῳ
 τόξου πετρῶμεσθα καὶ ἐκτελέωμεν ἄεθλον.

Ἦς ἔφατ' Ἀντίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.

270 Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
 κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστῆσαντο ποτοῖο·
 νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σπείσαν τ' ἐπιόν θ', ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 τοῖς δὲ δολοφρονέων μετέφθι πολύμητις Ὀδυσσεύς·

175 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγακλείης βασιλείης·
 [ὄφρ' εἴπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.]
 Εὐρύμαχον δὲ μάλιστα καὶ Ἀντίνοον θεοειδέα
 λίσσοι', ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπεν,
 νῦν μὲν παῦσαι τόξον, ἐπιτρέψαι δὲ θεοῖσιν·
 280 ἦϊοθεν δὲ θεὸς δώσει κράτος, ᾧ κ' ἐθέλησιν.
 Ἄλλ' ἄγε μοι δότε τόξον εὐζοον, ὅφρα μεθ' ὑμῖν
 χειρῶν καὶ σθένεος περὶήσομαι, εἴ μοι ἐτ' ἔστιν
 ἴς, ὅη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν,
 ἢ ἥδη μοι ὀλεσπεν ἄλλη τ' ἀκομιστή τε.

285 Ἦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὑπερφιλάλους νεμέσθησαν,
 θεῖσαντες, μὴ τόξον εὐζοον ἐντανύσειεν.

Ἀντίνοος δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

Ἄ δαίλε ξείνων, ἐνὶ τοι φρένες οὐδ' ἡβαιαί·
 οὐκ ἀγατῆς, δ' ἐκηλός ὑπερφιλάλοισι μεθ' ἡμῖν

290 δαίνυσθαι, οὐδέ τι δαιτὸς ἀμέρδαι, αὐτὰρ ἀκούεις
 μύθων ἡμετέρων καὶ ῥήσιος; οὐδέ τις ἄλλος
 ἡμετέρων μύθων ξείνος καὶ πτωχὸς ἀκούει.

Οἶνός σε τρώει μελιθήδης, ὅς τε καὶ ἄλλους
 βλάπτει, ὃς ἀν μιν λανθὼν ἔλη, μεθ' αἵσμα πίνῃ.

295 Οἶνος καὶ Κένταυρον, ἱγακλυτὸν Εὐρυτιώνα,
 ἄσπ' ἐνὶ μεγάρῳ μεγαθύμῳ Πειριόδοιο,
 ἐς Λαπίθας ἐλθόνθ'· ὃ δ' ἐπεὶ φρένας ἄσπεν οἶνω,
 μαινώμενος κάκ' ἔρεξε δόμον κάτα Πειριόδοιο·
 ἦρωας δ' ἄχος εἶλε, δι' ἐκ προθύρου δὲ θύραζε

300 ἔλκον ἀναΐξαντες, ἀπ' οὐατα νηλεῖ χαλκῷ
 ῥίνας τ' ἀμήσαντες· ὃ δὲ φρεσὶν ἦσιν ἀσπείλεις
 ἦεν ἦν ἄτην ὀχέων ἀεσίφρονι θυμῷ.

Ἐξ οὗ Κενταύροισι καὶ ἀνδράσι νεῖκος ἐτύχθη,
 οἳ τ' αὐτῷ πρώτῳ κακὸν εὗρετο οἶνοβαρεῖν.

305 Ἦς καὶ σοὶ μέγα πῆμα πιφάυσκομαι, αἶ κα τὸ τόξον
 ἐντανύσης· οὐ γάρ τευ ἐπητύος ἀντιβολήσεις
 ἡμετέρῳ ἐνὶ δήμῳ, ἄφαρ δὲ σε νηὶ μελαίνῃ
 εἰς Ἐχέτον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων,
 πέμφομεν· ἔνθεν δ' οὔτι σῶσθαι· ἄλλα ἔκηλος

310 πίνε τε, μεθ' ἐρίδαιν μετ' ἀνδράσι κουροτέρουσιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·

Ἀντίνο', οὐ μὲν καλὸν ἀτέμβειν οὐδὲ δίκαιον

ξείνους Τηλεμάχου, ὃς κεν τὰδε δώμαθ' ἴκηται.

Ἐλπεαι, αἶ γ' ὃ ξείνος Ὀδυσσεύς μέγα τόξον

315 ἐντανύσῃ, χερσὶν τε βίηφί τε ἤφι πιθήσας,
 οἶκα δὲ μ' ἄζεσθαι καὶ ἐὼν ἡσέσθαι ἀκοῖτιν;
 οὐδ' αὐτὸς που τοῦτό γ' ἐνὶ στήθεσσι ἔωλεν·
 μηδὲ τις ἡμελὼν τοῦγ' εἵνεκα θυμὸν ἀγχείων
 ἐνθάδε δαίνυσθω· ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ εἴκειν.

capras adducere, quæ in omnibus longe præstantissimæ sint
 gregibus;] ut femoribus impositis in honorem Apollinis in-
 clyti-arcu,] arcum tentemus, et perficiamus certamen.

Sic dixit Antinous : illis autem placebat sermo.

Ipsi vero præcones quidem aquam in manus fuderunt,
 juvenes autem crateras coronarunt potu;

distribueruntque omnibus, auspicantes poculis.

Illi autem ut libarant biberantque, quantum volebat animus,
 inter eos dolos-meditans locutus est ingeniosus Ulysses :

Audite me, proci inclytæ reginæ;

[ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet:]

Eurymachum autem maxime et Antinoom deo-similem
 oro, quoniam et hunc sermonem apposite dixit :

nunc quidem dimittite arcum; et committite rem diis;
 mane vero deus dabit robur, cui voluerit.

sed age, mihi date arcum bene-politum, ut inter vos

manus et robur experiar, si mihi adhuc sit

vis, qualis antea erat in flexilibus membris;

an jam mihi eam perdiderit vagatioque et curationis-defec-
 tus.] Sic dixit : illi vero omnes supra-modum indignati sunt,

veriti, ne arcum bene-politum tenderet.

Antinous autem eum increpabat, verbumque dixit et elocu-
 tus est :] ah miser hospitem, inest tibi mens ne exigua qui-
 dem :] non contentus-es, quod quietus superbos inter nos

epularis? neque omnino convivio privaris, atque audis
 sermones nostros et colloquium? nec quisquam alius

nostros sermones hospes et pauper audit.

Vinum te sauciat dulce, quod-quidem et alios

lædit, quicumque ipsum avide ceperit, nec decenter biberit.
 Vinum etiam Centaurum, inclytum Eurytionem,

læsit in domo magnanimi Pirithoi,

ad Lapithas profectum : is vero postquam mentem læserat
 vino,] insaniens mala patravit per domum Pirithoi :

heroas vero dolor cepit; per vestibulum autem foras

pertraxerunt in eum insurgentes, aures sævo ære

naresque amputantes : ille autem mente sua læsus,

ibat suum damnum portans dementi animo.

Ex quo Centauris et viris contentio facta est,

sibique ipsi primo malum invenit is, vino gravatus.

Sic et tibi magnum damnum denuntio, si arcum
 tenderis : non enim cujusquam favorem invenies

nostro in populo; statim vero te navi nigra

ad Echetum regem, hominum perniciem omnium,

mittemus : inde autem nequaquam salvus evades : sed quietus
 bibeque, neu contende cum viris junioribus.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope :

Antinoe, non quidem honestum conviciari, neque justum,
 hospites Telemachi, quicumque ad has aedes pervenerit.

Putasne, si hic hospes Ulyssis magnum arcum

tetenderit, manibusque viribusque suis fretus,

domum eum me ducturum, et suam facturum uxorem?

Neque ipse, opinor, hoc in pectoribus sperat;

nec quisquam vestrum hujus gratia animo dolens

hic convivetur; quoniam nequaquam quidem decet.

820 Τὴν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίον
 κοῦρην Ἰκαρίοιο, περίφρον Πηνελόπεια, [ἡῦδα·
 οὔτι σε τόνδ' ἀξιεσθαὶ οἰόμεθ'· οὐδὲ ἔοικεν·
 ἀλλ' αἰσχυρόμενοι φάτιν ἀνδρῶν ἡδὲ γυναικῶν,
 μή ποτέ τις εἴπῃσι κακώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν·
 825 ἢ πολὺ χεῖρονες ἄνδρες ἀμύμονος ἀνδρὸς ἀκοῖντι
 μυνόνται, οὐδέ τι τόξον εὐέουον ἐντανύουσιν·
 ἀλλ' ἄλλος τις, πτωχὸς ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθὼν,
 ῥηϊδίως ἐτάνυσσε βῖον, διὰ δ' ἤκε σιδήρου.
 Ὡς ἐρέουσ'· ἡμῖν δ' ἂν ἐλέγχεα ταῦτα γένοιτο.
 830 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρον Πηνελόπεια·
 Εὐρύμαχ', οὐπὼς ἔστιν εὐκλείας κατὰ δῆμον
 ἔμμεναι, οἳ δὴ οἶκον ἀτιμάζοντες ἔδουσιν
 ἀνδρὸς ἀριστῆρος· τί δ' ἐλέγχεα ταῦτα τίθεσθε;
 οὗτος δὲ ζείνος, μάλα μὲν μέγας ἦδ' εὐπηγῆς,
 835 πατὴρ δ' ἐξ ἀγαθοῦ γένος εὐχεται ἔμμεναι υἱός·
 ἀλλ' ἄγε οἳ δότε τόξον εὐέουον, ὅρα ἴδωμεν.
 Ὡδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 εἰ κέ μιν ἐντανύσῃ, δώῃ δέ οἱ εὖχος Ἀπόλλων,
 ἔσσω μιν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἵματα καλά·
 840 δώσω δ' ὄξυν ἀκοντα, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν,
 καὶ ξίφος ἀμφιχεῖ· δώσω δ' ὑπὸ ποσσὶ πέδιλα,
 πέμψω δ', ὅππῃ μιν κραδίη θυμός τε κελεύει.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἡῦδα·
 μῆτερ ἐμῇ, τόξον μὲν Ἀχαιῶν οὔτις ἐμέϊο
 845 κρείσσων, ᾧ κ' ἐθέλω δοῦμεναι τε καὶ ἀρνήσασθαι·
 οὐθ' ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην κάτα κοιρανέουσιν,
 οὐθ' ὅσσοι νήσοισι πρὸς Ἥλιδος ἱπποδόσιοι
 τῶν οὔτις μ' ἀέκοντα βίησεται, αἳ κ' ἐθέλωμαι
 καὶ καθάπαξ ζεῖνω δόμεναι τάδε τόξα φέρεσθαι.
 850 Ἄλλ' εἰς οἶκον ἰούσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμειζε,
 ἱστὸν τ' ἡλακτῆρην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
 ἔργον ἐποίχεσθαι· τόξον δ' ἀνδρῶσι μελήσει
 πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ.
 Ἡ μὲν θαμβήσασα πάλιν οἰκόνδε βεβήκει·
 855 παῖδός γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ.
 Ἔς δ' ὑπερῷ ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν
 κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν, ὅρα οἳ ὕπνον
 ἡδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Αὐτὰρ ὁ τόξα λαβὼν φέρε καμπύλα διὸς ὑπορβός·
 860 μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες θυμώλεον ἐν μεγάροισιν·
 ὣδε δὲ τις εἶπασκε νέων ὑπερνηροέντων·
 Πῇ δὴ καμπύλα τόξα φέρεις, ἀμέγαρτε συβῶτα,
 πλαγυγέ; τάχ' αὖ σ' ἐπ' ὕεσσιν κύνες ταχέως κατέδον-
 ολον ἅπ' ἀνθρώπων, οὐς ἔτρεφε· εἰ καὶ Ἀπόλλων [ταί,
 865 ἡμῖν ἰλῆκσι καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
 Ὡς φάσαν· αὐτὰρ ὁ θῆκε φέρων αὐτῷ ἐν χεῖρῳ,
 δεισας, οὐνεκα πολλοὶ θυμώλεον ἐν μεγάροισιν.
 Τηλέμαχος δ' ἐτέρωθεν ἀπειλήσας ἔγχευεν·
 Ἄττα, πρόσω φέρε τόξα· τάχ' οὐκ εὐπᾶσι πτόησεις·
 870 μὴ σε καὶ ὑπλοτέρως περ ἔων ἀγρόνδε δώωμαι,
 βάλλων χερμαδίοισι· βίηφι δὲ φέρτερός εἰμι.
 Αἱ γὰρ πάντων τόσσον, ὅσοι κατὰ δώματ' ἔασιν,
 μνηστῆρων χερσὶν τε βίηφι τε φέρτερος εἴην·

Hanc autem rursus Eurymachus, Polybifilius, contra allocutus-est : filia Icarii, prudens Penelope, nequitum te hunc ducturum putamus; neque decet; sed verentes rumore virorum et mulierum, ne quando aliquis dicat deterior alius Achivorum : Certe multo pejores viri eximii viri uxorem ambiunt; quippe neque omnino arcum bene-politum tendunt; sed alius quidam, pauper vir errans, qui advenerat, facile tetendit arcum, et sagittam misit per-ferrum. Sic dicent; nobis vero probra hæc fierent.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope : Eurymache, non-potest fieri-ut bonæ-famæ per populum sint ii, qui domum dedecorantes consumunt viri optimi : cur vero probra hæc facitis ? hic autem hospes, valde quidem magnus et firmo-corpore est, patreque ex bono genere se-profitetur esse filium : verum age, ei date arcum bene-politum, ut videamus. Sic enim edico, hoc vero et perfectum erit : si eum tetenderit, dederitque ipsi gloriam Apollo, induam eum lanaque tunicaque, vestimentis pulcris; daboque acutum jaculum, canum propulsatorem et viro-um, et ense-um accipitem; dabo vero et sub pedibus calceamenta, deducendumque-curabo, quo ipsum cor animusque jubet.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-est : mater mea, arcum quidem Achivorum nullus me potentior, cui velim, dandique et negandi; nec quotquot in aspera Ithaca dominantur, nec quotquot in insulis prope Elidem equos-pascentem, horum nullus mihi invito vim-afferret, si velim semel hospiti dare hunc arcum ferendum. Sed in conclave profecta, tua ipsius opera cura, telamque columque, et ancillas jube opus obire : arcus autem viris curæ-erit omnibus, maxime vero mihi; hujus enim imperium est in domo.] Illa quidem attonita, retro in conclave ivit; filii enim sermonem prudentem posuit-in animo.

In cœnaculum autem quum-ascendisset cum famulis mulie-ribus, flebat deinde Ulyssem, dilectum maritum, donec ipsi somnum] dulcem palpebris immisit cæsis-oculis Minerva.

Atque arcum sumtum ferebat curvum divinus subulcus; proci autem proinde omnes increpabant in ædibus : sic vero aliquis dicebat juvenum superbientium :

Quoniam demum curvum arcum fers, nihili subulce, demens ? cito tandem te apud sues canes veloces comedent seorsum ab hominibus, quos (canes) nutriti; si Apollo nobis propitiussit, et immortales dii alii.

Sic dixerant : at ille posuit ferens ipso in loco, veritus, quoniam multi increpabant in ædibus.

Telemachus autem ex-altera-parte minatus clamabat :

Heus, ulterius fer arcum : cito non bene omnibus obediēs; ne te, et junior licet sim, in-agrum pellam, percutiens saxi; viribus autem præstantior sum.

Utinam enim omnibus tantum, quotquot in ædibus sunt, ita proci's manibusque viribusque præstantior essem :

τῷ κα τάχα στυγεῖν τιν' ἐγὼ πέψαιμι νέεσθαι
 375 ἡμετέρου ἐξ οἴκου· ἐπεὶ κακὰ μηχανόωνται.
 Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῇ ἡδὺ γέλασαν
 μνηστῆρες· καὶ δὴ μεθὲν χαλεποῖο χόλοιο
 Τηλέμαχον· τὰ δὲ τόξα φέρων ἀνὰ δῶμα συδῶτης
 ἐν χεῖρεσσ' Ὀδυσῆϊ δαΐφρονι θῆκε παραστάς.
 380 Ἐκ δὲ καλεσσάμενος προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν·
 Τηλέμαχος κέλεται σε, περίφρονι Εὐρύκλειαν,
 κληίσσαι μεγάρου θύρας πυκινῶς ἀραρυίας·
 ἦν δέ τις ἢ στοναχῆς ἢ ἐκ χτύπου ἐνδον ἀκούσῃ
 ἀνδρῶν ἡμετέροισιν ἐν ἔρκεσι, μή τι θύραζε
 385 προβλώσκειν, ἀλλ' αὐτοῦ ἀκὴν ἕμεναι παρὰ ἔργω.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
 Κληίσσεν δὲ θύρας μεγάρων εὐναϊεταόντων.
 Σιγῇ δ' ἐξ οἴκου Φιλοτίους ἄλτο θύραζε,
 κληίσσεν δ' ἄρ' ἔπειτα θύρας εὐερέως αὐλῆς.
 390 Κεῖτο δ' ὅρ' αἰθούσῃ ὅπλων νεὸς ἀμυγιάσσης
 βύβλινον, ᾧ ῥ' ἐπέδωκε θύρας, ἐς δ' ἦεν αὐτός·
 ἔξετ' ἔπειτ' ἐπὶ οἶκρον ἰὼν, ἔνθεν περ ἀνέστη,
 εἰς οἶκον Ὀδυσῆα. Ὁ δ' ἦδη τόξον ἐνώμα,
 πάντῃ ἀναστρωτῶν, πειρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα,
 395 μὴ κέρα ἴπες ἔδοιεν ἀποικομένοιο ἀνακτος.
 Ὡς δὲ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Ἦ τις θητήρ καὶ ἐπίκλωπος ἔπλετο τόξων·
 ἦ ῥά νύ που τοιαῦτα καὶ αὐτῷ οἴκοι κείται,
 ἦ δγ' ἐφορμᾶται ποιησέμεν· ὥς ἐνὶ χερσὶν
 400 νωμῆ ἔνθα καὶ ἔνθα κακῶν ἔμπαιος ἀλήτης.
 Ἄλλος δ' αὐτ' εἶπεσκε νέων ὑπερνηροέντων·
 αἱ γὰρ δὴ τοσοῦτον ὀνήσιος ἀντίασθαι. [σεύς,
 ὥς οὗτος ποτε τοῦτο δυνήσεται ἐντανύσασθαι. [σεύς,
 Ὡς ἄρ' ἔσαν μνηστῆρες· ἀτὰρ πολὺμητις Ὀδυσ-
 405 αὐτίκ' ἐπεὶ μέγα τόξον ἐβάστασε καὶ ἶδε πάντῃ,
 ὥς δ' ἄνθρωπος φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ ἀοιδῆς
 ῥηϊδίως ἐτάναυσε νέω περὶ κόλλοπι χορῶν,
 ἄψας ἀμφοτέρωθεν εὐστρεφὲς ἔντερων οἶδς,
 ὥς ἄρ' ἄτερ σκοπῆς τάνυσεν μέγα τόξον Ὀδυσσεύς.
 410 Δεξιτέρῃ δ' ἄρα χειρὶ λαβὼν πειρήσατο νευρῆς·
 ἦ δ' ὑπὸ καλὸν αἶσει, χελιδόνι εἰκέλῃ αὐδῇ.
 Μνηστῆρσιν δ' ἄρ' ἄχος γένετο μέγα, πᾶσι δ' ἄρα χρώς
 ἐτράπετο· Ζεὺς δὲ μεγάλ' ἐκτυπε, σήματα φαίνων·
 γῆθησέν τ' ἄρ' ἔπειτα πολὺτλας διος Ὀδυσσεύς,
 415 ὅττι ῥά οἱ τέρας ἦκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.
 Ἐβλετο δ' ὠκὺν διστόν, ὅς οἱ παρέκειτο τραπέζῃ
 γυμνός· τοὶ δ' ἄλλοι κοίλῃς ἐντοσθε φαρέτρῃς
 καίπατο, τῶν τάχ' ἐμελλόν Ἀχαιοὶ περιήσεσθαι.
 Τόν δ' ἐπὶ πῆχעי ἐλὼν ἔλκεν νευρὴν γαυφίδα τε,
 420 αὐτόθεν ἐκ οἶκρου καθήμενος, ἦκε δ' οἰστόν
 ἄντα τιτυσχόμενος· πελάκων δ' οὐκ ἡμῖν πάντων
 πρῶτης στελεῖται, διὰ δ' ἀμπερὲς ἦλθε θύραζε
 ἰὸς χαλκοβαρῆς· ὁ δὲ Τηλέμαχον προσέειπεν·
 Τηλέμαχ', οὐ σ' ὁ ξείνος ἐνὶ μεγάροισιν ἐλέγχει,
 425 ἥμενος· οὐδέ τι τοῦ σκοποῦ ἡμῖν ὅσον οὐδέ τι τόξον
 δὴν ἔκαμον τανύων· ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν·
 οὐχ ὥς με μνηστῆρες ἀτιμάζοντες δύνονται.

tunc statim graviter aliquem ego dimitterem ut-abeat
 nostra ex domo, quoniam mala machinantur.

Sic dixit : atque omnes super ipso suaviter riserunt
 proci ; et jam remisit a-gravi ira
 in-Telemachum : sed arcum ferens per domum subulcus
 manibus Ulyssi prudenti imposuit astans.

Evocatam autem allocutus-est nutricem Eurycleam :

Telemachus jubet te , prudens Euryclea ,
 claudere domus fores firmiter aptatas ;
 si autem aliqua ancillarum vel gemitum vel strepitum intus
 audiat] virorum nostris in septis, nequaquam foras
 prodeat ; sed ibidem quiete sit apud opus.

Sic igitur dixit : illi autem non-avolabat verbum.

Clausit vero fores aedium habitantibus-commodarum.

Tacite autem ex domo Philoctius prosiliit foras ,
 clausitque deinde fores bene-munitæ aulæ.

Jacebat autem sub porticu funis navis utrinque-recurvæ
 byblinus, quo quidem illigavit januas ; et ingressus-est ipse ;
 sedebatque inde in sella, accedens, unde surrexerat ,
 insciens Ulyssem. Hic autem jam arcum tractabat ,
 omni-ex-parte versans, tentans huc et illuc ,
 veritus ne cornua vermes edissent, absente domino.

Sic vero aliquis dicebat, intuitus in propinquum alium :

Sane hic aliquis peritus et callidus est arcuum ;
 aut jam fere tales etiam ipsi domi jacent ,
 aut ille molitur facere : ita in manibus eum
 versat huc et illuc malorum expertus erro.

Alius autem rursus dicebat juvenum superbientium :
 utinam enim jam tantum utilitatis particeps-fieret ,
 sicut hic unquam hunc poterit tendere.

Sic igitur dixerunt proci : at ingeniosus Ulysses
 statim postquam magnum arcum ponderavit, et vidit un-
 dique,] sicut quando vir citharæ peritus et cantus
 facile extendit novo in clavo chordam ,
 ubi-nexuerit utrinque bene-tortum intestinum ovīs ;
 sic utique sine nisu tetendit magnum arcum Ulysses.
 Dextera autem inde manu prehensum tentavit nervum ;
 hic vero subtus clare sonnit, hircodini similis voce.

Procis autem inde dolor factus-est magnus, omnibusque color
 mutatus-est ; Jupiter vero valde tonnit, signa ostendens :
 gavisus-est autem deinde audens divinus Ulysses ,
 quod jam sibi ostentum misisset Saturni filius versuti.

Sumsit vero velocem sagittam, quæ ei adjacebat mensæ
 nuda ; ceteræ autem cavæ intra pharetram
 jacebant, quæ citò erant Achivi experturi.

Hanc inde ad-arcus-medium tenens, trahebat nervum cre-
 nasque,] indidem ex sella, sedens ; misit autem sagittam
 ex-adverso colligans : a-securibus vero non-aberravit omni-
 bus,] a-primo foramine ad-ultimum, penitusque transivit fo-
 ras] sagitta ære-gravis ; ipse vero Telemachum allocutus-est ;

Telemache, non te hospes in ædibus dedecorat
 sedens ; neque omnino a-scopo aberravi ; neque arcum
 diu laboravi tendens ; adhuc mihi robur integrum est ;
 non uti me proci ignominia-afficientes vituperant.

Nūn δ' ὥρῃ καὶ δόρπον Ἀχαιοῖσιν τετυκῆσθαι
 ἐν φάει, αὐτὰρ ἔπειτα καὶ ἄλλως ἐψίασθαι
 430 μολπῇ καὶ φόρμιγγι· τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτός.
 Ἥ καὶ ἐπ' ὄφρυσιν νεῦσεν· ὁ δ' ἀμφέθετο ζῖφος δῖος
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσῆος θεῖοιο·
 ἀμφὶ δὲ χεῖρα φίλῃν βάλεν ἔγχει· ἄρ' αὖτοῦ
 πὰρ θρόνον ἐστήκει, κεκορυθμένος αἰθοπι χαλκῷ.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ X.

Μνηστηροφονία.

Λύτ' αὖ γυμνώθη βραχέων πολύμητις Ὀδυσσεύς.
 Ἄλτο δ' ἐπὶ μέγαν οὐδὸν, ἔχων βίον ἠδὲ φαρέτρην,
 ἰὼν ἐμπλείην· ταχέας δ' ἐκχεύατ' οἰστοὺς
 αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν, μετὰ δὲ μνηστῆρσιν ἔειπεν·
 5 Οὔτος μὲν δὴ ἀεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται·
 νῦν αὖτε σκοπὸν ἄλλον, δν οὕτω τις βάλεν ἄνθρωπον,
 εἰσομαι, αἶ κε τύχωμι, πόρῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων.
 Ἥ καὶ ἐπ' Ἀντινόῳ ἰθύνετο πικρὸν οἶστος.
 Ἥτοι ὁ καλὸν ἀλειτουργοῦν ἀναιρήσεσθαι ἐμελλεν,
 10 χρύσειον, ἀμφωτον· καὶ δὴ μετὰ χερσὶν ἐνώμα,
 ὅφρα πτοῖο οἴνοιο· φόνος δὲ οἱ οὐκ ἐνὶ θυμῷ
 μέμελλετο· τίς κ' οἴοιτο μετ' ἀνδράσι δαιτυμόνεσσιν
 μούνοισιν ἐνὶ πλεόνεσσι, καὶ εἰ μάλα καρτερὸς εἴη,
 οἷ τεύξειν θανάτον τε κακὸν καὶ Κῆρα μέλαιναν;
 15 Τὸν δ' Ὀδυσσεύς κατὰ λαίμων ἐπισχόμενος βάλεν ἰῷ,
 ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἥλυθ' ἀκωχή.
 Ἐκλίνθη δ' ἐτέρωσε, δέπας δέ οἱ ἐκπεσε χειρὸς,
 βλημένου· αὐτίκα δ' αὐλὸς ἀνὰ ῥίνας παχὺς ἦλθεν
 αἵματος ἀνδρομέοιο· θοῶς δ' ἀπὸ εἴο τράπεζαν
 20 ὥσε ποδὶ πλήξας, ἀπὸ δ' εἶδατα γεῦεν ἔραζε·
 σῖτός τε κρέα τ' ὅπτα φορύνετο. Τοὶ δ' ἡμάδῃσαν
 μνηστῆρας κατὰ δώμαθ', ὅπως ἴδον ἄνδρα πεσόντα·
 ἐκ δὲ θρόνων ἀνόρουσαν, ὀρινθέντες κατὰ δώμα,
 πάντοσε παπταίνοντες ἐυδμήτους ποτὶ τοίχους·
 25 οὐδέ πη ἀσπίς ἔην οὐδ' ἀλκιμον ἔγχος ἐλέσθαι.
 Νείκειον δ' Ὀδυσῆα χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν·
 Ξεῖνε, κακῶς ἀνδρῶν τοζάζει· οὐκέτ' ἀέθλων
 ἄλλων ἀντιάσεις· νῦν τοι σῶς αἰπὺς δλεθρος.
 Καὶ γὰρ δὴ νῦν φῶτα κατέκτανες, δς μέγ' ἄριστος
 30 κούρων εἰν Ἰθάκῃ· τῷ σ' ἐνθάδε γῦπες ἔδονται.
 Ἴσκειν ἕκαστος ἄνθρωπος, ἐπεὶ φάσαν οὐκ ἐθέλοντα
 ἄνδρα κατακτείνειν· τὸ δὲ νῆπιό οὐκ ἐνόησαν,
 ὡς δὴ σφιν καὶ πᾶσιν δλεθροῦ πείρατ' ἐφῆπτο. [σεύς·
 35 Τοὺς δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆς·
 ὦ κύνες, οὐμ' ἔτ' ἐφάσκεθ' ὑπὸ τροπον οἰαδ' ἰκέ-
 δῆμοι ἀπὸ Τρώων, ὅτι μοι κατεχείρετε οἶκον, [σθαι
 ὁμοῖον δὲ γυναῖξιν παρευνάξεσθε βιαίως
 αὐτοῦ τε ζῶντος ὑπεμνάσαθε γυναῖκα,
 οὔτε θεοὺς δαΐσαντες, οἱ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 40 οὔτε τιν' ἀνθρώπων νέμεσιν κατόπτισθ' ἐσσεσθαι·

Nunc autem hora est et cœnam Achivis parandi
 in luce; at postea et aliter delectandi-se
 cantu et cithara; hæc etenim sunt ornamenta convivii.

Dixit, et superciliis innuit; ac circumposuit sibi ensem acu-
 tum] Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini;
 ac manum caram circumdedit hastæ: prope vero ipsum
 juxta sellam stetit, armatus splendido ære.

ODYSSEÆ XXII.

Cædes procorum.

Ac sibi-exiit pannos ingeniosus Ulysses;
 insiliitque in magnum limen, habens arcum et pharetram,
 sagittis plenam; celeres autem effudit sagittas
 ibidem ante pedes; inter procos vero dixit:

Hoc quidem demum certamen difficile perfectum est;
 nunc denuo scopum alium, quem nondum quisquam ferit vir,
 videbo, an consequar, præbeatque mihi gloriam Apollo.

Dixit, et in Antinoum dirigebat amaram sagittam.
 Nempe is pulcrum poculum sublatum ibat
 aureum, utrinque-ansatum; et jam in manibus tractabat,
 ut biberet de-vino: cædes vero ei non in animo
 curæ-erat: quis putaret inter virus convivas
 solum inter plures, etiamsi valde fortis esset,
 sibi structurum mortem malam et fatum nigrum?
 Hunc vero Ulysses ad guttur assecutus ferit sagitta;
 prorsusque teneram per cervicem ivit cuspis.
 Inclinatorum est autem in alteram partem, poculumque ei ex-
 cidit manu,] icto: statim vero fistula per nares crassa venit
 sanguinis humani; cito autem a se mensam
 pepulit pede percussam; effudit vero cibos humi;
 panisque carnesque assatæ fœdabantur. Ipsi autem tumultuati sunt
 proci per domos, ut viderunt virum cadentem:
 e sedibusque surrexerunt, turbati per domum,
 undique circumspectantes bene-structos ad parietes:
 nusquam vero scutum erat, nec valida hasta, ad-capiendum.
 Objurgabant autem Ulyssem fratris verbis:

Hospes, male in-viros sagittas-mittis: non-amplius certa-
 mina] alia aggredieris: nunc tibi certum est grave exitum.
 Etenim jam nunc virum interfecisti, qui longe optimus
 juvenum in Ithaca: ideo te hic vultures edent.

Conjectabat unusquisque vir, quia putabant non volentem
 virum interficisse: hoc autem stulti non adverterunt,
 quod jam ipsis etiam omnibus mortis fines impenderent.
 Eos autem torve intuitus allocutus est ingeniosus Ulysses:

O canes, non me-amplius putabatis reducem domum ventu-
 rum] populo a Trojanorum, quod mihi consumebatis domum,
 cum-famulis vero mulieribus concumbebatis violenter,
 ipsiusque mei viventis ambiebatis uxorem,
 nec deos veriti, qui cœlum latum tenent, [credentes:
 neque ullam hominum indignationem in-posterum futuram

νῦν ὑμῖν καὶ πᾶσιν δαέθρου πείρατ' ἐφήπται. [λεν·

Ἦς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ γλῶσσῃ δέος εἴ-
[πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, ἔπη φύγοι αἰπὺν δαέθρον·]

Εὐρύμαχος δὲ μιν ὅς αἰμειδόμενος προσέειπεν·

15 Εἰ μὲν δὴ Ὀδυσσεὺς Ἰθακῆσιος εἰληθλουθας,
ταῦτα μὲν αἶσιμα εἶπες, ὅσα βρέεσκον Ἀχαιοί, [γροῦ.
πολλὰ μὲν ἐν μεγάροισιν ἀτάσθαλα, πολλὰ δ' ἐπ' ἄ-
Ἄλλ' ὁ μὲν ἤδη κεῖται, ὅς αἴτιος ἔπλετο πάντων,
Ἄντινοος· οὗτος γὰρ ἐπὶ ἔπλετο τάδε ἔργα,

60 οὔτι γάμου τόσσον κεχρημένος οὔτε χατίζων,
ἀλλ' ἄλλα φρονέων, τὰ οἱ οὐκ ἐτέλεσε Κρονίων·
ὄφρ' Ἰθάκης κατὰ δῆμον εὐκτιμένης βασιλεύου
αὐτός, ἀτὰρ σὸν παῖδα κατακτείνειε λογῆσας.
Νῦν δ' ὁ μὲν ἐν μοίρῃ πέφταται· σὺ δὲ φρίδες λαῶν

65 σῶν· ἀτὰρ ἄμμες ὅπισθεν ἀρεσσάμενοι κατὰ δῆμον,
ὅσα τοι ἐκπέποιται καὶ ἐδίδδοται ἐν μεγάροισιν,
τιμὴν ἄμφω ἀγοντες ἐικοσάβοιον ἕκαστος,
χαλκὸν τε χρυσὸν τ' ἀποδώσομεν, εἴκοτε σὸν κῆρ
ἱανθῇ· πρὶν δ' οὔτι νειμωσθῆναι κεχολώσθαι. [σεύς·

60 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολὺμητις Ὀδυσ-
Εὐρύμαχ', οὐδ' εἰ μοι πατρώϊα πάντα ἀποδοῖτε,
ὅσα τε νῦν ὕμν' ἔστι καὶ εἰ ποθεν ἄλλ' ἐπιθεῖτε,
οὐδέ κεν ὧς ἐτι χεῖρας ἐμὰς λήξαιμι φόνουιο
πρὶν πᾶσαν μνηστῆρας ὑπερβασίην ἀποτίσαι.

65 Νῦν ὑμῖν παράκειται ἐναντίον ἡ μάχεσθαι
ἢ φεύγειν, ὅς κεν θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξῃ·
ἀλλὰ τιν' οὐ φεύξεσθαι ὀίμαι αἰπὺν δαέθρον.

Ἦς φάτο· τῶν δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.
Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος προσφώνειε δεύτερον αὖτις·

70 ὦ φίλοι, οὐ γὰρ σχήσει ἀνὴρ ὅδε χεῖρας ἀάπτους·
ἀλλ' ἐπεὶ ἔλλαθε τόξον εὐξοον ἡδὲ φαρέτρην,
οὐδοῦ ἀπο ξεστοῦ τοξάσσεται, εἴκοτε πάντας
ἄμμε κατακτείνει· ἀλλὰ μνησώμεθα χάριτας.

Φάσγανά τε σπάσασθε καὶ ἀντίσχεσθε τραπέζας
75 ἰὼν ὠκυμέρων· ἐπὶ δ' αὐτῷ πάντες ἔγωμεν
ἀθρόοι, εἰ κέ μιν οὐδοῦ ἀπώσομεν ἡδὲ θυράων,
ἔλθωμεν δ' ἀνὰ δαίτυ, βοῇ δ' ὥκιστα γένοιτο·
τῷ κε τάχ' οὗτος ἀνὴρ νῦν ὑστατα τοξάσσαιτο.

Ἦς ἄρα φωνήσας εἰρύσσατο φάσγανον ὀξὺ,
80 χαλκῶν, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον· ἄλλο δ' ἐπ' αὐτῷ
σμερδαλέα ἰάχων· ὁ δ' ἀμαρτῇ διὸς Ὀδυσσεὺς
ἰὼν ἀποπροΐεις βάλλε στήθος παρὰ μαζόν,
ἐν δέ οἱ ἦπται πῆξε θοὸν βέλος· ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
φάσγανον ἦκε χαμάζε, περιβρῆδῃς δὲ τραπέζῃ
85 κάππεσε δινηθείς· ἀπὸ δ' εἶδατα χεῦεν ἔραζε
καὶ δέπας ἀμφικύπελλον· ὁ δὲ χθόνα τυπτε μετώπῳ,
θυμῷ ἀνιάζων· ποσὶ δὲ θρόνον ἀμφοτέροισιν
λακτίζων ἐτίναξε· κατ' ὀφθαλμῶν δ' ἔχυν· ἀχλὺς.

Ἀμφινόμος δ' Ὀδυσῆος εἰσάτο κυδαλίμοιο
90 ἀντίος αἰξας· αἶρωτο δὲ φάσγανον ὀξὺ,
εἰ πῶς οἱ εἴξειε θυράων. Ἀλλ' ἄρα μιν φθῇ
Τηλέμαχος κατόπισθε βαλὼν χαλκῆρεϊ δουρὶ
ὤμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσε·
δοῦπτεσεν δὲ πεσὼν, χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ.

HOMERUS.

nunc vobis etiam omnibus mortis fines impendent.

Sic dixit : illos vero omnes pallidus timor cepit :

[circumspectavit autem unusquisque, qua effugeret grave exitum ;] Eurymachus vero ipsum solus respondens allocutus est :

Si quidem jam Ulysses Ithacensis venisti, hæc quidem juste dixisti de iis quanta faciebant Achivi, multa quidem in ædibus iniusta, multa autem in agro.

Sed hic quidem jam jacet, qui causa erat omnium, Antinous : hic enim immisit hæc opera, nequaquam nuptiarum tantopere indigens, nec cupiens, sed alia cogitans, quæ ei non perfecit Saturnius :

ut Ithacæ in populo bene-cultæ regnaret ipse, at tuum filium interficeret insidiatus.

Nunc autem ille quidem jure interfectus est : tu vero parce civibus tuis : at nos postea, ubi-placaverimus te, per populum, quæcunque tibi epota et comesta sunt in ædibus, pretium separatim ducentes viginti-boum unusquisque, æsque aurumque rependemus ; donec tuum cor exhilaratum sit : prius autem nequaquam indignum te irasci.

Hunc autem torve intuitus allocutus est ingeniosus Ulysses :] Eurymache, nec si quidem mihi paterna omnia dederitis,] quæcunque nunc vobis sunt et sicunde alia adderetis, ne sic quidem adhuc manns meas abstinere a-cede, antequam omnem proci injuriam luerint, Nunc vobis optio adest, vel contra pugnare, vel fugere, qui mortem et fatum evitaverit : sed haud ullum evitaturum puto grave exitum.

Sic dixit : eorum vero ibidem soluta sunt genua et carum cor.] Ipsos autem Eurymachus alloquebatur secundo rursus :

O amici, non enim abstinebit a nobis vir hic manus indomitas ;] sed postquam cepit arcum bene-politum et pharetram, limine a polito sagittabit, donec omnes nos interfecerit ; verum meminerimus pugnæ.

Ensesque stringite, et obtendite mensas sagittis letiferis : in ipsum vero omnes ingruamus conferti, si eum a-limine depellamus ac foribus, eamusque per urbem, clamorque citissime fiat ; tunc cito hic vir nunc ultimo sagittaverit.

Sic igitur locutus, strinxit ense acutum, æreum, utrinque acutum ; insilivitque in ipsum terribiliter vociferans : eodem-tempore autem divinus Ulysses sagitta emissa ei percussit pectus ad mammam, et ei hepati infixit velox telum ; e manu vero ense dimisit is humi : vertiginosus autem circa mensam decidit contortus ; ac cibos effudit humi, et poculum duplex : ipse autem terram verberabat fronte, animo dolens ; pedibusque sellam ambobus calcitrans concussit : ob oculos vero fusa est caligo.

Amphinomus autem in-Ulysses irrui gloriosum ex-adverso insurgens ; strinxitque ense acutum, si qua is sibi cederet a-foribus. Sed jam ipsum prævertit Telemachus a-tergo percutiens ærata hasta, humeros inter, perque pectora eam transegit : fragoremque-edidit is lapsus, terramque ferit tota fronte.

- 98 Τηλέμαχος δ' ἀπόρρουσε, λιπὼν δολιχόσκιον ἔγχος
αὐτοῦ ἐν Ἀμφινόμῳ· περὶ γὰρ διέ, μή τις Ἀχαιῶν
ἔγχος ἀνεκλόμενον δολιχόσκιον ἢ ἐλάσειεν
φασγάνῳ αἶψας ἢ ἐπροπρηνέει τύφας.
Βῆ δὲ θέειν, μάλα δ' ὄκα φιλον πατέρ' εἰσαφίκανε·
100 ἄγχου δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
ὦ πάτερ, ἤδη τοι σάκος ὀσω καὶ δύο δοῦρε
καὶ κυνέην πάγχαλκον, ἐπὶ προτάφοις ἀραρυῖαν
αὐτός τ' ἀμφιβαλεῦμαι ἰών· δώσω δὲ σὺδῶτῃ
καὶ τῷ βουκόλῳ ἄλλα· τετευχῆσθαι γὰρ ἄμεινον.
108 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς· ὅσσε θέων, εἴωσι μοι ἀμύνεσθαι πάρ' οἱστοί, [σεύς·
μή μ' ἀποκινήσῃσι θυράων, μῶνον ἐόντα.
Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπεπείθετο πατρί.
Βῆ δ' ἵμεναι θάλαμόνδ', ὅθι οἱ κλυτὰ τεύχεα κεῖτο.
110 Ἐνθεν τέσσαρα μὲν σάκε' ἔξελε, δούρατα δ' ὀκτώ
καὶ πίσυρας κυνέας χαλκῆρας ἵπποδασείας·
βῆ δὲ φέρων, μάλα δ' ὄκα φιλον πατέρ' εἰσαφίκανε.
Αὐτὸς δὲ πρῶτιστα περὶ χροὶ δύσseto χαλκόν·
ὡς δ' αὖτως τὸν δμῶε διέσθην τεύχεα καλὰ,
118 ἔσταν δ' ἀμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα, ποικιλομήτην.
Αὐτὰρ ὅγ', ὅφρα μὲν αὐτῷ ἀμύνεσθαι ἔσαν ἰοί,
τόφρα μνηστῆρων ἓνα γ' αἰεὶ ᾧ ἐνὶ οἴκῳ
βάλλε τιτυσκόμενος· τοὶ δ' ἀγγιστίνῳ ἐπιπτον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ λίπον ἰοὶ ἀνακτα δίστευοντα,
120 τόξον μὲν πρὸς σταθμὸν εὐσταθέος μεγάροιο
ἔκλιν' ἰστάμεναι, πρὸς ἐνώπια παμφανώοντα·
αὐτὸς δ' ἀμφ' ὥμοισι σάκος θέτο τετραθέλυμον·
κρατὶ δ' ἐπ' ἱρθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν,
ἵππουριν, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν·
128 εἶλετο δ' ἀχιμὰ δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ.
Ὅρσοθύρῃ δὲ τις ἔσκεν εὐδμήτῳ ἐνὶ τοίχῳ·
ἀκρότατον δὲ παρ' οὐδὸν εὐσταθέος μεγάροιο
ἦν ὁδὸς ἐς λαύρην, σάνιδες δ' ἔχον εὐ ἀραρυῖαι.
Τὴν δ' Ὀδυσσεὺς φράζεσθαι ἀνώγει διὸν ὑφορβόν,
130 ἔστασθ' ἀγχ' αὐτῆς· μία δ' οἷα γίγνεται ἐφορμή. [κων·
τοῖς δ' Ἀγέλεως μετέειπεν, ἔπος πάντεσσι πιφαύσ-
ῳ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἂν ὀρσοθύρην ἀναβαίῃ
καὶ εἰποι λαοῖσι, βοῇ δ' ὥκιστα γένοιτο;
τῷ κε τάχ' οὗτος ἀνὴρ νῦν ὑστατα τοξάσσεται.
138 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν·
οὐκ ἔστ', Ἀγέλαε Διοτρεφές· ἀγχὶ γὰρ αἰνῶς
αὐλῆς καλὰ θύρετρα καὶ ἀργαλέον στόμα λαύρης·
καὶ χ' εἰς πάντας ἐρύκοι ἀνὴρ, ὅς τ' ἀχιμος εἴη.
Ἄλλ' ἄγεθ', ὅμιν τεύχε' ἐνείκῳ θωρηχθῆναι
140 ἐκ θαλάμου· ἐνδὸν γάρ, ὅμοιαι, οὐδὲ πῃ ἄλλῃ
τεύχεα καθέσθην Ὀδυσσεὺς καὶ φαίδιμος υἱός.
Ὡς εἰπὼν ἀνέβαινε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
ἐς θαλάμους Ὀδυσῆος ἀνὰ ῥῶγας μεγάροιο.
Ἐνθεν δώδεκα μὲν σάκε' ἔξελε, τόσσα δὲ δοῦρα
148 καὶ τόσσας κυνέας χαλκῆρας ἵπποδασείας·
βῆ δ' ἵμεναι, μάλα δ' ὄκα φέρων μνηστῆρσιν ἔδωκεν.
Καὶ τότε Ὀδυσσεὺς λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
ὡς περιβαλλομένους ἰδε τεύχεα χερσὶ τε δοῦρα

Telemachus autem abripuit-sc, relicta longa hasta
illic in Amphinomo; pertimescebat enim, ne quis Achivorum
se hastam retrahentem longam, vel feriret,
ense insurgens, vel pronò adversum percussus.

Ivit autem currens, valdeque cito dilectum ad-patrem perve-
nit;] prope vero stans verbis alatis eum allocutus est:

O pater, jam tibi scutum afferam et duas hastas,
et galeam totam-aream, temporibus aptam,
ipseque me-induam profectus: dabo autem subulco
et bubulco alia arma: nam armatum-esse melius est.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
affer currens, dum 'mibi ad-propugnandum adsunt sagittæ,
ne me amoveant foribus, solus quum-sim.

Sic dixit: Telemachus autem dilecto obedivit patri.
Profectusque-est ire in-thalamum ubi ei inclyta arma jacebant.
Inde quatuor quidem scuta desumsit, hastasque octo,
et quatuor galeas aeratas setis-equinis-densas:
ivitque ferens; valde autem cito carum ad-patrem pervenit.
Ipse vero omnium-primum circa corpus sibi-induit æs;
sic autem pariter famuli sibi-induerunt arma pulcra;
steteruntque circum Ulyssem prudentem, versutum.

At ille, quamdiu quidem ipsi ad-propugnandum aderant
sagittæ,] tamdiu procorum unum utique semper sua in domo
percutiebat collimans: illi vero conferti cadebant.

Ac postquam defecerunt sagittæ regem jaculantem,
arcum quidem ad postem bene-fundatæ domus
inclinavit ut-staret, ad parietes collucentes:
ipse vero circum humeros scutum posuit quadruplex:
capitique forti galeam fabrefactam imposuit
setis-equinis-comantem: terribiliter autem crista desuper
nutabat:] sumsit autem validas hastas duas munitas ære.

Posticum vero quoddam erat bene-structo in pariete;
extremum autem ad limen bene-fundatæ domus
erat via in angiportum, tabulæ vero illam continebant bene
aplatæ:] Hanc vero Ulysses custodire jussit divinam subul-
cum,] stantem prope ipsam: unus vero solus erat aditus.
Illis autem Agelaus dixit, verbum omnibus promulgans:

O amici, nonne jam aliquis ad posticum ascendat,
et dicat populis, clamorque citissime fiat?
tum cito hic vir nunc ultimo sagittaverit.

Hunc autem rursus allocutus-est Melanthius, custos caprarum-
prarum:] nullo-modo licet, Agelæ Jovis-alumne: prope enim
valde] aulae pulcræ fores, et difficile os angiporti;
et unus omnes arceret vir, qui-quidem streamus esset.
Sed agite, vobis arma afferam ad-armandum,
e thalamo: intus enim, puto, neque usquam alibi
arma deposuerunt Ulysses et splendidus filius.

Sic locutus ascendit Melanthius, custos caprarum,
in thalamum Ulyssis, per forulas domus.
Inde duodecim quidem scuta desumsit, totidemque hastas.
et totidem galeas aeratas setis-equinis-densas:
profectusque-est ire, valdeque cito ferens procis delit.
Et tunc Ulyssis soluta-sunt genua et carum cor,
ut circumponentes-sibi vidit arma, manibusque hastas

- μακρὰ τινάσσοντας· μέγα δ' αὐτῷ φαίνεται ἔργον.
 150 Αἴψα δὲ Τηλέμαχος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τηλέμαχ', ἦ μάλα δὴ τις ἐνὶ μεγάροισι γυναικῶν
 ὦϊν ἐποτρύνει πολέμον κακὸν ἢ Μελανθεύς.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδ' αὖ
 ὦ πάτερ, αὐτὸς ἐγὼ τόδε γ' ἡμβροτον — οὐδέ τις ἄλ-
 155 αἴτιος — θεὸς θαλάμοιο θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν [λος
 καλλιπὸν ἀγγλίναν· τῶν δὲ σκοπὸς ἦεν ἀμείνων.
 Ἄλλ' ἴθι, δι' Εὐμαίε, θύρην ἐπιθές θαλάμοιο
 καὶ φράσαι, εἰ τις ἄρ' ἐστὶ γυναικῶν, ἣ τάδε βέζει,
 ἣ υἱὸς Δολίου, Μελανθεύς, τὸν περ οἶω.
 160 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Βῆ δ' αὖτις θάλαμόνδε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
 οἶσων τεύχεα καλά. Νόησε δὲ διὸς ὑπορβὸς,
 αἴψα δ' Ὀδυσσεύα προσεφώνεεν, ἐγγὺς ἰόντα·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 165 κείνος δ' αὐτ' αἰδήλος ἀνὴρ, διδόμεθ' αὐτοί,
 ἔρχεται ἐς θάλαμον· σὺ δέ μοι νημερτές ἔνισπε,
 ἦ μιν ἀποκτείνω, αἶ κε κρείσσων γε γένωμαι·
 ἢ ἐσσι ἐνθάδ' ἄγω, ἵν' ὑπερβασίας ἀποτίσῃ
 πολλὰς, ὅσας οὗτος ἐμήσατο σὺ ἐνὶ οἴκῳ. [σεύς·
 170 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆος· ἦτοι ἐγὼ καὶ Τηλέμαχος μνηστῆρας ἀγαθοὺς
 σχίσσομεν ἐντοσθεν μεγάρων, μάλα περ μεμαῶτας.
 Σφῶϊ δ' ἀποστρέψαντε πόδας καὶ χεῖρας ὑπερβεν
 ἐς θάλαμον βαλέειν, σανίδας δ' ἐκδοῆσαι ὀπισθεν·
 175 σειρὴν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντε
 κλον' ἀν' ὑψηλὴν ἐρύσαι πελάσαι τε δοκοῖσιν,
 ὡς κεν δηλὰ ζωὸς ἐὼν χαλέπ' ἄλγεα πάσχει. [θοντο·
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπί-
 βαν δ' ἱμεν ἐς θάλαμον, λαθέτην δὲ μιν ἔνδον ἰόντα.
 180 Ἦτοι δ' μὲν θαλάμοιο μυχὸν κατὰ τεύχε' ἐρεῦνα·
 τῷ δ' ἔσταν ἐκάτερθε παρὰ σταθμοῖσι μένοντες.
 Εὖθ' ὑπὲρ οὐδὸν ἔβαινε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
 τῇ ἐτέρῃ μὲν χειρὶ φέρων καλὴν τρυφάλειαν,
 τῇ δ' ἐτέρῃ σάκος εὐρύ, γέρον, πεπαλαγμένον ἄζη,
 185 Λαέρτεω ἥρωος, δ' κουρίζων φορέεσκεν·
 δὴ τότε γ' ἦδ' οὗ καίτο, βραχὰ δὲ λελυτο ἱμάντων·
 τῷ δ' ἄρ' ἐπαῖξανθ' ἐλέτην ἔρυσάν τέ μιν εἴσω
 κουρίζ' ἐν δαπέδῳ δὲ χαμαὶ βάλλον ἀχνύμενον κῆρ,
 σὺν δὲ πόδας χεῖρας τε δέον θυμαλγεί δεσμῷ,
 190 εὖ μάλα' ἀποστρέψαντε διαμπερές, ὡς ἐκέλευεν
 υἱὸς Λαέρταο, πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 σειρὴν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντε
 κλον' ἀν' ὑψηλὴν ἐρυσαν πελασάν τε δοκοῖσιν.
 Τὸν δ' ἐπικερτομένον προσέφη, Εὐμαίε συβῶτα·
 195 Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ, Μελάνθιε, νύκτα φυ-
 εῦνῃ ἐνὶ μαλακῇ καταλγόμενος, ὡς σε εἴκεν [λάξεις,
 οὐδὲ σέγ' ἡριγένεια παρ' Ὀκείανοιο ῥοαῶν
 λήσει ἐπερχομένη χρυσόθρονος, ἥνικ' ἀγινεῖς
 αἴγας μνηστήρεσσι δόμον κατὰ δαῖτα πένεσθαι.
 200 Ὡς δ' μὲν αὖθις λείλειπτο, ταθείς δλοῶ ἐνὶ δεσμῷ·
 τῷ δ' ἐς τεύχεα δύντε, θύρην ἐπιθέντε φαεινὴν
 βήτην εἰς Ὀδυσσεῖα δαΐφρονα, ποικιλομήτην.

longas vibrantes; magnum autem ipsi apparebat opus.

Statim vero Telemachum verbis alatis allocutus est :

Telemache, certe omnino jam aliqua in ædibus mulierum in-nos concitat bellum malum, vel Melantheus.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est :] o pater, ipse ego peccavi (nec quisquam alius in-culpa est), qui thalami januam firmiter aptam reliqui acclinatam : horum vero speculator erat melior. Sed ito, divine Eumæe ; januam claude thalami, et observa, si qua sit mulierum, quæ hæc faciat, an filius Dolii, Melantheus, quem quidem puto.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Ivit autem iterum ad-thalamum Melantheus, custos caprarum, allaturus arma pulcra : animadvertit vero divinus subulcus, statimque Ulyssem alloquebatur, prope stantem ;

Generose Laertiade, sollers Ulysse,

ille vero rursus perniciosus vir, quem putamus ipsi, proficiscitur in thalamum ; tu tamen mihi explicite dic, utrum ipsum interficiam, si quidem superior fuero ; an tibi huc ducam, ut injurias luat multas, quotquot hic molitus est tua in domo.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :

ego quidem et Telemachus procos illustres continebimus intra ædes, quantumvis incitatos.

Vos vero retortis pedibus et manibus desuper in thalamum conjicite ; fores autem astringite post vos : catenam vero plexam ex ipso ubi-nexueritis, columnam in altam trahite, et admovete trabibus ; ut diu vivus manens, graves dolores patiat.

Sic dixit : illi vero ei omnino quidem ausculta-runt et pa-ruerunt :] iveruntque in thalamum ; latuere vero ipsum, in-tus qui-erat.] Nemp̄e is quidem thalami in recessu armā qua-rebat :] hi vero steterunt utrinque ad postes manentes.

Quando super limen ibat Melanthius, custos caprarum, altera quidem manu ferens pulcrum galeam, altera vero scutum latum, antiquum, sedatum situ, Laertæ herois, quod juvenis is gestabat ; tunc vero jamdudum jacuerat ; suturæ autem dissolutæ erant lororum :] illi inde adorti prehenderunt traxeruntque ipsum intro] per-capillos ; in pavimento colloque hunc humi dejecere dolen-tem corde,] pedes autem manusque colligarunt acerbò vimcu-lo,] bene admodum retortos penitus, sicut jusserat filius Laertæ, audens divinus Ulysses ; catenam vero plexam ex ipso ubi-nexuerant, columnam in altam traxerunt, admoveruntque trabibus.

Eum autem aspere-deridens allocutus es, Eumæe subulce ;

Nunc quidem demum prorsus, Melanthi, nocte vigilabis, lecto in molli decumbens, uti te decet ; nec te sane mane-genita Aurora ab Oceani fluentis latebit adveniens in-aureo-solio, quando adducis capras procis in domo, ad-convivium apparandum.

Sic is quidem illic relictus est, tensus exitioso in vinculo : illi autem arma induti, janua occlusa splendida, iverunt ad Ulyssem prudentem, versutum.

Ἴνθα μένος πνεύοντες ἐφέστασαν· οἳ μὲν ἐπ' οὐδῶυ,
 τέσσαρες, οἳ δ' ἔντοσθε δόμῳ, πολέες τε καὶ ἑσθλοί.
 206 Τοῖσι δ' ἐπ' ἀγγίμολον θυγάτηρ Διὸς ἦλθεν Ἀθήνη,
 Μέντορι εἰδομένη ἤμην δέμας ἡδὲ καὶ αὐδὴν.
 Τῇ δ' Ὀδυσσεὺς γῆθησεν ἰδὼν καὶ μῦθον ἔειπεν·
 Μέντορ, ἀμυνον ἄρην, μνηῖσαι δ' ἐτάροιο φίλοιο,
 δς σ' ἀγαθὰ βρέσσκον· δμηλικίη δέ μοι ἔσσι.
 210 Ὡς φάτ', διόμενος λαοσσοῦν ἔμμεν Ἀθήνην.
 Μνηστήρες δ' ἐτέρωθεν δμόκλεον ἐν μεγάροισιν·
 πρῶτος τήγ' ἐνένιπτε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος·
 Μέντορ, μή σ' ἐπέεσι παραπειθῶσιν Ὀδυσσεὺς
 μνηστήρεσσι μάχεσθαι, ἀμυνέμεναι δέ οἱ αὐτῷ.
 216 Ὡδὲ γὰρ ἡμέτερόν γε νόον τελέεσθαι οἶω·
 ὅππότε κεν τούτους κτέωμεν, πατέρ' ἡδὲ καὶ υἱόν,
 ἐν δὲ σὺ τοῖσιν ἔπειτα πεφῆσαι, οἷα μνοινοῖς
 ἔρδειν ἐν μεγάροις· σῶ δ' αὐτοῦ κράτι τίσεις.
 Αὐτὰρ ἐπὶν ὑμέων γε βίας ἀφελώμεθα χαλκῷ,
 220 κτήμαθ', ὅπόσῃα τοῖ ἔστι, τὰ τ' ἐνδοθὶ καὶ τὰ θυρήφιν,
 τοῖσιν Ὀδυσσεὺς μεταμίζομεν· οὐδέ τοι υἷας
 ζῶειν ἐν μεγάροισιν ἔασομεν οὐδὲ θυγάτρας
 οὐδ' ἄλοχον κεδνὴν Ἰθάκης κατὰ ἄστῃ πολεύειν.
 Ὡς φάτ'· Ἀθηναίη δὲ χολώσατο κηρόθι μάλλον,
 225 νεῖκεσεν δ' Ὀδυσῆα χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν·
 Οὐκέτι σοίγ', Ὀδυσεῦ, μένος ἔμπεδον οὐδέ τις ἀλκή,
 οἷη δ' ἄμψ' Ἑλένη λευκαλῶν, εὐπατερεῖη,
 εἰνάετες Τρώεσσιν ἐμάρναο νωλεμές αἰεὶ,
 πολλοὺς δ' ἄνδρας ἔπεφνες ἐν αἰνῇ δηϊότητι,
 230 σῆ δ' ἦλω βουλῇ Πριάμου πόλις εὐρύαυγια.
 Πῶς δὴ νῦν, ὅτε σὸν τε δόμον καὶ κτήμαθ' ἰχάνεις,
 ἅντα μνηστήρων ὀλοφύρεαι ἀλκιμος εἶναι;
 Ἄλλ' ἄγε δεῦρο πέπον, παρ' ἐμ' ἴστασο καὶ ἴδε ἔργον,
 ὅφρ' εἰδῆς, οἷός τοι ἐν ἀνδράσι δυσμενέεσσιν
 235 Μέντωρ Ἀλκιμίδης εὐεργεσίας ἀποτίνειν.
 Ἥ β' αὖ καὶ οὐπὶ πάγχυ οἶδου ἑτεραλκεία νίκη·
 ἀλλ' ἔτ' ἄρα σθένης τε καὶ ἀλκῆς πειρήτιζεν
 ἡμὲν Ὀδυσσεὺς ἡδ' υἱοῦ κυδαλλίμοιο.
 Αὐτὴ δ' αἰθαλόεντος ἀνὰ μεγάροιο μέλαθρον
 240 ἔζετ' ἀναΐξασα, γελιδόνη εἰκέλη ἄντην.
 Μνηστήρας δ' ὠτρυνε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος
 Εὐρύνομός τε καὶ Ἀμφιμέδων Δημοπτολέμος τε
 Πείσανδρός τε Πολυκτορίδης Πόλυβός τε δαΐφρων·
 οἳ γὰρ μνηστήρων ἀρετὴ ἔσαν ἔξοχ' ἀριστοί,
 245 ὅσοι ἔτ' ἔζων περὶ τε ψυχῶν ἐμάχοντο·
 τοὺς δ' ἦδη ἐδάμασσε βιὸς καὶ ταρφέες ἰοί. [σχωιν·
 Τοῖς δ' Ἀγέλως μετέειπεν, ἔπος πάντεσσι πιραύ-
 Ὠ φίλοι, ἦδη σχήσει ἀνὴρ δδε χεῖρας ἀάπτους·
 καὶ δὴ οἳ Μέντωρ μὲν ἔθη, κενὰ εὐγμᾶτα εἰπών·
 250 οἳ δ' οἳοι λείπονται ἐπὶ πρώτῃσι θυρήφιν.
 Τῷ νῦν μὴ ἅμα πάντες ἀφίετε δούρατα μακρά·
 ἀλλ' ἄγεθ', οἳ ἔξ πρῶτον ἀκοντίσας, αἳ κέ ποθι Ζεὺς
 δώη Ὀδυσῆα βλῆσθαι καὶ κῆδος ἀρῆσθαι.
 Τῶν δ' ἄλλων οὐ κῆδος, ἐπὶν οὗτος γε πέσῃσιν.
 255 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκόντισαν, ὥς ἐκέλευεν,
 ἰέμενοι· τὰ δὲ πάντα ἐτώσια θῆκεν Ἀθήνη.

Ibi robur spirantes constiterunt; qui quidem super limen,
 quatuor; illi autem intra aedes multique et strenui erant.
 His autem prope filia Jovis advenit Minerva,
 Mentori assimilata tum corpore, tum etiam voce.
 Hanc vero Ulysses gaudebat conspicatus et verbum dixit:
 Mentor, propulsa malum, memorque esto socii dilecti:
 qui tibi bene saepe-faciebam, eadem ætate autem mecum es.
 Sic dixit, suspicans populorum-concitatricem esse Minervam.
] Proci vero ex altera parte eam increpabant in ædibus:
 primus hanc objurgabat Damastorides Agelaus:
 Mentor, ne tibi verbis persuadeat Ulysses,
 procos ut oppugnes, auxiliorisque ei ipsi:
 sic enim nostram mentem perfectum-iri puto:
 quando hos interfecerimus, patrem atque etiam filium,
 in iis et tu postea interficeris, quod talia cogitas
 facere in ædibus: tuo vero ipsius capite luos.
 At postquam vestras vires abstulerimus arce,
 possessiones, quotquot tibi sunt, quæque intus, et quæ foris,
 cum iis quæ sunt Ulyssis commiscebimus; nec tibi filios
 vivere in ædibus sinemus, nec filias,
 neque uxorem castam Ithacæ in urbe versari.
 Sic dixit: Minerva vero irata est in corde magis;
 objurgavitque Ulyssem iratis verbis:
 Non amplius tibi, Ulysse, robur integrum, nec ulla fortitudo,
] qualis erat quando de Helena candidis ulnis, nobilipatre nata,
] per novem annos cum Trojanis pugnabas assidue semper;
] multos autem viros interfecisti in gravi pugna,
 tuoque capta est consilio Priami urbs viis-spatis.
 Quomodo demum nunc, quum tuas ad aedes et possessiones venisti,
] contra procos molliter cessas fortis esse?
 Sed age huc, amice, juxta me sta, et vide opus,
 ut scias qualis tibi inter viros inimicos sit
 Mentor Alcimides ad beneficia rependenda.
 Dixit, et nondum prorsus dabat variabilem victoriam;
 sed adhuc sane roburque et fortitudinem experiebatur
 et Ulyssis, et filii gloriosi.
 Ipsa vero splendide super domus tectum
 consedit eo insiliens, hirundini similis aspectu.
 Procos autem concitabat Damastorides Agelaus,
 Eurynomusque, et Amphimedon, Demoptolemusque,
 Pisanderque Polyctores, Polybusque prudens:
 hi enim procorum fortitudine erant longe optimi,
 quotquot adhuc vivebant, et de animabus pugnabant:
 ceteros autem jam domuerat arcus, et crebræ sagittæ.
 Illis vero Agelaus dixit, verbum omnibus promulgans:
 O amici, jam cohibebit vir hic manus indomitas:
 ac jam ei Mentor quidem abiit, inanes jactationes locutus;
 hi autem soli relictī sunt in primis foribus.
 Ideo nunc ne simul omnes emittite hastas longas:
 sed agite, sex primum jaculamini, sicubi Jupiter
 dederit Ulyssem percuti, et nos gloriam reportare.
 De ceteris autem non est sollicitudo, postquam hic ceciderit.
 Sic dixit: illi vero inde omnes jaculati sunt, sicut jussit,
 connixi; illa autem omnia irrita reddidit Minerva.

Τῶν ἄλλος μὲν σταθμὸν εὐσταθέος μεγάρου
 βεβλήκει, ἄλλος δὲ θύρην πυκνῶς ἀραρυῖαν
 ἄλλου δ' ἐν τοίχῳ μελίη πέσε χαλκοβάρεια.
 280 Αὐτὰρ ἐπειδὴ δούρατ' ἀλευάντο μνηστήρων,
 τοῖς δ' ἄρα μῦθον ἤρχε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 ὦ φίλοι, ἦδη μὲν κεν ἐγὼν εἵπομαι καὶ ἄμμιν
 μνηστήρων ἐς ὄμιλον ἀκόντισαι, οἳ μεμάσιν
 ἡμέας ἐξεναρίζαι ἐπὶ προτέροισι κακοῖσιν.
 285 Ὡς ἔραθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκόντισαν δῆεα δοῦρα,
 ἄντα τιτυσόμενοι· Δημποτόλεμον μὲν Ὀδυσσεύς,
 Εὐρυάδην δ' ἄρα Τηλέμαχος, Ἐλατον δὲ συῶτης,
 Πείσανδρον δ' ἄρ' ἔπερνε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·
 οἳ μὲν ἔπειθ' ἅμα πάντες ὁδᾶς ἔλον ἄσπετον οὐδας.
 290 Μνηστῆρες δ' ἀνεχώρησαν μεγάρου μυχόνδε·
 τοὶ δ' ἄρ' ἐπῆριζαν, νεκύων δ' ἐξ ἔγχε' ἔλοντο.
 Αὔτις δὲ μνηστῆρες ἀκόντισαν δῆεα δοῦρα,
 ἰέμενοι· τὰ δὲ πολλὰ ἐτώσια θῆκεν Ἀθήνη.
 Τῶν ἄλλος μὲν σταθμὸν εὐσταθέος μεγάρου
 295 βεβλήκει, ἄλλος δὲ θύρην πυκνῶς ἀραρυῖαν·
 ἄλλου δ' ἐν τοίχῳ μελίη πέσε χαλκοβάρεια.
 Ἀμφιμέδων δ' ἄρα Τηλέμαχον βάλε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ
 λίγῃν, ἄκρην δὲ ῥινὸν δηλήσατο χαλκός.
 Κτήσιππος δ' Εὐμαίον ὑπὲρ σάκος ἔγχεϊ μακρῷ
 300 ὦμον ἐπέγραψεν· τὸ δ' ὑπέριπτατο, πίπτε δ' ἔραζε.
 Τοὶ δ' αὖτ' ἀμφ' Ὀδυσῆα δαίφρονα, ποικιλομήτην,
 μνηστήρων ἐς ὄμιλον ἀκόντισαν δῆεα δοῦρα. [σεύς,
 Ἐνθ' αὖτ' Εὐρυδάμαντα βάλε πτολίπορθος Ὀδυσ-
 Ἀμφιμέδοντα δὲ Τηλέμαχος, Πόλυβον δὲ συῶτης·
 305 Κτήσιππον δ' ἄρ' ἔπειτα βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ
 βεβλήκει πρὸς στήθος, ἐπειχόμενος δὲ προσηύδα·
 ὦ Πολυθερεσίδη φιλοκέρτομα, μήποτε πάμπαν
 εἰκὼν ἀφραδῆς μέγα εἵπειν, ἀλλὰ θεοῖσιν
 μῦθον ἐπιτρέψαι· ἐπειτὰ πολλὸν φέρτερόι εἰσιν.
 310 Τοῦτό τοι ἀντὶ ποδὸς εἰνήθων, ὅν ποτ' ἔδωκας
 ἀντιθέω Ὀδυσσῆϊ, δόμον κατ' ἀλγυεύοντι.
 Ἦ ῥα βοῶν ἐλίκων ἐπιβουκόλος· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 οὔτα Δαμαστορίδην αὐτοσχέδον ἔγχεϊ μακρῷ·
 Τηλέμαχος δ' Εὐηνορίδην Λειώκριτον οὔτα
 305 δουρὶ μέσον κενεῶνα, διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσαν·
 ἤριπε δὲ πρηνῆς, χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ.
 Δὴ τότε Ἀθηναῖη φθισίμβροτον αἰγίδ' ἀνέσχεν
 ὑψόθεν ἐξ ὀροφῆς· τῶν δὲ φρένες ἐπτοίγησαν.
 Οἱ δ' ἐφρόντο κατὰ μέγαρον βόες ὡς ἀγελαῖαι·
 310 τὰς μὲν τ' αἰόλος οἴστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν
 ὄρη ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πελόνται.
 Οἱ δ', ὅς τ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀρχυλοεῖλαι,
 ἐξ ὀρέων ἔλθόντες ἐπ' ὀρνίθεσσι θορῶσιν·
 ταὶ μὲν τ' ἐν πεδίῳ νέφεα πτώσσουσαι ἵενται,
 305 οἱ δὲ τὰς ὀλέκουσιν ἐπάλμενοι, οὐδέ τις ἀλχὴ
 γίγνεται οὐδὲ φυγῇ· χαιρούσι δὲ τ' ἀνέρες ἄγρη·
 ὡς ἄρα τοὶ μνηστῆρας ἐπεσσύμενοι κατὰ δῶμα
 τύπτον ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' αἰεὶ καὶ
 κράτων τυπτομένων· δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν.
 310 Λειώδης δ' Ὀδυσῆος ἐπεσσύμενος λάβε γούνων

Eorum alius quidem postem bene-fundatæ domus
 percussit, alius autem januam firmiter aptatam;
 alius vero parieti fraxinea-hasta incidit ære-gravis.
 Ac postquam hastas evitaverunt procorum,
 his sermonem exorsus est audens divinus Ulysses :

O amici, jam quidem ego dixerim et nobis,
 procorum in turbam ut-jaculemur, qui cupiunt
 nos interficere, præter priora mala.

Sic dixit; hi autem omnes jaculati-sunt acutas hastas,
 ex-adverso collimantes : Demoptoleum quidem Ulysses,
 Euryaden autem Telemachus, Elatum vero subulcus,
 Pisandrum autem interfecit boum bubulcus vir :
 hi quidem deinde simul omnes mordicus prehenderunt im-
 mensum solum.] Proci vero recessere domus in-penetræle :
 illi autem irruerunt, et e cadaveribus hastas extraxere.

Rursus vero proci jaculati-sunt acutas hastas,
 connixi : illa vero pleraque irrita reddidit Minerva.
 Eorum alius quidem postem bene-fundatæ domus
 percussit, alius autem januam firmiter aptatam;
 alius vero parieti fraxinea-hasta incidit ære-gravis.
 Amphimedon autem Telemacho percussit manum ad carpum
 strictim, extremamque pellem læsit æs.

Ctesippus vero Eumæo super scutum hasta longa
 humerum perstrinxit; ea autem supervolavit, ceciditque hu-
 mi.] Illi vero ex-altera-parte circa Ulysem prudentem, ver-
 sutum,] procorum in turbam jaculati-sunt acutas hastas.
 Tunc autem Eurydamantem feriit urbium-vastator Ulysses,
 Amphimedontem Telemachus, Polybum vero subulcus;
 Ctesippum autem deinde boum bubulcus vir
 percussit ad pectus; et super-eo-glorians ipsum allocutus-est :

O Polytherside, conviciolorum-amans, nunquam omnino
 obsequens stultitiæ magnifice loquere, sed diis
 sermonem committe : quoniam multo potentiores sunt.
 Hoc tibi pro pede esto hospitale-munus, quem quondam de-
 disti] deo-pari Ulyssi, per domum vaganti.

Dixit boum camurorum bubulcus : at Ulysses
 vulneravit Damastoriden cominus hasta longa :
 Telemachus autem Euenoriden Liocritum vulneravit
 hasta medio ventre, penitusque æs transegit :
 cecidit vero is pronus, terramque feriit tota fronte.

Tunc demum Minerva mortalibus-exitiosam ægidem sustulit
 alte ex fastigio : eorum autem mentes perterritæ-sunt.

Hique trepidabant per domum, boves tanquam armentales;
 quas quidem pernix asilus adortus agitavit
 tempore in verno, quando dies longi sunt.

Illi autem, sicut vultures curvis-unguibus, aduncis-rostris,
 ex montibus profecti avibus insiliunt;

hæ quidem in campo retia timentes volitant,
 illi autem eas perdunt insilientes; neque ulla resistendi-facul-
 tas] fit, neque effugium; gaudent autem et viri ea captura :

sic igitur hi procos irruentes per domum
 feriebant quaque-versum; illorum autem gemitus oriebatur
 fœdus,]capitibus percussis : pavementum vero totum sanguine
 undabat.] Liodes autem Ulyssis advolans prehendit genua,

καί μιν λισσόμενος ἔπια πτερόεντα προκηύδα·
 Γουνούμαί σ' Ὀδυσσεύ· σὺ δέ μ' αἰδέο καί μ' ἐλέη-
 οὐ γάρ πώ τινά φημι γυναικῶν ἐν μεγάροισιν [συν-
 εἰπεῖν οὐδέ τι βέβαια ἀτάσθαλον· ἀλλὰ καὶ ἄλλους
 315 παύεσκον μνηστῆρας, ὅτις τοιαῦτά γε βέβοι.
 Ἀλλὰ μοι οὐ πείθοντο κακῶν ἀπο χεῖρας ἔχεσθαι·
 τῷ καὶ ἀτασθαλίῃσιν ἀεικέα πότμον ἐπέσπον.
 Αὐτὰρ ἐγὼ μετὰ τοῖσι θυοκλῆος, οὐδὲν ἰοργῶς,
 κείσομαι· ὥς οὐκ ἔστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων.
 320 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 εῖ μὲν δὴ μετὰ τοῖσι θυοκλῆος εὐχέαι εἶναι, [σεύς·
 πολλὰκις ποὺ μέλλεις ἀρήμεναι ἐν μεγάροισιν
 τηλοῦ ἔμοι νόστοιο τέλος γλυκεροῖο γενέσθαι,
 σοὶ δ' ἀλογόν τε φίλην σπείσθαι καὶ τέχνα τεκέσθαι·
 325 τῷ οὐκ ἂν θάνατόν γε δυσηλεγέα προφύγοιθα.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἕϊφος εἴλετο χειρὶ παχείῃ
 κείμενον, ὃ ῥ' Ἀγέλαος ἀποπροέφη χαμαῖζε
 κτεινόμενος· τῷ τόνγε κατ' αὐχένα μέσσον ἔλασεν·
 φθεγγομένου δ' ἄρα τοῦγε κάρη κονίησιν ἐμίχθη.
 330 Τερπιάδης δέ τ' αἰοδὸς ἀλύσκανε Κῆρα μέλαιναν,
 Φήμιος, ὃς ῥ' ἤειδε μετὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκη.
 Ἔοτ' ἄρ' ἐν χεῖρεσσιν ἔχων φόρμιγγα λίγειαν,
 ἄγχι παρ' ὀρσοθύρῃν· δίχα δὲ φρεσὶ μερμήριζεν,
 ἥ ἑκδὺς μεγάροιο Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμόν
 335 ἔρκαίοντο τετυγμένον, ἐνθ' ἄρα πολλὰ
 Λαέρτης Ὀδυσσεύς τε βῶν ἐπὶ μηρὶ ἔκαιον·
 ἥ γούναν λίσσοιτο προσαΐξας Ὀδυσῆα.
 Ὡς δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
 γούναν ἀψάσθαι Λαερτιάδῃ Ὀδυσῆος.
 340 Ἦτοι δ' φόρμιγγα γλαφυρὴν κατέθηκε χαμαῖζε,
 μεσσηγύς κρητῆρος ἰδὲ θρόνου ἀργυροῦλου·
 αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προσαΐξας λάβε γούναν
 καί μιν λισσόμενος ἔπια πτερόεντα προκηύδα· [συν-
 Γουνούμαί σ' Ὀδυσσεύ· σὺ δέ μ' αἰδέο καί μ' ἐλέη-
 345 αὐτῷ τοι μετόπισθ' ἄχος ἔσσεται, εἰ κεν αἰοδὸν
 πέφνης, ὅτε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν αἰείδῃ.
 Αὐτοδίδακτος δ' εἰμὶ· θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶ οἶμας
 παντοίας ἐνέφυσεν· ἔοικα δέ τοι παραιομένη.
 ὥς τε θεῶ· τῷ μὲν ἱλαίοιο δειροτομήσῃαι.
 350 Καὶ κεν Τηλέμαχος τάδε γ' εἴποι, σὺς φίλος υἱός,
 ὥς ἐγὼ οὔτι ἐκὼν ἐς σὸν δόμον οὐδὲ χατίζων
 πωλεῦμην μνηστῆρσιν ἀισόμενος μετὰ δαίτας·
 ἀλλὰ πολὺ πλέονες καὶ κρείσσονες ἦγον ἀνάγκη.
 Ὡς φάτο· τοῦ δ' ἤκουσ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο,
 355 αἴψα δ' ἐὼν πατέρα προσεφώνεεν ἔγγυς ἑόντα·
 Ἴσχω μὴδέ τι τοῦτον ἀναιτίον οὔτα χαλκῶ·
 καὶ κήρυκα Μένοντα σώωσμεν, ὅτε μευ αἰεὶ
 οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ κηδέσκετο, παιδὶς ἑόντος·
 εἰ δὴ μή μιν ἔπεφνε Φιλοῖτιος ἡς συμβόλτης,
 360 ἡ δὲ σοὶ ἀντεβόλησεν, ὀρινομένῳ κατὰ δῶμα.
 Ὡς φάτο· τοῦ δ' ἤκουσε Μένων, πεπνυμένῃα εἰδὼς·
 πεπτηγὼς γάρ ἔκειτο ὑπὸ θρόνον, ἄμφι δὲ δέρμα
 ἔστο βοῦς νεόδαρτον, ἀλύσκων Κῆρα μέλαιναν.
 Αἴψα δ' ἀπὸ θρόνου ὤρτο, θεῶς δ' ἀπέδυνε βοείην·

et ipsum precans verbis alatis allocutus-est :

Supplex-oro te, Ulysse; tu vero me respice et mei miserere :
 nunquam enim cuiquam dico me mulierum in aedibus
 dixisse neque aliquid fecisse iniquum : sed et alios
 compescebam procos, quicumque talia quidem faceret.
 Sed mihi non paruerunt, a malis manus ut-abstinerent :
 quare et ob-iniquitates sævum fatum consecuti-sunt.
 At ego inter hos haruspex, nihil qui-patravi,
 jacebo : nam non est gratia in-posterum benefactorum.

Hunc autem torve intuitus allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 si quidem jam inter hos haruspitem profiteris te esse,
 sæpe fere debes precatus-esse in aedibus,
 longe mihi reditus finem dulcis fieri,
 tibi autem uxoremque caram accedere, et filios parere :
 quare non mortem tu inexorabilem effugies.

Sic igitur locutus, ense[m] cepit manu robusta
 jacentem, quem Agelaus abjecerat humi
 quum-interficeretur ; eo hunc ad cervicem mediam ferit :
 loquentis vero adhuc ejus caput pulveribus mixtum-est.

Terpiades autem cantor declinabat fatum atrum,
 Phemius ; qui cane[n]bat inter procos necessitate.
 Stetit autem, in manibus tenens citharam argutam,
 prope ad posticam : bifariam vero mente deliberabat ;
 utrum egressus domo, Jovis magni ad aram
 domestici sederet fabrefactam, ubi multa
 Laertes Ulyssesque hominum femora comburebant ;
 an genibus-prehensis precaretur aggressus Ulyssem.
 Sic autem ei cogitanti visum-est utilius esse,
 genua prehendere Laertiadæ Ulyssis.
 Nempe ille citharam cavam deposuit humi
 medio inter craterem et sellam argenteis-clavis distinctam :
 ipse autem demum Ulyssem aggressus prehendit genua,
 et ipsum precans verbis alatis allocutus-est :

Supplex-oro te, Ulysse ; tu vero me respice, et mei mise-
 rere :] ipsi tibi in-posterum dolor erit, si cantorem
 interfeceris, qui diis et hominibus cano.

Ex-me-ippo-doctus sum ; deus vero mihi in mente cantus
 omnigenos insevit ; aptus-sum autem tibi accinere
 tanquam deo : quare ne me cupias obtruncare.

Et Telemachus hæc utique dixerit, tuus dilectus filius,
 quod ego neutiquam lubens in tuam domum, neque indigens,
 veniebam proci[s] cantaturus inter convivia ;
 sed multo plures et potentiores ducebant me necessitate.

Sic dixit : eum autem audivit sacra vis Telemachi ;
 statimque suum patrem alloquebatur prope stantem :

Contine-te, neu quicumque hunc insonem vulnera ære :
 etiam præconem Medontem servavimus, qui me semper
 domo in nostra curabat, puer dum-eram :
 si jam non ipsum interfecerit Philoetius, vel subulcus,
 vel tibi is occurrerit, ruenti per domum.

Sic dixit : eum vero audivit Medon, prudentia sciens :
 stratus enim jacebat sub solio, circum autem pellem
 indutus erat bovis recens-excoriati, vitans fatum atrum.
 Statim vero a-solo surrexit, citoque exiit bubulam pellem ;

365 Τηλέμαχον δ' ἄρ' ἔπειτα προσαιῖας λάβε γούνοιν
καί μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

ὦ φίλ', ἐγὼ μὲν δδ' εἰμὶ· σὺ δ' ἴσχεο· εἰπέ δὲ πατρί,
μή με περισθενένων δηλήσεται ὀξείτ' χαλκῷ,
ἀνδρῶν μνηστήρων κεχολωμένος, οἳ οἱ ἔκειρον
370 κτήματ' ἐνὶ μεγάροις, σὲ δὲ νήπιοι οὐδὲν ἔτιον.

Τὸν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
θάρσει, ἐπειδὴ σ' οὗτος ἐρύσσατο καὶ ἐσάωσεν,
ὅφρα γνῶς κατὰ θυμόν, ἀτὰρ εἰπῆσθα καὶ ἄλλω,
ὥς κακοεργίης εὐεργεσίῃ μὲν' ἀμείνων.

375 Ἄλλ' ἐξεληθόντες μεγάρων ἔξεσθε θύραζε
ἐκ φόνου εἰς αὐλήν, σὺ τε καὶ πολύφημος αἰοῖδς,
ὅφρ' ἂν ἐγὼ κατὰ δῶμα ποντήσομαι, ὅττιό με χρεῖ.

Ὡς φάτο· τῷ δ' ἔξω βήτην μεγάροιο κίοντα,
ἔξεσθην δ' ἄρα τῷγε Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμόν,
380 πάντοσε παπταίνοντα, φόνον ποτιδεγμένω αἰεῖ.

Πάπτηνεν δ' Ὀδυσσεὺς καθ' ἑὸν δόμον, εἴ τις ἐτ' ἀν-
ζωὸς ὑποκλοπέοιτο, ἀλύσκων Κῆρα μέλαιναν. [δρῶν
Τοὺς δὲ ἴδεν μάλα πάντας ἐν αἵματι καὶ κινήσιν
πεπτεῶτα πολλούς· ὥς τ' ἰχθύας, οὗθ' ἄλιγες

385 κοῖλον ἐς αἰγιαλὸν πολιῆς ἔκτοσθε θαλάσσης
δικτύῳ ἐξέρυσαν πολυωπῶ· οἳ δέ τε πάντες
κύμαθ' ἄλῳς ποθέοντες ἐπὶ ψαμάθοισι κέχυνται,
τῶν μὲν τ' Ἥλιος φαέθων ἐξείλετο θυμόν·
ὥς τότ' ἄρα μνηστήρες ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο.

390 Ἀὐτὸς τότε Τηλέμαχον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Τηλέμαχ', εἰ δ', ἄγε μοι κάλεσον τροφὸν Εὐρύ-
δρα ἔπος εἰπῶμι, τό μοι καταθύμιόν ἐστιν. [κλειαν,

Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπαπειθετο πατρί·
κινήσας δὲ θύρην προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν·

395 Δεῦρο δὴ ὄρσο, γρηῖ παλαιγενές, ἥτε γυναικῶν
δμῳάων σκοπὸς ἐσσι κατὰ μέγαρ' ἡμετεράων·
ἔρχο· κυκλήσκει σε πατὴρ ἡμῶς, ὅφρα τι εἴπη.

Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
ᾠξεν δὲ θύρας μεγάρων εὐναιεταόντων,

400 βῆ δ' ἰμεν· αὐτὰρ Τηλέμαχος πρόσθ' ἡγεμόνευεν.
Εὐρην ἔπειτ' Ὀδυσῆα μετὰ κταμένοισι νέκυσσιν,
αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον· ὥς τε λέοντα,

ὃς βρά τε βεβρωκὸς βοδὸς ἔρχεται ἀγραύλοιο·
πᾶν δ' ἄρα οἱ στήθος τε παρήϊά τ' ἀμφοτέρωθεν

405 αἱματόεντα πέλει· δαινὸς δ' εἰς ὧπα ἰδέσθαι·
ὥς Ὀδυσσεὺς πεπάλακτο πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεν.

Ἦ δ' ὥς οὖν νέκυάς τε καὶ ἄσπετον εἰσίδεν αἶμα,
ἴθυσέν δ' ὀλολύξαι, ἐπεὶ μέγα εἰσίδεν ἔργον·

ἀλλ' Ὀδυσσεὺς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένη περ·
410 καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἐν θυμῷ, γρηῖ, χαῖρε καὶ ἴσχεο μηδ' ὀλολύξε·
οὐχ ὅσην, κταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάσθαι.

Τοὺς δὲ μοῖρ' ἰδάμασσε θεῶν καὶ σφέτλια ἔργα·
οὔτινα γὰρ τίεσκον ἐπιγυθίωνιν ἀνθρώπων,

415 οὐ κακὸν οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ὅτις σφέας εἰσαφίκοιτο·
τῷ καὶ ἀτασθαλίῃσιν αἰεκέα πότμον ἐπέσπον.

Ἄλλ' ἄγε μοι σὺ γυναῖκας ἐνὶ μεγάροις κατὰλεξον,
αἳ τέ μ' ἀτιμάζουσιν καὶ αἳ νηλιτεῖς εἰσίν.

Telemachum autem deinde aggressus prehendit genua,
et ipsum precans verbis alatis allocutus est :

O care, ego quidem hic sum : tu vero contine-te ; dic autem patri, ne me ferociens lædat acuto aere, de-viris procis iratus, qui ei attondebant possessiones in ædibus ; te autem stulti nihil honorabant.

Hunc vero subridens allocutus est ingeniosus Ulysses : bono-esto-animo, quandoquidem te hic liberavit et servavit ; ut noscas ipse in animo, sed dicas etiam alii, quod maleficio beneficium est longe melius.

Sed egressi ex-ædibus, sedete foris extra cædem in aula ; tuque et valde-celebris cantor, dum ego per domum operatus-fuero, quodcumque me oportet.

Sic dixit : hi autem exiverunt domo profecti, sedebantque proinde Jovis magni ad aram ; undique circumspicientes, cædem expectantes semper.

Circumspectavit vero Ulysses per suam domum, si quis adhuc virorum] vivus surripere-se, vitans fatum atrum.

Illos autem vidit prorsus omnes in sanguine et pulveribus collapsos multos ; sicut pisces, quos-quidem piscatores cavum in litus, canum extra mare,

reti extraxerunt multiforo ; hi vero omnes undas maris desiderantes in arenis fusi-sunt, et horum quidem Sol lucens abstulit animam : sic tunc proci super alios-alii fusi-erant.

Tum demum Telemachum allocutus est ingeniosus Ulysses :

Telemache, eia age, mihi advoca nutricem Eurycleam : ut verbum ei dicam, quod mihi in-animo est.

Sic dixit : Telemachus vero dilecto obedivit patri ; motaque janua allocutus est nutricem Eurycleam :

Huc jam move-te, anus antiqua, quæ mulierum famularum inspectrix es in ædibus nostris : veni, vocat te pater meus, ut aliquid tibi dicat.

Sic igitur locutus est : illi autem non-evolvit verbum.

Aperuit vero fores ædium habitantibus-commodarum, profectaque est ire : at Telemachus ante præibat.

Invenit deinde Ulyssem inter cæsa cadavera, sanguine et pulvere inquinatum : tanquam leonem, qui quidem pastus de-bove venit agresti ; totum autem ei pectusque, genæque utrinque cruentatæ sunt ; terribilis vero est in vultum aspectu : sic Ulysses inquinatus-erat pedibus et manibus superne.

Illa autem ubi cadavera et immensum inspexit sanguinem, impetum-cepit ululandi, quoniam magnum vidit opus : sed Ulysses cohibuit et retinuit, cupientem licet ; et ipsam compellans verbis alatis allocutus est :

In animo, anus, gaude, et te-contine, neu ulula : non est fas, interfectis super viris gloriari.

Hosce vero fatum domuit deorum et ipsorum iniqua opera : neminem enim honorabant terrestrium hominum, non malum, nec bonum quidem, quicumque ad-ipsos perve-niret:] quare et ob-insolentiam fordam mortem assecuti-sunt.

Sed age, mihi tu mulieres in ædibus recense, et quæ me parum-honorant, et quæ culpæ-expertes sunt.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
 420 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀλθελὴν καταλέξω.
 Πεντήκοντά τοί εἰσιν ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες
 θυμῶν, τὰς μὲν τ' ἔργα διδάξαμεν ἐργάζεσθαι,
 εἰρία τε ζαίνειν καὶ δουλοσύνης ἀνέχεσθαι·
 τῶν δώδεκα πᾶσαι ἀναιδείης ἐπέβησαν·
 425 οὐτ' ἐμὲ τίουσαι οὐτ' αὐτὴν Πηνελόπειαν.
 Τηλέμαχος δὲ νέον μὲν ἀέζετο, οὐδέ ἐ μήτηρ
 σημαίνειν εἰσκεν ἐπὶ δμῶσσι γυναῖξιν.
 Ἄλλ' ἄγ', ἐγὼν ἀναβᾷς ὑπερώϊα σιγαλόεντα
 εἰπω σὴ ἄλόχῳ, τῇ τις θεὸς ὕπνον ἐπέωρσεν. [σεύς·
 430 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 μέω τήνδ' ἐπέγειρε· σὺ δ' ἐνθάδε εἰπέ γυναῖξιν
 ἐλθέμεν, ἅπτερ πρόσθεν αἰκίεα μηχανόωντο.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
 ἀγγελέουσα γυναῖξί καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι.
 435 Αὐτὰρ ὁ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἠδὲ συβώτην
 εἰς ἑ καλεσσάμενος ἔπειτα πτερύοντα προσήυδα·
 Ἀρχετε νῦν νέκυας φορέειν καὶ ἄνωχε γυναῖκας·
 αὐτὰρ ἔπειτα θρόνους περικαλλέας ἠδὲ τραπέζας
 ὕδατι καὶ σπόγγοις πολυτρήτοισι καθαίρειν.
 440 Αὐτὰρ ἔπην δὴ πάντα δόμον κατακοσμήσῃσθε,
 θυμῶς ἐξαγαγόντες εὖσταθὲς μεγάροιο
 μεσσηγύς τε θόλου καὶ ἀμύμονος ἔρκεος αὐλῆς
 θεινέμεναι ξίφεσιν τανυήκεσιν, εἰςόκε πασέων
 ψυχὰς ἐξαφέλῃσθε καὶ ἐκλεάθοιντ' Ἀφροδίτης,
 445 τὴν ἄρ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ἔχον μίσγοντό τε λάθρη.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δὲ γυναῖκες ἀολύεες ἦλθον ἅπασαι,
 αἰν' ὀλοφυρόμεναι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέουσαι.
 Πρῶτα μὲν οὖν νέκυας φόρεον κατατεθνηῶτας,
 καὶ δ' ἄρ' ὑπ' αἰθοῦσῃ τίθεσαν εὐερχέος αὐλῆς,
 450 ἀλλήλῃσιν ἐρεΐδουσαι· σήμαινε δ' Ὀδυσσεύς,
 αὐτὸς ἐπισπέρχων· τὰ δ' ἐκφόρεον καὶ ἀνάγκη.
 Αὐτὰρ ἔπειτα θρόνους περικαλλέας ἠδὲ τραπέζας
 ὕδατι καὶ σπόγγοις πολυτρήτοισι καθαίρον.
 Αὐτὰρ Τηλέμαχος καὶ βουκόλος ἠδὲ συβώτης
 455 λίστροισιν δάπεδον πύκα ποιητοῖο δόμοιο
 ξῦον· τὰ δ' ἐφόρεον θυμῶν, τίθεσαν δὲ θύραζε.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πᾶν μέγαρον διεκοσμήσαντο,
 θυμῶς δ' ἐξαγαγόντες εὖσταθὲς μεγάροιο
 μεσσηγύς τε θόλου καὶ ἀμύμονος ἔρκεος αὐλῆς
 460 εἴλεον ἐν στείνῃ, ὅθεν οὕτως ἦεν ἀλύξαι.
 Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν·
 Μὴ μὲν δὴ καθαρῶ θανάτῳ ἀπὸ θυμὸν ἐλοίμην
 τῶν, αἱ δὴ ἐμῇ κεφαλῇ κατ' ὄνειδεα χεῦαν
 μητέρει ὅ' ἡμετέρῃ παρὰ τε μνηστῆρσιν ἱαυον.
 465 Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ πείσμα νεὸς κυανοπρύρροιο
 κίονος ἐξάψας μεγάλῃσιν περιβάλλε θόλοιο,
 ὑπόσ' ἐπεντανύσας, μή τις ποσὶν οὐδὰς ἴκοιτο.
 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἡ κίχλαι τανυσίπτεροι ἦε πέλειαι
 ἔρκει ἐνιπλήξωσι, τό θ' ἐσθίει ἐνὶ θάμνῳ,
 470 αὐλὴν ἐξέμεναι, συγγερὸς δ' ὑπεδέξατο κοῖτος·
 ὥς αἴγ' ἐξείης κεφαλὰς ἔχον, ἀμφὶ δὲ πᾶσαις
 δειρήσι βρόχοι ἦσαν, ὅπως οἰκτιστα θάνοιεν·

Illum autem rursus allocuta est dilecta nutrix Euryclea:
 enimvero ego tibi, fili, veritatem declarabo.
 Quinquaginta tibi sunt in aedibus mulieres
 famulae, quas quidem opera docuimus operari,
 lanasque carpere, et servitutem sustinere:
 harum duodecim omnes ad-impudentiam processerunt,
 nec me honorantes, neque ipsam Penelopem.
 Telemachus vero recens quidem adolecebat, neque ipsam
 mater] imperare sinebat famulis mulieribus.
 Sed age, ego consensco cœnaculo splendido,
 dicam tuæ uxori, cui aliquis deus somnium immisit.

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
 nondum eam excita; tu vero huc dic mulieribus
 ut-veniant, quæ-quidem antea indigna machinabantur.

Sic igitur dixit; anus autem per domum transiens exivit,
 nuntiatura mulieribus, et hortatura ut-venirent.
 At ille Telemachum et bubulcum ac subulcum,
 ad se vocatos, verbis alatis allocutus est:

Incipite nunc cadavera portare, et jubete ferre mulieres,
 ac deinde solia perpulcra, et mensas,
 aqua et spongiis multiforis purgare.
 At postquam jam totam domum ordinaveritis,
 famulas eductas e bene-fundata domo,
 medio-inter tholumque et egregium septum aulæ,
 ferite ensibus longa-acie, donec omnium
 animas abstuleritis et oblitæ fuerint Veneris,
 quam sub procis habebant, et quæ miscebantur clam.

Sic dixit; ac mulieres confertæ venerunt omnes,
 graviter lamentantes, uberes lacrimas defundentes.
 Primum quidem corpora portabant mortua;
 sub porticu vero ponebant bene-septæ aulæ,
 sibi-invicem innitentes: imperabat autem Ulysses,
 ipse adurgens: illæ vero exportabant etiam necessitate.
 Ac deinde solia perpulcra et mensas,
 aqua et spongiis multiforis purgabant.
 At Telemachus et bubulcus ac subulcus
 scopis pavementum firmiter structæ domus
 verrebant; exportabant vero famulae, posueruntque foris.
 Ac postquam totam domum ordinant,
 famulas eductas e-bene-fundata domo,
 medio-inter tholumque et egregium septum aulæ
 cogeant in angusto, unde nullo-modo licebat effugere.
 Ad-hos autem Telemachus prudens incipiebat loqui:

Non quidem jam para morte animum auferrem
 harum, quæ dudum meo capiti opprobria offuderunt,
 matrique meæ, cumque procis concumbebant.

Sic igitur dixit; et funem navis prora-cærulea-instructæ
 ex-columna nexum magna tholi, iis circumjecit,
 alte extensum, ne-quæ pedibus solum attingeret.
 Sicut autem quando vel turdæ patulis-alis, vel columbæ
 reti impingunt, quod stabat in fruticeto,
 septum intrantes, triste autem eas suscepit cubile:
 sic hæ ordine capita habebant, circum autem omnia
 colla laquei erant, ut miserrime morerentur:

- ῥσπαιρον δὲ πόδεσσι μίνυνθά περ οὔτι μάλα δὴν.
 Ἐκ δὲ Μελάνθιον ἦγον ἀνά πρόθυρόν τε καὶ αὐλήν·
 475 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν βινάς τε καὶ οὔατα νηλεῖ χαλκῷ
 τάμνον· μήδεά τ' ἐξέρυσαν, κυσὶν ὦμά δάσασθαι·
 χεῖράς τ' ἠδὲ πόδας κόπτον, κεκοτῆρτι θυμῷ.
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀπονιψάμενοι χεῖράς τε πόδας τε
 εἰς Ὀδυσῆα δόμονδε κίον· τετέλεστο δὲ ἔργον.
 480 Αὐτὰρ ὅγε προσέειπε φίλην τροφὸν Εὐρύκλειαν·
 Οἴσε θέειον, γρηῦ, κακῶν ἄκος, οἴσε δέ μοι πῦρ,
 ὄφρα θεειώσω μέγαρον· σὺ δὲ Πηνελόπειαν
 ἔλθειν ἐνθάδ' ἀνοίγει σὺν ἀμειψόλοισι γυναῖξιν·
 πάσας δ' ὄτρυνον δμῶας κατὰ δῶμα νέεσθαι.
 485 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
 ναὶ δὴ ταῦτά γε, τέκνον ἐμόν, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
 ἀλλ' ἄγε τοι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματ' ἐνείκω·
 μηδ' οὕτω βράκειςιν πεπυκασμένους εὐρέας ὤμους
 ἔσταθ' ἐνὶ μεγάροισι· νεμεσητὸν δέ κεν εἴη. [σεύς·
 490 Τὴν δ' ἀπάμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 πῦρ νῦν μοι πρῶτιστον ἐνὶ μεγάροισι γενέσθαι.
 Ὡς ἔφαθ'· οὐδ' ἀπίθσε φίλην τροφὸς Εὐρύκλεια,
 ἥθεικεν δ' ἄρα πῦρ καὶ θήϊον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 εἴθ' διεθείωσεν μέγαρον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν.
 495 Γρηῖς δ' αὖτ' ἀπέθιε διὰ δῶματα κάλ' Ὀδυσῆος,
 ἀγγελέουσα γυναῖξ καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι·
 αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο, δῶος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι.
 Αἱ μὲν ἄρ' ἀμφοτέρωθεν καὶ ἡσπάζοντ' Ὀδυσῆα
 καὶ κύνεον ἀγαπαζόμεναι κεφαλὴν τε καὶ ὤμους
 500 χεῖράς τ' αἰνύμεναι· τὸν δὲ γλυκὺς ἱμερὸς ἦρει
 κλαυθμοῦ καὶ στοναχῆς· γίγνωσκε δ' ἄρα φρεσὶ πάσας.

ΟΔΥΣΣΕΙΑ Σ Ψ.

Ὀδυσσεὺς ὑπὸ Πηνελόπης ἀναγνω-
 ρισμός.

- Γρηῖς δ' εἰς ὑπερῷ' ἀνεβήσατο καρχαλώσα,
 δεσποίνῃ ἐρέουσα φίλον πόσιν ἔνδον ἔοντα·
 γούνατα δ' ἐβρώσαντο, πόδες δ' ὑπερικτάινοντο·
 στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 5 Ἔγρεο, Πηνελόπεια, φίλον τέκος, ὄφρα ἴδῃαι
 ὀφθαλμοῖσι τεοῖσι, τάτ' ἔλδαι ἤματα πάντα·
 ἦλθ' Ὀδυσσεὺς καὶ οἶκον ἱκάνεται, ὅψε περ ἑλθῶν.
 Μνηστῆρας δ' ἔκτεινεν ἀγήνορας, ὅτε οἱ οἶκον
 κήδεσσκον καὶ κτήματ' ἔδον βιώωντό τε παῖδα.
 10 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 μαῖα φίλη, μάργην σε θεοὶ θέσαν ὅτε δύνανται
 ἄγρονα ποιῆσαι καὶ ἐπίφρονά περ μάλ' ἔοντα
 καὶ τε χαλιφρονέοντα σασσορσύνης ἐπέθισαν·
 οἳ σέ περ ἔβλαψαν· πρὶν δὲ φρένας αἰσιμὴ ἦσθα.
 15 Τίπτε με λωθεύεις, πολυπενθέα θυμὸν ἔχουσαν,
 ταῦτα παρὲξ ἐρέουσα καὶ ἐξ ὕπνου μ' ἀνεγείρεις

palpitabant vero pedibus paululum, nequaquam valde diu.

Ac Melanthium educebant per vestibulumque et aulam ;
 ejus autem naresque et aures saevo aere
 abscindebant, genitaliaque evulserunt, canibus cruda discer-
 penda ;] manusque et pedes amputabant, irato animo.

Hi quidem deinde ut sibi-abluerant manusque pedesque ,
 ad Ulyssem in-domum ivere ; perfectum-erat autem opus.
 Atque hic alloquebatur dilectam nutricem Eurycleam :

Affer ihus, anus, malorum medelam, afferque mihi ignem,
 ut suffiam domum ; tu autem Penelopen
 venire huc jube, cum famulis mulieribus :
 omnes vero hortare ancillas per domum , ut-veniant.

Eum vero rursus alloquebatur dilecta nutrix Euryclea :
 certe jam hæc , fili mi, apposite dixisti ;
 sed age, tibi lænamque tunicamque vestimenta afferam :
 neve hoc-modo pannis tectus latos humeros
 sta in ædibus ; indignum vero hoc foret.

Eam autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 ignis nunc mihi omnium-primum in ædibus fiat.

Sic dixit : neque inobsequens-fuit cara nutrix Euryclea ;
 attulit vero ignem et thus : at Ulysses
 bene suffivit ædes et domum et aulam.

Anus autem inde ascendit per ædes pulcras Ulyssis ,
 nuntiatura mulieribus, et hortatura ut-venirent :
 illæ vero ierunt ex domo, facem in manibus tenentes.
 Hæque inde circumfundebantur et salutabant Ulyssem ,
 et osculabantur ei amplectentes caputque et humeros
 manusque prensantes ; illum autem dulce desiderium cepit
 fletus et suspirii : cognoscebat vero animo cunctas.

ODYSSEÆ XXIII.

Ulysses a Penelope agnitus.

Anus vero in coenaculum ascendit exsultans,
 heræ dictura dilectum maritum intus esse :
 genua autem firmiter-se-movebant, pedesque subeultabant :
 stetit vero deinde super caput, et ipsam sermone allocuta-
 est :] Surge, Penelope, cara filia, ut videas
 oculis tuis, quæ desideras per-dies omnes :
 venit Ulysses, et domum advenit, sero licet reversus.
 Procos autem interfecit illustres, qui ipsi domum
 contristabant et possessiones comedebant violenterque-tra-
 ctabant filium.] Illam vero rursus allocuta-est prudens Pe-
 nelope :] nutrix cara, insanam te dii reddidere, qui possunt
 insipientem facere etiam eum qui vel prudentissimus sit ;
 atque alias mentis-impotentem sapientiæ admoverunt :
 qui te sane læserunt ; antea autem mente integra eras.
 Cur me deludis, tristestem animum habentem,
 hæc præter verum dicens, et ex somno me suscitās

ἡδέος, ὅς μ' ἐπέδθησε φίλα βλέφαρ' ἀμφοικαλύψας;
οὐ γάρ πω τοῖόνδε κατέδραθον, ἐξ οὗ 'Οδυσσεὺς
ᾔχετ' ἐποφόμενος Κακοῖλιον οὐκ ὀνομαστήν.
20 Ἄλλ' ἄγε νῦν κατάρθῃσι καὶ αἶψ' ἔρχετο μέγαρόνδε.
Εἰ γάρ τις μ' ἄλλη γε γυναῖκῶν, αἱ μοι ἔασιν,
ταῦτ' ἐλθοῦσ' ἡγγεῖλε καὶ ἐξ ὕπνου ἀνέγειρεν,
τῷ κε τάχα στυγερώς μιν ἐγὼν ἀπέπεμψα νέεσθαι
αὐτὶς ἔσω μέγαρον· σέ δὲ τοῦτό γε γῆρας ὄνησει.

25 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
οὔτι σε λωθεύω, τέκνον φίλον· ἀλλ' ἔτυμόν τοι
ἦλθ' Ὀδυσσεὺς καὶ οἶκον ἰκάνεται, ὡς ἀγορεύω,
ὁ ξείνος, τὸν πάντες ἀτίμων ἐν μεγάροισιν.
Τηλέμαχος δ' ἄρα μιν πάλαι ᾔδεν ἐνδον ἐόντα,
30 ἀλλὰ σαφροσύνησι νοήματα πατρὸς ἔκευθεν,
ὄφρ' ἀνδρῶν τίσαιο βίην ὑπερηνορέωντων.

Ὡς ἔφαθ'· ἡ δ' ἔχάρη καὶ ἀπὸ λέκτροιο θοροῦσα
γρητὶ περιπλέχθη, βλεφάρων δ' ἀπὸ δάκρυον ἔκεν·
καί μιν φωνήσας' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
35 Εἰ δ', ἄγε δὴ μοι, μαῖα φίλη, νημερτές ἐνίσπε,
εἰ ἐτεδὸν δὴ οἶκον ἰκάνεται, ὡς ἀγορεύεις,
δππως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφῆκεν,
μοῦνος ἐὼν, οἱ δ' αἰὲν ἀλλήλες ἐνδον ἐμμινον.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
40 οὐκ ἶδον, οὐ πυθόμην, ἀλλὰ στόνον οἷον ἄκουον
κτεινομένων· ἡμεῖς δὲ μυϋῷ θαλάμοισιν εὐπῆκτων
ἡμεθ' αὐτοζόμεναι, σάνιδες δ' ἔχον εὖ ἀραρυῖαι·
πρὶν γ' ὅτε δὴ με σὸς υἱὸς ἀπὸ μεγάροιο καλέσσειν
Τηλέμαχος· τὸν γάρ βα πατὴρ προέηκε καλέσσαι.

45 Εὐρὼν ἔπειτ' Ὀδυσῆα μετὰ καταμένοιισι νέκυσσιν
ἑσταόθ'· οἱ δὲ μιν ἀμφὶ κραταίπεδον οὐδας ἔχοντες
κεῖατ' ἐπ' ἀλλήλοισιν· ἰδοῦσά κε θυμὸν ἰάνθης.
[αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον ὥστε λέοντα.]

Νῦν δ' οἱ μὲν δὴ πάντες ἐπ' αὐλήῃσι θύρῃσιν
50 ἀθρόοι· αὐτὰρ ὁ δῶμα θεοιοῦται περικαλλές,
πῦρ μέγα κεῖάμενος· σέ δέ με προέηκε καλέσσαι.
Ἄλλ' ἔπευ, ὄφρα σφῶϊν εὐφροσύνης ἐπιβῆτον
ἀμφοτέρω φίλον ἦτορ, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέποσθε.
Νῦν δ' ἦδη τόδε μακρὸν ἐέλθωρ ἐκτετέλεσται·
55 ἦλθε μὲν αὐτὸς ζωὸς ἐφέστιος, εὖρε δὲ καὶ σέ
καὶ παῖδ' ἐν μεγάροις· κακῶς δ' οἵπερ μιν ἔρεζον
μνηστῆρες, τοὺς πάντας ἐτίσατο ᾧ ἐνὶ οἴκῳ.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
μαῖα φίλη, μήπω μέγ' ἐπέυχεο καγγαλόωσα.
60 Οἶσθα γάρ, ὥς κ' ἀσπαστὸς ἐνὶ μεγάροις φανείη
πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί τε καὶ υἱεῖ, τὸν τεκόμεσθα·
ἀλλ' οὐκ ἔσθ' ὅδε μῦθος ἐτήτυμος, ὡς ἀγορεύεις·
ἀλλὰ τις ἀθανάτων κτεῖνε μνηστῆρας ἀγαυούς,
ὑβριν ἀγασσάμενος θυμαλγέα καὶ κακὰ ἔργα.

65 Οὐτίνα γὰρ τίεσκον ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
οὐ κακὸν οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ὅτις σφᾶς εἰσαφίκοιτο·
τῷ δι' ἀτασθαλίας ἔπαθον κακόν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
ὄλισε τηλοῦ νόστον Ἀχαιίδος, ὤλετο δ' αὐτός.

Τὴν δ' ἡμέτετ' ἔπειτα φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
70 τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων·

dulci, qui mihi vinxerat caras palpebras complexus?
nondum enim taliter dormivi, ex quo Ulysses
ivit visurus malum· Ilium non nominandum.

Sed age nunc descende, et retro vade in-domum.

Si qua enim mihi alia mulierum, quæ mihi sunt,
hæc veniens nuntiasset et ex somno me suscitasset,
ideo cito graviter ipsam ego dimissem ut iret
rursus intra aedes : te vero in-hoc quidem senectus juvabit.

Hanc autem rursus allocuta est dilecta nutrix Euryclea :
nequaquam te deludo, filia cara : sed vere tibi
venit Ulysses, et domum advenit, sicut dico ;
ille hospes, quem omnes ignominia afficiebant in ædibus.
Telemachus vero illum dudum noverat intus esse,
sed per-prudentiam consilia patris occultarat,
ut virorem ulcisceretur violentiam superbiorum.

Sic dixit : illa autem gavisæ est, et a lecto exsiliens
anum complexa est ; a-palpebris vero lacrimam demisit ;
et ipsam compellens verbis alatis allocuta est :

Eia age jam mihi, nutrix dilecta, verum dic,
si vere jam domum venit, ut dicis,
quomodo demum procis impudentibus manus intulerit,
solut quum-esset : hi vero semper frequentes intus manebant.

Illam autem rursus allocuta est dilecta nutrix Euryclea :
non vidi, non didici, sed gemitum solum audiebam
eorum-qui-interficiebantur : nos vero in-recessu thalamosum
bene-structorum] sedebamus turbatæ ; foresque continebant
nos bene-aplæ,] prius quidem quam tandem me tuus filius
e domo vocaret] Telemachus : hunc enim pater emiserat vo-
caturum.] Inveni dein Ulyssem inter cæsa cadavera
stantem ; illi vero circa ipsum solidum-pavimentum tenentes,
jacebant super alios-alii : videns tu animo exhilarata-fuisses.

[sanguine et cruore sedatum, tanquam leonem.]
Nunc hi quidem jam omnes jacent ad atrienses fores
conferti : at ille domum suffit perpulcrum,
igne magno accenso : te vero me emisit ut-vocarem.

Sed sequere, ut vobismet lætitiæ immittatis
ambo carum cor, quoniam mala multa passi-estis.

Nunc vero jam hoc longum desiderium perfectum est :
venit quidem ipse vivus ad-focum, invenit autem et te
et filium in ædibus ; mala vero qui ei faciebant
proci, hos omnes ultus est sua in domo.

Hanc autem rursus allocuta est prudens Penelope :
nutrix dilecta, nondum magnopere gloriari exsultans.
Nosti enim quod gratus in domo appareret
omnibus, maxime vero mihi-que et filio, quem genuimus :
sed non est hic sermo verus, sicut dicis :
sed aliquis immortalium interfecit procos illustres,
injuriam eorum indignatus acerbam et mala opera.
Neminem enim honorabant terrestrium hominum,
non malum, nec bonum quidem, quicunque ad-ipsos perve-
nisset :] ideo ob iniquitates passi-sunt malum : at Ulysses
perdidit reditum longe ab-Achaia, periitque ipse.

Ei autem respondit deinde dilecta nutrix Euryclea :
filia mea, quale tibi verbum fugit ex septo dentium !

ἢ πόσιν, ἔδον ἔοντα παρ' ἐσχάρη, οὔ ποτ' ἐφησθα
οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι· θυμός δέ τοι αἰὲν ἄπιστος.
Ἄλλ' ἄγε τοι καὶ σῆμα ἀριφραδὲς ἄλλο τι εἴπω,
οὐλήν, τήν ποτέ μιν σὺς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι·
75 τὴν ἀπονίζουσα φρασάμην· ἔβελον δέ σοι αὐτῇ
εἰπέμεν· ἀλλά με κείνος ἑλὼν ἐπὶ μάλιστα χερσὶν
οὐκ ἔα εἰπέμεναι, πολυῖδρεῖσι νόοιο.
Ἄλλ' ἔπει· αὐτὰρ ἐγὼν ἐμέθεν περιδύσομαι αὐτῆς,
αἶ κέν σ' ἐξάπαφω, κτεῖναί μ' οἰκτίστω δαέθρῳ.
80 Τὴν δ' ἡμέιδετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια·
μαῖα φίλη, χαλεπὸν σε θεῶν αἰειγενετῶν
δῆνεα εἰρυσθαι, μάλα περ πολυῖδριν εἴουσιν.
Ἄλλ' ἐμπης ἴομεν μετὰ παῖδ' ἐμὸν, ὅφρα ἴδωμαι
ἄνδρας μνηστῆρας τεθνήστας, ἡδ' ὅς ἐπεφνε.
85 Ὡς φασμένη κατέβησιν ὑπερώϊα· πολλὰ δέ οἱ κῆρ
ὄρμαιν', ἢ ἀπάνευθε φίλον πόσιν ἐξερεῖσιν
ἢ παροῖσα χύσειε κάρη καὶ χεῖρε λαβούσα.
Ἥ δ' ἐπεὶ εἰσῆλθεν καὶ ὑπέρβη λαΐνον οὐδὸν,
ἔζετ' ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐναντίον ἐν πυρὸς αὐγῇ,
90 τοῖχου τοῦ ἑτέρου· ὃ δ' ἄρα πρὸς κίονα μακρὴν
ἦστο κάτω δρόων, ποτιδέγμενος, εἰ τί μιν εἴποι
ἰσθίμη παράκοιτις, ἐπεὶ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν.
Ἥ δ' ἄνευ δὴν ἦστο, τάφος δέ οἱ ἦτορ ἴκανε·
ὄφει δ' ἄλλοτε μὲν μιν ἐνωπαδίας ἐξίδεσκειν,
95 ἄλλοτε δ' ἀγνώσασκε, κακὰ χροὶ εἴματ' ἔχοντα.
Τηλέμαχος δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
Μῆτερ ἐμὴ, δύςμητερ, ἀπηγνέα θυμὸν ἔχουσα,
τίφθ' οὕτω πατρὸς νοσφίζεαι, οὐδὲ παρ' αὐτὸν
ἐιομένη μύθοισιν ἀνείρειαι οὐδὲ μεταλλᾷς;
100 οὐ μὲν κ' ἄλλη γ' ὧδε γυνὴ τετλήσῃ θυμῷ
ἀνδρὸς ἀφεισταίῃ, ὅς οἱ κακὰ πολλὰ μογήσας
ἐλθοι εἰκοστῷ ἔταϊ ἐς πατρίδα γαίαν·
σοὶ δ' αἰαὶ κραδίη στερεωτέρη ἐστὶ λίθοιο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
105 τέκνον ἐμὸν, θυμός μοι ἐνὶ στήθεσσι τέθηπεν·
οὐδέ τι προσφάσθαι δύναμαι ἔπος οὐδ' ἐρέεσθαι
οὐδ' εἰς ὅπα ἰδέσθαι ἐναντίον· εἰ δ' ἔτεόν δὴ
ἔστ' Ὀδυσσεὺς καὶ οἶκον ἰκάνεται, ἦ μάλα νῦν
γνωσόμεθ' ἀλλήλων καὶ λώϊον· ἐστὶ γὰρ ἡμῖν
110 σήμαθ', ἃ δὴ καὶ νῦν κεχυρμένα ἴδμεν ἀπ' ἄλλων.
Ὡς φάτο· μαιῖδ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Τηλέμαχ', ἦτοι μητέρ' ἐνὶ μεγάροισιν ἔασον
πειράζειν ἐμῶν· τάχα δὲ φράσεται καὶ ἄρειον.
115 Νῦν δ' ὅττι ρυπώω, κακὰ δὲ χροὶ εἴματα εἴμαι,
τοῦνεκ' ἀτιμάζει· με καὶ οὕτω φησὶ τὸν εἶναι.
Ἥμας δὲ φραζώμεθ', ὅπως ὅχ' ἀρίστα γένηται.
Καὶ γὰρ τίς θ' ἓνα φῶτα κατακτείνας ἐνὶ δήμῳ,
ᾧ μὴ πολλοὶ ἔωσιν ἀοσητῆρας ὀπίσσω,
120 φεύγει, πηούς τε προλιπὼν καὶ πατρίδα γαίαν·
ἡμεῖς δ' ἔρμα πολλὸς ἀπέκταμεν, οἱ μὲν ἀρίστοι
κούρων εἰν Ἰθάκῃ· τάδε σε φράζεσθαι ἄνωγα.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
αὐτὸς ταῦτά γε λεῦσσε, πάτερ φίλε· σὴν γὰρ ἀρίστην

quæ maritum, intus dum-est apud focum, nunquam dicis domum esse-venturum : animus vero tibi semper incredulus. Sed age tibi et signum manifestum aliud quoddam dicam, cicatricem, quam olim ei aper infixit albo dente : hanc *eum* ablvens agnovi ; volebam autem tibi ipsi dicere : sed me ille prehensam ad os manibus, non sinebat dicere, per-sollertiam mentis. Sed sequere ; atque ego me oppignerabo ipsam, si te decipiam, ut-interficias me miserrima morte.

Huic autem respondit deinde prudens Penelope : nutrix cara, difficile est te deorum sempiternorum consilia cavere, valde licet multarum-rerum-scientem. Sed omnino eamus ad filium meum, ut videam viros procos mortuos, atque *eum* qui interfecit eos.

Sic locuta, descendebat e-comaculo : multa vero ei cor agitabat, utrum seorsum dilectum maritum interrogaret, an astans oscularetur caput et manus prehensas.

Illā vero postquam ingressa-est, et transiit lapideum limen, sedebat deinde Ulyssi ex-adverso, in ignis splendore, ad-parietem alterum : ille autem ad columnam longam sedebat deorsum tuens, exspectans, si quid sibi diceret eximia uxor, postquam vidit oculis.

Hæc vero tacita diu sedit, stupor vero ei cor invasit : obtutu autem aliquando quidem *eum* in-oculis aspectabat, aliquando vero identidem-non-agnoscebat, mala corpore vestimenta habentem.] Telemachus autem *eam* increpabat, verbumque dixit et elocutus-est :] mater mea, mala-mater, immitem animum habens,] cur sic a-patre separaris, neque propter ipsum] sedens, verbis percontaris neque interrogas? Haud quidem alia utique sic mulier obfirmato animo a-viro absisteret, qui ei mala multa perpassus venisset vigesimo anno in patriam terram : tibi vero semper cor durius est lapide.

Illum autem rursus allocuta-est prudens Penelope : fili mi, animus mihi in pectoribus stupet : neque aliquod proloqui possum verbum *ad eum*, neque in-terrogare,] neque in vultum intueri coram. Si autem revera demum] est Ulysses, et domum venit, certe omnino nos cognoscemus alter-alterum et melius ; sunt enim nobis signa, quæ jam et nos abscondita scimus ab aliis.

Sic dixit : subrisit vero audens divinus Ulysses, statimque Telemachum verbis alatis allocutus-est :

Telemache, sane matrem in ædibus sine tentare me ; cito autem cognoscet etiam melius. Nunc vero, quia sordeo, malaque corpore vestimenta indu-tus-sum,] ideo despicatui-habet me, et nondum putat ipsum esse.] Nos vero consultemus, quo-pacto quam optime fiat. Etenim aliquis, *etiam* unum virum ubi-interfecerit in populo, cui non multi sint adjutores pone, fugit, cognatisque relictis et patria terra : nos autem columen urbis interfecimus, qui longe optimi *erant* juvenum in Ithaca ; ideo te consultare jubeo.

Hunc vero rursus Telemachus prudens contra affatus-est : ipse hæc sane videas, pater dilecte ; tuum enim optimum

125 μῆτιν ἐπ' ἀνθρώπους φάσ' ἔμμεναι, οὐδέ κε τίς τοι
ἄλλος ἀνὴρ ἐρίσειε καταθνητῶν ἀνθρώπων.

[Ἡμεῖς δ' ἔμμεμαυτέας αἴμ' ἐφόμεθ', οὐδέ τί φημι
ἀλκῆς δευθεσθαι, ὅση δύναιμι γε πάρεσιν.]

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-

130 τοιγὰρ ἐγὼν ἔρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα. [σεύς·

Πρῶτα μὲν ἄρ λούσασθε καὶ ἀμφίεσασθε χιτῶνας,
δμῶα δ' ἐν μεγάροισιν ἀνώγετε εἴμαθ' ἐλέσθαι·
αὐτὰρ θεῖος αἰοῖδός ἔχων φόρμιγγα λίγειαν
ἡμῖν ἡγεῖσθω φιλοπαίγμονος ὀρχηθμοῖο,

135 ὥς κέν τις φαίη γάμον ἔμμεναι, ἐκτός ἀκούων,
ἢ ἂν ὁδὸν στεῖχων, ἢ οἱ περιναεῖτάουσιν·
μὴ πρόσθε κλέος εὐρύ φόνου κατὰ ἄστν γένηται
ἀνδρῶν μνηστήρων, πρὶν γ' ἡμέας ἐλθέμεν ἔξω

ἀγρόν ἐς ἡμέτερον πολυδένδρεον· ἔνθα δ' ἔπειτα

140 φρασσόμεθ', ὅττι κε κέρδος Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξῃ.

Ἦς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἦδ' ἐπίθοντο.

Πρῶτα μὲν οὖν λούσαντο καὶ ἀμφίεσαντο χιτῶνας·

δπλισθεν δὲ γυναῖκες· ὁ δ' εἴλετο θεῖος αἰοῖδός

φόρμιγγα γλαφυρὴν, ἐν δὲ σπρίσιν ἱμερον ὤρσεν

145 μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο.

Τοῖσιν δὲ μέγα δῶμα περιστεναχίζετο ποσσὶν
ἀνδρῶν παιζόντων καλλιζώνων τε γυναικῶν.

Ἦδε δὲ τις εἶπεσκε, δόμων ἔκτοσθεν ἀκούων·

Ἦ μάλα δὴ τις ἐγήμε πολυμνήστην βασιλείαν·

150 σχετλίη, οὐδ' ἔτλη πόσιος οὐ κουριδίοιο

εἶρσθαι μέγα δῶμα διαμπερές, ἕως ἴκοιτο.

Ἦς ἄρα τις εἶπεσκε· τὰ δ' οὐκ ἴσαν, ὥς ἐτέτυκτο.

Αὐτὰρ Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα φ' ἐνὶ οἴκῳ

Εὐρυνόμῃ ταμίῃ λούσεν καὶ χρίσεν ἑλαίῳ·

155 αὐτὰρ κακὰ κεφαλῆς χεῦεν πολὺ κάλλος Ἀθήνη

μεῖζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα· καὶ δὲ κάρητος

οὐλας ἦκε κόμας, βακινθίνῳ ἀνθεῖ μοίας.

Ἦς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχέυεται ἀργύρῳ ἀνὴρ

160 ἴδρις, δν Ἡφαιστος δέδαιεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη

τέχνην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελείει·

ὥς μὲν τῷ περίχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις.

Ἐκ δ' ἀσαμίνθου βῆ, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος·

ἅψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ θρόνου, ἐνθεν ἀνέστη,

165 ἀντίον ἧς ἀλόχου, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Δαιμονίη, περὶ σοί γε γυναικῶν θηλυτεράων

κῆρ ἀτέραμνον ἐθήκαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες·

οὐ μὲν κ' ἄλλη γ' ὧδε γυνὴ τετληότι θυμῷ

ἀνδρὸς ἀφροσταίη, ὅς οἱ κακὰ πολλὰ μογήσας

170 ἔλθοι εἰκοσὶν ἔτεϊ ἐς πατρίδα γαίαν.

Ἄλλ' ἄγε μοι, μαῖα, στόρεσον λέχος, ὅρα καὶ αὐτὸς

λέξομαι· ἢ γὰρ τῇ γε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμός.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·

δαιμόνι, οὐτ' ἄρ τι μεγαλίζομαι οὐτ' ἀθερίζω

175 οὔτε λῆν ἀγαμαί· μάλα δ' εὖ οἶδ', οἷος ἐγὼ θῆα,

ἐξ Ἰθάκης ἐπὶ νηὸς ἰὼν δολιχηρέτμοιο.

Ἄλλ' ἄγε οἱ στόρεσον πυκινὸν λέχος, Εὐρύκλεια,

ἐκτός εὐσταθέος θαλάμου, τὸν δ' αὐτὸς ἐποίει·

consilium in hominibus dicunt esse, nec quisquam tecum
alius vir contendeat mortalium hominum.

[Nos vero alacres una sequemur; neque omnino puto me
fortitudine defecturum, quanta vis quidem adsit.]

Illum autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :

etenim ego dicam, ut mihi videtur esse optimum.

Primum quidem lavamini, et induimini tunicas,

famulasque in ardebis jubete vestimenta sibi-sumere :

ac divinus cantor, habens citharam argutam,

nobis praeat ludieram saltationem,

ut aliquis putet nuptias esse, extra audiens,

vel per viam vadens, vel ex iis qui circum-habitant :

ne prius fama lata caedis per urbem fiat

virorum procorum, quam nos iverimus extra

agrum in nostrum arboribus-abundantem; illic vero postea

consultabimus, quicquid utile Olympius praeberit.

Sic dixit : illi autem ei omnino auscultaunt ac paruerunt.

Primum igitur lavarunt-se, et induerunt-sibi tunicas :

ornatae sunt autem mulieres : ac sumsit divinus cantor

citharam cavam, ipsisque desiderium concitavit

cantusque dulcis, et eximiae saltationis.

His vero magna domus personabat pedibus

virorum ludentium, pulcraque-cinctarum mulierum.

Sic autem aliquis dicebat, haec extra sedes audiens :

Certe omnino jam aliquis duxit multum-ambitam reginam :

improba, nec sustinuit mariti sui, cui-virgo-nupsit,

servare magnam domum perpetuo, donec venisset.

Sic aliquis dicebat; haec autem non noverunt, quomodo
facta-erant.] At Ulyssem magnanimum sua in domo

Eurynome oecονομα lavit et unxit oleo;

circumque ipsum pallium jecit et tunicam :

atque capiti affudit multam pulcritudinem Minerva,

majoremque aspectu fecit et crassiozem; capite autem

crispas demisit comas, hyacinthino flori similes.

Sicut autem quando aliquis aurum circumfundit argento vir

peritus, quem Vulcanus docuerit et Pallas Minerva

artem omnigenam, pulcra vero opera is perficit :

sic quidem huic circumfudit gratiam capiti et humeris.

E balneo vero is egressus-est, corpore immortalibus similis :

iterum autem deinde resedit in solio, unde surrexerat,

ex-adverso suae uxori, et ipsam sermone allocutus-est :

Mirifica, tibi quidem prae mulieribus feminis

cor durissimum fecerunt Olympias domos habentes :

haud quidem alia sic mulier obfirmato animo

a-viro absisteret, qui ei mala multa perpessus

venisset vigesimo anno in patriam terram.

Sed age mihi, nutrix, sterne lectum, ut etiam solus

decumbam : profecto enim huic ferreus in praecordiis animus.

Illum autem rursus allocuta est prudens Penelope :

mirifice, nec sane magnopere-me-effero, nec nihili-habeo,

neque admodum admiror; perquam autem bene novi, qualis

eras,] ex Ithaca in navi proficienscens longis-remis-instructa.

Sed age ei sterne densum lectum, Euryclea,

extra bene-fundatum thalamum, quem ipse fecit :

ἔνθα οἱ ἐκθεῖσαι πυκινὸν λέχος, ἐμβάλετ' εὐνήν,
 180 **κῶεα** καὶ χλαῖνας καὶ ῥήγας σιγαλέοντα.
 Ὡς ἄρ' ἔφη, πόσιος πειρωμένη· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 ὀχθήσας ἀλογον προεξώνεε, κέδν' εἰδυῖαν·
 ὦ γύναι, ἣ μάλα τοῦτο ἔπος θυμαλγές ἔειπες·
 τίς δέ μοι ἄλλοσε θῆκε λέχος; χαλεπὸν δέ κεν εἴη
 195 καὶ μάλ' ἐπισταμένῳ, ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν
 ῥηϊδίως ἐθέλων θεῖη ἄλλη ἐνὶ χώρῃ·
 ἀνδρῶν δ' οὐ κέν τις ζωὸς βροτὸς οὐδὲ μάλ' ἡβῶν,
 βρεῖα μετοχλίσσειεν· ἐπεὶ μέγα σῆμα τέτυκται
 ἐν λέχει ἀσκητῶ· τὸ δ' ἐγὼ κάμον οὐδὲ τις ἄλλος.
 200 **Θάμιος** ἔφω τανύφυλλος ἐλαίης ἔρκεας ἐντός,
 ἀκμηνὸς, θαλέθων· πάχετος δ' ἦν ἤυτε κίων.
 Ἴψ' δ' ἐγὼ ἀμφιθαλὼν θαλαμὸν, δέμον, ὅφρ' ἐτέλεσσα
 πυκνῆσιν λιθάδεσσι, καὶ εὖ καθύπερθεν ἔρεψα·
 κολλητὰς δ' ἐπέθηκα θύρας, πυκινῶς ἀραρυίας.
 195 **Καὶ** τότε· ἔπειτ' ἀπέκοψα κόμην τανυφύλλου ἐλαίης·
 κορυμνὸν δ' ἐκ ῥίζης προταμὼν ἀμφέξεσα χαλκῷ
 εὖ καὶ ἐπισταμένως καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνα,
 ἔρμιν' ἀσκήσας· τέτρηνα δὲ πάντα τερέτρω.
 Ἴεκα δὲ τοῦ ἀργόμενος λέγος ἔξεον, ὅφρ' ἐτέλεσσα,
 200 **δαιδάλλων** χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἡδ' ἐλέφαντι·
 ἐκ δ' ἐτάνυσσα ἱμάντα βοὸς, φοῖνικι φαεινόν.
 Οὕτω τοι τότε σῆμα πιφαύσκομαι· οὐδέ τι οἶδα,
 εἴ μοι ἐτ' ἐμπεδὸν ἔστι, γύναι, λέχος, ἥε τις ἤδη
 ἀνδρῶν ἄλλοσε θῆκε, ταμῖον ὑποπυθμέν' ἐλαίης.
 205 Ὡς φάτο· τῆς δ' αὐτοῦ λυτογούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 σῆματ' ἀναγνοῦσης, τὰ οἱ ἐμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς·
 δακρύσασα δ' ἔπειτ' ἰθὺς δράμεν, ἀμφὶ δὲ χεῖρας
 δειρῇ βάλλ' Ὀδυσσῇ κάρη δ' ἔκυσ' ἡδὲ προσηύδα·
 Μὴ μοι, Ὀδυσσεῦ, σκύζευ, ἐπεὶ τά περ ἄλλα μά-
 210 ἀνθρώπων πέπνυστο· θεοὶ δ' ὠπαζον οἰζύν, [λίστα
 οἱ νῶϊν ἀγάσαντο παρ' ἀλλήλοισι μένοντες
 ἥβης ταρπῆναι καὶ γήρας οὐδὸν ἰκέσθαι.
 Αὐτὰρ μὴ νῦν μοι τόδε χῶεο μῆδὲ νεμέσσα,
 οὐνεκά σ' οὐ τὸ πρῶτον, ἐπεὶ ἴδον, ὅδ' ἀγάπησα.
 215 Αἰεὶ γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
 ἐρρίγει, μή τις με βροτῶν ἀπάφοιτ' ἐπέεσσιν
 ἐλθὼν· πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βουλευούσιν.
 Οὐδέ κεν Ἀργεῖν Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 ἀνδρὶ παρ' ἀλλοδαπῷ ἐμίγῃ φιλότῃ καὶ εὐνῇ,
 220 εἰ ἤδη, δ' μιν αὖτις Ἀργεῖοι υἴες Ἀχαιῶν
 ἀξέμεναι οἰκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδ' ἐμελλον.
 Τὴν δ' ἦτοι βρέξαι θεὸς ὥρορεν ἔργον αἰεκέας·
 τὴν δ' ἄτην οὐ πρόσθεν ἔφ' ἐγκάθετο θυμῷ
 λυγρῇ, ἐξ ἧς πρῶτα καὶ ἡμέας ἔκετο πένθος.
 225 **Νῦν** δ', ἐπεὶ ἤδη σῆματ' ἀριφραδέα κατέλεξας
 εὐνῆς ἡμετέρης, ἦν οὐ βροτὸς ἄλλος ὀπώπει,
 ἀλλ' οἷοι, σὺ τ' ἐγὼ τε καὶ ἀμφίπολος μία μούνη,
 Ἀκτορις, ἦν μοι δῶκε πατήρ ἐτι δεῦρο κίουση,
 ἥ νῶϊν εἴρωτο θύρας πυκινῶς θαλάμοιο,
 230 παῖθεις δὴ μευ θυμὸν, ἀπηνέα περ μάλ' ἰόντα.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἔτι μάλλον ὕψ' ἤμερον ἦρσε γόοιο·
 κλαίει δ' ἔχων ἀλογον θυμαρῆα, κέδν' εἰδυῖαν.

illic ei, elato denso lecto, injicite stragula,
 pelles et lenas et vestes-stragulas splendidas.

Sic igitur dixit, maritum tentans; at Ulysses
 indignatus uxorem alloquebatur, honesta scientem :

O mulier, profecto valde hoc verbum acerbum dixisti :
 quis vero mihi alibi posuit lectum? difficile vero esset
 etiam valde scienti, nisi quando deus ipse aggressus
 facile volens poneret alio in loco :

virorum autem haud quisquam vivus mortalis ne valde qui-
 dem pubescens,] facile amoliretur; nam magnum signum fa-
 ctum-est] in lecto elaborato : eum autem ego feci, nec quis-
 quam alius.] Arbor erat patulis-frondibus olivæ intra septum,
 vicens, floescens : crassitudine vero erat tanquam columna.
 Ei autem ego circumdatum thalamum struxi, donec perfecti
 densis lapidibus, et bene desuper texti;
 conglutinalasque imposui fores, firmiter aptatas.

Et tum deinde abscondi comam patulis-frondibus olivæ;
 truncum vero a radice usque proscissum circumdolari ære
 bene et scite, et ad perpendicularum exegi,
 fulcro elaborato; terebravique omnia terebra.

Ab hoc autem incipiens lectum poliebam, donec perfecti,
 varie-ornans auroque et argento et ebore :
 inde vero extendi pellem bovis, purpura splendidam.
 Sic tibi hoc signum dico; neque omnino scio,
 si mihi adhuc incolumis sit, mulier, lectus, an aliquis jam
 virorum alibi posuerit, succiso fundo olivæ.

Sic dixit : illius vero ibidem soluta-sunt genua et carum cor,
 signa agnoscentis, quæ ei accurata dixerat Ulysses :
 lacrimis-fusus autem deinde recta cucurrit, ac manus circa
 collum jaciebat Ulyssi; caput vero osculata-est et affabatur :

Ne mihi, Ulysse, irascere, quoniam in-alii quidem *rebus*
 maxime] hominum prudens-eras; dii autem dabant ærumnam,
 qui nobis inviderunt apud nos-invicem manentes
 pubertate fruitos-esse, et senectutis limen attigisse.

At ne nunc mihi ob-hoc irascere, neu indignare,
 quod te non primum, postquam vidi, sic amplexa-sum.

Semper enim mihi animus in pectoribus caris
 horruit, ne-quis me hominum deciperet verbis
huc profectus; multi enim malas astutias cogitant.

Neque Argiva Helena, Jove enata,
 viro cum alieno mixta-fuisset amore et cubili,
 si in-animo-habuisset, quod ipsam iterum Mavortii filii Achi-
 vorum] reducturi domum dilectam in patriam erant.

Eam autem profecto ad-patrandum deus instigavit opus indi-
 gnium:] et noxam non ante in-suo deposuit (*cognovit*) animo
 gravem, ex qua primum et ad-nos venit dolor.

Nunc vero, quandoquidem jam signa manifesta dixisti
 lecti nostri, quem non mortalis alius viderat,
 sed soli tanque egoque, et ancilla una sola
 Actoris, quam mihi dedit pater olim huc proficiscenti,
 quæ nobis custodiebat fores firmi thalami,
 flectis tandem meum animum, durus licet valde sit.

Sic dixit; illique adhuc magis desiderium excitavit fletus:
 flebat vero tenens uxorem animo-gratam, honesta scientem.

Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀσπασίος γῇ νηχομένοισι φανήῃ,
 ὧντε Ποσειδάων εὐεργέα νῆ' ἐνὶ πόντῳ
 235 ῥαίσῃ, ἔπειγομένην ἀνέμῳ καὶ κύματι πηγῶ·
 παῦροι δ' ἐξέφυγον πολίης ἄλός ἡπειρόνδε
 νηχομένοι, πολλὴ δὲ περὶ χροῖ τέτροφον ἄλμῃ·
 ἀσπασίοι δ' ἐπέβαν γαίης, κακότητα φυγόντες·
 ὡς ἄρα τῇ ἀσπαστὸς ἦν πόσις εἰσορώσῃ·
 240 δειρῆς δ' οὐπὼ πάμπαν ἀφίετο πῆχες λευκῷ.
 Καὶ νύ κ' ὀδυρομένοισι φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 εἰ μὴ ἄρ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γαυκαῶπις Ἀθήνη.
 Νύκτα μὲν ἐν περάτῃ δολιχὴν σθένει, Ἡῷ δ' αὖτε
 ῥύσας· ἐπ' Ὀκεανῷ χρυσόθρονον, οὐδ' ἔα ἵππους
 245 ἡλύγνυσθ' ὠκύποδας, φάος ἀνθρώποισι φέροντας,
 Λάμπον καὶ Φαέθονθ', οἳ τ' Ἡῷ πῶλοι ἄγουσιν.
 Καὶ τότε ἄρ' ἦν ἀλοχον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ γύναι, οὐ γάρ πω πάντων ἐπὶ πείρατ' ἀέλωιν
 ἤλθομεν, ἀλλ' ἔτ' ὅπισθεν ἀμείτρητος πόνος ἔσται,
 250 πολλὸς καὶ χαλεπός, τὸν ἐμὲ χρὴ πάντα τελέσσαι.
 Ὡς γάρ μοι ψυχὴ μαντεύσατο Τειρεσίαο
 ἡματι τῷ, ὅτε δὴ κατέβην δόμον Ἄϊδος εἰσω,
 νόστον ἐταίροισιν διζήμενος ἦδ' ἐμοὶ αὐτῷ.
 Ἄλλ' ἔρχεο, λέκτρονδ' ἵομεν, γύναι, ὄφρα καὶ ἡδὴ
 255 ὑπνω ὑπο γλυκερῷ ταρπόμεθα κοιμηθέντες.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 εὖνῃ μὲν δὴ σοίγε τότ' ἔσταισι, ὀππότε θυμῷ
 σῶ ἐθέλῃς· ἔπει ἄρ' σε θεοὶ ποίησαν ἰκέσθαι
 οἶκον εὐκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν.
 260 Ἄλλ' ἔπει ἐφράσθης, καὶ τοι θεὸς ἐμβαλε θυμῷ,
 εἴπ' ἄγε μοι τὸν ἀέθλον· ἔπει καὶ ὅπισθεν, δῖω,
 πύσομαι· αὐτίκα δ' ἔστι δαήμεναι οὔτι χέριον. [σεύς·
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 δαιμόνιη, τί τ' ἄρ' αὖ με μάλ' ὀτρύνουσα κελεύεις
 265 εἰπόμεν; αὐτὰρ ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ἐπικεύσω.
 Οὐ μὲν τοι θυμὸς κεχαρήσεται· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς
 χαίρω· ἔπει μάλα πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστε' ἀνωγεν
 ἔλθειν, ἐν χείρεσσιν ἔχοντ' εὐρὴν ἑρετμόν,
 εἰκόλε τοὺς ἀφίκωμαι, οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν
 270 ἀνέρες, οὐδέ θ' ἄλῃσι μειμιγμένον εἶδαρ' ἔδουσιν·
 οὐδ' ἄρα τοίγ' ἴσασι νέας φοινικοπαρήους
 οὐδ' εὐήρε' ἑρετμὰ, τάτε πτερὰ νηυσὶ πέλονται.
 Σῆμα δέ μοι τόδ' εἶπεν ἀριφαδὲς, οὐδέ σε κεύσω·
 ὀππότε κεν δὴ μοι ξυμβλήμενος ἄλλος ὁδίτης
 275 φῆγ' ἀθηρηλοῖγόν ἔχειν ἀνὰ φαιδίμῳ ὦμῳ,
 καὶ τότε μ' ἐν γαίῃ πῆξαντ' ἐκέλευεν ἑρετμόν,
 ἔρξανθ' ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἀνακτι,
 ἀρνείων ταῦρόν τε στυῖν τ' ἐπιδήτορα κάπρον,
 οἴκαδ' ἀποστειχέιν ἔρδειν θ' ἱερὰς ἐκατόμβας
 280 ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὴν ἔχουσιν,
 πᾶσι μάλ' ἐξείης· θάνατος δέ μοι ἐξ ἄλός αὐτῷ
 ἀβληχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται, ὅς κέ με πέφνη
 γήρζ' ὑπο λιπαρῷ ἀρήμενον· ἀμυρὶ δὲ λαοὶ
 ὀλβιοὶ ἔσσονται· τάδε μοι φάτο πάντα τελεῖσθαι.
 285 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 εἰ μὲν δὴ γῆράς γε θεοὶ τελέουσιν ἄρειον,

Sicut autem quando grata terra natantibus apparet,
 quorum quidem Neptunus bene-fabricatam navem in ponto
 perdidit, agitatam vento et fluctu vasto;
 pauci vero effugerunt e-cano mari in-terram
 natantes, multaque circa corpus accrevit salsugo;
 læti tamen conscenderunt terram, malo evitato:
 sic ipsi gratus erat maritus intuenti:
 a-collo autem nondum omnino removebat brachia candida.
 Et sane flentibus apparuisset roseis-digitis Aurora,
 nisi utique aliud cogitasset dea cæsiis-oculis Minerva.
 Noctem quidem in termino longam tenuit, Auroram vero
 retinuit in Oceano aureum-solium-habentem, nec sinebat
 equos] jungere veloces, lumen hominibus ferentes,
 Lampum et Phaethonta, qui Auroram equi vehunt.
 Et tunc suam uxorem allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 O mulier, nondum enim omnium ad fines certaminum
 venimus, sed adhuc in-posterum immensus labor erit,
 multus et difficilis, quem me oportet omnem perficere.
 Sic enim mihi anima vaticinata-est Tiresiæ,
 die illo, quando descendi domum Orci intra,
 reditum sociis quaerens, et mihi ipsi.
 Sed veni, ad-lectum eamus, uxor, ut jamjam
 somno dulci delectemur, ubi-decubuerimus.
 Eum autem rursus allocuta-est prudens Penelope:
 cubile quidem demum tibi-sane tunc erit, quando animo
 tuo volueris; quandoquidem te dii fecerunt reducem
 ad-domum bene-ædificatam, et tuam in patriam terram.
 Sed quoniam cogitasti, et tibi deus injectit animo,
 dic, age, mihi hoc certamen; quoniam et postea, puto,
 audiam; statim autem est scire nequaquam pejus.
 Hanc vero respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 mirifica, cur demum me valde exhortans jubes
 dicere? at ego dicam, nec celabo.
 Haud quidem tibi animus gaudebit; neque enim ipso
 gaudeo: quoniam admodum multas me hominum ad urbes
 jussit] proficisci, in manibus habentem fabrefactum remum,
 donec ad-illos pervenerim, qui haud norunt mare,
 viros, nec salibus mixtum cibum edunt:
 nec sane hi norunt naves rubris-proris,
 nec fabrefactos remos, qui-quidem alæ navibus sunt.
 Signum vero mihi hoc dixit manifestum, nec te celabo:
 quando demum mihi obviam-factus alius viator
 dixerit me ventilabrum habere super splendido humero:
 tunc me terræ infixio jussit remo,
 factisque sacris pulcris Neptuno regi,
 ariete, tauroque, suumque initore verre,
 domum abire, facereque sacras hecatombas
 immortalibus diis, qui cælum latum tenent,
 omnibus prorsus ordine: mors autem mihi extra mare ipsi
 lenis admodum talis adveniet, quæ me occidat
 senectute a molli confectum; circum autem populi
 felices erunt: hæc mihi dixit omnia perfectum-iri.
 Illum autem rursus allocuta-est prudens Penelope:
 si quidem demum senectutem dii perficient meliorem,

ἐλπιωρή τοι ἔπειτα κακῶν ὑπάλυξιν ἔσθθαι.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.

Τόρρα δ' ἄρ' Εὐρυνόμη τε ἰδὲ τροφὸς ἔντυον εὐνήν
290 ἐσθῆτος μαλακῆς, δαίδων ὑπο λαμπομενάων.

Αὐτὰρ ἔπει στόρεσαν πυκινὸν λέχος ἐγκονέουσαι,
γρηῦς μὲν κείουσα πάλιν οἰκόνδε βεβήκει·
τοῖσιν δ' Εὐρυνόμη θαλαμηπόλος ἤγεμονευσεν
ἐρχομένοισι λέχοςδε, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσα·

295 ἐς θαλαμον δ' ἀγαγοῦσα πάλιν κίεν· οἱ μὲν ἔπειτα
ἀσπασιοι λέκτροιο παλαιοῦ θεσμὸν ἴκοντο.

Αὐτὰρ Τηλέμαχος καὶ βουκόλος ἠδὲ συδῶτης
παῦσαν ἄρ' ὀρχηθμοῖο πόδας, παῦσαν δὲ γυναικάς·
αὐτοὶ δ' εὐνάζοντο κατὰ μέγαρ' αἰοίοντα.

300 Τὼ δ' ἔπει οὖν φιλόττος ἐταρπῆτην ἐρταίνειῖς,
τερπέσθην μῦθοισι, πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντε·

ἡ μὲν δσ' ἐν μεγάροισιν ἀνέσχετο διὰ γυναικῶν,
ἀνδρῶν μνηστήρων ἐσοῦσ' αἰδῆλον διμῖλον,
οἱ ἔθεν εἵνεκα πολλὰ, βόας καὶ ἱρία μῆλα,
305 ἔσφαζον· πολλὸς δὲ πῖθων ἠφύσσετο οἶνος.

Αὐτὰρ ὁ Διογενὴς Ὀδυσσεὺς δσα κῆδε' ἔθηκεν
ἀνθρώποις δσα τ' αὐτὸς διζύσας ἐμόγησεν,
πάντ' ἔλεγ' ἡ δ' ἄρ' ἐτέρπετ' ἀκούουσα, οὐδέ οἱ ὕπνος
πίπτεν ἐπὶ βλεφάροισι πάρος καταλέξαι ἅπαντα.

310 Ἦρξατο δ', ὡς πρῶτον Κίκονας δάμασ'· αὐτὰρ ἔ-
ῃλθ' ἐς Λωτοφάγων ἀνδρῶν πείραν ἀρουραν· [πειτα

ἡδ' δσα Κύκλωψ ἔρξε, καὶ ὡς ἀπέτισατο ποινήν
ἰφθίμων ἐτάροι, οὐς ἥσθιν οὐδ' ἔλειπεν·
ἡδ' ὡς Αἰόλον ἔκεθ', ὁ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο

315 καὶ πέμπ'· οὐδέ πω αἶσα φίλην ἐς πατρίδ' ἰκέσθαι
ἤην, ἀλλὰ μιν αὖτις ἀναρπάξασα θύελλα
πόντον ἐπ' ἰγθυόεντα φέρειν μέγαλα στενάχοντα·

ἡδ' ὡς Τηλέφυλον Λαιστρυγονίην ἀφίκανε,ν,
οἱ νῆας τ' ὄλεσαν καὶ εὐκνήμιδας ἐταίρους·

320 [πάντας· Ὀδυσσεὺς δ' οἷος ὑπέκφυγε νηὶ μελαίνῃ·]
καὶ Κίρκης κατέλεξε δόλον πολυμηχανίην τε·

ἡδ' ὡς εἰς Αἰδῶν δόμον ἤλυθεν εὐρώεντα,
φυγῇ χρησόμενος Θηβαίου Τειρεσίαο,
νητὶ πολυκλήϊδι, καὶ εἰσίδε πάντας ἐταίρους

325 μητέρα θ', ἥ μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἑόντα·
ἡδ' ὡς Σειρήνων ἀδινάων φθόγγον ἀκούσεν·

ὥς θ' ἴκετο Πλαγκτὰς πέτρας δεινὴν τε Χάρυβδι
Σκύλλην θ', ἣν οὐ πώποτε ἀκήριοι ἄνδρες ἀλυσαν·
ἡδ' ὡς Ἡελίοιο βόας κατέπεφνον ἐταίροι·

330 ἡδ' ὡς νῆα θοὴν ἔβαλε πολλόνετι κεραυνῷ
Ζεὺς ὕψιβερεμέτης· ἀπὸ δ' ἔφθιθεν ἐσθλοὶ ἐταῖροι

πάντες δμῶς, αὐτὸς δὲ κακὰς ὑπὸ Κῆρας ἀλυσεν·
ὥς θ' ἴκετ' Ὀδυσσῆα νῆσον Νύμφην τε Καλυψῶ,
ἣ δὴ μιν κατέρυκε, λιλαιομένη πόσιν εἶναι,

335 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, καὶ ἔτρεφεν ἠδὲ ἔφρασεν
θῆσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἥματα πάντα·
ἀλλὰ τῷ οὐποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθεν·

ἡδ' ὡς ἐς Φαίηκας ἀφίκετο, πολλὰ μογήσας,
οἱ δὴ μιν πέρι κῆρι θεὸν ὡς τιμήσαντο

340 καὶ πέμψαν σὺν νηὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,

spes tibi est deinde malorum effugium fore.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Interea vero Eurynomeque et nutrix instruebant lectum
veste molli, facibus sub lucentibus.

Ac postquam straverant densum lectum properantes,
anus quidem decubitura retro in-domum ivit;

illis vero Eurynome cubicularia praeibat

euntibus ad-lectum, facem in manibus tenens :

in thalamum autem ubi-duxerat, retro ivit; illi quidem deinde
lubentes lecti antiqui ritibus accesserunt.

At Telemachus et bubulcus ac subulcus

cessare-fecerunt a-saltatione pedes, cessareque-fecere mulie-
res :] ipsi vero cubabant per aedes umbrasas.

Illi autem postquam amore delectati-sunt desiderabili,
delectabantur sermonibus, inter se-invicem confabulantes :
illa quidem quanta in aedibus sustinuerat, divina mulierum,
virorum procorum inspicens perniciosum caetum ,
qui sui gratia multa, boves et pingua pecora,
mactabant; multum autem ex-doliis hauriebatur vinum.

At generosus Ulysses, quantos dolores intulerat
hominibus, et quantos ipse aerumnis-conflictatus exanclave-
rat,] omnia dicebat; illa vero delectabatur audiens; neque ei
somnia] incidebat palpebris, antequam is enarrasset omnia.

Incepit autem, quomodo primum Ciconas domuit; ac postea
venit in Lotophagorum virorum pinguem terram :

et quæ Cyclops fecit, et quomodo luit penam

ob-fortes socios, quos comedebat is nec miserabatur :

et ut ad Æolum venit, qui ipsum lubens suscepit,

et dimittebat : nondum tamen fatale, dilectam in patriam
ut-perveniret,] erat; sed ipsum rursus abreptam procella

pontum in piscosum tulit valde gementem :

et quomodo Telepylum Læstrygoniam pervenit, ad

Læstrygonas, qui navesque perdidere et bene-ocreatos so-
cios :] [omnes : Ulysses autem solus effugit nave nigra :]

et Circes enarravit dolum et varium-artificium;

et quomodo Orci domum adiit squalidam,

animam consulturus Thebani Tiresiae,

navi multis-transtis-instructa; et aspexit omnes socios,

matremque, quæ ipsum peperit et nutrit vitulum :

et quomodo Sirenum frequentium vocem audiit :

quomodoque venit ad Erraticas petras, horrendamque Cha-
rybdi,] Scyllamque, quam nondum-unquam illæsi viri ef-
fugerunt :] et ut Solis boves interfecerunt socii :

et ut navem velocem percussit ardenti fulmine

Jupiter altitonans; perieruntque strenui socii,

omnes simul : ipse vero mala fata effugit :

utque advenit Ogygiam in-insulam, ad Nymphamque Ca-
lypso,] quæ demum ipsum detinebat, cupiens sibi maritum
esse,] in specubus cavis, et alebat, atque dicebat

reddituram se eum immortalem et senectutis-expertem dies
omnes;] sed ei nunquam animum in pectoribus flectebat :

et quomodo ad Phæacas pervenit, multa perpessus,

qui sane ipsum ex animo, deum veluti, honoraverunt,

et deduxerunt cum navi dilectam in patriam terram,

χαλκόν τε χρυσόν τε ἄλλας ἐσθλὰ τε δόντες.
 Τοῦτ' ἄρα δεύτατον εἶπεν ἔπος, ὅτε οἱ γλυκὺς ὕπνος
 λυσιμελὲς ἐπόρουσε, λύων μελεδήματα θυμοῦ.
 'Η δ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 245 ὅπποτέ δ' ἦ ῥ' Ὀδυσῆα ἐέλπετο θν κατὰ θυμὸν
 εὐνῆς ἥς ἀλόχου ταρπήμεναι ἠδὲ καὶ ὕπνου,
 αὐτίχ' ἀπ' Ὀκεανοῦ χρυσόθρονον Ἥριγένειαν
 ὤρσεν, ἦν' ἀνθρώποισι φῶς φέροι· ὤρτο δ' Ὀδυσσεὺς
 εὐνῆς ἐκ μαλακῆς, ἀλόχῳ δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν·
 250 ὦ γύναι, ἦδη μὲν πολέων κεκορήμεθ' ἀέθλων
 ἀμφοτέρω· σὺ μὲν ἐνθάδ' ἐμὸν πολυκηδέα νόστον
 κλαίουσα· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς ἀλγеси καὶ θεοὶ ἄλλοι
 ἱέμενον πεδάσσκον ἐμῆς ἀπὸ πατρίδος αἵης·
 νῦν δ' ἐπεὶ ἀμφοτέρω πολυήρατον ἱκόμεθ' εὐνήν,
 255 κτήματα μὲν, τὰ μοί ἐστι, κοιμίζεμεν ἐν μεγάροισιν·
 μῆλα δ', ἃ μοι μνηστῆρες ὑπερφίαλοι κατέκειραν,
 πολλὰ μὲν αὐτὸς ἐγὼ λήισσομαι, ἄλλα δ' Ἀχαιοὶ
 δώσουσ', εἰσέκε πάντας ἐνιπλήσωσιν ἐπαύλους.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ πολυδένδρεον ἄγρὸν ἔπειμι,
 300 ὀψόμενος πατέρ' ἐσθλὸν, ὃ μοι πυκινῶς ἀνάχρηται·
 σοὶ δὲ, γύναι, τὰδ' ἐπιτέλλω, πινυτῇ περ ἐούσῃ·
 αὐτίκα γὰρ φάτις εἶσιν ἅμ' ἡελίῳ ἀνιόντι
 ἀνδρῶν μνηστήρων, οὓς ἔκτανον ἐν μεγάροισιν·
 εἰς ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν
 305 ἦσθαι μηδέ τινα προτίσσοσο μηδ' ἐρέεινε.
 Ἦ βα καὶ ἀμφ' ὥμοισιν ἐδύσατο τεύχεα καλὰ·
 ὤρσε δὲ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἠδὲ συδῶτην,
 πάντας δ' ἔντε' ἄνωγεν Ἀρήϊα χερσὶν ἐλέσθαι.
 Οἱ δὲ οἱ οὐκ ἀπίθσαν, ἐθωρήσαντο δὲ χαλκῷ·
 370 ὣϊξαν δὲ θύρας, ἐκ δ' ἦϊον· ἤρχε δ' Ὀδυσσεύς.
 Ἦδη μὲν φάος ἦεν ἐπὶ χθόνα· τοὺς δ' ἄρ' Ἀθήνη
 νυκτὶ κατακρύψασα θοῶς ἐξῆγε πόληος.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ω.

Σπονδαί.

[Ἐρμῆς δὲ ψυχὰς Κυλλήνιος ἐξεκαλεῖτο
 ἀνδρῶν μνηστήρων· ἔγε δὲ βράβδον μετὰ χερσὶν
 καλὴν, χρυσεῖην, τῇτ' ἀνδρῶν δμματα θέλγει,
 ὣν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει·
 6 τῇ ῥ' ἄγε κινήσας καὶ δὲ τρίβουσαι ἔποντο.
 Ὡς δ' ὅτε νυκτερίδες μυγῶν ἄντρον θεσπεσίῳ
 τρίβουσαι ποτέονται, ἐπεὶ καὶ τις ἀποπέσῃσιν
 ὀρμαθοῦ ἐκ πέτρης, ἀνά τ' ἀλλήλησιν ἔχονται·
 ὥς αὖ τετριγυῖαι ἅμ' ἦσαν· ἤρχε δ' ἄρα σφιν
 10 Ἑρμείας ἀκάκητα κατ' εὐρώεντα κέλευθα.
 Πᾶρ δ' ἴσαν Ὀκεανοῦ τε ῥοὰς καὶ Λευκάδα πέτρην
 ἠδὲ παρ' Ἡελίοιο πύλας καὶ δῆμον Ὀνείρων
 ἦσαν· αἶψα δ' ἱκοντο κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
 ἐνθα τε ναίουσι ψυχαί, εἰδῶλα καμόντων.

æreque, auroque affatim, vestituque datis.
 Hoc sane ultimum dixit verbum, quando eum dulcis somnus
 membrorum-relaxator invasit, solvens curas animi.
 Sed rursus aliud cogitavit dea cæsis-oculis Minerva :
 quando demum Ulyssem putabat suo in animo
 concubitu suæ uxoris oblectatum-esse, atque etiam somno:
 statim ab Oceano in-aureo-solio mane-genitam *Auroram*
 excitavit, ut hominibus lucem ferret : surrexit vero Ulysses
 cubili ex molli ; uxori autem *hunc* sermonem mandabat :
 O uxor, jam quidem multis satiati-sunius certaminibus
 ambo : tu quidem hic meum ærumnosum reditum
 deflens ; at me Jupiter doloribus, et dii alii,
 properantem detinebant mea a patria terra :
 nunc vero postquam ambo ad-desiderabile venimus cubile,
 possessiones quidem, quæ mihi sunt, curato in ædibus ;
 pecora autem quæ mihi proci superbi consumsere, *pro iis*
 multa quidem ipse ego prædabor, alia autem Achivi
 dabunt, donec omnia impleverint stabula.
 Verum ego quidem ad arboribus-abundantem agrum profi-
 ciscar,] visurus patrem eximium, qui mihi multum dolet :
 tibi autem, uxor, hæc præcipio, prudens licet sis :
 statim enim fama ibit simul cum sole oriente
 de-viris procis, quos interfeci in ædibus :
 in cenaculum ubi-ascenderis, cum famulis mulieribus,
 sede, neu quenquam respice, neu interroga.
 Dixit, et circum humeros induit-sibi arma pulcra :
 incitavit autem Telemachum et bubulcum ac subulcum,
 omnesque arma jussit Martia manibus sibi-sumere.
 Hi vero ei non inobsequentes-fuerunt ; armabant autem se
 ære ;] et aperuere fores, et exibant : præibat autem Ulysses.
 Jam quidem lux erat super terram ; illos autem Minerva
 caligine coopertos cito eduxit ex-urbe.

ODYSSEÆ XXIV.

Libationes.

[Mercurius autem animas Cyllenius evocabat
 virorem procorum ; habebat vero virgam in manibus
 pulcram, auream, qua-quidem hominum oculos mulcet,
 quorum vult ; alios vero et dormientes suscitavit :
 hac utique ducebat commotas ; illæ vero stridentes seque-
 bantur.] Sicut autem quando vespertilioes in-secessu antri
 divini] stridentes volant, postquam exciderit aliquis
 de-serie ex petra ; ac sibi-invicem adhærescunt :
 sic illæ stridentes una ibant : præibat vero ipsius
 Mercurius alienus-a-malo, per squalidas vias.
 Præteribant autem Oceanicæ fluctus et Leucada petram ;
 et præter Solis portas, et populum Somniorum,
 ibant : statimque pervenerunt in herbosum pratium,
 ubi habitant animæ, simulacra defunctorum.

- 15 Εὐρον δὲ ψυχὴν Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
καὶ Πατρόκλῃος καὶ ἀμύμονος Ἀντίλοχοιο
Αἰάντος θ', ὃς ἄριστος ἦν εἰδὸς τε δέμας τε
τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
Ὡς οἱ μὲν περὶ κείνον ἄλκιμον δὲ
20 ἦλυθ' ἐπὶ ψυχῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαιο
ἀχνυμένη· περὶ δ' ἄλλαι ἀγηγέραθ', ὅσαι ἄμ' αὐτῷ
οἴκῳ ἐν Αἰγίσθοιο θάνατον καὶ πότμον ἐπέσπον.
Τὸν προτέρη ψυχῇ προσεφώνες Πηλεΐωνος·
Ἄτρεϊδῃ, περὶ μὲν σε φάμεν Διὶ τερπικεραύνῳ
25 ἀνδρῶν ἥρωϊον φίλον ἔμμενον ἤματα πάντα·
οὐνεκα πολλοῖσιν τε καὶ ἱφθίμοισιν ἄνασσες
δήμῳ ἐν Τρώων, ὅθι πάσχομεν ἄλγε' Ἀχαιοί.
Ἦ τ' ἄρα καὶ σοὶ πρῶτα παραστήσεσθαι ἐμῆλεν
Μοῖρ' ὅλην, τὴν οὐτὶς ἀλείφεται, ὃς κε γένηται.
30 Ὡς ὄφελος τιμῆς ἀπονήμενος, ἥσπερ ἄνασσες,
δήμῳ ἐν Τρώων θάνατον καὶ πότμον ἐπισπεῖν·
τῷ κεν τοι τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί,
ἡδὲ καὶ κατὰ σὺν παιδὶ μέγα κλέος ἦρα' ὅπως οὐ
νῦν δ' ἄρα σ' οἰκτίστω θανάτῳ εἴμαρτο ἄλωναί.
35 Τὸν δ' αὖτε ψυχῇ προσεφώνεεν Ἀτρεΐδαιος·
ὄλβιε Πηλῆος υἱέ, θεοὶς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
ὃς θάνες ἐν Τροίῃ, ἐκὰς Ἀργεος· ἀμφὶ δέ σ' ἄλλοι
κτείνοντο Τρώων καὶ Ἀχαιῶν υἱές ἄριστοι,
μαρναμένοι περὶ σείο· σὺ δ' ἐν στροφάλιγγι κόνις
40 κεῖσσο μέγας μεγαλωστί, λελασμένοις ἱπποσυνάων.
Ἡμεῖς δὲ πρόπαν ἤμαρ ἐμαρνάμεθ' οὐδέ κε πάμπαν
παυσάμεθα πτολέμου, εἰ μὴ Ζεὺς λαίλαπι παῦσεν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σ' ἐπὶ νῆας ἐνείκαμεν ἐκ πολέμοιο,
κάθμεν ἐν λεχέσσι, καθήραντες χροῶα καλὸν
45 ὕδατι τε λιαρῷ καὶ ἀλείφατι· πολλὰ δέ σ' ἀμφὶ
δάκρυα θερμὰ χέον Δαναοὶ κείροντό τε χεῖρας.
Μήτηρ δ' ἐξ ἄλλος ἦλθε σὺν ἀθανάτης Ἀθήσιν,
ἀγγελίης αἰούσα· βοή δ' ἐπὶ πόντον ὠρώρει
θεσπεσίῃ· ὑπὸ δὲ τρώμος ἔλλαβε πάντας Ἀχαιούς·
50 καὶ νύ κ' ἀνὰ ἱστάντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας,
εἰ μὴ ἀνὴρ κατέρυκε, παλαιὰ τε πολλὰ τε εἰδὺς,
Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἄριστη φαίνετο βουλή·
ὃ σπῖν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
Ἰσχεσθ', Ἀργεῖοι, μὴ φεύγετε, κοῦροι Ἀχαιῶν·
55 μήτηρ ἐξ ἄλλος ἦδε σὺν ἀθανάτης Ἀθήσιν
ἔρχεται, οὗ παιδὸς τεθνηὶς ἀντίωσα.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔσχοντο φόβου μεγάλθυμοι Ἀχαιοί·
ἀμφὶ δέ σ' ἔστησαν κοῦραι ἄλαιοιο γέροντος,
οἰκτρ' ὀλοφυρόμεναι, περὶ δ' ἀμβροτα εἴματα ἔσσαν.
60 Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι, ἀμειβόμεναι ὅπῃ καλῇ,
θρήνεον· ἔνθα κεν οὐτὶν' ἀδάκρυτόν γ' ἐνόησας
Ἀργεῖων· τοῖον γὰρ ὑπώρορε Μοῦσα λίγισα.
Ἐπτα δὲ καὶ δέκα μὲν σε ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἡμαρ
κλαίονεν, ἀθάνατοί τε θεοὶ θνητοὶ τ' ἀνθρώποι·
65 ὀκτωκαίδεκάτῃ δ' ἔδομεν πύρι, πολλὰ δέ σ' ἀμφὶ
μῆλα κατεκτανόμεν μάλα πῖονα καὶ ἔλικας βούς.
Καίειο δ' ἐν τ' ἐσθῆτι θεῶν καὶ ἀλείφατι πολλῷ
καὶ μέλιτι γλυκερῷ· πολλοὶ δ' ἦρωες Ἀχαιοί

HOMERUS.

Invenerunt autem animam Pelidae Achillis,
et Patrocli, et eximii Antilochi,
Ajacisque, qui præstantissimus erat specieque corporeque
ceterorum Danaorum, post eximum Peliden.
Sic hi quidem circa illum versabantur : prope vero
advenit anima Agamemnonis Atridae
dolens : circum autem aliae congregatae erant, quoque una
cum-ipso] domo in Egestii mortui sunt, et fatum oppetiere.
Hunc prior anima alloquebatur Pelidae :
Atride, præ ceteris quidem te putabamus Jovi gaudenti-
fulmine] viris heroibus carum esse per-dies omnes,
quoniam multisque et fortibus imperabas
populo in Trojanorum, ubi patiebamur dolores Achivi.
Profecto inde et tibi primum affore decretum erat
fatum perniciosum, quod nemo evitat, qui natus sit.
Utinam honore fruius, quo-quidem imperahas,
populo in Trojanorum mortem et fatum obiisses :
ita tibi sepulcrum quidem fecissent universi Achivi,
atque etiam tuo filio magnam gloriam comparasses in poste-
rum :] nunc vero te miserrima morte fatale erat corripi.

Illum autem rursus anima alloquebatur Atridae :
felix Pelei filii, diis assimilis Achille,
qui mortuus es in Troja, longe ab-Argo; circum vero te alii
interficiebantur Trojanorum et Achivorum filii optimi,
pugnantes de te : tu autem in vortice pulveris
jacebas ingens ingenti spatio, oblitus equitationis.
Nos vero toto-die pugnabamus : neque omnino
cessavissemus a-bello, nisi Jupiter turbine nos cessare fecis-
set.] Ac postquam te ad naves portaveramus ex bello,
deposuimus in lectis, purgato corpore pulcro
aquaque calida et unguento; multas vero te circum
lacrimas calidas fundebant Danaï, tondebantque sibi crines.
Mater autem ex mari venit cum immortalibus deabus marinis,
nuntium audiens; clamor vero super mare excitatus est
immensus; subtus autem tremor cepit omnes Achivos;
et jam impetu facto conscendissent cavae naves,
nisi vir detinuisset, antiquaque multaque sciens,
Nestor, cujus et antea optimum conspiciebatur consilium :
qui ipsis bene-cupiens concionatus est, et dixit :

Continete-vos, Argivi; ne fugite, filii Achivorum :
mater ex mari hæc cum immortalibus deabus marinis,
advenit, suo filio mortuo occurrente.

Sic dixit : ac continebant-se a-fuga magnanimi Achivi,
circum vero te steterunt filiae marini senis,
miserabiliter lamentantes, atque immortales vestes tibi in-
duerunt.] Musæ vero novem omnes, alternantes voce pulcra,
te deflebant : tunc neminem sine-lacrimis utique vidisses
Argivorum : tantum enim increbuit Musa arguta.
Septem autem et decem quidem te pariter noctesque et dies
flebamus, immortalesque dii mortalesque homines;
octava-et-decima autem dedimus igni, multas vero circa te
oves iugulavimus valde pingues, et camuras boves.
Cremabaris autem in vestitu deorum, et unguento multo,
et melle dulci; multique heroes Achivi

τεύχεσιν ἐβρώσαντο πυρὴν πέρι καιομένοιο,
 70 πέφοι θ' ἱππῆες τε· πολὺς δ' ὄρουμαγδὸς ὀρώρει.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ σε φλόξ· ἤνυσεν Ἥφαιστοιο,
 ἦῶθεν δὴ τοι λέγομεν λεύκ' ὅστέ· Ἀχιλλεῦ,
 ὄλῳ ἐν ἀκρήτῳ καὶ ἀλείφατι· δῶκε δὲ μήτηρ
 χρύσειον ἀμφιφορῆα· Διωνύσοιο δὲ δῶρον
 75 φάσκει ἔμεναι, ἔργον δὲ περικλυτοῦ Ἥφαιστοιο.
 Ἐν τῷ τοι κεῖται λεύκ' ὅστέα, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 μίγδα δὲ Πατρόκλοιο Μενoitιάδω θανόντος
 χωρὶς δ' Ἀντιλόχοιο· τὸν ἔθοχα τίεις ἀπάντων
 τῶν ἄλλων ἐτάρων, μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα.
 80 Ἄμφ' αὐτοῖσι δ' ἔπειτα μέγαν καὶ ἀμύμονα τύμβον
 χεύαμεν Ἀργείων ἱερὸς στρατὸς αἰγυμνῶν
 ἀκτῇ ἐπὶ προῦχούσῃ, ἐπὶ πλατεί· Ἑλλήσποντῳ
 ὡς κεν τηλεφανὴς ἐκ ποντοφάνι ἀνδράσιν εἴη
 τοῖς, οἳ νῦν γεγάασι καὶ οἳ μετόπισθεν ἔσονται.
 85 Μήτηρ δ' αἰτήσασα θεοὺς περικαλλέ· ἄεθλα
 ὅττι μέσῳ ἐν ἁγῶνι ἀριστεύουσιν Ἀχαιῶν.
 Ἥδῃ μὲν πολέων τάφῳ ἀνδρῶν ἀντεβόλησας
 ἤρουν, ὅτε κέν ποτ' ἀποφθιμένον βασιλῆος
 ζῶννυνταί τε νέοι καὶ ἐπεντύνονται ἄεθλα·
 90 ἀλλὰ κε κείνα μάλιστα ἰδὼν ἐτεθήπεα θυμῷ,
 οἳ ἐπὶ σοὶ κατέθηκε θεὰ περικαλλέ· ἄεθλα,
 ἀργυρόπεζα Θέτις· μάλα γὰρ φίλος ἦσθα θεοῖσιν.
 Ὡς σὺ μὲν οὐδὲ θανὼν ὄνομ' ὤλεσας, ἀλλὰ τοι αἰεὶ
 πάντας ἐπ' ἀνθρώπους κλέος ἔσσεται ἔσθλόν, Ἀχιλλεῦ.
 95 Αὐτὰρ ἔμοι τί τόδ' ἦδος, ἐπεὶ πόλεμον τόλμπευσα;
 ἐν νόστῳ γάρ μοι Ζεὺς μήσατο λυγρὸν δλεθρον
 Αἰγίσθου ὑπὸ χερσὶ καὶ οὐλομένης ἀλόχοιο.
 Ὡς οἳ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἀγχίμολον δὲ σφ' ἦλθε διάκτορος Ἀργεϊφόντης,
 100 ψυχὰς μνηστῆρων κατὰγων, Ὀδυσσῆϊ δαμέντων·
 τῷ δ' ἄρα θαμβήσαντ' ἰθὺς κίον, ὡς ἐξιδέσθην.
 Ἔγνω δὲ ψυχὴ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
 παῖδα φίλον Μελανῆος, ἀγακλυτὸν Ἀμφιμέδοντα·
 ξείνος γὰρ οἳ ἐην, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων.
 105 Τὸν προτέρῃ ψυχῇ προσεφώνεεν Ἀτρεΐδαο·
 Ἀμφιμέδον, τί παθόντες ἐρεμνὴν γαίαν ἔδυτε,
 πάντες κεκριμένοι καὶ δμηλῆες; οὐδέ κεν ἄλλως
 κρινάμενος λέξαιτο κατὰ πτόλιν ἄνδρας ἀρίστους.
 Ἥ ὕμμι' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσαν,
 110 ὄρσας ἀργαλέους ἀνέμους καὶ κύματα μακρά;
 ἥ που ἄνδραιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου,
 βούς περιταμνομένους ἦδ' οἶον πῶεα καλὰ,
 ἡδὲ περὶ πτόλιος μαχεσόμενοι ἦδὲ γυναικῶν;
 εἰπέ μοι εἰρομένῳ ξείνος δέ τοι εὖχομαι εἶναι.
 115 Ἥ οὐ μέμνη, ὅτε κεῖσε κατήλυθον ὑμέτερον δῶ,
 ὀτρυνέων Ὀδυσσῆα, σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ,
 Ἥλιον εἰς ἡμ' ἔπεσθαι ἐϋσσελμῶν ἐπὶ νηῶν;
 μὴν δ' ἄρ' οὐλῶ πάντα περήσαμεν εὐρέα πόντον,
 σπουδῇ παρπεπιόντες Ὀδυσσῆα πτολίπορθον.
 120 Τὸν δ' αὖτε ψυχῇ προσεφώνεεν Ἀμφιμέδοντος·
 [Ἀτρεΐδῃ κῦδις τε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον.]
 μέμνημαι τάδε πάντα, Διοτρεφές, ὡς ἀγορεύεις·

cum armis agitarunt-se circa pyram tuam ardentis,
 peditesque equitesque; ingens autem strepitus ortus-est.
 Sed postquam demum te flamma confecerat Vulcani,
 mane tua colligebamus alba ossa, Achille,
 vino in puro et unguento; dedit autem mater
 auream amphoram; Bacchi vero donum
 dicebat esse, opus autem inclyti Vulcani.
 In hac tibi jacent alba ossa, splendide Achille,
 promiscueque ossa Patrocli Menetiadae mortui:
 separatim vero, Antilochi: quem maxime honorabas omnium
 aliorum sociorum, post Patroclum utique mortuum.
 Cum hæc autem postea magnum et exitium tumultum
 congressimus Argivorum sacer exercitus bellicosorum,
 litore in prominenti, ad latum Hellespontum;
 ut longe-conspicuis ex ponto viris esset
 iis, qui nunc nati-sunt, et qui in-futurum erunt.
 Mater autem, rogatis diis, perpulcra certamina
 instituit medio in consessu optimatibus Achivorum.
 Jam quidem multorum funeri virorum interfui
 heroum, quandocunque, mortuo rege, fit
 ut cinganturque juvenes, et apparent certamina;
 sed illa maxime conspicatus stupui animo
 qualia super te constituit dea perpulcra certamina,
 argenteis-pedibus Thetis: valde enim carus eras diis.
 Sic tu quidem nec mortuus nomen perdidisti, sed tibi semper
 omnes apud homines gloria erit proba, Achille.
 At mihi quæ ea voluptas, postquam bellum confeceram?
 in reditu enim mihi Jupiter molitus-est grave exitium,
 Egisthi sub manibus, et perdidit uxor.
 Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 Prope autem ipsos venit internuntius Argicida,
 animas procorum deducens, ab-Ulysse domitorum:
 illi vero proinde attoniti recta iverunt, ut intuiti-sunt.
 Cognovit autem anima Agamemnonis Atridae
 filium carum Melanei, inclytum Amphimedontem;
 hospes enim ei erat, in Ithacæ ædes habitans.
 Hunc prior anima alloquebatur Atridae;
 Amphimedon, quid passi obscuram terram subiistis,
 omnes selecti et ætate-æquales? neque aliter
 aliquis cernens elegisset per urbem viros optimos.
 Utrum vos in navibus Neptunus domuit,
 excitatis sævis ventis et fluctibus ingentibus?
 an alicubi hostiles viri malis-affecerunt in terra,
 boves prædantes et ovium greges pulcros?
 an super urbe pugnaturi occubistis, et mulieribus?
 dic mihi interroganti; hospitem autem tibi profiteor-me esse.
 An non meministi, quando illuc deveni vestram domum,
 hortaturus Ulyssem, cum deo-pari Menelao,
 ad illum una ut-comitaretur, bene-tabulatis in navibus?
 mense autem deinde toto omnes transivimus latum pontum,
 vix-tandem persuadentes Ulyssi urbium-vastatori.
 Eum autem rursus anima alloquebatur Amphimedontis:
 [Atride augustissime, rex virorum Agamemno.]
 meminì hæc omnia, Jovis-alumne, ut dicis:

σοὶ δ' ἐγὼ εὖ μάλα πάντα καὶ ἀτρεκέως καταλέξω,
 ἡμετέρου θανάτοιο κακὸν τέλος, οἷον ἐτύχθη.
 125 Μνώμεθ' Ὀδυσσεὺς δὴν οἰχομένοιο δάμναρτα·
 ἡ δ' οὐτ' ἤρνετο στυγερὸν γάμον οὔτε τελευτά,
 ἡμῖν φραζομένη θάνατον καὶ Κῆρα μελαιναν·
 ἀλλὰ δόλον τόνδ' ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μερμήριζεν·
 στησαμένη μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν ὕφαινεν,
 130 λεπτόν καὶ περίμετρον· ἄφαρ δ' ἡμῖν μετέειπεν·
 κοῦροι, ἐμοὶ μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε διὸς Ὀδυσσεύς,
 μίμνετε· ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰσέκοε πᾶρος
 ἐκτέλεσω — μή μοι μεταμῶνία νήματ' ὀληται —
 Λαέρτη ἥρωϊ ταφήϊον, εἰς ὅτε κέν μιν
 135 Μοῖρ' ὅλοη καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο·
 μή τις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιῶδων νεμεσῇσῃ,
 αἶ κεν ἄτερ σπείρου κῆται, πολλὰ κτεατίσσας.
 Ὡς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπετείθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
 Ἐνόα καὶ ἡματίη μὲν ὑφαίνεσκεν μέγαν ἱστὸν,
 140 νύκτας δ' ἀλλύεσκεν, ἐπὴν δαΐδας παραθεῖτο.
 Ὡς τριέτες μὲν ἔλθε δόλῳ καὶ ἐπειθεν Ἀχαιοὺς·
 ἀλλ' ὅτε τέτατον ἦλθεν ἔτος, καὶ ἐπήλυθον ὄραι,
 [μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἡμέατα πολλὰ ἐτελέσθη,]
 καὶ τότε δῆ τις εἶπε γυναικῶν, ἡ σάφα ᾗδῃ,
 145 καὶ τήνγ' ἀλλύουσιν ἐφεύρομεν ἀγλαὸν ἱστὸν.
 Ὡς τὸ μὲν ἐτελέεσσε, καὶ οὐκ ἐθέλουσ' ὅπ' ἀνάγκης.
 Εἴθ' ἡ πᾶρος ἔδειξεν, ὕφηνασα μέγαν ἱστὸν,
 πλύνασ', ἤελίῳ ἐναλίγκιον ἡὲ σελήνῃ·
 καὶ τότε δῆ ῥ' Ὀδυσῆα κακὸς ποθεν ἤγαγε δαίμων
 150 ἄγρου ἐπ' ἐσχατιήν, θοὶ δῶματ' αἶε συδῶτης.
 Ἐνθ' ἦλθεν φίλος υἱὸς Ὀδυσσεὺς θείοιο,
 ἐκ Πύλου ἡμαθόεντος ἰὼν σὺν νηὶ μελαίνῃ·
 τῷ δὲ μνηστῆρσιν θάνατον κακὸν ἀρτύναντε,
 ἴκοντο προτὶ ἄστῳ περικλυτόν· ἦτοι Ὀδυσσεύς
 155 ὕστερος, αὐτὰρ Τηλέμαχος πρόσθ' ἡγεμόνευεν.
 Τὸν δὲ συδῶτης ἦγε, κακὰ χροὶ εἴματ' ἔχοντα,
 πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον ἡδὲ γέροντι·
 [σκηπτόμενον· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροὶ εἴματα ἔστο·]
 οὐδέ τις ἡμείων δύνατο γῶναι τὸν ἰόντα,
 160 ἐξαπίνης προφανέντ', οὐδ' οἱ προγενέστεροι ᾔσαν·
 ἀλλ' ἐπεσὶν τε κακοῖσιν ἐνίσσομεν ἡδὲ βολῆσιν.
 Αὐτὰρ ὁ τῶς μὲν ἐτόλμα ἐνὶ μεγάροισιν εἰοῖσιν
 βαλλόμενος καὶ ἐνισσόμενος τετλήῃσι θυμῷ·
 ἀλλ' ὅτε δῆ μιν ἐγειρε Διὸς νόος αἰγιόχοιο,
 165 σὺν μὲν Τηλεμάχῳ περικαλλέα τεύχε' αἰέρας,
 ἐς θάλαμον κατέθηκε καὶ ἐκλήσσειεν ὀρχῆας·
 αὐτὰρ ὁ ἦν ἀλοχὸν πολυκερδείησιν ἄνωγεν
 τόξον μνηστῆρεςσι θέμεν πολίον τε σῖδῃρον,
 ἡμῖν αἰνομόροισιν ἀέθλια καὶ φόνου ἀρχήν.
 170 Οὐδέ τις ἡμείων δύνατο κρατεροῖο βιοῖο
 νευρὴν ἐντανύσαι, πολλὸν δ' ἐπιδεύεες ἤμεν·
 ἀλλ' ὅτε χεῖρας ἔκανε Ὀδυσσεὺς μέγα τόξον,
 ἐνθ' ἡμεῖς μὲν πάντες δημοκλέομεν ἐπέεσσιν
 τόξον μὴ δομεναι, μηδ' εἰ μάλα πολλὰ ἀγορεύοι·
 175 Τηλέμαχος δέ μιν οἷος ἑποτρύνων ἐκέλευσεν.
 Αὐτὰρ ὁ δέξατο χεῖρὶ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,

tibi autem ego bene prorsus omnia et accurate narrabo,
 nostræ mortis malum finem, qualis contigerit.
 Ambiebamus Ulyssis diu absentis uxorem;
 hæc autem nec negabat odiosas nuptias, nec perticiebat,
 nobis meditans mortem et fatum nigrum;
 sed dolum hunc alium in mentē excogitavit:
 exorsa magnam telam in ædibus texebat,
 subtilem et immensam; statim autem inter-nos dixit:
 Juvenes, mei proci, quandoquidem mortuus-est divinus Ulys-
 ses,] manete, urgentes licet meas nuptias, donec vestem
 perfecero (ne mihi vana fila pereant)
 Laertæ heroi sepulcralem, in tempus quo ipsum
 fatum perniciosum corripuerit longum-sternentis mortis;
 ne-qua mihi in populo Achivarum succenseat,
 si sine vestimento jaceat, multa qui-possedit.
 Hoc dixit: nobis vero persuasus-est animus generosus.
 Tunc interdiu quidem texebat magnam telam,
 noctu autem dissolvebat, postquam faces sibi-apposuerat.
 Sic triennium quidem latebat dolo, et persuadebat Achivis:
 sed quando quartus venit annus, et advenerunt horæ,
 [mensibus exeuntibus, ac dies multi circumacti-sunt,]
 tunc demum aliqua dixit mulierum, quæ certo norat;
 et ipsam dissolvemtem invenimus splendidam telam.
 Sic id quidem perfecit, etiam nolens, ex necessitate.
 Quando illa vestimentum ostendit, ubi-texuerat magnam te-
 lam] et-laverat, soli simile vel lunæ:
 tunc demum Ulyssem malus alicunde duxit deus
 agri in extremitatem, ubi ædes habitabat subulcus.
 Illuc venit carus filius Ulyssis divini,
 ex Pylo arenosa reversus cum nave nigra;
 hi vero procis mortem malam moliti,
 venerunt ad urbem inclytam; nempe Ulysses
 posterior, at Telemachus ante præibat.
 Illum vero subulcus duxit, mala corpore vestimenta habentem,
 mendico miserabili similem, et seni,
 [baculo innitentem; ac turpia circa corpus vestimenta indu-
 tus-erat;]] nec quisquam nostrum potuit cognoscere ipsum esse;
 ubi repente se-ostendit, nec qui majores natu-erant:
 sed verbisque malis incessimus atque ictibus.
 At ille ad-tempus quidem tolerabat in ædibus suis
 percussus et objurgatus, patienti animo:
 sed quando demum ipsum suscitavit Jovis mens ægidem-te-
 nentis,] cum Telemacho quidem perpulcra arma sublata
 in thalamum deposuit, et obdidit pessulos:
 atque ipse suam uxorem multo-astu jussit
 arcum procis ponere, canumque ferrum,
 nobis infortunatis certamina, et cædis principium.
 Nec quisquam nostrum poterat validi arcus
 nervum tendere; valde vero impares eramus:
 sed quando in-manus pervenit Ulyssis magnus arcus,
 ibi nos quidem omnes increpabamus verbis subulcum,
 arcum ne daret, nec si valde multa ille diceret;
 Telemachus vero eum solus hortans jussit.
 Atque accepit manu audens divinus Ulysses,

ῥηϊδίως δ' ἐτάνυσσε βίον, διὰ δ' ἤκε σιδήρου
 στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰών, ταχέας δ' ἐκχεύατ' οἰστούς,
 δεινὸν παπταίνων· βάλε δ' Ἀντίνοον βασιλῆα.
 180 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἄλλοις ἐφίει βέλεα στονόεντα,
 ἄντα τιτυσκόμενος· τοὶ δ' ἀγχιστίνοι ἐπιπτον.
 Γνωτὶν δ' ἦν, ὃ βὰ τίς σφι θεῶν ἐπιτάρβηθος ἦεν.
 Αὐτίκα γὰρ κατὰ δώματ', ἐπιστόμενοι μένει σφῶν,
 κτεῖνον ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' ἀεικῆς,
 185 κρᾶτων τυπτομένων, δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θύεν.
 Ὡς ἡμεῖς, Ἀγάμεμνον, ἀπολόμεθ', ὃν ἔτι καὶ νῦν
 σώματ' ἀκηδέα κείται ἐνὶ μεγάροις Ὀδυσῆος·
 οὐ γάρ πω ἴσασιν φίλοι κατὰ δώμαθ' ἐκάστου,
 οἳ κ' ἀπονίψαντες μέλανα βρότον ἐξ ὠτειλέων,
 190 καθέμενοι γοάοιεν· ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
 Τὸν δ' αὖτε ψυχὴ προσεφώνεεν Ἀτρεΐδαι·
 ὀλβιε Λαέρταο παῖ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἥ ἄρα σὺν μεγάλῃ ἀρετῇ ἐκτίσῃ ἀκοῖτιν.
 Ὡς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν ἀμύμονι Πηνελοπείῃ,
 195 κούρῃ Ἰκαρίου· ὡς εὖ μέμνητ' Ὀδυσῆος,
 ἀνδρὸς κουριδίου· τῷ οἱ κλέος οὔ ποτ' ὀλείται
 ἥς ἀρετῆς· τεύξουσιν δ' ἐπιχθονίοισιν ἀοιδὴν
 ἀθάνατοι χάριεσσαν ἐγέφρονι Πηνελοπείῃ.
 Οὐχ ὡς Τυνδαρέου κούρῃ κακὰ μήσατο ἔργα,
 200 κουριδίον κτείνασα πόσιν· στυγερὴ δέ τ' ἀοιδὴ
 ἔσσειτ' ἐπ' ἀνθρώπους· χαλεπὴν δέ τε φῆμιν ὅπασσεν
 θηλυτέρῃσι γυναῖξιν, καὶ ἥ κ' εὐεργὸς ἔησιν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
 ἑσταότε' εἰν Ἀΐδαο δόμοις, ὑπὸ κεύθεσι γαίης.]
 205 Οἱ δ' ἔπει ἐκ πόλιος κατέβη, τάχα δ' ἀγρὸν ἴκοντο
 καλὸν Λαέρταο τετυγμένον, ὃν βὰ ποτ' αὐτὸς
 Λαέρτης κτεάτισσεν, ἐπεὶ μάλα πολλὰ ἐμόγησεν.
 Ἔνθα οἱ οἶκος ἔην, περὶ δὲ κλισίον θέε πάντη,
 ἐν τῷ σιτέσκοντο καὶ ἴζανον ἡδὲ ἱαυον
 210 ζῶντες ἀναγκαῖοι, τοὶ οἱ φίλα ἐργάζοντο.
 Ἐν δὲ γυνὴ Σικελὴ γρηῃς πέλεν, ἥ βα γέροντα
 ἐνδοκέας κομέσκεεν ἐπ' ἀγροῦ, νόσφι πόληος.
 Ἔνθ' Ὀδυσσεὺς δμῶεσσι καὶ υἱέϊ μῦθον ἔειπεν·
 Ὕμεις μὲν νῦν ἔλθετ'· εὐκτίμενον δόμον εἴσω·
 215 ἔειπνον δ' αἶψα συνὼν ἱερεύσατε, θετις ἄριστος·
 αὐτὰρ ἐγὼ πατρός περὶ ῥήσομαι ἡμετέροιο,
 αἰ κέ μ' ἐπιγνοίῃ καὶ φράσσεται ὀφθαλμοῖσιν
 ἡέ κεν ἀγνοίῃσι, πολὺν χρόνον ἀμφὶς ἑόντα.
 Ὡς εἰπὼν δμῶεσσιν Ἀρρήϊα τεύχε' ἔδωκεν.
 220 Οἱ μὲν ἔπειτα δόμονδε θοῶς κίον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἄσπον ἐν πολυχάρπου ἀλωῆς, περὶ τῆζιν.
 Οὐδ' εὗρεν Δολίον, μέγαν ὄρχατον ἐκκαταβαίνων,
 οὐδὲ τινα δμῶων, οὐδ' υἱῶν· ἄλλ' ἄρα τοίγε
 αἱμασιάς λέγοντες ἀλωῆς ἐμμεναι ἔρκος
 225 ὦροντ'· αὐτὰρ ὁ τοῖσι γέρων δδὼν ἡγεμόνευεν.
 Τὸν δ' οἶον πατέρ' εὗρεν εὐκτιμένην ἐν ἀλωῇ,
 λιστρεύοντα φυτόν· ῥυπόωντα δὲ ἔστο χιτῶνα,
 βαπτὸν, ἀεικέλιον· περὶ δὲ κνήμησι βοείας
 κνημίδας βαπτὰς δέδετο, γραπτὺς ἀλεινών·
 230 χειρὶδὰς τ' ἐπὶ χερσὶ βάτων ἔνεκ'· οὐτὰρ ὑπερβεν

facileque tetendit arcum, ac misit *sagittam* per-ferrum ;
 stetitque deinde super limen accedens ; velocisque effudit
 sagittas .] horrendum circumspectans ; percussit vero Anti-
 noum regem .] Ac postea aliis immittebat tela luotiosa ,
 ex-adverso collimans ; illi vero conferti cadebant .
 Manifestum autem erat , quod aliquis ipsis deorum adjutor
 esset .] Statim enim per aedes , sequentes impetum suum ,
 interficiebant quaquaversum ; illorum vero gemitus oriebatur
 sedus .] capitibus percussis , pavementum autem totum san-
 guine undabat .] Sic nos, Agamemno , perimus ; quorum ad-
 huc etiam nunc] corpora neglecta jacent in aedibus Ulyssis :
 nondum enim sciunt amici *nostri* per aedes uniuscujusque ,
 qui , abluto atro tabo ex vulneribus ,
 depositos lugere ; hic enim honor est mortuorum .

Hunc autem rursus anima alloquebatur Atridae :
 felix Laertæ fili, sollers Ulysse ,
 profecto cum (*prædixit*) magna virtute potitus-es uxore .
 Adeo bona mens erat eximiae Penelopæ ,
 filiae Icarii ; adeo bene meminerat Ulyssis ,
 viri cui-virgo-nupserat ; ideo ei gloria nunquam peribit
 suæ virtutis : facient autem terrestribus cantilenam
 immortales amabilem *celebrata* prudente Penelopa .
 Non sicut Tyndarei filia mala molita-est opera ,
 cui-virgo-nupserat interfecto marito : odiosa vero cantilena
 erit inter homines ; gravemque famam intulit
 feminis mulieribus , etiam *ei* quæ bene-morata fuerit .

Sic hi quidem talia inter se loquebantur ,
 stantes in Orci aedibus , sub cavernis terræ .]

Illi autem ut ex urbe descenderant , cito in-prædium per-
 venere] pulcrum Laertæ cultum , quod quondam ipse
 Laertes adquisierat , postquam valde multum laborarat .
 Illic ei domus erat : circumque stabulum currebat circumqua-
 que ,] in quo comedebant et sedebant et dormiebant
 famuli servi , qui ei grata laborabant .

Inerat vero *et* mulier Sicula anus , quæ senem
 diligenter curabat in agro , procul ab-urbe .
 Ibi Ulysses famulis et filio sermonem dixit :

Vos quidem nunc ite in-bene-ædificatam domum intro ;
 in-cenam autem statim porcorum mactate quicumque opti-
 mus :] at ego patrem tentabo nostrum ,
 utrum me agnoscat et discernat oculis ,
 an ignoret , multo tempore seorsum quum-abfuerim .

Sic locutus , famulis Martia arma dedit .
 Illi quidem deinde in-domum celeriter ivere : at Ulysses
 propius ivit ad-abundans-fructibus arbustum , tentare-cogi-
 tans .] Neque invenit Dolium , in-magnum hortum descendens ,
 nec quenquam servorum , nec filiorum ; verum illi
 sepes collecturi , arbusti ut-essent septum ,
 abiverant ; atque iis senex viam præmonstrarat .
 Solum autem patrem invenit bene-culto in arbusto ,
 circumfodientem plantam ; squalentem vero indutus-erat tu-
 nicam ,] sutilem , turpem ; circumque crura bubulas
 ocreas sutiles sibi-ligaverat , sentium-vulnera vitans ;
 manicæque super manus , ruborum causa : at superne

αἰγείην κυνέην κεφαλῇ ἔχε, πένθος ἀέζων.
 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησε πολὺπλας διὸς Ὀδυσσεύς
 γήρῃ τεϊρόμενον, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἔχοντα,
 στὰς ἄρ' ὑπὸ βλωθρῇ ὄγχυν κατὰ δάκρυον εἶβεν.
 235 Μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν
 κύσσαι καὶ περιφύναϊ ἐὼν πατέρ' ἤδ' ἕκαστα
 εἰπεῖν, ὥς ἔλθοι καὶ ἵκοιτ' ἐς πατρίδα γαίαν·
 ἢ πρῶτ' ἐξερέοιτο ἕκαστά τε πειρήσαιτο.
 Ὡς δὲ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
 240 πρῶτον κερτομίοις ἐπέεσσιν πειρήθηναι.
 Τὰ φρονέων ἰθὺς κίεν αὐτοῦ διὸς Ὀδυσσεύς·
 ἦτοι δὲ μὲν κατέχων κεφαλὴν φυτὸν ἀμφελάχαιεν·
 τὸν δὲ παριστάμενος προσεφώνεε φαίδιμος υἱός·
 Ὡ γέρον, οὐκ ἀδαημονίῃ σ' ἔχει ἀμφιπολεύειν
 245 ὄρχατον, ἀλλ' εὖ τοι κοιμῶδ' ἔχει οὐδέ τι πᾶμπαν,
 οὐ φυτὸν, οὐ συκῇ, οὐκ ἀμπελος, οὐ μὲν ἐλαίῃ,
 οὐκ ὄγχυν, οὐ πρασίῃ τοι ἄνευ κοιμῶδ' κατὰ κῆπον.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δὲ μὴ χόλον ἐνθεο θυμῷ·
 αὐτὸν σ' οὐκ ἀγαθὴ κοιμῶδ' ἔχει, ἀλλ' ἅμα γῆρας
 250 λυγρὸν ἔχεις αὐχμείς τε κακῶς καὶ ἀεικέα ἔσσαι.
 Οὐ μὲν ἀεργίης γε ἀναξ' ἔνεκ' οὐ σε κοιμίζει·
 οὐδέ τί τοι δούλειον ἐπιπρέπει εἰς ὀράσθαι
 εἶδος καὶ μέγεθος· βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικας.
 Τοιοῦτῳ δὲ ἔοικας, ἐπεὶ λούσαιτο φάγοί τε,
 255 εὐδόμεναι μαλακῶς· ἢ γὰρ δίκη ἐστὶ γερόντων.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον,
 τεῦ δμῶς εἰς ἀνδρῶν· τεῦ δ' ὄρχατον ἀμφιπολεύεις·
 καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ,
 εἰ ἐτέον γ' Ἰθάκην τήνδ' ἰκόμεθ', ὥς μοι εἴπεν
 260 οὗτος ἀνὴρ νῦν δὴ ξυμβλήμενος ἐνθάδ' ἰόντι,
 οὔτε μάλ' ἀρτίφρων, ἐπεὶ οὐ πόλμησεν ἕκαστα
 εἰπεῖν ἤδ' ἐπακοῦσαι ἐμὸν ἔπος, ὥς ἐρέεινον
 ἀμφὶ ξείνῳ ἐμῷ, εἰ ποὺ ζῶει τε καὶ ἐστίν
 ἢ ἤδη τέθνηκε καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν.
 265 Ἐκ γάρ τοι ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο καὶ μευ ἄκουσον·
 ἄνδρα ποτ' ἐξείνισσα φίλῃ ἐνὶ πατρίδι γαίῃ,
 ἡμέτερόνδ' ἐλθόντα· καὶ οὕτω τις βροτὸς ἄλλος
 ξείνων τηλεδαπῶν φίλων ἐμὸν ἔκετο δῶμα·
 εὐχετο δ' ἐξ Ἰθάκης γένος ἔμμεναι, αὐτὰρ ἔφρασκεν
 270 Λαέρτην Ἀρκεσιιάδην πατέρ' ἔμμεναι αὐτῷ.
 Τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δώματ' ἄγων εὖ ἐξείνισσα,
 ἐνδυκέως φίλων, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων·
 καὶ οἱ δῶρα πόρον ξεινήϊα, οἷα ἐώκει·
 χρυσοῦ μὲν οἱ δῶκ' εὐεργέος ἑπτὰ τάλαντα,
 275 δῶκα δὲ οἱ κρητῆρα πανάργυρον, ἀνθεμόεντα,
 δώδεκα δ' ἀπλοῖδας χλαίνας, τόσσους δὲ τάπητας,
 τόσσα δὲ φάρεα καλὰ, τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας·
 χωρὶς δ' αὐτὴ γυναῖκας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,
 τέσσαρας εἰδαλίμας, ἃς ἤθελεν αὐτὸς ἐλέσθαι.
 280 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα πατὴρ, κατὰ δάκρυον εἰδών·
 ξεῖν', ἦτοι μὲν γαίαν ἰκάνεις, ἣν ἐρεῖνεις·
 ὕδριστά δ' αὐτὴν καὶ ἀτάσθαλοι ἄνδρες ἔχουσιν·
 δῶρα δ' ἐτώσια ταῦτα χαρίζεο, μυρ' ὀπάων·
 εἰ γάρ μιν ζῶν γ' ἐκίχης Ἰθάκης ἐνὶ δῆμῳ,

caprinam galeam in-capite habebat, dolorem augens (i.e. *valde dolens*).] Hunc autem ut vidit audens divinus Ulysses senectute afflictum, magnumque mente dolorem habentem, stans inde sub excelsa piro lacrimam effundebat. Cogitavit vero deinde in mente et in animo osculari et amplecti suum patrem, et singula dicere, quomodo venisset et accessisset ad patriam terram; an prius interrogaret, singulaque tentaret. Sic autem ei cogitanti visum-est satius esse, primum mordacibus verbis *eum* tentare. Hæc cogitans recta ivit ad-eum divinus Ulysses: nempe ille quidem deorsum-tenens caput, plantam circumfodiebat:] eum autem astans alloquebatur splendidus filius: O senex, non imperitia te tenet curandi hortum, sed bene tibi cultura habet, neque omnino, non planta, non ficus, non vitis, non quidem oliva, non pirus, non leguminum-area tibi sine cultura *est* in horto. Aliud autem tibi dicam; tu vero ne iram induc animo: ipsum te non bona cura habet, sed simul senectutem gravem habes, squalisque male, et turpia *vestimenta* indutus-es.] Non quidem inertiae sane dominus causa non te curat, neque aliquid in-te servile conspicuum-est intuitibus formam et staturam; regi enim viro similis-es. Tali autem similis-es, qui postquam laverit ederitque, debeat-dormire mollior; hic enim mos est senum. Sed age mihi hoc dic, et accurate narra, cujusnam servus es virorum? cujusnam vero hortum curas? et mihi hoc dic vere, ut bene sciam, si revera utique in-Ithacam hanc advenimus, sicut mihi dixit ille vir, nunc modo obviam-factus huc venienti, nequaquam valde sapiens: quoniam non sustinuit singula dicere, et audire meum verbum, ut interrogabam de hospite meo, sicubi vivatque et exstet, an jam mortuus-sit, et in Orci adibus. Edicam enim tibi, tu vero attende, et me audi; virum quondam hospitio-excepi cara in patria terra, ad-nostram *domum* qui-venerat; et nondum quisquam mortalís alius] hospitum longinquorum carior meam adventit *domum*:] profltebatur autem se ex Ithaca genere esse; ac dicebat] Laerten Arcesiaden patrem esse ipsi. Hunc quidem ego ad domos ducens bene hospitio-excepi, cum-cura amice-tractans, multa in domo *mihi* quum-essent; et ei dona præbui hospitalia, qualia decebat: auri quidem ei dedi bene-elaborati septem talenta, dedi vero ei craterem totum-argenteum, floribus-cælatum, duodecimque simplices lænas, totque tapetas totidemque pallia pulcra, totidemque ad hæc tunicas: separatim vero insuper mulieres, eximia opera scientes, quatuor speciosas, quas voluit ipse eligere. Illi autem respondit deinde pater, lacrimam destillans: hospes, profecto quidem ad-terram pervenisti, de-qua interrogas:] injurii vero ipsam et improbi viri tenent, dona atque irrita hæc largiebaris, plurima præbens: si enim ipsum vivum utique invenisses Ithacæ in populo,

285 τῷ κέν σ' εὖ δώροισιν ἀμειψάμενος ἀπέπεμψεν
καὶ ξενίη ἀγαθῇ· ἡ γὰρ θέμις, ὅστις ὑπάρξῃ.
Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως καταλέξον,
πόστον δὴ ἔτος ἐστίν, ὅτε ξεινίσσας ἔκεινον,
σὸν ξείνον δούστηνον, ἐμὸν παῖδ', εἴ ποτ' ἔην γε,
290 δύσμορον· ὃν που τῇλε φίλων καὶ πατρίδος αἵης
ἡς που ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες, ἡ ἐπὶ χέρσου
θηρσί καὶ οἰωνοῖσιν ἔλωρ γένετ'· οὐδέ ἐ μήτηρ
κλαῦσε περιστελιάσα πατήρ θ', οἳ μιν τεκόμεσθα·
οὐδ' ἄλοχος πολύδωρος, ἐχέφρων Πηνελόπεια,
295 κώκυς' ἐν λεχέσσιν ἐὼν πόσιν, ὡς ἐπέοικεν,
ὀφθαλμοὺς καθελούσα· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανάτων.
καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅρρ' εὖ εἰδῶι,
τίς πόθεν εἷς ἀνδρῶν· πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς;
ποῦ δὲ νῆϋς ἔστηκε θεῶν, ἡ σ' ἤγαγε δεῦρο
300 ἀντιθέους θ' ἐτάρους; ἡ ἔμπορος εἰληγλυθας
νῆος ἐπ' ἀλλοτρίης, οἳ δ' ἐκβήσαντες ἔβησαν; [σεύς·
τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
τοίγάρ ἐγὼ τοι πάντα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.
Εἰμὶ μὲν ἐξ Ἀλύβαντος, ὅθι κλυτὰ δῶματα ναῖω,
305 υἱὸς Ἀφείδαντος Πολυπηνειονίδας ἀνακτος·
αὐτὰρ ἔμοιγ' ὄνομ' ἐστίν· Ἐπτήριτος· ἀλλὰ με δαίμων
πλάγξ' ἀπὸ Σικανίης δεῦρ' ἐλθέμεν, οὐκ ἐθέλοντα·
νῆϋς δέ μοι ᾗδ' ἔστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πολλῆς.
Αὐτὰρ Ὀδυσσῆϊ τόδε δὴ πέμπτον ἔτος ἐστίν,
310 ἐξ οὗ κείθεν ἔβη καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθε πάτρης,
δύσμορος· ᾗ τέ οἱ ἐσθλοὶ ἔσαν ὄρνιθες ἰόντι,
δεξιῶν, οἷς χαίρων μὲν ἐγὼν ἀπέπεμπον ἔκεινον,
χαῖρε δὲ κείνος ἰὼν θυμὸς δ' ἐτι νῶϊν ἐώλπει
μῖεσθαι ξενίῃ ᾗδ' ἀγλαὰ δῶρα διδώσειν.
315 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα·
ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἐλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν
χευὸν κακὰ κεφαλῆς πολιτῆς, ἀδινὰ στεναχίζων.
τοῦ δ' ὀρίνετο θυμὸς, ἀνὰ ῥίνας δέ οἱ ᾗδ' ἡδ'
δριμύ μένος προὔτυψε, φίλον πατέρ' εἰσορόωντι.
320 Κύσσε δέ μιν περιφύς, ἐπιάλμενος, ἡδὲ προσηύδα·
Κείνος μὲν τοι δδ' αὐτὸς ἐγὼ, πάτερ, ὃν σὺ μεταλ-
ήλυθον εἰκοστῇ ἔτει ἐς πατρίδα γαῖαν. [λαῖς,
Ἄλλ' ἴσχεο κλαυθμοῖο γοοῖό τε δακρυόεντος.
Ἐκ γάρ τοι ἔρεω· μάλα δὴ χρὴ σπευδέμεν ἔμπης·
325 μνηστῆρας κατέπεφνον ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν,
λώβην τινύμενος θυμαλγέα καὶ κακὰ ἔργα.
τὸν δ' αὖ Λαέρτης ἀπαμειβετο φωνήσεν τε·
εἰ μὲν δὴ Ὀδυσσεύς γε, ἐμὸς παῖς, ἐνθάδ' ἱκάνεις,
σῆμά τί μοι νῦν ἐπεὶ ἀριφραδὲς, ὅρρα πεποιθῶ.
330 τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σῆϊ μὲν πρῶτον τήνδε φράσαι ὀφθαλμοῖσιν, [σεύς·
τὴν ἐν Περνήσῳ μ' ἔλασεν σῆς λευκῇ ὀδόντι
οἰχόμενον· σὺ δέ με πρόεις καὶ πότνια μήτηρ
ἐς πατέρ'· Αὐτολκεον μητρὸς φίλον, ὅρρ' ἂν ἐλοίμην
335 δῶρα, τὰ δεῦρο μολών μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν.
Εἰ δ', ἄγε τοι καὶ δένδρε' εὐκτιμένην κατ' ἄλωι
εἶπω, ἃ μοι ποτ' ἔδωκας, ἐγὼ δ' ἤτεόν σε ἕκαστα,
πατρὸς ἐὼν, κατὰ κῆπον ἐπισπόμενος· διὰ δ' αὐτῶν

eo te bene donis remuneratus dimisisset,
et exceptione bona; hoc enim jus est ei quicunque caperit.
Sed age mihi hoc dic, et accurate narra,
quotus jam annus est, quando hospitio-excepisti illum,
tuum hospitem infelicem, meum filium, si unquam fuit,
infortunatum? quem alicubi, procul ab amicis et patria terra,
vel alicubi in ponto comederunt pisces, vel in terra
feris et avibus captus factus est; neque ipsum mater
flevit compositum, paterque, qui ipsum genuimus;
neque uxor multum-dotata, prudens Penelope,
ploravit in lectis suum maritum, sicut decet,
oculos illi ubi-clausit: hic enim honos est mortuorum.
Et mihi hoc dic vere, ut bene sciam,
quis et unde es hominum? ubinam tibi urbs ac parentes?
ubinam autem navis stat velox, quæ te vexit huc,
deo-paresque socios? an vector venisti
navi in aliena, illi autem te-exposito discesserunt?
Nunc vero respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
enimvero ego tibi hæc valde accurate narrabo.
Sum enim ex Alybante, ubi inclytas ædes habito,
filius Aphidantis Polypemonidæ regis:
ac mihi nomen est Eperitus; sed me deus
errare-fecit a Sicania, huc ut-venirem, nolentem:
navis vero mihi hæc (hic) stat ad agrum, seorsum ab-urbe.
At Ulyssi hic jam quintus annus est,
ex quo illinc abivit, et a-mea discessit patria,
infelix: profecto utique ei bonæ erant aves eunti,
dextræ; quibus gaudens quidem ego dimittebam illum,
gaudebat autem ille abiens; animusque adhuc nobis sperabat,
mixtum-iri nos hospitio, et splendida dona daturus.
Sic dixit: illum autem doloris nebula cooperuit atra:
ambabus vero manibus sumtum pulverem cinereum
fudit-sibi in caput canum, crebro gemens.
Hujus autem commovebatur animus; in naves vero ei jam
acer spiritus ingruit, carum patrem intuenti.
Osculatus est autem ipsum amplectens, insiliens, et allo-
quebatur:] Ille quidem hic ipse ego, pater, quem tu in-
quis,] veni vigesimo anno in patriam terram.
Sed contine-te a-ploratu fletuque lacrimoso.
Edicam enim tibi; valde autem oportet festinare omnino:
procos interfeci in nostris ædibus,
contumeliam ulciscens animo-gravem, et mala opera.
Ei autem rursus Laertes respondēbat, dixitque:
siquidem revera Ulysses, meus filius, huc venisti,
signum aliquod mihi nunc dic manifestum, ut persuadeat.
Illum vero respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
cicatricem quidem primum hanc animadverte oculis,
quam in Parnasso mihi infixit sus albo dente
peregre-profecto: tu vero me emiseras et veneranda mater
ad patrem Autolycom matris carum, ut acciperem
dona, quæ huc profectus mihi promiserat et annuerat.
Quin age, tibi et arbores bene-culto in arbusto
dicam, quas mihi olim dedisti; ego autem poscebam a-te sin-
gulas,] puer quum-essem, per hortum comitans; ac per eas

- ἰκνεύμεσθα, σὺ δ' ὀνόμασας καὶ ἔειπες ἕκαστα.
- 310 Ὅρχῃας μοι δώκας τριςκαίδεκα καὶ δέκα μηλέας,
 συκίας τεσσαράκοντ' ὄρχους δέ μοι ὧδ' ὀνόμηνας
 δώσειν πεντήκοντα, διατρύγιος δέ ἕκαστος
 ἦν· ἔνθα δ' ἀνὰ σταφυλαὶ παντοῖαι ἕασιν,
 δὴπότε δὴ Διὸς ὦραι ἐπιβορίσσαν ὑπερθεν.
- 315 Ὡς φάτο· τοῦ δ' αὐτοῦ λυτογούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 σήματ' ἀναγνόντος, τὰ οἱ ἐμπέδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς.
 Ἀμφὶ δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πῆγες· τὸν δὲ ποτὶ οἷ
 εἶλεν ἀποφύγοντα πολύτλας Διὸς Ὀδυσσεύς.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἀμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρῃη,
 320 ἐξαυτὶς μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Ζεῦ πάτερ, ᾗ ῥα ἔτ' ἐστέ θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὀλυμ-
 πῷ ἐπεὶ μνηστῆρες ἀτάσθαλον ὕβριν ἔτισαν. [πον,
 Νῦν δ' αἰνῶς δεῖδοικα κατὰ φρένας, μὴ τάχα πάντες
 ἐνθάδ' ἐπέλθωσιν Ἰθακήσιοι, ἀγγελίας δὲ
 325 πάντῃ ἐποτρύνωσι Κεφαλλήνων πολίεσσιν. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 θάρσει, μὴ τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
 Ἄλλ' ἵομεν προτὶ οἶκον, ὃς ὀρχατοῦ ἐγγύθι κεῖται·
 ἔνθα δὲ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἡδὲ συδῶτην
 330 προὔπεμψ', ὥς ἂν δειπνον ἐροπλίσσωσι τάχιστα.
 Ὡς ἄρα φωνήσαντε βάνην πρὸς δόμματα καλά.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκοντο δόμους εὐναιετάοντας,
 εὖρον Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἡδὲ συδῶτην,
 ταμνομένους χρέα πολλὰ κερύντας· τ' αἶθρα οἶνον.
 335 Τόρρα δὲ Λαέρτην μεγαλήτορα ᾗ ἐνὶ οἴκῳ
 ἀμφίπολος Σικελὴ λούσεν καὶ χρίσεν ἐλαίῳ·
 ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν καλὴν βάλεν· αὐτὰρ Ἀθήνη
 ἄγχι παρισταμένη μέλε' ἤλδανε πομένει λαῶν,
 μεῖζονα δ' ἡὲ πάρος καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι.
 340 Ἴκx δ' ἀσαμίνθου βῆ· θαύμαζε δέ μιν φίλος υἱός,
 ὥς [δεν ἀθανάτοισι θεοῖς ἐναλγίχιον ἄντην·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ὦ πάτερ, ἦ μάλα τίς σε οὖων αἰεγενεσάνων
 εἶδος τε μέγεθος τε ἀμείνονα θῆκεν ἰδέσθαι.
 345 Τὸν δ' αὖ Λαέρτης πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 τί γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
 τίος Νήρικον εἶλον, εὐκτίμενον πολίεθρον,
 ἀκτὴν ἡπειροῖο, Κεφαλλήνεσσιν ἀνάστων,
 τοῖος ἔων τοι χοῖζος ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν,
 350 τεύχε' ἔχων ὤμοισιν, ἐφειστάμεναι καὶ ἀμύνειν
 ἄνδρας μνηστήρας· τῷ κε σφείων γούνατ' ἔλυσα
 πολλῶν ἐν μεγάροισι, σὺ δὲ φρένας ἔνδον ἰάνθης.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν παύσαντο πόνου τετιχόντο τε δαίτα,
 355 ἐξείης ἔζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.
 Ἐνθ' οἱ μὲν δειπνῶ ἐπεχείρουν· ἀγχίμολον δὲ
 ἦλθ' ὁ γέρον Δολίος, σὺν δ' υἱεῖς τοῖο γέροντος,
 ἐξ ἔργων μογιόντες· ἐπεὶ προμολοῦσα κάλεσεν
 μήτηρ, γρηῃς Σικελῇ, ἥ σφας τρέφε καὶ ῥα γέροντα
 360 ἐνδυκῶς κομέεσκεν, ἐπεὶ κατὰ γῆρας ἔμαρψεν.
 Οἱ δ' ὥς οὖν Ὀδυσῆα ἴδον φράσσαντο τε θυμῷ,
 ἔσαν ἐνὶ μεγάροισι τετηπότες· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς

vadebamus, tu autem nominasti et dixisti singulas.

Piros mihi dedisti tredecim, et decem malos, ficos quadraginta; vitium-ordines vero mihi hic diserte-dixisti daturum te quinquaginta; penitus-vindemialis autem unus-quisque] erat; illic vero uvæ omnigenæ insunt, quando Jovis horæ incubuerint desuper.

Sic dixit: ejus autem ibidem soluta-sunt genua et carum cor,] signa agnoscentis, quæ ei accurata dixerat Ulysses.

Circa filium vero carum jecit brachia; eum autem ad-se cepit anima-deficientem audens divinus Ulysses.

At postquam is spiritum-recepit, et in mentem animus col-lectus-est,] iterum verbis respondens allocutus-est:

Jupiter pater, profecto adhuc estis dii in magno Olympo, si revera proci improbissimam injuriam luerunt.

Nunc autem graviter timeo in mente, ne cito omnes huc adveniant Ithacenses, nuntios vero circumquaque expediant Cephallenorum ad-urbes.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses: confide, ne tibi hæc in mente tua curæ-sint.

Sed eamus ad domum, quæ hortum prope sita-est: illuc vero Telemachum et bubulcum et subulcum præmisi, ut cenam apparent citissime.

Sic igitur locuti, iverunt ad aedes pulcras.

Hi autem quando jam pervenerunt ad-aedes habitantibus-commodas,] invenere Telemachum et bubulcum et subulcum incidentes carnes multas, miscentesque nigrum vinum.

Interim vero Laerten magnanimum sua in domo famula Siculo lavit, et unxit oleo;

ac deinde lænam pulcram ei circumjecit: at Minerva prope astans membra auctavit pastori virorum, majoremque, quam antea, et habitio-rem fecit aspectu.

E balneo vero is egressus-est; admirabatur autem ipsum carus filius,] ut vidit immortalibus diis similem coram: et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est:

O pater, certe omnino aliquis te deorum sempiternorum formaque staturaque præstantiore reddidit aspectu.

Eum autem rursus Laertes prudens contra allocutus-est: utinam, Jupiter te pater, et Minerva et Apollo,

qualis Nericum cepi, bene-ædificatam urbem, litus continentis, Cephallenibus imperans, talis tibi hesternus in nostris ædibus, arma habens humeris, astitisses, et propulsassem viros procos; eo ipsorum genua solvissem

multorum in ædibus; tu vero mente intus lætatus-fuisses.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Illi autem postquam cessarant a-labore, apparaverantque convivium,] ordine sedebant in sedilibusque soliisque.

Ibi illi quidem prandio manus-admovebant; prope autem venit senex Dolius, unaque filii hujus senis, ex operibus fatigati: quippe egressa vocaverat eos mater, anus Siculo, quæ ipsos nutrebat, atque senem studiose curabat, postquam senectus corripuerat.

Illi vero ut Ulyssem viderunt, agnoveruntque animo, steterunt in-ædibus attoniti; at Ulysses

ἡμεῖσι τοῖς ἐπέεσσι καθάπτόμενος προσέειπεν.

Ὁ γέρον, ὅς ἐπὶ δειπνῶν ἀπεκλεάθεσθε δὲ θάμ-
395 ῥηρον γὰρ σίτῳ ἐπιχειρήσειν μεμαῶτες [θεύς·
μῖμονοι ἐν μεγάροις, ὑμέας ποτιδέγμενοι αἰεῖ.

Ὡς ἄρ' ἔφη· Δολίος δ' ἰθὺς κίε, χεῖρε πετάσας
ἀμροτέρας· Ὀδυσσεὺς δὲ λαβὼν κύσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ,

400 Ὁ φίλ', ἐπεὶ νόστησας ἐλδομένοισι μάλ' ἤμιν,
οὐδέ τ' οἰόμενοισι, θεοὶ δέ σ' ἀνήγαγον αὐτοὶ,
οὐλέ τε καὶ μάλα χεῖρε, θεοὶ δέ τοι ὀλβία δοῖεν.

Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐπ' αὖτις, ὅρ' εὖ εἰδῶι,
ἣ ἦδ' ὅσα σάφα οἶδε περίφρων Πηνελόπεια

405 νοστήσαντά σε δεῦρ', ἣ ἀγγελὼν ὁρύνωμεν. [σεύς·

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
ῶ γέρον, ἦδ' οἶδε· τί σε χρὴ ταῦτα πένεσθαι;

Ὡς φάθ'· ὃ δ' αὖτις ἄρ' ἔζετ' εὐχέσθου ἐπὶ δῖφρου.

Ὡς δ' αὖτως παῖδες Δολίου κλυτὸν ἄμφ' Ὀδυσῆα
410 δεικνώνωντ' ἐπέεσσι καὶ ἐν χεῖρεσσι φύοντο·
ἐξείης δ' ἔχοντο παρὰ Δολίον, πατέρα σφόν.

Ὡς οἱ μὲν περὶ δειπνῶν ἐνὶ μεγάροισι πένοντο·
Ὅσσα δ' ἄρ' ἀγγελὼς ὤκα κατὰ πόλιν ὥχετο πάντῃ,
μνηστήρων στυγερὸν θάνατον καὶ Κῆρ' ἐνέπουσα.

415 Οἱ δ' ἄρ' ὁμῶς αἰόντες ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος
μυχμῶ τε στοναχῇ τε δόμων προπάροιθ' Ὀδυσσεὺς·
ἐκ δὲ νέκυς οἶκον φόρεον καὶ θάπτον ἕκαστοι·

τοὺς δ' ἔξ ἀλλὰ νων πολίων οἰκόνδε ἕκαστον
πέμπον ἄγειν Ἀλκιῷσι, θοῆς ἐπὶ νηυσὶ τιθέντες·

420 αὐτοὶ δ' εἰς ἀγορὴν κίον ἄθροοι, ἀγνύμενοι κῆρ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἠγερθεν ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
τοῖσιν δ' Εὐπείθης ἀνά θ' ἴστατο καὶ μετέειπεν·

παῖδός γάρ οἱ ἄλαστον ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔκειτο,
Ἀντινόου, τὸν πρόωτον ἐνήρατο διὸς Ὀδυσσεύς·

425 τοῦ ὄγε δακρυχέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Ὁ φίλοι, ἦ μέγα ἔργον ἀνῆρδ' ἐμήσατ' Ἀχαιούς·

τοὺς μὲν σὺν νήεσσιν ἄγων πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς

ὥλεσε μὲν νῆας γλαφυράς, ἀπὸ δ' ὥλεσε λαούς·

τοὺς δ' ἔλθων ἔκτεινε Κεφαλλήνων δ' ἄριστους.

430 Ἄλλ' ἄγετε πρὶν τοῦτον ἢ ἐς Πύλον ὤκα ἰκέσθαι

ἢ καὶ ἐς Ἥλιδα διὰν, θοὶ κρατέουσιν Ἑπειοὶ,

ἴομεν· ἢ καὶ ἐπειτα κατηφές ἐσόμεθ' αἰεῖ·

λῶβη γὰρ τάδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσομένοισι πυθέσθαι·

εἰ δὴ μὴ παίδων τε κασιγνήτων τε φονῆας

435 τισόμεθ', οὐκ ἂν ἔμοιγε μετὰ φρεσὶν ἡδὺ γένοιτο

ζῶμεν· ἀλλὰ τάχιστα θανάων φοβιμένοισι μετείην.

Ἄλλ' ἴομεν, μὴ φθῆωσι περαιοθέντες ἐκείνοι.

Ὡς φάτο δακρυχέων ὀϊκτοδ' ἔλε πάντας Ἀχαιούς·

ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε Μῆδων καὶ θεῖος αἰδοῖς

440 ἐκ μεγάρων Ὀδυσσεὺς, ἐπεὶ σφραγῖς ὕπνος ἀνῆκεν·

ἔσαν δ' ἐν μέσσοισι· τάφους δ' ἔλεν ἄνδρα ἕκαστον.

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Μῆδων, πεπνυμένα εἰδώς·

Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι· οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς

ἀθανάτων ἀέκητι θεῶν τάδ' ἐμήσατο ἔργα·

445 αὐτὸς ἐγὼν εἶδον θεὸν ἀμβροτον, ὃς ῥ' Ὀδυσῆϊ

ἐγγύθεν ἐστήκει καὶ Μέντορι πάντα εἰπείκει.

blandis verbis eos compellans allocutus-est :

O senex, sede ad prandium; obliviscimini vero stuporis :
dudum enim cibo manus-admovere cupientes
manebamus in aedibus, vos exspectantes semper.

Sic igitur dixit : Dolius autem recta ivit, manibus passis
ambabus; Ulyssisque prehensam osculatus-est manum ad
carpum;] et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est :

O care, quandoquidem rediisti cupientibus valde nobis,
non-vero et exspectantibus, dii autem te deduxerunt ipsi :
salveque, et magnopere gaude; dii vero tibi prospera dent.
Atque mihi hoc dic verum, ut bene sciam,
utrum jam certo norit prudens Penelope

reversum te huc, an nuntium expediamus.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
o senex, jam novit: quid te oportet hæc curare ?

Sic dixit : ille vero rursus deinde sedit bene-polita in sede.
Sic autem pariter filii Dolii inclytum circa Ulyssē
blande-compellabant verbis, et manibus inhærebant :
ordine vero sedebant juxta Dolium, patrem suum.

Sic illi quidem circa prandium in aedibus occupati-erant;
Fama vero nuntia cito per urbem ibat undique,
procorum gravem mortem et fatum indicans.

Illi autem simul audientes vadebant aliunde alius,
cum-strepituque gemituque, ædes ante Ulyssis :
exportabant vero cadavera aedibus, et sepeliebant singuli :
eos autem qui erant ex aliis urbibus, domum unumquemque
mittebant vehendos piscatoribus, citis navibus imponentes;
ipsi vero in concionem ivere conferti, dolentes corde.

Ac postquam convenerant, unaque-frequentes erant,
inter-eos Eupithes surrexitque et locutus-est;
ob-filium enim ei indelebilis in mente dolor sedebat,
Antinōum, quem primum interfecerat divinus Ulysses :
ob-hunc ille lacrimas-fundens concionatus-est, et dixit :

O amici, certe magnum opus vir hic molitus-est Achivis :
alios quidem cum navibus ducens multosque et strenuos,
perdidit quidem naves cava, perdidit autem populos ;
alios autem reversus interfecit Cephallenum longe optimos.

Sed agile, antequam hic vel in Pylum cito iverit,
vel etiam in Elidem divinam, ubi dominantur Epei,
eamus; aut et postea ignominiosi erimus semper :
contumelia enim hæc sunt etiam futuris auditu.

Si jam non filiorumque fratrumque interfectores
ulciscamur, non mihi quidem in mente dulce fuerit
vivere, sed citissime mortuus defunctis interfuero.
Sed eamus, ne præveniant transgressi illi.

Sic dixit lacrimas-fundens : commiseratio autem cepit
omnes Achivos.] Prope vero ipsis venit Medon et divinus can-
tor] ex aedibus Ulyssis, postquam ipsos somnus reliquerat;
steteruntque in mediis : stupor autem cepit virum quemque
Inter-eos vero et locutus-est Medon, prudentia sciens :

Audite jam nunc me, Ithacenses; non enim Ulysses
immortalibus invitis diis hæc molitus-est opera :
ipse ego vidi deum immortalem, qui Ulyssi
prope astitit et Mentori in-omnibus similis-erat,

- Ἀθάνατος δὲ θεὸς τότε μὲν προπάροιθ' Ὀδυσῆος φαίνεται θαρσύνων, τότε δὲ μνηστῆρας ὀρίνων ὄνυν κατὰ μέγαρον τοὶ δ' ἀγχιστίνοι ἐπιπτον.
- 450 Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος ἔρει. Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρον ἥρως Ἀλιθέρης Μαστορίδης· ὁ γὰρ οἷος ὄρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω· ὁ σπιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
- Κέλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι, ὅτι κεν εἴπω·
- 455 ὑμετέρῃ κακότητι, φίλοι, τάδε ἔργα γένονται· οὐ γὰρ ἔμοι πείθεσθ', οὐ Μέντορι ποιμένι λαῶν, ὑμετέρους παῖδας καταπαυμένον ἀφροσυνάων· οἱ μέγα ἔργον ἔρεξαν ἀτασθαλίῃσι κακῆσιν, κτήματα κείροντες καὶ ἀτιμάζοντες ἀκοιτιν
- 460 ἀνδρὸς ἀριστῆος· τὸν δ' οὐκέτι φάντο νέεσθαι. Καὶ νῦν ὠδε γένοιτο· πίθεσθέ μοι, ὡς ἀγορεύω· μὴ ἴομεν, μὴ πού τις ἐπίσπαστον κακὸν εὕρη.
- Ὡς φραθ'· οἱ δ' ἄρ' ἀνήξαν μεγαλὴν ἀλαλητῇ ἡμίσεων πλείους τοὶ δ' ἀρόοι αὐτόθι μένον.
- 465 Οὐ γὰρ σπιν ἄδε μῦθος ἐνὶ φρεσίν, ἀλλ' Εὐπίθει παῖθοντ'· αἴψα δ' ἔπειτ' ἐπὶ τεύχεα ἑσσεύοντο. Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἔσαντο περὶ χροὶ νύροπα χαλκὸν, ἀρόοι ἠγερέθοντο πρὸ ἀστεος εὐρυχρόοιο. Τοῖσιν δ' Εὐπίθεος ἠγήσατο νηπιέσιν·
- 470 φῆ δ' ὅγε τίσεσθαι παιδὸς φόνον· οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν ἀψ ἀπονοστήσειν, ἀλλ' αὐτοῦ πότμον ἐφέψιν.
- Αὐτὰρ Ἀθηναίη Ζῆνα Κρονίωνα προσεῖδα·
- ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων, εἰπέ μοι εἰρομένη· τί νύ τοι νόος ἐνδοθι κεύθει;
- 475 ἢ προτέρω πολέμονι τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνῆν τεύξεις ἢ φιλότῃα μετ' ἀμφοτέροισι τίθησθα;
- Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς· τέκνον ἐμόν, τί με ταῦτα διέριραι ἠδὲ μεταλλᾶς; οὐ γὰρ δὴ τοῦτον μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτῇ,
- 480 ὡς ἦτοι κείνους Ὀδυσσεὺς ἀποτίσεται ἰδθῶν, ἔρξον, ὅπως ἐθέλεις· ἐρέω τέ τοι, ὡς ἐπείοικεν.
- Ἐπειδὴ μνηστῆρας ἐτίσατο διὸς Ὀδυσσεύς, ὄρκια πιστὰ ταμόντες, ὁ μὲν βασιλευέντω αἰεὶ ἡμεῖς δ' αὖ παίδων τε κασιγνήτων τε φόνοιο
- 485 ἐκλῃσιν θέωμεν· τοὶ δ' ἀλλήλους φιλεόντων ὡς τὸ πάρος· πλοῦτος δὲ καὶ εἰρήνῃ ἅλις ἔστω.
- Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην· βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρῶνιν ἀΐξασα.
- Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σίτοιο μελίστροφος ἐξ ἔρον ἔντο,
- 490 τοῖς δ' ἄρα μύθων ἤρχε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς· Ἐξελθὼν τις ἴδοι, μὴ δὴ σχεδὸν ὥσι κιόντες.
- Ὡς ἔραθ'· ἐκ δ' οὐδὸς Δολίου κίεν, ὡς ἐκέλευεν· στή δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἴων, τοὺς δὲ σχεδὸν εἰσίδε πάντας· αἴψα δ' Ὀδυσσεῖα ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
- 495 Ὅϊδε δὴ ἐγγὺς ἔασ'· ἀλλ' ὀπλιζώμεθα θάσσον.
- Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ὠρυνντο καὶ ἐν τεύχεσσι δύνοντο, τέσσαρες ἄμφ' Ὀδυσσῇ, ἔξ δ' οὐείε οἱ Δολίοιο· ἐν δ' ἄρα Λαέρτης Δολίος τ' ἐς τεύχε' ἔδυνον, καὶ πολλοὶ περ ἑόντες, ἀναγκαῖοι πολεμισταί.
- 500 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἔσαντο περὶ χροὶ νύροπα χαλκὸν,

Immortalis vero deus aliquando quidem ante Ulyssem apparebat animum-ei-addens, aliquando autem procos turbans] ruebat per domum : illi vero conferti cadebant.

Sic dixit : eos vero omnes pallidus timor subiit. Inter-eos autem et locutus-est senex heros Halitherses Mastorides ; is enim solus videbat ante et retro (*præterita et futura*) :] qui ipsis bene-cupiens concionatus-est et dixit :

Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcunque dicam : vestro vitio, amici, hæc opera facta-sunt : non enim mihi parebatis, non Mentori pastori virorum, vestros filios ut-desinere-faceretis ab-insipientia : qui magnum facinus patrabant improbitate mala, possessiones attondentes, et dedecorantes uxorem viri principis ; ipsum vero non-amplius putabant redditurum. Et nunc sic fiat ; parete mihi, sicut dico : ne eamus, ne qua quis accersitum malum inveniat.

Sic dixit : hi autem deinde surrexerunt magno cum clamore dimidio-eorum plures ; illi vero conferti istic mansere. Non enim ipsis placuit sermo in mente, sed Eupitheo parebant : statim autem postea ad arma ruebant. Ac postquam induerant-sibi circa corpus splendidum æs, conferti congregabantur ante urbem spatiosam.

Ipsis autem Eupithes dux-erat *præ* stultitia : putabat vero ille ulturum se filii cædem ; nec sane erat retro reversurus, sed illic fatum obiturus.

At Minerva Jovem Saturnium allocuta-est :

O pater noster, Saturnie, summe regnantum, dic mihi interroganti : quid jam tibi mens intus occultat? nunquid ulterius bellumque malum et pugnam gravem facies, an amicitiam inter utrosque statuis?

Illam autem respondens allocutus-est nubes-cogens Jupiter :] filia mea, cur me hæc percontaris et interrogas? non enim dudum hoc quidem excogitasti consilium ipsa, ut nempe illos Ulysses ulcisceret reversus? Fac, quomodo vis ; dicam vero tibi, sicut decet. Posteaquam procos ultus-est divinus Ulysses, foederibus fidis ictis, hic quidem regnato semper ; nos autem ex-altera-parte filiorumque fratrumque cædis oblivionem faciamus : illi vero se-invicem diligant, sicut antea : divitiæ autem et pax abunde esto.

Sic fatus, incitavit antea promptam Minervam : descendit vero ea ab Olympi verticibus concita.

Illi autem postquam cibi dulcis desiderium exemerant, iis inde sermonem exorsus-est audens divinus Ulysses :

Egressus aliquis videat, ne jam prope sint venientes. Sic dixit : egressus-est autem filius Dolii, sicut jubebat : stetit inde ad limen profectus ; illos vero prope vidit omnes, statimque Ulyssem verbis alatis allocutus-est :

Hi jam prope sunt ; sed armemur ocyus.

Sic dixit : illi vero exsurgebant, et arma sibi-induebant, quatuor circum Ulyssem, sex autem filii Dolii : inter eos vero deinde Laertes Doliusque arma induebant, etiamsi cani essent, ex necessitate bellatores.

Ac postquam induerant-sibi circa corpus splendidum æs,

οἷζάν βα θύρας, ἐκ δ' ἦιον, ἦρχε δ' Ὀδυσσεύς.
 Τοῖσι δ' ἐπ' ἀγγέμονον θυγάτηρ Διὸς ἦλθεν Ἀθήνη,
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ αὐδὴν.
 Τῇ μὲν ἰδὼν γήθησε πολύτλας Διὸς Ὀδυσσεύς·
 605 αἶψα δὲ Τηλέμαχον προσεφώνεεν δν φίλον υἱόν·
 Τηλέμαχ', ἦδῃ μὲν τόδε γ' εἴσαι αὐτὸς ἐπελθὼν,
 ἀνδρῶν μαρναμένων, ἵνα τε κρίνονται ἀρίστοι,
 μή τι κατασχύνειν πατέρων γένος, οἳ τὸ πάρος περ
 ἀλκῇ τ' ἠγορέη τε κεάσμεθα πᾶσαν ἐπ' αἶαν.
 610 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 ὄψαι, αἶ κ' ἐθέλῃσθα, πάτερ φίλε, τῷδ' ἐπὶ θυμῷ,
 οὔ τι κατασχύνοντα τεὸν γένος, ὥς ἀγορεύεις.
 Ὡς φάτο· Λαέρτης δ' ἐχάρη καὶ μῦθον ἔειπεν·
 τίς νύ μοι ἡμέρη ἦδε, θεοὶ φίλοι; ἦ μάλα χαίρω·
 615 υἱὸς θ' υἱωνός τ' ἀρετῆς πέρι δῆριν ἔχουσιν.
 Τὸν δὲ παρισταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ὦ Ἀρκεisiaδην, πάντων πολὺ φίλταθ' ἐταίρων,
 εὐξάμενος κούρῃ γλαυκῶπιδι καὶ Διὶ πατρὶ,
 αἶψα μάλ' ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος.
 620 Ὡς φάτο καὶ β' ἐμπνευσε μένος μέγα Παλλὰς Ἀ-
 ρυξάμενος δ' ἄρ' ἔπειτα Διδὸς κούρῃ μεγάλῳ, [Ἀθήνῃ·
 αἶψα μάλ' ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 καὶ βάλεν Εὐπειθεα κόρυθος διὰ χαλκοπαρήου·
 ἥ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διὰ πρόδ' εἰσατο χαλκός·
 625 δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Ἐν δ' ἔπεσον προμάχοις Ὀδυσσεὺς καὶ φαίδιμος υἱός·
 τύπτον δὲ ξίφεσιν τε καὶ ἔγχουσιν ἀμφιγύοισιν.
 Καὶ νύ κε δὴ πάντας τ' ὄλεσαν καὶ ἔθηκαν ἀνόστους,
 εἰ μὴ Ἀθηναίη, κούρῃ Διδὸς αἰγιόχοιο,
 630 ἥυσεν φωνῇ, κατὰ δ' ἔσχεθε λαὸν ἅπαντα·
 Ἴσχεσθε πολέμου, Ἰθυκῆσιοι, ἀργαλείοιο,
 ὥς κεν ἀναιμῶτί γε διακρινθεῖτε τάχιστα.
 Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· τοὺς δὲ χλωρὸν δέος εἶλεν·
 τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπτατο τεύχεα·
 635 πάντα δ' ἐπὶ χθονὶ πίπτε, θεᾶς ὅσα φωνησάσης·
 πρὸς δὲ πόλιν τρωπῶντο λιλαιόμενοι βίότοιο.
 Σμερδαλέον δ' ἐβόησε πολύτλας Διὸς Ὀδυσσεύς,
 οἴμησεν δὲ ἀλεις, ὥς τ' αἰετὸς ὠψιπετής.
 Καὶ τότε δὴ Κρονίδης ἀφίει φλόεοντα κεραυνόν,
 640 καὶ δ' ἔπεσε πρόσθε Γλαυκῶπιδος ὀβριμοπάτρης.
 Δὴ τότε Ὀδυσσεῖα προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Διογενὲς Λαερτιάδην, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἴσχεο, παῦε δὲ νείκος ὁμοίου πολέμοιο,
 μή πως τοι Κρονίδης κεχολύσεται εὐρύοπα Ζεὺς.
 645 Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· ὃ δ' ἐπέειθετο, χαίρει δὲ θυμῷ.
 Ὅρκια δ' αὖ κατόπισθε μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν
 Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρῃ Διδὸς αἰγιόχοιο,
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ αὐδὴν.

aperuerunt fores, exieruntque; præibat autem Ulysses.
 Ad eos vero prope filia Jovis accessit Minerva,
 Mentori se-assimilans tum corpore, tum etiam voce.
 Hanc quidem conspicatus gaudebat audens divinus Ulysses;
 statimque Telemachum alloquebatur suum carum filium:
 Telemache, jam quidem hoc sane memineris ipse aggressus,
 viris pugnantibus, ubi discernuntur optimi,
 ne-quid dedecores patrum genus, qui antea quidem
 roboreque et fortitudine excellimus totam super terram.
 Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] videbis, si volueris, pater care, hoc in animo,
 nequaquam dedecorantem me tuum genus, sicut dicis.
 Sic dixit: Laertes vero gavisus-est, et sermonem dixit:
 quænam mihi dies hæc, dii cari? profecto valde gaudeo:
 filiusque neposque de virtute certamen habent!
 Eum autem astans allocuta-est cæsiis-oculis Minerva:
 o Arcesiade, omnium multo carissime sociorum,
 precatus virginem cæsiis-oculis, et Jovem patrem,
 statim valde vibratam emitte longæ-umbrae hastam.
 Sic dixit, et inspiravit ei robur magnum Pallas Minerva.
 Precatus autem deinde Jovis filiam magni,
 statim valde vibratam emisit longæ-umbrae hastam,
 et percussit Euphitheum, galeam per æreis-munitam-malis;
 ea autem hastam non inhiuit; penitus vero transit æs:
 fragoremque-edidit ille lapsus, resonueruntque arma super
 ipso.[] Irruerunt autem primis-pugnatoribus Ulysses et splen-
 didus filius,] et feriebant ensibusque et hastis ancipitibus.
 Ac sane jam omnes perdidissent et fecissent reditus-expertes,
 nisi Minerva, filia Jovis ægidem-tenentis,
 clamasset voce, coluibissetque populum omnem:
 Abstinete a-bello, Ithacenses, gravi,
 ut sine-cruore utique dirimamini citissime.
 Sic dixit Minerva; illos autem pallidus timor cepit:
 eorumque subinde territorum e manibus volabant arma,
 omniaque in terram cadebant, dea vociferata:
 ad urbem vero convertebant-se cupidi vitæ servandæ.
 Terribiliter autem clamavit audens divinus Ulysses,
 insiluitque se-colligans, sicut aquila altivolans.
 Ac tum jam Saturnius misit ardens fulmen;
 decidit autem id ante Cæsiis-oculis forti-patre-natum.
 Tunc Ulysssem allocuta-est cæsiis-oculis Minerva:
 Generosissime Laertiade, sollers Ulysses,
 contine-te, compesceque contentionem omnibus-æque-gravis
 belli; ne-qua tibi Saturnius irascatur late-sonans Jupiter.
 Sic dixit Minerva: ille vero parebat, gaudebatque animo.
 Fœdera autem deinde in-futurum inter utrosque fecit
 Pallas Minerva, filia Jovis ægidem-tenentis,
 Mentori assimilata, tum corpore, tum etiam voce.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

INDEX

NOMINUM ET RERUM.

Litera major *Ithacæ*, minor *Odysseæ* librum significat; H., *Hymnos*; Ep., *Epigrammata*. Quæ ad Cyclici reliquias pertinent, italico caractere excudenda curavimus.

A

Ἀδαντες, veteres incolæ Eubœæ, ὀπιθεν κομῶντες, hastati, B, 536-545; Δ, 464.
Ἀδραβάρη, nymp̄ha Naias, mater geminorum Æsepi et Pedasi, Z, 22 sqq.
Ἀδρας, αντος, Trojanus, Eurydamantis f., a Diomede occisus, E, 148 sq.
Ἀθιοι, pars Scythicæ gentis, N, 6.
Ἀθιπος, Trojanus, interfectus ab Antilocho, Z, 32.
Ἀθυδος, ἡ, urbs cum sua regione ad Hellespontum, B, 836; Δ, 500 (Ἀθυδῶθεν); P, 584 (Ἀθυδῶτι).
Ἀθήων, ωνος, Priami f., Ω, 249.
Ἀγακλῆς, κλῆος, Myrmidon, pater Epigeli, Π, 571.
Ἀγαμεμνόνεος, Agamemnonius, K, 326; Ψ, 295, 525; γ, 264.
Ἀγαμεμνονίδης, ου, Agamemnonis f., Orestes, α, 30.
Ἀγαμέμνων, Atrei f., rex Mycenæ. Genealogia domus ejus, B, 104 sqq.; et regnum ipsius, 108, 569-575. Cum fratre Menelao in Ithacam proficiscitur Ulyssem arcessitum, ω, 115-119. Cum 100 navibus venit, B, 576, et Arcadibus 60 naves præbet, 610-614, in expeditionem Trojanam, cujus summum moderamen penes ipsum erat. Epitheta solita: κύδιστος, κρείων, εὐρυκρείων. Ejus forma, 477-483; Γ, 166 sqq., 178 sqq., 182. Contentio cum Achille et causa ejus, A, init. Restituta patri Chryseide, Briseidem ab Achille abducit, 306-348. Somnio ab Jove lusus, B, 1-34, habito concilio principum, 35-83, militum animos explorat, 84 sqq. Prælium indicit, 441 sqq. Post certamen singulare Menelai cum Paride Helenam et opes ex pacto a Trojanis reposcit, Γ, 455 sqq. Fratrem insidiosè sauciatum curari jubet, Δ, 148-222, et prælium instauraturus, duces et exercitum lustrat, 223-421. Primus ducem hostium interficit, E, 38 sqq.; alium, Z, 33; atque Menelaum sine venia occidere alium jubet, 53 sqq. Fratrem cohibet quominus pugnam cum Hectore ineat, H, 92-122, initurus ipse, 162. De summa rerum desperans, proceribus clam convocatis fugam suadet, I, 1-28; quorum monitu tandem legationem ad Achillem mittit cum amplissimum munus promissione, 114 sqq. Præ curis insomnis, K, init. Mane armatus aciem instruit, A, 16-35; fortiter pugnat, 91 sqq.; vulneratur, 252. Iterum fugam suadet, Ξ, 64-82; sed in aciem redit, et a Neptuno erectus, 134 sqq., strenue pugnat, 380, 516 sqq. Cum Achille in gratiam redit, T, 74 sqq., eumque post pugnas cœna excipit, Ψ, 35 sqq. Certare volentem in ludis funebribus Patrocli Achilles non sinit, et primo premio donat, 887-895. Gaudet de rixa principum in convivio, ob oraculum, θ, 77-82. De ejus reditu post captam Trojam, γ, 143-164; δ, 512-523. A Clytæmnestra

uxore Ægisthoque adultero occisus, et ab Oreste vindicatus, α, 35-41; γ, 193-198; 234 sqq.; 248 sqq.; δ, 91 sqq., 524-537; 584; quod ipsa Agamemnonis anima narrat Ulyssi, λ, 387-466; et Achillis umbræ, ω, 20-97. Habuit, præter filium Orestem, tres filias, I, 144 sqq. — Cum fratre Menelao consultat de bello Troj., Cypr. p. 582, α. In venatione Dianam per superbiam lædit; quæ tempestates excitat, usquedum Calchantis suasu Iphigenia immolata placetur, ib. p. 582, b. Cum Achille litigat, ibid. Chryseidem e præda accipit, ib. p. 583, α. Quid fecerit ad cognoscendum optimum heroum, in armorum judicio, Π. parv. fr. 5, p. 596. Demophanti concedit Æthram Helena volente, fr. 17, p. 598. Cum fratre litigat de reditu, Minerva incitante, Nost. p. 584, b. Moratur Minervam placaturus; deinde ei opparet Achillis umbra, futura prænuntians, frustra eum retinere studens, ibid. Post reditum ab Ægistho et Clytæmnestra occiditur, ab Oreste filio vindicatur, ibid. Filia ejus, Cypr. fr. 12, p. 593.
Ἀγαμέδνη, regis Augiæ filia natu major, Mulii uxor, πολυζήμαχος, A, 740.
Ἀγαμέδνης, ους, Ergini f., Delphici templi conditor, H. Ap. 296. — De eo quædam in Telegonia narrabantur, p. 585, α.
Ἀγαπήνωρ, ορος, rex Arcadum, ad bellum Troj. profectus cum navibus 60 præbitis ei ab Agamemnone, B, 609.
Ἀγασθένης, εος, princeps Eleorum, Augiæ f., B, 624.
Ἀγάστροφος, Trojanus, Pæonis f., interfectus a Diomede, A, 338-340, 373.
Ἀγανὴ, Nereidum una, Σ, 42.
Ἀγέλαος, 1) Phradmonis f., Trojanus, Θ, 256-260, occisus a Diomede. 2) Græcus, occisus ab Hectore, A, 302. 3) Pæcus Penelopes, Damastoris f., υ, 321 sq. Versatur cum reliquis procis in cæde, χ, 131, 136, 212 sqq., ubi ducem agit, 247 sqq., et postremus fere interficitur, 293. Ἀγέλαος, 131, 247.
Ἀγήνωρ, ορος, Trojanus princeps, Antenoris f., μεγάρων, pugnat, Δ, 467; A, 59; M, 93; N, 490, 598 sqq.; Ξ, 475; O, 340; Π, 535; Υ, 474. Solus resistit Achilli, cui mortem vaticinatur, Φ, 545 sqq. Postremo Apollo ejus speciem assumit, 600 sq. — Vulnerat Lycomedem in expugnatione Trojæ, Π. parv. fr. 17, p. 598.
Ἀγίας, ου, Traezenius, Nostorum scriptor, p. 584, b. Ἠγίας, fr. 9, p. 600.
Ἀγκαῖος, 1) rex Arcadiæ, pater Agapenoris, B, 609. 2) Pleuronius, celeberrimus pugil Ætolus, Υ, 635.
Ἀγλατή, mater Nirei, B, 672.
Ἀγπίος, Porthæi f., frater Æneï, Ξ, 117.
Ἀγχιλλος, 1) princeps Taphiorum, pater Mentæ, α, 180, 418.

- 1b. 264, venenum prae-buit Ulyssi ad inficienda jacula.
2) Princeps Phaeacum, θ, 112. 3) Graecus, ab Hectore occisus, E, 609.
- Ἀγχις, αο (εω H. Ven. 53, 126), 1) princeps Trojanus, quocum Venus, ab Jove amore incensa, consuevit in Ida monte: v. H. Ven. Inde natus est Aeneas, ib. 197 sqq., ubi vaticinium de eo; B, 819 sqq.; E, 312 sq.; 247, 268. Genealogia Anchisae, I, 208-241. Hippodamia filia, N, 428 sqq. Equi ejus, E, 263-273. 2) Sicyonius: v. Ἀγχιτιάδης 2.
- Ἀγχιτιάδης, Anchisae f. 1) Aeneas, P, 754; I, 160. 2) Eche-polus, Ψ, 296.
- Ἀδάμας, αντος, Trojanus, Asii f., N, 560 sqq., 759, 771.
- Ἀδμήτη, nymphā, socia Proserpina, H. Cer. 421.
- Ἀδμητος, rex Thessaliae, Pheretis f., pater Eumeli, B, 714; Ψ, 289, 391, 532. — Alius, Argivus, in expugnatione Trojae, II. parv. fr. 17, p. 598.
- Ἀδρήστεια, urbs ad Propontidem, B, 828.
- Ἀδρήστη, Helenae famula, δ, 123.
- Ἀδρηστος, 1) rex Sicyonis, tempore belli Thebani, Ξ, 121. Ejus equus, Ψ, 347. 2) Dux Trojanus, B, 828-834; captus a Menelao, occisus ab Agamemnone, Z, 37-65. 3) Alius Trojanus, a Patroclo occisus, II, 694. — Primus horum e bello Thebano fugit in equo Arione, Theb. fr. 5, p. 588. Quem quomodo acceperit, ib. fr. 6. Quid dixerit de Amphiarao terra hausto, ib. fr. 7.
- Ἀδρηστινή, Adrasti filia, Aegialea, E, 412.
- Ἀζανίς κούρη, dubia scriptura H. Ap. 209, de Coronide nympha.
- Ἀζειδης, αο, Azei filius, Actor, B, 513.
- Ἀηδών, όνος, filia Pandarei, mutata in Iusciniam, τ, 518 — 523.
- Ἀθήναι, Αθηναίη. Vide Ἀθήνη.
- Ἀθηναίος, sub Menestheo duce cum 50 navibus expeditioni Trojanae intererant, B, 546-558; Δ, 328; N, 196, 689; O, 337.
- Ἀθήνη, et Ἀθηναίη, Minerva, filia Jovis, Δ, 515 etc., sine matre nata, H. Ap. 308 sq., 314, 323. Epitheta: γλαυκῶπις, ἀγελείη, λαοσσός (N, 128), ἐρυσίπολις (Z, 305), φηισίμβροτος (X, 297), Τριτογένεια, Ἀλαλχομενής, πολύβουλος, ἀρυτώνη, Παλλὰς. Trojanis ubique infesta, Graecis benigna adest, ut Diomedes in E, Achilli et Ulyssi ubique, Telemacho sub Mentoris specie, in universum omnibus qui sapienti consilio et fortiter aliquid agunt: quod nimis longum esset per singula exsequi. Templum ejus in arce Trojana, Z, 88 sqq., ubi vota ei faciunt matronae, 237 sqq. Ejus peplus, O, 384 sqq.; E, 734 sq.; agis et galea, 738 sqq. Erechtheum nutrit, B, 547 sq. Ejus lectum Athenis, 549-551. Homines opera artis docuit, v, 72; H. 19, 2. Quorum tutela est, Ep. 14, 2. Nunquam amavit, H. Ven. 8. Hymni in eam, 10 et 28. — Certamen coram Paride, Cypr. p. 581, b. Ajacem adjuvat Achillis interfecti corpus praetio efferentem, II. parv. fr. 4, p. 596. De equo ligneo consilia dat, p. 583, b. Ei dedicant Trojanum equum, II. Exc. p. 584, a. Cassandram supplicem abripiens Ajax Oilei antiquum Minervae simulacrum dejecit, inde ad ejus aram confugit, ibid. Quare irata, perniciem Graecis in reditu immittit, ibid. Lites de reditu injicit Atridis, Nost. p. 584, b; quorum Agamemno remanet eam placaturus, ibid. (Ea ipsa ex parte narrantur a Nestore et Menelao in γ et δ.) Adest Ulyssi in bello Thesprotorum contra Brygos, Teleg. p. 585, a. Laevigat hastam Pelei, quae post Achillis, Cypr. fr. 4, p. 592.
- Ἀθήνη, urbs, η, 80. Ἀθῆναι, B, 546, 549; γ, 307; λ, 322; H. Ap. 30. — A Dioscuris directae? Cycl. p. 601, a.
- Ἀθώος, ω, mons Thraciae, Ξ, 229; H. Ap. 33.
- Αἶαίν, Αἶα, Circes epitheton, ι, 32; μ, 268, 273. Νῆσος Αἶαις, x, 135; λ, 70; μ, 3 sqq.
- Αἰακίδης, αο, Aiaci nepos ex Peleo, Achilles, B, 860, 874 et saepius. per totam Iliadem; λ, 470, 537.
- Αἰακός, rex Aeginae, Jovis f., Φ, 189.
- Αἴας, αντος, major, cogn. Telamonius, a patre Telamone, filio Aiaci, Θ, 224, 267; A, 465, etc.; etiam μέγας, Δ, 473; A, 562, 590; P, 115, etc. ad differentiam alterius Ajacis, corpore et viribus multo minoris. Semper inter praestantissimos principes nominatur, e. c. A, 138, 145; heros ab Achille secundus, B, 768, etc. Adduxerat ex Salamine naves 12, B, 557; et alterum cornu castrorum clauderat, Θ, 224 sqq. Corpore maximus Argivorum, post Achillem, I, 226 sqq.; λ, 468 sq.; ω, 17 sq. Epitheta: μέγας, εἰς, ἀγαθός, ἀλκιμος, φαίδιμος, μεγαλήτωρ, πελώριος, ἕρκος Ἀχαιῶν, βοὴν ἀγαθός. Cum Hector pugna singularis, H, 182-312. Ad Achillem cognatum legatus mittitur cum Ulysse et Phoenice, I, 169; 622 sqq. Pugnae Αἰάντων ad munimenta, M, 265 sqq.; majoris et Teucris, 370 sqq. Αἴαντε a navibus arcent Trojanos, ab Neptuno incitati, N, 46 sqq., 125 sqq. Nova pugna majoris, 809 sqq. Hectorem vulnerat, Ξ, 402 sqq. Solus ab navibus ignem defendit, O, 674 sqq. Hasta fracta cedit, II, 101 sqq. Redit in pugnam, 330 sqq. Αἴαντε pugnant, 555 sqq. Pugna de corpore Patrocli occisi, P, 115 sqq., 707 sqq. Luctatur cum Ulysse in ludis funebribus, Ψ, 708-739; armis decertat cum Diomede, 811-825. Ambo Αἴαντε saepissime simul memorantur; laudantur ab Agamemnone Δ, 272-291. Ἴσον θυμὸν ἔχοντες, δῶνυμοι, P, 720. Umbra majoris Ulyssi ex Orco apparet, λ, 542-563. — Post acerrimam pugnam Achillis interfecti corpus Trojanis eripit, Aeth. p. 583, a, Minervae auxilio, II. parv. fr. 4, p. 596. Certamen ejus cum Ulysse de armis Achillis incipit, Aeth. p. 583, b. Quid Trojanæ de eo dixerint, II. parv. fr. 4. In furorem incidit, pecora pro Atridis mactat, quo cognito se ipse interfecit, ib. p. 583, b; quod mane factum esse ex Aethiopide commemorat schol. Pindari, fr. 2, p. 595. Ob iram regis non combustus, sed simpliciter in capulo conditus, fr. 8, p. 596. Furorem ejus futurum primus perspexerat Machao, II. Exc. fr. 2, p. 599.
- Αἴας, minor, Oilei f., B, 527; N, 66; II, 330, etc., cum Loeris in 40 navibus ante Ilium venit, B, 527-535, ubi ipse et armatura describitur. Cognominie ταχὺς, K, 110; N, 66; Ξ, 442, 520, etc. Cum majore fere simul versatur et pugnat: v. paulo ante. De fortitudine ejus N, 480 sqq., 701 sqq.; Ξ, 520 sqq., ubi fugientes ob pedum celeritatem ceteris melius assequitur. Jurgia cum Idomeneo in certamine ludico, Ψ, 473 sqq. Certat cursu cum Ulysse, et neglectis precibus, vincitur et cadit turpiter, 754 sqq. Minerva insolenter laesa, in mari perit, δ, 499 sqq.; conf. ε, 108. — Cassandram supplicem a Minervae antiquo simulacro abripiens, hoc ipsum dejecit, II. Exc. p. 584, a. Quo incitati Graeci eum lapidare volunt; sed confugit ad aram Minervae et nunc quidem servatur, ibid.; sed post in tempestate ad Capharea saxa perit, Nost. p. 584, b.
- Αἴγαι, urbs Achajae, ubi clarus cultus Neptuni, Θ, 203; N, 21; ε, 381; H. Ap. 32; H. 21, 3 (εὐρεῖται).
- Αἰγαίωv, ωνος, ab hominibus appellatus gigas centimanus, a diis Βριάρεως, A, 404. — Telluris et Ponti filius, in mari habitans, Titanibus opitulatur, Titan. fr. 5, p. 585. Ejus columnæ, ib. fr. 6.
- Αἰγιάλεια, natu minima filia Adrasti, uxor Diomedis, E, 412.
- Αἰγιάλος, δ, 1) maritima ora omnis a Sicyone usque ad Iliadem, B, 575. 2) Urbs Paphlagoniae, B, 855.
- Αἰγίλιψ, πος, ή, Ithacae oppidum secundum Strab., aliis insula prope Epirum, τρηχίς, B, 633.

Αἰγίνα, ἡ, insula, B, 562, ubi auxilia ejus in bello Troj. sub Diomede. H. Ap. 31.

Αἰγιον, τὸ, urbs Achajæ, B, 574.

Αἰγίς, ἰδος, ἡ, Jovis clypeus terrificus, unde sæpissime αἰγίχος dictus, E, 742; O, 229 sq., ubi Apollini eam permittit; 308 sqq., 318 sq. Minervæ αἰγίς θυσανόεσσα, E, 738 sqq.

Αἰγισθος, Thyestæ f., δολόμητις, ἀνάκτις, Clytæmnestram amans, cum ea Agamemnonem post reditum insidiosè occidit, γ, 193 sqq.; 235, 249-275; δ, 517-537; λ, 387-466; ω, 20 sqq.; 95 sqq. Postquam septem annis regnaverat Mycenis, Orestes reversus eum occidit, γ, 236 sq., 303 sqq.; α, 29 sqq., 298 sqq. — *Idem narrabatur in Nostis*, p. 584, b.

Αἰγύπτιος, senex Ithacensis, sapiens, Antiphi et Eurynomi pater, concionatur, β, 15-35. — Adjectivum v. s. Αἰγυπτος.

Αἰγυπτος, 1) ἡ, Ægyptus, terra. Plena erat medicorum et medicaminum, δ, 229 sqq.; ρ, 448; H. 6, 28. 2) ὁ, fluvius, Nilus, εὐρρέϊτης, γ, 300; δ, 351, 355, 477, 483, 581; ε, 246, 257, 275; ρ, 426, 427. — Incolæ, Αἰγύπτιοι, δ, 83; ξ, 263, 286; ρ, 432. Θῆβαι Αἰγύπτου, δ, 127; Αἰγυπτίη (Πολύδαμνα) δ, 229; Πρωτεύς Αἰγύπτου, δ, 385.

Αἰδώς, αὐ et εὐ et Αἴς, ἰδος, et Αἰδωνεύς, ἦος, deus inferorum, Pluto. Ab Hercule vulneratur, E, 395 sqq., κλυτόπωλος, 654; A, 445; Π, 625. Αἰδωνεύς ἀναξ ἐνέρον, γ, 61; E, 190. Αἰδὸς κυνέη, E, 845. Proserpinam rapuit, H. Cer. 2 sqq., dante Jove, 79. Πολυσημάντωρ Αἰδωνεύς, 84, 377. Mercurius a Jove missus precibus eam repetit, 336 sqq., ubi illum alloquitur Ἄδῃ κυανοχαῖτα 347. — De loco, πυλάρτης, Θ, 467; N, 415; λ, 276, etc. Et sæpissime Αἰδὸς vel Αἰδῶς πύλαι, δόμος, δόμοι. Cerberum inde abripit Hercules, λ, 622 sqq.

Αἰήτης, αὐ, rex Colchidis, frater Circes, Solis f., δολοφῶν, κ, 137 sqq.; μ, 70.

Αἰθή, equa, quam dono dederat Agamemnoni Echepolus Sicyonius, Ψ, 295 sqq.; 408, 525.

Αἰθίαιες, Thessaliæ populus, B, 744.

Αἰθίοπες, populus, ἔσχατοι ἀνδρῶν, α, 23. Apud quos dii nonnumquam epulantur, A, 423 sq. (ubi Αἰθιοπῆας); Ψ, 206 sqq.; α, 22 sqq.; ε, 282, 287. Menelaus ad eos venit, δ, 84.

Αἰθιοπία, ἰδος, Arctini carmen in Cyclo positum, cujus argumentum v. p. 583, a; fragmenta p. 595.

Αἰθρη, Pitthei filia, famula Helenæ, γ, 144. — *Troja excisa a Demophonte et Acamante nepotibus ex Theseo, ejus filio, inventa et agnita abducitur, Il. Exc. p. 584, a, et Il. parv. fr. 17, p. 598.*

Αἰθων, ὠνος, 1) nomen fictum, quo se Ulysses appellat, τ, 183. 2) Hectoris equus, Θ, 185.

Αἰμονίδης, αὐ, Æmonis f., Laerces, P, 467.

Αἰμονίδης, οὐ, Hæmonis f., Mæon, Δ, 394.

Αἰμων, pater Laercis. V. Αἰμονίδης.

Αἰμων, ὠνος, 1) dux sub Nestore, Δ, 596. 2) Thebanus, pater Mæonis. V. Αἰμονίδης. — *Creontis filius, κάλλιστος καὶ ἡμερόστατος, Œd. fr. 3, p. 587.*

Αἰνείας, αὐ, Anchisæ et Veneris f., de quorum nuptiis v. H. Ven., in quo Veneris vaticinium de eo, 197 sqq. Genealogia ejus, γ, 208-241. In bello Troj. fuit dux Dardaniorum, cum duobus aliis, B, 819 sqq.; M, 98. Versatur in pugna, E, 166 sqq., 297 et 305, ubi lapide percutitur a Diomede; sed mater ei auxilio venit, 311 sqq., eaque vulnerata, Apollo, 432 sqq.; qui interim per εἰδωλὸν Æneæ ludificat Diomedem. Æneās in templo refectus in aciem redit, 512 sqq., multosque occidit, 541 sqq. Equi ejus, E, 221 sqq., capti a Diomede, Θ, 106 sqq.; Ψ, 290 sqq. Auctoritas inter Trojanos, A, 58. Pedibus celer, N, 482. Non honoratus a Priamo, in ultima acie stat, 459 sqq.

Pugnat, O, 332; Π, 536, et 608 sqq.; P, 323-351; 484 sqq. et fin., Hectorem comitans. Pugna singularis cum Achille, γ, 79 sqq., quem jam olim (v. 90 sqq.) in Ida vix effugerat. Ab Neptuno, ne prosapia ejus intreat, per nebulam periculo eripitur, 293 sqq. — *Veneris jussu cum Paride avehitur in Laconiam, Cypr. p. 581, b. Ejus boves abigit Achilles, ib. p. 582, b. Prodigiosa morte Laocoontis territus, cum suis in Idam concedit, Il. Exc. p. 584, a. Uxor ejus Eurydice, Cypr. fr. 5, p. 592; Il. parv. fr. 18, p. 598. Secundum Leschen Neoptolmo præmio datur, et cum classe Græca abducitur, fr. 16, p. 597 sq.*

Αἴνιος, Pæon, ab Achille interfectus, Φ, 210.

Αἴνιος, ἡ, urbs Thraciæ, Trojanis auxilians, Δ, 520, Αἰνὸθεν.

Αἰολίδης, αὐ, δ, Æoli f. 1) Sisyphus, Z, 154. 2) Cretheus, λ, 237.

Αἰολίη γῆσος, Æoli insula, κ, 1, 55.

Αἰολίς, ἰδος, ἡ, Æolia, Σμύρνη, Ep. 4, 6.

Αἰολίων, ὠνος, Æoli f., Macar, H. Ap. 37.

Αἰολος, 1) filius Hellenis, pater Sisyphi, etc. V. Αἰολίδης. 2) Hippotæ f., fort. pronepos prioris illius Æoli, rex Æoliæ insulæ, ventorum moderator. Ad hunc venit Ulysses, ab eoque donatur vento secundo, et utre, in quo adversi erant inclusi, etc. κ, 1-76 (coll. Ψ, 314.) Habebat sex filios totidemque filias, 5 sq.

Αἰπεία, urbs Laconiae, I, 152, 294.

Αἶπυ, εὐς, τὸ, urbs sub imperio Nestoris in Peloponneso, B, 592.

Αἰπύτιος τύμβος, tumulus Αἰπύτου, regis Arcadiæ, B, 604.

Αἰσαγῆς ὄρος αἰπύ, Asiæ mons ignotus, H. Ap. 40.

Αἰσηπος, 1) fluvius in Lycia Trojana, B, 825; Δ, 91; M, 21.

2) Filius Bucolionis, occisus ab Eurvalo, Z, 21.

Αἰσθήτης, αὐ, 1) priscus princeps Trojanus, sepultus ante urbem, B, 793. 2) Pater Alcathei, N, 427.

Αἰσμή, urbs Thraciæ, Θ, 304, ἐξ Αἰσμήθεν.

Αἰσυμος, ductor Græcus, A, 303.

Αἰσων, ὠνος, Crethei f., pater Iasonis, λ, 258. — *De eo a Medea reddito juvene, Nost. fr. 2, p. 599.*

Αἰτώλιος, Ætolus, Δ, 399; E, 706.

Αἰτωλοί, gens Græca. Thoaniti parebant in bello Troj., B, 638 sqq., ubi nominantur eorum urbes; μενεχάρμαι, μεγάθυμοι, E, 843; N, 218; O, 282; Ψ, 633. Eorum bellum cum Curetibus, I, 529-599. Sing. Δ, 527; Ψ, 471. Αἰτωλὸς ἀνὴρ μ' ἐξήπαρε μύθῳ, ε, 379. — *Bellum cum Curetibus, Min. fr. 5, p. 599.*

Ἀκάμας, αὐτος, 1) dux Thracum, Εὐσσὸρι f., B, 844; E, 472; Z, 8 sqq., ubi occiditur ab Ajace. 2) Trojanus, Antenoris f., fortissimus juvenis, B, 823. Pugnat, A, 60; M, 100; Ξ, 475 sqq. Occiditur a Merione, Π, 342. 3) Asi f., dux Trojanus, M, 140. — *Quartus, Thesei filius, Æthram aviam reducit, Il. Exc. p. 584, a.*

Ἀκαρνανία, ab Icaro ejusque filiis Alyzeo et Leucadio regitur, Alc. fr. 9, p. 589.

Ἀκάστη, nympha, socia Proserpinæ, H. Cer. 421.

Ἀκαστος, rex Dulichii, ε, 336.

Ἀκασσιμένειος, rex Thracius, pater Peribœæ, Φ, 142.

Ἀκρισίων, Acrisii f., Danae, Ξ, 319.

Ἀκρόνειας, αὐ, nobilis Phæax, O, 111.

Ἀκταίη, Nereidum una, Σ, 41.

Ἀκτορίδης, αὐ, Actoris f., Echeclus, Π, 189.

Ἀκτορίς, ἰδος, fidelissima Penelopes θαλαμηγός, φ, 227 sqq.

Ἀκτορίων, ὠνος, Actoris f., Eurytus, B, 621; N, 185. Ἀκτορίωνε, Eurytus et Cteatus, Ψ, 625. Conf. Μολίως.

Ἀκτωρ, ὀρος, 1) pater Menælii, avus Patrocli, A, 784; Π, 14. 2) Euryti et Creati pater v. Ἀκτορίων. 3) Pater Echeclis. V. Ἀκτορίδης.

**Ἀλακομένης*, ἰδος, Minervæ epitheton, ab Alalcomenis, Βροτιάς urbe, Δ, 8; E, 908.

**Ἀλαστορίδης*, ου, Alastoris f., Tros, quem Achilles interfecit, Υ, 463 sqq.

**Ἀλάστωρ*, ορος, 1) Græcus dux sub Nestore, Δ, 295; Θ, 333; Ν, 422. 2) Lyciorum dux, interficitur ab Ulysse, E, 677. Qui fortasse est pater Trois, de quo v. *Ἀλαστορίδης*.

**Ἀλεγνηορίδης*, αο, Alegenoris f., Promachus, Trojanus, Ξ, 503.

**Ἀλείστων*, τὸ, urbs Elidis, Β, 617. **Ἀλείσιου κολώνη*, Α, 757.

**Ἀλεκτρώων*, ὄνος, Leiti, Brætorum ducis, pater, Ρ, 602.

**Ἀλέκτωρ*, ορος, pater Iphiloche, quam Menelai filius duxit, δ, 10.

**Ἀλέξανδρος*, etiam Πάρις dictus, filius Priami et Hecubæ, frater Hectoris. Judicium ejus inter deas tangitur Ω, 28-30. Habuit Helenam viginti annos, Ω, 763 sqq.; de cujus rapto, Γ, 442-446. Tum Sidonem venit Alexander, et artifices mulieres Trojam duxit, Ζ, 289-292. Domus ejus, 313-317. Ob pulcritudinem θεοειδής, Γ, 16, 27, etc. Provocat fortissimum Græcorum ad pugnam singularem, Γ, 16 sqq., ubi arma ejus describuntur. Sed quum Menelaus ipse id certamen susceperet, terrebatur; ideo increpatus ab Hectore, 38 sqq., iniiit certamen, facto antea federe in eventum certaminis. Pugna, 302 sqq. In qua superatus, hosti a Venere surripitur, 374; quæ eum in cubiculum asportat, ubi Helena ei adest, 382-448. Domi disidentem exprobrat Hector et in aciem reducit, Ζ, 312 sqq., 503 sqq. Helenam se redditurum negat, Η, 366 sqq. Corruperat principis donis, Α, 123 sqq. Sagittis pugnat, 369 sqq., 505 sqq., 581 sqq. Cohortes ducit, Μ, 93. Pugnat, Ν, 662, 766 sqq.; Ο, 341. Ab eo trucidatum iri Achillem Hector vaticinatur, Χ, 359 sq. — *Judicans de deorum pulcritudine in Ida, præmium decernit Veneri ob Helenæ nuptias promissas*, Cypr. p. 581, b. *Navibus constructis, cum Ænea auctus, bene recipitur a Tyndaridis in Lacedæmonia, a Menelao Spartæ; quo absente Helenam Veneris auxilio abducit, post tempestatem in mari Sidonem occupat, et reduxit Trojam, celebrat nuptias*, Cypr. ib. et 582, a. *Sed conf. fr. 6, p. 592. Achillem occidit, Æth. p. 583, a. In pugna singulari interficitur a Philocteta; corpus contumeliose tractatum a Menelao, tandem auferunt Trojanæ et sepeliunt, Il. parv. p. 583, b.*

**Ἀλγίον πεδίων*, regio Lyciæ, in qua Bellerophon senex vixit, Ζ, 201.

**Ἀλθαΐη*, mater Meleagri, filia Thestii, Ι, 651.

**Ἀλῆαρος*, ή, urbs Βροτιάς, Β, 503; H. Ap. 243, ποιήεις. — *Theb. fr. 6, p. 588.*

**Ἀλκίωνες*, gens Pontica, Β, 856; E, 39.

**Ἀλγή*, Nereidum una, Σ, 40.

**Ἀλθιέρσης*, ου, senex Ithacensis, Mastoris f., sapientissimus, Ulyssis amicus, β, 157, sqq., ubi concionatur; 253; ρ, 68; ω, 451.

**Ἄλιος*, 1) Lycius, ab Ulysse occisus, E, 678. 2) Phæax, Alcinoi f., θ, 119, 370.

**Ἀλκάθοος*, Ἄεσγέτα f., Trojanus, gener Anchisæ, Μ, 93; Ν, 427-433; ab Idomeneo occiditur, 434 sqq., 465, 496.

**Ἀλκάνδρη*, Polybi, Thebarum Ægyptiarum principis, uxor, δ, 126.

**Ἀλκάνδρος*, Lycius, ab Ulysse occisus, E, 678.

**Ἀλκή*, Robur, in ægide Minervæ, E, 470.

**Ἀλχηστις*, regis Pelis filia, uxor Admeti, Β, 715.

**Ἀλκιμέδων*, ὄντος, unus ex quinque ducibus sub Achille, Laeris f., ΙΙ, 197; Ρ, 467, 475 sqq., 481.

**Ἀλκιμίδης*, ου, Alcimi f., Mentor, χ, 235.

**Ἀλκιμος*, 1) Achillis socius, Τ, 392; Ω, 474, 574. 2) Ithacensis, pater Mentoris: v. *Ἀλκιμίδης*.

**Ἀλκίνοος*, rex Phæacum. Ejus genealogia, η, 55 sqq. Mari-

tus Aretæ, pater Nausicaæ et quinque filiorum, ζ, 17, 62 sqq. Ejus regia, η, 82 sqq. Ulyssem hospitio excipit, 167 sqq. Concilium principum, epulæ, ludi describuntur in θ. Ei narrat Ulysses errores suos, ι, κ, λ, μ. Donat Ulysses magnifice, et in patriam deduci jubet, ν, 1 sqq. Sacrificium Neptuno facit, 171 sqq.

**Ἀλκίππη*, Helenæ famula, δ, 124.

**Ἀλκμαίων*, ὄνος, Amphiarai f. ex Eriphyle, ο, 248.

**Ἀλκμαιωνίς*, ἰδος, *carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 588 sq.*

**Ἀλκμάων*, ὄνος, Græcus, Thestoris f., a Sarpedone occisus, Μ, 394.

**Ἀλκμήνη*, mater Herculis, uxor Amphitryonis, Ξ, 323; Τ, 99, 119; β, 120; λ, 265 sqq.; Η, 14, 3.

**Ἀλκυνόη*, ita a parentibus ob luctum dicta Cleopatra, uxor Meleagri, Ι, 562.

**Ἀλόπη*, urbs Phthiotidis, Β, 682.

**Ἄλος*, ου, urbs Phthiotidis, Β, 682.

**Ἀλοσύδνη*, cognomen Amphitrites, δ, 404. Nymphæ marinæ nomen appellativum, Υ, 207.

**Ἄλτης*, αο, et εω, rex Lelegum in Asia minore, Φ, 85; Χ, 51.

**Ἀλύδας*, αντος, ή, urbs Italiæ inferioris, postea Metapontum dicta, sec. alios eadem quæ Ἀλύθη, ω, 304.

**Ἀλύθη*, urbs Pontica, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη, Β, 856.

**Ἀλκυεύς*, Icarii f., cum patre Acarnaniam regens, Alcmon. fr. 9, p. 589.

**Ἀλφειός*, fluvius Elidis, εὐρὺ βέων Πυλίων διὰ γαίης, F, 545. Pater Orsilochoi regis, 546; γ, 489; ο, 187. Β, 592; Α, 712, 726, 828, ubi taurus ei mactatur. H. Merc. 101, 139.

**Ἄλφειος*, ἥος, pater Oti et Ephialtæ, E, 386; λ, 304. — *Atth. fr. 2, p. 586, b.*

**Ἀμαζών*, ὄνος. Ἀμαζόνες ἀντιένειραι impetum fecerant ante Trojanum bellum in Phrygiam; contra quas Priamus auxilium ferebat Phrygiis, Γ, 188 sq. Occisæ a Bellerophonte, Ζ, 186. — *Amazon, Penthesilea, Trojanis subsidio venit, Æth. p. 583, a, et fr. 1, p. 595. V. Πενθεσίλεια.*

**Ἀμάθεια*, Nereidum una, Σ, 48.

**Ἀμαρυγκείδης*, ου, Amarncei f., Diore, Β, 622; Δ, 517. Ἀμαρυγκεύς, ἑός, Dioris pater, princeps Epeorum, Ψ, 630 sqq., ubi de mortui ludis funebribus.

**Ἀμισώδαρος*, princeps Cariae, socer Bellerophonis, duorum filiorum pater, nutritur Chimæram, ΙΙ, 328 sqq.

**Ἀμνισός*, ή, Cretæ oppidum, ad fluvium cognominem, ubi σπείος Εὐλειθυΐης, τ, 188.

**Ἀμοπάων*, ὄνος, Polyæmonis f., Trojanus, a Teucro occisus, Θ, 276.

**Ἀμυδών*, ὄνος, ή, urbs Pæonum, Β, 849; ΙΙ, 288.

**Ἀμυθίων*, ὄνος, Crethæi f. ex Tyro, λ, 259.

**Ἀμύκλαι*, αἱ, urbs Laconica, Β, 584.

**Ἀμύντωρ*, ορος, Ormeni f., pater Phœnicis, Ι, 448. Conf. Φοῖνιξ. Habitabat Eleone in Bæotia, Κ, 266.

**Ἀμφιάλος*, nobilis Phæax, Polynei f., θ, 114, 128.

**Ἀμφιράσος*, vates, Oiclei f. Genealogia ejus, ο, 244 sqq., ubi ipse dicitur, nondum senex, periisse Thebis, γυναικῶν εἰνεκα δώρων. — Ἀμφιράσου ἔξωλος, ι. q. Θηβαίς, *carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 586 sqq.*

**Ἀμφιγένεια*, una ex urbibus Nestoris, Β, 593.

**Ἀμφιδάμας*, αντος, Κυθήριος, in Scandia, parte insulæ Cytheræ, habitans, Κ, 268 sq.; Ψ, 87.

**Ἀμφιθέη*, avia materna Ulyssis, Autolyçi uxor, τ, 416.

**Ἀμφιθήη*, Nereidum una, Σ, 42.

**Ἀμψικλός*, Trojanus, occiditur, ΙΙ, 313. sqq.

**Ἀμφιλοχος*, Amphiarai vatis f., ο, 248. — *Ad eum monita patris, Theb. fr. 4, p. 588.*

**Ἀμφίμαχος*, 1) Cteati f., Actoris nepos, princeps Epeorum, Β, 620 sq.; in prælium veniens occiditur ab Hectore,

- N, 185 sqq. 2) Nomionis f., princeps Carum, dives, qui in prælium ibat auro exornatus velut puella, occisus ab Achille ἐν ποταμῷ, B, 870 sqq.
- *Αμφιμέδων, οντος, unus ex Penelopes procis, χ, 242 sqq.; 277 sqq.; occiditur, 284. Colloquitur in orco cum anima Agamemnonis, ω, 102 sqq.
- *Αμφινόμη, Nereidum una, Σ, 44.
- *Αμφινόμος, procorum moderatissimus, ex Dulichio (σ, 395), Nisi f. (411), π, 351 sqq.; non vult interfici Telemachum, et laudatur, 394 sqq. et υ, 244 sqq. Ulyssis adventum et ultionem prædicit, σ, 118 sqq. Ulysses cupit eum servari et monet satis dilucide, 123 sqq.; sed a Minerva impeditur, 151 sqq. Ad eum confugit Ulysses, irato Eurymacho, 393 sqq. Cum reliquis interficitur, pugnans, χ, 89 sqq.
- *Αμριος, Selagi f., dux Trojanus, B, 830. Occiditur, E, 612 sqq.
- *Αμριτίτη, Nerei filia, conjux Neptuni, ε, 422; μ, 60, 97; H. Ap. 94.
- *Αμριτρώων, υνος, rex Thebarum, pater Herculis, E, 392; λ, 265, 269.
- *Αμφίων, ονος, 1) Jovis f. ex Antiope, Thebarum conditor cum fratre Zetho, λ, 262 sqq. 2) Iasi f., rex Orchomeni, λ, 283 sqq. 3) Dux Epeorum, N, 692. — *Primus in Latonam, Apollinem et Dianam peccat, in Orcoque punitur*, Min. fr. 2, p. 590.
- *Αμφοτερός, Lycius, occisus a Patroclo, Π, 415.
- *Αναθήσινας, ω, nobilis Phæax, θ, 113.
- *Ανδραμιονίδης, ου, Andramonis f., Thoas, H, 168.
- *Ανδριμωων, ονος, princeps Ætolorum, pater Thoantis, B, 638; N, 216; O, 281; ξ, 499.
- *Ανδρομάχη, filia regis Eetionis, uxor Hectoris magnanima. Genealogia et parentum fratrumque suorum fata initio belli Trojani v. Z, 395 sqq., 414-428. Ibi celebratissima βῆσις de Hectoris ab ea discessu. Heclores equos curabat, Θ, 186 sqq. Nuntius de Hectore occiso et luctus ejus, X, 437-515. Luget maritum in funere, Ω, 723 sqq. Filius ejus Ἀστυνάξ, quod v. — *Neoptolemo premio datur*, Il. Exc. p. 584, α; Il. parv. fr. 16, p. 597 sq.
- *Ανεμώρεια, urbs in colle sita, in confinio Delphorum et Phocensium, B, 521.
- *Ανθεα, Messeniæ urbs, βαθυλειος, I, 151, 293.
- *Ανθεμιδης, ου (pro Ἀνθεμωναίδης), Anthemionis f., Simoisius, Δ, 488.
- *Ανθεμιών υνος, Trojanus, Simoisii pater, Δ, 473.
- *Ανθηδών, όνος, oppidum in finibus Bæotiae, B, 508.
- *Ανιος, Apollinis ex Rhæo f., ex Dorippe pater filiarum Οἰνοτρόπων, Græcos Trojam proficiscentes per novem annos apud se retinere volebat, Cypr. fr. 11, p. 593.
- *Ανταπο..., nomen pastoris Atrei corruptum in fr. Alc. 7, p. 589.
- *Αντεια, uxor regis Præti; calumniatur Bellerophontem, Z, 160 sqq.
- *Αντηνορίδης, ου, Antenor f. 1) Helicaon, Γ, 122 sq. 2) Laodocus, Δ, 87. 3) Iphidamas, Α, 221. 4) Coon, πρεσβυγενής, Α, 249; T, 53. 5) Αντηνορίδαι tres, Polybus, Agenor, Acamas, Α, 59 sq.
- *Αντήνωρ, ορος, sapiens Trojanus princeps ex regio genere, cujus uxor Theano soror Hecubæ, Z, 299. Erat fere Trojanorum Nestor. Plurimos filios habuit; conf. Αντηνορίδης. Legatos Græcorum, Ulysem et Menelaum, a Tenedo profectos Trojam, antequam classis Græca ad oram hostilem appelleretur, publice hospitio excepit et tuebatur, Γ, 203 sqq. Cum reliquis principibus de muro Græcos spectat, 148 sqq. Censet belli præcidere causam, H, 347 sqq. Filii ejus, Ἀγήνωρ, Ἀκάμας, Ἀρχιλόγος, Δημολεών, Κόων, Λαοδάμας, Ακαδόκος, Ηήλοκος, Πόλυβος, videantur suis locis.
- *Αντίκλεια, mater Ulyssis, filia Autolyti, λ, 84 sqq.; 151 sqq., ubi anima ejus colloquitur cum filio. Eunæus mortem ejus narrat, ο, 356 sqq.
- *Αντίκλος, unus heroum Græcorum in equo ligneo, δ, 286 sqq. — *In Cyclo*, Il. Exc. fr. 4, p. 599.
- *Αντίλοχος, Nestoris f. landatissimus. Pugnatur, Δ, 457 sqq.; E, 580 sqq.; Z, 32 sqq.; N, 396, 400, 418, 479; Ξ, 513; O, 568 sqq.; Π, 317 sqq.; P, 378 sqq. Nuntium de Patrocli morte accipit, 685 sqq., et Achilli perfert, Σ, 2 sqq. Curru certat in ludis funebribus Patrocli, a patre prolixè monitus, Ψ, 301-515; unde jurgia cum Menelao, digne liberali juvene composita, ad 612. Cursu certat, 755 sqq. Occisus denique a Memnone, quod Nestor ipse, cum laude filii, narrat, δ, 187 sqq.; γ, 111 sq.; λ, 468; ω, 16, 78, ubi præcipue ab Achille honoratus dicitur. — *A Memnone occiditur*, Æth. p. 583, α; sepelitur, ibid.
- *Αντίμαχος, Trojanus, a Paride auro corruptus, ne patere- tur reddi Helenam, injurius etiam in legatos Græcorum, Α, 123 sqq. Ejus filii ab Agamemnone interfecti, ib. et M, 188 sq.
- *Αντίνοος, Ithacensis, Eupithis f. (δ, 660 etc.), princeps fere procorum et insolentissimus, α, 383 sqq. Penelopen cogi vult, ut nubat alicui ipsorum β, 84 sqq. Irridet Telemachum, 301 sqq., et alibi. Insidias Telemacho struere incipit, δ, 628 sqq., 773 sqq. Quibus irritis, consilium dat occidendi eum in terra, π, 363 sqq. Incepatur a Penelope, 418 sqq. Contumeliose agit in Ulysem, ρ, 374 sqq. Certamen cum Iro proponit, σ, 34 sqq. Dona dat Penelopæ, 283 sqq., 291. Se tendere posse arcum sperat, φ, 84 sqq. Occiditur omnium primus, χ, 8 sqq.; ω, 424.
- *Αντίοπη, Asopi, fluvii Thebani, filia, Zethi et Amphionis mater, λ, 259. — *Alia, Amazonum regina, ex Thesei amore, Herculi Themiscyram tradidit*, Nost. fr. 9, p. 600.
- *Αντιόχη, uxor Euryli, Min. fr. 6, p. 591.
- *Αντιόχης, ου, filius Melanis, Alc. fr. 8, p. 589.
- *Αντιράτης, αο, 1) Trojanus, M, 191. 2) Princeps Laestrygonum, gigas; devorans socios Ulyssis et deprimens naves ejus præter unam, κ, 105 sqq. Accus. Ἀντιράτης, 114. 3) Græcus, Melampi f., ο, 242 sq.
- *Αντίρνοος, unus filiorum Priami, Ω, 250.
- *Αντίρος, 1) princeps insularum Græcorum, Thessali f., B, 678. 2) Pylæmenis f., Mæonum ductor, ex partibus Trojanorum, B, 864. 3) Priami f., Δ, 489; Α, 101, 109. 4) Ithacensis, Ægyptii f., socius Ulyssis ad bellum, a Cyclope devoratus, β, 17 sqq. 5) Ithacensis senex, ρ, 68.
- *Αντρώα, ώνος, δ, urbs maritima Thessaliæ, B, 697. Ἀντρώα πετρήεντα ἔχουσα Ceres, H. Cer. 491.
- *Αἰτίος, fluvius Thraciæ, εὐρυπέθερος, B, 849 sq.; Π, 288. Pater Pelegoni ex Peribœa, Φ, 141 sqq., 167 sqq.
- *Αἰών, ονος, Priami f., ab Eurypylo occisus, Il. parv. fr. 19, p. 599.
- *Αἰυλος, princeps Thracius Teuthrantis f., a Diomede occisus, Z, 12 sqq., ubi ejus laudes.
- *Ακαιοὶς, urbs Mysiæ minoris, B, 828, Παισὶς dicta E, 612.
- *Ακείρην, Ex Apiro (Epiro?), η, 9. Ἀκείρην γῆρας, θ.
- *Ακίη γῆ, Α, 270; Γ, 49; η, 25; π, 18.
- *Ακισάων, ονος, 1) Phausii f., Trojanus, ab Eurypylo occisus, Α, 578 sqq. 2) Hippasi f., Græcus, ab Ænea occisus, P, 348 sqq.
- *Απόλλων, υνος, filius Jovis et Latonæ. Quomodo natus fuerit in insula Delo, persequitur H. Ap. 1-178, quæ pars illius hymni est hymnus integer, In Apollinem Delium. Sequentia a v. 179 sunt Hymnus in Ap. Pythium s. Delphicum, in quo narratur, deum per complures terras locum oraculi quaerentem, tandem pervenisse ad Tilphusum fontem Bæotiae, ibique jecisse fundamenta; sed nympham fontis, de sua celebritate timentem, callide persuasisse deo, ut Crissæ potius in Phocide oraculum constituat.

Inde deus in Parnassi radicibus templum condit, et Pythone serpentem sagittis interficit. Circumventum se a Tilphussa nympha intelligens, reversus ad fontem, eam ulciscitur. Postremo sacerdotes templo suo arcessit mercatores Cretenses, Pylum navigantes, quos delphini specie indutus in Crissæum portum perducit. Invocatio Apollinis est H. 21. Epitheta ejus frequentissima sunt, *ἐκατηβόλος, ἐκατηβέλτης, ἐκηβόλος, ἐκάεργος, ἑκατος, κλυτότοξος, ἀργυρότοξος, χρυσάρεος* (E, 509; O, 256, etc.), *χρυσάρεος* (H. Ap. 123), *λυκηγενής* (bis Δ, 101, 119), *semel λιοσσός*, Ψ, 79. Præterea sapissime ἀναξ et Φοῖβος. Pestem Græcis immittit, A, 22 sqq. Hecatombae ei fiunt, 315 sq., et supplicatio, 451 sqq. Canto placatur, 472 sqq. Diis canit cum Musis, 603 sqq. Pandaro dederat arcum, B, 827. Trojanis incitat, Δ, 507 sqq. Aeneam Diomedem eripit, E, 344 sqq., 433 sqq. Trojanis favet, H, 21 sqq; K, 515, et sæpe alibi. Ab Jove aegis ei permittitur, quæ terreat Achivos, O, 220 sqq., 307 sqq. Hectorem sanat, 249 sqq. Glaucum erigit et Sarpedonis corpus tuetur, II, 512 sqq. Patroclum interfici facit, 700 sqq. Hectori sæpe adest in P; *Æneæ*, Y, 75 sqq.; et Hectorem subducit Achilli, 443 sqq. Post contentiones inter deos solus Trojam tuetur et Achillem arcel, Φ, 515 sqq., tandem Agenoris specie assumpta, 600 sqq. Hectorem deserere cogitur, X, 213. Diomedem invidens excutit scuticam, Ψ, 383. Ab Junone increpatur, pro Hectore loquens, O, 32 sqq. Vallum Græcorum cum Neptuno diruit, M, 17 sqq. — Vestam frustra in matrimonium petit, H. Ven. 24 sqq. Equas Admeti pavit, B, 766 sqq. Cum Neptuno murum Trojanum condidit et boves Laomedontis pavit, Φ, 441-460; H, 452 sq. Urbes ubi cultus ejus, cognomen Ἐμνιδεύς, A, 37-39. Oraculum Delphicum, θ, 78 sq. Mors subitus et lenis et tribuitur, Ω, 758 sq.; γ, 279 sq.; δ, 226 sq. Adde Ἐρμῆ; init. — *Ei sacra facit Achilles ob cæsum Thersiten*, *Æth.* p. 583, a. *Achillem per Paridem occidit*, *ibid.* *Conciliat Thesprotos, sub Ulysse*, et Brygus, *Teleg.* p. 585, a. *Templum ejus Pagasæum, Trachini propinquum, ubi Ἰπποδρόμια, Theb.* fr. 6, p. 588. *In eum peccat Amphion*, *Min.* fr. 2, p. 590. *Opem fert Curetibus contra Ætolos et Meleagrum interficit*, *Min.* fr. 5, *ibid.* *Hilaira et Phæbe ejus filiae, Cypr.* fr. 7, p. 592. *Ex Rhæo Anium gignit et in Delum transfert*, fr. 11, p. 593. *Phorbantem fortissimum pugilem vincit, unde et pugilatus præest*, *Cycl.* p. 601, a.

Ἀργαυρή, urbs Argivorum, B, 571.

Ἀργεΐδης, ου, Argæ f., Polymelus, II, 417.

Ἀργεῖος, εἰα, εἰον, Argivus, Ex Argis; sæpe pro, Græcus. Ἥρη Ἀργεῖη, Argis præcipue culta, Δ, 8; E, 908, etc. Ἐλένη Ἀργεῖη, B, 161; Γ, 458; Δ, 19; H, 350; δ, 184; ψ, 218. Ἀργεῖος ἴδμεν qui Ἀχαιοί, sæpissime in Iliade, nonnunquam in Odyss. Conf. Ἄργος.

Ἀργεῖφόντης, ου, Argi occisor, frequens Mercurii epitheton, pro nom. proprio Ω, 24, etc., H. Cer. 336, 347, 378; H. Ven. 263.

Ἀργεσσα, urbs Thessaliæ, B, 738.

Ἄργος, ου, δ, appellatur canis Ulyssis, p, 291-326. — Argus, Arestoris et Mycenæ f., Cycl. p. 601, b.

Ἄργος, εος, τὸ, 1) urbs, Argi, sub Diomede, B, 559; Z, 224; ε, 119; γ, 108 sq.; φ, 108. Ubi Juno colebatur, Δ, 52, 2) Regio Argolidis, cuius caput Mycenæ, ubi Agamemnon imperabat, A, 30; B, 108; Ἰπποδρότον, B, 287; Γ, 75; O, 30, etc.; πολυδύσιον, Δ, 171. (Theb. fr. 1, p. 587.) Μυχὸς Ἄργος Ἰπποδρότιο, Z, 152; γ, 263. 3) Pro Peloponneso est, ut in oppos. Ἐλλάδα καὶ μέσον Ἄργος, α, 344; δ, 726, 816; ο, 80. Ἀχαιῶν, I, 141, 283; T, 115; γ, 251. Ἰάσον, σ, 246. Add. N, 379; δ, 174; ο, 224, etc. 4) De tota Græcia, I, 246; O, 372 (πολύπυρον); δ, 99; ω, 37; Ω, 437 (κλυτὸν), etc. 5) Πηλεαγικὸν Ἄργος, in Thessalia, Pelei a. Achillis re-

gnum, B, 681; Ἰπποδρότον, T, 329. — *Hic sanatur Te-lephus, Cypr.* p. 582, b.

Ἀργυρῆ, urbs Elidis, H. Ap. 422.

Ἀργῶ, οὐς, ἡ, navis Iasonis, μ, 69 sqq.

Ἀρέθουσα, fons in Ithaca, ν, 408.

Ἀρείος, εἰα, εἰον, Marti sacer, τεῖχος, Δ, 407; O, 736. Ἀρήιος, Martialis. Πρωτεσίλαος Ἀρήιος, B, 698; Μενέλαος, Γ, 339; Δ, 98, etc. Ἀστεροπαῖος, M, 102; P, 352. Ἀχιλλεύς, II, 166; Ἀίας, γ, 109; Διομήδης, 167. Ἀρήϊοι υἱές Ἀχαιῶν, Δ, 114; A, 799, etc. Ἀρήια τεύχεα, Z, 340; E, 381; π, 284, etc. et ἔντεα, K, 407.

Ἀρείων, ονος, equus ex deo natus, quo vectus Adrastus in bello Thebaico, Ψ, 346 sqq. — Ejus genealogia et domini, Theb. fr. 6, 588. Adrastus in eo fugit, ib. fr. 5.

Ἀρέστωρ, ορος, Argi pater ex Mycenæ, Cycl. p. 601, b.

Ἀρετῶν, ονος, Trojanus, a Teucro occisus, Z, 31.

Ἀρεθῖος, 1) princeps Boeotiae, pater Menesthii, cognomine Κορυνήτης, H, 8 sq.; de quo v. 137-148. 2) Thrax, Rhigmi auriga, occisus, Y, 487. — Adjectivum est Δ, 280; O, 315, etc.

Ἀρηῖλυκος, 1) Græcus, pater Prothoenoris, Ξ, 451. 2) Trojanus, II, 308.

Ἀρήιος, V. Ἀρείος.

Ἀρηΐατος, adj., A Marte (in bello) occisus, T, 31; Ω, 415; λ, 41.

Ἀρηΐφιλος, Marti carus, frequentissimum epitheton bellatorum.

Ἀρήνη, urbs Elidis, Nestori subjecta, ἱρατεινῇ, B, 691; A, 723; H. Ap. 422.

Ἄρης, εος, εἰ ηος, α, εἰ et ηῖ, ἥα (ην ol. E, 909; Batr. 265), Mars, belli deus. Quare bellatores dicuntur θεράποντες Ἄρης, B, 110; Z, 67; H, 382; Θ, 79, etc.; δ, 101. Ἄρης, B, 540, 663, 704, 745; M, 188; Ψ, 841, etc. Et Ἀρηῖ ἀτάλαντοι, B, 627; O, 302; II, 784, etc.; ἴσος Ἀρηῖ, A, 603. Et phrases, ἐυνάγειν Ἀρηῖα, B, 381; κρίνεσθαι Ἀρηῖ, 385; Σ, 209; μένος κρίνεται Ἄρης, π, 269; ἐγείρειν Ἀρηῖα, B, 440; Δ, 352; Θ, 531, etc. Et sæpissime ponitur simpliciter pro bello, ferro. Epitheta: θούρος, E, 30, 35, 355, 454 etc.; ἀνδροφόνος, Δ, 441; αἰδῆλος, Θ, 309; βροτολογός, Φ, 421. Ἄρες, βροτολογεῖ, μιαιφόνος, ταχιστὰ, E, 31, 455; ἄτος πολέμοιο, E, 388; Z, 203; οὐλος, E, 461, 717; πελώριος, H, 208 (coll. Φ, 407); χάλκας, E, 704, 859; H, 146; II, 543, etc.; ἐχέπαλος, O, 605; μνοτόρος, Φ, 391; βριήπιος, N, 521; ταλαῦρινος, E, 289; X, 267; θοός, N, 328; ὀλοπρόκαλλος, E, 831; λιοσσός, P, 398; χρυσήνιος, θ, 285, et alia multa in Hymno 8. V. Ἐνυάλιος. Δεῖμας et Φόβος ejus comites, Δ, 440, vel equi, O, 119; Ἐρις ejus soror, Δ, 441. Φόβος ejus filius, N, 299. Zona ejus, B, 479. Trojanis fere favet. A Diomede vulneratus, in Olympum redit, irridetur et sanatur, E, 824 sqq. Filii Ascalaphi caede audita, in pugnam ruiturus, a Minerva reprimatur, N, 78-142. Jurgia in Olympo cum Minerva, a qua proturbatur ἐπὶ ἐπέσχε πέλεθρα πεσών, Φ, 391 sqq. Olim vincit ab Oto et Ephialte, E, 385-391. Cum Venere concumbens, a Vulcano captus, θ, 267 sqq. Filii ejus Ἰάλεμος et Ἀσκάλαρος, quos v. — Filia ejus Penthesilea, Amazon, *Æth.* p. 583, a, et fr. 1, p. 595. *In fugam vertit Thesprotos ab Ulysse ductos contra Brygos, Teleg.* p. 585, a. *Ejus filius Cycnus, Theb.* fr. 6, p. 588.

Ἀρήνη, uxor Alcinoi, regis Phæacum. Ejus genealogia, η, 93 sqq. Ad ignem sedet, nens, ζ, 305 sqq. Excipit Ulyssem, η, 141 sqq.; 233 sqq. Cui ξένια curat, δ, 433 sqq.; λ, 335 sqq.; ν, 57 sqq.

Ἀρητιάδης, ου, Areti f., Nisus, π, 395; σ, 412.

Ἀρητιος, 1) Nestoris f., γ, 414, 440. 2) Priami f., P, 48 4; ab Automedonte occisus, 517 sqq. 3) Dulichiensis, v. Ἀρητιάδης.

- *Αριάδνη, filia Minols, regis Cretæ, a Theseo rapta, sed in Dia insula a Diana interfecta, Διονύσου μαρτυρήσιν, λ, 321-325. Cnossi est, Σ, 592. — *Ejus cum Theseo res in Cypriis narratæ*, p. 582, α.
- *Αριμα, τὰ, vel *Αριμοί, οἱ, (in Cilicia,) ὅδε φασὶ Τυρώας ἔμμεναι εὐνάς, B, 783.
- *Αρίσθας, αντος, Græcus, pater Liocriti, P, 345.
- *Αρίσθη, urbs Troadis, B, 836; Z, 13 (ἐυκτιμένη); Φ, 43.
- *Αρίσθην, B, 838; M, 96.
- *Αρχάδες, in Peloponneso; quibus Agamemno dedit naves et gubernatores, B, 610 sqq.; ἐγγεσήμεροι, H, 134.
- *Αρχαδίη, regio Arcadum, B, 603; πολυτίδακα, μήτερα μήλων, H, 18, 30; πολύμηλος, H. Merc. 2; H. 17, 2.
- *Αρχαϊσάδης, αο, Arcisii f., Laertes, ω, 270, 517; δ, 755.
- *Αρχαϊστος, avus paternus Ulyssis, pater Laertis, ξ, 182; π, 118.
- *Αρχεσίλαος, dux Bæotorum, B, 495; occisus, O, 329. — *Ulyssis filium ex Penelope ita appellatum memorat Eustathius*, Teleg. p. 601, α.
- *Αρχτίνος, Milesius, Æthiopidis scriptor, p. 583, α, et *Ilili Excidii*, p. 584, α, et fr. 2, p. 599. *Apud nonnullos etiam Titanomachiae*, fr. 1, 2, p. 585.
- *Αρμα, τὸ, vicus in agro Thebano, B, 499.
- *Αρμονίδης, εω, artifex Trojanus, Pherecli pater, E, 60.
- *Αρμονίη, (Semeles mater,) saltat cum Graiis, H. Ap. 195.
- *Αρναῖος, mendicis Ithacensis, postea Ἴρος dictus, σ, 5.
- *Αρνη, oppidum Bæotiae, B, 507 (πολυστάφυλος); H, 9.
- *Αρπακίων, υνος, Pylæmenis f., a Merione occisus, N, 644 sqq.
- *Αρπυια Ποδάργη, ex qua pascente in prato prope Oceanum Zephyrus equos Achillis genuit, Π, 150 sq. *Αρπυια*, α, 241; ξ, 371; υ, 77.
- *Αρσίνος, princeps Tenedius, pater Hecamedes, A, 625.
- *Αρτακίη, fons in regione Læstrigyonum, κ, 108.
- *Αρτεμις, ἰδος, (Ἀρτέμιδα H. Ven. 16), Diana, venationis dea. Venatore instruxisse dicitur E, 51. Epitheta: ἰοχέαιρα, E, 53, 447; γ, 39, 71, etc.; H. Ap. 15, 159, 199: quod substantivi loco positum Φ, 480. Κελαδινή, Π, 183; H. Ven. 118; substantivi loco Φ, 511, εὐστέρανος Κελαδινή. Χρησηλάκατος, δ, 122; χρυσήνιος, Z, 208; χρυσόθρονος, λ, 529; ἑόσκοπος, λ, 197; πότνια θηρῶν, ἀγροτέρη, Φ, 470 sq.; ἀγνή, ε, 123; σ, 201; υ, 71. Alia sunt in H. 8 et 27. Cum Latona sanat Æneam, E, 447 sq. Cum Apolline auxiliatur Trojanis, γ, 39, 70 sq., ubi Junoni resistit. A qua increpatur, Φ, 479 sqq., et ad Jovis genua fugit, 505 sqq. Chori in ejus templo, Π, 183. Irata Calydoniis immisit aprum, I, 529 sqq. Filias Niobæ occidit, Ω, 606 sqq. Dianæ comparantur mulieres proceræ stature (μήκος δ' ἔπορ' Ἀρτεμις ἀγνή, υ, 71), δ, 122; ζ, 102-109 (ubi Diana cum suis nymphis pingitur); ρ, 37; τ, 54. Subitæ mortes mulierum referuntur ad Dianam, Z, 205, 428; T, 59; λ, 172, 198; ο, 477; σ, 201; υ, 60, 80. — *Ab Agamemnone per superbiam læditur, tempestates excitat, usque dum Iphigenia ipsi immoletur; quam Tauros translatam immortalem reddit, cerva ei in altari Aulide substituta*, Cypr. p. 582, b. *Ei sacra facit Achilles ob cæsum Thersiten*, Æth. p. 583, α. *In eam peccat Amphion*, Min. fr. 2, p. 590. *Sacrificantium virginum choro mixta*, Cypr. fr. 20, p. 595.
- *Αρύβας, αντος, Sidonius, valde dives, avus Eumæi, ο, 426.
- *Αρχέλοχος, Antenoris f., Trojanus, B, 823; M, 100; ab Ajace occisus, E, 464 sq.
- *Αρχεπτόλεμος, Iphiti f., Hectoris auriga, Θ, 128, 312.
- *Ασβετος, deus χαμίνω δηλητήρ, Ep. 14, 9.
- *Ασιάδης, ου, Asii f. 1) Acamas, M, 140. 2) Adamas, N, 561, 759, 771. 3) Phænops, P, 583.
- *Ασίγη, urbs Argolidis, B, 560.
- *Ασος, J) Hyrtaci, f., ex Arisba, B, 837 sqq.; M, 95 sqq.
- Naves Græcorum solus aggressus, 110 sqq., molaribus cum suis impetitur, 160 sqq. Occiditur, N, 384 sqq. 2) Dymantis f., frater Hecubæ reginæ, Π, 716 sqq. Adde *Ασιάδης.
- *Ασος λεϊμών, planities herbosa circa fluvium Caystrum, B, 461.
- *Ασκάλαρος, Martis f. ex Astyoche, cum fratre a Græcorum partibus stans, Orchomenios ducentes, B, 512 sqq.; I, 82. Pugnāt, N, 478 sqq.; occiditur, 518 sqq.; O, 111 sq.
- *Ασκανίη, urbs et regio in fimbis Phrygiæ et Mysiæ, sec. Strabonem, B, 863; N, 793 (ἐριβώλξ).
- *Ασκανίος, Hippotionis f., ductor Phrygum, B, 862, θεοειδής. Venerat ἀμοιβός (nam idem esse videtur), N, 792.
- *Ασκληπιάδης, ου, Æsculapii f., Machaon, Δ, 204; A, 614; Ξ, 2.
- *Ασκληπιός, Æsculapius, ἱγὴρ ἀμύμων, Δ, 194; A, 517. V. Hymn. 15. A Chirone docetur, Δ, 219. Ejus filii Podalirius et Machaon, ad Trojam duxere classem triginta navium, B, 731.
- *Ασκη, νύμφη, cujus filius ex Neptuno, Æoclus, condidit urbem Bæotice Ascram, *Atth. fr. 2*, p. 586.
- *Ασπληδών, δονος, ἡ, urbs Bæotiae, B, 511.
- *Ασπαιο, ductor Græcus, occisus ab Hectore, A, 301.
- *Ασάρακος, avus Anchisæ, γ, 232, 239.
- *Αστέριον, τὸ, urbs Thessalica, B, 735.
- *Αστερίς, ἰδος, parva insula inter Ithacam et Cephaleniam, πετρήσσα, δ, 846 sqq.
- *Αστεροπαῖος, princeps Lycius, Pelegonis f. Genealogia ejus Φ, 140 sqq. Sub Sarpedone pugnat, M, 102 sqq.; sub Hectore, P, 217, 351 sqq. Ab Achille interficitur, Φ, 140-183; add. Ψ, 560, 808.
- *Αστύλοος, Trojanus, occiditur, Z, 29.
- *Αστυνάξ, ακτος, filius infans Hectoris, a patre vocatus Σκαμάνδριος, sed a Trojanis ob Hectorem tam fortiter pro patria pugnantem Ἀστυνάξ, Z, 402 sqq. De eo ib. 466 sqq., 475 sqq.; X, 506 sqq.; Ω, 732 sqq. — *Ab Ulyssæ occiditur, secundum Arctinum*, *Il. Exc. p. 584, α; a Neoptolemo sec. Leschen*, *Il. parv. fr. 16*, p. 598; 17, *ib.*; 19, p. 599, α.
- *Αστυνοος, 1) dux Trojanus, a Diomede occisus, E, 144. 2) Protaionis f., Trojanus, O, 455.
- *Αστυόγεια, Phylantis Ephyræi filia, ab Hercule abducta et mater facta Tlepolemi, B, 658 sqq.
- *Αστυόχη, Actoris, filia Ascalapii et Ialemi mater ex Marte, B, 513 sqq.
- *Αστυύλος, Pæon, ab Achille occisus, Φ, 209.
- *Ασφαλίω, minister Menelai, δ, 216.
- *Ασωπός, fluvius in Bæotia, βαθύσχοιρος, λεχεποιός, Δ, 383; K, 287. Pater Antiopes, λ, 260.
- *Ατη, πρέσβα Διός θυγάτηρ, T, 91 sqq., ubi ejus descriptio. Cum Αἰταις, σθεναρὴ καὶ ἀρτίκος, I, 504 sq. Ex quo in terris versetur, T, 126 sqq.
- *Ατθίς, ἰδος, Hegesinoi carmen, in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 586. Quod perierat ante Pausaniam, v. fr. 2 in fine.
- *Ατλας, αντος, Calypsus pater, ὀλοόφρων, qui profunda maris novit, et columnas tenet terram et cælum distinctes, α, 52-54; η, 245. Majæ pater, H. 17, 4.
- *Ατρείδης, Atrei f., passim vocatur sive Agamemno sive Menelaus; ambo, Ἀτρείδης, Ἀτρείδαι. — Ἀτρείδων κάθοδος, *Nostorum inscriptio*, fr. 10, p. 600.
- *Ατρείων, Atrei f., Agamemno, A, 387; B, 445; Ψ, 233; Ω, 395.
- *Ατρεύς, εός, Pelopis et Hippodamiae f., pater Agamemnonis et Menelai, B, 23, 60; Γ, 67; Δ, 98, etc.; δ, 426, 543; λ, 436. Thyestæ sceptrum reliquit, B, 106. — *De ariete ejus*, *Alcm. fr. 7*, p. 589.

Ἀρτυμένη, Minervæ epitheton, B, 157; E, 115, 714; K, 284; δ, 762, etc.
 Ἀτυμνιάδης, συ, Atymnii f., Mydon, E, 581.
 Ἀτύμνιος, 1) Lycius, ab Antiocho occisus, II, 317 sqq.
 2) Alius: v. Ἀτυμνιάδης.
 Αὐγαίαι, urbs Locrensis, B, 532. 2) Urbs Laconica, B, 583.
 Αὐγείας, αο, princeps Eleorum, A, 701. Pater Agamedes, Mulii socer, 739 sq. — *De eo quædam in Telegonia narrabantur*, p. 585, a.
 Αὐγητιάδης, αο, Augæe f., Agasthenes, B, 624.
 Αὐλῆς, ἰδός, ἡ, urbs Bæotiae, cum portu, ubi classis Græciæ convenit, profectura ad bellum Trojanum, B, 303, 496 (περίρρησα). — *Ibi bis conveniunt heroes ad avectionem in Trojam*, Cypr. p. 582, a, b.
 Αὐτόλυκος, avus Ulyssis maternus, Mercurii f., λ, 85. Furatus galeam Amyntori Eleone, K, 267. Venatio apud eum in Parnasso, τ, 394 sqq.; φ, 220; ω, 332 sq.
 Αὐτομέδων, οντος, Dioris f., socius et auriga Achillis. In tentorio ministrat, I, 209. Cum Patroclo in prælium proficiscitur, indutus ipse Patrocli arma, Patroclus Achillis, II, 145 sqq.; 219, 279, 472, 684, 864 sqq. Pugnatur, P, 429, 469, 483 sqq.; 536. Cum Achille exit, T, 392, 397. Achilli ad manum est in tentorio, Ψ, 563; Ω, 474, 574, 625.
 Αὐτονόη, una ministrarum Penelopes, σ, 181.
 Αὐτόνοος, 1) ductor Græcus, occisus ab Hectore, A, 301. 2) Trojanus ductor, II, 694.
 Αὐτοφρόνος, pater Polyphontæ, Δ, 395.
 Ἀπαρῆς, ἦος, dux Græcus, Caletoris f., I, 83; N, 478; ab Ænea occisus, 541 sqq.
 Ἀπειδας, αντος, Polypemonis f., fictus ab Ulysse, ω, 304.
 Ἀφίειναι, demus Atticus, cujus heros Ἀφιδένος Castorem vulnerat, Helenam a Theseo repentem, Cycl. p. 601, a.
 Ἀρροδίτη, Venus, Jovis filia, Γ, 374; E, 131, 312, 820; θ, 308; H. Ap. 195, etc.; χρυσή, Γ, 64; X, 470, etc.; εὐλομμείδης, Γ, 424, etc.; εὐστέρανος, Κύπρις, Κυβέρις. Ejus potentiam tres tantum deæ non senserunt, Minerva, Diana, Vesta: reliqua omnia, deos, homines, animalia, vicit: H. Ven. init., in quo præterea ipsius cum Anchise concubitus narratur, unde Æneas ortus, de quo vaticinatur; conf. B, 820. Paridem servat in pugna singulari cum Menelao, Γ, 374 sqq.; et, vetulæ forma assumpta, reverso advocat Helenam, 386 sqq. Æneam tuitura, a Diomedæ leviter ad manum vulneratur, E, 131 sqq.; e prælio ab Iride eductam, et in Olympum revectam, suaviter ridet dii, 352 sqq. Juno ab ea κεστόν ἱμάτια dolose petit, Ξ, 188 sqq. Auxiliatur Trojanis, Υ, 40, 105 sqq.; 209. Marti affutura, ab Junone ridetur, Φ, 416 sqq. Hectoris corpus tuetur, Ψ, 185 sqq.; Ω, 699. Adulterium ejus cum Marte, θ, 267 sqq. Venustæ puellæ et feminae cum ea comparantur, δ, 14; ρ, 37; τ, 54; I, 389. Pandarei filias nutrit, υ, 68 sqq., et nuptias iis ab Jove expetit, 73 sq. Δῶρ Ἀρροδίτης, Γ, 54, 64; E, 427; T, 282; H. Cer. 102. Adde H. 5 et 9. — *Certamen coram Paride*, Cypr. p. 581, b. *Præfertur ob Helenæ nuptias promissas, naves fabricari, Æneam navigationis in Laconiam socium esse jubet et Helenam conciliat Paridi*, ibid. *Helenam conspiciendam præbet Achilli*, ibid. *Vestimenta floreæ ejus*, fr. 14, p. 594. *Coronas plectit*, ibid.
 Ἀχαιαί, Achææ, εὐπλοκαμίδες, β, 119; τ, 542.
 Ἀχαιιάς, ἄδος, idem. Ἀχαιιάδων εὐπέπλων, E, 424; φ, 160; β, 101; γ, 261; τ, 146; ω, 134.
 Αχαιϊκός, adj. Ἀργος Ἀχαιϊκόν, v. in Ἀργος. Λαὸν Ἀχαιϊκόν, N, 349.
 Ἀχαιῆς, ἰδός, Græca. Ἀχαιῆδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί, B, 235; H, 96. I, 395; φ, 251. Ἀχαιῖδα γαῖαν, A, 254; H, 124. De

Græcia, Ἀχαιῖδα καλλιγύναικα, Γ, 75; πολυβόταρον, A, 769. Et λ, 166, 481; ν, 249; ψ, 68.
 Ἀχαιοί, Græci. Epitheta: μεγάρμοι, A, 123; ω, 57; καρηκομόωντες, B, 11, 323, 472, etc.; α, 90; β, 7; εὐκνήμιδες, B, 331; Γ, 370, 377, etc.; β, 72; λ, 509, etc.; χαλκοκίτωνες, B, 437; Γ, 127, 131; O, 56; ἐλίκωπτες, A, 389; Γ, 190; Π, 569; P, 274; Ω, 402; υπερκίδαντες, Δ, 66, 71; ἀρηφίλοι, Z, 73; II, 303; P, 336; χαλκοκνήμιδες, H, 41; ἥρωες, M, 165; N, 629, etc. In verbis Πανέλληνας καὶ Ἀχαιοὺς, B, 530, de Peloponnesiis capitur. Πάντες δ' ἄν' Ἰάσον Ἀργος Ἀχαιοί, σ, 246. De Ithacensibus in Odyssea, α, 272, 394; β, 7, etc. Ἀχαιοί in Creta, τ, 175. Reditus a Troja, γ, 130 sqq.; δ, 495 sqq. — *Redire cupientes retinet Achilles*, Cypr. p. 582, b. *Tumultum condunt Achilli et certamina celebrant*, Æth. p. 583, b. *In Tenedo se condunt*, II. parv. p. 583, b. *Unde erumpunt et Trojam vi capiunt*, II. Exc. p. 584, a. *Lapidare volunt Ajacem Oilei*, ibid. *Pernicies a Minerva iis injecta in reditu*, ibid.
 Ἀχελώϊος, 1) celeber fluvius, per fines Ætolorum et Acarnanum fluens, κρείων, Φ, 194. 2) Fluvius in Phrygia, ex Siplyo ortus, Ω, 616.
 Ἀχέρων, οντος, Orci fluvius, x, 513.
 Ἀχιλλεύς, s. Ἀχιλῆος, ἦος, Pelei filius ex Thetide, Iliadis heros præcipuus, cum epithetis, θεοῖς ἐπείκειλος, μέγα φέρτατος Ἀχαιῶν, ὄρχαμος ἀνδρῶν, πελώριος, θυμολέων, βήτην, πολίπορτος, κυδάλιμος, μεγάρμοις, δαίρων, ποδώκης, ὠκὺς, ταχύς, etc. Genealogia, Φ, 187 sqq. Quinquaginta naves cum Myrmidonibus in bellum duxerat, B, 681 sqq., ubi etiam urbes ejus nominantur; II, 168-195, ubi exponitur ratio, qua exercitum suum instruxerat sub quinque ducibus. Stationem ceperat in extremo latere ναυστάθμῳ, θ, 225 sq. Ante res in Iliade gestas, urbes hostiles duodecim classe ceperat, undecim cum pedestri exercitu, I, 328 sq. (Conf. γ, 106 sqq.) In quibus Lynnessum, unde Briseidem abduxerat, B, 690 sqq.; Theben Cilicium, ubi patrem et fratres Andromachæ occiderat, Z, 415 sqq.; Lesbium et Scyrum, I, 664, 668; Tenedum, A, 625; Pedasum, Υ, 92. Conf. Φ, 77 sqq. Dissidium cum Agamemnone, ejusque causa, A init. Indigne iratus rex Briseidem, præmio Achilli datam, ab eo abduci jubet, 320 sqq. Cujus injuriæ ultionem, filio petente, ab Jove exposcit Thetis suadetque Achilli, ut a belli societate recedat, 349 sqq. Inde apud naves et in tentorio permanebat. Ad rerum desperationem actus Agamemnon legatos ad eum mittit Ulyssem, Phœnicem senem, magistrum olim Achillis, et Ajacem Telamonis, ipsi cognatum, cum magnificentissimorum munerum promissione: sed nihil efficiunt, et Phœnix apud Achillem remanet. Hæc tractantur in tota I: unde hæc sigillatim memoramus: Achillem ipsum exponere duplex fatum suum, 410 sqq.; et quæ Phœnix narrat de infantia Achillis, 485 sqq. Post multas cædes diei sequentis Machaonem vulneratum conspicatus Patroclum ad rem certius explorandam mittit, A, 596 sqq. Qui tandem, et Nestore suadente, et novas clades ipse misertus, Achillem eo adducere studet, ut in pugnam revertatur, O, 401 sqq.; II, 1 sqq., ubi Myrmidonas tandem suos ei permittit Achilles, ea conditione, ut repulsis ab navibus Trojanis, statim ad se redeat. Patroclus, sumtis armis ejus (excepta hasta), 140 sqq., et equis, 145, et copiis, 166 sqq., exit ad pugnandum. Achilles ipse adloquitur suos, 199 sqq. et preces facit Jovi, 221 sqq. De galea Achillis, 798 sq. Occiso Patroclo, Hector equos ejus connectatur, frustra, P, 75 sqq.: de quibus conf. 426 sqq.; B, 770; K, 402 sqq. Dein induit arma Achillis, Patroclo detracta, P, 191-197; de quibus adde 210 sqq. Antiochus Achilli nuntius venit de morte Patrocli, Σ, 2 sqq. Ingens dolor Achillis; in cujus societatem mater venit, filioque

ultionem expetenti nova se arma a Vulcano fabricanda allaturum esse promittit, 36-147. Ornatur a Minerva, 203 sqq.; et solo clamore hostes in fugam agit, 221 sqq. Tum luctui indulget, ultionem meditatur, et corpus Patrocli lavari componique jubet, 314-355. Nova arma Vulcania describuntur, imprimis scutum, 478-613. Quae mater affert filio lugenti, T, 3 sqq. Cum his prodit ad Graecos principes, 40 sqq., et renuntiat irae, 55 sqq.; dona sibi oblata nihil morans, 145 sqq. Dona afferuntur, Briseis intacta reducit, 278 sqq. Ipsi, quum adduci non possit, ut sumeret cibum, ambrosiam et nectar instillat Minerva, 346 sqq. Armatum, 364 sqq. Equos alloquitur, quorum Xanthus mortem ei vaticinatur, 399 sqq. Pugna cum Aenea, ab Apolline in eum concitato, quem jam in Ida olim pæne ceperat, T, 79-352, ubi Aeneas a Neptuno eripitur. Deinde et alios interfecit et Polydorum, Hectoris fratrem; quem Hector ulturus, cum Achille congredditur, tandem ab Apolline subductus, 419-454. Quare indignatus, maximam Trojanorum stragem edit, 455-sqq. Multos trucidat in Xantho fluvio, Φ, 1 sqq., ubi ab Asteropæo leviter vulneratur, 166-182. Cum fluvio diu luctatur, 222 sqq., a Neptuno et Minerva adjutus; deinde ferro scævire pergit, 521 sqq., expugnassetque urbem, nisi immisso Agnore et se ipso Apollo eum distinuisset, 544-611. Pugna cum Hectore, qua hic cadit, curruque religatus ad naves pertrahitur, X, 21-404. Cœnat apud Agamemnonem et exsequias instruit Patrocli, Ψ, 6 sqq., qui ei per somnum apparet, 80 sqq., 125 sqq.; tondet se in luctu, 140 sqq.; maciat duodecim Trojanos nobiles ad rogam Patrocli, 175 sqq. Ludos funebres splendidissimos instituit Patroclo, 157-897. Hectoris corpus circa rogam raplat, Ω, 1 sqq. Thetis, ab Jove jussa, mitigat animum filii, 104 sqq. Qui liberaliter excipit Priamum corpusque filii restituit, 448 sqq. Litigarat cum Ulysse, an Troja debeat armis, an dolo, capi, θ, 73 sqq. Anima ejus colloquitur cum Ulysse, λ, 467 sqq., 478, 482 sqq. De filii virtute audit, 538 sqq. Contentio de armis mortui, λ, 545-557. Mors ejus et sepultura narratur, ω, 15 sqq. — *Post priorem expeditionem Trojanam irritam in Scyro appellens Deidamiam uzorem ducit*, Cypr. p. 582, a. (*Conf. Il. parv. fr. 6, p. 596*). *Telepum vulnerat et sanat*, *ibid. et b. Iphigeniam ipsi nupturam simulant*, *ib. b. Posterius evocatus, cum Agamemnone litigat*, *ibid. Fugat Trojanos post escensionem, occiso Cycno, Neptuni filio*, *ibid. Helenam videre cupiens, potitur voto per Venerem et Thetidem*, *ibid. Achivos redire cupientes prohibet, Aeneas boves abigit, Lyrnessum, Pedasum aliasque urbes circumjacentes vastat, Troilum occidit, et Briseidem e præda honoris causa accipit*, *ibid. Jupiter consultat, quomodo eum a pugna removeat*, *ib. p. 583, a. Penthesileam occidit, et Thersiten, ejus ipsi amorem objicientem*, *Æth. p. 583, a. Seditione inter Graecos orta, in Lesbum navigat, et sacrificiis peractis ab Ulysse de cæde illa purgatur*, *ibid. Memnonem occidit; deinde Trojanos victos usque in urbem persequitur, ubi occiditur a Paride et Apolline; summum de corpore ipsius certamen, quod tandem Ajax ad naves deportat* (*v. Il. parv. fr. 4, p. 596*), *ubi palam exponitur, a Thetide cum Musis et Nereidibus defletur; denique mater ereptum a rogo filium in Leuce insula constituit*, *ibid. Achivi sepulcrum struunt, festa certamina agunt; deinde de armis ipsius præstantissimi heroes certant*, *ibid. b. V. Ἀγαμέμνων et Ὀδυσσεύς*, *Filio Neoptolemo apparet*, *Il. parv. p. 583, b. In tumultu ejus Polyxena immolatur*, *Il. Exc. p. 584, b. Umbra ejus Agamemnoni mala futura vaticinatur, eumque retinere studet*, *Nost. p. 584, b. Hasta ejus*, *Cypr. fr. 4, p. 592; Il. parv. fr. 13, p. 597. Ἀφειδός; una Nereidum, Σ, 46.*

B

Βαθυκλῆς, ἥος, Graecus, Chalconis f., occisus a Glauco, Π, 594 sqq.
 Βάχχιος Διόνυσος, H. 18, 46.
 Βαζίλος, equus Achillis, Π, 149; T, 400.
 Βατείαι, ἡ, tumulus prope Trojam, ab hominibus ita dictus, a diis σῆμα Μυρίνης, B, 813 sq.
 Βατραχομουμαχία, carmen ludicrum, ab aliis Pigreti, Halicarnassensium reginae Artemisiae fratri, tributum, p. 523 sqq.
 Βελλεροφόντης, ου, Bellerophon. Historia ejus narratur, Z, 155-210, ubi etiam filii, filia et nepotes memorantur. Hospitio exceptus ab Ceneo, 216 sqq.
 Βήσα, urbs Locrensis, B, 532.
 Βίας, αντος, 1) Amythaonis f., Melampodis frater, dux sub Nestore, Δ, 296; N, 691. 2) Trojanus, Laogouei et Dardani pater, T, 460.
 Βιήνωρ, ορος, Trojanus, A, 92.
 Βοάγριος, torrens Locridis, B, 533.
 Βοηβοίδης, Boethoi f., Eteoneus, Menelai minister, ε, 31; ο, 95, 140.
 Βοίη, urbs Thessaliae, B, 712.
 Βοιθής λίμνη, in Thessalia, prope quam Pherae sitae, B, 711.
 Βοιωτία, dicta pars altera libri B, a v. 484 ad finem, ob initium v. 494, Βοιωτοί μὲν etc., cui praemissa est invocatio. Dicitur etiam Catalogus navium.
 Βοιώπιος, adj., Boeotus, Ξ, 476; P, 597.
 Βοιωτοί, Βοοί. Eorum duces, urbes et naves recensentur, B, 494-510. Μάλα πύονα δῆμον ἔχοντες, E, 710; χαλκχιτώνες, O, 330; N, 685, 700.
 Βορέας, ἔαο et έω, ventus a septemtrionibus flans. Dicitur αἰθρηγενέτης, αἰθρηγενής, O, 171; T, 358; ε, 296; κρηπνός, 385; ὀπωρινός, 328; Φ, 346; άνεμος μέγας, τ, 210. Add. E, 697; Ψ, 692; ι, 67 sqq., 81; κ, 507. Amat equas, T, 223 sqq.
 Βούδειον, τὸ, urbs Phthiae, Π, 572.
 Βουκολίδης, αο, Bucoli s. Bucolionis f., Sphelus, O, 338.
 Βουκολίων, υνος, Trojanus, nothus Laomedontis f. A barbara peperit ex eo geminos, Z, 21 sqq.
 Βουπράσιον, τὸ, urbs et regio Eliidis, πολύτυρον, A, 753. 759; B, 615; Ψ, 631.
 Βούτης, ου, Arcturus, astrum, ε, 272.
 Βριάρεως, ω, centimanus, ab hominibus dictus Αἰγίων, λ, 402 sqq.
 Βρισεύς, s. potius Βρίσης, ἥος, Pedasi et Lyrnessi rex et sacerdos, Hippodamiae pater, quae Βρισηίς ap. Hom. dicta, A, 392; I, 132, 274.
 Βρισηίς, ἱδός, Brisei filia (Hippodamia), ab Achille e Lyrnesso, quam ceperat, abducta, B, 690 sqq.; T, 59 sq.; 291 sqq. Pulcerrima, T, 282. Agamemno eam abduxit, λ, 184, 323, 335 sqq. 346, 392. Reddita est Achilli illibata, T, 175 sqq., 187, 246, 249-268. Reversa in tentorium Achillis luget Patroclum, 282 sqq. Cubat cum Achille. Ω, 676. — *Ex præda eam accipit Achilles*, *Cypr. p. 582 extr.*
 Βρύοι, populus Thracius, bellum gerens cum Thesprotis, Teleg. p. 585, a.
 Βρυσηίς, urbs Laconica, B, 583.
 Βῶρος, 1) Perieris f., Polydorae, Pelei filiae, maritus, Π, 177. 2) Lycius, Phaesti pater, E, 44.

I

Γαῖα, Tellus, Urani uxor, παμμήτειρα, etc., Tityi mater: v. Hymnum in eam, 30. Narcissum emittit delum Proserpinae, Plutoni gratificans, H. Cer. 9. — *Mater hominu-*

bus nimis gravata, ab Jove impetrat, ut per bellorum caedes levetur, Cypr. fr. 1, p. 591 sq. Conf. Iñ.
 Γαῖῆος υἱός, Gææ s. Telluris filius, η, 324.
 Γαῖήγορος, Neptuni epith., pro proprio nomine, H. Merc. 187.
 Γαλαξάρη, nymp̄ha, socia Proserpinæ, H. Cer. 423.
 Γαλάτεια, Nereidum una, Σ, 45.
 Γανυμήδης, εὖς, Trois f., ob pulcritudinem a diis raptus, ut Jovi pocillaretur, Υ, 232 sqq.; vel ab Jove ipso, H. Ven. 203 sq. Add. E, 266 — *Laomedontis filius, sec. parvæ Iliadis scriptorem, fr. 2, p. 595. Cui vitem auream dat Jupiter profilio, fr. 3, ib.*
 Γάρφαρον, τὸ, pars et ἀκρωτήριον montis Idæ, Θ, 48; Ξ, 292, 352; Ο, 152.
 Γεραυστός, δ, promontorium Eubææ cum portu, Neptuno sacrum, Υ, 177.
 Γερήνιος, vocatur Nestor, quia, quum Hercules Pylum caperet, ipse ἐν Γερήνιοις, urbe Messenica, latuit et educatus est, B, 336, 433, 603, etc.; γ, 68.
 Γῆ, Tellus; ejus nuptia cum Urano, in Cyclo, p. 581, α, *Ægeonius mater, Titan. fr. 5, p. 585. Πόνια Γῆ in vocatur, Alc. fr. 6, p. 589.*
 Γίγαντες, populus insolens Epiri, η, 59. Urani et Gææ filii, κ, 120; Batr. 7; quos Jupiter fulmine domuerat, 285.
 Γλαύκη, Nereidum una, Σ, 39.
 Γλαύκος, 1) Sisyp̄hi f., pater Bellerophon̄tis, Ζ, 154. 2) Dux Lyciorum (B, 876), Hippolochi f., socius et cognatus Sarpedonis regis. Genealogia ejus, Ζ, 196 sqq. Pugnaturus cum Diomede, I 19, sqq. agnoscitur ut hospes, 144 sqq., et permutat cum eo arma χρύσεια χαλκείων, 236 sqq. Contra alios Græcos pugnat strenue, H, 13 sqq.; M, 102, 309 sqq., 329, 387 sqq., ubi vulneratur sagitta a Teucro, sed dissimulat vulnus; Ξ, 426; Π, 492 sqq., 508 sqq.; 513-527, ubi preces ejus ad Apollinem; occisi Sarpedonis corpus defendit, 593 sqq. Hectorem objurgat, qui cesserat Ajaci, P, 140-170. Cæso Patroclo pugnat, 216. 3) Γλαύκος ὁ αἰπόλος, in quem Est. 11.
 Γλανκιδίος, ἰδὸς, ἡ, epitheton, nonnunquam nomen proprium Minervæ, ut Θ, 420; ω, 539, etc.
 Γλαφυραί, urbs Thessaliæ, B, 712.
 Γλίσας, ἄντος, δ, urbs Boeotiæ, B, 504.
 Γονόεσσα, oppidum et promontorium Argivorum, αἰπεινή, B, 573.
 Γοργεῖος, V. Γοργώ.
 Γοργυβίων, ὠνος, nothus Priami f., occiditur, Θ, 302 sqq.
 Γοργώ, οὖς, ἡ, monstrum diri capitis. Γοργούς ὀμμαί' ἔχων, Θ, 349. Γοργώ βλοσυρῶπις, Α, 36, in clypeo regis. Γοργεῖη κεφαλὴ, E, 741; λ, 634, ubi ex Orco timetur. — Γοργόνες ἐν Sarpedone insula Oceani habitant, Cypr. fr. 18, p. 594.
 Γόρτυν, ὠνος, ἡ, urbs Cretæ, B, 646 (τειχιόεσσα); γ, 294.
 Γουεῖς, ἑως, dux Enienum etc., B, 748-755.
 Γραῖα, oppidum Boeotiæ, B, 498.
 Γρήνικος, fluvius Troadis, M, 21.
 Γυγαίη λίμνη, lacus Mæoniæ in Asia, Υ, 390 sq. Cujus nymp̄ha Talemeni peperit duos filios, B, 865.
 Γυρσί, αἰ, petræ non procul ab Eubœa, ubi Ajax Oiliei naufragium passus periiit, Γυρσίην, πέτρην μεγάλην, δ, 500; mox 507 ex his unam Γυραῖν πέτρην appellat.
 Γυρτιάδης, ου, Gyrtii f., Hyrtius, Ξ, 512.
 Γυρτώνη, urbs Thessaliæ, B, 738.

Δ

Δαίδαλος, artifex Creticus, χορὸν ἥσκησεν Ἀριάδην, Σ, 592.
 Δαίτωρ, ορος, Trojanus, a Teucro occisus, Θ, 275.
 Δάμασος, Trojanus, occisus, M, 183 sqq.
 Δαμαστορίδης, ου, Damastoris f., 1) Trojanus, Tlepolemus,

Π, 416. 2) Ithacensis, Agelaus, υ, 321; χ, 212, 241, 293.
 Δανάη, Acrisii filia, καλλίσφυρος, Persei mater, Ξ, 319.
 Δαναῖς, ἰδὸς, carmen in Cyclo positum, cuius fragmenta v. p. 586.
 Δαναοί, proprie Argivi, sed Homero Græci in universum. Epitheta: αἰχμηταί, Θ, 33, 464; M, 419; ἀσπισταί, N, 680; ταχύπολοι, Δ, 232, 257; Θ, 161, etc.; θεράποντες Ἄρης, H, 382, etc. — *Il. parv. fr. 1, p. 595.*
 Δαναός, rex Libyæ. Ejus filia armantur ad Nilum, Dan. fr. 1, p. 586.
 Δαρδανίδης, αὖ, Dardani f. s. nepos, etc. 1) Ilus, Α, 166. 2) Priamus, Γ, 303; E, 159; N, 376, etc. 3) Anchises, H. Ven. 178.
 Δαρδανίη, Dardani regnum, Υ, 216. — Ἐὐπόλος, *Il. parv. fr. 1, p. 595.*
 Δαρδάνιος, adj. Δαρδάνιοι, populus, quem ducit Æneas, B, 819. Πύλαι Δαρδάνιαi, Trojæ, E, 789; X, 194, 413.
 Δαρδανίς, δῖος, Dardana, Trojana. Δαρδανίδες βαθυλόκοι, Σ, 122, 339.
 Δαρδανίωνες, posterii Dardani, Dardanii, H, 414; Θ, 154.
 Δάρδανος, 1) Ilius Jovis, conditor Dardaniæ, Υ, 215 sqq., ubi ejus posterii commemorantur. Inter omnes filios ex mortalibus feminis susceptos Jovi carissimus, 303 sqq. (*Palladium ei dederat Jupiter, Il. Exc. fr. 3, p. 599.*) Hinc gentile, Dardanius: Δάρδανος ἀνὴρ, de Euphorbo, Π, 807; de alio B, 701. Δάρδανοι, Γ, 456; H, 348, 368; Θ, 497; O, 475. 2) Biantis f., Trojanus, ab Achille occisus, Υ, 460.
 Δάρης, ἥτος, Trojanus dives, sacerdos Vulcani, cuius filii duo, E, 9 sqq.
 Δαυλις, ἰδὸς, urbs Phocensis, B, 520.
 Δεισήνωρ, ορος, Lycius, P, 217.
 Δέλφειος, Delphicus, βωμὸς Apollinis, H. Ap. 496.
 Δελφίνος, Apollinis epitheton, H. Ap. 495, ubi v. causam mythicam.
 Δελφοί, Delphi. Δελφῶν ἐς πῖονα δῆμον, H. 27, 14.
 Δεξιμένη, una Nereidum, Σ, 44.
 Δεξιόλης, ου, Dexii f., Iphinous, H, 15.
 Δευκαλίωνς (pro Δευκαλιωνίδης), αὖ, Deucalionis f., Idomeneus, M, 117; N, 307; P, 608.
 Δευκαλίων, ὠνος, 1) Minois f., pater Idomenei, N, 451; τ, 180 sq. 2) Trojanus, ab Achille occisus, Υ, 478 sqq.
 Δηιδάμεια, *Lycomedis filia, in matrimonium ducitur ab Achille, Cypr. p. 582, a.*
 Δηϊκόων, ὠντος, Pergasi f., socius Æneæ, occisus ab Agamemnone, E, 533 sqq.
 Δηϊνόμενη, *Trojana, Il. parv. fr. 18, p. 598.*
 Δηϊονίτης, ου, Trojanus, ab Ulysse occisus, Α, 420.
 Δηϊόχορος, Græcus, a Paride occisus, O, 341.
 Δηϊφύλος, amicus Stheneli, E, 325.
 Δηϊπυρος, dux Græcus, Thrax, I, 83; N, 92, 478; occisus ab Heleno, 576 sqq.
 Δηϊφροδος, Priami f., fortissimus, N, 156; O, 251. Præest parti exercitus, M, 94, θεοειδής. Pugnat, N, 156 sqq., 258, 402 sqq., 758, 770, 781. Ejus forma assumpta, Minerva fallit Hectorem in ultimo discrimine, X, 227 sqq. Δεῦκασπις, 294; θεοεικέλος, δ, 276. Domus ejus, capta Troja, expugnata, Θ, 517 sqq. — *Paride mortuo Helenam ducit, Il. parv. p. 583, b. A Menelao occiditur, Il. Exc. p. 584, a.*
 Δηῖων, *Atheniensis, Cephali pater, Epig. fr. 3, p. 589.*
 Δηλιάς, ἄδος, Delia. Κοῦραι Δηλιάδες, Apollinis θεράπνη, H. Ap. 157.
 Δηῖλος, ἡ, insula ex Cycladibus, ubi natus Apollo: vide H. Ap. 26 sqq.; cuius templum ibi, et tota insula ipsi sacra, 135 sqq.; κραναή, 26. Græci ad Trojam navigantes eo venere, ζ, 162. — *Quos ibi Anius, Apollinis f., per novem annos retinere volebat, Cypr. fr. 11, p. 593.*

Δημήτηρ, Ceres, Rheæ filia. Hymnus Cer. narrat, eam rapta Proserpina, post novem dierum errores, cum Hecate a Sole rescivisse quid filia sua factum fuerit; inde moestam, aniculæ specie, consedis ad Parthenium fontem Eleusiniarum; ibi a Celei regis filiabus inventam, suscepisse educandum ejus infantem Demophontem; quem immortalem reddere cupiens, interdiu ambrosia unctum, noctu igne occulit. Qua re per reginam detecta, ejulatibus ejus interpellata Ceres curam eam deponit et, deam se fassa, templum sibi exstrui jubet. In quo ædificato manet Ceres, annum sterilem inducens. Quare querelæ ad Jovem; sed dea non ante in Olympum redit, quam filia a Mercurio ex Orco reducta; sed hæc mali punici granum comederat: unde una e tribus anni partibus ei apud inferos transigenda erat. Tandem placata Ceres frugum ubertatem dat hominibus regibusque Eleusiniis sacrorum suorum curam committit. Allocutio ejus, H. 12. Ἐὐπλόκαμος, ε, 125; Ξ, 326; Ξανθή, E, 500. Alia epitheta in Hymnis cit. Δημήτρος τέμενος, B, 696. Amavit Iasionem, ε, 125 sqq. Δημήτερος ἀκτὴ, N, 322; Φ, 76.

Δημόδοκος, cantor apud Phæacas, de quo θ, 472-499. Canit Martis et Veneris amores, 266 sqq.; equum ligneum et excidium Trojæ, 470 sqq. Canit et ν, 27 sq.

Δημόκλων, ωντος, Priami f. nothus, occisus ab Ulysse, Δ, 499 sqq.

Δημόλειον, οντος, Trojanus, Antenoris f., ab Achille occisus, Γ, 395 sq.

Δημοπόλεμος, unus ex procis Penelopes, χ, 242, 266.

Δημόυχος, Trojanus, Philetoris f., ab Achille occisus, Γ, 457 sqq.

Δημότρων, ωντος, Celei f. infans, quem Ceres nutrire et immortalem reddere volebat, H. Cer. 234, 249.

Δημοφών, Thesei f., excisa Troja *Æthram reducit*, II. Exc. p. 584, a, et II. parv. fr. 17, p. 598.

Δημώ, οὺς, Celei filia, ἑρέεσσα, H. Cer. 109.

Δηώ, οὺς, i. q. Δημήτηρ, H. Cer. 47, 211, 492.

Δῆη, insula (Naxos), sacra Baccho, λ, 325.

Διόδωρος, *Erythreus*, ab nonnullis pro parvæ Iliadis scriptore habitus, fr. 2, p. 595.

Διοκλῆς, ἦος, 1) Orsilochi f., rex Pherarum in Messenia ab Alpheo fluvio deducens genus, E, 542 sqq., ubi duos ejus filios occidit Æneas. Apud eum in itinere divertitur Telemachus, γ, 488; ο, 186. 2) Rex Eleusinius, πλῆξικπος, H. Cer. 474, 477; Διοκλος dictus ib. 153.

Διομήδη, Phorbantis filia, principis Lesbii, Achillis concubina, I, 665.

Διομήδης, εος, Argivorum rex, Tydei f., Cenei nepos. Genealogia ejus, Ξ, 113 sqq. Epitheta solita: κρατερὸς, βοῆν ἀγαθὸς, ἱκπόδαμος, ὑπέρθυμος (A, 365; E, 376, 881). Cum 80 navibus venit, ex urbibus nominatis B, 559 sqq. Ab Agamemnone velut otiosus increpatur, Δ, 364-402; sed eximie pugnat, Minervæ consiliis adjutus, in E, ubi vel deos Venerem (conf. Ψ, 396 sq.) et Martem vulnerat. Pugnat adhuc Z, 12. In votis Trojanorum memoratur ut præsertim timendus, 96 sqq. Congreditur cum Glaucio Lycio, hospitem eum agnoscit et aurea arma accipit, 119-236. Pugnam restituit, Θ, 91 sqq.; sed recedit tandem Nestoris hortatu, 160 sqq. Verum jam 253 sqq. primus in pugnam revertitur. Desperantem Agamemnonem increpat et animum ei erigit, I, 31-51, ut ceteris principibus, 696 ad fin. Speculator it per noctem in Trojanorum castra, cum Ulysse, K, 150 sqq.; Dolonem interficit, Rheum cum 12 sociis, et equos ejus, ipsis insidens, abducit, ad 514. Pugnat, A, 312 sqq. Vel vulneratus praelium suadet, Ξ, 109 sqq. Curru certat in ludis funebribus, Γ, 290 sqq., et iratus flet victoriam sibi ablatam ab Apolline, 383 sqq. Adjuvat Euryalum cognatum in pugilatu, 681 sqq. Armis decertat cum Ajace, 812 sqq. Capta

Troja celeriter in navibus profectus, γ, 167, quarto de Argos adventit, 181 sq. — *Cum Ulysse Palamedem aquis demergit*, Cypr. fr. 16, p. 594. *Philectelen e Lemno reducit*, II. parv. p. 583, b. *Palladium rapit cum Ulysse*, ibid. *Cujus insidias quomodo averterit*, fr. 9, p. 596. *Corabum occidit*, fr. 19, p. 598. *Excisa Troja statim et feliciter redit*, Nost. p. 584, b.

Διοκλος, V. Διοκλῆς, 2.

Δῖον, oppidum Eubææ, αἰπὺ, B, 538.

Διώνυσος, et ob metrum Διώνυσος et Διώνυσος, Bacchus, Jovis et Semeles f., Ξ, 325. Male acceptus a Lycurgo, fugit in gremium Thetidis, Z, 130 sqq. Ejus testimonio Ariadne in insula Naxo a Diana occiditur, λ, 325. Donum ejus amphora Achilli a matre data, ω, 74. Tyrrhæus piratas, a quibus captus erat, in delphinas transmutat, H. 6. Variis in locis natus esse dicebatur, H. 26. Εἰρακτωπῆς, ib. v. 22. De educatione ejus v. H. 25. — *Quæ dona Anu filiabus*, Οἰνοπόποις, dederit, Cypr. fr. 11, p. 593.

Δῖος, Priami f., Ω, 251.

Διόχοιροι, Castor et Pollux. Hymnus in eos, 33. — *Applinas vel Athenas populantur, Helenam a Theseo raptam repetituri*, Cycl. p. 601, a.

Διώνη, mater Veneris, E, 370, 381; H. Ap. 93.

Διώρας, εος, 1) Amarynci f., Epeorum dux, B, 622. Occiditur, Δ, 517. 2) Automedontis pater, P, 429.

Δμήτωρ, ορος, Iasi f., fictus ab Ulysse rex Cypri, p. 443.

Δολίος, senex, servus receptitius Penelopæ et horti custos, δ, 735 sqq.; ω, 222, 397. Pater Melanthei, p, 212, et 6 aliorum filiorum, ω, 496, 387, 409, et filia Melanthius, σ, 321 sq.

Δολιχός, principum Eleusiniensium unus, H. Cer. 155.

Δόλοπες, gens Thessalica, I, 480.

Δολοπίων, ονος, Trojanus, pater Hypsenoris, E, 77.

Δόλοψ, οπος, 1) dux Græcus, Clytei f., A, 302. 2) Trojanus, Lampi f., O, 525 sqq.

Δόλων, ωντος, Trojanus, Eumedis f., deformis, at celer, κ, 314 sqq. Offert se Hectori, speculator castra Græcorum noctu, sed captus a Diomede occiditur, ibid.

Δόρυκλος, filius nothus Priami, A, 489.

Δούλη, n. propr. Nost. fr. 7, p. 600.

Δουλιχίεύς, ἦος, adj., Dulichius, σ, 126, 394, 423.

Δουλιχίων, τό, una ex insulis maris Ionii, in ditione Ulyssis, B, 625, 629; α, 245 sq.; ι, 24; ξ, 397; π, 123, 247; H. Ap. 429. Πολύπορον, ξ, 335; π, 396; τ, 292.

Δράκων, Icariae insulae urbs et promontorium, ubi a nonnullis Bacchus natus ferebatur, H. 26, 1.

Δρακίος, dux Epeorum, N, 692.

Δρήσος, Trojanus, occisus ab Euryalo, Z, 20.

Δρύας, αντος, 1) princeps gentis Lapitharum in Thessalia, A, 263. 2) Princeps Thraciæ, Lycurgi pater, Z, 130.

Δρύοψ, οπος, 1) Trojanus, ab Achille occisus, Γ, 455. 2) Dryopes nymphæ pater, quacum Pan concubuit, H. 18, 34.

Δρύμας, αντος, 1) princeps Phrygiæ, pater Hecubæ, II, 718 sq. 2) Nobilis Phæax, ζ, 22.

Δύμη, Achajæ urbs, H. Ap. 425.

Δυναμένη, Nereidum una, Σ, 43.

Δωδωναῖος, Jovis epitheton, II, 233.

Δωδώνη, urbs Thesprotica, cum oraculo Jovis, cujus ἱερεῖται Sellī, δυσχείμερος, II, 234 sq.; B, 750; ξ, 327 sq.; τ, 296 sq.

Δωρίεις, Dorienses, τριχάκιες, τ, 177.

Δώριον, τό, urbs in ditione Nestoris, ubi Thamyris a Mænia excæcatus, B, 594 sq.

Δωρίπη, Anii uxoris, Cypr. fr. 11, p. 593.

Δωρίς, ἴδος, una Nereidum, Σ, 45.

Δώς, fictum a Cerere nomen, H. Cer. 122.

Δῶτιον πεδίον, in Thessalia, ubi natus Æsculapius, H. 15, 3.
Δωτώ, una Nereidum, Σ, 43.

E

Ἐγχελάδος, gigas, ab Jove vinctus, Batr. 285.
Εἰδοθή, filia Protei, Menelaum docens, quibus artibus oraculum a patre ipsius impetraret, δ, 364 sqq.
Εἰλείθυα, Jovis et Junonis filia, Lucina, μογόςτοκος, Π, 187; T, 103; H. Ap. 97, 103, 110, 115, ubi Apollinis partui adest; τ, 188. Plurali Εἰλείθυαι, A, 270 (μογόςτοκαι); T, 119.
Εἰλέσιον, τὸ, urbs Bœotiae, B, 499.
Εἰρεσία, urbs Hestiaeotidis, vel insula, H. Ap. 32.
Εἰρετρία, Eretria, urbs Eubœæ, B, 537.
Ἐξάβη, Dymantis filia, II, 718; uxor Priami, mater multorum liberorum. Excipit Hectorem a pugna redeuntem, Z, 251 sqq.; et admonitu ejus donat adoratque Minervam, 293 sqq., 451. Rogat Hectorem ne pugnet solus eum Achille, X, 79 sqq. Occisum luget acerbissime, 405 sqq.; 430 sqq. Timet de Priamo in Græca castra proficiscente, Ω, 200 sqq.; precatur pro eo, 283 sqq. Luget Hectorem in funere, 747 sqq.
Ἐκαμήνη, Arsinoi filia, ex insula Tenedo capta ab Achille, donataque Nestori, A, 623 sqq. Curat hospitem lavandum, Ξ, 6 sqq.
Ἐκάτη, dea, Persæi filia, H. Cer. 24 sq., 438; σέλας ἐν χείρεσσιν ἔχουσα, 42, Cereri raptum virginis narrat, et Solem cum illa adit, 24 sqq.
Ἐκατος, adj., pro nomine proprio est Apollinis, A, 385; Y, 71; H. Ap. 276.
Ἐκτόριος, adj., Hectorius, B, 416; K, 46; Ω, 276, 579. — *Il. parv. fr. 16, p. 597.*
Ἐκτορίδης, ου, Hectoris f., Astyanax, Z, 401.
Ἐκτωρ, oros, Priami et Hecubæ f., princeps heroum Trojanorum. Solita epitheta: ἀνδροφόνος, μέγας, κορυθαίολος, χαλκοκορυστής, θρασύς, δέριμος, φαίδιμος, βόην ἀγαθός (N, 123; O, 671), πελώριος (A, 819), εἰκελὸς φλογί (N, 54, 688), Ἀρηί, etc. Increpat Paridem, Γ, 38 sqq. Retinet catervas in pugna singulari Paridis et Menelai, 76 sqq. Cedit Achivis, Δ, 505. Increpat a Sarpedone, E, 471 sqq., pugnat; et Sarpedonem ipsum defendit, 680 sqq. Heleno auctore, Z, 77 sqq., in urbe observationem Minervæ fieri jubet, 237 sqq. Inde Paridem objurgando in aciem reducit, et cum Helena colloquitur, 312-368. Uxorem Andromachen, in aedibus frustra quesitam, tandem urbe egrediens ad portam Scæam una cum Astyanacte infante obviam habet et ultimum alloquitur, 369-502. Mox cum Paride, laudato, 520 sqq., portis exit, H, 1, et fortissimum Achivorum ad pugnam singularem provocat, Heleni suasu, 44 sqq. Inde pugna cum Ajace, donec, sibi pares, sub noctem datis muneribus discedunt, 206-312. Pugnat contra Diomedem, Θ, 89 sq., et alios, 215 sqq. Teucrum vulnerat, 324 sqq. Noctu speculatorem mittit, K, 300 sqq. Mane copias educit, A, 56 sqq. Ab Agamemnone ad moria repulsus Jovis jussu illum primo declinat, sed post pugnam restituit, 163-309. Insequitur hostes, contento augurio, naves versus, M, 195 sqq.; et primus occupat murum castrorum, portamque ingesto saxo discutit, 400 sqq. Ab exilio navium arcetur præsertim per Ajaces, N, 136 sqq., 673-808; sed usque pugnat. Tandem vulneratus ab Ajace, deficit animo et a sociis asportatur curandus, Ξ, 402-439. Sanatus redit et fortunam Trojanorum instaurat, O, 220 sqq., et prope abest ut naves incendat, 591 sqq. Pugnat pro Sarpedone, Π, 536 sqq.; in Patroclum, 721 sqq. Interfici Patroclum (conf. T, 414) et capit arma Achillis, 828 sqq.; P, 61 sqq. Tandem cedit Ajaci; sed a

Glauco objurgatus, Achillis arma induit et in aciem revertitur, 140-233, et pugnat de Patrocli corpore cum Menelao aliisque, 262 sqq., 483 sqq.; quod ei eripitur, Σ, 217 sqq. Prudens Polydamantis consilium rejicit, 284 sqq. Achillem aggressurus, revocatur ab Apolline, Υ, 364 sqq. Exercitu in murum recepto, solus manet Achillem, parentibus ex muro flebiliter revocantibus, X, 1-89; sed pudor ob prius ipsi dicta et aliæ cogitationes loco eum cedere prohibent; aspectu tamen herois exterritus fugit, insequente eum Achille, ac ter circa murum agente, 90-166. Inter hæc Jupiter vicem Hectoris miseratus, tentatis fatorum lancibus, necem ei appendit; atque ab Apolline desertum Minerva specie fratris Deiphobi ad dimicandum hortatur, 167-247. Ita heroes congregiuntur singulari certamine, in quo Minerva eum atroci dolo deludit, 248-305. Tandem maxima contentione pugnans hasta transigitur, armis spoliatur, fedatur ab Achivis et curui Achillis alligatus ad naves raptatur, 306-404. Interitum ejus plorat omnis civitas, lamentantur parentes et domo ex-cita uxor, 405-515. Corpus ejus a Venere et Apolline curatur, Ψ, 185 sqq., ut per duodecim dies integrum maneat, licet sapius ab Achille raptatum, Ω, 15 sqq. Redemptum a Priamo, 581 sqq., in urbem refertur, et a Trojanis effusus, in aula ab Andromache, Hecuba, Helena ploratur, 677-776; exstructo rogo celebratur funus, 777 ad fin. — *Occidit Protesilaum in escensione, Cypr. p. 582, b.*
Ἐλαῖς, ἴδος, Anii filia, Cypr. fr. 11, p. 593.
Ἐλασος, Trojanus, a Patroclo occisus, Π, 696.
Ἐλατιονίδης, ου, Elationis f., Ischys, H. Ap. 210.
Ἐλατος, 1) Trojanus, ab Agamemnone interfectus, Z, 33 sqq. 2) Procorum unus, χ, 267.
Ἐλατρεὺς, ἦος, nobilis Phæax, θ, 111, 129.
Ἐλένη, Jovis et Lede filia, Dioscurorum soror, formosissima Menelai uxor, cujus raptus causa belli Trojani, B, 160 sqq., 356, 590; N, 626 sqq. Intexuit telæ pugnas hujus belli, 125 sqq. Desiderat Menelaum, 139 sqq. Ex muro spectat pugnam Menelai et Paridis et nominat describitque heroas senibus Trojanis, formam ejus admirantibus, 144-254. Ubi filiam relictam dolet, 175, et fratres desiderat, 236 sqq. Vocat eam Venus ad Paridem reductum, 383 sqq.; cui exprobat raptum suum, 399 sqq. Male accipit Paridem, 426 sqq.; sed post in gratiam reddit, 447 sq. Reddenda Argivis, 458; Δ, 19. Quod et Nestor suadet, sed Paris rejicit, H, 313-364. Colloquium cum Hectore, Z, 343-369. Quem plorat interfectum, Ω, 761-776. Post primogenitum filiam Hermionen non amplius peperit, δ, 12 sqq. Apud Menelaum, cum famulus intrans, agnoscit Telemachum, 121 sqq. Dona ex Ægypto allata, 125 sqq., et φάρμακον νηπενθὲς ἀγρόλον τε, 219 sqq. Flet Ulyssem, 184. Quem agnoverat in urbe Troja speculatorem et servaverat, 240 sqq. Exploraverat equum ligneum Argivarum voces imitata, 277 sqq. Peplum ab ipsa textum donat Telemacho, o, 123 sqq., et aurigum ei interpretatur, 171 sqq. Excusatur a Penelope, Ψ, 18 sqq. — *Ex Jove nata et Nemese in plurimas formas mutata, Cypr. fr. 3, p. 592. A Theseo rapta, p. 601, a. Paridi ex Veneris promisso conciliatur, dona accipit et accipitur cum eo, opes etiam asportans, Cypr. p. 581, b. Plisthenes filius, quocum in Cyprum venit, fort. ex Cypriis, fr. 21, p. 595. Nuptiæ, p. 582, a. Legatio ad Trojanos, ut reddatur cum opibus, in initio belli, ib. p. 582, b. Videt eam Achilles, ibid. Paride mortuo, Deiphobo nubit, Il. parv. p. 583, b. Troja agnoscit Ulyssem speculatorem eique consilia dat de Troja capienda, ibid. A Menelao inventa, ad naves agitur, Il. Exc. p. 584, a; Il. parv. fr. 15, p. 597. Demophonti concedit Ethram, fr. 17, p. 598.*
Ἐλένος, 1) Priami f., augur optimus, Z, 76 sqq., ubi ei paret

- Hector. Est dux, H, 44 sqq.; M, 94. Pugnāt ingenti gladio, N, 576 sqq.; et arcu, 582 sqq., 768. Cum ceteris filiis oburgatus a Priamo, Q, 249. — *Vaticinatur futura mala ante navigationem Paridis in Laconiam*, Cypr. p. 581, b. *Ab Ulysse insidiis capitur, et vaticinatur de Philocteta reducendo*, Il. parv. p. 583, b. — 2) Græcus princeps, Ctenopis f., E, 707.
- Ἐλευσινίδης, ao, Eleusinis f., Celeos, H. Cer. 105.
- Ἐλευσίνιοι, Eleusini, H. Cer. 267.
- Ἐλευσίς, ἴνος, urbs Attica, ubi Cereris cultus, θνέσσα, H. Cer. 90, 319, 357, 490.
- Ἐλεφάντωρ, ορος, dux Abantum ex Eubœa, Chalcodontis f., B, 540; Δ, 463.
- Ἐλεών, ὄνος, ἡ, oppidum Boeotiae, B, 500. Incerta urbs est K, 266.
- Ἐλικίων, ονος, Antenoris f., Priami gener, Γ, 123.
- Ἐλίχη, urbs Achajæ, ubi Neptunus præcipue cultus, B, 575 (εὐρεΐα); Θ, 203.
- Ἐλικίων, ὄνος, 1) locus ubi colebatur Neptunus, pro Ἐλίχη, ut videtur, H. 21, 3; Ep. 6, 2 (ζαθεύ). 2) Mons Boeotiae, Musis sacer, Batr. 1. — Ἠδαχόεις, Atth. fr. 2, p. 586.
- Ἐλικώνιος ἀναξ, Neptunus, Υ, 404.
- Ἐλλάς, ἄδος, proprie est urbs Thessaliae seu Phthiotidis, B, 683 (καλλιγύναικα); I, 447; λ, 495. Tota regio Myrminodum, I, 395, 474; Π, 595. Καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος, α, 344; δ, 726, 816; ο, 80, ab urbibus his clarissimis duas partes Græciæ universæ designat.
- Ἑλληνες, antiquæ urbis Ἑλλάδος et regionis incolæ, B, 684.
- Ἑλλήποντος, fretum: ἀγάρροος, B, 845; M, 30; πλατύς, P, 432; ἀπειρών, Ω, 545; I, 360; H, 86; O, 233; Σ, 150; Ψ, 2; Ω, 346; ω, 82.
- Ἑλος, ους, τὸ, 1) urbs maritima Laconiae, B, 584. 2) Urbs in dititione Nestoris, B, 594.
- Ἑλπίων, ορος, socius Ulyssis, κ, 552 sqq., qui periit in Circæ domo. Anima ejus occurrit Ulyssi, rogans sepulcrum et alia, λ, 51 sqq. Quæ fiunt, μ, 10 sqq.
- Ἑνέροι, natio circa Paphlagoniam, ubi multi optimi, B, 852.
- Ἑνήτης, in prosa Alivæ, gens ad Ossam, Perrhæbis propinqua, B, 749.
- Ἑνπεύς, ἦος, fluvijs Thessaliotidis ejusque numen, cujus forma indutus Neptunus e Tyro Salmonæ genuit Neleum et Peliam, λ, 238 sqq.
- Ἑνίσπη, oppidum Arcadiæ, ἡμερόεσσα, B, 606.
- Ἑννομος, 1) ductor Mysorum, et augur, B, 658; P, 218. 2) Trojanus, occisus ab Ulysse, A, 422.
- Ἑννοσίγαιος, adj., pro nomine proprio Neptuni, H, 455; Θ, 201, 440, etc.
- Ἑνόπη, urbs Messeniæ, I, 152, 292.
- Ἑνοσίγῃων, ονος, pro nomine proprio Neptuni, A, 751; γ, 6, etc.
- Ἑνυάλιος, nomen Martis, N, 519; P, 211; Σ, 309; ἀνδρείφοντης, B, 651; H, 166, etc.
- Ἑνυεύς, ἦος, rex Seyri, I, 664.
- Ἑνυά, οὐς, Bellona, E, 592 (πότνια), 333 (πολιόρροος).
- Ἑξάδιος, heros ex gente Lapitharum, A, 264.
- Ἑκάλτης, ου, Lycius, a Patroclo occisus, Π, 415.
- Ἑπειεύς, ἦος, Myrmidon, Agacis f., Pelei ἱκέτης; ob cædem, Π, 57.
- Ἑπειοί, Elidis antiqui incolæ et domini, ν, 275; ο, 295; ω, 431; H. Ap. 426; B, 620, ubi principes eorum subinde nominantur, Δ, 537 (χαλκοχίτωνες); N, 686 (φαίδιμότες), 692, O, 519 (μεγάθυμοι); Ψ, 630, 632. Bellum cum Pyliis, A, 671-762.
- Ἑπειός, Græcus, Panopei f., pugil certat in ludis funebribus, Ψ, 664-695. Massam jactat, 838 sq. Idem de Minervæ consilii equum ligneum exstruit, de quo θ, 493 sqq.; λ, 523 sqq. — *Eadem res Il. parv. p. 583, b.*
- Ἑπάρτος, nomen quo Ulysses se vocari fingit, ω, 306.
- Ἐπίγονοι, ων, *Carmen in Cyclo positum, cuius fragmenta v. p. 588 sq.*
- Ἐπίδαυρος, ὅ, urbs Argolidis, B, 561.
- Ἐπιτάστη, Cædipi mater et uxor, quæ aliis Iocaste, cognito errore matrimonii novi, ipsa se suspendit, λ, 271-280.
- Ἐπικλῆς, ἦος, Sarpedonis sodalis, ab Ajace interfectus, M, 379.
- Ἐπίστροφος, 1) Iphiti f., dux Phocensium, B, 517. 2) Rex Lynnessi, occisus ab Achille, B, 692. 3) Dux Halizonum, qui Trojanis auxilio venerant, B, 856.
- Ἐπίστωρ, ορος, Trojanus, occisus a Patroclo, Π, 695.
- Ἐπτάπορος, ὅ, fluvijs Troadis ex Ida monte ortus, M, 20.
- Ἐπωπεύς, ἑως, *Lyci filium vitiat et perit*, Cypr. p. 582, a.
- Ἐρῆνιος, Trophonii et Agamedis pater, H. Ap. 297.
- Ἐρεβός, εὐς, τὸ, sedes inferorum, Θ, 368; I, 572 (ἔξ-θευσφιν); κ, 528; λ, 37, 564; μ, 81; H. Cer. 336, 350, 409.
- Ἐρεμβοί, populus mythicus, δ, 84.
- Ἐρετμεύς, ἑως, nobilis Phæax, θ, 112.
- Ἐρευθαλίων, ὄνος, rex Arcadum, maximus et fortissimus, in pugna adversus Pylios a Nestore singulari certamine occisus, H, 136, 149-156; Δ, 319.
- Ἐρεγθεύς, ἦος, rex Athenarum, e terra ortus et a Minerva enutritus, B, 547 sqq. In cujus domum (templum) redit Minerva, η, 81.
- Ἐρινός, ὄος, Furia: ἡεροφοίτης, I, 567; T, 87, ubi cum Μοῖρα. Θεὰ δασυλήτις, ο, 234. Plur. Ἐρινίες, I, 454; O, 204; T, 269; Φ, 412 et λ, 280, μητρός; β, 135; ν, 78; ρ, 475 (παυχῶν). — *Audit diras Cædipi, Theb. fr. 2, p. 587. Ex Neptuno in equum mutato peperit Arionem equum*, ib. fr. 6, p. 588.
- Ἐρίς, ἰδος, ἡ, Discordia, Martis soror et comes, Δ, 440 sqq.; E, 518 (ἀμωτον μεμαυῖα); Σ, 535. Ab Jove mittitur, A, 3 sq; 73 (πολύστονος). — *In Pelei nuptijs deabus litem injicit de pulcritudine*, Cypr. p. 581, b.
- Ἐριφύλη, uxor Amphiarai, quem prodidit, στυγερή, λ, 325 sq. Conf. ο, 247.
- Ἐριχθόνιος, Dardani f., rex Dardaniæ, ditissimus pecudum, Ψ, 219 sqq., 230. — *Atticum e terra ortum dixit Danaidis poeta*, fr. 2, p. 536.
- Ἐριώτης, ἰδος, ἡ, uxor Oilei, mater Ajacis minoris, noverca Medontis, N, 697; O, 386.
- Ἐρμᾶιος λόφος, collis in Ithaca, prope Neion, κ, 471.
- Ἐρμείας, ονος, Ἐρμῆας (Ἐρμῆς E, 390), Ἐρμῆς, εἰω (H. Merc. 413) et εἰω (O, 214), Mercurius, Jovis et Majæ f. Natus et infantia ejus narrantur in Hymno Merc., cujus hoc argumentum est: Natus statim exsiliit ad boves Apollinis furto abigendos; in via testudinem invenit, ex qua lyram condidit; inde bonum, quos abegit, vestigia callide turbat. Nihilominus Apollo ad cumas ejus venit, puerumque astute negantem aufert, sed, liberius delusus, humum projecit et ad Jovem præire jussit, ut furtum judicaret. Pater boves reddi jubet, sed infans nova fraude vincula viminea sub pedibus boum germinare et radices agere facit. Quare attonitum et indignatum Apollinem lyrae cantu demulcet, quam hic possidere cupiens, boves pro ea offert aliaque munera præclara. Hac accepta conditione Mercurius Apollinem lyrae utendæ rationem docet, artemque divinandi, quam ipse ab Apolline discere cupit, mirrice prædicat. Proinde Apollo, accepta lyra, boum curam mandat Mercurio: qui, quum in Olympum aumbo redissent, jurat se neque lyram neque aliud quidquam suffuratum esse Apollini; hic autem auream virginem ei donat, et ad Thirias proficisci jubet, quæ vaticinandi artem per lapulos eum edoceant. Allocutio ejus, H. 17, ubi pauca de natu ejus. Epitheta solita: διακτορος, ἐρουνιος, εὐσεκας, Ἀργεφόντης, ἀνάκητα, δῖος, εἰω, χρυσόχρηστις: cuius virgæ vis exprimitur ε, 47 sq. Martem clam eripuit Aloc-

dis, E, 390. (In simili re Ω, 24.) Furta docet, τ, 397; dexteritatem in negotiis, ο, 320 sqq. Græcis opem fert, Υ, 44, 72. Cum Lalona certare non vult, Φ, 497 sqq. Priamum Hectoris corpus repetentem ducit, Ω, 333-469, et reduct, 679-694. Amat Polymelen ex eaque suscipit filium Eudorum, Π, 180 sqq. Possessiones dat iis quos diligit, Ξ, 491. Ad Calypso nympham mittitur, α, 38, 84; ε, 28 sqq.; conf. μ, 390. Occurrit Ulyssi ad Circeam eunti, eique consilia dat ad vitandum ejus artes, x, 277-307; ejusque adventum Circe diu vaticinatus fuerat, 331 sq. Et et Nymphis sacrificat Eumæus, ξ, 435. Cum Nymphis consuescit, H. Ven. 263 sqq.; ex quarum una genuit Panem, H. 18, 1 sqq., 28-47. Martem a Vulcano captum spectat, θ, 322, 334-342. Animas in Orcum ducit, ω, 1, 10, 99. Ad Proserpinam a Plutone accersendam missus, H. Cer. 336 sqq., 409. — *Deas in Idam deducit, ad judicium Paridis, Cypr. p. 581, b.*

***Ερμῶνη**, Menelai et Helenæ filia unica, data in matrimonium Neoptolemo, δ, 5-14.

***Ερμιόνη**, urbs Argolidis, B, 560.

***Ερμος**, fluvius Eolidis in Asia, δινήεις, Υ, 392; Ep. 1, 5.

***Ερυσθῖον**, οἱ, urbs, sec. Strabonem duo colles in Papiliagonia, ὠλύθιοι, B, 855.

***Ερυθρά**, 1) urbs Bæotiae, B, 499. 2) *Ερυθραία πόλις* Ioniae, in quam Ep. 7.

***Ερώλαος**, Trojanus, a Patroclo occisus, Π, 411.

***Ερύμανθος**, mons Arcadiæ, ζ, 103.

***Ερύμας**, αντος, 1) Trojanus, cæsus ab Idomeneo, Π, 345-350. 2) Alius, cæsus a Patroclo, Π, 415.

***Ετεοκλήσιος**, V. *Ετεοκλής*.

***Ετεοκλής**, ἥος, filius alter Œdipi, regnans Thebis. Cadmei convivanti in domo βίης *Ετεοκλήσιος*, Eteoclis, Δ, 386. — *Diræ patris, Theb. fr. 2, 3, p. 587.*

***Ετεοκρήτες**, οἱ, genuini Cretenses, tribus Cretensium, τ, 176.

***Ετεωνεύς**, ἥος, Boethi f., minister Menelai, δ, 22, 31 sqq.; ο, 95 sqq.

***Ετεωνός**, oppidum Bæotiae, πολύκνημος, B, 497.

Εὐαιμονίδης, ου, Euæmonis f., Eurypylus, E, 76; A, 809.

Εὐαίμων, ονος, princeps Thessalus, pater Eurypyli, B, 736; E, 79; H, 167; Θ, 265; A, 575. — *Il. parv. fr. 19, p. 599.*

Εὐάνθης, εος, pater Maronis, ι, 197.

Εὐβοία, insula, B, 535; ναυσικλείτη, H. Ap. 31, 219; γ, 174; η, 321 sqq.

Εὐγάμμων, *Cyrenensis, Telegoniæ scriptor, p. 584, b.*

Εὐδωρος, Mercurii f. ex Polymela, unus ex cubicibus Myrmidonum, Π, 176-186.

Εὐήνῃνη, Eueni, Martis filii, filia, Marpessa, I, 553.

Εὐήνοριδης, ου, Euenoris f., Liocritus, β, 242; χ, 294.

Εὐήνός, Selepii f., princeps Lynnessi, B, 693.

Εὐίππος, Trojanus, occisus a Patroclo, Π, 417.

Εὐμεικος, fidiſſimus Ulyſſi et heris suis servus, præpositus villæ, in qua suæ alebantur, natu Syrius, Ctesii, duarum urbium regis, filius: v. ο, 403-484, ubi ipse totam juventutem suam narrat. In villa recipit Ulyſſem, ut hospitem: v. totam ξ, et ο, 301 sqq. Telemachus advenit, π, 1 sqq. Nuntiat Penelopæ adventum filii, 150 sqq., 333 sqq. Redit, 452 sqq. Ulyſſem in regiam ducit, ρ, 182 sqq., ubi et jurgium cum Melanthio. Victimam in regiam adducit, υ, 162 sqq., 238. Arcum ponit, φ, 80 sqq. Se ei agnoscendum præbet Ulyſſes, 189 sqq.: quem in sequentibus variis modis adjuvat in procis vindicandis, præsertim χ, 157 sqq. Cum Telemacho poenas repetit ab ancillis et Melanthio, 454 sqq.

Εὐμήδης, εος, præco Trojanus, dives, pater Dolonis, K, 314, 412, 426. — *Ætolus, Melanis f., Alc. fr. 8, p. 589.*

Εὐμήλος, Admeti f., rex Pherarum in Thessalia; dux Græcorum, cum undecim navibus, B, 714, et optimis equibus, quas olim paverat Apollo, 763-766. Certat equestri certamine in ludis funebribus, Ψ, 288 sqq., 354, 380, 481; eumque infortunio affectum miseratur Achilles, 532 sqq. Uxor ejus Iphithime, Penelopes soror, δ, 797 sqq. — *Eumelus Corinthius a nonnullis pro Titanomachie scriptore habebatur, fr. 1, 2, p. 585.*

Εὐμόλος, unus principum Eleusinis, H. Cer. 154, 475.

Εὐνῆος, filius Jasonis et Hypsipyles, princeps Lemni insulæ, H, 478 sqq.; Ψ, 747.

Εὐπέθης, εος, nobilis Ithacensis, pater Antinoi proci, α, 383; δ, 641; π, 363, etc. Occiso filio bellum in Ulyſſem concitaturus, ω, 421 sqq., 465 sqq., cæditur, 522 sqq.

Εὐρίπος, ὁ, fretum Eubææ, H. Ap. 222.

Εὐρος, ventus ab oriente flans, B, 145; II, 765; ε, 295; μ, 326; τ, 206.

Εὐρύαδης, ου, procus Penelopes, cæsus, χ, 267.

Εὐρύαλος, 1) Mecistei f., fortissimus, dux sub Diomede, B, 565 sq. Pugnat egregie, Z, 20 sqq. In certaminibus funebrium ludorum ei adest Diomedes, sed malo eventu certat, Ψ, 676 sqq. (*Il. parv. fr. 17, p. 598.*) 2) Phæax, ἴσος Ἀργῆ, θ, 115, 127, 140; Ulyſſem lædit, 158 sqq.; sed ei satisfacit, 396 sqq. — *Tertius, filius Melanis, Alc. fr. 8, p. 589.*

Εὐρύατης, ου, 1) Agamemnonis præco, A, 320; I, 170. 2) Ulyſſis præco, Ithacensis, B, 184; τ, 244 sqq., ubi describitur forma ejus. — *Prior in Il. parv. fr. 17, p. 598, b.*

Εὐρυγάνεια, *Hyperphantis filia, quæcum quatuor liberos genuit Œdipus, Œd. fr. 2, p. 587.*

Εὐρύδαμας, αντος, δ, 1) princeps Trojanus, cujus duo filii pugnant, ὄνειροπόλος γέρον, E, 148 sq. 2) Procus Penelopes, σ, 296; occiditur, χ, 283.

Εὐρυδίκη, uxor Nestoris, filia Clymeni, γ, 452. — *Alia, Æneæ uxor, Cypr. fr. 5, p. 592.*

Εὐρύκλεια, Opis filia, a Laerte emta, nutrix Ulyſſis, α, 428-435, ubi Penelopæ servit. Telemacho viatica præbet, 345 sqq., 361 sqq. Quod Penelopæ narrat, δ, 742 sqq. Reduentem Telemachum prima videt, ρ, 31. Famulas in thalans retinere jubetur, τ, 15 sqq. Laudatur, 353 sqq., 357 sqq. Agnoscit herum, 467 sqq., et promittit silentium, 492 sqq. Conf. 401; υ, 128 sqq., 147. Portas occludere jubetur, φ, 380 sqq. Post eadem procorum, χ, 391 sqq., 424. Prima nuntiat Penelopæ, adesse herum, ψ, 1 sqq.

Εὐρύλοχος, affinis Ulyſſis, sororis ejus maritus, hinc primarius inter socios, x, 205 sqq. Ducit partem sociorum caute ad Circeam, 232 sqq.; hinc solus non mutatus, nuntium tristem refert. Obsistit Ulyſſi, ad Circeam pergenti, 429 sqq.; hinc timentem Ulyſſes pene occidit, 438 sqq.; sequitur tamen Ulyſſem, 447. Navigat una ad inferos, λ, 23. Est dux navis, μ, 195, 278 sqq. Suadet absente Ulyſſe sociis male, 339 sqq.; et fit causa exitii omnibus secum, 417 sqq.

Εὐρύμαχος, nobilis Ithacensis, Polybi f., procorum cum Antinoo princeps, δ, 628 sq.; φ, 126 sq., etc. Simulate blanditur Telemacho, α, 399 sqq. Concio ejus, β, 177 sqq. Plurima dabat Penelopæ, ο, 16 sqq.; σ, 295 sqq. Ficta ad eam oratio, π, 434 sqq. Ulyſſem irridet et scabello petit, σ, 349-398. Vaticinia ridet, υ, 359 sqq. Arcum tentat, φ, 245 sqq. Penelopen alloquitur, 320 sqq. Antinoo occiso placare studet Ulyſſem, deinde ense in eum irruens occiditur, χ, 42 sqq. Cum Melanthii sorore consueverat, σ, 325.

Εὐρυμέδουσα, serva regis Phæacum, quæ Nausicaam educaverat, η, 7 sqq.

Εὐρυμέδων, οντος, 1) rex gigantum in Epiro, pater Periboræ, η, 58 sqq. 2) Ptolemæi f., Agamemnonis auriga, Δ, 228. 3) Nestoris famulus, Θ, 114; A, 620.

Εὐρύμιδης, ου, Eurymi f., Telemus, ι, 509.
 Εὐρύνομη, 1) Oceani filia, cum Thetide Vulcanum recipiens caelo ejectum, Σ, 398-405. 2) Vetula ταμίη in Ulyssis domo, ρ, 495 sqq.; σ, 164 sqq.; τ, 95 sqq.; υ, 4; ψ, 292. Lavat Ulysem patrata caede, φ, 153 sqq.
 Εὐρύνομος, nobilis Ithacensis, Aegypti f., procorum unus, β, 21; occisus, χ, 242.
 Εὐρύπυλος, 1) Hercules f., princeps in insula Co, quae dicitur Εὐρύπυλου πόλις, Β, 677. 2) Euamoniis f., princeps Thesalus, cum 40 navibus in Trojam veniens, Β, 736. Pugnatur, Ε, 76 sqq.; Ζ, 36. Inter novem ἀρίστους post Achillem, Η, 167; Θ, 265. Pugnatur, Α, 575 sqq., ubi vulneratur; 809 sqq.; Ο, 392; Η, 27. (*Azionem Priami occidit, Il. parv. fr. 19, p. 599.*) 3) Telephi f., occisus a Neoptolemo, λ, 519 sq. — *Trojanis auxilio profectus, fortissime pugnans a N. occiditur, Il. parv. p. 583, b; postquam ipse Machaonem prius occiderat, fr. 7, p. 596.*
 Εὐρύστειος, ἥος, Stheneli f., Persei nepos, Jovis et Danaes pronepos; historia nativitatibus Eurysthei narratur T, 103-124. Herculi labores imperavit, 132; Θ, 363; Ο, 639; λ, 621-626; Η, 14, 5.
 Εὐρύστις, ου, Euryti f., Iphitus, φ, 14, 37.
 Εὐρύτιον, oppidum, pro Oechalia habebatur, fr. 3, p. 590.
 Εὐρύτιον, ονος, Centaurus in Thessalia. Temulentus turbas excitat in nuptiis Pirithoi et perit, φ, 295-304.
 Εὐρύτος, 1) princeps Oechaliae, sagittandi peritissimus, Β, 596, 730. Ab Apolline occisus, quem provocat de arte sagittandi, θ, 224 sqq. Arcum ejus dono accepit Ulysses a filio illius Iphito, quem proci tendere nequibant, φ, 13-38. — *Conf. Oech. Exp. fr. 1, p. 590. Liberi duo ex Antioche, fr. 6, p. 591.* — 2) Actoris f., princeps Eleorum, Β, 621.
 Εὐρύφρασσα, Hyperionis soror et uxor, Η, 31, 4 sqq.
 Εὐρύπη, Φοίνικος κόρυς, ex qua Jupiter genuit Minoem et Rhadamanthum, Ξ, 321 sq.; Batr. 79. De terra dictum in H. Ap. 251.
 Ἑόστωρος, princeps Thraciae, Acamantis pater, Ζ, 8.
 Εὐτρύσις, ιος, urbs Boeotiae, Β, 502.
 Εὐφρημος, Τραζηνί f., dux Ciconum, inter auxilia Trojanorum, Β, 846 sq.
 Εὐφρήτης, ου, princeps Ephyrae ad Selleentem, Ο, 532.
 Εὐφροδός, Panthoi f., Trojanus, inter fortissimos, vulnerat Patroclum, et laudatur, Η, 806 sqq., 850. Patrocli corpus spoliare aggressum Menelaus interficit, P, 9-60.
 Εὐχύνωρ, ορος, Polyidi vatis Corinthii f., cum fratre ad Trojam cecidit, Η, 663-672.
 Ἑφιάτης, ου, Aloeis f. Neptuni f., cum fratre Oto Martem vinxit, Ε, 385 sqq.; Olympum invadere voluit, λ, 305-320, ubi v. plura. — *Cum fratre Oto et Aeclo, Ascræ nymphæ filio, Ascræ urbem condidit, Atth. fr. 2, p. 586.*
 Ἑφύρη, 1) urbs Elidis, ad quam fluvius Selleis, Β, 659; Ο, 531. 2) Corinthus, Ζ, 152. 3) Thesprotiae urbs, α, 259; β, 328 (πίετρα ἀρουρα).
 Ἑφυροι, Ephyrae primæ cives, Ν, 301.
 Ἑχεκλῆς, ἥος, Actoris f., Polymedes maritus, ex ducibus Myrminodonum, Η, 189.
 Ἑχεκλος, 1) Trojanus, a Patroclo caesus, Η, 694. 2) Alius, Agenoris f., ab Achille interfectus, Υ, 474.
 Ἑχέμων, ονος, Priami f., caesus a Diomede, Ε, 160 sqq.
 Ἑχένιος, nobilis Phæax, senex, η, 155 sqq.; λ, 342 sqq.
 Ἑχέτωλος, 1) Trojanus, Thalsyii f., caesus ab Antilocho, Δ, 458 sqq. 2) Tyrannus Sicyoniorum, cui Agamemno remisit expeditionem, equo strenuo accepto, Ψ, 396 sqq.
 Ἑχετος, rex in regione Epiri, ob crudelitatem inmanem famosus, βρότων δηλήμων πάντων, σ, 83-86, 114 sq; φ, 308.
 Ἑχέπων, ονος, Nestoris f., γ, 413, 440.

Ἑχίναι, ἄνω, insulae in mari Ionio, postea Ἑχινάδες dictae, Ιεραι, Β, 625.
 Ἑχίος, 1) Graecus, Mecistei pater, Θ, 333; Ν, 422. 2) Alius, caesus, Ο, 339. 3) Trojanus, caesus a Patroclo, Η, 416.
 Ἑωσφόρος, Lucifer, Ψ, 226.

Z

Ζαχρεὺς, cum Tellure invocatur θεῶν παννύπτεται πάντων, Alc. fr. 6, p. 589.
 Ζάκυνθος, δ et η, insula, imperio Ulyssis subjecta, Β, 634; α, 246 (ὠλήεις); τ, 123, 250; τ, 131; ι, 24 (ὠλήεσσα); Η. Ap. 429.
 Ζέλεα, urbs Troadis, sub Ida, Β, 824; Δ, 103, 121.
 Ζεύς, Διός, Διτ, Δία, et Ζηνός, Ζηνι, Ζῆνα, Jupiter, Saturni et Rheæ filius, Ο, 187 sq., cui in partiendo cessit caelum et terra, 192 sqq., seniori et sapientiori quam Neptunus, Ν, 355 sq. Est summus deorum, cui omnes assurgunt, σφοῦ πατρός ἐναντίον, Α, 533 sq., supremus moderator, ὕπατος μήστωρ divinorum humanorumque, Θ, 22; Ρ, 339. Epitheta solita: εὐρύπια, Κρονίδης, Κρονίων, μητίετα, Ὀλύμπιος, αἰθέρι ναίων, ἀναξ, νεφεληγερέτα, κελαϊνεφής, πατήρ ἀνθρώπων τε θεῶν τε, ὑπερμηνής, μέγας, μέγιστος, κύδιστος, αἰγιόχος, Κρόνου παῖς, τερπικέραυνος, ἀστεροπητής, ὠκυβρέμετης, ἐριγδούπος πόσις Ἥρης, ἐριβρέμετης, στεροπυγερέτα (Η, 298), ὠκύζυγος, et alia inferius ponenda. In rerum natura ei tribuuntur τὰ μετέωρα, fulmina, nives, grandines, pluvia, et omnia ex aethere et aere (πανομαῖος, Θ, 250), passim in utroque carmine. Ex eo dies et noctes, ξ, 93, anni tempestates, ω, 343, et ipsi anni, Β, 134. In terra quod omnia moderatur, pro teste invocatur in iuribusjurandis, Γ, 276; Η, 76; Κ, 329; ξ, 158, etc., et regibus dat sceptrum et δέμιας, Β, 197, 205 sq. Praecones sunt Διός ἀγγελοι, Η, 274. Ipse ταμίης πολέμοιο ἀνθρώπων, Δ, 84; Τ, 224; Ρ, 339, et in universa Iliade. Terret aegide a Vulcano facta, Ο, 308 sqq.; Ρ, 593 sq. Διός μάλιστα δαμῆναι, Μ, 37; Ν, 812. Ejus duo dolia, bonorum et malorum, Ω, 527-533: quae utraque passim ab eo repetuntur, sed bona frequentius, ut divitiae, Ψ, 299; δ, 207; ζ, 188, etc. Ξεῖνιος, Ν, 624; ξ, 183, 389: nam hospites tuetur et mendicos, ζ, 207 sq.; et supplices, ι, 269 sq.; Ικετήσιος, υ, 213. Ἐρκεος, φ, 415. Quercus ei sacra, Ε, 693; Η, 60; ξ, 328; τ, 297. Δωδωναῖος, Ηελασγικός, a cultus loco, Η, 233. Columbæ ei ferunt ambrosiam, μ, 63. Haec fere commemoranda duximus ex innumeris, quae in utroque carmine de eo leguntur; adjicimus aliqua de sobole ejus et de partibus quas sustinet in Η. et Od.: nam deorum conciones persequi singulas longum et inutile foret. Amores suos et natos natasque commemorat Ξ, 315-327. Praeterea de Apolline et Diana, Η. Ap. init.; de Mercurio ex Maja, Η. Merc. init.; quem inter et Apollinem judicat, 328 sqq.; de Baccho ex Semele, Η. 6, 1; 25, 2; 26, 5; de Zetho, Amphione et Hercule, λ, 260 sqq.; de Minoe, Ν, 449, qui est Διός δαριστής, τ, 179; Xanthus, Jovis filius, Φ, 2; Dardanus, Υ, 215; Sarpedon ex Laodamia, Ζ, 198 sq.; Νύμφαι, ρ, 240; Αἰταί, κόρυαι Διός, Ι, 604 sqq.; Ἀτη, πρόσβα Διός θυγάτηρ, Τ, 91. Hymnus in eum, 22. Proserpinam dat Plutoni fratri uxorem, Η. Cer. 30 sq.; sed ob famem terrae immissam, petit ut eam redire sinat, 325 sqq.; quam invitavit in Olympum, 441 sqq. Quomodo Juno eum fefellerit, quum Hercules nasceretur, τ, 96-125; quare Ἀτῆν in terram ex Olympo projecit, 126 sqq. — Redux ab Aethiopibus, quo cum diis ierat κατὰ δαίτα, Α, 423 sq., supplicatus a Thetide, ut Achilli factam injuriam ultisciscatur, ei annuit, 493 sqq. Somnium igitur fallens mittit Agamemnoni, Β, 2 nqv. Trojam servare studet, Δ, 1 sqq.; sed Juno clam novas belli causas serit. Χιτώνα Διός induit sibi Minerva, Ε, 736. Prohibitibus ab

auxiliando diis in Idam pergit, Θ, 2 sqq.; et lance pensitat utriusque populi fortunam, 69 sqq. Eridem mittit Achivis ad excitandam pugnam, Α, 3 sqq. Usque vigilans in Ida, tandem a Junone amoris illecebris delentus, Somno traditur, Ξ, 225-353. Sed somno solutus, Junonem graviter increpat et deos e certamine revocat, Ο, 4 sqq. De Sarpedonis filii sorte sollicitus, Π, 431 sqq.; 666 sqq. Achille in pugnam reverso, diis, utri parti vellent, succurrendi potestatem dat, Γ, 4 sqq. Hectorem miseretur, Χ, 167 sqq.; sed lanx ejus sati descendit, 209 sqq. Apollinis monitu Hectoris corpus reddere jubet Achille, interprete Thetide, Ω, 64 sqq.; et Priamum, id petere, 169 sqq. Infelicem reditum decernit Achivis, γ, 132, 152, 288. — Absente Neptuno, Ulyssis reditum in patriam, petente Minerva, concedit, α, 64 sq. Et mittit Mercurium ad nympham Calypso, ut hæc eum dimittat, ε, 28 sqq. Ulyssionem Soli concesserat de sociis Ulyssis, Μ, 385 sqq. Omnia fausta rogatus dat Ulyssi, υ, 97 sqq. Acri fulmine dirimit prelium Eupitheï sociorum, procos ultutorum, ω, 539 sqq. — Ζεύς καταχθόνιος, Pluto, I, 457. — *Consilia init cum Themide de Trojano bello*, Cypr. p. 581, b. *Dearum judicium præcipit*, ibid. *Ἐτερέμερον ἀθανάσιαν τριβuit Dioscuris*, ib. p. 582, a. *Consultat quomodo Trojanos sublevet, remoto Achille ex certamine*, ib. p. 583, a. *Immortalitatem dat Memnoni*, Eth. p. 583, a. *Jovis Hercei in ara occiditur Priamus*, II. Exc. p. 584, a. *Sallantem induxerat Titanomachiae scriptor*, fr. 2, p. 585. *Μῶμος ipsi σύμβουλος quid suaserit*, Cypr. (si hoc quoque inde sumtum) fr. 1, p. 591. *Terram hominibus nimis gravatam, per bella levat*, ib. p. 592. *Helenam gignit ex Nemesi in plurimas formas mutata*, fr. 3, id. Ζῆνα, fr. 17, p. 594. *Laomedonti vitem auream dat pro Ganymede filio*, II. parv. fr. 3, p. 595. *Dardano dederat Palladium*, II. Exc. fr. 3, p. 599. *Tantalum quomodo punit*, Nost. fr. 10, p. 600.

Ζεφυρίων, Zephyri aura, η, 119.

Ζέφυρος, ventus flans ab Oceano ex occasus regione, δ, 567 sq.; Ὁρήκηθεν spirat cum Borea, I, 5. Epulo excipit alios Ventos, Ψ, 200. Nives demittit, τ, 206. Pater equorum Achillis ex Harpyia Podarge ad Oceanum pascente, II, 150 sq. Est χαλκείνους, χαλκήγιος, λαβρός, αἰθρίας (H. Ap. 433), δυσπαῖς, αἰέν ἐρυθρός.

Ζῆθος, Jovis ex Antiopa f., frater Amphionis, cum eoque conditor Thebes, λ, 260-265. Aedonis maritus, Ityli pater, τ, 523.

H

Ἥβη, filia Jovis et Junonis, Herculis uxor in cælo, χαλκίφυρος, λ, 603 sq.; H. 14, 11. Nectar ministrat, Δ, 2 sq. Junoni adest in apparando curru, E, 722 sqq. Martem lavat, 905. Cum Venere et Gratii saltat, H. Ap. 195.

Ἡγησίνοος Salaminus pro Cypriorum carminum scriptore habitus, p. 581, a.

Ἡγήσινοος, Althidis poeta, p. 586.

Ἡγίας, i. q. Ἀγίας, q. v.

Ἡέλιος. V. Ἥλιος.

Ἡερίδαι, Aloeï uxor altera, περικαλλής, E, 389.

Ἡέτιων, ὠνος, 1) pater Andromaches, princeps Thebes Cilicum; quem Achilles occidit et prædas ab eo egit, Z, 395 sqq.; Ψ, 827 sqq.; A, 366; I, 188, etc. 2) Imbrius, Iasonis f., qui Priami hospitii filium ab Achille redemit et Arisben misit, Φ, 41 sqq. 3) Trojanus, Podis pater, P, 575, 590.

Ἡϊόνες, αἰ, Argolidis oppidum, B, 561.

Ἡϊονεύς, ἥος, 1) Græcus, occisus ab Hectore, H, 11. 2) Thraciæ princeps, pater Rhesi, K, 435.

Ἡλείοι, Elei; eorum bellum cum Pyliis, Α, 671 sqq.

Ἡλέκτρη, nympha, socia Proserpinæ, H. Cer. 418. — *Pleias, Dardani mater, suum inter Pleiadas locum reliquit ante excidium Trojæ*, II. Exc. fr. 5, p. 599.

Ἥλιος, Sol, θ, 271, et H. 31, alibi semper Ἡέλιος: ὁς πάντ' ἐροῶ καὶ πάντ' ἐπακούει, μ, 323. Epitheta: ἀνατ', παμφανώων, φαέθων, φαεσίμβροτος, τερψίμβροτος, ἀκάμας, ὑπερίων. Hyperionis et Euryphaessæ filius, H. 31; ex Perse uxore pater Circes et Ætææ, κ, 135 sqq.; Ep. 14, 15; ex Neæra Phaethuses et Lampetiæ nympharum pater, μ, 132 sq.: quæ boves ipsi pascebant, ab Ulyssis sociis mactatas, ibid. et 353 sqq. Quorum interitum ab Jove impetrat, 376 sqq. Martis cum Venere adulterium Vulcano indicat, θ, 271; Cereri raptum Proserpinæ, H. Cer. 62 sqq. Ἥλιος, ἰδός, regio Peloponnesi, δια, B, 615; Δ, 686, 698; εὐρύχορος, δ, 635; οἱ κρατεῖουσιν Ἐπειοί, ν, 275; ο, 297; ω, 431; ἱππόβοτος, φ, 347. — Βουκόλια ibi inspicit Ulysses, Teleg. p. 583, a.

Ἥλύσιον πεδῖον, felicissimus campus prope Oceanum, ad occasum, δ, 563-569.

Ἥλῳνη, urbs Thessaliæ, B, 739.

Ἥμαθῆ, Macedonia pars, Ξ, 226.

Ἥνιοπέυς, ἥος, Thebæi f., auriga Hectoris, Θ, 120.

Ἥνοπίδης, ου, Enopis f., Satnius, Ξ, 444.

Ἥνοφ, σπος, 1) Trojanus, pater Samii, Ξ, 443 sqq. 2) Græcus, Clytomedes pater, Ψ, 634.

Ἥπειρος, 1) Echei regis regnum, σ, 83, 114. 2) Leucadia, vel Acarnania, continens Ulyssi subdita, B, 635; fort. et ξ, 98; φ, 109; ω, 378.

Ἡπυνίδης, ου, Epyti f., Periphas, præco, P, 324.

Ἡρακλείδης, αο, Herculis f., 1) Thessalus, B, 679; 2) Tlepolemus, 653; E, 628.

Ἡρακλείος, adject. Ἡρακλείους χεῖρας, Ep. 14, 18.

Ἡρακληεῖν βῆν fere vocatur Hercules ab Homero, B, 658, 666, etc.

Ἡρακλῆς, ἥος, Jovis f. ex Alcmena, Amphitryonis conjuge, λ, 266-268, θρασυμένειω, θυμολέων. Hymnus in eum λεοντόθυμον, 14. Junonis fraudes in eo nascente, quibus Eurystheus fit potentior, T, 96-125. In laboribus ei ab Eurystheo impositis sæpe servatus a Minerva, Θ, 362 sq. Nelei domum destruit, Α, 689 sqq. Junonem vulnerat, E, 392 sqq.; Ἄδην, 395 sqq. Trojam expugnat ob equos Laomedontis, E, 638 sqq.; in reditu autem ab hac expeditione per Junonem tempestatibus in Co insulam jactus, ab Jove Argos reducit, Ξ, 250 sqq.; O, 25-30. Ejus τεῖχος ἀμφίχυτον, contra cetum, Γ, 145 sqq. Iphitum hospitem imprudens occidit, Φ, 22-38. Præstans sagittarius, δ, 224. Tlepolemus filius ex Astyochea, B, 638; E, 639. Alii ejus υἱέας νῆωνοί τε, B, 666. Umbra ejus cum Ulysse loquitur, dum ipse cum Hebe uxore in Olympo est, λ, 600-626. — *Ejus furor in Cypris narratus*, p. 582, a. *Arionem equum accipit a Copeo, per eum vincit Cyncum Martis filium cursu equestri in Pagasæo Apollinis templo, equumque donat Adrasto*, Theb. fr. 6, p. 588. *Cum Iole*, Æch. Exp. fr. 2, p. 590. *Æchaliæ capit*, fr. 6, et alibi. *Apud Cianos, quos Hylam quæreret et obsides dare cogit*, fr. 4. *Cum Theseo Themiscyram capit*, Nost. fr. 9, p. 600.

Ἡρῆ, Juno, Saturni filia, πρέσβα θεά, E, 721; Θ, 383, etc., Jovis soror et uxor, II, 432; Σ, 356. Solita epitheta: πότνια, χρυσόθρονος, λευκώλενος, ἡύκομος, βοώπις, ἐρατώπις (Ep. 1, 2), χρυσοπέδιλος (λ, 603), Ἀργεῖη. In eam H. 11. Urbes ei carissimæ, Δ, 51 sq. Ab Rhea matre, quum Saturnus ab Jove dejectus esset, data Oceano et Tethyi nutrienda, Ξ, 201 sqq. Irata ob Minervam ex Jove solo natam peperit Typhaonem monstrum, H. Ap. 306-354. Fraudem in Hercule et Eurystheo nascentibus, T, 96-125. Vinculis injicit Jovem, cum aliis diis, Α, 399 sq. Ab

eo de caelo suspenditur, duabus incudibus gravata, O, 18 sqq. Ab Hercule ad dextram mammam vulnerata, E, 392 sqq.; quem tempestatibus jactat ab Iliaca expeditione revertentem, E, 250-256; O, 25 sqq. Argo navem servat dilecto Iasoni, μ, 71 sq. Dat robur, I, 254; formam et prudentiam, υ, 70. In Iliade primum impellit Achillem, ut concionem vocet, A, 55. Dein Thetide apud Jovem visa, jurgia nectit quae mariti minis et Vulcano intercedente percuscentur, 536-611. Decedere cupientibus Achivis, per Minervam impellit Ulyssem ad eos retrahendos, B, 156 sqq. Trojæ excidium poscit, Δ, 150 sqq.; et parat ut Trojani foedera lædant, 169 sqq. Græcis opitulatur, E, 711 sqq. (currus ejus, 722-732), eosque altissime inclamat, 783 sqq. Iterum opitulatur iisdem, Θ, 198 sqq., 350 sqq.; sed coeretur a Jove, 399 sqq. Jam principibus Græcorum vulneratis, Veneris cestum mutata, Jovem amore delinit, auxiliante Somno, E, 153-352. Ab expergefatto Jove graviter increpata, O, 13 sqq., culpam in Neptunum transfert, 34 sqq., et mandata Jovis facit, querens de eo in concilio deorum, 78 sqq. Increpatur a Jove ut ἀνστήσας Ἀχιλλῆα, Σ, 356 sqq. Auxiliatur Græcis, Υ, 33 sqq., adversante Diana, 70 sq. (Conf. Φ, 479 sqq.) De Ænea cum Achille pugnante consulit deos, 112 sqq. Vulcanum jubet incendere Xanthum fluvium, Φ, 340 sqq. Inreditu Græcorum servat Agamemnonem in mari, δ, 513. — *Cerlamen coram Paride cum Helena Trojam vehente, ib. p. 582, a.*

Ἡρακλῆς, fluvius, Batr. 20.

Ἡρακλῆος, Vulcanus, Jovis f., ex Junone claudus natus, Σ, 396 sq.; H. Ap. 317 sq. A Jove irato caelo dejectus, a Thetide et Eurynome exceptus per 9 annos in Oceano degit et ornatum Nereidibus facit, Σ, 394 sqq.; H. Ap. 319 sqq. Alio tempore in Lemnum dejectus, a Sintibus benigne excipitur, A, 590 sqq.; O, 23. Epitheta: ἀμφιγυῖαις, κυκλοποδίων (Φ, 331), πολύμητις, πολύφρων, κλυτοτέχνης, et sim. In eum H. 19. Artis ejus opera hæc fere memorantur: domus deorum in Olympo, A, 606 sqq.; et sellæ in porticibus, Υ, 12; thalamus Jovis, E, 166 sq., 338 sq.; ægis, O, 309; sceptrum, B, 101; thronus aureus, E, 238 sq.; lorica Diomedis, Θ, 195; crater Sidoniorum regis, δ, 615 sqq.; ο, 115 sqq.; canes aurei viventes in regia Phæacum, η, 91 sqq.; aureæ puellæ, pocula mira, et alia in ipsius domo, descripta Σ, 369 sqq., ubi v. plurima de officina, operibus et arte ipsius. Cum Minerva homines docuit artes omnigenas, ζ, 233; Ψ, 160 sq.; H. 19. In Iliade, conciliat Junonem cum Jove et diis nectar ministrat, A, 571-600. Servat in pugna filium sacerdotis sui, E, 23, coll. 11. Græcis opitulatur, O, 214; Υ, 36 sq., ubi incessus ejus pingitur. Thetide, cujus in ipsum beneficiorum meminit, petente, arma admirabilia fabricatur Achilli, Σ, 369-617. Charis cum eo est, quam duxerat, 382 sq. Junone petente, Xanthum igne premit, Φ, 328-382. Veneris maritus, Martem adulterum artificioso reti implicat, θ, 267-359. Φῶδε Ἡρακλῆϊο, ignis, 1, 464; Ψ, 33, etc. — *E terra ortum dicit Danaidis poeta, fr. 3, p. 586. Hastam Pelei parat, Cypr. fr. 4, p. 592; auream vitem et uvæ Jovi, Il. parv. fr. 3, p. 595.*

Ἥχῶ, οὐς, Echo, H. 18, 21.

Ἥως, οὐς, Aurora, Hyperionis et Euryphaessæ filia, H. 31, lucem diurnam mane nuntians vel afferens. Epitheta: ἡριγένεια, φαεινόςδροτος (Ω, 785), χρυσόθρονος, ἐὼθρονος, βοδὸδᾶκτυλος, κροκόπεπλος, φαινολῆς (H. Cer. 51), etc. Tithoni conjux, A, 1. Ex quo mater Memnonis, δ, 188. — *Cui interfecto immortalitatem ab Jove petit, Æth. p. 583, a.*

Θ

Θάλεια, una Nereidum, Σ, 39.

Θάλπιος, Euryti f., dux Epeorum, B, 620.

Θαλυσσίδης, Thalysii f., Echeopolus, Δ, 458.

Θάμυρις, vates, Cæchia redux Musas ad certamen cantus provocabat, victus ab iis privatus est oculis et cantu, B, 594-600. — *In Musas gloriatione peccat et in Orco punitur, Min. fr. 1, 2, p. 590.*

Θάνατος, Mors, frater Somni, E, 231.

Θαυμαχίη, urbs Magnesiae, B, 716.

Θεανώ, οὐς, Cissei filia, καλλιπάρχος, A, 224, Hecubæ soror, uxor Antenoris, bona novæ Pedæi, E, 70 sq.; sacerdos Minervæ, Z, 298 sqq.

Θέη, mater Solis, fort. restituenda H. Cer. 64.

Θέμις, στος, Jovi convocat deos in concionem, Υ, 4 sqq.; etiam hominum ἀγοράς ἡμῖν λύει ἡδὲ καθίζει, β, 69. Junonem ab Jove increpatam poculo excipit, et querentem audit, O, 87 sqq. (καλλιπάρχος). Mars ejus συναρωγός, H. 7, 4. Cum ea ἐγκλιδὸν ἐξομένη, Jupiter ὀάρους δαρίζει, H. 22, 2 sq. — *Cum ea consultat Jupiter de Trojano bello, Cypr. p. 581, a.*

Θεμίσκυρα, Amazonum urbs, ab Hercule capitur, Nost. fr. 9, p. 600.

Θεοκλύμενος, nobilis Græcus et vates. Genealogia ejus et fata, ο, 223-286; Telemachi hospes, 528 sqq.; ρ, 71 sqq.; vaticinatur redditum Ulyssis, 151 sqq.; et procis mortem, υ, 350 sqq.; 363 sqq.

Θεράπιδος, 1) Polynticis f., a Telepho occisus ante bellum Trojanum, Cypr. p. 582, a. 2) Sisyphei f., Præti pater, Nost. fr. 5, p. 600.

Θερσίλοχος, Trojanus, P, 216; occiditur ab Achille, Φ, 209.

Θερσίτης, ου, Agrii f., valde deformis, ἀκροτόμυθος, ἀμετροπῆς, ob contumeliosos sermones ab Ulyse verberatus, B, 212-277. — *Achilli Penthesileæ amorem objicit et ab eo obtruncatur; de qua cæde tumultus inter Græcos oritur, Æth. p. 583, a.*

Θέσπεια, oppidum Boeotiae, B, 498.

Θεσπρωτοί, Epiri populus, E, 315, sq., 335; π, 65, 427; ρ, 526; τ, 271, 287, 292. — *Eorum regina Callidice, bellum contra Bryggos, illaque mortua, rex Polypætes, Ulyssis filius, Teleg. p. 585, a.*

Θεσσαλός, Hercules f., B, 679.

Θεστορίδης, ου, Thestoris f., Calchas, A, 69; M, 394. Alius, Phocæus, qui Homero carmina surripuerat, Ep. 5.

Θέστωρ, ορος, 1) Trojanus, Enopis f., a Patroclo occisus, II, 401, 2) V. Θεστορίδης.

Θέτις, υδος, dea maris, Oceani filia, uxor Pelei, mater Achillis. Epitheta: ἀργυρόπεζα, καλλιπλόκαμος, ἡχώμομος. Juno eam educaverat et dederat Peleo, Ω, 59 sqq. Jovem servaverat misso Centimano, A, 396 sqq.; Vulcanum e caelo dejectum, qui 9 annos in domo paterna mansit, Σ, 394 sqq.; H. Ap. 319 sqq.; Bacchum a Lycurgo fugientem sinu susceperat, Z, 136 sq. Filium de Agamemnone querentem audit, consolatur, A, 357, et ab Jove ultionem petit, 495 sqq. Fatum filio exposerat, I, 410 sqq.; et dederat arcam vestium etc., II, 222. Cum Nereidibus venit ad filium de Patroclo lugentem, Σ, 35 sqq., eumque consolata, arma petit a Vulcano, 369 sqq.; T, 3 sqq. Patroclum deflet, Ψ, 14. Jovis monitu filio persuadet, ut Hectoris corpus reddat, Ω, 74 sqq. Mortui filii arma in certamen ponit, λ, 546. Filium deflet cum Nereidibus, ω, 47 sqq., in aurea amphora ossa condi jubet, 73 sqq., et ludos funebres instituit, 85 sqq. — *Helenam filio cupienti præbet conspiciendam, Cypr. p. 582, b. Prædict filio eventura de Memnone, Æth. p. 583, a. Deflet filium occisum cum Musis et Nereidibus, eumque e rogo abreptum in*

Leuca insula constituit, ibid. et b. Reditum pedestri itinere suadet Neoptolemo, Nost. p. 584, b.
Θηβαίος, Eniopei pater, Trojanus, ὑπέρβριμος, Θ, 120. — Adject., Thebanus, x, 492, 565; λ, 90, 165, etc.
Θηβαίς, ἱός, *carmen in Cyclo positum, cuius fragmenta v. p. 586 sqq.*
Θήβη, ἡ, et Θῆβαι, αἱ, Thebæ, 1) Bæotiz urbs, ἐκτάπυλος, Δ, 406; λ, 262; silvas ibi erant, antequam conderetur, H. Ap. 225 sqq. Condit a Zetho et Amphione, λ, 262 sqq. Œdipus rex, 275 sq. Res ex bello ab ejus filiis orto memorantur Δ, 372 sqq.; E, 803 sqq.; Z, 223; K, 285 sqq.; Ξ, 114. Εὐστέφανος, T, 99; εὐρύχορος, λ, 265; καλλίχορος, H. 14, 2. 2) Egypti, ἐκατόμυλος, I, 381 sqq.; δ, 126 sq. 3) Cilicum urbs, ὑψίπυλος, Z, 416; ὑποπλακίη, 397; ἱερὴ πόλις Ἡετίωνος, A, 366 sq., capta et dirupta ab Achille, B, 691; X, 479.
Θησεῖδαι, *Thesei filii, premia accipiunt excisa Troja, Il. Exc. fr. 1, p. 599.*
Θησεύς, ἑως, heros et princeps Atheniensis, Ἄγει f., A, 265; λ, 631. Cum Ariadne ex Creta abiit, λ, 321 sqq. — *Res ejus cum Ariadne in Cypris narratæ, p. 582, a. De ejus cum Pirithoo in Orcum descensu, Min. fr. 4, p. 590. Cum Hercule adversus Amazonas pugnat et ab Antiopa amatur, Nost. fr. 9, p. 600.*
Θισβή, urbs Bæotiz, πολυτρήρων, B, 502.
Θισί νῆστοι, i. q. Ὀδυσσεύς, in Acheloi ostio, o, 299.
Θῆας, αντος, 1) princeps Ætoliz, Adraemonis f., fortissimus; cum 40 navibus venerat ad bellum, B, 638 sqq., ubi ejus urbes, et A, 216. Pugnat, Δ, 527 sqq. Neptunus ejus formam induit, A, 215 sqq. Concio ejus, O, 281 sqq.; T, 239. Cum Ulysse in insidiis positus ad Trojam, E, 499. 2) Rex Lemni insulæ, Bacchi f., Ξ, 230. Dona accipiebat a mercatoribus portus ejus intransitibus, Ψ, 745. 3) Trojanus, occisus a Menelao, II, 311. — *Alius, a quo Ulysses vulneratur in expugnatione Trojæ, Il. parv. fr. 10, p. 596.*
Θήη, Nereidum una, Σ, 40.
Θορίκας, Atticæ oppidum. Θορίκονδæ, H. Cer. 126.
Θῶν, ὠνος, 1) Trojanus, Phænopis f., a Diomede occisus, E, 152. 2) Alius, ab Ulysse occisus, A, 422. 3) Alius, M, 140; interfectus ab Antilocho, N, 545 sqq. 4) Nobilis Phæax, θ, 113.
Θῶσσα, mater Polyphemi ex Neptuno, α, 71.
Θωτίτης, ου, Menesthei præco, M, 342 sq.
Θράσιος, Trojanus s. Pæon, occisus ab Achille, Φ, 210.
Θρασυμίδης, εως, δ, Nestoris f., dux, I, 81; K, 255; Ξ, 10. Pugnat, II, 321 sqq.; P, 378, 705. Domi, γ, 414 sqq.; bovem ferit in sacrificio, 442 sqq.
Θρασύμυλος, Sarpedonis famulus, a Patroclo occisus, II, 463 sqq.
Θρήϊκες, et Θρήκες, Thraces, B, 844 sq.; E, 462, etc.; ἀκρόκομοι, Δ, 533; ἱπποπόλοι, N, 4; Ξ, 227. Amici Trojanorum. Novi adveniunt sub Rhese, K, 434 sqq. Θάμυριν τὸν Θρήϊκα, B, 595. — *Penthesilea Θρήϊσσα, Æth. p. 583, α.*
Θρηκίος, adj. Ψ, 808; K, 559; N, 577; H. Ap. 33. Θρηκίην Σάμος, N, 12 sq., H. Ap. 34, Samothrace. Θρηκίος πόντος, Ψ, 230.
Θρήνη, Thracia, ἐρίβωλαξ, A, 222; Y, 445; N, 301, etc. Θρήνηθεν flant venti, I, 5. Mars ibi habitat, θ, 361. Vinum inde petitur, I, 72.
Θριαί, nymphæ in Parnasso, sorores, quæ artem vaticinandi ex ἄπυλλis docuerant Apollinem, H. Merc. 552-566, ubi v. plura.
Θρινάκην, pro Siciliæ antiquo nomine habetur, λ, 106 sqq.; ubi Solis boves pascabantur, μ, 127-135; τ, 275.
Θρόνον, τὸ, oppidum Locrorum, B, 533.
Θρόν, τὸ, urbs Elidis, Ἀλφειοῦ πόρος, B, 592; H. Ap. 423.

De eadem A, 711, Θρούσσα πόλις, αἰπεῖα κολώνη, ἐπ' Ἀλφειῷ.
Θυέστης (Θυέστα, B, 107), ου, frater Atrei, post cujus mortem tutor Agamemnonis, cui regnum reliquit, I. c.; πολυάργη, 106. Pater Ægistli, δ, 517 sq.
Θυεστιάδης, ου, Thyestæ f., Ægisthus, δ, 518.
Θυμβραίος, Trojanus, a Diomede occisus, A, 320.
Θύμβρη, urbs Troadis, K, 430.
Θυμοίτης, ου, senex Trojanus, Γ, 146.
Θυώνη, alterum Semeles nomen, H. 26, 21.
Θῶν, ὠνος, Ægyptius, Polydamnæ maritus, δ, 228.

I

Ἰαιρα, Nereidum una, Σ, 42.
Ἰάλμενος, Martis f. ex Astyoche, Orchomeniorum dux, B, 512; I, 82.
Ἰάμβη, Metaniræ famula, κέδν' εἰδούα, quæ Cererem diceris exhilarat, H. Cer. 195-204.
Ἰαμενός, dux Trojanus, M, 139, 193.
Ἰάνασσα, Nereis, Σ, 47.
Ἰάνειρα, 1) Nereis, Σ, 44. 2) Nympha, socia Proserpinæ, H. Cer. 421.
Ἰάνη, nympha, socia Proserpinæ, H. Cer. 418.
Ἰάονες, οἱ, Iones (Atticæ et Megaridis incolæ), ἐλκεχίτωνες, N, 685; H. Ap. 147, 152, ubi in Delum frequentes adveniunt ad πανήγυριν Apollinis.
Ἰαπετός, gigas, in extremis finibus terræ marisque sedet cum Crono, Θ, 479.
Ἰάρδανος, 1) fluvius Crætzæ insulæ, γ, 292. 2) Alius in Peloponneso, H, 135.
Ἰασίδης, αω, Iasi f., 1) Amphion, λ, 283. 2) Dimetor, ρ, 443.
Ἰασίων, ονος, Jovis f., quocum consuevit Ceres νειῶ ἐνι τριπόλῃ, ε, 125 sqq.
Ἰασος, 1) dux Atheniensium, Spheli f., occisus ab Ænea, O, 332, 337 sq. 2) Rex antiquus, a quo Ἰασον Ἄργος dictum, o, 245. 3) V. Ἰασίδης.
Ἰάχη, nympha, socia Proserpinæ, H. Cer. 419.
Ἰαωλκός, ἡ, urbs Magnesiæ, εὐκτιμένη, B, 712; εὐρύχορος, λ, 255; H. Ap. 218.
Ἰδαίος, adj. Ἰδαίον δρεων, Θ, 170; M, 19; O, 169, 237, etc. Ζεὺς Ἰδαίος, Π, 605; Q, 391.
Ἰδαίος, 1) præco Trojanus, T, 248; H, 276 sqq., 372 sqq. Priamum comitalur in castra Græcorum ut auriga, nisi hic alius potius est, Ω, 325, 470. 2) Daretis f., quem servat Vulcanus ab impetu Diomedis, E, 11 sqq.
Ἰδη, mons s. potius montes Troadis, ἡγεμόσσα, ὠλήσσα, πολύπτυχος, πολύπιδαξ, μήτηρ θηρῶν, B, 821; Θ, 47; A, 105, 183; Ξ, 157, 307, etc.; H. Ven. 34; 54, 68, ubi Venus ad Anchisen venit. Jupiter Ἰδθεν μεδέων, Γ, 276; H, 202, etc. — *Ibi judicium dearum, Cypr. p. 581, b. Eo concedit Æneas cum suis, quum Troja in eo esset ut expugnaretur, Il. Exc. p. 584, a.*
Ἰδης, εω, pater Cleopatraz, uxoris Meleagri, fortissimus, I, 554. — *Alius, Apharei f., cuius et Lyncei fratris boves abigunt Dioscuri, quorum Castorem interficit, a Polluce interficitur, Cypr. p. 582, b.*
Ἰδομενεύς, ἦος, rex Crætzæ, Deucalionis f., fortissimus. Genealogia ejus, N, 449-454; τ, 178-184. Cum 80 navibus ad bellum venit, B, 645-650, et Merione sodali. Majestatis plenus, Γ, 230. Cum Agamemnone colloquitur, Δ, 252 sqq. Pugnat, E, 43 sqq.; Z, 436; Θ, 263; A, 501; N, 210-393, 506-516; O, 301; Π, 345; P, 258, 605 sqq. Restat cum paucis apud Achillem, T, 311. Primus videt equos redeunt in ludis, unde jurgium cum Ajace Oilæi, Ψ, 450 sqq. Capta Troja incolam rediit in Cretam cum suis, γ, 191 sq. Fugit de eo quædam Ulysses personatus, v, 259; E, 237 sqq., 382 sqq.; τ, 190 sqq.

- Ἰηλυσός, urbs Rhodi, B, 656.
 Ἰηπαιήμων, ονος, Apollo, H. Ap. 272; hymnus in ejus laudem, 500, 517.
 Ἰησονίδης, ου, Iasonis f., Eunéus, H, 468, 471; Ψ, 747.
 Ἰήτων, ονος, princeps Thessalus, Aësonis f., ex Hypsipyle Enneum genuit, H, 469; Φ, 41. Junoni carus quæ Argo navem scopulos evitare fecit, μ, 70-72.
 Ἰθαιμένης, εος, Trojanus, Sthenelai pater, Π, 586.
 Ἰθάκη, insula Ionii maris, et urbs in ea, B, 632; T, 201, et in Odys. Epitheta: ἀμφίχαλος, εὐδείελος, κραναή, τηρηχέα, παιπαλοέσσα. Urbs ὀπυνήσιος, sub Neio monte, γ, 81. Ulyssis patria et regalis sedes. Natura insulae et situs describitur δ, 605-608; ι, 21-28; ν, 238-248.
 Ἰθακήσιος, adject. B, 184; β, 246; χ, 45. Ἰθακήσιοι, β, 25, 161, 229; ο, 519, etc.
 Ἰθακος, heros insulae Ithacæ, ρ, 207.
 Ἰθώκη, urbs Hestiaeotidis, κλωμακοέσσα, B, 729.
 Ἰάβριος, pater Penelopes, Tyndari frater, possedit partem aliquam Acarnaniae (μέγα δυνάμενος, α, 276), α, 329; β, 53, 133; δ, 797 (μεγαλήτωρ); λ, 446; π, 435; τ, 546, etc. — *Ejus filii, Alyzeus et Leucadius, Alc. fr. 9, p. 589. Qui cum patre Acarnaniam regerant, ibid.*
 Ἰκάριος πόντος, mare Icarium, B, 145.
 Ἰκεταονίδης, ου, Hicetaonis f., Melanippus, O, 546.
 Ἰκετάων, ονος, Laomedontis f., frater Priami, γ, 238; dux, Γ, 147 (ὄχος Ἄρης); O, 576.
 Ἰκμάλιος, artifex Ithacensis, τ, 57.
 Ἰλάειρα, Apollinis filia, Cypr. fr. 7, p. 593.
 Ἰλίων πεδίων, campus Trojanus, Φ, 558.
 Ἰλιάς μικρά, carmen in Cyclopositum, cuius argumentum v. p. 583 sq., fragmenta p. 595-599. Ilias Cypria Nævii, p. 595, α.
 Ἰλιονεύς, ἥος, nobilis Trojanus, Phorbantis f., Ξ, 489 sqq.
 Ἰλιος, ἡ (Ἰλιον αἰπύ, τό, O, 71), Troja urbs. Epitheta, ἱρή, εὐτείχεος, ἐκτίμενον πολιάβρον, ἐρατεινή, ἡμερόεσσα, αἰπινή, ὀρρυέεσσα, εὐπωλος. Dardanus κτίσσε Δαρδανίην, ἔπει οὐπώ Ἰλιος ἱρὴν ἐν πεδίῳ πεπλόιστο, γ, 216. Neptunus et Apollo muros ejus struxerant Laomedonti, Φ, 446 sqq. Prior expugnatio Trojæ, ab Hercule, E, 638 sqq. Ἰλιόθεν Ξ, 251; ι, 39. Ἰλιόθι, Θ, 557; K, 12; N, 349; θ, 581. Κακοίλιος οὐκ ὀνομαστή, τ, 260, 597; Ψ, 19. — Ἰλίου πέρσις, carmen in Cyclo positum, cuius argumentum v. p. 584, fragmenta p. 599. Alia Iliadi parvæ adhæsit: v. 597 sqq. α n. 13.
 Ἰλιος, 1) Trois f., Laomedontis pater, conditor Ilii, γ, 232, 236. 2) Antiquior, Dardani f., παλαιός δημογέρων, cuius monumentum extra urbem, A, 166, 371 sqq.; K, 415; Ω, 349. 3) Mermeri f., Ephyræ habitans, a quo venenum in sagittas petiit Ulysses, α, 259 sqq.
 Ἰμβρασίδης, ου, Imbrasi f., Pirous, A, 520.
 Ἰμβριος, Mentor's Pedæensis f., gener Priami, a Teucro occisus, N, 171 sqq., 197 sqq. — Adj., Imbrius, ex insula Imbro, Φ, 43.
 Ἰμβρος, ἡ, insula propinqua litoribus Thraciæ, παιπαλοέσσα, et urbs in ea, N, 33; Ξ, 281; Ω, 78, 753; H. Ap. 36, εὐκτιμένη.
 Ἰναχος, fluvius, Mycenæ pater, Cycl. p. 601, b.
 Ἰνώ, οὗς, Cadmi filia, dea marina, Λευκοθέη, ε, 333, 461.
 Ἰνωπος, rivulus Deli insulae, H. Ap. 18.
 Ἰερίωνος, adject. Ἰερινή ἀλοχος, ex qua Pirithoum genuit Jupiter, Ξ, 317 sq.
 Ἰόλη vel Ἰόλεια, Eurpyti filia, in Æchaliæ Exp. fr. 1, p. 590, ἐανθή, et fr. 2.
 Ἰοχέαιρα, Dianæ epitheton, pro nomine proprio, λ, 197; Φ, 480; H. 8, 6.
 Ἰπασίδαι, Hippasi filii, Charops et Socus, quos occidit Ulysses, A, 426 sqq. Alius Ἰπασίδης, Hypsenor, N, 411; iterum alius, Apisaon, P, 348.
 Ἰπασος, Soci pater, δαίττων, A, 450. V. Ἰπασίδαυ.
 Ἰππημολγοί, gens Scythica, N, 5.
 Ἰπποδάμας, αντος, Trojanus, interfectus ab Achille, γ, 401.
 Ἰπποδάμεια, 1) uxor Pirithoi, Polypætæ mater, B, 742. 2) Filia Anchisæ, Alcathei uxor, laudatissima, N, 429 sqq. 3) Famula Penelopes, σ, 181.
 Ἰππόδαμος, Trojanus, ab Ulysse occisus, A, 335.
 Ἰππόδοος, 1) Lethi f., dux Pelasgorum pro Trojanis, B, 840 sqq. Pugnāt, P, 217, 288 sqq., et occiditur, 318. 2) Priami f., Ω, 251.
 Ἰπποκόων, αντος, dux Thracius, Rhesi cognatus, K, 518.
 Ἰππόλοχος, 1) Bellerophontis f., pater Glauci, Z, 119, 197, 206 sqq.; H, 13; M, 309; P, 140. 2) Antimachi Trojani f., ab Agamemnone occisus, A, 122-147.
 Ἰππόμαχος, Trojanus, occiditur, M, 189.
 Ἰππινόος, ductor Græcus, A, 303. — Alius, Peribææ pater, Theb. fr. 9, p. 588.
 Ἰπποτάδης, ας, Hippotæ f., Æolus, κ, 2, 36.
 Ἰπποτίων, ανος, Ascanii et Moryis pater, in Ascania, N, 792. Ξ, 514, ipse, una cum altero filio, occisus memoratur, nisi forte est alius.
 Ἰρή, urbs Messeniæ, ποιήεσσα, Achilli ab Agamemnone promittitur, I, 150, 292.
 Ἰρίς, ἰδος, nuntia deorum per totam Iliadem, et H. Ap. 102, 107, H. Cer. 315. Epitheta: ταχεία, ὠκία, ποδὴννμος, ἀδολτος, χρυσόπτερος. De arcu caelesti, πορφυρή, P, 551, et plur. A, 27.
 Ἴρος, mendicis Ithacensis, quo utebantur proci ad exploranda et nuntianda secretiora; unde hoc nomen ei inditum, quum verum esset Ἀρναίος, σ, 1-7. Infelicitur certat cum Ulysse personato, incitatus a procis, 35 sqq. (Ἴρος ἄϊρος, 73), 74 sqq., 238 sqq.
 Ἰσανδρος, Bellerophontis f., Z, 197, occisus a Marte in pugna cum Solymis, 203 sq.
 Ἰσμαρος, urbs Ciconum in Thracia, sacra Apollini, ι, 198. Eam Ulysses rediens a Troja subito cepit et diripuit, sed supervenientibus Ciconibus pœnas dedit, ι, 39-41, 66.
 Ἰσος, Priami f., ab Agamemnone occisus, A, 101, 108.
 Ἰστίαυ, urbs Eubœæ, πολυστάφυλος, B, 537.
 Ἰστίνη, Vesta, Saturni filia, de qua v. Hymnos 23 et 29; H. Ven. 22 sq. Frustra eam in matrimonium petunt Neptunus et Apollo, etc., 24-32.
 Ἰσχυς, υος, Elati f., εὐσπρος, H. Ap. 210.
 Ἴτυλος, Zethi et Aedonis f., a matre insaniente occisus, τ, 522 sq.
 Ἰτυμονεύς, ἥος, δ, Hyperochi f., in Elide habitans, a Nestore occisus, A, 672 sqq.
 Ἴτων, ανος, Phthiotidis urbs, μήτηρ μῆλων, B, 696.
 Ἰφίμη, Icarii filia, soror Penelopes, uxor Eumeli Pherensis, δ, 797 sq.
 Ἰφιάνασσα, filia Agamemnonis, pulcerrima, I, 145, 287. — *Diversa ab Iphigenia apud Cypriorum scriptorem, fr. 12, p. 593.*
 Ἰφίγεια, filia Agamemnonis et Clytæmnestræ, nuptiarum cum Achille prætectu Aulidem arcessitur, Dianæ immolanda; sed dea eam Tauros transfert et immortalem reddit, cervam in altari ei substituta, Cypr. p. 582, b. *Diversa ab Iphianassa, fr. 12, p. 593.*
 Ἰριδάμας, αντος, Antenoris f., missus in Thraciam ad avum maternum, cuius deinde filiam, matris suæ sagoreum, duxit uxorem, A, 221 sqq.; ab Agamemnone occiditur, 234 sqq., 257, 261.
 Ἰρὼληνεί βῆη, Iphiclus, λ, 290, 296.
 Ἰρύκλος, Phylaci f., Podarcis et Protesilai pater, B, 704 sqq.; N, 698; cursu insignis, Ψ, 636. Melampum boves ei

ablaturum caplt, λ, 290 sqq. — *Cephalī et Clymenes f.*, *Nost. fr.* 3, p. 600.
Ἰφιμέδεια, Aloeī uxor, λ, 305.
Ἰφινός, Dexii f., Græcus occisus a Glaucō, H, 14.
Ἰφρις, acc. *Ἰφρα*, Trojanus, a Patroclō occisus, Π, 417.
Ἰφρις, ἴδος, capta ex insula Scyro, Patroclī concubina, εὐζω-
 νος, I, 663 sqq.
Ἰφριτίδης, ου, Iphiti f., Archeptolemus, Θ, 128.
Ἰφριτίων, ωνος, Otryntei f., Trojanus, late imperans, occisus
 ab Achille, Γ, 382 sqq.
Ἰφριτος, 1) Nauboli f., Phocensis, μεγάλυμος, B, 518 sqq.;
 P, 306. 2) Euryti f., ab Hercule occisus; a quo acceperat
 Ulysses arcum egregium, ς, 14-38. 3) Conf. *Ἰφριτίδης*.
Ἰχναίη, epitheton Nemesis, H. Ap. 94.
Ἰωκή κρυόεσσα, in *Ægide*, E, 740.

K

Καδησός, urbs sive Hellesponti sive Lyciæ, N, 363, *Καδη-
 σόθεν*.
Καδμεΐος, Thebani, Δ, 388, 391 (κέντορες Ἰππων); E, 807;
 K, 288; λ, 275. — *Cephalum a cæde uxoris expiant,
 per eumque a Teumessia vulpe liberantur*, *Epig. fr.*
 3, p. 589.
Καδμεΐωνες, Cadmi posteri, Thebani, Δ, 385; E, 804; Ψ,
 680.
Καδμηΐς, ἴδος, Cadmi filia, Semele, H. 6, 57.
Κάδμος, heros Thebanus, pater Inus, ε, 333. — *Ejus*, θεό-
 φρονος, *mensa*, *Theb. fr.* 2, p. 587.
Κάειρα, Caria mulier, Δ, 142.
Καινεΐδης, Cænei f., Coronus, B, 746.
Καινέως, ἴως, rex Lapitharum, A, 264.
Καλήσιος, Axyli Trojani famulus, Z, 18.
Καληστρίδης, ου, Caletoris f., Aphareus, N, 541.
Καλήτωρ, ορος, 1) Græcus: v. præced. 2) Trojanus, Clytiī
 f., O, 419.
Καλλιάνεσσα, una Nereidum, Σ, 46.
Καλλιάνειρα, item Nereis, Σ, 44.
Καλλίλαρος, urbs Locrensis, B, 531.
Καλλιόχη, Celei regis filia, H. Cer. 109, pulcerrima, 146.
 — *Regina Thesprotorum, nupsit Ulyssi, et peperit ex
 eo Polyætēn, qui regnum post eam habuit*, *Teleg. p.*
 585, α.
Καλλιόχη, Celei regis filia, H. Cer. 110.
Καλλικολώνη, tumulus prope Trojam, Γ, 53, 151.
Καλλιόπη, Musa, H. 31, 2.
Καλλιρόη, nymphea, socia Proserpinæ, H. Cer. 419.
Καλλίχορος, fons Atticæ, H. Cer. 271.
Καλύδναι, αί, insulæ, prope Coon insulam, B, 677.
Καλυδών, ἄνος, ἡ, urbs Ætoliæ et ager, αλπεινὴ, πετρήεσσα,
 ἐραννὴ, B, 640; I, 526 sqq.; N, 217; Ξ, 116.
Καλυψώ, οὐς, nymphea, Atlantis filia, insulam Ogygiam pos-
 sidens. Insula et vita ejus describitur ε, 55 sqq. Epitheta:
 ἡρόκομος, ἐπιλόκαμος, δια θεῶν, αὐδήεσσα, δολόεσσα (η,
 245). Solus ad eam ex naufragio servatus Ulysses, beni-
 gissime excipitur, η, 253 sqq., adeo ut eum maritum
 sibi optet Calypso. Sed octavo anno per Minervæ consilia
 (α, 48 sqq., 81 sqq.) eum dimittere jubetur, ε, 11 sqq.,
 gravate imperium accipit, eumque adjuvat in rate facienda,
 85 sqq. Conf. θ, 452 sq.; ι, 29 sq.; μ, 447 sqq.; ψ, 333.
 — Socia Proserpinæ, H. Cer. 422 (ιμερόεσσα). — *Te-
 ledamus filius Ulyssis ex Calypsone, si fides Eustathio,
 Teleg. p.* 601, α.
Κάλχας, ἄντος (voc. *Κάλχαν*, A, 86), Thestoris f., vates in
 exercitu Græcorum ad Trojam. Vaticinia ejus, A, 69 sqq.;
 B, 322. Ei adsimilat se Neptunus, N, 45 coll. 70 sqq. —
*Prodigia explicat et vaticinatur in priore conventu
 herorum Aulide*, *Cypr. p.* 582, α. *Dianæ iram aperit*,

Iphigeniæ immolatione placandam, ib. p. 582, b. *Pe-
 destri itinere redit usque ad Colophonem, ubi moritur
 et sepelitur*, *Nost. p.* 584, b.
Κάμειρος, ὁ, urbs insulæ Rhodi, ἀργινόεις, B, 656.
Καπανεύς, ἥος, princeps Argivorum, pater Stheneli, E, 319;
 ἀγκλειτός, B, 564; κυδάλυμος, Δ, 403. Fulmine occisus
 ab Jove, Batr. 284.
Καπαντιάδης, ου, Capanei f., Sthenelus, E, 109.
Καπαντίος υἱός, idem, Δ, 367; E, 108, 241.
Κάπυς, υος, pater Anchisæ, Γ, 239.
Καρδαμύλη, urbs Messeniæ, I, 150, 292.
Κάρες, ὧν, Asiæ populus, βαρβαρόφωνοι B, 867; K, 428.
Κάρησος, fluvius Troadis, M, 20.
Κάρπαθος, insula Carpathii maris, ἡγεμέεσσα, H. Ap. 43.
 V. *Κράπαθος*.
Κάρυστος, ἡ, urbs Eubææ, B, 539.
Κάσος, ἡ, insula Ægæi maris, B, 676.
Κασσάνδρη, filia Priami, pulcerrima, ab Othryoneo petitur
 ἀνένδον, N, 365 sqq. Ἰκέλη χρυσῇ Ἀροδίτῃ, Ω, 699. Capta
 Troja in præmium cessit Agamemnoni; et una cum eo a
 Clytemnestra est interfecta, λ, 421. — *Futuro prædicit,
 Paride in Laconiam navigante*, *Cypr. p.* 581, b. *Min-
 ervæ supplex ab Ajace Oilei abrepta*, *Il. Exc. p.*
 584, α.
Καστιάνειρα, Thraciæ principis filia, ex qua Priamus genuit
 Gorgythionem, Θ, 305.
Κάστωρ, ορος, 1) Leda et Tyndarei s. Jovis f., frater Pollucis
 et Helenæ, mortuus, dum res Iliadis gerebantur, Γ, 237
 (ἱππόδαμος), 243 sq. Vivit tamen post mortem cum Pol-
 luce, λ, 299 sqq. Hymni in eos 16 et 32. — *Castor et
 Pollux Idaæ et Lyncei boves agibentes deprehensi; ille
 occiditur ab Ida, quem Pollux cum Lynceo interficit:
 inde Jupiter iis ἐπὶ ἡμέρον θάνασταν τῖβιuit*, *Cypr. p.*
 582, b. *Castor θυπέος*, *fr.* 2, p. 592. A Lynceo in quercu
 latens delegitur et vulneratur, *fr.* 8, p. 593. *Ab Aphidno
 vulneratus*, *Cycl. p.* 601, α. — 2) Hylaci f., Cretensis fic-
 ctus, ξ, 204.
Κατακλώθεις βαρεΐαι, Parcæ, η, 197.
Καύκωνες, populus 1) Asiæ, in Bithynia, K, 429; Γ, 329. 2)
 Peloponnesi, γ, 366, μεγάλυμοι.
Καύστριος, Cayster, fluvius Asiæ, B, 461.
Καφριδὸς πέτραι, in extrema Eubæa, ubi Ajax Oilei
 periit, *Nost. p.* 584, b.
Κεάδης, αο, Ceadæ f., Troezenus, B, 847.
Κεβρήνιοι ἄνδρες, incolæ Cebrenis, oppidi Troadis, Ep. 10, 4.
Κεβριόνης, αο, auriga Hectoris fortissimus, filius nothus
 Priami, Θ, 318; A, 521 sqq.; M, 91 sq.; N, 790. A Pa-
 troclo occisus; inde ingens de ejus corpore certamen, Π,
 727-782.
Κελαδινή, epitheton Dianæ, pro proprio nomine, Φ, 511.
Κελάδων, οντος, rivus Elisidis, ὠκύροος, H, 133.
Κελαινεφής, Jovis epitheton, pro nom. proprio v, 147, et alibi.
Κελεός, οἴο, Eleusinis f., rex Eleusinis, in cujus domum Ceres
 venit post errores, 96, 105, 146, 184, 233, 295 (εὐρυβής),
 475 sqq., ubi eum sacra sua docet.
Κένταυροι, natio Thessaliæ, circa montes Pelium et Ossam.
 Quorum Chiron δικαιοτάτος, A, 831. Conf. Ep. 14, 17. Eo-
 rum bellum cum Lapithis, in quo tota Centaurorum gens
 deleta est, ς, 295-304. Batr. 171.
Κεφαλλήνες, Cephaleniæ insulæ habitatores, in ditione Ulys-
 sis, B, 631 (μεγάλυμοι); δ, 330; υ, 210; ω, 355, 378, 427.
Κέφαλος, Deionis f., Procrin uxorem insciens interficit,
 a Cadmeis expiatur eosque a Teumessia vulpe liberat,
Epig. fr. 3, p. 589. *Clymenen uxorem duxit et ex ea
 Iphicium genuit*, *Nost. fr.* 3, p. 600.
Κηναῖον, promontorium Eubææ, H. Ap. 219.
Κῆρ, ἡρὸς, ἡ, et αἱ Κῆρες, fatum, fata, θανάτοιο, B, 302,

- 834; et alibi passim cum epithetis κακή, ὀλοή, στυγερή, μέλαινα, denique βίαιαι, H. 7, 17.
 Κήρυκος, ἡ, urbs Euboeae, ἐπαλός, B, 538.
 Κήτιος, Mysiae populus, λ, 521.
 Κηφισίς, ἰδος, λίμνη, lacus Copaeus in Boeotia, E, 709; H. Ap. 280.
 Κηφισός, Phocidis fluvius, ἴδος, B, 522.
 Κίανολ, Bithyniae gens, *Hylam qucerunt et obsides dant Herculi*, Min. fr. 4, p. 591.
 Κίκονες, gens Thraciae. Auxilium tulerant Trojanis, B, 846; P, 73. Hinc Ulysses eos in reditu suo pro hostibus habuit, et malo eventu diripit, ι, 39-66, 165; φ, 310.
 Κίλικες, antiquitus habitantes in Mysia magna, pars imperii Trojani, Z, 397, 415.
 Κίλλα, urbs Troica, ζαθέη, A, 38, 452.
 Κιμμέριοι, prope Oceanum, ad Occidentem, λ, 14.
 Κινάϊθων, ab nonnullis pro *Cedipodiae scriptore habebatur*, fr. 1, p. 586. Κινάϊθων ἐν Ἑρακλείῃ, Min. fr. 4, p. 591. *Lacedaemonius, ab nonnullis pro parva Iliadis scriptore habitus*, fr. 2, p. 595.
 Κινύρως, ου, rex Cypri insulae, A, 20.
 Κίρκη, Solis et Perses filia, in insula *Æaea*, κ, 135-139. Veniente ad eam insulam Ulysses cum unica nave reliqua, socii missi ad speculandum, 203 sqq., invenerunt circa domum Circes cicuratos lupos, aliasque feras, ipsam texentem canentemque, 210 sqq. Hæc in porcos mutabat socios Ulyssis, uno excepto, 233 sqq. (πολυφάρμακος, 276, Ep. 14, 15), qui hæc nuntiat Ulyssi. Cui ad eam proficiscenti Mercurius monstrat remedium, 277 sqq. Circe vincitur, socios liberat et Ulysses annuo tempore apud eam manet, consilia de iis quæ facienda sint accipiens, 308 sqq., ubi v. plura. Redit ad eam ab inferis, μ, 3, sqq., et dimittitur bene monitus, 39-143. Docetur ab ea nodum insolubilem, θ, 448. ψ, 321. Epitheta, εὐπλόκαμος, δεινὴ θεός, αὐδωέσσα, διαθείων. — *Filius ejus ex Ulysses Telegonus, patre per ignorantiam occiso, ipsi advehit corpus ejus, Penelopen et Telemachum, cui nubit*, Teleg. p. 585, a. *Quod ex Nostis affert Eustath.*, fr. 8, p. 600.
 Κισσηίς, ἰδος, Cissei filia, Theano, ζ, 299.
 Κισσῆς, ὁ, princeps Thraciae, Theanos pater, Δ, 223.
 Κλάρος, Ioniae oppidum, αἰγλήεσσα, H. Ap. 40; ἀμπελόεσσα, H. 8, 5.
 Κλεισιδίχη, Celei regis filia, H. Cer. 109.
 Κλεῖτος, 1) Trojanus, Pisenoris f., O, 445 sqq., 452. 2) Mantii f., Melampi nepos, pulcer juvenis ab Aurora raptus, ο, 245 sqq.
 Κλεόβουλος, Trojanus, ab Ajace occisus, Π, 330.
 Κλεοπάτρα, Marpessæ filia, uxor Meleagri, καλή, I, 552 sqq.
 Κλεωναί, oppidum Argolidis, εὐκτιμεναί, B, 570.
 Κλονίος, Alectoris f., unus eorum qui Bæotes ducebant, B, 495; occisus ab Agenore, O, 340.
 Κουμένη, 1) ministra Helenæ, βοώπις, Γ, 144. 2) Una Ne-reidum, Σ, 47. 3) Uxor Phylaci, mater Iphicli, λ, 326. — *Minyæ filia, Cephali uxor*, Nost. fr. 3, p. 600.
 Κόλυμος, rex Minyarum, socer Nestoris, γ, 452.
 Κλυταιμνήστρη, soror Helenæ, uxor Agamemnonis, δία, A, 113. Ab *Ægistho seducta, redeuntem maritum interfecit, ab Oreste filio interficitur*, γ, 263 sqq.; λ, 409 sqq. *Cassandram ipsa interfecit*, 422. — *Cum Ægistho occidit Agamemnonem et ab Oreste occiditur*, Nost. p. 584, b.
 Κλυτίδης, ου, Clytii f., 1) Dolops, A, 302. 2) Piræus, ο, 539.
 Κλυτίας, 1) Trojanus senex, frater Priami, Γ, 147; O, 419, 427; γ, 238. 2) Ithacensis, pater Piræi, π, 327.
 Κλυτομήδης, εος, Enopis f., nobilis pugil Græcus, Ψ, 634.
 Κλυτόνοος, nobilis Phæax, θ, 119, 123.
 Κνιδός, ἡ, Asiae min. urbs, αἰπεινή, H. Ap. 43.
 Κνωσός, ἡ, urbs Cretæ, magna, B, 646; Σ, 591; τ, 178; H. Ap. 475 (πολυδένδρος), 396 (Μινωίτις).
 Κοῖος, οιο, Titan, Latonæ pater, H. Ap. 62.
 Κοῖρανός, 1) Lycius, ab Ulysses occisus, E, 677. 2) *Socius Merionæ*, P, 610 sqq.
 Κολοφῶν, ὄντος, ἡ, urbs Ioniae, ubi *Calchas sepultus*, Nost. p. 584, b.
 Κομρεῖς, ἦος, Mycenæus, Periphetes pater, Eurysithei præcox, O, 639 sqq. — *Haliarti rex*, Theb. fr. 6, p. 588.
 Κόρακος πέτρα, locus in Ithaca insula, ν, 408; ω, 150.
 Κόρινθος, urbs Argiva, ἀρνεύς, B, 570. Κορινθίη, N, 664. Conf. *Εφύρη*.
 Κόροιβος, ab *Cassandra ipsi desponsatæ nuptias Trojam veniens, a Diomede occiditur*, Il. parv. fr. 19, p. 598.
 Κορυνήτης, ου, cognomen Areithoi, H, 9, 138.
 Κορώνεια, urbs Boeotiae, B, 503.
 Κορωνίς, ἰδος, Phlegyæ filia, mater Æsculapii, H. 15, 2.
 Κόρωνος, Cænei f., ὑπέρθυμος, B, 746.
 Κουρήτες, antiqui habitatores regionis Plenronicae in Ætolia, de quorum bello cum Ætolis I, 529 sqq. — *In hoc bello auxiliatur iis Apollo*, Min. fr. 5, p. 590.
 Κόων, ὢνος, Antenoris f. major natu, cæsus ab Agamemnone, Λ, 248 sqq.; T, 53.
 Κόως, Cos insula, εὐναιομένη, Ξ, 255; O, 28; H. Ap. 42.
 Κρανῆη, insula, ubi Paris cum Helena primum nuptias fecit in fuga, Γ, 445.
 Κράπαθος, Carpathus insula, B, 676.
 Κραταίς, ἰδος, mater Scyllæ monstri, μ, 124. Conf. λ, 597.
 Κρειοντιάδης, ου, Creontis f., Lycomedes, T, 240.
 Κρείων, ὄντος, 1) rex Thebarum, λ, 269 (ὑπέρθυμος). 2) Pater Lycomedis, I, 84. — *Prioris filius Hæmon*, *Ced.* fr. 3, p. 587.
 Κρεώφυλος, *Samius, qui Οἰχαλίας ὠωνισίῃ scripsisse ferebatur*; v. fr. 1, p. 590.
 Κρηθεῖς, ἦος, Æoli f., ex Tyro uxore pater Æsonis, Amythaonis et Pheretis, λ, 237, 258 sqq.
 Κρήθων, ὢνος, princeps Græcus, Dioclei f., occiditur una cum fratre ab Ænea, E, 542 sqq., ubi v. ejus genealogiam.
 Κρήται, αἱ, V. Κρήτη.
 Κρήτες, Cretenses, Γ, 230 sqq.; Δ, 351; ξ, 205, etc.; H. Ap. 396, 463 H, 517, ubi Apollinis Delphici sacerdotes fiunt. Χαλκοχίτωνες, I, 255. Sub Idameneo, B, 645, etc. *Ἐπείκρητες*, τ, 176.
 Κρήτη, ἡ, et αἱ Κρήται (ξ, 199; π, 61, εὐρεῖται), insula Creta, ἑκατόμυλος, B, 649; 90 urbium, τ, 174, καλὴ καὶ πύρρα, 173, ubi v. plura; εὐρεῖται, N, 453; ν, 256, 260; ξ, 252, 300. Conf. γ, 291; λ, 323; ο, 523; H. Ap. 70, 470. Κρήτηθεν Γ, 233; H. Cer. 123. Κρήτηνδε, τ, 186.
 Κρίσα, urbs et regio Phocensium, ζαθέη, B, 520. Ubi positum sacrum Apollinis Delphici, H. Ap. 269, 282 sqq., 431 sqq. (εὐδέσιος, ἀμπελόεσσα). Incolæ Κρισσαῖοι, ib. 446.
 Κροῖσμος, Trojanus, a Megete occisus, O, 523.
 Κροκύλαια, τὰ, locus in ditioe Ulyssis, B, 633.
 Κρονίδης, αο et εω (H. Cer. 416; H. 32, 2), Saturni f., Jupiter, passim.
 Κρονίων, ὢνος (ονος, Ξ, 247; λ, 620), idem, passim.
 Κρόνος, Saturnus, pater Jovis et Junonis, ἀγκυλομήτης, B, 205, 319; Δ, 59; E, 721; Θ, 383, 415; I, 37, etc. φ, 415. Ab Jove ad inferos detrusus, Θ, 479 sqq.; Ξ, 203, 274; O, 225. Tres filii ex Rhea uxore, O, 187 sq. — *In equum mutatus, Chironem centaurum genuit*, Titan. fr. 4, p. 595.
 Κρουνοί, fons et regio Elidis, ο, 295; H. Ap. 425.
 Κρώμνα, urbs Paphlagoniae, B, 855.
 Κτέατος, Actoris s. Neptuni f., Euryli frater, B, 621. Pater Amphimachi, N, 185.
 Κτήσιος, Ormeni f., princeps insulae Syriæ, pater Eumari, ο, 413.

Κτάριακος, unus procorum ex insula Same, υ, 287 sqq.; occiditur, χ, 279, 285 sqq.
 Κτιμένη, soror Ulyssis, ο, 362 sqq.
 Κυανοχαίτης, ου, Neptuni epitheton, pro nomine proprio γ, 144.
 Κύδωνες, populus Cretensis, γ, 292; τ, 176.
 Κυβέρεια, Venus, θ, 288; σ, 192; H. Ven. 6, 176, 288; H. 5, 18; 9, 1.
 Κύθηρα, τὰ, insula prope Cretam, et urbs ejusdem, ζάθεα, Ο, 432; ι, 81. Κυθήροθεν, Ο, 438.
 Κυθίριος, Qui est ex insula Cythera, Κ, 268; Ο, 431.
 Κύκλος ἐπικός, ejus reliquiae, p. 581-601.
 Κύκλωες, populus immanis (in Sicilia, ut veteres statuunt), de quorum terra et moribus ι, 106 sqq.; 275 sqq. Molesti erant Phaeacibus, ζ, 5 sqq. (ὑπερηγορέοντες). Ad unum ex iis, Polyphemum, Neptuni filium, qui simpli Κύκλωφ dicitur ab Hom., venit Ulysses cum sociis aliquot; quorum sex ille comesis, temulentus vino Ulyssis, excacatur, et dolose fugientis navem saxis incessit: ν. ι, 193-566. Conf. α, 69; β, 19; κ, 200; μ, 209; υ, 19; ψ, 312; η, 206. — Κύκλωες: tres geniti ex Γῇ et Urano, Cycl. p. 581, α.
 Κύνος, 1) Neptuni f., ab Achille interfectus ad Trojam in primo praelio, Cypr. p. 582, b. 2) Martis f., ab Hercule cursu equestri victus, Theb. fr. 6, p. 588.
 Κυλλήνη, mons Arcadiae, Β, 603. Ubi Mercurius natus, H. Merc. 2, 142, 228, 337; H. 17, 2.
 Κυλλήνιος, Cyllenius: Otus, Ο, 518. Frequens Mercurii epitheton, ω, 1; H. Merc. 304, 387; (pro nom. proprio, 318, 408); H. 17, 1. Τέμνος Κυλλήνιον, H. 18, 31.
 Κυλλοποδίων, Vulcani nomen, Σ, 371; γ, 270; Φ, 331.
 Κύμη, Asiae minoris urbs, αἰπεινή, Ep. 4, 16. Conf. 1, 2.
 Κυμοδόκη, una Nereidum, Σ, 39.
 Κυμοθήη, Nereis et ipsa, Σ, 41.
 Κύνθιος, adj. Κύνθιος ὄχθος, H. Ap. 17.
 Κύνθος, δ, mons insulae Deli, ubi nati Apollo et Diana, H. Ap. 26, 141 (παλαιόσεις).
 Κύνος, ἡ, urbs Locorum, Β, 531.
 Κυπαρισσηίς, ἡεντος, δ, urbs in ditione Nestoris, Β, 593.
 Κυπάρισσος, ἡ, oppidum Phocensium, Β, 519.
 Κύπρια ἐπη, in Cyclo. De his p. 581 sq., ubi argumentum habes. Fragmenta p. 591-595. Alii Κυπρία scribebant, p. 581, α.
 Κύπρις, ἰδος, Venus, Ε, 330, 422, 458, 760, 883; H. Ven. 2.
 Κυπρογενής Κυβέρεια, Venus, Η, 9, 1.
 Κύπρος, ἡ, insula, sacra Veneri, δ, 83; θ, 362; ρ, 442 sq., 448; H. Ven. 28, 66. Κύπρονδε, Α, 21.
 Κύτωρος, ἡ, urbs Paphlagoniae, Β, 853.
 Κύρος, ἡ, urbs Perthrae, Β, 748.
 Κωκυτός, fluvius Orci, κ, 514.
 Κώπαι, ὦν, vicus Boeoticus, Β, 502.
 Κώρυκος, Ioniae promontorium, Κωρύκου ἄκρα κάρηνα, H. Ap. 39.
 Κῶς, ἡ, acc. Κῶν, insula et urbs ejus, Εὐρυπόλις πόλις, Β, 677. Conf. Κῶς.

Α

Αἶα, ἡ, oppidum Laconicum, Β, 585.
 Αἰέρης, εος, 1) princeps Myrmidonum sub Achille, pater Alcimedontis, Π, 197; Ρ, 467. 2) Aurifaber Pylus, γ, 424 sqq.
 Αἰέρης, αο, Arcisii f. unicus (π, 118), pater Ulyssis, πεπνυμένος, ω, 374, ἥρως alibi. Vita ejus post abitum filii, α, 189 sqq. Ei ταφῆιον Penelope texebat, β, 99; τ, 144; υ, 133. Luctus ejus gravissimus ob filium λ, 187-196; ο, 352-356; π, 138-145. Emerat Eurycleam, α, 429 sqq., Eumaeum, ο, 482. Suo labore agrum ex inculto fecerat

cultum, arboribus conseverat, etc., ω, 205-270. Ulysses se ei agnoscendum praebet, 320 sqq. A Minerva decoratus, 367 sqq., armatur contra patres procorum, et occidit Eupithem, 498 sqq.
 Αἰερτιάδης, εω, Laertae f., Ulysses, Γ, 200; Ι, 308; Τ, 185; Ψ, 723; ι, 19; μ, 378; τ, 336; χ, 185, 191, etc.
 Αἰστρυγόνες, ὦν, natio immanis, vel Siciliae, vel Italiae inferioris, κ, 119, ubi 11 naves et multi socii Ulyssis periere. V. 81 sqq.
 Αἰστρυγονίη, Laestrygonum urbs, τηλεπόλις, κ, 82; ψ, 318.
 Αἰστρυγών, Antiphates, κ, 106, 199.
 Αἰκεδαίμων, ονος, urbs et regio, κοίλη, κητώεσσα, Β, 581; δ, 1; Γ, 239, 244, 443; δα, γ, 326; δ, 702; ν, 440. Conf. δ, 602 sqq. Εὐρύχορος, ν, 414; ο, 1; φ, 13.
 Αἰκωνίς, ἰδος, γαῖα, Laconia, Η. Ap. 410.
 Αἶμος, Neptuni filius, Laestrygonum princeps, κ, 81.
 Αἰμπετίδης, ου, Lampi f., Dolops, Ο, 526.
 Αἰμπετίη, filia Solis ex Neera, cum sororibus ejus greges sacros pascens, μ, 132 sqq., 375.
 Αἶμπος, 1) frater Priami senex, Dolopis pater, Γ, 147; Υ, 238. 2) Equus Hectoris, Θ, 185. 3) Equus Aurorae, ψ, 246.
 Αἰόγνος, 1) Onetoris f., Trojanus, a Merione occisus, Π, 604. 2) Biantis f., ab Achille, Υ, 460.
 Αἰοδάμας, εεντος, 1) Antenor's f., ab Ajace occisus, Ο, 516. 2) Alcinoi f., ἀγαπήνωρ, η, 170; θ, 116 sqq., 130 sqq., 141 sqq., 207 sqq., 369 sqq.
 Αἰοδάμεια, filia Bellerophontis, mater regis Sarpedonis ex Jove, morte praematura exstincta, Ζ, 197 sqq.
 Αἰοδίχη, 1) filia Priami pulcherrima, Γ, 124; Ζ, 252. 2) Agamemnonis filia, Ι, 145, 287.
 Αἰοδόκος, 1) Antenor's f., cujus formam induit Minerva, Δ, 87. 2) Graecus, socius Antilochi, Ρ, 699.
 Αἰοθήη, Αἰτῆς filia, mater Lycanion, Φ, 85 sqq.; Χ, 48.
 Αἰοκόων, ωντος, sacerdos Trojanus, cum puerorum altero. A draconibus enectus, Η. Exc. p. 584, α.
 Αἰομεδοντιάδης, ου, Laomedontis f., Lampus, Ο, 527.
 Αἰομέδων, δοντος, rex Trojanus. Genealogia ejus, Υ, 230-240. Ἀγαυός, Ε, 269; Ψ, 348, ubi de equis ei ab Jove datis. Ob quos Hercules cepit Trojam ex improviso, et diripuit, Ε, 640 sqq. Neptunus et Apollo struxerant ei muros, Η, 452; hic etiam pecora ei pavit: sed eos Laomedon fraudavit mercede, Φ, 443-457. Ejus filius Bucolion, Ζ, 23. — Pro Ganymede filio auream vitem accipit ab Jove, Η. parv. fr. 3, p. 595.
 Αἰπίθαι, gens antiqua Thessaliae, cujus de bello cum Centauris narratur φ, 295-304. Conf. Α, 266 sqq., Μ, 128, 181.
 Αἶρισσα, urbs Pelasgica in Aetolia, ἐριδῶλε, Β, 841; Ρ, 301.
 Αἰσχρίτος, Arisbantis f., occisus ab Aenea, Ρ, 344.
 Αἰσώδης, εος, proculus, ceteris minus improbus, θυσικός, φ, 144-166, ubi primus tentat arcum. Deprecatur mortem, sed occiditur, χ, 310-329.
 Αἰωήριτος, procorum unus, Euenoris f., β, 242-257; occiditur, χ, 294 sqq.
 Αεχτόν, τὸ, Troadis promontorium, Ξ, 284; Η. Ap. 217.
 Αἰεγες, οί, socii Trojanorum, quos ducebat Aeneas, Κ, 429; Υ, 96; Ρ, 86 (φιλοπτόλεμοι).
 Αεοντεύς, ἥος, Coronii f., dux Graecus, Β, 745 (ὄχος Ἄρης); pugnat, Μ, 130, 188; Ψ, 837, 841. — Pedestri itinere redit, usque ad Colophonem, Nost. p. 564, b.
 Αεσθίς, ἰδος, Lesbii, Ι, 129, 271.
 Αέσθος, ἡ, insula et urbs ejus, εὐκτιμένη, Ι, 129, 271 (ab Achille capta); δ, 342; ρ, 133; Ω, 544; ἡγαθήη, Η. Ap. 37. Αεσθόθεν, Ι, 664. — Ibi Achilles sacra facit obcedem Thersite, Αἰθ. p. 583, α.
 Αεσχης, Mytilenaeus (aliter Pausan., p. 598, a), cujus

- Ilías minor cum Excidio adjuncto* : p. 583, b; fr. 13 sqq., p. 597 sq.
- Αευκάδιος, Icarii f., cum patre rex Acarnaniae, Alc. fr. 9, p. 589.
- Αευκάς, ἄθος, πέτρη, saxum Epiri, prope Orcum, ω, 11.
- Αευκή, insula, in Ponto Euxino, ad ostia Borysthenis : eo abripitur a matre Achilles de rogo, Aeth. p. 583, b.
- Αευκίπη, nympha, socia Proserpinæ, H. Cer. 418.
- Αευκίππος et Αευκίπποιο δάμαρ, Ap. H. 211.
- Αευκοθέη, filia Cadmi, ante dicta Ino, data tænia opem tulit Ulyssi in mari periclitanti, ε, 333 sqq.
- Αευκος, socius Ulyssis ad Trojam, Δ, 491.
- Αήδη, Thestii filia, Tyndarei uxor, Dioscurorum mater, λ, 298 sqq.; H. 16, 3; 33, 2.
- Αἴθως, Teutami f., Pelagus, Hippothoi et Pylæi pater, B, 843; P, 288 sqq.
- Αἴτριος, dux Bæotorum, Alectryonis f., B, 494; Z, 35; N, 91; P, 601.
- Αἴλιαντον πέδιον, in insula Eubœa, H. Ap. 220.
- Αἴμνος, ἡ, insula. Vulcanus eo dejectus, A, 593 sq. Ibi relictus Philoctetes, B, 722 (ἡγαθέη, ut Φ, 58, 79). Græci ad Trojam inde vinum accipiebant, H, 467-475. Profici-scentes ad Trojam ibi aliquamdiu manserant, Θ, 230-234. Juno ibi Somnum reperit, Ξ, 230 sq. Αἴμνου ἄστυ, Ξ, 281; ἐκτιμένον πτολίεθρον, θ, 283 sq.; ἐκτιμένη, Φ, 40; ἀμυχθαλέσσα, Ω, 753; H. Ap. 36. — Ibi relinquitur Philoctetes, Cypr. p. 582, b. *Eo Lycaonem vendit Patroclus*, ibid. *Reducitur inde Philoctetes*, Il. min. p. 583, b.
- Αἰτοῖδες, ου, Latonæ f., Apollo, H. Merc. 158, 253, 261, 403, 505, etc.
- Αἰτώ, οὐς, Latona, mater Apollinis et Dianæ, de quorum natu et matris erroribus H. Ap. 25-120. Hymnis canitur apud Delios, 159; H. 27, 19 (καλλίσφυρος). A, 9, 36; E, 447; Ξ, 327 (ἐρικύδης); II, 849; T, 413; Z, 106; λ, 318. Auxiliatur Trojanis, Y, 40; eique obstat Mercurius, 72; Φ, 497-504, ubi colligit Dianæ sagittas. Ei, καλλιπαρῆς, se æquiparat Niobe, Ω, 607. A Tityo tentata, λ, 580 sq. — *Ei sacra facit Achilles ob cæsum Thersiten*, Aeth. p. 583, a. *In eam peccat Amphion*, Min. fr. 2, p. 190.
- Αἰθύη, Africæ pars, δ, 85; Ξ, 295.
- Αικύμιος, frater Alcmenes, a Tlepolemo occisus, B, 663.
- Αἰάκια, urbs Phocensium, ubi fontes amnis Cephissi, B, 523. Αἰαίηθεν, H. Ap. 241.
- Αἰωνώρεα, una Nereidum, Σ, 41.
- Αἰνός, urbs Rhodi, B, 656.
- Αἶνος, fortasse cantici nomen, Σ, 570.
- Αἰται, ὄν, Jovis filia, Ates sorores, I, 502 sq.
- Αοκροί, gens Græciæ, in bello Trojano sub Ajace Oilei duce, B, 527-535, ubi et urbes eorum. N, 686, 712 sqq.
- Αυγεύς, ἑως, Aphareï f., frater Idæ; boves ejus a Dioscuris abiguntur et ipse a Polluce occiditur, Cypr. p. 581, b; postquam Castorem, in quercu latitantem, acutissimo visu detexerat et vulneraverat, fr. 8, p. 593.
- Αύκαστος, δ, urbs Cretæ, ἀργυρόεις, B, 647.
- Αυκάων, ονος, 1) pater Pandari, B, 826; Δ, 89; E, 95, 193, 197, etc. 2) Priami f. ex Laothoe, Y, 84, ubi genealogia ejus. Γ, 333; Y, 81; Φ, 34 sqq., ubi de captivitate ejus ante Iliadis tempora. Occisus ab Achille, 114 sqq.; X, 46; Ψ, 746. — *Eum in Lemnum vendit Patroclus*, Cypr. p. 582, b.
- Αυκηγνής, ἑως, Apollinis epitheton, Δ, 101, 119.
- Αυκίη, regio Asiæ minoris : ejus reges Sarpedon et Lycaon, B, 877; E, 173, 479, 645, etc.; ἐριδωλας, P, 172; εὐρεΐα, Z, 173, 188, 210, etc. Apollini sacra, H. Ap. 179. Αυκίηνες, Z 168, 171. Αυκίηθεν, E, 105.
- Αύκιοι, Lycii, a Sarpedone et Glauco ducti, B, 876; Z, 194; H, 13; K, 430; M, 330, etc.; ἀρχιμαχηταί, Θ, 173. Ut sociorum præcipui sæpe cum Trojanis nominantur pro universis auxiliis, e. c. Δ, 197; Z, 78; A, 285 sq.; O, 424 sq.
- Αυκομήδης, εως, dux Græcus, Creontis f., I, 84; M, 366; P, 345 sqq.; T, 240. — *Ab Agenore vulneratus in expugnanda Troja*, Il. parv. fr. 17, p. 598. *Alius*, Scyri rex, *cujus filia Deidamia*, Cypr. p. 582, a.
- Αυκούργος, 1) Dryantis f., rex Edonorum, persecutus Bacchum et ntrices ejus κατ' ἡγάθεον Νουσίον, Z, 130 sqq. (ἀνδροφόνοιο Αυκούργου, 134). 2) Rex Arcadiæ, qui dolo interfecerat Areithoum clavatorem, H, 142-149.
- Αυκοφόντης, ου, Trojanus, a Teucro occisus, Θ, 275.
- Αύκος, *cujus filia ab Epopeo vitata*, Cypr. p. 582, a.
- Αυκόφρων, ονος, Mastoris f., Cytherius, famulus et ἱερέης Ajacis, ab Hectore occisus, O, 430-441.
- Αύκτος, ἡ, urbs Cretæ, B, 647; P, 611 (ἐκτιμένη).
- Αύκων, ονος, Trojanus, a Peneleo occisus, II, 335-341.
- Αυρησός, ἡ, urbs Mysiæ, quam expugnavit Achilles ex eaque abduxit Briseidem, B, 690 sq.; T, 60; Y, 92, 191 sqq. — *Pluribus hoc narrabatur in Cypris*, p. 582, b.
- Αύσανδρος, Trojanus, ab Ajace occisus, Δ, 191.
- Αυτοπόγγοι, populus Libyæ, a quibus vi abegit Ulysses socios, loti suavitate captos, ι, 84-102; ψ, 311.

M

- Μάγνητες, gens Thessala, B, 756.
- Μαΐα, Atlantis filia, Mercurii mater, H. 17, 2 sq.; H. Merc. 3, 19, 89, 183 etc. Gen. Μαΐάδος, a nom. Μαΐας, Ξ, 433 et frequentissime in H. Merc. Μαΐάδα καλλιπέδιλον, 57.
- Μαϊανδρος, fluvius Ioniæ, B, 869.
- Μαιμαλίδης, ου, Mæmali f., Pisander, II, 194.
- Μαίρα, 1) una Nereidum, Σ, 48. 2) Proeti et Antææ filia, λ, 326. — *Quæ virgo mortua est*, Nost. fr. 5, p. 600.
- Μαίων, ονος, Hæmonis f., ab Eteocle ad occidendum Tydeum missus, Δ, 394 sqq.
- Μάχαρ, αρος, antiquus rex Lesbi, Ω, 544; H. Ap. 17.
- Μάλεια, ἡ, ι, 80; H. Ap. 409, et al. Μάλεια, promontorium Laconiae, Y, 287; δ, 514; τ, 187.
- Μαντινέη, urbs Arcadiæ, B, 607.
- Μάντιος, Melampodis f., ο, 242, 249 sqq., ubi ipsius filii.
- Μαραθών, ὄνος, vicus Atticæ, η, 80.
- Μαργίτης, ου, carmen Homericum, ejus fragmenta v. p. 580.
- Μάρης, ιος, Lycius, Sarpedonis socius, II, 319 sqq.
- Μάρπησσα, Eueni filia, uxor Meleagri, καλλίσφυρος, I, 552-561.
- Μάρων, ονος, Euanthis f., Bacchi nepos, Apollinis sacerdos, ι, 197 sqq.
- Μαρωνεία, Thraciæ urbs, ubi Ulysses in reditu offendit Neoptolemus, Nost. p. 584, b.
- Μάσης, ητος, δ, urbs Argolidis, B, 562.
- Μαστορίδης, ου, Mastoris f. 1) Cytherii, Lycophro, O, 438. 2) Ithacensis, Halitherses f., λ, 158; ω, 451.
- Μάστωρ, ορος, Cytherius, Lycophronis pater, O, 430.
- Μαχάων, ονος, Æsculapii f., dux et medicus, frater Podalirii, B, 729, ubi eorum urbes. Menelaum sanat, Δ, 193-220. Vulneratus sagitta, A, 505-520, 832 sqq.; Ξ, 3 sqq. — *Philocteten sanat*, Il. parv. p. 583, b. *Ab Eurypylo occiditur*, fr. 7, p. 596. *De ejus dexteritate* v. Il. Exc. fr. 2, p. 599.
- Μεγάδης, ου, Megre f., Perimus, II, 695.
- Μεγαμυδεδίος, αο, Megamedis f., ἀναξ, pater Pallantis, H. Merc. 100.
- Μεγαπένδης, εως, Menelai f., quem, absente Helena, ex sinistra genuerat, τηλόγετος, δ, 10-12; ο, 100, 103, 122.
- Μεγάρη, filia Creontis, Herculis conjux, λ, 269 sq.
- Μέγρης, ητος, Phylei f. ex sorore Ulyssis, dux Dulichius,

- fortissimus, B, 627-630. Pugnāt, E, 69; N, 692; O, 302, 520 sqq.; T, 239. — *Ab Admeto vulneratur in expugnatione Trojae, Il. parv. fr. 17, p. 598.*
- Μεδών, ὄνος, δ, oppidum Bœotiae, B, 501.
- Μέδων, ὄνος, 1) Oilei filius nothus, dux Methonensium, loco Phloctetæ ægri, B, 727 sq.; N, 693-697. Occisus ab Ænea, O, 332-336. 2) Dux Lycius, Hectoris auspiciæ sequens, P, 216. 3) Præco Ithacensis, cum procis versans, sed regiae domui prospiciens et facinoræ eorum aperiens, δ, 677-715; π, 252, 412; ρ, 172-176. Servatus ex cæde procorum, χ, 357-380; deterret cives a pugna adversus regem, ω, 439-450.
- Μελάμπος, ὄδος, Amythaonis f. Res ejus v. o, 225-255, collatis λ, 286 sqq.
- Μελανεύς, ἥος, nobilis Ithacensis, Amphimedontis proci pater, ω, 103.
- Μελανθεύς. V. Μελάνθιος, 2.
- Μελάνθιος, 1) Trojanus, occisus, Z, 36. 2) Alius, qui et Μελανθέος, Dolii f., servus Ulyssis, præfectus magno caprarum gregi et aliis servis pastoribus. Studebat procis et maxime Eurymacho; contumeliose vexat Ulyssem, ρ, 212-260, 389 sqq.; υ, 173 sqq. Servit procis, φ, 175-183, 265 sqq. Quibus in pugna adest et Ulyssi ingens creat periculum, χ, 135-200; sed captus dolo, peracta cæde procorum, crudeli afficitur supplicio, χ, 474-477.
- Μελανθώ, οὐς, Dolii filia, soror Melanthii, educata a Penelope, et liberaliter habita, sed infida dominæ, cum procis faciens, Eurymachi concubina, σ, 320-341, ubi Ulyssem incescit; et iterum τ, 60-95. Peracta cæde procorum, supplicio afficitur cum reliquis, χ, 421 sqq.
- Μελανπίπη, Amazon, reginæ soror, occisa a Telamone, *Atth. fr. 3, p. 586.*
- Μελάνπιος, 1) Trojanus, cæsus, Θ, 276. 2) Hicetaonis f., ex Percote veniens, ubi boves paverat, cæsus pugnans, O, 546-591. 3) Trojanus, cæsus a Patroclo, II, 695. 4) Græcus dux, T, 240.
- Μέλας, ἄνος, Porthæi f., Ænei frater, Ξ, 117. — *Ejus filii octo, Alc. fr. 8, p. 589.*
- Μελέαγρος, princeps Calydoniæ, Ænei f., mortuus ante tempora belli Trojani, B, 642 (ζανθός). Historiæ ejus partem narrat Phoenix, ut Ætolos servaverit in bello cum Curetibus, I, 525-595. — *Ab Apolline occisus in eo bello, Min. fr. 5, p. 590. Ejus filia Polydora, uxor Proteilai, Cypr. fr. 13, p. 594.*
- Μέλας, τος, fluvius Ioniæ, βαθύσχοινος, H. 8, 3; τερὸς, Ep. 4, 7.
- Μελίη, Oceani filia, *Cycl. p. 601, b.*
- Μελίβοια, urbs Thessaliæ, B, 717.
- Μελίτη, una Nereidum, Σ, 42. Socia Proserpinæ, H. Cer. 419.
- Μέμνων, ὄνος, Auroræ ex Tithono f., ad Trojam occiderat Antilochum, δ, 187 sq. Pulcer, λ, 522. — *Trojanis auxilio venit cum armis a Vulcano factis, Antilochum interficit, ab Achille interficitur; inde mater ei ab Jove immortalitatem petit, Æth. p. 583, a.*
- Μένελαος, Atrei f., rex Lacedæmonis, frater Agamemnonis, Helenæ maritus. Epitheta solita: διοτρεφής, ἀρητίλος, δουρικλυτός, κυδάλιμος, ξανθός, βοήν αγαθός. Urbes ejus et copiæ in bello Troj., B, 581-590. Ante bellum in Ithacam venit ad evocandum Ulyssem, ω, 116; deinde legatus cum eo Trojam profectus, ad sua repetenda, Γ, 205 sqq., ubi 213-215 de ejus eloquentia; A, 138-142. Ad fatris concilium venit αὐτόματος, B, 408. Paride provocante Græcorum fortissimum, in pugnam singularem cum eo procedit, Γ, 19 sqq.: quæ fœdere icto committitur, 302 sqq., sed Paris ei a Venere abripitur, quem frustra querit, 449 sqq. Interea a Pandaro insidiose sagitta vulneratur, Δ, 105 sqq., et a Machaone curatur, 193 sqq.
- Hosti parsurus, ab Agamemnone prohibetur, Z, 37-53. Ab eodem deterretur a certamine singulari cum Hectore ineundo, H, 92-122. Præ curis insomnis, K, 25 sqq. Ulyssem periculo eripit, A, 463 sqq. Pugnāt, N, 581 sqq.; O, 560 sqq.; Π, 311, et per totam fere P, pro Patrocli corpore. In ludis funebribus equis certat, Ψ, 293 sqq., 355, 401, 407; cum Antilocho genereose expostulat, 422-445, 514-613. Excubias cum Ulysse agit, ξ, 470 sqq. Capta Troja pugnāt ad domum Deiphobi, θ, 518 sqq. De ejus reditu et erroribus narrat Nestor, γ, 136 sqq., 279-312, et ipse pluribus, δ, 81-92, 351-586. Telemachus ad eum proficiscitur, α, 285, δ, 1, quæ rhaps. tota in domo ejus agitur; eam igitur vide. Fatale Menelao erat transferri in insulas beatorum, δ, 561-569. Telemachus a Menelao cum donis splendidis dimittitur, o, 44-181; ρ, 76, 116 sq. — *Paridem hospitio excipit et in Cretam avehitur, Cypr. p. 581, b. Conf. fr. 9, p. 593. Ab Iride certior factus de iis quæ domi gesta fuerint, cum fratre consultat de bello Trojanis inferendo, ib. p. 582, a; ad Nestoremque abit et alios deinde socios colligit, ibid. Contumeliose tractat corpus Paridis occisi, Il. parv. p. 583, b. Helena visa gladium abjicit, fr. 15, p. 597. A fratre de reditu dissentit, Nost. p. 584, b. Post Diomedem et Nestorem avectus, tempestale perdit classem præter quinque naves, quibuscum in Egyptum advenit, ibid. Tandem redit, ibid.*
- Μενεσθεύς, ἥος, Petei f., princeps Atheniensis, fortissimus, B, 552; Δ, 327. Turrin in muro Argivorum servat, M, 331-374. Copias ducit, N, 195, 690; O, 331. — *Præmia accipit excisa Troja, Il. Exc. fr. 1, p. 599.*
- Μενέσθης, Græcus, fortis, occisus ab Hectore, E, 609.
- Μενέσθιος, 1) Arethoi f., occisus a Paride, H, 8-10. 2) Sperchii f. ex sorore Achillis, II, 173-178, αἰολοδώρη.
- Μενοντιάδης, αο (εω, Σ, 93), Menoclii f., Patroclus, A, 307; I, 211; II, 420, 434, 438, etc.
- Μενοντίου, Actoris f., Opunte, Ψ, 85 sqq., Patrocli pater, cui proficiscenti ad Trojam cum Achille bene præcipit, A, 765-790. Vivens adhuc decimo belli anno, II, 14; ei se filium ex bello reducturum promiserat Achilles, Σ, 325-331. Μενοντίου υἱός, A, 604, 607; II, 278, 307, 827, etc.
- Μέντης, ου, 1) rex Ciconum in Thracia, P, 73. 2) Rex Taphiorum, amicus Ulyssis, vir prudentissimus, α, 105, 180 sqq., 417 sqq.
- Μέντωρ, 1) Trojanus, Imbrii pater, N, 171. 2) Nobilis Ithacensis, Alcimi f., Ulyssis amicus, ab eo proficiscente domus ἐπίτροπος relictus, β, 225 sqq., ubi conlocatur. Ejus forma induta Telemachum comitatur Pylum et Lacedæmonem Minerva, 268, 401 sqq., γ et δ, dum ipse in Ithaca visus, δ, 655 sq.; ρ, 68. Sic eadem Ulyssem in cæde procorum tuetur, χ, 205-235; ω, 445 sqq., et in seditione patrum eorum, 502-548.
- Μένων, ὄνος, Trojanus, M, 193.
- Μερμερίδης ου, Mermeri f., Ilus, α, 259.
- Μέρμερος, Trojanus, occisus ab Antilocho, Ξ, 513. Antiquiorem v. in Μερμερίδης.
- Μέροτες, insulæ Co habitatores, H. Ap. 42.
- Μέροψ, ὄπος, Percosius, vates, B, 831 sqq.; A, 330 sqq., quo invito filii in bellum exierant.
- Μεσάυλιος, servus Eumæi, ξ, 449, 455.
- Μεσθλης, ου, ductor Mædonum, B, 864; P, 216.
- Μέσση, urbs Laconiae, πολυτήρων, fort. i. q. Μεσσήνη, B, 582.
- Μεσσηίς, ἰδος, ἡ, fons Thessaliæ, Z, 457.
- Μεσσήνη, urbs, ubi Orsilochus, φ, 15.
- Μεσσήνιοι ἄνδρες, Messenii, φ, 18.
- Μετάνειρα, Celei uxor, Demophontis mater, ἐύζωνος, βαθύζωνος, H. Cer. 161, 206, 212, 234, 256.
- Μήδεα, Æταῖ filia: de ea quædam in Minyade, fr. 7,

- p. 591. *Aesonem juvenem reddit*, *Nost. fr.* 2, p. 599. Μηδειακίστη, filia Priami nothia, Imbrii uxor, N, 173. Μηθώνη, eadem quae Μεθώνη, urbs Phthiotidis, Philoctetæ sedes, B, 716.
- Μηχιστεύς, εὖς, et εὖς, 1) Talai f., princeps Argivorum, Euryali pater, B, 566; certavit in ludis funebribus Œdipi, Ψ, 678 sqq. 2) Echii f., Θ, 333; N, 422; occisus a Polydama, O, 339.
- Μηχιστηιάδης, ου, Mecistei f., Euryalus, Z, 28.
- Μηλόδοσις, nympha, socia Proserpinae, H. Cer. 420.
- Μήνη, Luna, i. q. Σελήνη, τανυσίπτερος, H. 32, 1.
- Μήρονες, Asiae min. populus, B, 864 sqq.; K, 431. Borus Μήρων, E, 43.
- Μηρόνιη, Mæonia, ἐρατεινή, Γ, 401; Σ, 291; H. Ap. 179 (Apollini sacra).
- Μήρονις, ιδος, Mæonia mulier, Δ, 142, ebur tingens.
- Μηριόντις, αο, Moli f., dux Cretensis, regis Idomenei σύραγος, fortissimus, B, 651; Δ, 254; E, 29; H, 165; Θ, 264; I, 83; K, 59, 261 sqq. ubi Ulyssi dat arma; N, 93; pugnat 159 sqq., 246 sqq., 328 sqq., et 479, 528 sqq., 567, 575, 650; Ξ, 514; O, 302; Π, 342, 603 sqq.; P, 258, 610 sqq., 669; T, 239. Præest lignatoribus, Ψ, 112 sqq. Curru certat in ludis funebribus, 351 sqq., 528 sqq., 614 sq.; et sagittis vincit, 860 sqq.
- Μήστωρ, ορος, Priami f., Ω, 257.
- Μίδεια, oppidum Bæotiae, B, 507.
- Μίδης, εω, rex Brygiae in Thracia, cujus tumuli epigramma est Ep. 3.
- Μίλητος, 1) urbs Cariae, B, 868; H. Ap. 42, 180. 2) Urbs Cretæ, B, 647.
- Μίμας, αντος, mons Ioniae in mare procurrens, ἡμεδαίς, γ, 172; παιπαλοίς, H. Ap. 39; ὠψίκερμος, Ep. 6, 5.
- Μινυάς, ἀδος, sive Phocais, carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 590.
- Μινύας, ου, Clymenes pater, *Nost. fr.* 3, p. 600.
- Μινύσιος, Quod est Minyarum. Ὀρχομενὸν Μινύσιον, B, 511; Ὀρχ. Μινύσιον, λ; 284. Ποταμὸς Μινυήος, Elidis fluvius, Α, 722.
- Μινωίος, Minois. Κνωσσὸν Μινωίον, H. Ap. 396.
- Μίνωας, εως, rex Cretæ, Jovis et Europæ f., N, 450 sqq., ubi posteri ejus; et τ, 178 sq. (δαριστης Διός); ρ, 523.
- Μίνωα accens., Ξ, 322; δλοφρων, λ, 322. Ib. 568 sqq. iudex apud inferos.
- Μνημοσύνη, mater Musarum, H. Merc. 429 sq.
- Μνήσος, Trojanus, ab Achille occisus, Φ, 210.
- Μοίρα, Parca, passim, cum epithetis κραταιή, δλοή, χαλεπή, δυσώνυμος. Plur. Μοίραι semel Ω, 49.
- Μολίωνε, τὸ, Actoris filii, Eurytus et Cleatus, Δ, 709, 750.
- Μολίων, ονος, Thymbraei Trojani auriga, Α, 322.
- Μόλος, Cretensis, pater Merionæ, N, 249; K, 269.
- Μόρυς, voc, Phrygius, Hippotionis f., N, 792; caesus, Ξ, 514.
- Μούλιος, 1) Augiæ gener, occisus a Nestore, bello inter Pylios et Epeos, Δ, 739. 2) Trojanus, occisus a Patroclo, Π, 696. 3) Alius, occisus ab Achille, Γ, 472. 4) Dulichius, Amphilocho proci famulus, σ, 422 sq.
- Μούσα, Musa, invocatur, α, 1; ω, 62 (λίγεια); B, 761, et æpissime in Hymnis. Θεά Α, 1; θεά, θυγάτηρ Διός, α, 10. Plurali Α, 604; B, 484 sqq., 491 (Ὀλυμπιάδες, Διὸς θυγατρεις); Α, 218, etc. Novem ἀμειδόμεναι ὅτι καλῇ in funere Achillis, ω, 60; conf. H. Ap. 189 sqq. Docent homines, θ, 63, 73, 481, 488; sed Thamyris παύσαν ἀοιδῆς, B, 594 sqq. Hymnus in Musas, H. 24. Earum mater Mnemosyne, H. Merc. 429 sq. Μουσῶν θεράποντες, H. 31, 20. — *Musæ cum Thetide deplorant Achillem occisum*, *Æth.* p. 583, α. *Thamyris gloriacione eas lædit et punitur*, *Min. fr.* 1, p. 590.
- Μύγδων, ονος, rex Phrygiæ majoris, cui contra Amazonas irumpentes Priamus auxilium tulit, Γ, 186, ἀντίθεος.
- Μύδων, εως, 1) Atymnii f., interfectus ab Antilocho, E, 580-589. 2) Trojanus, interfectus ab Achille, Φ, 209.
- Μυκάλη, mons Asiae, e regione Sami, B, 869.
- Μυκαλητός, η, urbs Bæotiae, εὐρύχορος, B, 498; H. Ap. 224.
- Μυκηναίος, adject. O, 538. Μυκηναῖοι, 643.
- Μυκήνη, 1) urbs Argolidis, εὐκτίμενον πεδίοιον, B, 569, εὐρύαγμα, Δ, 52, amata a Junone; πολύχρυσος, H, 180; Α, 46; γ, 305; φ, 108. Plurali Μυκηναί, Δ, 376. Μυκήνηθεν, I, 44. 2) Inachi filia, εὐπλόκαμος, β, 120. — *De hac, Oceani nepti*, *Cycl.* p. 601, δ.
- Μύνης, ητος, vir Briseidis, quem Achilles Lyrnesso (Μύνητος πόλις, T, 296) capta occidit, B, 692.
- Μυρίνη (Amazon), πολύσαρκος, de cuius tumultu B, 814.
- Μυρμιδόνες, ων, Thessaliæ Phthiotidis populus, sub Peleo et Achille, μεγάλῆτορες, T, 278; φιλοπόλεμοι, Π, 65; Ψ, 129. Eorum urbes, B, 681 sqq. δ, 9; λ, 496. A Patroclo ducuntur in Π.
- Μύρσινος, ου, η, oppidum Elidis, B, 616.
- Μυσοί, Asiae minoris populus, B, 858; K, 430 (ἀγέρωχοι); Ξ, 512 (καρτερόθυμοι); Ω, 287; N, 5 (ἀγχιμαχόν), quo postremo l. nonnulli Thraciam gentem intelligunt.
- Μῶμος, deus, συμβούλος Jovi, in *Cypriis*, *fr.* 1, p. 591, nisi hoc aliunde petitum.

N

- Νάξος, insula Cycladum, H. Ap. 44.
- Νάστης, ου, dux Carum, B, 867, 870 sq.
- Ναυβολίδης, ου, nobilis Phlax, θ, 116 sq.
- Ναυβολίδης, αο, Nauboli f., Iphitus, B, 518.
- Ναυσίθοος, Neptuni f., princeps Phæacum, ducens suos ex vicinia Cyclopum in insulam Scheriam, η, 56-63; ζ, 7-11. Vaticinium ejus, θ, 564-571.
- Ναυσικάα, Alcinoi regis filia virgo, quam per quietem jubet Minerva vestimenta lavatum vehere ad litus insulae, in quo Ulysses procubuerat; vehitur cum ancillis; opere facto ludunt; quo strepitu expecterunt Ulysses lavacro, veste et cibo recreatum et diligenter admonitum in urbem ducit: v. totam ζ. Adest in convivio, θ, 457-468.
- Ναυτιεύς, εως, nobilis Phlax, θ, 112.
- Νέκτρα, nympha, ex qua Sol genuit duas filias, μ, 133 sq.
- Νειῶς, fluvius Egypti, ab Homero δ Αἴγυπτος dictus. *Ad eum armantur Danaï filiae*, *Dan. fr.* 1, p. 586.
- Νέμεσις, εως, Jove persequente, in omnis generis animalia se permutat; inde capta, Helenam ex eo concipit, *Cypr. fr.* 3, p. 592.
- Νεοπτόλεμος, filius Achillis ex Deidamia, ab eo in Scyro relictus, T, 326 sq. Reducit Troja capta Myrmidonas, γ, 188 sq. Ducit Hermionen Menelai filiam, δ, 5 sqq. Ejus laudes et facta audit Achillis umbra ex Ulysse, λ, 492-540. — *A Lycomede avo Pyrrhus, a Phænice Neoptolemus appellatus*, *Cypr. fr.* 10, p. 593. *E Scyro eum Trojam adducit Ulysses, et patris arma ei donat*, *Il. parv.* p. 583, b. *Patrem sibi apparentem videt, et Eurypyllum, Telephi filium, occidit*, *ibid.* *Priamum occidit in ara Jovis Hercei*, *Il. Exc.* p. 584, a. (*Aliter Lesches* p. 599, a.) *Andromachen præmio accipit*, *ibid.* *Secundum Leschen etiam Æneam; et Astyanactem interficit*, *Il. parv.* *fr.* 16, p. 597 sq., *fr.* 17, p. 598, b. *Pedestri itinere redit, Thetidis suasi, per Thraciam, ubi Ulysses offendit Maronem; Phænice in via mortuum sepelit, ad Molossos feliciter pervenit, et a Peleo agnoscitur*, *Nost. p.* 584, b.
- Νεοτιχεῖς, urbis Eoliae incolæ, in quos Ep. 1.
- Νεστόρεος, Nestorius, B, 54; Θ, 113, 192.
- Νεστορίδης, αο, Nestoris f. 1) Antilochus, Z, 33; O, 589; Ψ, 353; Ant. et Maris, Νεστορίδαι, Π, 318. 2) Pisistratus, γ, 36, 482; δ, 71, 155, etc.

Νέστωρ, opus, Nelei f., rex Pyli. Parentes et fratres, λ, 280 sqq. Vivebat in tertia generatione, sapientissimus Græcorum et dulcissima eloquentia, A, 247 sqq. Epitheta solita: λιγύς ἀγορήτης, γέρω, ἱππυλάτης, ἱππότης, Γερήνιος, ἀγανός, ἡδυεπής, οὐδὸς Ἀχαιῶν. Solus duodecim Nelei filiorum ab Hercule Pylum diripiente relictus, A, 689 sqq. Ex juventute sua narrat pugnam cum Ereuthalionē, H, 133-156; Δ, 319; cum Eleis s. Epeis, A, 671-762; ludicra certamina Buprasii in funere regis Epeorum, Ψ, 630-644. Ad bellum Trojanum venit cum 90 navibus, B, 601 sq. Urbes ejus, 591 sqq. Conciliare studet Agamemnonem cum Achille, A, 254-284, ubi et de viris antiquorum quos noverat fortissimis. Somnium Agamemnonis formam induerat Nestoris, B, 20 sq. Agamemnoni reverti cupientes increpat, 337-368. Consultit Agamemnoni, 433 sqq. Copiarum ejus instructio, Δ, 292 sqq. (ubi quinque duces sub ejus auspiciis bellantes nominantur). Hortatur duces, Z, 66 sqq.; et instigat optimos ad certamen singulare cum Hectore committendum, H, 170-181. Corpora cæcorum sepelienda et castra munienda censet, 324 sqq. Est in magno pugnae periculo, Θ, 80-158. Iterum dehortatur a fuga, I, 52-78, et legationem ad Achillem suadet, 93-113, 162 sqq. Ad excubandum excitatus, K, 73 sqq., speculatores in Trojanorum castra mitti suadet, 203 sqq. Vulnerati in ejus tentorio recreantur, A, 618; eoque venienti Patroclo persuadet, ut ipse saltem ab Achille Myrmidonas et arma precetur, si ille nolit iram ponere, 644-805. Speculatur pugnam, Ξ, 1 sqq., et offendit duces vulneratos, 39 sqq., et ut consulant suadet, 61 sqq. Precatur Jovem pro Achivi, O, 370 sqq. Alloquitur et confirmat pugnautes, 659 sqq., coll. P, 381 sqq. In certamine equestri ineundo Antilochum monet, Ψ, 304-349. Licet non certarit, præmio ob sapientiam donatur, 615-652. Concio ejus in funere Achillis, ω, 51-56. De reditu a Troja multis narrat γ, 102-200; 255-328. Sacrificium publicum agit, dum Telemachus ad eum advenit, γ, ubi omnia in domo ejus aguntur. Filii ejus, 412-415; uxor, Eurydice, 432; filia Polycaste, 464 sq. — *Menelaus ad eum venit de bello suscipiendo consultans, cui veteres historias narrat, Cypr. p. 582, a. Quid suaserit in armorum judicio, Il. parv. fr. 4, p. 596. Reditus felix, Nost. p. 584, b.*

Νηιάς, V. Νηΐς.

Νηϊόν, τὸ, mons Ithacæ, ὕλην, α, 186.

Νηΐς, ἰδος, ἡ, nympa Nais, ut Ἀδαρβαρέη, Z, 22; νύμφη Νηΐς ἀμύμων, Ξ, 444; γ, 384. Νυμφῶν, αἱ Νηϊάδες καλεῖνται, ν, 104, 348, 356.

Νηλεΐδης, αο, Nelei f., Nestor, Ψ, 652.

Νηλεὺς, ἑός ἐτιος, pater Nestoris, rex Pyli, Crethei f. s. Neptuni, de quo v. λ, 235-259. Chromin, Amphionis filiam, duxit, 281 sqq., ubi et liberi 4 ex ea geniti, et conditiones filiarum elocandæ. Duodecim filios ejus occidit Hercules, A, 690 sqq. Θεόριν μῆστορ ἀτάλαντος, γ, 409; μεγάλθυμος, ἀγανότατος ζώνων, ο, 229, ubi de Melampode ab eo capto, 228-238.

Νηληϊάδης, αο et εω (A, 618), Nelei f., Nestor, Θ, 100; K, 87, 555, etc.; γ, 79, 202, etc.

Νηληϊός, adject. B, 20; K, 18; A, 596, 681; Ψ, 349, 514; δ, 639.

Νημερτής, ἑός, Nereidum una, Σ, 46.

Νηρεὺς, ἦος, deus maris, cujus filia Thetis, H. Ap. 319.

Νηρηΐδες, filiarum Nerei, deæ maris. Earum nomina, Σ, 38-49, quibus, ut sororibus, fatum filii queritur Thetis, 52 sqq. Conf. Ω, 84; ω, 47-64.

Νήρυκος, ἡ, εὐκρίμων πολίεθρον Cephalenensium, ab Laerte captum, α, 377.

Νήριον, mons Ithacæ, ἀντιφύλλον, B, 632; ἀριπρεπής, ι, 21 sqq.; καταειμένον ὕλην, ν, 351.

Νήριος, Pterelai f., qui olim Ithacam cultam reddidit, p, 207.

Νησαίη, una Nereidum, Σ, 40.

Νιόβη, Tantalii filia, Amphionis uxor, sex filiorum et totidem filiarum mater, se prætulit Latonæ, quam vindicant Apollo et Diana; in saxum mutata; v. Ω, 602-617.

Νιρεὺς, ἑός, Charopis f., princeps insulæ Symæ, pulcerrimus Græcorum, sed imbellis, B, 671 sqq.

Νίσσα, urbs Bæotiar, ζαθεή, B, 508.

Νίσος, nobilis Dulichius, pater Amphinomi proci, π, 395; σ, 127, 413.

Νίσυρος, ἡ, insula ex numero Cycladum, B, 676.

Νοήμων, ονος, 1) Lycius, E, 678. 2) Pylus, Ψ, 612. 3) Ithacensis sapiens, Phronii f., β, 386 sqq.; δ, 630, 648.

Νομίων, ονος, princeps Cariae, B, 871.

Νόστοι, *carmen in Cyclo positum, cujus argumentum v. p. 584, fragmenta p. 599 sq.*

Νύμφαι, Nymphae. Νύμφαι ὁρεστιάδες, κοῦραι Διὸς, Z, 420; H. 18, 19. Νύμφαι αἱ ἄλσέα καλά νέμονται καὶ πηγὰς καὶ πῖσσα, γ, 8 sqq.; ζ, 122 sqq.; ἀγρονομοί, ζ, 106; οὐρεΐη, H. Merc. 244. Νηΐδες s. Νηϊάδες, quod v. Ipsarum antrum in Ithaca, ν, 103 sqq. — *Νύμφαι cum Venere, Cypr. fr. 14, p. 594.*

Νύση, mons ubi Bacchus natus, H. 25, 5; qui 26, 9, τηλοῦ Φοινίκης esse dicitur.

Νυσήϊον, τὸ, mons Thraciae, ἡγάθεον, Z, 133.

Νύσιον πεδῖον, ubi Proserpinam deripuit Pluto, H. Cer. 17.

Ξ

Ξάνθιππος, *Melanis f., Alc. fr. 8, p. 589.*

Ξάνθος, 1) fluvius a) Lyciae maj., B, 877, διηΐης; E, 479; M, 213. b) Troadis, μέγας ποταμὸς βαθυδίνης, δὲ Ξάνθον καλεῖσσι θεοὶ, ἄνδρες τε Σκάμανδρον, γ, 73 sq.; filius Jovis, Ξ, 434; Φ, 2; Ω, 693; Z, 4; βαθύζυγος ἀργυροδίνης, Φ, 8, 15, 145. Fluctibus suis excedere jubet Achillem eumque egressum insequitur, 211-271; sed Vulcanus eum flammis compescit, 330 sqq. 2) Trojanus, E, 152. 3) Equus Achillis, Π, 149 sqq.; T, 400-420, ubi Achilli vaticinatur. 4) Equus Hectoris, Θ, 185.

Ο

Ὀγχηστός, ὁ, urbs Bæotiar Neptuno sacra, cum celebri lucu, B, 506; H. Ap. 230; λεχαιοίης, H. Merc. 88, 190. Ὀγχηστόνδε, 186.

Ὀδῖος, 1) dux Halizonum, B, 856; in fuga cæsus ab Agamemnone, E, 39 sqq. 2) Præco Græcus, I, 170.

Ὀδυσσεὺς et Ὀδυσσεύς, ἑός ἐτιος (semel genit. Ὀδυσσεύς, ω, 398), Ulysses, unicus Laertæ f. ex Anticlea, π, 119; cui nascenti Autolycus, avus maternus, nomen indidit, τ, 399-409. Epitheta solita: πολύμητις, πολυμήχανος, πολύτροπος, ποικιλομήτης, πολύφρων, δαιρρων, ταλασίφρων, πολύτλας, κλήμων, διογενής, ἀντίθεος, δῖος, ἀμύμων, πολύαινος, κυβέλλυμος, δορυκλυτός, πτολίπορθος. Juvenis in Parnassum ad Autolycum profectus, in venatione graviter vulneratur, τ, 393-475. Legatus in Messeniam ob debitum publicum, ab Iphito acceptit arcum Eurtyi, φ, 14-38. Ducta Penelope thalamum sibi ipse construxit, ψ, 185-204. Atridae in Ithacam venientes ægre ei persuadent, ut expeditionis Trojanæ sit socius, ω, 115-119. Proficiscens Mentorem domui præfecit, β, 225 sqq., infante Telemacho. Ejus insulæ et urbes ι, 21-27, cum navibus μλοπαρῆσις, B, 631-637. Medium tenebat in statione navium, Θ, 222 sq.; A, 5 sq. Forma ejus, Γ, 193 sqq., 211; et concionantis habitus et elocutio, 216 sqq. Ante bellum legatus cum Menelao Trojam venit, 204-224. Chryseidem ad patrem reducit et hecatomben facit Apollini, A, 311, 430-487. Minerva eum admonet, B, 166 sqq., ut tantum

non ubique per utrumque poema. Seditionem in exercitu cohibet et Thersiten castigat, 182 sqq. Concio ejus, 283-332. Respondet Agamemnoni calidius increpanti, Δ, 349 sqq. Pugnāt, 494 sqq.; Z, 30. Prudenter fugit, Θ, 92 sqq. Legatus mittitur ad Achillem, I, 169 sqq. Oratio ejus, 283-306. Malum eventum renuntiat, 676 sqq. Speculator in Trojanorum castra proficiscitur cum Diomede, K, 109, 144 sqq., 232 sqq. Bona omnia et preces ad Minervam, 274 sqq. Dolonem capiunt, 339 sqq. Cæsis re tractis, Rhesi equos avertit, 488-514. Pugnāt, A, 312 sqq. Vulneratus et a Trojanis circumventus, a Menelao et Ajace eripitur, 401-488. Trepidum consilium Agamemnonis improbat, Ξ, 82-105. Persuadet Achilli ut impetum reprimat, usquedum pranderint copiae, T, 154-172, 215-237. In Iudis funebribus luctatur cum Ajace dubio eventu, Ψ, 700-739, et cursu certat victor, 755 sqq. Cum Menelao excubias agit per noctem frigidam, ξ, 469-502. Litigavit cum Achille in convivio de dolo et de fortitudine, θ, 73-82. Pro transfuga Trojam venit et ab Helena cognoscitur, δ, 240-258. Achillem mortuum cum periculo hostibus eripit, ε, 309 sq. Armorum judicium, λ, 544 sqq. Neoptolemum e Scyro insula adducit, 508 sqq. Quid fecerit in equo ligneo, δ, 269-289. Errores ejus in reditu narrat *Odyssea*, paucis comprehensos ψ, 310-341. Ab insula Tenedo ad Atridas redit, δ, 159-164. Ad Ciconas appellens, Ismaro expugnata fugatur, ι, 39-61; inde a Malea promontorio ad Lotophagos depellitur, 62-104; deinde in Cyclopuum terram, unde Polyphemo excæcato vix effugit, 105-566. Inde ad insulam Æoli pervectus, ventum secundum accipit, sed perdit sociorum avaritia, κ, 1-79. Ad Læstrygonas delatus amittit naves præter unam, 80-132. In qua ad Æëam venit, Circes veneficæ insulam, apud quam, Mercurii ope domitam, anno integro manet, 133-574. De Circes consilio ad Cimmerios digressus, Tiresiam ex inferis evocatum consulit de reditu, et alios plurimos manes videt cum iisque colloquitur, λ, 1-635. Revertum in Æëam, Circe de insequentibus periculis admonet, μ, 1-141. Mare ingressus, Sirenas feliciter prætervehitur, 142-200; et scopulos erraticos et Charybdim, dum Scylla sex ei socios abripit, 201-259. Inde a sociis coactus in Thrinacriam appellit, ubi, absente ipso, socii Solis boves mactant, 260-373. Quare Jupiter fulmine percutit navem, 397-419, solusque Ulysses in Ogygiam insulam servatur, 420 sqq. Ubi a Calypsone nymphea benignissime exceptus amat et diu invitatus retinetur, α, 13 sqq.; δ, 555-560. Sed Minervæ precibus, absente Neptuno irato de Cyclope, α, 11 sqq.; ε, 5 sqq., ab Jove jubetur Calypso eum dimittere, Mercurio internuntio, ε, 28 sqq. Fabricata rate navigationem aggreditur, 228-281, et duodevigesima die ad Phæacum insulam pervenit, sed a Neptuno visus, agerrime demum litus ascendit, et dormit, 282-493. Puellarum lusu expergefactus, ζ, 110-185, regia filia Nausicaæ eum lavacro, veste et cibo recreatum, diligenter admonitum in urbem Phæacum ducit, 186-331. In regia benignissime receptus, η, festis interest, disco vincit et splendide donatur, θ. Errores ejus narrat, ι-μ. Dimissus, dormiens in Ithacam advenit, ν, 1-138, et a Minerva edocetur faciendi, 188-440. Mendici specie est apud Eumæum subulcum, ξ, ο. Ubi Telemacho soli se cognoscendum præbet, π, 155 sqq. Ab Eumæo ductus, in aulam et regiam domum venit, ρ, 166 sqq.; mendicat et vexatur, 328 sqq. Lucta cum Iro, σ, 14-157. Iterum male vexatur, 304 sqq. Cum Telemacho præparat procorum necem, τ, 1-46; et ut hospes confabulatur Penelopæ, 47-307; 508-518; interim ab Euryclea nutrice cognoscitur, 467 sqq. Fausta omnia, υ, 30-121. Se Eumæo et Philætio cognoscendum præbet, φ, 188-244, et arcum tendit, 393 sqq.; quo procos aggressus interfecit, χ,

1-380, ancillas puniri jubet et domum purgari, 381-501. A Penelope tandem agnoscitur, ψ, 1-296; et a Laerte patre, ω, 205-344, et procorum patres vincit, 413-548. Mortis genus a Tiresia prædictum, λ, 134-137. — *Insaniam simulabat, quum heroes conquirentur ad expeditionem Trojanam, sed delectus per Palamedem, Cypr. p. 582, b. Palamedem aquis demergit, fr. 16, p. 594. Achillem a cæde Thersitæ purgat, Æth. p. 583, a. Armorum judicium incipit, ibid. b. Cedunt arma de Minervæ consiliis Ulyssi, Il. parv. p. 583, b. Quid tum Trojanæ et captivi de eo dixerint, fr. 4, 5, p. 596. Helenum ex insidiis capit, ibid. Neoptolemum Achillis e Scyro arceisit et patris arma donat, ibid. Deturpato vultu Trojam ingreditur speculator, agnoscitur ab Helena, et interfectis aliquot Trojanis revertitur, ibid. Cum Diomede Palladium rapit, ibid., coll. fr. 9, 596. Vulneratus a Thoante, fr. 10, ib. Maronæ eum offendit in reditu Neoptolemus, Nost. p. 584, b. Odysseam in Cyclo exceptit Telegonia; ubi proci sepeliuntur a suis; Ulysses, sacrificio Nymphis oblato, in Elidem avehebatur, inspecturus armenta, ubi hospitio excipiebatur a Polyxeno et craterem dono accepit, p. 584, b. In Ithacam redux imposita sibi a Tiresia peragit. Post ad Thesprotos venit et uxorem ducit reginæ eorum Callidicen; inde dux is belli contra Brygos, infesto Marte, amica Minerva. Post Callidices mortem Polyxeni, Ulyssis filius, Thesprotorum regnum accipit; pater in Ithacam revertitur, ubi a Telegono, ipsum ignorante, interficitur, corpusque ejus ad Circe perfertur, p. 585, a. De filiis ejus conf. p. 601, a.*
Ὀδυσσεύς, ἥος, Cabesius, ab Idomeneo cæsus, N, 363 384, 772.
Οἰκονομία, vel Οἰκονόμια, τὰ, carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 586 sq.
Οἰκονόμος, αο, Œdipus, rex Thebanus, cujus res breviter narrantur, λ, 271-280. Ludi funebres post ejus mortem, Ψ, 679 sq. — De eo in Cypritis carminibus narratum, p. 582, a. Ex Euryganea Hyperphantis filia quatuor liberos suscepit, Œd. fr. 2, p. 587. Diras filius imprecatur, quas et qua causa, Theb. fr. 2, 3, p. 587.
Ὀϊκλῆς, ἥος, a. Ὀϊκλῆης, Antiphata f., Amphiarai pater, ο, 243 sq.
Ὀϊλέως, ἥος, 1) princeps Locrensiū, pater Ajacis minoris, B, 527; Ξ, 442, etc., et Medonis, B, 727 sq.; N, 694 sq. Secunda uxor ejus Eriopis, 697. 2) Trojanus, occisus ab Agamemnone, A, 93.
Ὀϊλιάδης, ου, Oilei f., Ajax minor, Ξ, 446; N, 203, 712; II, 330; Ψ, 759.
Οἰνεΐδης, αο, Œneii f., Tydeus, E, 813; K, 497.
Οἰνεύς, ἥος, Porthæi f., Ξ, 115 sqq., rex Calydoniæ, pater Meleagri et Tydei, B, 641. Dianæ sacrificio oblitus terra a Calydonio apro vastabatur, I, 534 sqq. Bellerophonem hospitio excepit, Z, 216 sqq. — Peribæam præmio accipit Oleno destructa, Theb. fr. 6, p. 588. Ei insidiantur Melanitis filii, Alc. fr. 8, p. 589.
Οινόμαχος, 1) Græcus, ab Heclore occisus, E, 706. 2) Trojanus, M, 140; N, 506.
Οἰωνοΐδης, ου, Œonopionis f., Helenus, E, 707.
Οἰνότροπος, αλ, tres Anii filii, Cypr. fr. 11, p. 593.
Οἰνῶ, οὖς, earum una, ibid.
Οἰνώφ, οπος, pater Liodis Ithacensis, φ, 144.
Οἰσχλος, Ascrae nymphae f. ex Neptuno, Ascrae urbis conditor, Ath. fr. 2, p. 586.
Οἶτυλος, δ, oppidum Laconicum, B, 585.
Οἰχαλιεύς, ἥος, Œchaliensis, B, 596, 730; θ, 224.
Οἰχαλίη, urbs Thessaliæ, πόλις Εὐρύτου, B, 730. Οἰχαλίηθεν, 596. — Οἰχαλίας ὠδῶσις, carmen in Cyclo positum,

cujus fragmenta v. p. 590 sq. Ubi sita haec Œchalia et quænam urbs fuerit, jam a veteribus ignoratum et multis modis quæsitum : v. fr. 3 et 5.

- Ὀλιζών, ὄνος, ἡ, oppidum Thessaliæ, τρηχία, B, 717.
 Ολοοσσών, ὄνος, ἡ, urbs Thessaliæ, λευκή, B, 739.
 Ὀλύμπιος, de Jove passim; et Ὀλύμπια δώματα de sedibus deorum.
 Ὀλυμπιάδες, Olympiæ, de Musis, B, 491; H. Merc. 450.
 Ὀλυμπος, et Ὀύλυμπος, mons Thessaliæ, deorum sedes, passim : μέγας, μακρὸς, ἀγάννιφος, νιφόεις, αἰγλήεις, πολυδειράς, πολύπτυχος. V. ζ, 42-47, ubi describitur. Sed simpliciter de monte, quem Ossæ imponere volebant Aloïdæ, λ, 315.
 Ὀνητορίδης, ου, Onetoris f., Phrontis, γ, 282.
 Ὀνήτωρ, ορος, sacerdos Jovis Idæi, II, 604 sq. Alius in Ὀνητορίδης.
 Ὀπίτης, ου, ab Hectore occisus, A, 301.
 Ὀπίεις, ὄντος, Opus, urbs Locrensiū, B, 531; Σ, 326; Ψ, 85.
 Ὀρέσθιος, Græcus, αἰολομήτης, ab Hectore occisus, E, 707 sqq.
 Ὀρέστης, ου, Agamemnonis f., I, 142 sq.; λ, 438-461; patris cædem in Clytemnestra et Ægistho ultus, δ, 303-310; 195 sqq., 203 sqq.; δ, 545 sqq.; α, 30, 40, 298 sqq. : cum Pylade, Nost. p. 584, b. 2) Græcus, occisus ab Hectore, E, 705. 3) Trojanus, M, 139; occisus, 193.
 Ὀρθάος, Trojanus, N, 791.
 Ὀρθή, urbs Thessaliæ, B, 739.
 Ὀρμένιος, ας, Ormeni f., 1) Amyntor, I, 448; K, 266. 2) Ctesius, ο, 414.
 Ὀρμενιον, τό, urbs Thessaliæ, B, 734.
 Ὀρμενος, 1) Trojanus, occisus a Teucro, Θ, 274. 2) Alius, M, 187. Alii Græci in Ὀρμενίδης.
 Ὀρνεαί, urbs Argolidis, B, 571.
 Ὀρσίλοχος, 1) Alphei f., γ, 489; E, 545-547. Ex cujus filio Diocleo natus 2) ad Trojam occisus ab Ænea, E, 542-560, ubi v. plura. 3) Messenius, φ, 16. 4) Trojanus, Θ, 274. 5) Fictus ab Ulysse Cretensis princeps, ut Idomenei f., v, 259-271.
 Ὀρτυγίη, insulæ Deli antiquum nomen, ε, 123, ubi Diana Orionem occidit; ο, 403 (δοι τροπαι ἡλείοιο). Insula prope Delum, H. Ap. 16.
 Ὀρχομενός, ἡ, 1) antiqua urbs Bæotiæ, Μινύειος, B, 511; I, 381; λ, 284, 459. 2) Arcadiæ, B, 605.
 Ὄσσα, ἡ, mons Thessaliæ, λ, 315.
 Ὀτρεύς, ἦος, rex Phrygiæ majoris, cui contra Amazonas Priamus auxilium tulit, I, 186; H. Ven. 111, 147.
 Ὀτρυντείδης, ου, Otryntei f., Iphition, γ, 383, 389.
 Ὀτρυντεὺς, ἦος, pater Iphitionis ex nymphā, γ, 384 sqq.
 Οὐκαλέγων, ὄντος, Trojanus senex, I, 148.
 Οὐρανίη, nymphā, socia Proserpinæ, H. Cer. 423.
 Οὐρανίωνες, Urani filii, Titanes, E, 898. Alibi passim de diis.
 Οὐρανός, Cælus, Gææ maritus, Ἀστερόεις, H. 30, 17. — *Ejus nuptiæ cum I'ῷ, in Cyclo, p. 581, a.*
 Οὔτις, accus. Οὔτιν, nomen quod Ulysses Cyclopi tanquam suum indicavit, ι, 366, 369, etc.
 Ὀφελέστης, ου, 1) Trojanus, occisus a Teucro, Θ, 274. 2) Alius s. Pæon, ab Achille, Φ, 210.
 Ὀφελτίας, 1) Trojanus, occisus ab Euryalo, Z, 20. 2) Græcus, occisus ab Hectore, A, 302.
 Ὀχλῆσιος, Ætolus, pater Periphantis, E, 843.

II

Παγασαῖον ἱερὸν, Pagasis, Pelasgiotidis urbe, prope Trachinem situm, Apollinis, Theb. fr. 6, p. 588.
 Παῖφων, ὄνος, medicus deorum, sanat Haden, E, 401 sq.;

- Martem, E, 899 sqq. Ab eo descendunt medici, δ, 232.
 Allbi, A, 473; X, 391; H. Ap. 518, est hymnus sacer.
 Παιόνες, Thraciæ s. Macedoniæ gens, a Trojanorum partibus, ἀγκυλοτόξοι, B, 848; K, 428; ἱπποκορυσταί, II, 287 sqq.; δολιχεγχείες, Φ, 155.
 Παιονίδης, Pæonis f., Agastrophus, a Diomede occisus, A 338-369.
 Παιονίη, regio, ἐριδωλαῖ, P, 350; Φ, 154.
 Παισός, ἡ, urbs Mysiæ minoris, E, 612. Conf. Ἀπαισός.
 Παλαμήδης, ους, Nauplii f., aperit Ulyssis simulatam insaniam, Cypr. p. 582, b. *Ejus mors, ib. p. 583, a, ab Ulysse et Diomede, aquis cum demergentibus, fr. 16, p. 594.*
 Παλλάδιον, Trojanum ablatum ab Ulysse et Diomede, II. parv. p. 583, b; fr. 9, p. 596. Secundum Arctinum, non verum, ab Jove Dardano datum, sed simulatum, II. Exc. fr. 3, p. 599.
 Παλλάς, ἄδος, epitheton Minervæ, A, 200; Δ, 78; O, 614; γ, 33; Ψ, 771; α, 125, 327; β, 405; δ, 828, etc.; ἐγρεμάχη, H. Cer. 424.
 Πάλλας, αντος, pater Selenes, H. Merc. 100.
 Πάλμυς, υος, Trojanus, N, 792.
 Πάμμων, ὄνος, Priami f., Ω, 250.
 Πάν, Πανός, Mercurii et Dryopes nymphæ f., Græcorum Silvanus : v. Hymnum 18 in eum.
 Παναχαιοί, Græci universi, B, 404; H, 73, 159, 327, etc.; α, 239; ξ, 369; ω, 32.
 Πανδάρως, Meropis f., Aedonis filiæ pater, τ, 518; υ, 66.
 Πάνδαρος, Lycaonis f., dux Zeleensium, egregius sagittarius, B, 824-827. Vulnerans Menelaum sagitta, turbat fœdus, Δ, 88-147. Vulnerat et Diomedem, E, 95-105; a quo occiditur, 167-296, ubi plura de eo.
 Πανδίη, Jovis filia ex Selene, H. 32, 15.
 Πανδίων, ὄνος, Græcus, Teucrici socius, M, 372.
 Πάνδοκος, Trojanus, A, 490.
 Πανθοίδης, ας, Panthoi f., 1) Polydamas, O, 446; N, 756, etc. 2) Euphorbus, II, 808; Σ, 250.
 Πανέλληνες, Hellenes universi cum Achæis nominati B, 530.
 Πάνθοος, senex Trojanus, γ, 146. Pater Polydamantis, Euphorbi et Hyperenoris, O, 522; P, 9, 23, 40, 59.
 Πανοπεύς, ἦος, δ, 1) urbs Phocidis, καλλιγορός, λ, 581; B, 520; P, 307 (καίτης). 2) Phoci f., Epei pater, Ψ, 665.
 Πανόπη, Nereidum una, Σ, 45.
 Παρθένιον φρεάρ, Eleusine, H. Cer. 99.
 Παρθένιος, δ, fluvijs Paphlagoniæ, B, 854.
 Παρθενοπαῖος, Thebani belli heros, a Periclymeno occisus, Theb. fr. 8, p. 588.
 Πάρις, ιος, idem qui Ἀλέξανδρος, Priami regis f., γ, 325, 437; Z, 503, 512; M, 93; N, 660, etc. Δύσπαρι, γ, 39; N, 769.
 Παρνησός, mons Bæotiæ, τ, 494, 411, 432; φ, 220; ω, 331; H. Ap. 269, 282 (νιφόεις), 393, 521; H. Merc. 555.
 Πάρως, ἡ, insula, H. Ap. 44; ἀμφιρύτη, H. Cer. 493.
 Παρρυσία, ἡ, urbs Arcadiæ, B, 608.
 Πασθέη, Gratiarum una, quam promittit Juno conjugem Somno, Ξ, 269, 276.
 Πάτροκλος, ου, οιο et ἦος, acc. ον et ἡα, voc. Πάτροκλες et Πατρόκλεις, Menœtii f., amicus Achillis. Epitheta : ἀμύμων, μεγαλήτωρ, ισόθεος, ἱπποκλέυθος. Monita patris Menœtii, quum proficisceretur cum Achille, A, 785 sqq. A, 337, 345; I, 190, et alibi, cum Achille est. A quo mittitur sciscitatum de vulneratis, A, 611 sqq. Venit in tentorium Nestoris, qui eum precatur, persuadeat Achilli ut vel pugnet, vel ipsi permittat Myrmidonas et arma, 644-804. Eurypylum vulnerat offendit et curat, 805 sqq.; O, 390 sqq., festinatque ad Achillem. A quo impetrat arma, equos et copias, exit et fortissime pugnat, sed, Achillis præcepta non servans, ab Hectore occiditur : v. totam II.

- Pugna de Patrocli corpore, quod demum ad naves deportatur, in P. Immenso dolore lugetur ab Achille, Σ, 122 sqq.; qui servat corpus amici, clamore terrens Trojanos, 151 sqq. Lavatur corpus, 344 sqq. Fletur a Briseide, T, 282-302. Et iterum ab Achille, 314-339. Anima ejus apparet Achilli, Ψ, 65-107. Exsequiae et ludi in ejus honorem, 108-897. A Nestore appellatur διόξιν μήστωρ ἀτάλαντος, Υ, 110. — *Lycaonem, Priami filium, in Lemnum vendit, Cypr. p. 582, b.*
- Παφλαγόνες, gens Asiae minoris, ἀπισσταί, μεγαλήτορες, E, 577; B, 851 sqq.; N, 656, 661.
- Πάφος, ἡ, urbs Cypri, θ, 363; H. Ven. 59.
- Πειραιδης, αο, Piræi f., Eurymedon, Δ, 228.
- Πείραιος, Clyti f., Ithacensis, fidus Telemacho, ο, 539 sqq.; ρ, 55 sq.; 71-83; υ, 372.
- Πειρίθοος, Jovis f. ex Ixionis uxore, Ξ, 317 sq.; Polypœtæ pater ex Hippodamia, B, 740 sqq., ubi de nuptiis ejus turbata a Centauris, sed pluribus ϕ, 295-304. Eum viderat Nestor, A, 263. — *De ejus et Thesi in Orcum descensus, Min. fr. 4, p. 590.*
- Πείροος, Imbrasi f., Thracum dux, B, 844; Δ, 520, 525. Genit. Πείρω, Γ, 484.
- Πείσανδρος, 1) Mæmali f., tertius dignitate inter Myrmidonas post Achillem et Patroclum, Π, 193 sqq. 2) Trojanus, Antimachi f., occisus a Menelao, Δ, 122-144. 3) Alius Trojanus, ab eodem occisus, N, 601-641. 4) Ithacensis, Polycoris f., prociis, σ, 298, sq.; χ, 243 sq., 268.
- Πισιονορίδης, αο, Pisenoris f., Ops, α, 429; β, 347; υ, 148.
- Πιστήνωρ, ορος, 1) Trojanus, O, 445. 2) Præco Ithacensis, β, 38. Tertium v. in Πισιονορίδης.
- Πισίστρατος, Nestoris f., γ, 36, 400, 415, 454. Telemachum in itinere comitatur, 483; δ, 155; ο, 4, 6, 44 sqq., 131, 166, 202.
- Πελάγων, οντος, 1) dux sub Nestore, μέγας, Δ, 295. 2) Lycius, E, 695.
- Πελασγικός, Pelasgius, Jovis Dodonæi epitheton, Π, 233. Πελασγικὸν Ἄργος, B, 681.
- Πελασγοί, antiquissima gens Græciæ, in Thessalia; v. Πελασγικός: in Asia minore, ubi Larissam habent, B, 480 sqq.; K, 429; P, 288; in Creta, τ, 177.
- Πελίας, αο, Neptuni f., frater Nelei, pater Alcestidis, B, 715. Ortus ejus et regnum describitur λ, 235-257.
- Πελλήνη, urbs Achajæ, B, 574.
- Πελοπόννησος, πείρα, H. Ap. 250, 290, 419, 430, 432.
- Πέλοψ, οπος, avus Agamemnonis, Tantalii f., B, 104 sq., πλήξπιπος. — Πέλοπος νῆσος, Cypr. fr. 8, p. 593.
- Πενθεσίλεια, Amazon, Thracia, Martis filia, Trojanis auxilio venit et fortiter pugnans ab Achille occiditur, Æth. p. 583, a, et fr. 1, p. 595. Eam sepeliunt Trojanæ et Thersites ejus amore Achilli objicit, ib. p. 583, a.
- Πεπάργθος, insula Ægæi maris, ἀρχιᾶλη, H. Ap. 32.
- Περαῖβοι. V. Πέρραιβοι.
- Πέργamos, ου, ἡ, arx Ilii cum templo Apollinis, E, 446 sqq.; Δ, 508; Z, 512; H, 21; Ω, 700.
- Περγασίδης, ου, Pergasi f., Deicoon, E, 535.
- Περίβοια, 1) Accessaneii filia, mater Pelegonis, Φ, 141 sqq. 2) Eurymedontis filia, mater Nausithoi, η, 57 sq. — *Hipponoi filia, Oleno destructa Cæneo data præmio, Theb. fr. 9, p. 588.*
- Περικῆς, εος, Græcus, pater Bori, Π, 177.
- Περικλύμενος, Nelei f., frater Nestoris, λ, 286. — *Neptuni f., qui Parthenopæum in bello Thebano occidit, Theb. fr. 8, p. 588.*
- Περικλῆδης, εος, 1) Græcus, pater Schedii, O, 515. 2) Socius Ulyssis, λ, 23; μ, 195.
- Πέρριος, Megæ f., Trojanus, Π, 695.
- Περίφας, αντος, 1) Ochesii f., κλώριος, occisus a Marte, E, 842-847. 2) Præco Trojanus, Epyti f., P, 323.
- Περύφτης, ου, 1) Trojanus, a Teucro occisus, E, 515. 2) Coprei f., Myceneus, ab Hectore occisus, O, 638 sqq.
- Περκώστος, Percotes incolæ, B, 831; Z, 30; A, 329.
- Περκώτη, urbs Troadis, B, 835; A, 229; O, 548.
- Πέρραιβοι, gens Thessalia, B, 749 (ubi μενεπτόλεμοι τε Περραιβοί); H. Ap. 218.
- Περσαῖος, pater Hecates, H. Cer. 24.
- Περσεύς, ἦος, 1) Jovis ex Danae f., E, 319 sq. 2) Nestoris f., γ, 414, 444.
- Περσερόνεια, Proserpina, filia Cereris et Jovis, uxor Plutonis Jove concedente rapta, H. Cer. 2 sqq., 408 sqq., tertiam anni partem cum eo terens, 467 sqq.: sed v. ipsum Hymnum, ubi etiam Περσερόνη dicta 56, 361, 388, 405.
- Περικαλλῆς H. 12, 2; ἐκαινὴ I, 565; κ, 491, 534, etc.; ἀγαυή, λ, 212, 225, 635, ubi ad terrorem mittit Ἰοργεῖην κεφαλὴν.
- Πέρση, filia Oceani, ex Sole mater Circes et Ætææ, κ, 139.
- Περσηϊάδης, αο, Persei f., Sthenelus, T, 116, 123.
- Πετεών, ὄνος, vicus Boeotiae, B, 500.
- Πετώς, ὦο, rex Athenarum, Menesthei pater, B, 552; Δ, 327, 338; M, 331, 355; N, 690.
- Πηδαῖον, τὸ, locus Troadis, N, 172.
- Πηδαῖος, Antenoris f., a Megete occisus, E, 69-75.
- Πηδασος, ἡ, 1) urbs Lelegum in Troade, αἰκινῆ, Z, 34 sq.; ubi rex Altes, Φ, 86 sq.; ab Achille expugnata, Γ, 92. — *Quod narrabat in Cypris, p. 582, b. Conf. fr. 15, p. 594.* 2) Urbs Peloponnesi, ἀμπελόεσσα, I, 152, 294.
- Πηδασος, 1) filius Bucolionis ex Naiade, occisus, Z, 21-28. 2) Equus Achillis tertius, mortalis, e Thebis abreptus, Π, 152 sq.; occisus, 467 sq.
- Πηλεγών, ὄνος, Axii fluvii ex Peribœa f., pater Asteropæi, Φ, 141 sqq.
- Πηλεΐδης, αο et εω, Pelei f., Achilles, passim.
- Πηλεῖων, ὄνος, idem.
- Πηλεὺς, εος et ἦος, filius Æaci, rex Myrmidonum, maritus Thetidis, pater unici filii Achillis, ἱππηλάτης, Π, 33 sq.; Φ, 188 sqq.; Ω, 534-546. Filia Polydora, Π, 175. Dū omnes in ejus nuptiis cum Thetide, Ω, 60 sqq., dona dantes, arma, Σ, 84 sqq.; hastam, T, 387 sqq.; equos immortales, Π, 380 sq., 867; P, 441 sqq.; Ψ, 277 sq. Phœnicem fugientem recipit, I, 479 sqq.; et Patroclum, Ψ, 84-90; et Epigeum, Π, 570-576, quos filio comites dedit. Nestore et Ulysse ad eum venientibus, ut copias in bellum colligant, mittit Achillem genereose monitum, A, 769-784; H, 125 sqq.; I, 252 sqq. Comam filii redituri Spercheo voverat, et hecatomben, Ψ, 144 sqq. Apud senem invila manet Thetis, Σ, 434 sq. Quam amatus ab Achille, λ, 494 sqq., et alibi. — *Cum Telamone Phocum interficit in altero bello Thebano, Alc. fr. 5, p. 589. Nuptiæ ejus cum Thetide, Cypr. p. 581, b; et dona decorum, fr. 4, p. 592. Neoptoleum nepotem Troja redeuntem agnoscit, Nost. p. 584, b.*
- Πηλεΐδης, αο et εω, Pelei f., Achilles, passim.
- Πηλῆϊος, Pelei, Σ, 60, 441.
- Πηλῆϊς, ἄζος, ex Pelio monte excisa, μελίη, Π, 143; T, 390; Γ, 277; Φ, 162; X, 133.
- Πήλιον, τὸ, mons Thessaliæ, εἰνόςφυλλον, B, 744, 757; Π, 144; T, 391; λ, 316; H. Ap. 33.
- Πηνειὸς, fluvius Thessaliæ, ἀργυροδίνης, B, 752 sq., 757; H. 20, 3.
- Πηνελῆος, et Πηνέλεως, ω, unus ex ducibus Beotorum, B, 494. Pugnāt, N, 92; E, 487 sqq.; Π, 335; P, 597-600.
- Πηνελόπεια, uxor Ulyssis, formosissima, Icarii filia, Telemachi mater, περίφρων, ἐχέφρων, ζωῖμων, πολυμήδους. Absente Ulysse a prociis plurimis ambatur, quos tela ad finus soceri senis texenda et per noctem solvenda diu frustrat.

- β, 87-110, et alibi. Phemium de infelici Græcorum re-
ditu canere vetat, α, 328-364. Afflicta nuntio insidiarum
filio a procis structarum, a Minerva somnio recreatur, δ,
675-841. Telemachi reditus ei nuntiatur, π, 322-341;
quare jam procos sceleris accusat, 409-451. Telemachum
reducem amplectitur, ρ, 36 sqq., et procos increpat Ulys-
sem male vexantes, 492 sqq.; postea ipsum filium, qui
eum non tueatur, σ, 158-243. Cum ea loquitur Ulysses
solus, quem ad se vocaverat, τ, 47-307; somnium ejus,
508-553, et arcus ponendi consilium, 570 sqq. Lamen-
tatio ejus per noctem, υ, 57-94. Arcum in certamen po-
nit, φ, 1 sqq., et Ulyssi dari jubet, 311 sqq. Dormiens ex-
citatur ab Euryclea, de Ulysse ei non credens, ψ, 1-32;
quem difficulter nec nisi post signa evidentissima agno-
scit, semper metuens ne fallatur, 32-230; sermones per
noctem, 231-343. Mane domum claudere jubetur, 349
sqq. Laudatur ab umbra Agamemnonis, ω, 192 sqq. —
*Mortuo Ulysse ad Circen abducitur a Telegono, ejus-
que fil uxor, Teleg. p. 585, a. Quod ex Nostis memo-
rat Eustath., fr. 8, p. 600. Idem ex Telegonia, p. 601,
α, præter Telemachum ei filium fuisse ex Ulysse Ar-
cesilaum.*
- Πήρεα, locus Thessaliæ, B, 766.
- Πηρώ, οὗς, formosissima filia Nelei, soror Nestoris, data
uxor Bianti, λ, 286-297, coll. ο, 229-238.
- Πεδύτης, Percosius, Z, 30.
- Περίη, regio Thessaliæ, ad Olympum, Ξ, 226; ε, 50; H.
Ap. 216; H. Merc. 70, 191. Περὶήθεν, 85.
- Πετρεὺς, ἦος, Æthrae pater, avus Thesei, Γ, 144.
- Πετρεῖα, urbs agri Trojani, B, 829.
- Παγκταὶ πέτραι, scopuli erratici, in freto Siculo, ut veteres
putant, μ, 60; ψ, 327.
- Πάκος, ἡ, Mysia mons. Eetion habitabat ὑπὸ Πάκω
ὀλέσση, Θήβη Ὑπολακίη, Z, 396, 425; X, 479.
- Πλάταια, Plateæ, urbs Bootiæ, B, 504.
- Παισθένης, οὗς, *Helene filius, fortasse in Cypriis, fr.*
21, p. 595.
- Πευρών, ὄνος, δ, urbs Ætolorum, B, 639; N, 217; Ξ, 116.
- Πευρώνιος, adj. Ψ, 635.
- Πηλιάδες, αἱ, astrum, Σ, 486; ε, 272.
- Πλούτος, (Cereris et Iasionis t.) divitias hominibus præbens,
H. Cer. 489.
- Πουτώ, οὗς, nymphea, socia Proserpinæ, H. Cer. 422.
- Ποδαλείριος, Æsculapii f., dux belli et medicus, B, 732; A,
833.
- Ποδάργη, Harpyia, mater equorum Achillis ex Zephyro,
Π, 150 sq.; T, 400.
- Πόδαργος, 1) equus Menelai, Ψ, 295. 2) Equus Hectoris,
Θ, 185.
- Ποδάργης, εὖς, frater minor Protesilai, B, 704; N, 693 (με-
νεπτόλεμος).
- Ποδῆς, οὗ, Eetionis f., amicus Hectoris, a Menelao occisus,
P, 575-590.
- Ποιάντιος υἱός, Ποεάντις filius, Philoctetes, γ, 190.
- Πολίτης, ου, 1) Priami f., speculator Trojanorum, B, 791-
794; N, 533-535; O, 339; Ω, 250. 2) Socius Ulyssis, x,
224 sq.
- Πολυαμμονίδης, ου, Polyæmonis f., Amopæon, Θ, 276.
- Πόλυβος, 1) Antenoris f., A, 59. 2) Princeps Ægyptius, δ,
126. 3) Artilex apud Phæacas, θ, 373. 4) Ithacensis,
pater Eurymachi proci, ο, 518; π, 345, 434, etc. 5)
Procorum unus, χ, 243; occisus, 284.
- Πολύδαιμον, nobilis Ægyptiaca, Thonis uxor, δ, 228.
- Πολυδέμων, Plutonis epitheton, pro nomine proprio est in
H. Cer. 17, 31, 404, 430, πολυσημάντωρ, κρατερός.
- Πολυδεύκης, εὖς, Pollux, frater Castoris, πῦξ ἀγαθός, Γ,
234-247; λ, 300-304; H. 33. Adde supra Κάστωρ. —
- Ἀθάνατος, ἔως Ἄρπος, *Cypr. fr. 2, p. 592; ἀελοφόρος,
fr. 8, p. 593.*
- Πολυδάστη, pulcra filia Pelei, Boro nupta ex fluvio Spercheo
peperit Menesthium, Π, 175-178. — *Meleagri filia, Pro-
tesilai uxor, Cypr. fr. 13, p. 594.*
- Πολύδαρος, 1) Priami f. nothus, natu minimus omnium,
cacidit sub Achille, Υ, 407-420; Φ, 85-91; X, 46. 2)
Vetustus, quem Nestor Buprasii in certamine ludicro vi-
cit, Ψ, 637.
- Πολυθερσείδης, ου, Polythersis f., Ctesippus, χ, 287.
- Πολύδοος, 1) vates et princeps Corinthius, pater Euchenoi-
ris, cui mortem in bello Troj. prædixit, N, 663-670. 2)
Eurydamantis f., Trojanus, E, 148.
- Πολυκάστη, filia regis Nestoris, lavat Telemachum jussu
patris, γ, 464-467.
- Πολυκτορίδης, αὖ, Polycctoris f., Pisander, σ, 298; χ, 243.
- Πολύκτωρ, ορος, 1) Ithaci frater, ρ, 207. 2) Hoc nomine
figit personatus Mercurius sibi patrem, Ω, 397-399. 3)
V. Πολυκτορίδης.
- Πολυμήλη, filia Polyantis, quam saltantem in festo Dianæ
adamavit Mercurius, Eudori mater, Π, 180-190.
- Πολύμηλος, Lycius, Argeæ f., Π, 417.
- Πολυνείκης, εὖς, Cædipi f., cum Tydeo Mycenis copias col-
ligit, Δ, 377 sq. — *Ejus filius Thersander, Cypr. p.*
582, a. *Patris mensam et pocula apponit quæ ille non
vult, Theb. fr. 2, p. 587.*
- Πολύνοος, Tectonis f., nobilis Phæax, θ, 114.
- Πολύνοιος, 1) Agasthenis f., θεοειδής, princeps Eleorum, B,
623. — *Ulysses post reditum hospitio excipit et cra-
tere donat, Teleg. p. 584 extr. et sq. — 2) Rex Eleusi-
nius, H. Cer. 154, 477.*
- Πολυόνη, Priami et Hecubæ filia, in Achillis tumulo
mactatur, Η. Exc. p. 584, b.
- Πολυπημονίδης, αὖ, Polypemonis f., Aphidas, uterque ab
Ulysse fictus, ω, 305.
- Πολυποίτης, αὖ, Pirithoi f., validissimus, Thessalorum par-
tis dux, B, 738 sqq., ubi ejus urbes et origo. Pugnat, Z,
29; portas castrorum tuetur, M, 129-153, 182 sqq. Mas-
sæ ultra omnes jacit in ludis funebribus, Ψ, 836-849.
— *Pedestri itinere redit, Nost. p. 584, b. Alius, Ulys-
sis filius ex Callidice, regina Thesprotorum, et hu-
jus in regno successor, Teleg. p. 585, a.*
- Πολυρείδης, εὖς, Mantii f., Theoclymeni pater, vates, ο, 249-
256.
- Πολύρημος, 1) heros ex gente Lapitharum, Elati f., A, 264.
2) Cyclops ille immanis, Neptuni ex nymphea f., α, 68-73;
ι, 403, 407, 446. Vide Κύκλωψ.
- Πολυρήτης, ου, Trojanus, N, 791.
- Πολυρόντης, ου, Thebanus, Autophoni f., dux insidiarum
in Tydeum, Δ, 395.
- Ποντεὺς, ἔως, nobilis Phæax, θ, 113.
- Ποντόνοος, præco Aegini regis, η, 178-182; θ, 65; ν, 49-53.
- Πορβεὺς, ἔως, princeps Pleuronis et Calydonis rex, Agrii,
Melanis et Tydei pater, Ξ, 115 sqq.
- Ποσειδάων, ὄνομος, Neptunus, Saturni f., Jovis frater junior
et minus sapiens, N, 354 sq., maris deus, O, 187-190.
Epitheta: γαιήροχος, ἐνοσίχωνος, κυανοχαίτης,
et alia H. 21 et Ep. 6. Equestri quoque rei præest eam-
que docet homines, Ψ, 307, 584 sq., H. 21, 5. Tempora
habet in Gerasto, γ, 177 sqq.; Ægis, N, 21; ε, 381; H.
21, 3; Helicæ, Θ, 203, seu Helicone, H. 21, 3; Υ, 403
sqq., ubi sacrificium describitur; Onchesti: v. Ποσειδών.
Vestam frustra in matrimonium petit, H. Ven. 214 sqq.
Conspirat contra Jovem, A, 400. Muros Trojæ Laome-
donti struit et mercede frustratur, H, 452 sq.; Φ, 442-
460. Sponsor Vulcano pro Marte victo, θ, 344-356. Equos
immortales Peleo dedit, Ψ, 277 sq. Εὐρύστερνος, B, 470.
Iratus Græcis ob vallum, H, 445-464; quare ab Junone

- frustra rogatus, ut auxilium iis ferat, Θ, 198-211. Solvit equos Jovi, 440. Taurus ei immolatur, A, 728; atri tauri, γ, 5 sqq. Spectat pugnam e Sami cacumine, N, 1-16, et miseratione commotus, Calchantis specie assumpta, duces Græcorum vehementer incitat, 17-125, 206-238, 351 sq. Agamemnonis animum confirmat, et ingenti clamore vires suscitatur heroum, Ξ, 135-156; et dormiente Jove aciem restituit, 354 sqq. Sed ab eo reprimatur, O, 41 sqq., 51 sqq. Græcis favet, γ, 34, contra Apollinem, 67 sq. Suasu ejus seorsum dii sedent, 132-150. Favet Æneæ, quem Achilli eripit, 291-348. Solatur Achillem de Xantho irruente, Φ, 284-299. Contendit cum Apolline, 435-469. Gyraam petram tridente ferit et Ajacem Oilei perdit, δ, 499-511. Vallum Græcorum cum Apolline diruit immissis fluviis, M, 17-35. Ulyssi inimicus ob excaecatam filium Polyphemum, α, 20, 68 sqq. Navem ei frangit, ι, 283 sqq.; et ratem, ab Æthiopibus reversus, ad Phæacum terram appellenti, 282 sqq., 375 sqq. Iratus de Phæacum deductionibus, θ, 565 sqq., navem, qua vectus erat Ulysses, in saxum vertit, ν, 125-187. Nestor ei sacrificat, γ, 5 sqq., 43-61. Filius Nausithous, η, 56-62; Polyphemus, ι, 518 sqq. et alibi. Cum Tyrone, Enipei formam indutus, gignit Peliam et Neleum, λ, 241-255. — *Ejus filius Cygnus*, *Cypr.* p. 582, b. *Equi formam indutus genuit ex Erinye Arionem equum*, *Theb.* fr. 6, p. 588.
- Ποσειδών, Neptuni templum, ζ, 266. Ποσειδώνιος ἄλλος, lucus Neptuni, Onchestus, B, 506; H. Ap. 230.
- Πουλυδάμας, αντος, Panthoi f., dux et augur, ἀμύμων, A, 57. Consilium dat Hectori de fossa superanda, M, 60-80. Reditum a navibus suadet et male accipitur ab Hectore, 210-250. Qui ejusdem consilio copias dispersas colligit, N, 725-757. Pugnat, Ξ, 425, 449-463; O, 339, 518; Π, 535; P, 600. Suadet, ut, irruente Achille, omnes se in urbe condant, Σ, 249-283; sed Trojani Hectorem potius audiant; quod dolet ipse Hector, X, 100-103.
- Πράξιππος, fluvius Troadis, B, 835.
- Πράμνεος οἶνος, Pramnium vinum, A, 638; x, 235.
- Πριάμης, ao et eo, Priami f., de Hectore, B, 817, etc.; de Antipho, Δ, 490; de Doryclo, A, 489; de Polydoro, γ, 408, etc.
- Πριάμης, Laomedontis f., rex Trojæ ultimus. Genealogia ejus, γ, 215-241. Epitheta: γέρων θεοειδής, μέγας, μεγαλήτωρ, ἐνυμνέτης, θεόφρων μῆστορ ἀτάλαντος, H, 366. Carus Jovi, Δ, 44-49. Fines imperii ejus, Ω, 543-546. Phrygibus opem tulit contra Amazonas, Γ, 184-189. Nonaginta filiorum pater, 493 sqq.; qui fere omnes in bello perire; reliqui post Hectorem cæsum, 249 sqq. Domus Priami, Z, 242-250. In muro cum senibus Græcos spectat, Γ, 111-244; fœdus icit, 245-301. Inducias iniri jubet ad corpora mortuorum cremanda, H, 365-420. Spectat Achillem ex turri, Φ, 526-538. Lamentabiliter precatur Hectorem, ut in urbem recedat, X, 25-78. Lucis ingens de occiso, 408-429. Corpus redempturus in castra Græcorum ad Achillem vehitur, Ω, 144-694; et exsequias in urbe facit, 713-804. Generis ejus exstinctio, γ, 306. Troja passim dicta Πριάμιο πόλις, Πριάμου ἄστυ. — *Occiditur a Neoptolemo in ara Jovis Hercet*, *Il. Exc.* p. 584, a; *secundum Leschen*, ad fores regię, *Il.* parv. fr. 19, p. 599, a.
- Πρόδικος Phocænsis, pro Minyadis scriptore habebatur, fr. 1, p. 590.
- Προδοήνωρ, opor, Areilyci f., dux Bæotiorum, B, 495; occisus, Ξ, 450, 471.
- Πρόθοος, Tentliredonis f., dux Magnesiorum, B, 756-759, ubi urbes ejus.
- Προθώων, ωνος, Trojanus, Ξ, 515.
- Προΐτας, rex Argivorum, Antææ maritus, Bellerophonti insidias struens, Z, 157-178. — *Sisyphi nepos*, *Thersandri f.*, *Nost.* fr. 5, p. 600.
- Πρόκρις, ιος, filia Erechthei regis Athenarum, uxor Cephalī, λ, 321. — *A Cephalo per inscientiam occiditur*, *Epig.* fr. 3, p. 589.
- Πρόμαχος, Alegenoris f., Bæotus, ab Acamante occisus, Ξ, 476 sqq.
- Πρόνοος, Trojanus, a Patroclo cæsus, Π, 399.
- Προτιάων, ονος, Trojanus, pater Astynoi, O, 455.
- Πρυμνεύς, έως, nobilis Phæax, θ, 112.
- Πρύτανις, ιος, Lycius, occisus, E, 678.
- Πρωρεύς, έος, nobilis Phæax, θ, 113.
- Πρωτεσίλαος, Iphicli f., princeps Phylacensis, ἦρος Ἀρχίος, μεγάρβιος, mortuus temporibus Iliadis, B, 698 sqq.; N, 681; O, 705 sq.; Π, 286. — *Ab Hectore occiditur in escensione*, *Cypr.* p. 582, b. *Ejus uxor Polydora*, *Meleagri filia*, fr. 13, p. 594.
- Πρωτεύς, έως, deus marinus, Neptuni ὑπόδμος, a Menelao in insula Pharo consultus, futura aperit, δ, 349-570.
- Πρωτώ, ος, Nereidum una, Σ, 43.
- Ἡτελός, 1) urbs in Nestoris ditione, B, 594. 2) Urbs Thes salia, λεχέποιος, B, 697.
- Πτολεμαίος, Græcus, Piræi f., Eurymedontis pater, Δ, 228.
- Πυγμαῖος, populus ad Oceanum, a gruibz vexatus, Γ, 6.
- Πύθιος, Apollinis epitheton, H. Ap. 373.
- Πυθώ, gen. ὠνος, dat. θεῶ, ἡ, Phocidis regio Apollini sacra, ἡγαθή, πετρήσασα, B, 519, I, 405; θ, 80; λ, 581 (Ἡρωθῶδε); H. Ap. 183, 372 (ubi de nominis origine), 390, 517; H. Merc. 178.
- Πυλάδης, ου, δ, *Strophii*, f., *Orestis amicus*, ei adest in ulciscendo patre, *Nost.* p. 584, b.
- Πυλαμένης, εος, rex Paphlagonum, prudens et fortis, B, 851 sqq., ubi ejus urbes. Occiditur a Menelao, E, 576-579. Flens intererat obsequiis filii sui, 658.
- Πύλαιος, dux Pelasgorum Troicorum, B, 842.
- Πυλάργης, ao, Trojanus, A, 491; occisus a Patroclo, Π, 696.
- Πυλήνη, urbs Ætolica, B, 639.
- Πύλοι, Pyli cives, A, 248; E, 545; H, 134; A, 636, etc.; γ, 59, 31, o, 216, 227. Eorum bellum cum Epeis s. Eleis, A, 671-762.
- Πυλογενής, έος, in Pylo natus, B, 54; γ, 303; H. Ap. 398, 424.
- Πύλος, δ, et ἡ, urbs et regio in Peloponneso occidentali, cui Nestor imperabat, ἡγαθή, ἡμαθῶεις, A, 252; B, 77, 591; I, 153, 295; Νηλῆϊος, A, 681; δ, 639; etc. Ab Hercule capta, A, 689 sqq. Res in γ ibi aguntur. Dives pecorum, o, 226; ἱερῇ, φ, 108. H. Ap. 398, 424, 470; H. Merc. 216, 355. Πυλόνδε, A, 759; ν, 274, etc. Πυλόθεν, π, 323.
- Πύλων, ωνος, Trojanus, M, 187.
- Πυραίχμης, ου, princeps Pæonum, B, 848; occisus a Patroclo, Π, 287-292.
- Πύρασος, Trojanus, A, 491. 2) Urbs Thessaliae, ἀνθεμόεις, Δήμητρος τέμενος, B, 695.
- Πύρις, Lycius, a Patroclo occisus, Π, 416.
- Πυριελεγέων, ονος, fluvius Orci, x, 512.
- Πύρρος, sic Neoptolemus appellatus erat ab avo Lycomedede, *Cypr.* fr. 10, p. 593.

P

- Ῥαδάμανθς, υος, δ, Jovis ex Europa f., frater Minois, Ξ, 321 sq., ξανθός, habitans in insulis beatorum, δ, 564. Phæaces eum vexere in Eubœam, ut viseret Tityum, η, 323.
- Ῥέη, Saturni uxor, mater Junonis, H. Ven. 43; H. 11, 1, Jovis, Neptuni, Plutonis, O, 187; Vulcani, quem Tethyi

dat educandum, *Σ*, 203; Hecates, ἡέκομος, H. Cer. 60, 76. Adest Latonæ parturienti, H. Ap. 93. Cererem adductum mittit Jupiter, H. Cer. 442, 461 sqq., ubi Πῆν λιπαροκρήδεμος.

Πεῖθρον, portus in Ithaca, α, 186.

Πῆναξ, insula Delo vicina, πετρήσσα, H. Ap. 44.

Πῆνη, pellex Oilei, mater Medonis, B, 728.

Πῆξῆνωρ, opor, frater et socer regis Alcinoi, juvenis admodum, relicta unica filia, mortuus, η, 63 sqq., 146.

Πῆσος, 1) Eionei f., rex Thracum, cum præstantissimis equis auxilio adveniens Trojanis, K, 435-441, prima nocte a Diomede cum 12 sociis occisus, et equi abacti, 470-525. 2) Fluvius Troadis, M, 20.

Πῆμος, Thrax, Πίρς f., occisus, Γ, 484-489.

Πίπη, urbs Arcadiæ, B, 606.

Πόδετα, nympa, Proserpinæ socia, H. Cer. 419.

Πόδιος, fluvius Troadis, M, 20.

Πόδιοι, Rhodi cives, ἀγέρωχοι, B, 654.

Πόδοπη, nympa, socia Proserpinæ, H. Cer. 422.

Πόδος, insula, B, 654 sqq., 667 sqq., ubi urbes et partes ejus.

Ποῦδ, οὖς, *Staphyli filia, ex qua Apollo genuit Anium, Cypr. fr. 11, p. 593.*

Πύτιον, τὸ, urbs Cretensis, B, 648.

Σ

Σαδάκτης, ου, daemon, καμίνω δηλητήρ, Ep. 14, 9.

Σαγγάριος, fluvius Phrygiæ majoris, Γ, 187; II, 719.

Σαιδώνη, mons Æolidis, Ep. 1, 3.

Σαλαμίς, ἴνος, ἡ, 1) insula, B, 557; H, 199. 2) Urbs Cypri, H, 9, 4, εὐκτεμένη, Veneri sacra.

Σαλμωνεύς, ἦος, Æoli f., Crethei frater, λ, 235, ἀμύμων.

Σάμη, insula prope Ithacam, in ditone Ulyssis, α, 246; τ, 24; ο, 366; π, 123, 249; τ, 131; υ, 288; H. Ap. 429.

Σάμος, ἡ, 1) insula maris Ægæi, Ω, 78, 753. H. Ap. 41, ὠδρηλή. 2) Eadem quæ Σάμη, B, 634; παιπαλδέσσα, δ, 671, 845; ο, 29. 3) Θρηκίνη, Samothracia, N, 12 sq. (ὠλήεσσα); H. Ap. 34.

Σαρδάνιον, de risu Sardonio, υ, 302.

Σαρπηδών, ὄνοκ, et ὄνοκ, rex Lyciæ, Jovis f. ex Laodamia filia Bellerophonis, a partibus Trojanorum, B, 876, ἀντίθεος, χαλκοκορυστής. Genus ejus, Z, 196 sqq. Increpat Hectorem, E, 471-493. Pugnāt, 628 sqq.; M, 101 sqq.; 292 sqq. (ubi et socios oratione incitat); irrumpit in castra Græcorum, 397 sqq.; *Σ*, 426. Mortem ejus prædicit Jupiter, O, 67. Pugnans cum Patroclo interficitur, II, 419-503. Pugna sociorum de ejus corpore, 504-665, quod Apollo servat, et in Lyciam dat transferendum Somno et Morti, 666-683. Arma ejus a Patroclo capta, in certamen mittuntur, Ψ, 800.

Σαρπηδών, ἡ, insula Oceani, Gorgonum habitatio, *Cypr. fr. 18, p. 594.*

Σαπνιόεις, εντος, torrens magnus in Troade, Z, 34; *Σ*, 445; Φ, 87.

Σάντιος, Enopis f. ex nympa, Trojanus, *Σ*, 443.

Σειληνοί, Sileni, cum nymphis, H. Ven. 263.

Σειρήνες, ων, et μ, 52, 167, Σειρήνοιν, Sirenes, omnia scientes, in litus cantu suavissimo allicientes qui prætervehantur, et occidentes; quas Circæ consilio obsecutus evitavit Ulysses, μ, 39-54; 158-200; ψ, 326.

Σελαγος, Trojanus, pater Anphilii, E, 612.

Σελήνη, Luna, Pallantis filia, H. Merc. 99 sqq., vel Hyperionis et Eurypaessæ, H. 31, 4 sqq., Pandiæ virginis mater ex Jove, H. 32, 15, qui Hymnus in eam scriptus est.

Σελπιτάδης, αο, Selepii f., Evenus, B, 693.

Σελλήεις, εντος, 1) fluvius prope Ephryam (Corinthum), B,

659; O, 531. 2) Alius Troadis ad Arisben, B, 839; M, 97.

Σελλοί, sacerdotes Jovis Dodonæi, II, 234 sqq.

Σεμέλη, filia Cadmi, mater Bacchi ex Jove, *Σ*, 323-325; H. 6, 1, 8, 57; 25, 2; 26, 5.

Σήσαμος, ἡ, oppidum Paphlagoniæ, B, 853.

Σηστός, ἡ, urbs Hellesponti, B, 836.

Σθένελαος, Trojanus, Ithæmenis f., occisus a Patroclo, II, 586.

Σθένελος, 1) princeps Argivus, Capanei f., fortissimus socius Diomedis, B, 564; Δ, 367, 403 sqq.; E, 108, 241, 274, 835 sq. Θ, 114; Ψ, 511. 2) Filius Persei, nepos Jovis, pater Eurysthei, T, 116-123. — *Tertius, Melanis f., Alc. fr. 8, p. 589.*

Σιδόνες, Sidonii, πολυδαίδαλοι, Ψ, 743.

Σιδονίη, regio Sidonis, εὐ ναιομένη, ν, 285. Σιδονήθεν, Z, 291.

Σιδόνιοι, αι, incolæ, Z, 290; δ, 84, 618; ο, 118.

Σιδών, ὄνος, ἡ, urbs Phœniciæ, πολύχαλκος, ο, 424. Artes ibi florent, Ψ, 743; Z, 291, ubi inde abducit Paris tetrices; conf. 290. — *Occupatur a Paride ex Laconia redeunte, Cypr. p. 582, δ.*

Σικανίη, Sicilia, ω, 307.

Σικελός, adj., Siculus. Γυνή Σικελή, ω, 211, 366, 389. Σικελοί, υ, 383.

Σικυών, ὄνος, ἡ, urbs Peloponnesi, pars regni Agamemnonis, B, 572; Ψ, 299 (εὐρύχορος).

Σιμόεις, εντος, fluvius Troadis, Δ, 475; Z, 4; E, 774, 777; M, 22; Γ, 53; Φ, 307 sqq.

Σιμοείσιος, Anthemonis f., Trojanus, magnus et pulcer, occisus ab Ajace, Δ, 474-489.

Σίντιες, veteres Lemnii, Vulcanum suscipientes, A, 594; ἀγρόφωνοι, θ, 294.

Σίμων, ὄνος, *Græcus, simulatus transfuga ad Troianos, ab iisque receptus, Græcis in Tenedo morantibus signa dat per noctem, Il. Exc. p. 584, a; Il. parv. fr. 14, p. 597.*

Σίτυλος, mons Phrygiæ, Ω, 615, ὅθι φασι νυμφῶν ἐμμεναι εὐνάς.

Σίσυφος, Æoli f., κέρδιστος ἀνδρῶν, princeps Corinthi. Genealogia ejus, Z, 153 sqq. De labore ejus apud inferos λ, 593-600.

Σκαίαι πύλαι, porta Trojana versus occidentem, Γ, 145, 149, Z, 237, 393; I, 354; II, 712, 734, etc.

Σκαμάνδριος, 1) nomen proprium filii Hectoris, quem cives Astyanactem vocabant, Z, 402. 2) Strophii f., Trojanus, venationis peritus, a Menelao occisus, E, 49-58.

Σκαμάνδριος, adj., B, 465, 467.

Σκάμανδρος, fluvius Troadis, Ξάνθος a diis dictus, Γ, 74; δι-νήεις, βαθυδινήεις, ἡϊόεις, ἰδῆρος, E, 36, 774; H, 329; A, 499; M, 21. Fontes ejus, X, 147 sqq. Ejus numinis sacerdos, E, 77. Cum Achille certat, Φ, 124-384 : v. Ξάνθος.

Σκάνδεα, portus Cytheræ insulæ, K, 268.

Σκάπη, urbs Locrensis, prope Thermopylas, B, 532.

Σκύλλη, filia Crataeis, portentum in freto Siculo, descriptum μ, 85-100. Quod bis evasit Ulysses, 223-261, 430-446; ψ, 328.

Σκύρος, ἡ, insula et oppidum in mari Ægæo prope Eubœam, αἰπεῖα, I, 664 (Εὐνῆος πολλίεθρον); T, 326; λ, 509; H. Ap. 35. Σκυρόθεν, T, 332. — *Cypr. p. 582, a. Σκυρόνδε, Il. parv. fr. 6, p. 596.*

Σκῶλος, vicus in Bœotia, B, 497.

Σμάραγος, daemon, καμίνω δηλητήρ, Ep. 14, 9.

Σμινθεύς, ἑως, cognomen Apollinis, A, 39.

Σμύρνη, Ioniæ urbs, Αἰολίς, Ep. 4, 6; H. 8, 4.

Σόλυμοι, veteres incolæ Lyciæ, κυδάτιμοι, Z, 184, 204; ε, 283.

Σούνιον, τὸ, promontorium Atticæ, γ, 278.

Σπάρτη, regia sedes regni Laconici, dilecta Junoni, εὐρείαν, καλλιγύναικα, B, 582; Δ, 52; α, 93, 285; β, 214; λ, 460; ν, 412. Σπάρτηθεν, β, 327; δ, 10. Ibi aguntur res in δ, et parte ο.

Σπειώ, οὖς, Nereidum una, Σ, 40.

Σπερμώ, οὖς, Anii filia, Cypr. fr. 11, p. 593.

Σπερχειός, fluvius Thessaliae, ἀκάμας, cuius filius dicebatur Menesthius, II, 174-176; Ψ, 142-149.

Στασίος, Cyprius, Cypriorum carminum auctor habitus; alii autem narrabant, hæc accepisse eum ab Homero in dotem filiae, p. 581, a. Conf. fr. 1, p. 592; 3, ib.; 14, p. 594; 19, p. 595.

Στάφυλος, Bacchi f., Rheus pater, Cypr. fr. 11, p. 593.

Στέρνοψ, οπός, Melanis f., Alcm. fr. 8, p. 589.

Στέντωρ, ορός, præco, χαλκεόζωνος, E, 785 sq.

Στιγίος, dux Atheniensium sub Menestheo, N, 195, 691; — ab Hectore cæsus, O, 329.

Στρατή, oppidum Arcadiæ, B, 606.

Στρατιός, Nestoris f., γ, 413, 439.

Στράφιος, Trojanus, pater Scamandrii, E, 49.

Στύμφηλος, ή, urbs Arcadiæ, B, 608.

Στύξ, υγός, ή, fluvius Orci, per quem jurabant dii superi, B, 755; Z, 271; O, 37; Θ, 369; ε, 185; κ, 514; H. Ap. 85; H. Merc. 519.

Στύρα, τὰ, urbs Eubææ, B, 539.

Σύμη, insula inter Rhodum et Cnidum, B, 671, Σύμηθεν.

Σύντρηψ, ιβός, dæmon, καμίψ δηλητήρ, Ep. 14, 9.

Συρή, insula inter Cycladas, patria Eumæi, ο, 402-414, ubi describitur.

Σεπῆλος, Bucoli f., Atheniensis, pater Iasi, O, 338.

Σπρίγξ, γγός, de qua aliter ac reliqui tradebat Ædipodæ scriptor, fr. 3, p. 587.

Σχεδῖος, 1) dux Phocensium, Iphiti f., B, 517; occisus, P, 306 sqq.; 2) Perimedis f., O, 515.

Σχερίη, insula Phæacum, ἐρίβωλος, ἐρατεινή, ζ, 8; ε, 34; ν, 160; η, 8 sq., et plura 82-132.

Σχοίνος, urbs Boeotiae, B, 497.

Σῶκος, Trojanus, Hippasi f., Ἰσόθεος φῶς, occisus ab Ulysse, A, 427-456.

T

Ταίναρος, α. Ταίναρον, promontorium Laconiae, ubi greges Solis, H. Ap. 412.

Ταλαιμένης, εὐς, princeps Mæonum, B, 865.

Ταλαιονίδης, αο, Talai f., Mecisteus, B, 566; Ψ, 678.

Ταλθύδιος, præco Agamemnonis, A, 320; Γ, 118; Δ, 192; H, 276; T, 196, 230, 267; Ψ, 897.

Τανταλίδης, ου, Tantalii f., Pelops, Cypr. fr. 8, p. 593.

Τάνταλος, ejus pœna apud inferos, λ, 582-592. — Eadem in Nostis narratur, et cur immissa, fr. 10, p. 600.

Τάρνη, urbs Lydorum, ἐρίβωλας, E, 44.

Τάρταρος, Tartarus, εὐρύς, μέγας, ἡρόεις, βαθύς, Θ, 13, sqq.; 481; H. Ap. 336; H. Merc. 256, 374. Titanes ὑποταρτάριοι, Ξ, 279.

Τάρχη, urbs Locrensis, B, 533.

Ταύροι, Scythiae civitas, quo Iphigenia a Diano transfertur, Cypr. p. 582, b.

Τάφιοι, incolæ insulae Taplii et propin quarum minorum litorisque Acarnaniae, φιλήρετμοι, ληστορες, α, 105, 181, 419; ε, 452; ο, 426; π, 426.

Τάφος, ή, insula maris Ionii, α, 417.

Τεγέη, urbs Arcadiæ, B, 607.

Τερεσίας, αο, Thebanus vates, de Circae consilio, κ, 492 sqq.; 524 sqq., ex Orco vocatur ab Ulysse, et de multis consultitur, λ, 90-150, 478; μ, 267; ψ, 251, 323. — Pro Calchante legitur in excerptis Nostorum, p. 584, b. Τεκτονίδης, αο, Tectonius f., Polyneus, θ, 114.

Τελαμών, ὄνος, Æaci f., frater Pelei, pater Ajacis majoris et Teucri, ἀγανός, ἀμύμων, P, 284; λ, 553. — In bello Amazonum Melanippam occidit, Ath. fr. 3, p. 586. Cum Peleo Phocum interficit in altero bello Thebano, Alcm. fr. 5, p. 589.

Τελαμωνιάδης, αο, Telamonis f., Ajax, Θ, 267; A, 542; N, 709; P, 235, etc.

Τελαμώνιος, de eodem, B, 528, 768; A, 473; E, 610, 615, etc.

Τελφούσα, fons Boeotiae, ubi Apollo oraculum suum ponere voluit, frustratus a nympha, H. Ap. 244-277; quam ulciscitur, 377-387. — Ad eam Neptunus ex Erinnye genuit Arionem equum, Theb. fr. 6, p. 588.

Τελφούσιος, cognomen Apollinis, H. Ap. 386, ubi narratur qua causa fuerit inditum.

Τεμέστη, urbs, ut putant, Italiae, ubi metalla effodiebantur, α, 184.

Τένεδος, ή, insula Aeolica, Apollini sacra, A, 38, 452; N, 33; λ, 159. Ab Achille est occupata, A, 625. — Eo adveniunt heroes, ibique Philoctetes ab hydro vulneratur, Cypr. p. 582, b. Eo abeunt Graeci, ligneo equo constituto, II. parv. p. 583, b.

Τενθρηδών, ὄνος, pater Prothoi, ducis Magnesiorum, B, 756. Τερπιάδης, ου, Terpii f., Pheuius cantor, χ, 330.

Τευθρανία, Mysiae urbs. Eam pro Troja habentes Graeci vastant et redeunt, Cypr. p. 582, a.

Τευθρανίδης, ου, Teuthrantii f., Axylus, Z, 13.

Τεύθρας, αντός, Graecus, ἀντίθεος, occisus ab Hectore, E, 705. Alius in Τευθρανίδης.

Τεύκρος, filius Telamonis f. ex pellice, Ajacis frater et comes, præstans sagittarius, ἀμύμων, pugnat, Z, 31, et plurimos occidit sagittis, Θ, 266-334; M, 336, 350, 371; N, 91, 170, 314 sq. (ἀρίστος τοξοσύνη, ἀγαθός δὲ καὶ ἐν σταδίῳ ὄρμιν); E, 515; O, 302, 436-493; II, 511. In ludis funebribus certat sagitta cum Merione, sed precos oblitus aberrat, Ψ, 859-883.

Τευμησία ἀλώπηξ, a qua Τευμησός vastata, Epig. fr. 3, p. 589.

Τευμησός, δ, Boeotiae oppidum, λεχεποῖς, H. Ap. 224.

Τευταμίδης, αο, Teutami f., Lethus, B, 843.

Τηθύς, ὄος, uxor Oceani, μήτηρ, Ξ, 201; Junonem educat, 302.

Τηλεγόνια, Eugammonis carmen, in Cyclo: v. p. 584 sq. et 600 sq.

Τηλέγονος, Ulyssis f. ex Circe, patrem quæsitum in Ithacam appellit insulamque diripit; cui quæcum arma- tibus occurrit Ulysses, ab filio occiditur; errore intellecto patris corpus cum Telemacho et Penelope ad matrem avehit, et Penelopes fil conjux, p. 585, a. Ulyssi ex Calypso natus, nisi potius Τηλέδαμος, Eustath. ex Teleg. p. 601, a.

Τηλέδαμος. V. Τηλέγονος.

Τηλέμαχος, Ulyssis ex Penelope f., θεοειδής, πεπνυμένος, quo vix nato pater proficiscitur ad bellum, δ, 112. Proci resistere nesciens, a Minerva, Mentæ hospitis speciem induta, spe patris reduci excitatur, ad concionem habendam et iter ad patris explorationem suscipiendum impellitur, α, 113-328. Concio, β, 1-259. Minervam veneratur, quæ Mentoris specie astans, ei navem instructam et se comitem pollicetur, 260-295. Inde iter parat, matre inscia, 296 sqq. Est apud Nestorem γ, 12-480. Pheras venit, 487 sqq.; Spartam, ubi a Menelao egregie excipitur, δ, 1-619. Insidiæ procorum, 620 sqq. Cum muneribus et ominibus optimis dimissus, per Pheras et Pylum reddit, assumpto comite vate Theoclymeno, ο, 1-300. Nave ap- pulsa, ad Eumæum proficiscitur, 496 sqq.; π, 1-41; quem re- ditus muntium mittit matri, 150 sqq. Pater se ei cognos- cendum præbet, de cæde procorum deliberant, 154-321

Mane in urbem profectus, matrem salutat, Theoclymeno hospite adducto, iter narrat, p. 1-165. Patrem mendici habitu advenientem videt et cibum dari jubet, 342 sqq., et deinceps loquitur et agit εἰρωνεύμενος. Matri respondet, σ, 226 sqq. Prociis ab eo dimissis, 405 sqq., cum patre arma seponit, τ, 1-46. In concionem proficiscitur, υ, 144 sqq. Novæ a procis insidiæ frustra tentantur, 241 sqq. Secures statuit ad arcum tentandum, φ, 101 sqq. Amandat matrem, 343 sqq. Cum patre procos interficit, χ, 92 sqq., pro Phemio et Medonte deprecans, 330 sqq. Indignatur quod mater moretur agnoscere patrem, ψ, 96 sqq. Pugnat contra patres procurum, ω, 504 sqq. — *Infantulo mors intenditur, ut patris simulatio insania pateferet*, Cypr. p. 582, a. Patre mortuo a Telegono ad Circen avehitur, quam in matrimonium ducit, Teleg. p. 585, a. Quod ex Nostis affert Eustath., fr. 8, p. 600.

Τήλεμος, Eurymi f., vates, qui Cyclopi fatum prædixit, ι, 507-512.

Τηλέπυλος, ἡ, fortasse nomen proprium urbis Læstrygonum, κ, 82; ψ, 318.

Τηλεπίδης, ου, Telephi f., Eurypylus, λ, 519.

Τήλερος, Hercules f., Mysie rex, Grecis Teuthraniam pro Troja invadentibus resistit, vulneratur ab Achille, oraculo jubente Argos profectus ab eodem sanatur, et monstrator itineris est Grecis in expeditione Trojana, Cypr. p. 582, a, b. Ejus filius Eurypylus, II. parv. p. 583, b; fr. 7, p. 596.

Τήρεια, in Mysia, B, 829, Τηρείης ὄρος αἰπύ.

Τηρύγετον, mons Laconiae, περιμήκετον, ζ, 103; ubi Leda peperit Dioscuros, H. 16, 3; 33, 4. — Cypr. fr. 8, p. 593.

Τιδωνός, Laomedontis f., Υ, 237, ab Aurora raptus, H. Ven. 219 sq., et ejus maritus, A, ι; ε, 1.

Τίρυς, υνός, urbs Argiva, τειχίοσσα, B, 559.

Τιτανομαχία, carmen Cycli, cujus fragmenta v. p. 585.

Τίτανος, mons Thessaliae, B, 735.

Τιταρήσιος, fluvius Thessaliae, Peneo influens, non miscens se, ιερεός, B, 751-755.

Τιτῆνες, Titans, Cæli filii in Tartarum detrusi, ὑποταρτάριοι θεοί, Ξ, 279; H. Ap. 335 sq. Jovis fulmen Τιτανοκτόνον, Batr. 282 sq.

Τιττός, Telluris f. ingens, in Eubœa habitans, η, 324. Poëma ejus in orco, ob læsam Latonam, λ, 576-581.

Τληπόλεμος, 1) Hercules f. ex Astyoche, occiso avo Licyminio in Rhodum fugit, unde cum novem navibus expeditioni Trojanæ interfuit, B, 653-670. Pugnat contra Sarpedonem, et occiditur, E, 628-669. 2) Damastoris f., Lycius, II, 416.

Τρῳῶλος, mons Lydiæ, B, 866; Υ, 385, νιζόεις.

Τρηχίς, ἵνος, ἡ, oppidum Thessaliae, B, 682. — *Apud Trachinios servantur obsides Ciani*, Min. fr. 4, p. 591.

Τρήχος, Ætolus, ab Hectore occisus, E, 706.

Τρίκη, urbs Thessaliae, ἱπτόδοτος, B, 729; Δ, 202.

Τρίστης, ου, pater Phorbantis, H. Ap. 211. Τρίσπος 213.

Τριπόλεμος, Eleusinius, πυκμήδης, cui mysteria sua docuit Ceres, H. Cer. 153, 474, 477.

Τριτογένεια, Minervæ epitheton, pro proprio nomine, Θ, 39; X, 183; γ, 378. Τριτογενής H. 28, 4.

Τροαίη, ἡνος, ἡ, urbs Argolidis, B, 561.

Τροίλινος, princeps Thracius, Euphemi pater, B, 847.

Τροίη, regio Troadia et urbs, cujus oppugnationis dies aliquot fatales canuntur in Iliade. Epitheta, εὐρεΐα, εὐρύγυτα, εὐπυργος, εὐτείχεος, ὤψιπυλος, ἐριβόλαξ, ἱερή. De muris v. Ποσειδών. Prius ab Hercule expugnata, v. Ἡρακλῆς. Conf. Σκαυαί. Dives, I, 401 sqq. Ejus reges omnes recensentur, Υ, 215-240. Destructa memoratur in Odyssea passim. Τροίηθεν, Ω, 492; γ, 257, 276, etc. Τροίηνες, Ω,

764; γ, 268, etc. — *Capitur et incenditur, II. Exc. p. 584, a; qua nocte, II. parv. fr. 14, p. 597.*

Τροφώνιος, Ergini f., Delphici templi architectus, H. Ap. 296. — *De eo quædam narrabantur in Telegonia*, p. 585, a.

Τρωάδες, Trojanæ, ἑλκεσίπελοι, Z, 442; H, 297; X, 105; Ω, 704. Eadem Τρωαί, Γ, 384, 411, 420; Z, 380, 385; X, 430, 434, 476.

Τρῶες, Trojani. Epitheta: μεγάθυμοι, ἱππόδαμοι, κέντορες ἱππων, ἀγαυοί, ὑπέρθυμοι, ὑπερπύλοιοι, φιλοπτόλεμοι, ἀκάρητοι αὐτῆς, αἰχμηταί, πύκωδωρηκταί, χαλκοχίτωνες, passim. Eorum duces et auxilia auxiliorumque duces, B, 815-877. — *Invadunt Grecos in escensione, Cypr. p. 582, b. Catalogus sociorum habebatur in iisd., p. 583, a. Equum ligneum recipiunt, scisso muro, II. parv. p. 583 extr. Varia consilia de eo, II. Exc. p. 584, a.*

Τρωιάς, ἄδος, Trojana, βαθύκολπος, Ω, 215; X, 514; Σ, 112. Adject. I, 139, 289; II, 831; λήϊδος Τρωιάδος, v, 263.

Τρωικός, ἡ, ὄν, adj., K, 11; II, 369; P, 724, etc.

Τρωῖλος, Priami f., ἱπποχάρμης, Ω, 257. — *Ab Achille occisus, Cypr. p. 582, b.*

Τρώϊος, η, ὄν, adj., E, 222; Θ, 106; N, 262; Ψ, 377.

Τρώος, ἡ, ὄν, adj., P, 127, 255; Σ, 179; Ψ, 291.

Τρώς, ὡς, 1) rex Trojanus, pater Ganymedis, E, 265; Υ, 230 sqq.; H. Ven. 114. 2) Alastoris f., ab Achille occisus, Υ, 463-471.

Τυδείδης, αο, et εω, Tydei f., Diomedes, passim.

Τυδεύς, εός, Ænei f., princeps Ætolus, pater Diomedes, quem occisus in bello Thebano parvulum reliquit, Z, 222 sqq. Patria exul, Argis habitabat, Adrasti filiae maritus, Ξ, 114 sqq. Caduceator ad Thebanos missus juvenatur a Minerva, K, 285-290, et in ludicro certamine omnes vicit, deinde insidias fortissimorum superavit, Δ, 372-399 (ubi 384 accus. Τυδῆ); E, 800-808. — *Fugerat e patria, quia Æneo insidiantes filios Melanis occiderat, Alc. fr. 8, p. 589.*

Τυνδάρεος, maritus Ledaë, pater Dioscororum et Clytæmnestræ, λ, 298 sq.; ω, 199.

Τυνδαρίδαι, Tyndarei filii, Dioscuri, H. 16 et 33. — *Paridem hospitio excipiunt ἐν Λακεδαιμονίᾳ*, Cypr. p. 586, b.

Τυρρηνοί, Tyrrheni, piratæ, Bacchum capiunt, H, 6, 8.

Τυρώς, οὗς, Salmonei, filia pulcerrima, Crethei uxor, quos filios pepererit ex eo et Neptuno, Enipei fluvii formam induente, λ, 235-259. Avia paterna Nestoris, β, 120.

Τυρώων, monstrum ἀμείνον τ' ἀργαλέον τε, πῆμα, quod Juno irata genuit: v. H. Ap. 304-354.

Τυρφεύς, εός, gigas ignivomus, a Jove percussus fulmine, et in Cilicia ἐν Ἀρίμοις sub terra jacens, B, 782 sq.

Τύχη, nympa, Proserpinæ socia, H. Cer. 420.

Τυχίος, artifex scutorum Hylaensis, H, 220 sq.

Υ

Υάδες, septem stellæ in capite Tauri, Σ, 486.

Υάμπολις, oppidum Phocidis, B, 521.

Υδῆ, urbs Lydiæ, Υ, 385.

Υλακίδης, ου, Hylaci f., fictus ab Ulysse Cretensis, ζ, 204.

Υλας, α, Hercules amissus, perditus, a Ciani quaeritur, Min. fr. 4, p. 591.

Υλη, urbs Boeotiae, B, 500; H, 221; E, 708.

Υλλος, fluvius Lydiæ, ἱχθυόεις, Υ, 392.

Υπειροχίδης, ου, Hyperochi f., Ithymoneus, A, 672.

Υπείροχος, 1) Trojanus, ab Ulysse occisus, Δ, 335. 2) Alius, Eleensis, in Υπειροχίδης.

Υπείρων, ονος, Trojanus, E, 144.

Υπερβόρειοι, populus, H. 6, 29. — *De iis in Epigonia quædam legebantur*, fr. 2, p. 589.

Υπέρεϊς, 1) fons in Thessalia, B, 734; Z, 457. 2) Antiqua

- sedes Phaeacum, antequam migrarent in Scheriam, ζ, 4 sq.
 Ὑπερήνωρ, ὄρος, Trojanus fortis, occisus a Menelao, Ξ, 516 sqq.; P, 24-30.
 Ὑπερσίη, urbs Argivorum, B, 573; o, 254.
 Ὑπεριονίδης, αο, Hyperionis f., Sol, μ, 176; H. Cer. 74.
 Ὑπερίων, ὄνος, pater Solis, H. Cer. 26; H. 28, 13; 31, 3 sq., ubi est Terræ et Cæli filius. Ap. Hom. sæpe de ipso Sole, ἡλέκτωρ, T, 398; H. Ap. 369.
 Ὑπέριος, *Melanis f.*, *Alcm. fr.* 8, p. 589.
 Ὑπέριος, αἰνός, *Euryganæe pater*, *Æd. fr.* 2, p. 587.
 Ὑπνος, Somnus, frater Θανάτοιο, ἀναξ πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων, ab Junone imploratur, Ξ, 231-291, ubi v. plura; 354-361.
 Ὑποθήβαι, oppidum prope Thebas Bœotias, vel pars earum, B, 505.
 Ὑπονήϊος, adj., Sub Neio monte situs, epitheton Ithacæ urbis, γ, 81.
 Ὑποπλάκην Ὀθήβη, urbs Troadis, Z, 397. V. Πλάκος.
 Ὑρίη, oppidum Bœotiae, B, 496.
 Ὑρμίνη, oppidum Elidis, B, 616.
 Ὑρτακίδης, ου, Hyrtiaci f., Asius, B, 837 sq.; M, 96, 110, 163.
 Ὑρτακος, princeps Trojanus, Arisbæ, Asii pater, N, 759, 771.
 Ὑρτιος, Cýrtiæ f., Mysorum dux, Ξ, 511 sq.
 Ὑψήνωρ, ὄρος, 1) Trojanus, Dolopionis f., ab Eurypylo occisus, E, 76-83. 2) Alius, Hippasi f., ab Idomeneo, N, 411-423.
 Ὑψιπύλη, regina Lemni, ex Iasone mater Eunéi, H, 469.

Φ

- Φαέθουσα, nympa, filia Solis ex Neæra, μ, 131 sq.
 Φαέθων, ὄνος, equus alter Auroræ, φ, 246.
 Φαίδιμος, rex Sidoniæ, o, 117 sq.
 Φαίδρη, Minois filia, λ, 321.
 Φαίηκες, Scheriæ insulæ habitatores, ἀγαυοί, ἀμόμονες, μαγάθυμοι, φιλήρετμοι, ναυσίκλυτοι. Prius habitabant in Hyperia, prope Cyclopos, ob quorum injurias Nausithous rex in Scheriam eos duxerat, ζ, 3 sqq. Eo appellitur Ulysses, ε, 34 sqq., 279 sqq. Habitat securi, ζ, 201 sqq. Urbs eorum, 262-272. Regia et proventus terræ, η, 81-132. Concio et festa, θ. Nomina principum, 110-120. Miræ naves, 556 sqq.; in quibus deducunt errantes in mari, invito Neptuno, 566 sqq.; π, 227 sqq.: qui navem eorum in saxum vertit, ν, 160-183.
 Φαίνοψ, ὄπος, Asii f., senex Abydenus, plurimum filiorum pater, E, 152 sqq.; P, 312, 583 sq.
 Φαινὼ, οὖς, nympa, socia Proserpinæ, H. Cer. 418.
 Φαίστος, Bori f., Lydius, ab Idomeneo occisus, E, 43.
 Φαιστός, ἡ, urbs Cretæ, B, 648; γ, 296.
 Φάληκς, ου, Trojanus, N, 791; ab Antilocho occisus, Ξ, 513.
 Φάρικς, ιος, urbs Laconiae, B, 582.
 Φάρος, ἡ, insula proxime Ægyptum, δ, 354-359.
 Φαυσιδῆς, ου, Phaustii f., Apisaon, A, 578.
 Φειά, ἄς, urbs Elidis, H, 135.
 Φεΐδας, αἰνός, ductor Bœotorum, N, 691.
 Φεΐδιππος, Thessali f., dux insularum quorundam Græcorum, B, 678.
 Φεΐδων, ὠντος, rex Thesprotorum, ξ, 316-320; τ, 287-299.
 Φένεας, ου, ἡ, urbs Arcadiæ, B, 605.
 Φεραι, 1) urbs Thessaliæ, B, 711; δ, 798. 2) Urbs Achajæ, ut videtur, H. Ap. 427.
 Φέρεκλος, edificator navium Paridis, a Merione occisus, E, 59-68.
 Φέρης, πος, Crethei f., Admeti pater, λ, 259.
 Φέρυσσα, una Nereidum, Ξ, 43.
 Φηγεύς, ἴως, Daretis f., Trojanus, E, 11-19.
 Φημιος, Terpii f., cantor, procis canit, coactus, α, 154 sq.,

- 321 sqq., 336 sqq.; ρ, 263. Ei parcit Ulysses, χ, 330-356.
 Φήρες, Centauri, λαχύνοντες, a Pirithoo victi, B, 743. Ὁρες-κῆροι, A, 268.
 Φηραι, urbs Messeniæ, ζάβει, I, 151, 293; γ, 488; o, 186, 296. Sing. Φηρῇ εὐκτιμένη, E, 543.
 Φηρητιάδης, αο, pro Φερητιάδης, Pheretis f., Admetus, B, 763; ψ, 378.
 Φθειρῶν ὄρος, in Caria, ἀκροπόλλον, B, 868.
 Φθίη, urbs et regio Thessaliæ, ditio Pelei, βωπιάνειρα, ἐριβόλας, A, 155; B, 683; I, 253, 363, 475, etc. δ, 9; λ, 496. Φθίηνδε, A, 169; T, 330. Φθίηρι, 323.
 Φθίοι, Phthiotæ, N, 686, 693, 699.
 Φηλητορίδης, ου, Philetoris f., Demuchus, γ, 457.
 Φοιεισιος, bubulcus Ulyssis, fidelissimus, υ, 185-237, 354. Se ei cognoscendum præbet Ulysses, φ, 189-244, 388.
 Φολοκτῆτης, αο, Pœantis f., princeps partis Thessaliæ, ægrotus relictus in Lemno, B, 761-726; egregius sagittarius, θ, 219 sqq. Feliciter rediit a Troja, γ, 190. — *Hydri iclu vulneratus in insula Tenedo, ob odorem gravem in Lemno relinquitur, Cypr. p. 582, b. Post Heleni vaticinium a Diomedæ e Lemno reducit et sanatur a Machaone, II. parv. p. 583, b. Paridem in pugna singulari occidit, ibid.*
 Φολομέδουσα, Areithoi uxor, mater Menesthei, βοῶπις, H, 10.
 Φιλομηλείδης, ου, princeps Lesbius, solebat provocare hospites ad certamen; et sic interfectus est ab Ulysse, δ, 342-345; ρ, 133-136.
 Φλόρα, 1) filia Asopi, mater Chironis centauri ex Saturno, *Titan. fr.* 4, p. 585. 2) Nauplii uxor, *Nost. fr.* 6, p. 600.
 Φλόραιο, natio Thessala, μεγαλύτερες, N, 302; Κηφισίδος ἐγγυθὶ λίμνη, ὄρισται, H. Ap. 278 sqq.
 Φλεγύας, ου, rex Thessaliæ, pater Coronidis, matris Æsculapii, H. 15, 3.
 Φόβος, Terror, Martis filius, N, 299.
 Φοιβή, *Apollinis filia, Cypr. fr.* 7, p. 593.
 Φοῖδος, cognomen Apollinis, passim, rarius pro proprio nomine, ut γ, 39; A, 443, etc.
 Φοίνικες. V. alterum Φοῖνιξ.
 Φοινίκη, Phœnicia, δ, 83; ξ, 291.
 Φοῖνιξ, ιος, 1) pater Europæ, Minois et Rhadamanthi avus, Ξ, 321. 2) Amyntoris f., præceptor et amicus Achillis. Res suas narrat ipse, I, 447-495, legatus ad Achillem missus, 168 sqq. Ejus oratio, 432-619. Copias ducit sub Patroclo, γέρον ἱπποκράτα, II, 196. Assimilat se ei Minerva, P, 555 sqq. Restat apud Achillem lugentem, T, 311. Observat metam cursus in ludis, Ψ, 360 sq. — *In itinere mortuum sepelit Neoptolemus, Nost. p. 584, b.*
 Φοῖνιξ, κος, Phœnicus. Φοῖνιξ ἀνὴρ, ξ, 288. Φοίνικες, ἀγαυοί, nautæ et mercatores, ν, 572 sqq. Ναυσικλυτοί, πολυκαίπαλοι, τρώκται, matrem Eumæi et ipsam ex Syria insula abducunt, o, 414-483.
 Φοίνισσα, Phœnicia mulier, ἀλλά ἐγ' εἰδύα, o, 417 sq.
 Φόρβας, αἰνός, 1) princeps Lesbi, pater Diomedes concubina Achillis, I, 661. 2) Trojanus, Ilionei pater, πολύμηλος, Ξ, 490. 3) Triopæ f., H. Ap. 212. — *Hic, pugil fortissimus, ab Apolline victus, Cycl. p. 601, b.*
 Φόρυκος, υνός, 1) deus marinus, pater Thoosæ, α, 72; Φόρυκος λιμὴν, ἁλίοιο γέροντος, in Ithaca, ν, 96, 345. 2) Phœnopis f., ductor Phrygum, B, 862; P, 218; ab Ajace occisus, δαίτρων, 312 sqq. Accus. Φόρυκν, 318.
 Φρίκωνος λαοί, de Cymæis in Æolia, Ep. 4, 4.
 Φρόνιος, Ithacensis, pater Noemonis, β, 386; δ, 630, 648.
 Φρόντις, ἴδος, mater Euphorbi ex Pantho, δία, P, 40.
 Φρόντις, ιος, Onetoris f., gubernator Menelai, moritur, γ, 279-285.

Φρύγες, *populus Asiae, ἱππόδαμοι*, B, 862, Γ, 185; K, 431; H. Ven. 138.
 Φρυγία, *terra, ἀμπελόεσσα*, Γ, 401; A, 184; II, 719, Σ, 291; H. Ven. 112, εὐτείχης.
 Φυλάκη, *urbs Thessaliae*, B, 695; N, 696; O, 335; λ, 290; o, 236.
 Φυλακίδης, *ao*, Phylaci f., Iphiclus, B, 705; N, 698.
 Φύλακος, 1) Deionei f., pater Iphicli, o, 231. Conf. Φυλακίδης. 2) Trojanus, Z, 35.
 Φύλας, *αντος*, rex Ephyræ, pater Polymeles, II, 181, 191.
 Φυλείδης, *ao et eo*, Phylei f., Meges, B, 628; E, 72; N, 592; O, 519, 528, etc.
 Φυλεύς, *ῆος*, Augiæ f., *Διτ φίλος ἱπποτα*, ob iram patris exul, Dulichii vivebat, B, 628 sq.; Megetis pater, K, 110, 175. Ejus lorica, O, 530 sq.; hastæ peritus, P, 637.
 Φυλώ, οὗς, ministra Helenæ, δ, 125, 133.
 Φώκαια, *urbs Ioniae*, H. Ap. 35.
 Φωκατε, *ἰδος*, s. *Minyas, carmen in Cyclo positum, cuius fragmenta v. p. 590*.
 Φωνεύς, *Thestoris f., ab nonnullis pro parvæ Iliadis scriptore habitus, fr. 2, p. 595*.
 Φωκῆς, Phocenses, B, 517 sqq., ubi eorum duces et urbes; O, 516; P, 307.
 Φῶκος, *Æaci f., in altero bello Thebano a Telamone et Peleo interfectus, Alc. fr. 5, p. 589*.

X

Χαλκίς, *ἰδος*, 1) *urbs Eubœæ*, B, 537. 2) *Alia, Ætolia*, B, 640. 3) *Urbs Elidis*, H. Ap. 425.
 Χαλκιδοντιάδης, *ου*, Chalcodontis f., Elephenor, B, 541; Δ, 464.
 Χάλκων, *ωνος*, Myrmidon, pater Bathyclis, II, 595.
 Χάρης, *ιτος*, Gratia. Una, *λεπαροκρίδμενος*, καλή, cohabitavit Vulcano, Σ, 382 sqq. Ὀπλοτέραι, Ξ, 267, 275. Veneri ministrant, θ, 363; H. Ven. 61; E, 338. Saltant cum Musis, H. Ap. 194; H. 28, 15, et Venere, σ, 192 sq. Decorum præbent, ζ, 18. — *Cypr. fr. 11, p. 594, bis*.
 Χάρπος, princeps Symæ, insulæ, pater Nirei, B, 672.
 Χάρωψ, *οπος*, Hippasi f., Trojanus, ab Ulysse occisus, A, 426.
 Χάρυβδις, *ιτος*, monstrum marinum ad fretum Siculum, *δεινῇ, ὀλοῇ*, quam bis evitavit Ulysses: v. μ, 101-113, 260, 428-441; ψ, 327.
 Χάρων, *αντος*, portitor Orci, *Min. fr. 4, p. 590*.
 Χείρων, *ωνος*, δικαιοτάτος Κενταύρων, magister Æsculapii, Δ, 219, et Achillis, A, 831. Donavit Peleo hastam, II, 143; T, 390. Conf. Ep. 14, 17. — *Sacrificia, iurjurandum et astronomiam antiquos docuerat, Titan. fr. 3, p. 595; a Saturno genitus, qui equi forma indutus cum Philyra consueverat, ib. fr. 4. Frazinum scindit Peleo in hastam, Cypr. fr. 4, p. 592*.
 Χερσιδάμας, *αντος*, Priami f., ab Ulysse occisus, A, 423.
 Χίμαρα, monstrum in Lycia a Bellerophonte domitum, *ἀμαιομακτῇ*, Z, 179-183; quod Amisodarus aluerat, II, 328 sq. Δυσώνυμος, H. Ap. 368.
 Χίος, *insula, παιπαλοέσσα*, γ, 170-172; H. Ap. 38, 172.

Χλωρίς, Amphionis filia, uxor Nelei, mater Nestoris, pulcerrima, λ, 281-286.
 Χρομῖος, 1) frater Nestoris, λ, 286. 2) Dux sub eo in bello Troj., Δ, 295. 3) Priami f., a Diomede cæsus, E, 160-165. 4) Lycius, ab Ulysse occisus, E, 677. 5) Trojanus, a Teucro occisus, Θ, 275. 6) Lycius, P, 218, 494, 534, θεοσιδής.
 Χρόμις, *ιτος*, dux Mysorum, B, 858.
 Χρύση, *urbs maritima Troadis, Apollini sacra*, A, 37, 100, 391-431, 451.
 Χρυσῆς, *ἰδος*, 1) Chrysæ sacerdotis filia, Agamemnonis γέρας ex præda, καλλιπάρης, patri restituta, A, 111, 182, 366-390, 439. — *Cypr. p. 583, a. — 2) Nympha, Proserpinæ socia*, H. Cer. 421.
 Χρύσιος, *ου*, princeps urbis Chrysæ, sacerdos Apollinis, redempturus filiam, rejicitur ab Agamemnone, A, 11-305. Filia cum hecatombe reducitur, 430-479.
 Χρυσόθεμις, *ἰδος*, filia Agamemnonis, I, 145, 287.

Ψ

Ψυρία νήσος, Psyra insula Ægæi maris, γ, 171.

Ω

Ὠγγίη, *insula Calypsus*, α, 85; ζ, 172; describitur η, 244-266; μ, 448 sq., ψ, 333.
 Ὠκλήη, oppidum Bœotia, B, 501; πολύπυρος, H. Ap. 242.
 Ὠκεανός, Coeli f., Tethys maritus, θεῶν γένεσις, Ξ, 201, 302. Flumen terram undique cingens, ἀκαλαβρείτης, βαθυρροός, ἀψόρροος, βαθυδίνης, βαθυκόλπος, passim. Ὠκεανόνδε, H. Ven. 68; H. 31, 16. — *Ejus filia Melia, Cycl. p. 601, b*.
 Ὠκυάλος, nobilis Phæax, θ, 111.
 Ὠκυρόη, *nympha, καλυκώπις*, socia Proserpinæ, H. Cer. 420.
 Ὠλενίη πέτρα, in finibus Achajæ et Elidis, B, 617; A, 767.
 Ὠλενος, ἡ, *urbs Ætolia*, B, 639. — *Destructa, Theb. fr. 9, p. 588*.
 Ὠμόδαμος, *dæmon, καμίνω δηλητήρ*, Ep. 14, 10.
 Ὀραι, *nymphae, Olympi portas administrantes*, E, 749; Θ, 393. Junoni ministrant, 433. Venerem nascentem auscipiunt, χρυσάμπυνες, H. 5, 5 sqq.; saltant, 12 sq.; H. Ap. 194, εὐφρονες. — *Earum vestes floreæ, Cypr. fr. 14, p. 594*.
 Ὀρείθυνα, Nereidum una, Σ, 48.
 Ὀρίων, *ωνος*, pulcerrimus, λ, 310, raptus ab Aurora, occisus a Diana, ε, 121-124. Relatus est inter sidera, Σ, 486-488; ε, 274, cum cane suo, X, 29.
 Ὄρος, Græcus, ab Hectore occisus, A, 303.
 Ὄτος, 1) Aloida, frater Ephialti, quocum vincit Martem, E, 385-391. Plura de his fratribus, v. λ, 305-320. — *Cum Æoclo et fratre Ascrum urbem condidit, Atth. fr. 2, p. 586. — 2) Cyllenius, dux Epeorum, a Polydamante occisus*, O, 518 sq.
 Ὠψ, Ὄπος, Pisenoris f., Euryclææ pater, α, 429-433; β, 347; υ, 148.